

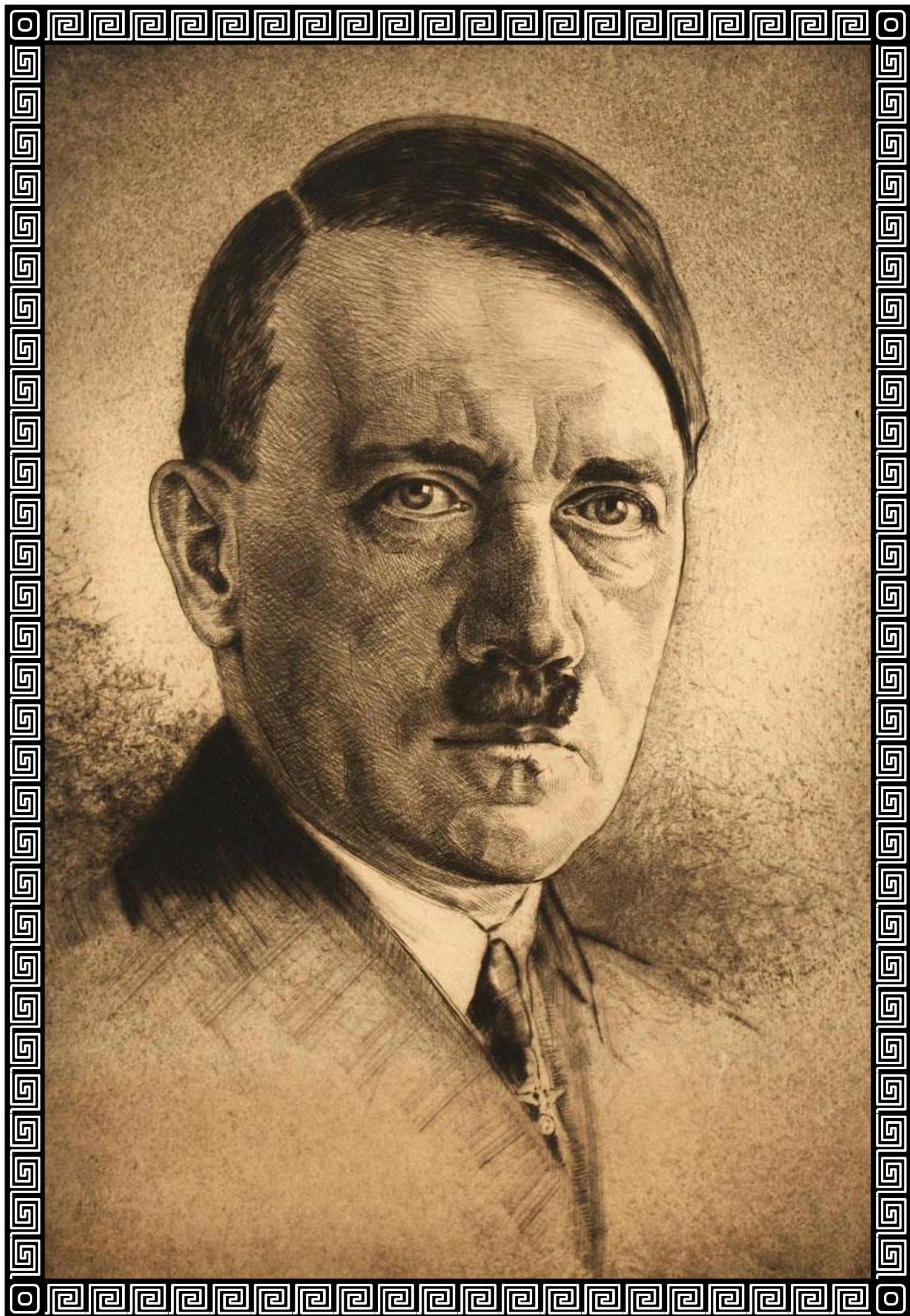
Адолф Хитлер

Избрани речи и прокламации

Адолф Хитлер

**Избрани речи и
прокламации**

*Книгата е цифровизирана и съставена от **Propagandaleiter***

Съдържание

27 март 1924 г. - Обвинението на реакцията - заключително слово пред народния съд в Мюнхен.	8
27 януари 1932 г. - Реч пред Индустириалния клуб в Дюселдорф.	21
1 февруари 1933 г. - Първите стъпки на новата власт - прокламация към германския народ от новото правителство.	51
23 март 1933 г. - Към осъществяване на партийната програма - декларация, направена от райхсканцлера Адолф Хитлер пред Райхстага.	57
23 март 1933 г. - Словесен двубой между: Адолф Хитлер (NSDAP) и Ото Велс (SPD).	71
1 май 1933 г. - Речта на Фюрера и райхсканцлер Адолф Хитлер в деня на Националния празник на труда.	78
10 май 1933 г. - Новите основи на националния труд - реч, произнесена пред учредителния конгрес на Германския трудов фронт.	88
17 май 1933 г. - Реч, произнесена пред германския Райхстаг.	105
2 септември 1933 - Организационните задачи на новата власт - прокламацията на Фюрера за откриването на партийния конгрес в Нюрнберг.	122
2 септември 1933 г. - Основите на расата и културата - реч, произнесена пред културната конференция на Националсоциалистическата партия по време на партийния конгрес в Нюрнберг.	130
14 септември 1933 г. - Политическото водачество на народа - заключителната реч на Фюрера пред партийния конгрес в Нюрнберг.	141
14 октомври 1933 г. - Адолф Хитлер говори на народите по света - реч, в която Фюрерът излага принципите, които ще следва националсоциалистическото правителство.	155
8 септември 1934 г. - Фюрерът говори на германските жени - реч, произнесена пред партийния конгрес в Нюрнберг.	166
14 септември 1934 - Към Хитлеровата младеж - реч, произнесена пред партийния конгрес в Нюрнберг.	171
1 октомври 1934 г. - Възвисяване на селячеството - извлечение от речта към германските селяни, произнесена в Бюкеберг.	173
16 септември 1935 г. - Същина, значение и организиране на нацията - заключителната реч, произнесена пред партийния конгрес в Нюрнберг.	176

10 септември 1936 г. - Идеология на трудовата повинност - реч, произнесена пред партийния конгрес в Нюрнберг.	192
14 септември 1936 г. - Фюрерът към войниците на Третия Райх - реч, произнесена пред Партийния конгрес в Нюрнберг.	194
30 януари 1937 г. - Принципите на вътрешната и външната политика на Третия Райх - речта е произнесена по случай четвъртата годишнина от националсоциалистическата революция в Германия.	196
19 юли 1937 г. - Изродено космополитно или здраво национално изкуство? - Реч, произнесена в Мюнхен пред Конгреса на Културните Сдружения.	216
20 февруари 1938 г. - Реч произнесена пред германския Райхстаг.	240
30 януари 1939 г. - Реч, произнесена по случай шестата годишнина от националсоциалистическата революция в Германия.	288
28 април 1939 г. - Фюрерът отговаря на Рузвелт - реч, произнесена пред германския Райхстаг.	328
27 август 1939 г. - Кой искаше тази война? - Писмо на Адолф Хитлер до премиера на Франция Даладие.	375
1 септември 1939 г. - Фюрерът приема наложената му борба - реч, произнесена пред Райхстага в Берлин.	379
19 септември 1939 г. - Реч в сградата на Артурсхоф в Данциг.	388
6 октомври 1939 г. - След пълното сразяване на Полша - реч, произнесена пред Райхстага.	404
10 октомври 1939 г. – Реч на Фюрера при откриването на кампанията за Зимната помощ, 1939/40 г.	432
8 ноември 1939 г. - Реч, произнесена по случай възпоменателната среща на старите бойци в мюнхенския Бюргербройкелер.	436
30 януари 1940 г. - Опитът за измама се повтаря – реч, произнесена по случай шестата годишнина от националсоциалистическата революция в Германия.	449
19 юли 1940 г. - Краят на западноевропейските демокрации - реч, произнесена пред Райхстага.	463
9 ноември 1940 г. - Решен бях да освободя Германия. Пълна вътрешна победа на националсоциализма. - Реч, произнесена в Льовенбройкелер, Мюнхен, в навечерието на годишнината от Похода към Фелдхернхале.	491
10 декември 1940 г. - Водач и работници - на бойния фронт за Нов Ред - реч, произнесена пред работниците от заводите на оръжейната индустрия в Берлин.	508

30 януари 1941 г. - Подпалвачите на световната война - реч, произнесена в берлинския Шпортпалас по повод осмата годишнина от идването на националсоциалистите на власт.	533
24 февруари 1941 г. - 21-годишната равностойност за дейността Движението - реч, произнесена в историческата зала Хофброй в Мюнхен.	555
4 май 1941 г. - Премахването на историческите и национални несправедливости на балканите - реч, произнесена пред Райхстага. Поводът е приключването на войната в Югославия и Гърция.	569
22 юни 1941 г. - Кръстоносен поход за спасяването на Европа - прокламация на Адолф Хитлер към германския народ и войниците на Източния фронт по повод обявяването на война на СССР.	593
2 октомври 1941 г. - Войници от Източния фронт! - Прокламация на Фюрера.	602
3 октомври 1941 г. - Реч при откриването на кампанията за Зимната помощ, 1941/42 г.	605
11 декември 1941 г. - Отговорността на Рузвелт за войната - реч, произнесена пред Райхстага по повод обявяването на война на САЩ.	619
31 декември 1941 г. - Новогодишното послание на Фюрера към народа.	649
1 септември 1942 г. - Последствията от победата - писмено обръщение на Адолф Хитлер към нацията от главната квартира.	654
30 септември 1942 г. - Реч, произнесена при откриването на кампанията за Зимната помощ, 1942/43 г.	656
8 ноември 1942 г. - Англо-американците заграбват Френска Африка - реч, произнесена на 8 ноември 1942 г. в Мюнхен.	673
26 ноември 1942 г. - Ние очакваме от страна на Франция само лоялност - писмо на Адолф Хитлер до френския държавен глава маршал Петен.	677
30 януари 1943 г. - 14 години на борба, 10 години на управление и поглед в бъдещето - прокламация на Адолф Хитлер към германския народ.	682
31 декември 1944 г. - Новогодишната реч на Фюрера.	690
30 януари 1945 г. - Радиообръщение на райхсканцлера Адолф Хитлер по случай дванадесетата годишнина от вземането на властта в Германия.	691

Обвинението на реакцията

Заклучително слово на Хитлер пред народния съд, произнесено на
27 март 1924 г. в Мюнхен

Уважаеми господа съдии!

Добвинителния акт чета следните изречения: „Разбира се, онова, което
стана през ноември 1918 година, свалянето на съюзните князе от Съвета на
народните пълномощници, беше държавна измяна. Тогава, обаче, новото

правителство за много кратко време проникна в целия Райх, върховната правителствена власт лежеше фактически в ръцете на народните пълномощници и по този начин фактическото положение беше превърнато в едно правно положение. Това е признато право.“ – Ако тази теория би станала действителност и право, тогава веригите на Германия никога няма да бъдат скъсани, защото и ние сме победени чрез силата, повалени сме и оковани. Но силата никога не е тъждествена с правото.

Фридрих Велики беше изрекъл някога една мисъл, която ясно определя отношението на силата към правото. Той беше казал, че правото няма никаква стойност, щом не се защитава с острието на меча. С други думи: правото е било винаги без значение, щом като силата не е стояла зад правото. Аз ще взема няколко практически примери от най-новата история. През април 1919 година една групичка от престъпни души свали революционното правителство и установи ново правителство; съветските знамена бяха издигнати; тези хора овладяха фактическата власт. Въпреки това, обаче, тази власт не съществуваше по право. И дори ако съветската власт би овладяла цяла Германия и цяла Европа, все пак скоро ще дойде денят, в който тя пак ще рухне.

Същото намираме в Унгария. И там Бела Кун установи един червен режим; и той овладя всички средства на властта и проникна навред. Една малка свободолюбива група помогна на истинското право да се наложи; едно нищожно малцинство тогава практически тиранизираше Унгария. Но това малцинство представляваше действително унгарския народ.

Какво направи Бисмарк през периода на конституционния конфликт? Той пренебрегна конституцията, парламента и подавяващото мнозинство и управляваше, облегат само върху силата на самата държава, върху войската, чиновничеството и короната. В опозиционния печат това беше наречено нарушение на конституцията и държавна измяна. Но какво легализира това деяние на Бисмарк? Това негово деяние би било, може би, също така държавна измяна, ако от него не беше дошла благодатта, която доведе германския народ до обединението му, до неговото най-високо съвършенство и свобода. В деня, когато в Париж беше поставена короната на германския кайзер, държавната измяна беше узаконена от германския народ и от целия свят.

Ние имаме пред себе си два нови преврата: турският генерал Кемал паша се противопостави на цариградското централно правителство; той отиде дотам, че отрече дори свещената власт на върховния глава на мохамеданската религия. Когато попитаме: какво, в края на краищата, е легализирало това негово деяние? – ще отговорим: постигането на свободата за неговия народ. Деянието на Мусолини беше легализирано чрез огромната очистителна работа. Узаконяването на Похода срещу Рим беше завършено в деня, в който Рим беше очистен от провалата на нашия политически живот.

Какво беше положението в Германия? Какво беше положението в нашето отечество през 1918 година? Тогава Германия не беше толкова нещастна и толкова корумпирана, че революцията да бъде чувствана като естествена необходимост. Отговорният социалдемократически министър на вътрешните работи Хайне беше заявил, че старата Прусия и бившият Райх са били най-честно управляваната страна в целия свят. И така беше. Никоя държава не разполагаше с такова честно, принципно чиновничество, както старата Германия; никой народ не притежаваше войска, в която най-висшата точност беше станала традиция. Както беше вътре, така беше и навън. Двадесет и шест държави се мъчеха да повалят на земята този Райх и в четиригодишна борба това не им се удаде – което показва, колко мощен, здрав и силен е бил този Райх. Значи, нямаше на лице никакъв повод за революция.

Когато се питаме, успяла ли е революцията, трябва най-напред да проучим какво е целяла тази революция. Какво не беше обещавала революцията на нашия германски народ! Един живот в красота, достойнство, излишество и то постигнато с по-малко работа, отколкото преди. Проповядваше се борба срещу наддържавната власт на международния капитал. Но какъв беше успехът на тази революция? Тук, в залата, стоеше един генерал от новия Райх. Той трябваше да признае, че неуспехът на тази нова власт, в областта на стопанството, е толкова страшен, че народните маси са били разгонвани от улиците, а войниците, които е трябвало да стрелят срещу гъпата, не искали да стрелят постоянно срещу този народ, който е бил докаран до отчаяние, поради некадърността на своето правителство. По-унищожителна присъда не може да бъде изречена! Не искам да говоря за глада на милиони хора, но искам само да посоча последиците от съсипването на нашата валута, което лиши хиляди хора от плода на техния изпълнен с труд живот.

В стопанско отношение тази революция се превърна в огромно нещастие. Най-богатите земи, които изхранваха нашия народ, бяха загубени, а по изменнически начин бяха продадени области, които са предпоставка за изхранването на нацията! И какво ни пророкуваше в политическо отношение революцията? Чувахме за правото за самоопределение на народите, за Обществото на народите, за самоуправлението на народа. А какво дойде? Световен мир, но световен мир върху обсипаното с нашите трупове поле. Разоръжаване, но само за Германия, за да бъде по-лесно ограбвана. Право на самоопределение, да, но право на самоопределение за всяко негърско племе, а Германия не се смята за негърско племе. Общество на народите, но едно Общество на народите само като гарант за изпълнението на мирните договори, но не и за един бъдещ по-добър ред.

А пък народното самоуправление! От пет години на народа не е поставян въпросът, какво становище взема той по отношение на събитията от ноември 1918 година. Начело стои един райхспрезидент, който се отхвърля от подавяващото мнозинство на народа и който не е избран от народа. 17 милиона

германци пъшкат под чуждо господство. Едва ли друг път някога на германската нация е било отнето толкова много нещо в пет години, както през тези години на така наречената успяла революция. Направиха ни беззащитни, а с това и безправни; ние станаме парии в този свят. Какво друго са нашите правителствени органи днес, ако не изпълнителни органи на нашите външни тирани?

Какво промени революцията в това, което е най-тежкото в народния живот; какво направи тя, за да подобри и живота на германеца? Как искаха да откъснат германската нация от всички пречки и вериги на нашето по-раншно неидеално схващане за света? Обещаваха да направят германския народ равноправен с другите народи, а какво стана? Всичко може, все още, да бъде променено, дори изгубените области могат да бъдат отново извоювани. Но това, което през тези пет години беше струпано като наша вина, не може никога вече да бъде изличено от нашата история. Всичко, което беше велико, възвишено и свещено, беше смъкнато в калта. Отидоха дотам, че се съгласяваха да изкарват на съд германски герои, да водят във вериги мъже, които не бяха сторили нищо друго, освен това, че се бяха били за своето отечество – и ги осъдиха за присмех на всички чужденци. Клаузевиц беше изрекъл никога тези горди думи: „Тежко и горко на онзи народ, който доброволно поема върху себе си позора на безчестието и на робството, защото по-добре е за един народ да загине честно“.

Позорът на доброволното заробване докарва народа до пълна катастрофа. Може ли някой да каже, че революцията е успяла, когато обектът на революцията, Германия, загива? Та кога ще се сметне, че революцията е успяла? И какво ще трябва да се е случило тогава? Не виждайте в наше лице ограничени реакционери, които само критикуват. Никой не отрича, че тогава, под въздействието на четири и половина годишна война, имаше много неща, които не биха могли да бъдат по-добре. Всеки изпитваше копнеж да се върне пак у дома си. Големи лишения царяха в отечеството.

Ако революцията иска да бъде смятана за успяла, тогава тя би трябвало да направи преди всичко едно нещо. Френската революция не успя да спаси французите през 1870 г. Но тя спаси честта на нацията и също така и германската революция би трябвало да спаси поне честта на германската нация. Ако тогава Еберт, Шайдеман и техните другари бяха призовали германския народ на борба за свобода; ако и те, като италианските депутати, бяха побързали да идат на фронта; ако бяха възпламенили войниците да не изоставят отечеството; ако не бяхме капитулирали позорно, а бяхме се бранили стъпка по стъпка, тогава, вярвайте ми, днес републиката щеше да стои здраво и никой от нас не би вдигнал ръка срещу нея.

Най-доброто доказателство за това, което казах, виждам в речта на самия прокурор. Прокурорът заяви, че дълбоките корени на събитията лежат в разклатения държавен авторитет. Това, което днес още притежаваме като

остатък от един авторитет, води началото си, в края на краищата, още от зародишните клетки на днешния Райх. Фридрих Вилхелм беше онзи, който основа държавния авторитет, великият крал беше онзи, който заяви за себе си:

– Аз съм слуга на държавата!

Това важи еднакво за всички, чак до стария побелял крал-герой.

И до днес още всички ние живеем от този държавен авторитет. Държавният авторитет беше идентичен с благо на народа, той не беше нещо, което се е насочило срещу благо на народа. Карлайл подчертава, че великият Фриц е водил живот, изпълнен с работа, в служба на своя народ.

Вярвате ли, че тези, които през ноември 1918 година дойдоха начело на Райха, имаха чистата ръка, която би могла да запази държавния авторитет на един Фридрих Велики? – Не! Бащата трябва да въплътява авторитета в семейството и ако децата не са послушни, виновен е бащата. Бащата, днешната държава, не може да има този авторитет. Авторитет, изграден върху разрушаването на авторитета – такова нещо няма никъде по света.

Всички ние имаме само един едничък голям копнеж – да дойде пак един Райх, в който отново да има авторитет и в който авторитетът да не се пази с щикове, а да съществува като нещо разбиращо се от само себе си. По-нататък, обвинителната власт говори за разклащане на почитта към закона. В какво се състои тази почит? За всички милиони хора, които не са запознати с адвокатщината, тя се състои в първичното чувство: пред закона всички ние сме равни. Не нанесе ли революцията точно тук най-тежкия удар срещу първичното чувство на широките народни маси? Не трябваше ли почитта към закона да бъде най-дълбоко засегната, когато малкият човек виждаше, че е обречен на глад, въпреки цялото си трудолюбие; когато държавата смяташе, дребният човек да няма в магазина си повече яйца, отколкото са му отпуснати, но същевременно държавата си затваряше очите пред борсата? Простият човек трябваше да си каже: Аз съм наистина длъжен пред закона, но изглежда, че той не лови другите.

По-нататък, като обосновава обвинението, прокурорството изтъква: Хитлер бил прогласил похода срещу Берлин, той имал на ум това, което е станало днес: опустошението на „Мюнхенер пост“, залавянето на заложници и т. н. В голямата си част, обективно погледнато, това не е вярно. Та какъв смисъл би имало да се допуска за мен, че ще заловя заложници, а след това ще ги пусна да си вървят? Какъв смисъл има да се хвърля на мене вината за събитията в „Мюнхенер пост“, когато аз пращам там хора, за да предотвратят подобни събития? Пред съда е изправен един безразсъден младеж, който е обвинен в това, че е хвърлил един камък срещу прозорците на „Мюнхенер пост“. Пред прокурора, който поддържа обвинението срещу младежа, стоят двата милиона мъртви, които оставиха костите си по бойните полета и които днес се надигат и казват:

– Ние паднахме мърцина, защото този вестник разливаше своята отрова всред народа.

След тях се възправят младите войници, които във Фландрия тръгнаха срещу смъртта с германския национален химн на уста, и викат:

– Вие сте виновни, че ние лежим тук – жертва на вашите престъпления!

После идват изгонените от отечеството им, които бяха прогонени по най-безогледен начин и обвиняват също този вестник, защото и той помогна да бъде съсипана Германия. Там пък, на дъното на морето, лежат нашите горди кораби и обвиняват онези, които спомогнаха да бъде унищожена гордостта на един шестдесетмилионен народ.

Милиони имат днес вътрешното чувство, че законът е загубил от своя престиж, защото хората виждат дребния крадец, но не искат да открият големия коварен убиец на нашия народ. Ако почитта пред закона е намаляла, тогава това е и затова защото закон и морал днес не са вече едно и също нещо.

Върховният закон на народа е „мирният договор“. Тогава за пръв път законът беше практически компрометиран в очите на милиони хора; тогава беше подписано нещо, за което се знаеше, че никога не би могло да бъде изпълнено; един закон, който в 414 членове прогласява неморалност и от който произлязоха безброй други законни мерки. Дойдоха наредби от правителството на Райха, които постановяваха, че оръжията трябва да бъдат предадени, че това и това трябва да бъде разтурено и т. н. Хора, които през целия си живот бяха зачитали закона, за пръв път станаха неизпълнителни. Най-сетне помъкнаха нашите „престъпници от войната“ към Лайпциг, където беше учреден един нарочен съд. Милиони и милиони, дори хора с най-високо обществено положение, които винаги са изисквали зачитане на закона, в един миг станаха врагове на закона.

След това дойде голямото обезценяване на монетата, това, което най-много се хвърляше в очите на народа, когато на човека, който някога беше дал 30 000 марки, сега се заплащаше с 30 000 книжни дрипи.

Зачитането на закона загина малко по малко, защото законът не беше вече идентичен с морала. Днешните законодатели правят закони, без оглед на етика, морал и благоприличие. Ако някога законът ще трябва пак да бъде зачитан в Германия, първата предпоставка за това е: Райхът да излезе от своето голямо нещастие. Едва тогава ще бъде учреден друг съд; едва тогава ще се възвърне зачитането на закона; едва тогава един прокурор, в друг един съд ще стане и ще заяви:

– Обвинявам Еберт, Шайдеман и другарите им... Обвинявам ги, защото те съсипаха един 70-милионен народ!

Щом като дори един малък комендант на крепост, който въпреки най-упорита съпротива е предал крепостта, бива изправян пред военен съд и обвиняван, че е предал с леко сърце твърдината, ще трябва да бъде отправено по-силно обвинение и към онези, които пожертваха Горна Силезия, Рурската област, Рейнската област и Райнпфалц; които пожертваха всичко, без да призват народа към последна съпротива.

Когато един ден се събере този съд, ще се възвърне и зачитането на закона. Тогава и самият прокурор отново ще намери вътрешната хармония между своя дълг и човешкото чувство. Най-ужасното, от което страда Германия е, че това лошо дело неизбежно ще продължава да ражда лоши дела; всеки държавен чиновник е раздвоен вътре в себе си; дори и прокурорът трябва да прави днес разлика между човек и юрист. Самата обвинителна власт е дала най-добър израз на това чувство, като заявява: „На мястото на нетърпението трябва да настъпи желязно търпение, което да работи в тишина, с радост от делата си да ни осигурява бъдещето, със стиснати зъби да чака, докато узрее жътвата и настъпи часът.“ Това същото, което обвинителната власт очаква от решителния час, го очакваме и ние.

Нашето престъпление беше, че посяхме семето за очаквания час. Това направихме ние.

Кога започна германският упадък? Вие познавате паролата на старата германска система във външно-политическо отношение. Тя гласи: Запазване на световния мир, стопанско завоюване на света. С тези два принципа не може да се управлява един народ. Запазването на световния мир не може да бъде цел на една държавна политика. Само умножаването и запазването на един народ може да бъде цел. Светът не може да бъде стопанско-политически завоюван, без това да се види опасно на другите.

Какво е държава? Държава е днес една стопанска организация, едно сдружение от хора, събрани на глед само с цел да си осигуряват взаимно насыщния хляб. Държавата, обаче, не е стопанска организация, а е народен организъм. Целта на държавата е да даде на народа прехрана и онова положение на могъщество, което му се полага. Германският народ има в Европа, може би, най-лошото положение от всички нации. Военно, политически и географски, той е обграден само от съперници и ще може да се запази само ако безогледно постави на първо място една политика на могъщество.

Две сили имат меродавно значение за бъдещия развой на Европа: Англия и Франция. Англия, с вечно неизменната своя цел да балканизира Европа и да установи едно европейско равновесие, та да не се заплашва нейното световно господство. Тя не е принципен противник на Германия, а само силата, която се опитва да завоюва първото място в Европа. Франция е същинският враг на Германия. Както Англия има нужда от балканизирането на Европа, така Франция има нужда от балканизирането на Германия, за да постигне хегемония

в Европа. След четири и половина години тежка борба, най-сетне победата се наклони, благодарение на нашата революция, към коалицията на тези две държави. Резултатът беше следният: Франция стоеше пред въпроса: дали да осъществи своята вечна военна цел, или не. Това ще рече, да унищожи Германия и да я лиши от всички източници за прехрана. Днес Франция вижда осъществяването на своя прастар план да назрява, независимо от това, какво правителство ще стои на кормилото във Франция; главната цел ще остане: да бъде унищожена Германия, 20 милиона германци да бъдат премахнати и Германия да бъде разпокъсана на отделни държави.

Дотам стигна Германия, благодарение жалкото държание на нейното правителство. Така се обяснява и фактът, че малодушните граждани безпомощно се оглеждаха наоколо си и викаха: „Не можем вече да караме така, защото сме беззащитни!“ Тъкмо тук започна, по онова време, нашата задача. Ние поддържахме, че цената на един народ не лежи в мъртвото оръжие, а в живата воля. Когато липсва волята да се вдигнеш за отбрана, тогава никакво оръжие в света не може да ти помогне. Това внушихме ние на хората по едно време, когато други беззащитни лягаха по корем пред съглашенските комисии. Ние се опитвахме да събудим любов към отечеството и сяхме пак омраза.

Никоя власт няма да ни подаде ръка, ако не е с убеждението, че ръката, която се протега за помощ, представлява юмрука на 70 милиона хора, който е въодушевен от желязната воля да подемe отново, с всички средства, борбата за свободата и за нашата нация. Това е предпоставката, която ние разбрахме.

Ние искахме да вършим положителна работа, с опита си да просвещаваме масите, но разбрахме, че всяко просвещаване е безцелно, докато разрушителят върши в Германия своите безчинства. На просвещаването трябваше да бъде противопоставена пропагандата на унищожението. Господин прокурорът каза тук, не в лош смисъл, една дума: че ние не сме били демагози. Мога да ви уверя, че ако ние имяхме само един грам демагогия, днес не бихме стояли тук. За нас щеше да бъде лесно да преминем в другия лагер. Вярвайте ми, аз също бих бил приет с отворени обятия в другия лагер.

Това, което направихме ние, не беше много съблазнително. Днес то е лесно. Спомням си за едно време, когато тълпата отправяше към мене една и съща закана: „Долу реакционерът, насъсквачът към война, масовият убиец!“ Едва ли има някой от нас, който да не е бил бит до кръв. Това, което направихме ние, направихме го не като демагози, а с вярата, че то трябва да стане, пък макар и ние да загинем, без да сме се питали, дали ще спечелим победата. Ние действахме със съзнанието, че изпълняваме своя дълг – и наистина го изпълнихме. Ние просвещавахме масите и когато веднъж аз изрекох името на началника на генералния щаб през световната война, който сега стои пред вас, чу се вик: „Долу Лудендорф!“. Ако днес се разнасят други викове и ако днес ни посрещат с ликуване, това е доказателство, че народът, за наша радост, започва отново да

проглежда. И моят приятел Рьом сътрудничеса в тази просветителна работа в „Сдружението на бойното знаме“. И той беше готов да се остави да бъде заплюван и бит, но да твърди: „Ние сме германци и се гордеем с това; ние няма да изоставим своето отечество“. Също и моят приятел Вебер от Оберланд е бил бит.

Изхождайки от едно и също сърце и от едно и също чувство, ние всички желяхме едно и също нещо. Ние продължихме своята сеитба, особено в онези дни на нещастия, изглеждащи просто ужасни, когато правителството на германския Райх се отказа, с няколко красиви фрази, от Рурската област.

Тогава ние се събрахме и заявихме, че искаме да развием пропагандата до краен предел. Ние искахме да създадем една вълна от възмущение и да изпратим сред народа стотици оратори с повика: Вдигнете се, раздвижете се, не оставяйте Рурската област да бъде откъсната от вашето германско отечество, окажете съпротива, започнете с това, да наложите, щото германският народ сам да определя съдбата си и да не се оставя да бъде управляван от хората на 1918 година!

Лосов каза тук, че през пролетта е говорил с мен и тогава не бил забелязал у мене стремеж да постигна нещо за себе си, но че съм искал да бъда само пропагандист и будител. Колко дребнаво мислят дребните хора! Бъдете уверени, – аз не смятам, че заслужава човек да се стреми към министерски пост. Аз смятам, че за един голям човек не е достойно да иска да завещае на историята своето име само чрез това, че е станал министър. В такъв случай човек би могъл да се изложи на опасността да бъде погребан до други министри – нека назова само имената Шайдеман и Вецхофер. Аз не бих искал да почивам заедно с тези хора в една гробница.

Онова, което имах пред очите си, беше още от първия ден хиляди пъти по-голямо от това, да стана министър. Аз исках да стана унищожителят на марксизма. Аз ще разреша тази задача и когато я разреша, тогава за мен титлата министър ще бъде нещо смешно. Когато за пръв път заставах пред гроба на Вагнер, сърцето ми се преизпълни с гордост от това, че там почива един човек, който е забранил да пишат на гроба му: „Тук почива тайният съветник, музикалният директор Негово Превъзходителство барон Рихард фон Вагнер“. Аз се гордеех с това, че този човек, и толкова много хора от германската история, се задоволяват с това, да завещаят на потомството своето име, а не своята титла! Не от скромност исках аз тогава да бъда „тръбач“; това е най-висшето, другото е дребна работа.

Когато беше основано Държавното главно комисарство, тогава и у мен стана една промяна. Беше време, когато аз вярвах, че все пак, може би, ще мога да водя борбата срещу марксизма с помощта на държавната власт. Януари 1923 година ме накара да разбере, че това едва ли беше възможно. Предпоставката за сразяването на марксизма не е най-първо Германия да бъде освободена;

Германия никога няма да бъде освободена, преди да бъде сразен марксизмът. Тогава аз се оттеглих и не мислех за нищо друго, освен да разширявам Движението, докато то, като буйна вълна, се разлее по цяла Германия.

Но ето, че дойде Държавното главно комисарство и тогава започна борбата, която аз от самото начало не одобрявах. Малкият господин трябваше сам да признае, че аз не съм се натрапил на Държавното главно комисарство, а че са ме търсили, няколко дни са ме търсили. Аз не вярвах във възможността да се прокара тази борба. Ако тук се изтъква, че думата преврат трябва да се схваща иначе, ние не знаехме това; ние давахме на тези думи тяхното историческо значение.

Господин фон Кар заяви тук, че той не бил се интересува от политика дотогава, докогато през март 1920 година го поканили да стане от леглото и да се отдаде изцяло на политиката. Аз мисля, че птичката трябва да пее, защото е птичка. И един човек, който е роден за политик, трябва да се занимава с политика, независимо от това, дали е на свобода или е в затвора, дали седи на плюшен стол, или трябва да се задоволява с една твърда пейка; съдбата на неговия народ ще го вълнува от ранна сутрин до късна нощ.

Кар трябваше един ден да стане дори диктатор. Моля да си спомните две неща, които каза този човек. Той каза, че не бил искал, но бил заставен. Втора една негова фраза гласеше, че той не бил се натрапвал, а че бил принуден. Който е роден за диктатор, той не бива заставян, а сам желае; не бива изтиква напред, а сам се изтъква. Не е там работата, че такова нещо би било нескромно; нима е нескромно от страна на един работник, когато иска да му се даде тежка работа? Да не би да е дръзко от страна на един човек с високо чело, когато денонощно мисли, докато най-сетне подари на човечеството някое откритие? Който се чувства призван да управлява един народ, няма право да казва: „Ако ме желаете, ако ме повикате, ще работя с вас“. Той има задължението да стори това. Вярвайте, че именно, такива хора са били Шарнхорст, Йорк, Гнайзенау или най-после, барон фон Щайн, който, с преизпълнено от омраза сърце, беше извикал: „Искам да смажа Наполеон!“.

Това, което не виждам у Кар, то е, според мен, най-характерното нещо за големия човек. Господин фон Кар беше популярен. Това, което му липсва, беше неотдавна изразено от Мусолини със следните думи: „Не бих искал да живея на този свят, ако не се чувствах заобиколен от любов и омраза“. Кар имаше популярност, но нямаше гръб, който да носи омразата. Той не беше героична натура. Мислите ли, че бях дръзък, че след като опознах по-добре този човек, тогава, когато искаха да ме спечелят, веднага заявих: Струва ми се, че борбата при такова водачество няма изгледи за успех!

Господин прокуроре, както вие казвате в обвинителния акт, че би трябвало да чакаме със стиснати зъби, докато узрее жетвата, така и ние чакахме. И когато дойде човекът, ние извикахме: Жетвата е узряла, часът е настъпил! Едва тогава,

след дълго колебание, аз се съгласих да участвам, но веднага поставих две условия: аз исках да получа политическото ръководство в своята ръка и второ, исках ръководството на организацията, за която копнеехме всички ние и за която и вие вътрешно също така копнеете, да получи героя, който, най-сетне, е призван за това в очите на цяла млада Германия. Свидетелят заяви подигравателно, че трябвало да бъде взет Лудендорф, защото тогава войската нямало да стреля. Престъпление ли е това от моя страна? Държавна измина ли се криеше в това, че аз казах на Лосов: „Както вие започвате борбата, ще стигне до борба; но както аз си представям работата, няма да се дойде до борба.“

Четири и половина години аз стоях рамо до рамо със своите другари на бойното поле. Мислите ли, че бих могъл да вдигна пистолета срещу някого, който тогава е стоял рамо до рамо с мен? Нима някой от нас би могъл да убие някого от тези, на които трябва да гледаме един ден като на водачи в борбата? Та нали всички ние преследвахме целта – да дойде часът, в който тази малка войска от сто хиляди души ще бъде увеличена и в който ние пак ще тръгнем рамо до рамо с тях! За нас тогава положението беше ясно.

Това, което сега се заявява тук допълнително, тогава не беше известно. Какво искахме ние на 8 ноември вечерта? В Райха всички господа искаха да имат една директория. Това, към което се стремят в Райха, не може да бъде осъждано в Бавария. Директорията вече съществуваше в Бавария, тя се състоеше от господата Кар, Лосов и Зайсер. За някакво законно правителство ние не знаехме нищо повече, само се бояхме, че при последното решение, може би, ще се появят още някои пречки.

Тук се учудват на нашата сплотеност, въпреки различните формални възгледи. За мене казват, че съм бил, в края на краищата, републиканец, за Пьонер – че бил монархист, а Лудендорф бил верен на династията на Хоенцолерните. Да бъдат сплотени толкова различни хора, това е доказателство за силата на нашата идея. Съдбата на Германия не се заключава в републиката или в монархията, а в съдържанието на републиката или на монархията. Това, срещу което се боря, не е държавната форма като такава, а жалкото ѝ съдържание. Ние искахме да създадем в Германия онези предпоставки, които единствени биха вдигнали от нас желязния юмрук на враговете ни. Ние искахме да създадем ред в държавните финанси; да изгоним търтеите; да подедем борба срещу международното борсово заробване и срещу създаването на тръстова система в цялото наше стопанство; да водим борба срещу политизирането на синдикатите; но, преди всичко, трябваше да бъде отново въведен най-високият дълг на честта, който ние познавахме като германци: дългът да се носи оръжие, военната повинност. И аз ви питам сега: това, което ние искахме, държавна измяна ли е? Най-после, ние искахме нашият народ да бъде доведен до бунт срещу застрашаващото ни поробване; искахме да настъпи най-сетне времето, когато нямаше да приемаме вече плесница след плесница, с вечно овче търпение.

Сега се казва: Но Негово Превъзходителство фон Кар, фон Лосов и фон Зайсер не желаеха събитията на 8 ноември вечерта. Обвинителният акт сочи, че ние сме тикнали господата в едно положение на принуда. В положение на принуда бяхме изпаднали ние, и то заради тези господа; те ни тикнаха в него. Господин фон Кар трябваше да каже почтено: „Господин Хитлер, под преврат ние разбираме нещо друго, под поход срещу Берлин ние разбираме нещо друго“. Той би трябвало да има доблестта да ни каже: „С това, което правим тук, ние преследваме по-други цели, отколкото мислите вие“. Той не направи това и последиците тежат изключително върху тези трима господа.

Сега трябва да отправя две молби. Най-напред, аз не моля за себе си лично. В моите очи би изглеждало жалко да се моля за нещо, за което зная, че ще ми бъде признато от поколенията. От господата Кар, Лосов и Зайсер ми беше обяснено, че разчистването на сметките с Берлин ще стане в посочената форма. Господа съдии, вие можете да вярвате това или не. Едно не можете да отречете: че аз съм осведомявал моите хора, именно, в този смисъл. Затова вие имате дълг да признаете поне за тях, че не са виновни. Ако не искате да признаете същото и за мене, добре. Но за другите, за които казвам, че така съм ги осведомявал, трябва да го признаете. Защо моля за това? Организацията беше създадена, вие знаете по какви съображения – и в нея беше въведен принципът на безпрекословното подчинение. Не оставяйте да отидат в затвора хора, които са действали съобразно с наложения им дълг на послушание.

На второ място ви моля за нещо – пак не за себе си – за нещо, което, според мене, един ден ще бъде срамно и позорно за германския народ. Обвинителният акт предвижда прилагането и на параграф 9 от закона за защита на републиката. Не прилагайте този параграф! Като ученици вие също сте изучавали германската история и сигурно изпълнени от срам, сте прелиствали онези места, където се говори за времето, когато най-добрите хора на нашия народ са бивали изгонвани, щом са ставали неудобни на министрите. Аз бях в продължение на четири години въвн от земята, която трябва да наричам свое отечество. Тогава, с жарка любов броях часовете, които щяха да ми позволят да се върна от Франция в нея. Ако би било необходимо и днес бих излязъл въвн от отечеството си, дори като изгнаник. Но погрижете се, щото в бъдеще да не се повтаря най-големият позор на германската нация. Белег на низост у един народ е, когато неговите членове не са вече в състояние така да се зачитат взаимно, че да не се стига до изгнаничество. Това, което се прави тук в последните месеци, да се екстрадират германци, които не са желали нищо друго, освен щастието на отечеството, това един ден ще хвърля горчив срам в лицето на стотици хиляди германски момчета, и те ще си казват: Колко позорни сме ние, в това отношение, в сравнение с други народи!

Сега трябва да се спра на нещо, което твърди обвинителната власт: „Ние подлежим на наказание, защото предприятието не е неуспяло. Делото от 8 ноември не е неуспяло! То щеше да е неуспяло, ако някоя майка дойдеше при мене и ми кажеше: господин Хитлер и моето дете тежи на вашата съвест! Но аз

мога да ви уверя, че нито една майка не е дошла. Напротив, дойдоха хиляди други и се наредиха в нашите редици. За младите хора, които паднаха, един ден ще се казва, както може да се прочете наobelиска: „И те умряха за освобождението на отечеството.“ Видимият белег за успеха на 8 ноември е това, че като последица от него младежта се надигна, подобно на буйна вълна и се сплоти. Най-голямата печалба на 8 ноември е тази, че той не доведе до отчаяние, а допринесе за запалването на най-силно въодушевление в народа. Вярвам, че ще дойде часът, когато масите, които днес стоят на улицата с нашето знаме на пречупения кръст, ще се обединят с другите и че кръвта няма да ни дели вечно. Когато научих, че именно полицията е стреляла, аз изпитах едно щастливо облекчение: Поне не беше войската... Тя си бе останала все така непоковарена, както и по-преди. Ще дойде ден, когато войската ще застане на наша страна – офицери и войници.

Войската, която ние обучихме, расте от ден на ден, от час на час, все по-бързо. Точно в тези дни аз имам гордата надежда, че един ден ще дойде часът, когато тези буйни чети ще станат дружини, дружините – полкове, полковете – дивизии; когато старата кокарда ще бъде извадена от калта; когато старите знамена отново ще се понесат, развени, напред; когато ще дойде примирието при вечния последен Божи съд, пред който ние сме готови да застанем. Тогава измежду нашите кости и измежду нашите гробове ще заговори гласът на онзи съд, който единствен е призван да ни съди. Защото не вие, господа съдии, ще произнесете присъдата над нас; присъдата ще произнесе вечният съд на историята, която ще си каже думата върху обвинението, което се отправя срещу нас. Присъдата, която вие ще издадете, аз я зная. Но онзи съд няма да ни пита: Извършихте ли държавна измина, или не? Онзи съд ще съди нас, ще съди началника на генералния щаб на старата войска, ще съди неговите офицери и войници, които като германци, са желали най-доброто за своя народ и за своето отечество, които са искали да се борят и да умрат. Ако щете хиляди пъти ни признайте за виновни – богинята на вечния съд на историята ще скъса с усмивка обвинителния акт на прокурора и присъдата на съда: защото тя ще ни оправдае!

Адолф Хитлер – реч пред Индустиалния клуб в Дюселдорф

27 януари 1932

Ако националсоциалистическото движение днес се разглежда като анти-икономическо от широките маси в Германия, то аз вярвам, че причината се състои в това, че ние тогава бяхме заели по-друга позиция по събитията, които доскоро определяха развитието на сегашното положение, отколкото другите организации, важни в обществения живот. Дори и сега нашият възглед се различава в много аспекти от този на нашите опоненти.

Ние националсоциалистите, сме убедени, че необходимостта няма крайна, дълбока причина в общите световни процеси, които по някакъв начин биха изключили повече или по-малко възможности за пробуждането на народа от самото начало. Ако беше вярно, че неизбежната причина за германското бедствие е единствено така наречената световна криза – една световна криза, върху чийто ход ние като народ естествено не можем да упражняваме никакво, или пък просто нищожно влияние – тогава бъдещето на Германия би било мрачно. Как ще се променят нещата, ако не изобличим главните виновници? Според мен идеята, че само световната криза е виновна, би изпълнила човешката мисъл с опасен песимизъм. Естествено, колкото повече причините за сегашното положение се отдалечават от съображенията на способността на индивида да влияе, толкова повече той ще се отчайва, че някога ще може да направи каквато и да е промяна. Резултатът – постепенна летаргия след която идва безразличието и в крайна сметка може би отчаянието.

Защото смятам, че е важно да скъсаме с концепцията, че съдбата ни зависи от света. Не е вярно, че мизерията на нашия народ се дължи на световна катастрофа, но е вярно, че сме изпаднали в общонационална криза, понеже в нашата страна от самото начало са допуснати определени грешки. Не мога да кажа: „Според всеобщото мнение Версайският мирен договор е причина за нашето нещастие“. Какво е мирният договор от Версай, ако не дело на човека? Това не е нещо, което ни е наложено или внушено от Провидението. Това е дело на човека, за което, разбира се, хората отново трябва да бъдат държани отговорни със своите заслуги или с грешките си. Ако беше друго, как изобщо хората биха могли да се отърват от това изобретение, Версайския мирен договор? Аз съм на мнение, че няма процес, причинен от човешката воля, който да не може да бъде променен от друга човешка воля.

Както самият Версайски мирен договор, така и всички последици от него бяха резултат от политика, която преди петнадесет, четиринадесет или тринадесет години може би се смяташе за правилна, поне във вражеските държави, но която от наша гледна точка беше катастрофална, дори да беше покривана от милиони германци преди десет години или по-малко и която днес

се разкрива в цялата си невъзможност. Затова заявявам, че в Германия би трябвало да носи безусловна вина за това стечение на обстоятелствата, ако изобщо ми се вярва, че германският народ все още може да окаже някакво влияние в името на промяната на положението към момента.

Според мен също е погрешно да се твърди, че настоящият живот в Германия се определя само от предимствата на външнополитическите съображения. Разбира се, един народ може да стигне дотам, че външнополитическите условия напълно да повлияят на личните му взаимоотношения и характер. Но не трябва да се казва, че тази криза е волева, нито пък че е възникнала изначало. По-скоро е жизненоважно народът да осигури нужните условия за коренната ѝ промяна.

Ако някой ми каже, че външната политика е преди всичко решаваща за живота на един народ, тогава първо трябва да си задам въпроса: Какво всъщност означава политика? Съществуват редица определения. Фридрих Велики е казал: „Политиката е изкуството да служиш на държавата си с всички средства“. Бисмарк заявява: „Политиката е изкуството на възможното“ – изхождайки от идеята, че всичко трябва да се прави в сферата на възможностите, за да служи на държавата, и – в по-късната трансформация в понятието за националност – нацията. Друг пък мисли, че тази служба на народа може да бъде осъществена, както с мирни, така и с военни средства. Защото Клаузевиц казва: „Войната е продължение на политиката, макар и с различни средства.“ От друга страна, Клемансо смята, че мирът днес не е нищо друго освен продължение на борбата и преследване на целта отново с различни средства. Накратко, политиката не е и не може да бъде нищо друго освен защита на жизнените интереси на един народ и практическо осъществяване на неговата борба за съществуване с всички средства. Затова е съвсем ясно, че тази борба започва от самите хора и че народът е същевременно самата ценност, която трябва да бъде запазена. В крайна сметка всички функции на народната маса трябва да служат само на една цел, да осигурят запазването на нацията за в бъдеще. Затова не мога да кажа, че външната политика или икономическата политика са от първостепенно значение. Разбира се, за да живее, един народ се нуждае от икономика. Но тази икономика е само една от фундаменталните функции на организма на народа. Най-съществена обаче е отправната точка – именно самите хора.

Не трябва да се казва, че външната политика определя пътя на един народ, а че преди всичко хората са тези, които очертават за себе си пътя в околния свят в своята вътрешна стойност, в своята организация и в своето образование, изграждащи тази ценност. Няма да си позволя да кажа, че външната политика би могла по някакъв начин да промени значително стойността на народа, длъжен съм обаче да кажа, че всеки народ трябва да се бори за защита на своите интереси и бива да води само борбата, която съответства на най-съкровенията му природа, ценностите, способностите, качеството на неговата организация и т.н. Разбира се, външнополитическата ситуация след това отново ще окаже ретроактивно

влияние. Но ние го преживяваме с възклицания от рода на: „Каква разлика в реакцията на отделните народи към външнополитическите условия!“ Реакцията се определя от вътрешната конституция, от вътрешната стойност, от благоразположението, от способностите на всеки народ. Следователно мога да заключа, че дори ако основната ценност на една нация остане същата, промените във вътрешната организация на живота на тази нация вече могат да доведат до промяна в отношението към външния свят.

Затова е погрешно да се твърди, че външната политика оформя един народ; По-скоро народите регулират отношенията си с останалия свят според присъщите си сили, като се съобразяват със запаса от знания, който имат, за прилагането им. Можем да бъдем напълно убедени, че ако имаше друга Германия на мястото на днешна Германия, отношението към останалия свят също щеше да бъде съществено различно. Предполага се обаче, че влиянията на останалия свят биха се появили в различна форма. Да се отрича това означава, че съдбата на Германия вече не може да бъде променена, независимо какъв полк от воини управлява в Германия. Ако се поддържа такъв възглед, веднага може да се намери коренът му и обяснението за него: твърденията, че съдбата на един народ се определя само от чужди държави, винаги са били оправдания на лошите правителства. Слабите и лошите правителства винаги са използвали точно този аргумент, за да оправдаят собствените си провали или тези на своите предшественици, провала на цялата си традиционна и фиксирана посока и да заявят от самото начало, че никой друг в този момент не би могъл да го направи по различен начин, понеже се чудят какво би могъл да направи с народа си този някой, ако са налице условия, фиксирани и вкоренени в останалия свят – който, разбира се, трябва да бъде разбран и като фиксирана стойност.

От друга страна, аз мисля така: три фактора по същество определят политическия живот на един народ.

Първо, присъщата стойност на един народ, която се предава отново и отново като наследствен материал, ценност, която претърпява промяна само когато носителят на това наследство, народът, се промени изцяло, в жилите и в кръвта си. Сигурно е, че някои черти на характера, някои добродетели и определени пороци се повтарят през поколение в народите, докато тяхната вътрешна природа и съставът на тяхната кръв не са се променили значително. В творбите на римските писатели виждам добродетелите и пороците на нашия германски народ възгласи: точно така, както ги виждам днес. Тази вътрешна ценност, която определя живота на хората, от нищо не може да се затрие, освен от коренна промяна в състава на кръвта. За известно време той (народът) може да почувства, че всичко в живота му е нелогично, а възпитанието му – неразумно. Но тогава се губи ефектът на самото възпитание, докато основната ценност все още я има. Това е големият източник на всички надежди за възраждането на един народ. Тук се крие правото да се вярва не само, че народ, който в продължение на хиляди години е давал безброй примери за опазването на най-висшата

вътрешна ценност, не може изведнъж да започне да я изгубва от ден на ден, а и че е способен един ден да я задейства наново. Ако това не беше така, вярата на милиони хора в по-добро бъдеще – мистичната надежда за нова Германия – може би нямаше да бъде разбираема. Непонятно как този германски народ, чийто численост намаля от 18 на 13¹/₂ милиона души в края на Тридесетгодишната война, когато копнежът за ново държавно устройство отново завладя стотици хиляди, а накрая и милиони, все още е способен да запали искрата на възхода чрез труд и усърдие. Би било непонятно, ако нямаше нещо несъзнателно в убеждението на всички тези отделни хора, че съществува ценност сама по себе си, която се е появявала отново и отново през хилядолетията, понякога изтласквана назад и възпрепятствана в действието си от лошото управление, от лошото възпитание, от лошото изграждане на държавата, но в крайна сметка народът винаги се е борил чрез нея (ценността) отново и отново, облагодетелствайки света със спектакъла на нашия нов възход.

Казвал съм, че тази ценност може да бъде опорочена. Преди всичко обаче все още има две други явления в неразривна взаимовръзка, които можем да наблюдаваме отново и отново във всенародния упадък. Първото представлява превръщането на личностната стойност, на индивидуалността, в изравняващо, числено понятие – демокрация. Второто е отрицанието на стойността на народа, отрицанието на разнообразието на разположението, изпълнението и т.н. на отделните народи. Двете явления са взаимно зависими или поне си влияят едно на друго. Интернационализмът и демокрацията са неразделни понятия. Логично е, че демокрацията, която отрича особената стойност на индивида в един народ и намества на негово място една колективна стойност, една числена стойност, протича по абсолютно същия начин в живота на нациите и там се изражда в интернационализъм. Като цяло се казва, че няма вродени народни ценности, но най-много може би се появяват моментни различия в образованието; обаче няма съществена разлика в значимостта на негрите, арийците, монголците, червенокожите. Тази концепция, която е в основата на целия ни настоящ международен фиктивен свят и която има такова въздействие, че в крайна сметка ще накара марионетките си да допуснат някой негър да председателства сесиите на Обществото на народите, неизбежно води до понататъшната последица от отричането на различията в значимостта на отделните представители на този народ. Това, разбира се, означава също, че всяка съществуваща специална способност, всяка съществуваща основна ценност на един народ може да стане практически неефективна. Защото величието на една нация произтича не от сумата обикновени постижения, а от сумата върховни постижения. Не може да се каже, че първото впечатление за културата на хората се корени във впечатлението от тяхно съвкупно постижение. Цялата тази „сграда на културата“ в своите основи и във всичките си тухли не е нищо друго освен резултат от творческите способности, постиженията, интелигентността, усърдието на отделните човешки същества, най-големите и велики крайни

постижения на отделните божествено надарени гении, средните постижения на средно способните човешки същества и несъмнено общата човешка работна сила за остойностяване творенията на човешките същества, доказали се като гении и таланти. Но е естествено, че когато способните умове на една нация, които винаги са малцинство, се приравнят по стойност с всички останали, тогава постепенно би трябвало да се получи една мажоритизация¹ на гения, мажоритаризация на способностите и стойността на личността, мажоритаризация, която тогава обаче погрешно би била наречена „народно управление“. Защото това не е правило на народа, а реално правило на глупостта, посредствеността, половинчатостта, малодушието, слабостта, неадекватността. По-скоро е правило, което позволява народът да бъде управляван и воден във всички сфери на живота от своите най-способни, родени за това индивиди, а не от незнаещи мнозинства. По този начин обаче демокрацията ще доведе на практика до заличаване на реалните ценности на един народ. Затова е разбираемо също, че народите с велико минало, още от времето, когато са ставали все по-демократични, предавайки се на масово господство, до днес бавно обезличават предишното си статукво; защото съществуващото и потенциално превъзходство на хората във всички сфери на живота сега става практически неефективно заради преиначаването на цифрите и числата в народните статистики. И така един подобен народ постепенно ще загуби стойността не само на културния, стопанския и икономическия аспект, а изобщо на самия живот в държавата. За сравнително кратко време ще се стигне дотам тя (държавата) вече да не притежава същата стойност спрямо останалия свят. Жизнено необходимо е да се промени начинът, по който другите народи по света възприемат нашата страна. Не е въпрос за безразличие дали един народ ще влезе в период, подобен на този от 1807 до 1813 г., под ръководството на най-способните умове, на които се дава нечувана власт, или ще марширува в период, подобен на този от 1918-1921 г., под ръководството на театралните кукли на парламентарната масова заблуда. В единия случай резултатът от развитието на вътрешната структура на националния живот се разглежда като част от най-висшите постижения, които със сигурност вече са оправдани в националната стойност, но чиито ефекти е възможно да бъдат приложени само по този начин, докато в другия случай дори вътрешно съществуващата стойност вече е изчезнала.

Наистина може да се стигне дотам, че един абсолютно трудолюбив народ, в чието съществуване почти нищо не се е променило – особено по отношение на усилията на индивида – да изгуби толкова много в цялостното си представяне на чуждите страни, че вече да няма никаква тежест по отношение на тях.

Има и трети фактор: а именно, мнението, че животът в този свят, тъй като човек отрича личната ценност и специалната национална стойност, не бива да се опазва чрез борба. Това е възглед, може би маловажен, ако пусне корени само в

¹ От немски *majorisierung* – налагам с мнозинство – бел. ред.

отделни умове, но с ужасни последици, защото бавно трови цял един народ. Не е вярно, че такива общи идеологически промени остават само на повърхността или означават само чисто духовни процеси. Не, рано или късно те дълбоко повлияват на всички човешки прояви в кръговрата на живота.

Нека ви дам един пример: вие сте на мнение, господа, че германската икономика трябва да се гради върху идеята за частна собственост. Сега на практика можете да поддържате такава идея за частна собственост само, ако тя изглежда логично обоснована по някакъв начин. Тази идея трябва да извлече своята етична обосновка от прозрението за естествената необходимост. Не може да се мотивира просто с думите: „Досега е било така, затова трябва да продължи да бъде така.“ Защото в периоди на големи държавни катаклизми, на коренни промени в хората и в тяхното мислене, институциите, системите на народа и т.н. не могат да останат недокоснати само защото са съществували в същия вид до даден момент. И тук трябва да кажа: частната собственост може да бъде морално и етично оправдана само, ако приема, че постиженията на хората са различни. Само тогава мога да определя, че тъй като постиженията на хората са различни, резултатите от техните усилия също са различни. Но ако резултатите от постиженията на хората са различни, целесъобразно е да оставим мъжете да координират тези резултати в приблизително една и съща пропорция. Би било нелогично управлението на резултата от конкретно постижение, свързано с личността, да се повери на следващия най-добър по-нисш или на група хора, които вече са доказали, че са неспособни да изпълнят този свой дълг към индивида. Следователно трябва да се признае, че човешките същества от самото начало не са еднакво ценни и еднакво важни икономически във всички области. Вярно е обаче, че е лудост да се каже, че в значимостта на подразделенията на икономическата сфера непременно има разлики, но не и в значимостта на тези на политическата! Абсурдно е икономическият живот да се основава на идеята за постиженията, за стойността на личността и по този начин практически на авторитета, но политически да се отрича този авторитет на личността и да се поставя на негово място законът за важността на мнозинството – както е според демократичните устои. В последствие би трябвало да започне да възниква дихотомия² между икономическите и политическите възгледи; която ще се опита да преодолеем, като асимилираме първото с второто, защото тази дихотомия е останала само гола, бледа теория. Междувременно идеята за равенство на ценностите е издигната в система не само политически, но и икономически. И не просто в абстрактна теория: не, тази икономическа система живее в гигантски организации – наистина, тя вече е покрила огромна площ от държавата.

² Дихотомия (от гръцки: διχотомία – „разделяне на две“) е начин на класификация на класове, множества, понятия, термини и други, състоящ се в разделяне на двойки от „подчинени“ елементи (подкласове, подмножества и др.) – бел. ред.

Например, животът се основава на значението на личността в нейната практическа дейност. Сега тя бавно бива заплашена от господството на числата. Но в държавата има организация – армията – която не може да бъде демократизирана по никакъв начин, без да се предаде. Това само по себе си е доказателство за слабостта на миогледа, че той не е приложим във всички области на живота. С други думи, армията може да съществува само ако поддържа абсолютно антидемократичния принцип за абсолютна власт в основата и абсолютна отговорност на върха, докато демокрацията означава практически пълна зависимост от основата и авторитет от върха. Резултатът обаче е, че в държава, в която целият политически живот, започвайки от общността и завършвайки в Райхстага, се основава на идеята за демокрация, армията трябва постепенно да се превърне в чуждо тяло, при това чуждо тяло, което задължително се усеща като такова. За демокрацията това е чужда идея, чужд миоглед, който одушевява това тяло. Вътрешната борба между представителството на демокрацията и представителството на властта явно е неизбежната последица от това, борба, на която сме свидетели в Германия.

Не може да се предположи, че може да има внезапен застой в тази борба. Не, напротив: тази борба ще продължи, докато нацията или окончателно потъне в интернационализма и демокрацията и по този начин стане жертва на пълно разпадане, или докато не се създаде нова логическа форма на вътрешен живот за себе си.

От това следва, че възпитанието на пацифизма задължително трябва да има ефект върху най-малкия индивидуален живот. Идеята на пацифизма е логична, ако приемам общото равенство на народите и човешките същества. В края на краищата, какъв е смисълът да се борим тогава? Идеята на пацифизма, пренесена в практическата реалност и във всички сфери, постепенно би довела до унищожение на състезателния инстинкт, на амбицията за специални постижения от всякакъв вид. Не мога да кажа: „Политически ще станем пацифисти, нека отхвърлим идеята за необходимостта да запазим живота си чрез борба, но икономически искаме да останем яростни конкуренти.“ Ако се отърва от идеята да се боря със себе си, е съвсем без значение, ако тя остане валидна само за отделни области. В крайна сметка политическите решения са решаващи за индивидуалното представяне. Можете да изградите най-добрата икономика в продължение на 50 години въз основа на авторитетната гледна точка, въз основа на меритокрацията³; Можете да строите работи в продължение на 50 години; Можете да натрупате богатство в продължение на 50 години и можете да унищожите всички резултати от тези 50 години в три години на неуспешни политически решения (енергично одобрение). Това също е очевидно, защото политическите решения бяха извлечени от корен, различен от конструктивните икономически.

³ Меритокрация (от латинското *merito*, „заслужил“, и старогръцката *kratos*, „власт“) е форма на държавно управление, основаваща се на участие в управлението на способните (заслужилите). – бел. ред.

Да обобщя, виждам два принципа, които са рязко противоположни един на друг: принципът на демокрацията, който е принципът на разрушението навсякъде, където има практически ефект. И принципът на авторитета на личността, който бих искал да нарека принцип на постижението, защото всичко, което човешките същества са постигнали досега, всички човешки култури, са мислими само от господството на този принцип.

Присъщата ценност на един народ, естеството на вътрешната организация, чрез която тази ценност трябва да бъде осъществена и начинът на възпитание са отправни точки за политическото действие на един народ и същевременно стоят в основата на резултатите от това действие.

Не мислете, че народ, който се е ограбил от своите ценности по същия начин, както германците в по-ранните векове, независимо дали е имало световна криза, или не, е бил в по-благоприятно положение. Ако хората поемат по пътя, по който ние поехме – практически за тридесет или тридесет и пет години, официално за тринадесет години – тогава няма да могат да стигнат доникъде другаде, освен дотам, където е Германия в момента. Разбираемо е, че днес явленията на кризата се разпространяват почти по целия свят, ако вземем предвид, светът вече е толкова отворен и взаимните отношения са укрепнали по начин, който едва ли е бил възможен преди 50, 80 или 100 години. И все пак е погрешно да се смята, че процесът е възможно да се осъществи сега, през 1932 година. Не, световната история е преживявала нещо подобно повече от веднъж. Всеки път, когато определени отношения между народите създават съответни ситуации, болестта на тези народи следва да се разпространи и да повлияе на цялостното статукво. Безсмислено би било да кажем, че желаем да изчакаме, докато общото положение се подобри. Това е невъзможно. Защото положението, което виждате днес, не е резултат от божествено разкриване на волята, а е резултат от човешки слабости, човешки грешки, човешки заблуди. Съвсем естествено е първо да настъпи промяна в тези причини и затова хората първо трябва да бъдат отдадени на това да предприемат вътрешна промяна, преди да може да се направи сметка за външна такава.

Ако насочим поглед към настоящата ситуация в света: Имаме редица нации, които въз основа на вродена висша ценност са създали за себе си стандарт на живот, който е непропорционален на жизненото пространство, което обитават в гъсто населени селища. Имаме така наречената бяла раса, която е придобила привилегировано положение в света в течение на около хиляда години от упадъка на античността. Но аз не мога да разбера икономически привилегированото положение на бялата раса спрямо останалия свят, ако не я приведа в най-тясна връзка с политическата концепция за господство, която е била присъща на бялата раса като нещо естествено в продължение на много векове и която тя външно е представляла. Ако искате да изберете някоя територия, вземете например Индия: Англия не е придобила Индия по право и ред, а без

оглед на желанията, мненията или правните прояви на местните жители и е поддържала това господство, ако е необходимо, с най-брутална безпощадност. Точно както Кортес и Писаро някога присвоиха Централна Америка и северните държави на Южна Америка не въз основа на никакви правни претенции, а от абсолютното, вродено чувство за господство на бялата раса. Нито пък уреждането на северноамериканския континент е резултат от никакви по-висши правни претенции, според демократичното или международното разбиране, а от чувството за справедливост, което се корени единствено в убеждението за превъзходството и правото на бялата раса. Ако трябва да се замисля за това състояние на духа, което е завладяло света през последните три-четири века на бялата раса, тогава съдбата на тази раса наистина не би била по-различна от съдбата на китайците: неизмеримо стъстена маса от хора, натъпкана на изключително малка площ – това е пренаселеността с всичките ѝ неизбежни последици. Ако съдбата е накарала бялата раса да тръгне по друг път, то е само защото тази бяла раса е била убедена, че има право да организира останалия свят. Независимо от това как това право се прикрива пред външния свят, на практика това е упражняване на изключително брутално право на господство. От тази политическа концепция израства почвата за икономическото завземане на „другия свят“.

Един известен англичанин някога е писал, че характерната черта на английската политика е този прекрасен „брак“ на икономическите придобивки с консолидирането на политическата власт и обратно, на разширяването на политическата власт с непосредствено икономическо притежание. Взаимодействие, което е немислимо в момента, когато един от двата фактора липсва. Знам обаче, че има мнение, че е възможно да завладеем света икономически. Но това е една от най-големите и мрачни заблуди, които съществуват. Нека англичанинът води своята борба за Индия само икономически, нека Англия най-сетне се откаже от отношението, което някога ѝ е донесла Индия, това отношение, което я е запазило в многото въстания и в дългите кървави борби около средата на миналия век, и ще видите: английските фабрики няма да задържат Индия – те ще стоят неподвижно, защото старият дух на Англия, духът, който някога е създавал условията за тези фабрики, отдавна е изгубен!

Днес сме изправени пред едно световно положение, което може да бъде осмислено от бялата раса само ако се признае за безусловен „бракът“ на майсторството в политическата воля и майсторството в икономическата дейност, едно прекрасно съвпадение, което е оставило своя отпечатък върху целия минал век и под последствията, на което белите народи отчасти са претърпели забележително развитие: Вместо да се разширяват по отношение на пространството, вместо да експортират хора, те са изнасяли стоки, изградили са икономическа световна система, която намира характерния си израз във факта, че ако приемем различни стандарти на живот на земята – има гигантски свят –

централни фабрики в Европа, а отскоро и в Америка, и огромни пазари и източници на суровини в останалите страни. Но бялата раса може да запази позицията си на практика само, ако се запази разнообразието на стандарта на живот в света. Дайте на нашите така наречени пазари днес същия стандарт на живот, какъвто имаме ние, и ще видите, че върховенството на бялата раса, изразено не само в политическата власт на нацията, но и в икономическото положение на индивида, няма да може повече да се поддържа.

Различните народи досега са си осигурили това надмощие по различни начини, според вътрешните си наклонности; Може би най-гениалният от тях в миналото беше народът на Англия, който отвори от нови по-нови пазари и веднага ги закотви политически, така че да е абсолютно възможно Великобритания – приемайки постоянна умствена нагласа – да изгради свой собствен икономически живот, повече или по-малко независим от света. Други народи не постигат тази цел, защото изразходват духовната си енергия във вътрешни идеологически – преди също и религиозни – борби. По време на големия период на световно териториално разширение те със сигурност се развиват във вътрешен план, а по-късно също се опитват да участват в световната икономика; но пазарната им икономика не върви напред и до ден днешен.

Когато например Германия започва да основава колонии, вътрешният ход на мисълта, този много хладен, трезв английски начин на мислене за основаването на колонии, бива частично заменен от повече или по-малко романтични идеи: да се предаде германската култура на света, да се разпространи германската цивилизация – неща, които са абсолютно отдалечени от англичанина в колониалната епоха. Затова практическите резултати не би трябвало да отговарят на очакванията – освен факта, че някои от обектите не могат да сбъднат висшите романтични надежди.

Особено, след като броят на представителите на бялата раса постепенно се увеличава по такъв начин, че запазването на гигантските цифри, които го обозначават, изглежда гарантирано само ако икономическите възможности за продажби и търг в света са гарантирани. Така че всъщност част от света е абсолютно зависима от поддържането на статукво, което ние, германците, като демократи и хора от международното Общество на народите, отдавна сме отхвърлили духовно. Резултатът е очевиден: конкуренцията в крайна сметка докара народите на Европа до все по-голямо подобрене на производството, а бързото подобрене на производството доведе до трайно „спестяване“ на човешки ресурс. Докато отварянето на нови световни пазари върви в крак с това, работната ръка, спестена в производството на селското стопанство и по-късно в занаятите, лесно да може да бъде прехвърляна отново и отново в нови производства, виждаме една характеристика на миналия век – само от селското стопанство се пести работна ръка, която влиза в занаятите. По-късно, в самите занаяти, заради рационализирането на производствените методи, все повече

хора стават жертва на това да се пести от техния труд и на свой ред намират нови възможности за живот, което се улеснява от разширението на отраслите на производството. Но този процес е възможен само докато има постоянно нарастваща възможност за покупка, възможност, която е трябвало да бъде толкова голяма, колкото и увеличението на производството.

Днес световната ситуация накратко е следната: Германия, Англия, Франция и освен това – по неубедителни причини – Американският съюз⁴ и цяла поредица от малки държави са индустриални нации, зависими от износа. След края на войната всички тези народи намират световен пазар, почти изпразнен от потребителски стоки. Сега промишлените и производствените методи, които по време на войната бяха особено изобретателни от научна и теоретична гледна точка, се възползваха от тази голяма празнота и започнаха да преобразуват фабриките. Да се инвестира капитал и под принудата на вложените капитали да се увеличи производството до краен предел. Този процес може да върви добре за две, три, четири, пет години. Той би могъл да продължи добре, ако се създадат нови търговски обекти в съответствие с бързото увеличаване и подобряване на производството и неговите методи. Това е въпрос от най-голямо значение, защото рационализирането на икономиката, започвайки от началото на рационализацията на основната икономика, води до спестяване на човешки труд, спестяване, което е полезно само ако спестената енергия може лесно да бъде прехвърлена обратно към нови отрасли на икономиката. Виждаме обаче, че след Световната война не е имало съществено разширяване на пазарите; напротив, те са се свили относително в резултат на това, че броят на страните износителки бавно се е увеличил и че безброй бивши пазари сами са били индустриализирани и че най-сетне нов голям износител, Американският съюз – който може все още да не е всемогъщ във всички области, но със сигурност в някои от тях – може да разчита на производствени предимства, които ние в Европа не притежаваме и не можем да притежаваме.

Ние виждаме като последното най-значимо явление факта, че успоредно с бавното обръкване на европейската бяла мисъл, в част от Европа и голяма част от Азия се заформя един светоглед, който заплашва да откъсне този континент напълно от структурата на международните икономически отношения – явление, което германските държавници все още подминават днес с удивителна лекота. Когато например чуя реч, в която се подчертава, че е необходимо германският народ да застане единен, тогава трябва да попитам: Наистина ли вярваме, че това единно положение днес е само въпрос на добра политическа воля? Не виждаме ли, че в нас вече се е отворил разрыв, разрыв, който не преследва някои умове, но чийто духовен изразител днес е в основата на една от най-големите световни сили? Че болшевизмът е не само тълпа, която вилнее по улиците

⁴ Става въпрос за САЩ – бел. ред.

на Германия, но и светоглед, който е на път да подчини целия азиатски континент и който днес се простира почти от източната ни граница до Владивосток!

Представят ни го така, сякаш е просто въпрос на духовни проблеми на отделни фантазори или отделни злонамерени. Не, един светоглед е завладял една държава и тръгвайки от нея бавно ще разтърси целия свят и ще го свали долу. Болшевизмът, ако неговият път не бъде възпрепятстван, ще подложи света на пълна трансформация, както някога е сторило християнството. След 300 години хората вече няма да казват: „Това е нова идея за производство.“ След 300 години може би вече знаем, че това е почти нова религия, макар и изградена на различна основа. След 300 години, ако това движение продължи да се развива, Ленин ще бъде разглеждан не само като революционер от 1917 г., но и като основател на нова световна доктрина, с благоговение може би като Буда. Не е, като да можем да си представим този гигантски феномен далеч от днешния свят. Това движение е реалност и неизбежно ще унищожи и премахне една от предпоставките за съществуването ни като бяла раса. Ние виждаме етапите на този процес: първо снижаване на нивото на културата и по този начин на способността да се попиват знания, снижаване на цялото човешко ниво и по този начин скъсване на всички отношения с други нации, а след това установяване на собствено производство с помощта на патериците на капиталистическата икономика. Като последен етап ще има собствено производство, от което изцяло изключва останалите страни, с които граничи, за които, разбира се, един ден тази болшевишка страна ще бъде най-тежкия икономически конкурент.

Аз зная много добре, че господата от Министерството на Райхсвера и господата от германската индустрия ще ми отговорят: „Ние не вярваме, че комунистите някога ще могат да изградят действително конкурентна индустрия.“ Господа, те никога не биха могли да я изградят само от руски, болшевишки национални елементи. Тази индустрия е изградена от ценностни елементи на самите бели народи. Абсурдно е да се каже, че не е възможно да се изгради индустрия в Русия от силите на други народи – някога е било възможно да се оборудва индустрия в Бохемия с германци. И освен това стара Русия по това време вече притежава определена индустрия.

Ако продължим да обясняваме, че методите на производство никога няма да могат да вървят в крак с нашето развитие по никакъв начин, тогава не забравяйте, че стандартът на живот щедро ще компенсира това, което можем да имаме като предимство, от друга страна, поради метода на производство. (възгласи: точно така!)

Във всеки случай ще видим следното: болшевизмът бавно ще се разпространи в Азия, ако европейското и американското мислене продължат да остават същите. 30 и 50 години изобщо не играят роля, тъй като става въпрос за светогледи. 300 години след Христа християнството

едва бавно е започнало да прониква в цяла Южна Европа, а 700 години по-късно е завладяло и Северна Европа. Светогледи от такова фундаментално естество все още могат да проявят своята абсолютна способност за завоевания петстотин години по-късно, ако не бъдат разбити в началото от природния инстинкт за самосъхранение на други народи. Но ако този процес продължи така дори 30, 40 или 50 години и състоянието на ума ни остане непроменено, тогава, господа, няма да е възможно да се каже какво общо има това с нашата икономика!

Господа, развитието е очевидно. Нуждата е много голяма. Това води до икономии във всички области. Най-естественото спестяване винаги е в човешката работна сила. Индустриите неизбежно ще стават все по-рационализирани, т.е. ще повишават ефективността си, като същевременно намаляват работната си сила. Ако обаче тези хора вече не могат да бъдат настанени в новоразвити професии, новоразвити индустрии, то това означава, че бавно трябва да се създадат три национални сметки: едната е селското стопанство. Тази основна публична сметка някога е била използвана за спасяване на хора за втората сметка. Втората сметка са занаятите и по-късно промишленото производство. Сега тази втора сметка отново се използва за спестяване на човешки труд, като се изтласква към третата сметка: безработицата.

Това е срамен начин да се замаскира реалността. Правилният термин би бил „несъществуващ“ и всъщност „излишен“. Характерно за нашите европейски народи е, че определен процент от населението бавно се доказва статистически като излишен. Вече е съвсем ясно, че необходимата поддръжка на тази трета сметка ще бъде поверена на другите две. Това ще увеличи данъчния натиск, последствието от което ще бъде принудата за по-нататъшно рационализиране на производствения метод, по-нататъшно спестяване, по-нататъшно увеличаване на третата сметка.

Към това се прибавя и борбата, която днес водят всички европейски нации за световния пазар, в резултат на което тази борба естествено се изразява в цените, нещо, което със задна дата налага нужда от настоящи спестявания. Крайният резултат, който едва ли може да се предвиди днес, във всеки случай ще бъде решаващ за бъдещето или падението на бялата раса и преди всичко на народите, които в своите пространствени ограничения ще се окажат много трудни за установяване на вътрешна икономическа самодостатъчност. По-нататъшната последица ще бъде, че Англия, например, ще се реорганизира в своя вътрешен пазар и ще постави тарифни бариери, за да го защити, високи днес и дори по-високи утре, и всички други нации, които могат да направят това, ще предприемат същата стъпка.

В това отношение всички онези, които представят отчаяното положение на Германия като особено забележително спрямо сегашното ни, са прави. В същото време обаче те погрешно търсят нужда само във външния свят, защото тази

ситуация не е резултат само от външно развитие, а от нашето вътрешно духовно – даже бих казал – отклонение, нашето вътрешно разпадане, нашият вътрешен упадък.

Нека не се казва, че ние, националсоциалистите, не разбираме необходимостта от поправяне на щетите, които се причиняват от статуквото в момента. Но едно е сигурно: всяка нужда има някакъв корен. Затова не е достатъчно, колкото и извънредни постановления да издава правителството днес, да човъркам периферията на необходимостта и да се опитвам от време на време да съкращавам раковия тумор, но трябва да стигна до причинителя, до причината. Относително без значение е дали тази възбуждаща причина е открита, или елиминирана днес или утре, но е от съществено значение да не може да се осъществи лечение без нейното елиминиране. Днес е погрешно да се отхвърля програма за 20 или 30 години, защото не можем да чакаме толкова дълго – дори за туберкулоза, няма значение дали лечението, препоръчано му от лекаря, продължава три или повече години. От съществено значение е никое лекарство, което като външно и може би бързо прилагано дава моментно облекчение от болката, да не премахва самата болест. Виждаме това по почти класически начин в ефекта на извънредните ни постановления. Отново и отново – признавам – се прави честен опит по някакъв начин да се подобри една невъзможна ситуация и да се посрещне с нея, виждате, че всеки опит, в крайния си ефект, води до точно обратното: до увеличаване на явленията, които човек иска да елиминира. В същото време ще оставя настрана това, което считам за най-голямата нужда в момента, нужда, която бих искал да опиша не само като чисто икономическа, но и като национална в най-висшия смисъл на думата: безработица.

Виждаме само 6 или 7 милиона души, които не участват в производствения процес и само от чисто икономическа гледна точка съжаляваме за загубата на производство, причинена от това.

Господа, обаче, човек не вижда духовните, моралните и мисловните резултати от тази статистика. Наистина ли вярваме, че такъв процент от националната сила може да стои празен дори 10, 20 или 30 години, без това да се отрази на духовно ниво, без да се налага промяна на душата? И смятате ли, че това ще бъде без значение в бъдеще?

Господа, сами се убедихме, че Германия загуби войната в резултат на интелектуално отклонение, чиито последици днес се усещат практически навсякъде. Мислите ли, че ако за десет или двадесет години от националния производствен процес са елиминирани 7 или 8 милиона души, то за тези народни маси болшевизмът би могъл да бъде нещо друго, освен логическо идеологическо допълнение към тяхното действително практическо икономическо положение? Наистина ли вярвате, че чисто духовната страна на тази катастрофа може да бъде пренебрегната, без

един ден тя да бъде преведена в реалност като зло проклятие на злото дело?

Ако немското бедствие можеше да бъде поправено чрез извънредни постановления, тогава всички велики законодатели от миналите хилядолетия щяха да бъдат некадърници, които при подобни обстоятелства да се опитат да възродят тялото на народа, за да могат да вземат нови и благотворни решения с помощта на този новосъздаден източник на сила. Напълно без значение е какво иска сегашното германско правителство, както и е без значение какво иска или желае германската икономика. От съществено значение е да осъзнаем, че сега отново сме в състояние на нещата, което вече няколко пъти го е имало по света: няколко пъти обемът на определени производства в света е нараснал извън обхвата на търсенето. Днес сме свидетели на същото нещо в голям мащаб: ако всички автомобилни заводи, които съществуват в света в момента, бяха 100% заети и работеха на сто процента, тогава целият запас от моторни превозни средства би могъл да бъде заменен за 4 1/2 или 5 години. Ако всички локомотивни заводи бяха 100 процента заети, би било възможно да се замени целият локомотивен материал в света за осем години. Ако всички световни железопътни фабрики и валцови мелници бяха 100% заети, може би след 10 до 15 години цялата железопътна мрежа, която светът притежава, би могла да бъде преместена по целия свят. Това се отнася за почти всички индустрии. Такова увеличение на производствения капацитет е постигнато, че настоящият пазар е непропорционален на него. Ако обаче болшевизмът като световна идея откъсне азиатския континент от човешката икономическа общност, тогава условията за използване на тези гигантски индустрии вече не са дори далеч. Тогава ще бъдем на приблизително същия етап индустриално, на който светът е бил няколко пъти в други страни. Няколко пъти в света, например, тонажът на морското корабоплаване е бил много по-голям от количеството на стоките, които трябва да бъдат транспортирани. Вече няколко пъти определени икономически групи се изправят пред сериозни кризи. Ако четете историята и изучавате начините, които са били избрани за коригиране на статуквото, винаги ще си извадите един извод: количеството на стоките не е коригирано спрямо тонажа, а тонажът е адаптиран към количеството стоки – и това не чрез доброволни икономически решения на корабните компании, а чрез политически решения на властта. Ако някой политик или икономист ми контрира, че някога това е било така между Рим и Картаген, между Англия и Холандия или между Англия и Франция, но днес икономиката е тази, която решава, мога само да отговоря: това не е духът, който някога отвори света за бялата раса, който също отвори пътя на нас, германците, към световната икономика. Защото не германската икономика завладя света и след това дойде развитието на германската мощ, а само силовото състояние на икономиката създаде общите условия за по-късен просперитет. (Възгласи: точно така!) Според мен е като да се сложи каруцата пред коня, ако хората днес вярват, че могат да си възвърнат позицията на власт на Германия с

икономическа методология, вместо да осъзнаят, че позицията на властта е и предпоставка за повишаване на икономическата ситуация. Това не означава, че не трябва да се опитваме днес или утре да противодействаме на болестта, обхванала икономиката ни, дори и да не е възможно да ударим източника на болестта веднага. Всяко такова външно решение пропуска сърцевината на проблема, има само едно фундаментално решение.

То се основава на признанието, че свиващите се икономики винаги имат за предшественик свиващата се държава, а не обратното, че няма процъфтяваща икономика, която да няма процъфтяваща мощна държава като своя защита, че не е имало картагенска икономика без картагенска флота и не е имало картагенска търговия без картагенска армия и че, разбира се, дори в модерните времена – когато се стига до спречкване и интересите на народите се сблъскват – не може да има икономика без абсолютно мощната и решителна политическа воля на нацията зад нея.

Тук бих искал да възразя срещу факта, че тези факти просто се отхвърлят с твърдението, че мирният договор от Версай е, според едно почти всеобщо „мнение“, причината за нашето нещастие. Не, съвсем не според почти универсално мнение, а само според мнението на тези, които са съучастници в сключването му (аплодисменти).

Самият Версайски мирен договор е само следствие от нашето бавно вътрешно духовно объркване и отклонение. В края на краищата ние сме в епоха, в която светът е изправен пред изключително трудни и разтърсващи духовни битки. Не мога да избегна тези борби, като просто свия рамене със съжаление и кажа – без да изясня каузите за себе си: Необходимо е единство! Тези борби не са явления, които се основават само на лошата воля на няколко души, но са явления, които в крайна сметка се коренят дълбоко дори в расовите факти.

Ако днес в Русия се разпространява болшевизмът, то този болшевизъм в крайна сметка е също толкова логичен за Русия, колкото царизмът беше логичен преди. Това е брутално управление над народ, който без да бъде брутално управляван, изобщо не може да бъде поддържан като държава. Ако обаче този възглед за света се разпростре и върху нас, тогава не трябва да забравяме, че и нашият народ е расово съставен от най-различни елементи и че затова сме обединени в лозунга: „Пролетарии от всички страни!“. Трябва да видим много повече от просто политически боен вик. В действителност това е проява на волята на хората, които действително притежават в своята същност определено родство с аналогични народи от по-ниско ниво на култура. Нашият народ и нашата държава също някога са били изградени само чрез упражняване на абсолютното право и чувство за господство на така наречения нордически народ, арийските расови компоненти, които все още притежаваме в нашия народ днес. Но става въпрос само за възраждането на германския национален орган по законите на

една желязна логика, за това дали ще намерим обратния път към нова политическа сила или не.

Че вътрешното идеологическо единство е без значение, може да твърди само човек, който като специалист в която и да е област вече няма поглед над реалните, формиращи и живи сили на нацията – държавник, който вече не може да излезе от поста и се занимава в хиляда часа преговори и срещи на зелената маса с крайните последици на необходимостта, без да открива големите причини за проблеми и великите решения за тяхното отстраняване. Съвсем ясно е, че днес лесно мога да коментирам едно или друго от събитията от обществения живот чрез указ. Но защо не разгледате потенциалното въздействие на това твърдение върху практическия живот? Няма организация в света, която да няма определена обща цел като предпоставка. Няма организация, в която някои въпроси от основно значение, които възникват отново и отново, да не трябва да бъдат признавани, потвърждавани или да им се отговаря по абсолютно еднакъв начин. Това важи дори за най-малките организации, които съществуват, за семейството. Един мъж, без значение колко способна може да бъде една жена, ако на някои необходими фундаментални въпроси не е отговорено утвърдително в техния взаимен съюз, тогава тяхната ползотворност няма да може да попречи на това техният съюз да се превърне в източник на вечни борби и в крайна сметка също да провали външния си живот поради вътрешната дисхармония. Човек може напълно да развие силата на своята дейност само в една посока, а за целия народ основният въпрос е накъде е насочена тази сила. Обръща ли се навън или се обръща навътре? Тя трябва да се обърне навътре в момента, когато няма пълно единодушие на мненията по определени въпроси; защото в противен случай отделният човек вече е враг на своя ближен, който тогава на практика е неговата среда. За едно сдружение не е безразлично дали притежава и признава клубните принципи или не. Не, това, което е решаващо при преценката на всеки човешки съюз, е силата на вътрешната връзка, която се основава на признаването на определени ръководни общи принципи.

В живота на нациите външната сила се определя от силата на вътрешната организация, но силата на вътрешната организация зависи от солидността на общите възгледи по определени фундаментални въпроси. Каква е ползата от правителство, издаващо указ за спасяване на икономиката, но нацията, като жив обект на самата икономика, има две напълно различни нагласи? Някои казват, че частната собственост е предпоставка за икономиката; другата част твърди, че частната собственост е кражба. 50 процента се придържат към единия основен възглед, 50 процента към другия. Може да ме упрекнете, че тези възгледи означават чиста теория – не, тази теория задължително е основа за практиката. Беше ли този възглед само теория, когато революцията избухна точно заради него през ноември 1918 г. и разби Германия? Дали това е напълно маловажна теория и най-вече не представлява интерес за икономиката?

Не, господа! Считам, че подобни възгледи, ако не бъдат изяснени, трябва да доведат до разкъсване на едно тяло от хора; Защото те не си остават само теория. Правителството казва: „Патриотично мислене...” – какво означава патриотично мислене? Питайте германската нация! Едната част го признава, другата заявява: Отечеството е глупава буржоазна традиция, нищо повече. Правителството казва: „Държавата трябва да бъде спасена“. Държавата? 50 процента виждат държавата като необходимост, но 50 процента имат само желанието изобщо да разбият държавата; Те съзнателно се чувстват като предни постове не само на чуждодържавно отношение и концепция за държавата, но и на чужда воля към държавата. Не мога да кажа, че това е само теоретично. Не е теоретично, ако само 50% от един народ е готов да се бори за символичните цветове, ако е необходимо, докато 50% са издигнали друго знаме, което няма държавно представителство в своята нация, не в своята държава, но което вече има държавно представителство извън собствената си държава.

„Правителството ще се опита да подобри морала на германския народ.“ Какъв морал, господа? Моралът също трябва да има корен. Това, което изглежда морално за вас, може да изглежда неморално за другите, а това, което изглежда неморално за вас, е нов морал за другите. Например, държавата казва: „Крадецът трябва да бъде наказан“. Безброй хора на нацията обаче отговарят: „Собственикът трябва да бъде наказан, защото притежанието само по себе си е кражба.“ По-скоро крадецът е прославен. Едната половина на нацията казва: „Предателят трябва да бъде наказан“, а другата половина мисли: „Предателството е дълг“. Едната половина казва: „Нацията трябва да бъде защитавана с кураж“, а другата половина смята, че смелостта е идиотизъм. Едната половина казва: „Основата на нашия морал е религиозният живот“, а другата половина се подиграва: „Концепцията за Бог всъщност не съществува. Религиите са просто опиум за хората“.

Само не мислете, че след като един народ е въввлечен в тези идеологически борби, той може просто да ги заобиколи чрез извънредни постановления, че може да си представи, че няма нужда да заема позиция по тях, защото те са породени от въпроси, които не засягат нито икономиката, нито административния живот, нито културния живот! Господа, тези битки удрят по силата и мощта на нацията като цяло! Как може един народ все още да представлява фактор за външния свят, ако 50 процента са болшевики, а останалите – националисти или антиболшевики? Възможно е да се създаде Германия като болшевишка държава – това ще бъде катастрофа – но е възможно. Също така е възможно да се изгради Германия като национална държава. Но е немислимо да се създаде силна и здрава Германия, когато 50 процента от нейното население е съставено от болшевики, а другите 50 процента са националисти. (Възгласи: точно така!) Няма как да се заобиколи решението на този въпрос! (Бурни аплодисменти)

Когато сегашното правителство заявява: „Ние сме заети, работим, този последен извънреден указ означава толкова стотици часове заседания“ (смях), аз не се съмнявам. Но това не прави нацията по-несломима или по-здрава и процесът на вътрешен разпад продължава с неотслабваща сила. Но накъде в крайна сметка води този път, можете да определите само с много голямо съображение: Германия някога имаше – като първа предпоставка за организирането на нашия народ в голям мащаб – идеологическа основа в нашата религия, християнството. Когато тази идеологическа основа беше разклатена, виждаме как силата на нацията се обърна отвъд вътрешните борби, защото природата принуждава човека от вътрешна необходимост да търси нова обща основа в момента, когато общата идеологическа основа е загубена или атакувана. Това са великите времена на граждански войни, религиозни войни и т.н. Борби и обърквания, в които или се намира нова идеологическа платформа и върху нея се гради нация, която може да обърне властта си навън, или в които един народ се разцепва и разпада. В Германия този процес протече в почти класическа форма. Религиозните борби означават изтегляне на цялата германска сила навътре, засмукване и консумиране на тази власт в страната и по този начин автоматично бавно нарастваща липса на реакция спрямо големите световни събития във външната политика, които сега „хващат“ хората „напълно неактивни“, защото в същото време те имат вътрешни напрежения, които настояват да се хармонизират.

Погрешно е да се каже, че световната политика, само световната ситуация, определи съдбата на Германия през шестнадесети век. Не, нашето вътрешно положение по онова време помогна да се оформи мировгледът, от който по-късно страдахме толкова много: териториалното разпределение на света без Германия.

Във втория, доста грандиозен исторически пример, се повтаря този процес: на мястото на липсата на религиозно единство – защото двете деноминации са окончателно замразени, нито една от тях не може да преодолее другата – се намира нова платформа: новата идея за държавата, първо легитимираща, а по-късно бавно преминаваща към епохата на националния принцип и оцветена от него. Именно, на тази нова платформа Германия отново се събра и малко по малко, когато империята се разпадна в старите сътресения, нейната външна сила автоматично и постоянно се увеличаваше отново. Това увеличаване на силата доведе до онези августовски дни на 1914 г., на които ние самите имаме гордия късмет да станем свидетели. Нация, която сякаш няма вътрешни различия и по този начин обръща цялата си сила навън! И само за четири години и половина процеса регресира повторно. Вътрешните различия стават видими, те малко по малко започват да се увеличават и постепенно външната сила се парализира. Вътрешната борба отново става неотложна; Най-накрая идва крахът от ноември 1918 година. В действителност това не означава нищо друго, освен че германската нация отново насочва цялата си енергия към вътрешни конфликти, докато външно тя отново затъва в пълна летаргия и безсилие.

Но би било съвсем погрешно да се мисли, че този процес се е случил едва в ноемврийските дни на 1918 година. Не, именно по времето, когато Бисмарк мощно обедини Германия, започна идеологическият разрыв. Прусаците, баварците, вюртембергците, саксонците, баденците и т.н. сега са заменени от граждани и пролетарии. Вместо многостранен разрыв, който се преодолява от държавната политика, започва класово разделение, което на практика води до абсолютно същия резултат. Защото забележителното нещо за по-ранното разпадане на държавата е, че баварецът е по-вероятно да тръгне рамо до рамо с негерманец, отколкото с прусака. С други думи, преди отношенията с външния свят се смятаха за възможни, а не отношенията със своя германски етнически другар. Точно същият резултат сега се постига чрез класово разделение. Отново маса от милиони хора тържествено заявяват, че са по-склонни да влязат в отношения с хора и организации на чужд народ, които мислят аналогично и имат аналогично отношение, отколкото с хора от собствения си народ, които са еднакво решителни в кръвта, но които мислят различно духовно. Само по този начин е разбираемо, че днес можете да видите червеното знаме със сърпа и чука – знамето на чужда държавна сила – как се вее над Германия и как има милиони хора, на които не може да се каже, че те също са германци и трябва да защитават Германия! Ако тези хора бяха готови да го направят, както бяха през 1914 г., щяха да трябва да се откажат от мирогледа си; Защото е напълно абсурдно да се смята, че марксизмът се е превърнал в нация през 1914 година. Не! През 1914 г. германският работник се отвърща от марксизма в интуитивното познание и намира пътя към нацията срещу нейното ръководство. (Бурни аплодисменти!) Самият марксизъм като концепция и идея не познава германската нация, не познава национална държава, а познава само Интернационала!

С това обаче днес мога да кажа едно: каквото и да предприеме законодателната власт, особено чрез наредби и най-вече чрез извънредни постановления, ако Германия не се съобразява с този вътрешен интелектуален и идеологически конфликт не може да бъде контролиран, тогава всички мерки на законодателната власт няма да могат да предотвратят упадъка на германската нация. (Възгласи: точно така!) Не мислете, господа, че във векове, когато народите са доказали, че са загинали исторически, правителствата също не са управлявали! В същото време, когато Рим бавно се разпада, правителствата със сигурност също са активни. Всъщност даже бих искал да кажа, че бързината на законодателната машина ми се струва, че е доказателство за разпадането на едно народно тяло. (Възгласи: точно така!) Те (народите) само се опитват да прикрият вътрешната пропаст и степента на раздор, която действително съществува, от външния свят, с помощта на законодателната ротационна машина. Днес не е по-различно. И не мислете, че някое правителство някога би признало, че работата му не е годна да спаси нацията. Всяко от тях, разбира се, навремето възрази срещу факта, че работата му не е от абсолютна необходимост, всяко правителство беше убедено, че никой не може да го направи по-добре от самото него. Няма да намерите

генерал в историята на света, който да отчита възможно най-много битки на празна сметка, или такава на загуба. Той е убеден, че никой не би се справил по-добре от него. (Смях) Но винаги ще остане от съществено значение, че в крайна сметка не е въпрос на безразличие дали Херцогът на Брауншвайг води армия, или Гнайзенау, дали една система се опитва да спаси една нация чрез декрет или дали едно ново духовно отношение вътрешно съживява един народ и го връща обратно към живота като динамичен фактор далеч от мъртвия „обект“ на законодателната машина. (Бурни аплодисменти) Не е въпрос на безразличие дали в бъдеще вие в Германия просто ще се опитвате да направлявате индивидуалните пикови явления на страдание чрез повече или по-малко конституционно прикрито законодателство, или ще доведете самата нация обратно към нейната вътрешна сила.

И ако системата издържи на мен, няма време за това – разбира се, господа, твърде много време вече е загубено в безполезна работа, твърде много време вече е загубено. Процесът на обновление можеше да започне през 1919 г., а през последните единадесет години Германия щеше да предприеме различна стъпка във външното си развитие. Защото ако мирният договор е могъл да се появи във формата, в която ни беше наложен, то е било така само защото по времето на неговото съставяне Германия изобщо не е преставала да бъде съществен фактор. (Възгласи: точно така!) И ако този мирен договор е придобил ефектите, които познаваме и сме изпитали в него, то е било само защото през всичките тези години не е имало Германия с някаква определена и осезаема нейна воля. Следователно ние не сме жертва на договорите, но пък договорите са последиците от нашите грешки и ако аз изобщо искам да подобра положението, първо трябва да променя ценностната система на нацията. Преди всичко трябва да признаем едно – не първенството на външната политика може да определи нашите вътрешни действия, а естеството на нашите вътрешни действия, което определя естеството на нашите външнополитически успехи и дори нашите цели като цяло. (Възгласи: точно така!)

Първо, идеята на Бисмарк за конфронтация между Прусия и Хабсбургската династия, изграждането на нова империя с изгонването на Австрия, идея, която никога нямаше да бъде реализирана, ако инструментът не беше създаден – преди да се опита да го приложи на практика – инструментът, с който политическата цел може да бъде реализирана на практика. Не политическата ситуация принуждава Прусия да предприеме реорганизация на армията си, а реорганизацията на пруската армия, която Бисмарк далновидно налага срещу парламентарната лудост, прави политическата ситуация възможна на първо място, която кулминира в Кьонигграц и основава Райха във Версай, който тъй като постепенно се основава на други принципи, по-късно е разбит и разделен отново в същата зала, в която е подписан договора.

И обратно: ако едно днешно германско правителство, следвайки мисълта на Бисмарк, се опитва да следва пътя на онова време и може би да основе нов

митнически съюз, митнически съюз, като предшественик на германската политика на обединение, тогава не е съществено тази цел да бъде установена, но това, което е готово да направи възможно постигането на тази цел, е съществено. Не мога да си поставя цел, която, подкрепена от кампанията за пресата на собствените ми вестници по целия свят, ще се разглежда като изключително политическа цел, ако не осигуря политическите средства, които са абсолютно необходими за изпълнението на такъв план. А политическите средства – дори вече не мога да ги видя ограничени днес – зависят само от реорганизацията на една армия. Защото дали Германия има армия от 100 000 души, или от 200 000, или 300 000, в крайна сметка е напълно без значение, но същественото е дали Германия има 8 000 000 резерви, които тя да може да прехвърли в армията, без да предизвика същата идеологическа катастрофа, както през 1918 година. (Възгласи: точно така!)

Съществено е формирането на политическата воля на цялата нация, тя е отправна точка за предприемане на всякакви политически действия. Ако това вземане на решения е гарантирано в смисъл на желание да се работи в името на някаква национална цел, тогава едно правителство, въз основа на това вземане на решения, може да избере и пътищата, които един ден да доведат до успех. Ако обаче тази воля не е била формирана, тогава всяка сила в света ще тества перспективите за такова начинание чрез силата на средствата, които стоят зад нея. И ще бъде добре известно, че правителство, което външно се събужда за такава голяма национална демонстрация, но което във вътрешен план е зависимо от колебаещите се сили на марксистко-демократичните, центристски партийни възгледи, никога не ще е способно наистина да прокара този план до последната стъпка. (възгласи: много добре!) Нека не казваме, че това е само въпрос на единодушно обединение. Единодушната позиция на всички може да бъде постигната само, ако има единодушна концепция, обща за всички. Фразата „Марширувайте поотделно и удрайте заедно“ съществува в една армия само защото в армия с единно върховно командване разделното маршируване е нареждано по същия начин като съвместното поражение, защото и двете идват от един и същ команден корен. Но в никакъв случай не бих позволил на армейците си да тичат рамо до рамо с напълно непознати и при това да очаквам, че те изведнъж ще се хармонизират чудесно и ще инициират съвместни действия при сигнал, който едно висше правителство благоволява да им даде. (Възгласи: точно така!)

Няма такова нещо! Също така е напълно невъзможно, защото в крайна сметка катастрофалното се крие не толкова в съществуването на интелектуални различия, колкото в държавната концесия на тези различия.

Поискате ли да хвърлите най-сериозното обвинение срещу мен днес като националсоциалист, тогава казвате: „Вие искате да постигнете насилствено приемането на взето от Вас решение в Германия и ние трябва да се обърнем срещу това. Вие имате намерение един ден да унищожите политическите си

опоненти в Германия! Но ние сме стъпили на основата на конституцията и трябва да гарантираме на всички партии правото им на съществуване“. На което мога само да отговоря – преведено на практика, това означава, че имате фирма. Трябва да водите тази компания пред врага. В компанията има свободно право на сдружаване. (Смях) 50 процента от компанията е сформирала коалиция въз основа на патриотизма и защитата на отечеството, 50 процента въз основа на пацифистката идеология; Вторите принципно отхвърлят войната, изискват неприкосновеността на свободата на съвестта, обявяват я за най-висшата и единствена добродетел, която притежаваме днес. (Смях) Но когато става въпрос за борба, всички искат да застанат твърдо заедно. (Повторен смях) Ако обаче човек дезертира при врага, настоявайки за свобода на съвестта, ще дойде особеният момент, когато ще трябва да го арестувате като дезертьор и да го накажете, но напълно ще забравите, че наистина нямате право да го наказвате! Държава, която дава държавна концесия – позволява да се разпространи мнението, че предателството е задължение, което толерира факта, че големите организации спокойно заявяват: „Нашата задача ще бъде да предотвратим всяко военно постижение в случай на война – с какво право тази държава наказва предател на отечеството?“ Това, че такава държава трябва да се води до абсурд от лудостта на това отношение, е само случайно, защото човекът, който иначе би бил заклеймен като престъпник, сега ще бъде мъченик за половината нация. Защо? Защото същата държава, която, от една страна, обявява теорията за предателството за етична и морална и я защитава, от друга предполага, че хвърля в затвора човек, който се опитва да пренесе тази концепция от областта на теорията в тази на практиката.

Господа! Всичко това е невъзможно, напълно невъзможно, ако изобщо се вярва, че един народ, за да оцелее, трябва да обърне силите си навън! Но погледнете ситуацията днес: 7 или 8 милиона души, работещи в селското стопанство, 7 или 8 милиона души, работещи в промишлеността, 6 или 7 милиона безработни! Помислете, че в човешката предвидливост нищо няма да се промени тук и трябва да признаете, че Германия като цяло няма да може да съществува в дългосрочен план – освен ако не намерим пътя обратно към една доста изключителна политическа сила, която е прекроена отвътре и която единствена може да задейства външната ни политика.

Защото няма значение какъв проблем на нашия национален живот се опитваме да решим – ако искаме да поддържаме експортната икономика, политическата воля на нацията като цяло винаги ще трябва да каже тук една сериозна дума един ден, за да не бъдем отблъснати от интересите на други народи. Ако искаме да изградим нов вътрешен пазар, искаме да решим въпроса за космоса: винаги отново ще се нуждаем от колективната политическа сила на нацията. Да, ако искаме само да бъдем смятани за съюзници, първо трябва отново да превърнем Германия в политически фактор на властта. Но това никога не може да бъде постигнато чрез внасяне на предложение в Райхстага за набавяне

на няколко тежки батареи, осем или десет танка, дванадесет самолета или дори няколко ескадрили чрез преговори – това е съвсем маловажно!

В живота на нациите техническите оръжия се променят непрекъснато. Но това, което трябваше да остане непроменимо, беше формирането на волята. Тя е константата и предпоставката за всичко. Ако тя се провали, то тогава всички оръжия са безполезни. Напротив, ако призовете германския народ масово и му осигурите оръжие за тази цел, утре резултатът ще бъде гражданска война, но не и борба на чужда територия. С днешното народно тяло вече не е възможно да се води практическа външна политика. Или вярвате, че Бисмарк би могъл да изпълни историческата си мисия в днешна Германия, че германският Райх щеше да се прероди точно от това наше сегашно духовно състояние?

По този начин аз в никакъв случай не се противопоставям на настоящата система с твърдението, че човек трябва да остане мълчалив и неактивен пред индивидуалните събития, а с твърдението, че окончателно решение може да бъде намерено само ако вътрешният раздор от класова природа бъде преодолян отново в бъдеще. Не говоря само като чист теоретик. Когато се върнах у дома през 1918 г., открих едно състояние на нещата, което аз, както и всички останали, можех да приема като даден факт. Аз съм твърдо убеден, че голяма част от германската нация в онези ноемврийски и декемврийски дни на 1918 г., а дори и през 1919 г., недвусмислено е била на мнение, че ако Германия продължи по този вътрешнополитически път, тя ще се ускори към трагичен край във външен план. Така че това е същото мнение, което имах. Имаше само една разлика. Тогава си казах: „Не е достатъчно само да признаем, че сме загинали, но е необходимо и да разберем защо! И дори това не е достатъчно, необходимо е и да се обяви война на това разрушително развитие и да се открие необходимият лек за него.“ (Възгласи: браво!)

Беше ми ясно, че предишният партийен свят е разбил Германия, тя се е разпаднала заради него. Абсурдно е да се смята, че факторите, чието съществуване е исторически неделимо от упадъка на Германия, сега изведнъж могат да се окажат фактори за възраждане. Всяка организация става носител не само на определен дух, но накрая дори и на определена традиция. Ако например сдружения или партии традиционно са отстъпвали от марксизма в продължение на 60 години, аз не вярвам, че след най-страшното поражение те изведнъж ще скъсат със своята традиция, която се е превърнала във втора природа и ще преминат от отстъпление в нападение, но вярвам, че отстъплението ще продължи. Да, един ден тези асоциации ще следват пътя, по който организациите винаги поемат, постоянно претърпявайки поражения – ще сключат пакт с врага и ще се опитат да постигнат с мирни средства това, за което не би могло да се воюва.

Вярно е, че през 1918 г. трябваше да си кажа наум, с проникателен и хладен тон: Разбира се, това е ужасно труден начин да дойда пред нацията и да

формирам нова своя организация. Разбира се, много по-лесно е да влезеш в една от съществуващите формации и оттам да се опиташ да преодолееш вътрешния раздор на нацията. Но възможно ли е да се постигне това от съществуващите организации? Няма ли всяка организация, в крайна сметка, човешки дух, който намира удовлетворение в нейната програма и борба? В продължение на 60 години не е ли организация, която постоянно се отдръпва от марксизма и най-после един ден капитулира плавно и страхливо, вече изпълнена с дух и с хора, които нито разбират, нито искат да тръгнат по другия път? Напротив, в такава епоха на объркване няма ли бъдещето просто да лежи в това, че народното тяло, което е изпаднало в безредие, като цвете ще бъде пресято отново, че ще се появи ново политическо ръководство измежду хората, които ще знаят как да вземат масата на нацията в юмрука си и по този начин да избегнат грешките, довели до разруха в миналото? Нужно беше и да си кажа, разбира се, че битката ще бъде ужасна! Тъй като не бях толкова голям късметлия да имам видно име, бях просто германски войник, безименен, с много малък цинков номер на гърдите си. Но стигнах до мисълта, че ако в нацията не се образува нова маса от хора от най-малката клетка, която преодолява предишните ферменти на разлагане, тогава самата нация като цяло никога повече няма да може да се издигне отново. На практика сме го преживявали веднъж. На Прусия отне повече от 150 години, за да излезе от разпадналата се стара Германска империя като ядро на нова империя и за да изпълни историческата си мисия. И повярвайте ми, нещата не стоят по по-различен начин по въпроса за вътрешното възраждане на един народ. Всяка идея трябва да се харесва на хората. Всяка идея трябва да дойде пред нацията, трябва да спечели от нея бойците, от които се нуждае, и сама трябва да поеме по трудния път с всичките му необходими последствия, за да може един ден да придобие сили да обърне хода на съдбата.

Че този начин на мислене е бил правилен в крайна сметка, е доказано от развитието. Защото дори и днес в Германия да има мнозина, които смятат, че ние, националсоциалистите, сме неспособни на положителна работа, те грешат! Ако не бяхме ние, днес в Германия нямаше да остане буржоазия (Възгласи: точно така), въпросът: болшевизъм или не болшевизъм отдавна щеше да е решен! Извадете тежестта на нашата гигантска организация, най-голямата от новата Германия, от везните на националните събития и ще видите, че без нас болшевизмът вече щеше да тежи на везните – факт, за който най-доброто доказателство за това е отношението на болшевизма към нас. За мен е голяма чест, че днес г-н Троцки призовава германския комунизъм на всяка цена да се обедини със социалдемократията, тъй като националсоциализмът е единствената реална опасност за болшевизма. Това е още по-голяма чест за мен, защото за 12 години изградихме движение от нищото срещу цялото настоящо обществено мнение, срещу пресата, срещу капитала, срещу икономиката, срещу администрацията, срещу държавата, накратко, срещу всичко, което днес вече не може да бъде елиминирано, което съществува, по което човек трябва да заеме

позиция. Независимо дали ви харесва или не. (Оживено съгласие) И вярвам, че позицията трябва да е ясна сама по себе си за всеки, който все още вярва в германското бъдеще. Тук виждате организация, която не проповядва теоретично прозренията, които описах като съществени в началото на речта си, а ги осъществява на практика, организация, изпълнена с най-изявени национални чувства, изградена върху идеята за абсолютен авторитет на ръководството във всички сфери, във всички случаи – единствената партия, която напълно е преодоляла не само интернационалната, но и демократичната идея, която в цялата си същност познава само отговорност, командване и подчинение и която по този начин за първи път интегрира в политическия живот на Германия феномен в умовете на милиони, който се изгражда според принципа на меритокрацията. Организация, която изпълва съмишлениците си с неудържим борбен дух, за първи път организация, която, когато политическият опонент заявява: „Вашата поява е провокация за нас!“, не смята за добре да се оттегли внезапно, а брутално налага волята си и я хвърля към нея: „Днес се борим! Утре ще се бием!“ И ако смятате, че днешната ни среща е провокация, следващата седмица ще проведем още една – докато не научите, че не е провокация, ако Германия на германците също признае волята си! И ако кажете: „Не ви е позволено да излезете на улицата!“ – ние все още ще излезем на улицата! И ако кажете: „Тогава ще ви бием!“ – с колкото и жертви да ни натоварват, тази млада Германия ще марширува отново и отново, един ден напълно ще завладее германската улица, германския народ. И ако ни упрекнат за нашата нетърпимост, ние гордо го изповядваме – наистина, ние взехме неумолимото решение да изкореним марксизма до самия корен в Германия. Ние не взехме това решение от желание да се бием, защото можех да си представя по-добър живот от това да бъда прищипорван из цяла Германия, да бъда преследван с безброй декрети, да съм с единия крак в затвора през цялото време и да нямам гражданско право да се наричам германец. Можех ли да се сетя за по-добра съдба от тази на битка, която, поне в началото, се смяташе за луда химера от всички. И накрая, вярвам, че имам и способността да заема всеки пост в Социалдемократическата партия и едно е сигурно: ако бях вложил способностите си в тази служба, вероятно дори щях да мога да управлявам днес. За мен обаче беше по-голямо решение да избира път, по който нищо няма да ме води, освен собствената ми вяра и неразрушимата увереност в природните сили на нашия народ, които със сигурност все още съществуват и нейното значение, ако бъде правилно ръководено, един ден непременно ще се появи отново в редиците на нашето движение.

Сега една дванадесетгодишна борба е зад гърба ни. Не само, че сме го водили теоретично и сме го приложили на практика само в нашата партия, но и сме готови да го водим в голям мащаб по всяко време. Когато се сетя за времето, когато основах тази асоциация с още шест непознати човека, когато говорих пред 11, 12, 13, 14, 20, 30 и 50 души, защото след една година бях спечелил 64 души за

движението, когато нашият малък кръг се разширяваше все повече и повече, тогава трябва да призная, че това, което е създадено днес, когато поток от милиони германски другари се влива в нашето движение, представлява нещо уникално в германската история. В продължение на 70 години буржоазните партии имаха време да работят. Къде е организацията, която може да се сравни с нашата? Къде е организацията, която, подобно на нашата, би могла да посочи, че ако е необходимо, ще изведе на улицата 400 000 мъже, които таят сляпо подчинение в себе си, които ще изпълнят всяка заповед, освен ако не е незаконна? Къде е организацията, която би постигнала за 70 години това, което ние постигнахме за по-малко от 12 години – със средства, толкова импровизирани, че човек почти се срамува да признае пред опонента си колко лошо е било възникването и развитието на това велико движение някога?

Днес се намираме в повратната точка на съдбата на Германия. Ако сегашното развитие продължи, Германия един ден неизбежно ще се озове в болшевишки хаос, но ако това развитие бъде прекъснато, нашият народ трябва да бъде вкаран в школа за желязна дисциплина и бавно излекуван от предразсъдъците на двата лагера. Трудно е да се постигне това възпитание, но не можем да съкратим процеса на укрепването му!

Ако някой вярва, че може да запази понятията „буржоа“ и „пролетарии“ завинаги, то той или запазва германското безсилие и с това нашето падение, или инициира победата на болшевизма. Ако човек не иска да се откаже от тези понятия, тогава аз съм убеден, че възраждането на германската нация вече не е възможно. Линията, която светогледите са очертавали за народите в световната история, неведнъж е била линията на смъртта. Или ще бъде възможно да се изработи от този конгломерат от партии, сдружения, съюзи, светогледи, класова самонадеяност и класова лудост желязно народно тяло, или Германия накрая ще загине от липсата на точно тази вътрешна консолидация. Ако ще още 20 извънредни постановления да се изсипят върху нашия народ, те няма да могат да обърнат хода на нашето унищожение! Ако един ден отново се намери пътят, който води нагоре, тогава германският народ трябва първо да се приведе отново във форма. Това е процес, който никой не може да избегне! Не е правилно да се казва: „Виновни са само пролетариите!“. Не, повярвайте ми, целият наш германски народ, всички негови слоеве носят известна вина за нашия крах; Някои, защото са го предизвикали доброволно и съзнателно, други, защото са гледали и са били твърде слаби, за да го предотвратят! В историята провалът се претегля точно толкова, колкото и намерението или самото действие. Днес никой не може да избегне задължението да доведе до възраждането на германското народно тяло чрез личното си участие и интеграция.

Когато ви говоря днес, не е, за да ви убедя да гласувате или да ви накарам да направите това или онова за партията. Не, тук ви представям възглед, който съм убеден, че ще доведе до вашата победа. Това е единствената възможна отправна точка за германското възраждане, но е и последният актив на германския народ

като цяло. Често чувам от нашите опоненти: „Дори вие няма да можете да успеете да направите това, което днес е нужно“. Да предположим, господа, че това е вярно. Но какво би означавало това? Това би означавало, че идва ужасно време, на което няма да има с какво да се противопоставим, освен с чисто материалистична концепция от всички страни. Нуждата обаче ще се почувства хиляди пъти по-силно като чисто материална – без никакъв идеал да е възстановен за хората. (Бурни аплодисменти)

Толкова често ми казват: „Само Вие сте този, който бие тъпана на национална Германия!“ И ако само аз бях този човек?! Днес би било по-голям акт на държавничество да се внуши нова вяра на този германски народ, отколкото бавно да се разпорежда със съществуващата. (Решително съгласие) Вземете една крепост и я натоварете с най-сурови лишения – докато гарнизонът вижда спасение, вярва в него, надява се на него, толкова дълго може да понася намалената дажба. Отнемете от сърцата на хората последната вяра в евентуалното спасение, в по-доброто бъдеще и ще видите как тези хора изведнъж виждат намалените дажби като най-важното нещо в живота си. Колкото повече осъзнават, че са само обект на външна дейност, само затворници на световната политика, толкова повече ще се обръщат към материалните интереси, както прави всеки затворник. И обратно, колкото повече водите един народ обратно в сферата на идеалната вяра, толкова повече той ще разглежда материалната нужда като вече не толкова определяща. Нашият германски народ доказва това най-силно. Нека никога не забравяме, че в продължение на 150 години тя водеше религиозни войни с огромна ангажираност, че стотици хиляди хора някога напуснаха земята и притежанията си само заради идеалната идея и убеждение! Нека никога не забравяме, че за 150 години обаче не се е появила и грам материални интереси! И тогава ще разберете колко огромна е силата на една идея, идеал! Само по този начин може да се разбере, че стотици хиляди млади хора в нашето движение днес са готови да рискуват живота си, за да се изправят срещу врага.

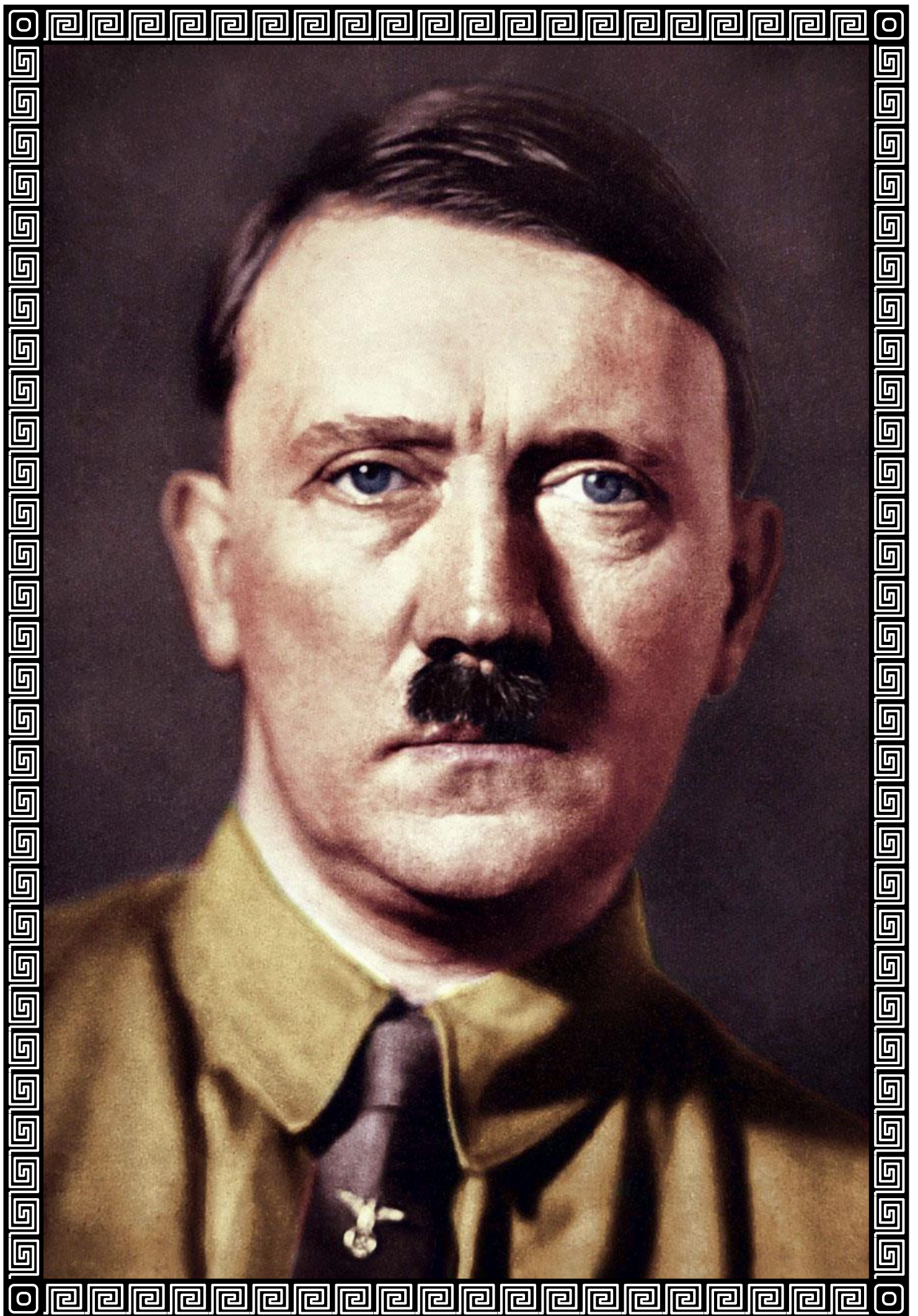
Знам много добре, господа, че когато националсоциалистите маршируват по улиците, а вечер настане суматоха, тогава гражданинът отдръпва завесата, поглежда навън и казва: „Отново съм обезпокоен, не мога да спя. Защо нацистите винаги трябва да ме провокират и да се разхождат, като вдигат шум през нощта?“ Господа, ако всички мислеха по този начин, нощната тишина нямаше да бъде нарушена, но тогава гражданите нямаше да могат да излязат на улицата днес. Ако всички мислеха така, ако тези млади хора нямаша идеал, който да ги движи и тласка напред, тогава те с удоволствие щяха да се справят и без тези „нощни борби“. Но не забравяйте, че това, че стотици хиляди мъже от СА и СС от националсоциалистическото движение се качват на камиона всеки ден, за да защитават събранията, да правят шествия, да излагат живота си на опасност нощ след нощ, за да се върнат на разсъмване – или обратно в работилницата и фабриката, или пък да получат няколкото гроша като безработни, е тяхна смела

саможертва; Ако с малкото, което имат, купуват и униформите си, и ризите си, и значките си, да ако плащат за собствените си пътувания – повярвайте ми, носят в себе си силата на идеала, на великия идеал! И ако цялата германска нация днес имаше същата вяра в своето призвание като тези стотици хиляди, ако цялата нация притежаваше този идеализъм, Германия би била в друго положение спрямо днешния свят! (Бурни аплодисменти) Защото нашето положение в света, в неговия пагубен ефект за нас, е резултат само от това, че ние подценяваме своята германска сила. (Възгласи: точно така!) Само когато променим тази катастрофална оценка, която светът си е изградил за нашата родина, само тогава Германия ще може да се възползва от политическите възможности, които с поглед към бъдещето ще помогнат на германския живот да стъпи на естествена и устойчива основа: или ново жизнено пространство с разширение на голям вътрешен пазар, или защита на германската икономика от външния свят чрез използване на концентрираната германска мощ. Работна сила има нашият народ, уменията ни са налице, никой не може да отрече нашето усърдие. Политическите предпоставки обаче първо трябва да бъдат прекроени; Без тях усърдието и способностите, трудолюбието и пестеливостта в крайна сметка ще бъдат напразни.

И така, за разлика от нашето официално правителство, аз не виждам средства за възраждане на Германия в първенството на германската външна политика, а в първенството на възстановяването на едно здраво, национално и ползотворно германско национално тяло. С цел да изпълня тази своя задача, да възродя германския боен дух, преди 13 години аз основах националсоциалистическото движение, което ръководя вече 12 години и се надявам, че един ден и вие ще изпълните тази задача, че като най-красивия резултат на вашата борба възроденото германско национално тяло отново ще изгуби напълно чувството на толерантност към всеки, който съгрешава против нацията и нейните интереси. Нетолерантност народното тяло ще проявява към всеки, който не признава жизнените му интереси или им се противопоставя, нетолерантно и неумолимо ще бъде към всеки, който се стреми повторно да го унищожи – и ще да е иначе готово да сключи мир и да се сприятели с всеки, който иска приятелство и мир!

(Бурни, продължителни аплодисменти)

Пълен текст от брошурата на издателство „Franz Eher“, публикувана в
Мюнхен, април 1932 г.

Първите стъпки на новата власт

Прокламация към германския народ от новото германско
правителство

Издадена на 1 февруари 1933 г.

Ш зминаха се повече от 14 години от онзи катастрофален ден, в който германският народ, заслепен от вътрешни и външни обещания, забрави ценностите на своето минало, своята чест и свобода, с една дума – загуби всичко.

От този ден на предателство, Провидението отказа на нашия народ своята благословия. От тогава враждата и омразата свиха гнездо в Германия.

Милиони от нашите най-добри граждани и гражданки, принадлежащи на всички обществени класи, наблюдаваха с отчаяние в душата разрушаването на германското единство, разлагането му в хаос от егоизъм и политически разногласия, в сблъсквания на стопански интереси и противоречия на идеи.

Както често се е случвало в нашата история, така и сега, от този фатален ден насам, Германия представлява една картина на разложение, която разкъсва сърцата ни. Ние не почувствахме нито „братството“, нито „равенството“, което ни обещаваха, а напротив, загубихме и „свободата“ си. Разхлабването на нашето интелектуално единство, разклащането на нашата вътрешна мощ, бяха последвани от падението на нашия политически престиж в света.

Дълбоко проникнати от убеждението, че през 1914 година германският народ влезе във войната при пълното съзнание за своята невинност и освободен в съвестта си от всяка отговорност за нея, ние мислим, че злата съдба, която ни преследва от 1918 година насам, не е нищо друго, освен една фатална последица от нашето вътрешно разложение. Но и останалата част от света е не по-малко разстроена от силни вътрешни кризи. Ние видяхме, как изчезва равновесието, което някога много способстваше за разбирателство между народите, изхождащи от възвишената нужда за една близка солидарност между тях. От тази именно солидарност, която носеше толкова много изгоди в международния стопански живот, народите се отклониха.

Погрешните понятия за победители и победени унищожиха взаимното доверие между народите, както и доверието в техните стопански отношения. Мизерията сред нашия народ е ужасна. Милиони индустриални работници са изхвърлени на улицата и гладуват, а това обстоятелство беше предвестието за обединяването на цялата средна класа от занаятчии и работници. Ако този разгром засегне и германския селянин, то ние няма да закъснеем да се намерим в навечерието на една катастрофа, размерите на която не биха могли да се предвидят. Не само Германия ще изчезне в един такъв разгром, но и двехилядолетни ценни плодове на световната култура и висшите блага, оставени от човешкия труд като наследство на поколенията.

Процесът на този разгром се възвестява от застрашителни симптоми. Комунистическите методи на борба, съчетани с престъпна лудост и придружени от стихийна и невероятна жестокост, се опитват да отровят и разпокъсат окончателно народа, който и без това е дълбоко разтърсен от събитията. Техните намерения са да отворят пътя на един нов период на своето господство, който за сегашните времена ще бъде още по-катастрофален, отколкото периодът след ноемврийската революция на 1918 година и ще бъде преизпълнен само с обещанията на техните доктринерни агитатори.

Комунистите оскверниха светостта на семейството, потъпкаха всяко съзнание за чест и вяност, за нация и отечество, за култура и народно стопанство. Те отидоха още по-далеч: те посетнаха на здравите основи на нашата религия и нашия морал. Техните разрушителни и отрицателни учения не пощадиха нищо от това, което съществува. 14-годишното управление на марксистите разори Германия; една година болшевишко управление би я обезличило окончателно. Богатите и велики придобивки на световната култура ще изчезнат в един хаос, или ще се превърнат на жалки руини. Дори страданията през последните петнадесет години не биха могли да се сравнят с плачевното положение на Европа, в центъра на която би се развявало червеното знаме на разрушението. Дано хилядите ранени и духът на загиналите мъченици – жертви на вътрешните междуособици в Германия, ни предупредят за приближаващата буря.

В тези съдбоносни за сигурността и бъдещето на германския народ моменти, ние сме повикани начело на управлението от райхспрезидента на Германия. Знаменит боен водач през световната война, Хинденбург тогава ни повика на бойните позиции, а сега ние, хората на политически партии и групировки, сме повикани от него на работа в нашата собствена земя, под негово ръководство, за да служим вяро на отечеството. Почтеният старец и германски райхспрезидент ни помогна да си подадем ръка за изпълняването на тази благородна мисия. Ето защо, ние, като народни водачи, се заклеваме пред Бога, пред нашата съвест и пред народа, че ще изпълним решително и неотклонно мисията, която е поверена на нас, като народно правителство.

Наследството, което поехме, е ужасно тежко. Задачата, която ни предстои да разрешим, е една от най-трудните и такава, каквато от незапомнени времена едва ли е била поставяна пред държавни мъже на Германия. Но вярата у нас е безгранична, както и доверието, което имаме помежду си, защото ние вярваме в нашия народ и в неговите безсмъртни качества.

Селяни, работници и граждани, всички трябва вкупом да жертвате вашия дял за изграждането на нова Германия!

Народното правителство мисли, че негов върховен дълг е да възстанови единството в ума и волята на нашия народ. То ще спаси и защитава основите, върху които се изгражда силата на нашата нация; то ще покровителства християнската религия, която е основата на нашия човешки морал и ще пази семейството като първоначална клетка на нашия обществен и политически организъм. Без да различава касти и класи, то ще внуши на нашия народ съзнанието за неговото народностно и политическо единство, както и за дължностите, които му се падат. То ще отдаде приличната почит, която дължим на нашето велико минало и на гордостта на нашите стари традиции, които са основата за възпитанието на германската младеж. То ще обяви безпощадна война на теории и учения, които опорочават разума, политиката и културата.

– Германия не може да изчезне, тя няма да потъне в анархията на комунизма.

Обуздавайки размирните инстинкти, германското правителство ще възстанови народната дисциплина като ръководен принцип на нашия живот. За постигането на тази цел, то ще поддържа най-енергично и с нужното строго внимание всички народни институти, които съставляват истинска гаранция за стабилността и силата на нашия народ.

Народното правителство ще разреши голямата задача за стопанското преустройство на Германия, в рамките на два големи четиригодишни плана, в смисъл:

1) да спаси германският селянин, да осигури доходността на стопанството му, с цел да се гарантира прехраната на страната – обстоятелство, което е основата на националния живот;

2) да се спаси германският работник, чрез вземане резултатни мерки против безработицата.

В продължение на 14 години управниците преди нас създадоха милионни армии от безработни. Народното правителство е решено, с непоколебима енергия и желязно постоянство, да прокара следния план:

В един период от четири години германският селянин трябва да бъде спасен от беднотията и нуждата.

В продължение на четири години безработицата трябва да бъде премахната окончателно.

Изпълнението на тази програма създава едновременно предварителните условия за повдигането на останалите сектори от народното стопанство.

Наред с тази величава програма за въздигане и прочистване на нашето стопанство, националното правителство ще изработи една програма и ще намери средства за държавното преустройство на Германия, на германските провинции и общини, относно тяхната администрация и финанси. Само при такива условия, идеята за поддържането на една федеративна форма в управлението на Германия може да стане полезна и жизнеспособна действителност.

Крайгълните основи на нашата програма са: задължителната трудова повинност и политиката за вътрешна колонизация.

Грижите за всекидневния хляб са съпроводени и от грижите за изпълнението на социалните задължения, относно поддръжката в случай на болест и старост.

Икономии в администрацията, покровителство на труда и на нашите земеделски маси, както и използване плодовете и преимуществата на личната

инициатива, са най-големите гаранции за предотвратяването на всеки експеримент, който би поставил в опасност нашата валута.

Що се отнася до външната политика, националното правителство мисли, че неговата най-висша задача е, да пази жизнените права на Германия и да възвърне свободата на нашия народ. Твърдо решено да сложи край на безредието и хаоса, от които страда Германия, то ще положи всички усилия да включи германската държава в общежитието на другите народи, като държава с равноправна стойност, следователно като държава с равни права като другите. С оглед на това, правителството е проникнато от великия дълг, който му се налага, уповавайки се на един свободен и равноправен народ, да се намеси за поддържането и затвърдяването на мира, от който светът днес повече от всякога има нужда.

Дано добре разбраната симпатия на другите народи да съдейства за изпълнението на тези надежди, които ние изказваме и храним в дълбочината на нашето сърце, за благоденствието на Европа и на целия свят.

Колкото и голяма да е нашата любов към армията, носителка на нашите емблеми и символ на нашето славно минало, ние ще бъдем, обаче, честити, ако другите държави ограничат своето въоръжение и с това направят завинаги безпредметно увеличението и на нашата армия.

Но за да може Германия да реализира това политическо и стопанско възобновяване и да може съвестно да изпълни своите задължения към другите държави, е необходимо, преди всичко, да се отстрани разложението вътре в Германия, което една комунистическа опасност може да докара.

Като членове на правителството, ние чувстваме отговорността, която носим пред германската история, за пресъздаването на една добре организирана обществена сила и следователно, за отстраняването безумния дух на класово разделяне и класови борби. Това, към което се стремим, не е да облагодетелстваме само известни обществени групи, а целия германски народ, неговите милиони селяни, граждани и работници, на които съдбата ще бъде: да превъзмогнат солидарно трудностите на днешното време, или заедно да загинат.

Въодушевени от твърдото убеждение, верни на нашата клетва, ние искаме – предвид безсилието на Райхстага да подкрепи такова дело – да поставим германския народ начело на програмата, която му предстои да изпълни и изпълнението, на която ние ще изведем на добър край.

Райхспрезидентът фелдмаршал фон Хинденбург ни призова във властта и ни натовари да дадем възможност на народа да се издигне чрез своята солидарност.

Ето защо, ние отправяме позив към германския народ да подпише, заедно с нас, този акт на помирение. Националното правителство иска да работи и ще работи.

То е решено да поправи, в разстояние на четири години, сторените в продължение на четиринадесет години грешки. Но то не може да очаква разрешението да дойде от тези, които предизвикаха разорението.

Партиите на марксистите и на техните сподвижници имаха достатъчно време в продължение на 14 години да покажат, какво са в състояние да извършат.

Резултатът е катастрофален.

Сега ние искаме от германския народ да ни даде четири години време и след това, той ще може да съди за нашите дела. Верни на заповедта на райхспрезидента, ние се залавяме за работа. Дано Провидението благослови нашето дело, да ни насочи и вдъхнови в избора на нашите средства и да ни направи достойни за доверието, което народът има към нас. Ние започваме борбата не за себе си, а за Германия.

Правителството на Германия:

Адолф Хитлер, фон Папен, Барон фон Нойрат, д-р Фрик, Граф Шверин фон Крозик, д-р Хугенберг, Зелдте, д-р Гюртнер, фон Бломберг, Елц фон Рюбенах, Гьоринг.

Към осъществяване на партийната програма

Програмна правителствена декларация, направена от
райхсканцлера Адолф Хитлер пред Райхстага на 23 март 1933 г.

Представители и Представителки от Германския Райхстаг!

ДВ съгласие с правителството на Германия, Националсоциалистическата партия и Германската народна партия поеха инициативата да ви предложат гласуването на един закон, който има за цел да премахне лишенията от германския народ и въобще трудностите на Германия. Мотивите, да припомним към тези изключителни мерки, са следните:

През ноември 1918 година партиите на марксизма заграбиха изпълнителната власт чрез революция. Монарсите бяха свалени, органите на Райха и на федерираните държави изгонени, съществуващата конституционна система премахната. Успехът на революцията спаси авторите на този атентат от намесата на правосъдието. Те се опитаха да оправдаят постъпката си с твърдението, че Германия и нейните правителства носеха отговорността за обявяването на войната.

Това твърдение е в основата си лъжливо. Тези неоснователни обвинения, угодни на нашите неприятели, отпосле позволиха да се извършат страшни неправди над целия германски народ. За германския народ, за грамадната част от трудолюбивите граждани настъпи един период на безконечни нещастия, след като светът беше подмамен и после излъган, че ще бъдат приложени четиринадесетте точки от посланието на Уилсън.

Всичките обещания на ноемврийските заговорници се оказаха, ако не съзнателни маневри на политически лъжи, то поне осъдителни илюзии. В своята цялост, „победата“ на ноемврийската революция облагодетелства само една незначителна част от народа, докато грамадното мнозинство, което изкарва прехраната си с пот на чело, не почувства нищо от тази „победа“.

Инстинктът за самосъхранение налага на партиите и лицата, които са виновни за това положение, да предявяват хиляди извинения. Но едно спокойно сравнение между постигнатия от тях резултат и тържествените обещания в началото, ще ни даде потресващ обвинителен материал против отговорните управници на тази престъпна трагедия, небивала досега в историята на германския народ.

В продължение на последните четиринадесет години германският народ претърпя, във всички области на живота, такива падения, че едва ли е възможно човек да си представи по-големи от тях. Стига човек да си помисли за основните ценности на германския народ, за политико-стопанските блага, които той е

наследил и лесно ще му бъде да се запита, какво по-страшно би могло да го сполети в тези времена.

Макар че германският народ трудно се поддава на влияния върху неговата чувствителност и неговите политически разположения, все пак той започна да напуска все повече и повече партиите, организациите и обществените течения, които се явяваха в неговите очи като виновни и отговорни за това положение. Онези, които по лични убеждения останаха верни на Ваймарската конституция, представляват сега една незначителна частица от германския народ.

Един внимателен анализ на събитията в Германия през последните 14 години – без оглед на тяхната стремителност или застой – ще ни увери, че ние сме вървели към разложение. Тази тъжна действителност е още една от причините за общото отчаяние. Народът призна необходимостта, да напусне окончателно идеите, партиите и личностите, в които с право виждаше дълбоките причини на националното падение.

Ето защо, Националсоциалистическото движение, въпреки страшните преследвания, на които беше подложено, успя да обедини германския народ и да го подготви духом към отбранителни действия. В съгласие с други националистически организации, националсоциалистите успяха, само за няколко седмици, да отстранят онези тъмни сили, които господстваха от 1918 насам и чрез революция да предадат властта в ръцете на народното управление. На 5 март 1933 германският народ даде своето съгласие.

Програмата за въздигането на германския народ и на Германия е продиктувана от безграничното отчаяние в нашия политически и стопански живот.

Правителството, произлизащо от националната революция, е убедено, че нещастията бяха причинени от вътрешни разрушения, нанесени на нашия обществен организъм. Ето защо, то си поставя задачата, да отстрани тези недъзи, защото те и в бъдеще ще пречат на народното възраждане.

Народното разложение, систематически предизвиквано от грешките на марксизма, който създаде непримирима борба на идеите, води към истинско унищожаване главните устои на обществения живот.

Това разрушително влияние е обхванало всички основи на нашия обществен строй. Враждебното и опозиционно поведение на хората, вследствие техните идеи за държавата, за обществото, за религията и морала, за семейството, за народното стопанство и собствеността, възбужда противоречия, които водят към война на всички против всички. Изхождащ от либералистичния дух на миналото столетие, този разрушителен процес ще завърши, по силата на един фатален естествен закон, в комунистически хаос.

Проявата на най-първичните инстинкти води към отъждествяване на известни политически теории с най-престъпни деяния. Като започнете от най-

просташкото разбойничество, разграбване на магазини, палежи, вредителства по железопътните линии, – всички тези престъпни деяния придобиваха своето морално оправдание с окачествяването, че това са „политически дела в служба на комунистическата идея“.

Терористическият метод на комунистите, индивидуален и колективен, отне на националсоциалистите само за няколко години повече от 300 души загинали наши другари и други десетки хиляди ранени.

Подпалването на Райхстага, това престъпно деяние, като предвестие на редица злодеяния от голям мащаб дава само бледа представа за това, което можеше да сполети Европа от възтържествуването на това демонично, разрушително учение. Ако днес една част от печата, особено онази извън Германия, се старае – като се вдъхновява от политическите лъжи, издигнати до принцип от комунистите – да сравнява германското народно възраждане с онзи престъпен акт, то това засилва още повече моето решение, да не жалия никакво усилие, за да осигуря и то в най-скоро време, възмездие за това престъпление чрез публично езекутиране на престъпника и неговите съучастници.

Германският народ, както и останалият свят, не са си дали достатъчно сметка за размерите на проектираните от комунистите страшни действия. Благодарение на бързата намеса на германското правителство, разрушението беше предотвратено. Ако комунистите бяха успели, те щяха да запалят цяла Европа и голяма част от тези, които, поради омраза към Националното движение, се сдружават с тях, в Германия и извън Германия, щяха сами да станат жертва на комунистическите изстъпления.

Върховната грижа на германското правителство ще бъде, да изкорени този бич, не само в интереса на Германия, но и в интереса на цяла Европа. То няма да изпусне предвид обстоятелството, че в дадения случай не се касае само да се борим против комунистическото учение и неговите опасни последствия, както и да премахнем комунистическите сдружения, но и да възвърнем германското работничество към националната държава.

Само едно истинско народно управление, поставено над интересите на класи и касти, ще бъде в състояние да изтръгне от заблудение основните елементи, върху които то трябва да почива. Постигането на едно такова единство в идеите на германския обществен организъм е толкова по-важно, защото само то може да даде възможност за поддържане приятелски отношения с другите държави, без да ни тревожи обстоятелството, какви са тенденциите, принципите или схващанията, които господстват при тях. Премахването на комунизма в Германия не е само една вътрешна германска работа. И останалите народи по света са заинтересовани, че ако комунистическият хаос завладее една гъсто населена страна, каквато е Германия, бедата ще се разшири, особено в западна Европа и никой не би могъл да предвиди съсипващите политически и стопански последствия. Вътрешното разединение на нашите обществени единици докара

съдбоносно отслабване на върховната държавна власт. Разколебаването в доброто име на германското правителство – съдбоносно последствие от несигурността вътре в страната – е възбудило в чужбина настроения и е дало повод да виреят идеи, които са несъвместими с единството на Германия. Колкото и значителна да е заслугата и индивидуалната стойност на германските държави, на традициите, които са легнали в основата на тяхното развитие, все пак ние не можем да отстраним горчивата истина, че прекаленият сепаратизъм, който характеризира самоуправлението на германските федерирани държави в миналото, не само не е бил полезен, но, напротив, се е оказвал често пъти вреден за нашето положение в света, както и за съществените нормални условия на вътрешния живот.

Но задачата на една разумно ръководена държава не се състои в това, да премахне изведнъж преимуществата на едно органическо развитие, за да си осигури прилагането на теоретичния принцип, за безрезервната централизация. Нейна длъжност е да издигне в основно начало единството на ума и волята на народното правителство, следователно, идеята за една Германия, обединена и затвърдена против всяко колебание.

Процъфтяването на нашите общини и провинции, както и отделното съществуване на всеки германец, е непосредствено зависимо от покровителството на държавата. Обаче, германското правителство не мисли, със закона за пълномощията, да премахне федералните провинции. Но то ще вземе мерки, които още от днес и завинаги ще осигурят единството в политическите мероприятия на Райха и в отделните германски провинции. Колкото по-голяма бъде връзката между разума и волята, толкова по-малък ще бъде в бъдеще интересът на Райха да се налага в областта на културното и стопанско самоуправление на отделните провинции. Съвсем изключено е да търпим едно положение като това, което напоследък констатирахме: да виждаме правителства на отделни федерални държави и на Райха, да си служат с модерни и осъдителни мерки и средства за политическа пропаганда. Аз няма да допусна това занапред по никакъв начин и правителството ще вземе в бъдеще всички строги мерки, за да не се повторят печалните факти да виждаме министри от германските правителства да се обвиняват взаимно, да се унижават и излагат пред общественото мнение по света, да се критикуват в големи събрания и да си служат за тази цел дори с радиото.

Друго едно обстоятелство, което е спомогнало да се обезценят законодателните учреждения в очите на народа е това, че, дори в нормални времена, народът е бил двадесет пъти повикан, в един кратък период от четири години, да се яви пред урните, било за Райхстага, било за парламентарните представители в отделните държави. Германското правителство ще съумее да извлече в полза на Райха и провинциите урок от миналото и да даде реален вид на изразената народна воля.

Реформи във вътрешния живот на Германия ще последват автоматично от самото жизнено развитие на страната. Целта на тези реформи е да се създаде една конституция, която да съчетава народната воля с престижа и авторитета на държавата. Правителството, изхождащо от народната революция, смята, че е негов върховен дълг – като има предвид доверието, което народът му изрази в последните избори – да отстрани всяко влияние на вредните елементи върху обществения и държавен живот на Германия. Теоретичното равенство пред законите не дава равенство на тези, които по принцип отричат законите и равенството; тази теория за равенство, според нашите противници, теория, облечена в мантията на техните демократични учения, не ни дава никакво основание да им предадем свободата на германския народ.

Правителството, обаче, ще защитава равенството пред законите на всички германски граждани, които са съгласни с върховните интереси на Германия и които не отказват своята подкрепа на правителството.

Нема съмнение, че германското правителство най-напред ще подведе под най-строга отговорност духовните водачи и вдъхновители на тези гибелни теории, като вземе предвид, че трябва да се спасят заблудените и увлечените от тях германски граждани.

Германското правителство смята, че милиони германски работници, които са заразени от лудостта на комунистически и разрушителни учения, са нещастни жертви на непростимата слабост на бившите правителства. Вместо да предприемат строги и безпощадни мерки против разпространението на тези учения, нашите предшественици, напротив, провъзгласиха и защитаваха тези превратни идеи като една държавна догма. Правителството ще сложи край на този държавен скандал. Сега предстои на Райхстага да вземе становище. Съдбата на комунизма и на другите течения, които се побратимяват с него, е решена в Германия.

Вземайки тези мерки, германското правителство се е ръководило от желанието да спаси от ужас и разорение германския народ и особено милионната работническа и трудолюбива маса.

Все по тези съображения и предвид още на създаденото положение, германското правителство мисли, че за възобновяване на монархията не може и дума да става. Всеки опит на отделните германски държави, да разрешат този въпрос със свои средства, ще бъде смятан като нападение против единството на германския народ и правителството няма да измени своето становище, нито пък ще се поколебае да парализира подобни опити веднъж завинаги. Редом с това политическо прочистване на нашия държавен живот, народното правителство ще пристъпи към коренно прочистване на нашия обществен организъм. Всички наши възпитателни учреждения: театър, филм, литература, преса, радио, ще бъдат мобилизирани за тази цел. Чрез тези учреждения ще трябва да се поддържат и изтъкват качествата, които крие в себе си етничната

индивидуалност на германския народ. Изкуството трябва да остане вечния израз и огледало на една епоха. Равнодушието, което е завладяло буржоазните среди, бързо изчезва. Чувството на героизъм се вкоренява дълбоко в душата и разкрива светли хоризонти в съдбата на германския народ.

На изкуството предстои да служи за олицетворение на този характерен дух на времето. Кръвните връзки и расовите качества ще си останат едничките извори на художествената интуиция на народа ни.

Правителството си вменява във върховен дълг да бди, щото в тази епоха на строително политическо възраждане, жизнените таланти и волята на нацията да намерят в културата на страната енергично възсъздаване. Това решение ни кара да отдадем нашата почит и нашия възторг, заедно с чувство на признателност, към нашето велико минало. Във всички области на историческия и културен живот, основното познаване на нашите традиции трябва да служи като гордост на настоящето и като пример за бъдещето.

Уважението към великите личности трябва да се вкорени дълбоко в съзнанието на младите поколения; в лицето на тези велики германски личности, нашата младеж трябва да вижда свещения залог за напредъка на отечеството.

Самият факт, че народното правителство е решено да прочисти политически и нравствено нашия обществен живот, показва, че то е на път да създаде и осигури условията за развитието на едно дълбоко религиозно чувство.

Преимуществата на една индивидуална политика на компромиси с безверни организации, далеч няма да обезщети очевидните разрушения, които могат да настъпят в обществения морал и в самата религия.

Народното правителство мисли, че двете християнски църкви в Германия, протестантската и католическата, са най-важните фактори за поддържането на нашата етнична индивидуалност. То ще зачита сключените договори между църквите и германските държавници и заявява, че не може да се посегне на техните права.

Но правителството очаква и се надява, че неговата мисия за моралното и политическо възраждане на нашия народ ще намери съответното внимание и подкрепа. По отношение на всички други вероизповедания правителството ще държи едно поведение на обективна справедливост. Но то няма да търпи онези, които принадлежат на друго вероизповедание, или са от друга раса, да бъдат освободени от изпълнението на техните законни задължения и да се ползват със снизхождение за техните дела или престъпления. Главната грижа на правителството е да работи за искрено сътрудничество между църквата и държавата.

Борбата, която ние водим против материалистическото схващане на живота и условията, за да създадем една действителна народна общност, са в услуга на германския народ и на нашата християнска вяра.

Нашето правно устройство трябва, преди всичко, да поддържа тази народна общност. Несменяемостта на съдиите трябва да бъде съчетана с еластичността на правосъдието, задачите на което са да поддържа и закрепва обществения ред. Основната мисъл на закона не е личността, а народът.

Всяко предателство по отношение на отечеството и народа, ще бъде най-строго наказвано. Самата основа на правосъдието е еднаква със съществуването на народа. Дано народът има винаги предвид, колко е тежка мисията и колко са съдбоносни решенията на онези, които са поели тежката отговорност – при страшните противодействия на действителността – да дадат нови насоки на обществения и народен живот.

Не по-малка и не по-лека е задачата на народното правителство в областта на народното стопанство.

В тази насока един друг закон ще определи характера на всичките мероприятия: народът не съществува за народното стопанство, народното стопанство не съществува само за капитала, обаче, капиталът трябва да служи на народното стопанство, а то пък трябва да е изцяло в услуга на благоденствието на народа.

Принципите, по които ще се ръководи правителството, ще му позволят да осигури стопанските интереси на германския народ не чрез един чиновнически щат, а като подпомогне най-енергично отделните инициативи, имайки в основата си идеята, че частната собственост трябва да бъде запазена.

Трябва да се установи едно справедливо равновесие между програмата на производството и самия производителен труд. Ръководните фактори трябва да зачитат резултатите на разумното и умело приложение на труда, като сами те се покажат добри стопани.

Проблемът за нашите държавни финанси е също така един важен държавен и стопанско-административен въпрос.

Реформата на нашата данъчна система е една необходимост. Тя трябва да се извърши с оглед към едно опростяване на данъците и начина на техното събиране. По този начин ние ще намалим и общите разходи на държавата. Данъчната мелница трябва да се движи по течението на паричното обращение, а не да се обръща към извора.

Успоредно с едно опростяване от общ характер на нашата администрация, ние трябва да намалим въобще обществените тежести. Подобна реформа на данъчната система не може да стане изведнъж; тя изисква време и един по-дълъг период на прилагане, според нуждите и условията.

Правителството има за принцип да избягва валутни експерименти.

Обаче, две икономически задачи от голямо значение изпъкват на първа линия. Ние трябва на всяка цена да спасим германския селянин, защото

икономическото пропадане на тази трудолюбива класа от народа ще докара невъобразими и страшни последствия. Възстановяването доходността на земеделието ще бъде съпроводено, може би, с известни жертви за потребителя, но едно повишаване на цените, което ще е само временно, ще се отрази сравнително много по-незначително в общото стопанско съчетание, отколкото би се отразило разорението на селските маси.

Правителствената система и намалението на задълженията са в зависимост от прихода на нашето земеделие – приход, който трябва да бъде възстановен и осигурен. Ако ние не успеем в тази насока, то разорението на селското население ще причини не само разорение в земеделието, но ще се отрази съдбоносно и върху целия държавен и обществен организъм. Следователно, икономическото заздравяване на земеделското производство съставлява първото, главното условие за процъфтяването на нашата индустрия, на вътрешната и външна търговия на Германия. Без устойчивостта, която германският селянин прояви, комунистическата лудост щеше да залее Германия и да унищожи германското народно стопанство.

Изобщо, нашето стопанство и нашата износна индустрия дължат много на здравия разум на германския селянин. Това не може да се отплати с малките жертви, които трябва да направим в полза на нашето земеделие, като приемем задоволителни за него цени. Ето защо в бъдеще ние трябва да отдаваме голямо значение и да възлагаме големи надежди на политиката за вътрешното колонизиране на германската земя.

Народното правителство напълно си дава сметка, че разумният лек на нашето земеделско стопанство, както и на стопанското подобрене на градовете, зависи от връщането на безработните в производството. Правителството мисли, че възвръщането на безработните в производството е втората стопанска задача, с която то има още да се занимае. Нейното разрешение е във връзка с общото политическо затвърдяване и с възстановяването на държавния авторитет, който, именно, е способен да осъществи стопански мероприятия и да приложи необходимите мерки, даже с риск – при днешното положение – да види на първо време своите мероприятия непопулярни в страната.

Мобилизирането на труда и създаването на задължителна трудова повинност са мерки на отделни инициативи, съставляващи част от една обща програма.

Поведението на националното правителство спрямо германските селяни е същото, както и към средните класи на Германия.

Тези последните не могат да бъдат спасени, освен с прилагането на общата акция за икономическо издигане. Народното правителство е решено да даде основно и коренно разрешение на тези въпроси. То признава в случая историческия дълг, който му се налага, да подкрепи милионното германско работничество, което се бори за своето съществуване и за своите права. В

качеството ми на канцлер на Германия и националсоциалист, аз се чувствам свързан с тях, като със стари другари от младини. Увеличаването на потребителната възможност на тези работнически маси ще бъде едно от средствата за икономическото възстановяване на Германия, за повдигане на нейното благосъстояние.

Социалното законодателство трябва също да претърпи изменение. Основните идеи, които ще ни ръководят, ще оправдаят принципа: да се използва максимум на труда в полза на общността. Престъпление и лудост е да се губят милиони работни часове; тази система ускорява само обедняването на всички. Колкото и малка да е производителността, създадена при използването на незаетите работни ръце, тя все пак може да послужи за нещо на милиони хора, които днес се намират в мизерия. Организационният талант на нашия народ ще съумее да разреши и този въпрос.

Ние знаем, че географските условия на една страна като Германия, бедна от сурови материали за своята индустрия, не позволяват въвеждането на автаркистичната система.

Ние не можем да намерим по-красноречиви думи, да уверим света, че германското правителство е далеч от мисълта, да бъде враг на своя износ. Ние знаем, че Германия има нужда да поддържа връзките си с останалите страни в света и че от тези връзки, които ще гарантират износната търговия на Германия, зависи прехраната на милиони наши съотечественици.

Но ние знаем също от какъв характер са предварителните условия за една здрава обмяна между народите на земното кълбо. Германия е била принудена в продължение на дълги години да дава, но да не получава съответното. Последствията се очертах в това, че днес за Германия – деен съучастник в международната стокова обмяна – въпросът за търговската политика е по-малко важен, отколкото въпросът за финансовата политика.

Докато не ни се даде възможности да уредим задълженията си към странство, чрез един практически метод, отговарящ на нашата платежна способност, ние ще бъдем, за съжаление, принудени да поддържаме и занапред режима за регламентирането на девизите. По същите съображения германското правителство е в правото си да постави високи прегради в износа на капитали.

Ние можем да се надяваме, че в чужбина ще ни разберат и че мерките, които ние вземаме, ще улеснят възвръщането на Германия в процеса на свободното търговско съревнование между народите.

Транспортното дело и неговото развитие трябва да бъде уравнивено с интересите на самия трафик. Първата стъпка ще направим идния месец, като изменим данъка върху автомобилите. Запазване на железопътната мрежа и нейното възвръщане, колкото се може по-скоро, като собственост на държавата,

занимава правителството, защото този въпрос не е само икономически, но е и морален въпрос, тъй като той е от престижен характер за държавата.

Германското правителство ще развие с най-големи усилия въздухоплаването, като едно миролюбиво средство за връзка между народите.

Във всички области на своята дейност правителството ще разчита не само на силите, с които разполага народът, но то ще се уповава особено на държавните служители. Само под напора на най-голяма необходимост и пред вид на финансови изисквания, правителството ще прибегва към известни промени в чиновническия персонал. В последния случай, то пак ще се ръководи от един принцип на висока справедливост.

Запазването границите на Германия, следователно запазването живота, честта и имота на германския народ, е поставено под закрилата на райхсвера – народна милиция, която, по силата на Версайския договор, е едничката действително разоръжена армия в света.

Въпреки нейната малочисленост и недостатъчното ѝ въоръжение, германският народ може да гледа на своята военна милиция с гордост. Този фактор на нашата народна защита е създаден при трудни условия и се развива с една примерна дисциплина; той е символът на нашата военна традиция. Не трябва да се забравя, че германският народ е изпълнил съвестно своите задължения по мирните договори. Да, и аз ще прибавя, че дори и строежът на военни параходи, които мирният договор ни разрешава, не е изпълнена изцяло, а само едно незначително число единици са в строеж. Следователно, Германия чака от години насам, другите да изпълнят обещанието си и да последват нашия пример на разоръжение.

Националното правителство има искреното желание да не увеличава германската армия, при условие, да види другите да пристъпят към коренно разоръжение.

Германия не иска друго, освен равноправие и свобода, като другите.

При всички случаи, националното правителство ще възпита германския народ в този дух на воля и свобода. Националната чест, честта на нашата армия, свободата, трябва да бъдат свещени за народа.

Германският народ иска да живее в мир с останалите народи по света. За тази цел, именно, германското правителство е твърдо решено да се намеси, за да премахне окончателно разделянето народите по света на победители и победени, на две категории, които, разяждани от една рана, която сами си нанасят, води едната категория към недоверие спрямо нас, а втората към омраза. Това обстоятелство е, което създава общата несигурност.

Германското правителство е предразположено да протегне ръка на всеки народ, който се реши да скъса с печалното минало.

Всемирното отчаяние няма да приключи, докато не се възвърне доверието чрез взаимни отношения и докато, чрез създаване на здрави политически условия, се положи основата на това взаимно доверие.

За премахване на застрашаващата стопанска катастрофа, е необходимо да се създаде на първо място абсолютен авторитет във вътрешната политика на държавата и да се възстанови доверието на народа към властта. На второ място, е необходимо да се гарантира мира за дълго време, а това може да стане, ако великите народи постигнат действително съгласие и доверие едни към други. На трето място, трябва да възтържествуват окончателно принципите и разума в устройството и ръководенето на стопанската политика, както и едно общо облекчение на репарационните тежести, на дълговете и лихвите им, плащането, на които е почти изпълнимо. За нещастие, ние се намираме пред факта, че въпреки дълги и безкрайни преговори в Женевската конференция, не можа да се постигне никакъв практически резултат.

Решенията, относно мерките за разоръжаване, биваха постоянно отлагани, поради обстоятелството, че известни делегати повдигаха технически въпроси в най-разнообразни подробности, спорът и разискванията, по които отнемаха ценно време и нямаха абсолютно никаква връзка с кардиналния въпрос за разоръжаването.

Създаденото едностранно разоръжаване, противно на всяко понятие за това, както и несигурността, която следва за Германия от това, не може повече да се протакат.

Ние признаваме, като съзнание за отговорност и добра воля, инициативата на великобританското правителство, което даде повод да вярваме, че то иска да ускори разрешаването на този капитален световен проблем – разоръжението, с последните свои предложения в Женева.

Германското национално правителство ще поддържа усилията на всеки един, който проявява истинско желание да се постигне общо разоръжаване и който по този начин ще разбере исканията на Германия, формулирани ясно и категорично.

Ето 14 години вече, от както ние сме разоръжени и 14 месеца, откакто очакваме резултатите от разискванията на конференцията по разоръжаването. Предложеният план от шефа на италианското правителство е от още по-голям мащаб: с далновидно политическо прозрение и с щедрост, той се старее да осигури едно мирно и логично развитие за общите задачи на европейската политика.

Ние отдаваме особено значение на този негов план и сме готови искрено да сътрудним в тази посока, както и в усилията, да се разберат четири велики сили – Англия, Франция, Италия и Германия – с оглед към мирно политическо

сътрудничество, което ще позволи да се пристъпи сигурно и с кураж към разрешението на онези проблеми, от които зависи съдбата на Европа.

Ние не можем да скрием нашето чувство на признателност за искрената преценка, с която в Италия беше поздравена германската национална революция. Ние желаем и се надяваме, че еднаквостта на духовните идеали между двата народа, италианския и германския, ще служи за основа на все по-голямо заздравяване на приятелските отношения между тях.

Също така германското правителство отдава голямо значение на поддържането и развитието на приятелските отношения със Светия престол: ние мислим, че християнската религия е непоколебима основа за народността и нравствен живот на германците.

Що се отнася до братския нам народ, австрийския, ние изпитваме искрени чувства към него и споделяме неговите грижи и страдания. В своето поведение, германското правителство се вдъхновява от вярата и принципа на солидарност, които трябва да свързват съдбата на всички разклонения на германската раса.

Нашето становище по отношение на всяка една от другите сили изпъква в това, което по-рано съм говорил, дори когато взаимните отношения са се усложнявали от трудности, които ние не сме предизвикали. Дори и тогава ние се стремим лоялно да намерим пътя за споразумение.

Във всеки случай, ние не можем по никакъв начин да допуснем, като основа за едно споразумение, разделянето на народите на победени и победители.

Ние сме убедени също, че в нашите отношения с Франция едно споразумение е възможно, ако правителствата пристъпят към разрешаване на проблемите, които ги засягат, с едно истинско далновидно политическо обхващане. Колкото се отнася до Съветска Русия, германското правителство е разположено да поддържа с нея приятелски отношения, полезни и за двете страни. Правителството, което изхожда от националната революция мисли, че е достатъчно силно, да води една положителна политика по отношение на Съветска Русия. Борбата срещу комунизма в Германия е вътрешна борба, която интересува само нас и в която ние няма да допуснем никаква външна намеса. Нашите политически междудържавни отношения, които имаме с другите сили и с които ни свързват общи интереси, няма с нищо да пострадат.

Отношенията ни с другите страни заслужават да бъдат отбелязани; ние храним сериозно внимание към тях, специално към задокеанските страни, с които Германия е свързана много отдавна в приятелски отношения и ценни икономически интереси.

Съдбата на германците, които живеят извън границите на Германия и които като народностни единици, живеят между другите народи и се борят да защитят своя майчин език, своята култура, своите нрави и религия, ще буди винаги нашия интерес и ни налага върховното право и дълг, да се намесим с

всичките средства, с които ние разполагаме, за да осигурим правата на тези германски малцинства – права, предвидени и гарантирани от създадените международни съглашения.

Ние приемаме със симпатия предложението за една международна стопанска конференция и пожелаваме такава да се свика по-скоро. За постигане на положителни резултати, германското правителство е разположено да даде своята широка подкрепа.

Най-важният засега въпрос е онзи за частните задължения на германския народ, краткосрочни и дългосрочни, по отношение на чужбина. Характерът и размерът на частните задължения изискват едно приспособяване, наложено от промяната и нестабилностите в цените на световните пазари.

Злото може да се поправи само чрез взаимно доверие и взаимно сътрудничество. Десет години искрен мир ще бъдат по-полezni и по-цветущи за всички народи, отколкото 30-годишен предразсъдък – да делим народите на победени и победители.

За да има възможност да изпълни своите задачи, които ние очертахме в големи линии тук, германското правителство представи на Райхстага законопроект за пълномощията. Относно една част от проектираните мероприятия, предвиденото от конституцията $\frac{2}{3}$ мнозинството е необходимо. Изпълнението на тази програма и разрешението на всички тези висящи въпроси повелително се налага.

Германското правителство би действало противно на духа на народното възраждане, ако допуснеше да преговаря и да иска разрешение от Райхстага за всеки отделен случай и за всяко отделно мероприятие.

Действайки така, правителството няма никакво намерение да премахне Райхстага и неговите функции; напротив, то си запазва правото да го държи от време на време в течение, относително мерките, които мисли да предприема и дори по известни мотиви, ако намери за нужно, да иска одобрението на парламента.

Авторитетът на правителството, както и осъществяването на неговата програма, ще бъдат изложени, ако сред народа се появи съмнение върху здравината на новото управление.

При това възбудено състояние, в което се намира народът, правителството смята, че е невъзможно пак Райхстагът да се свика на заседание. Едва ли би могло да се цитира друг пример, аналогичен на германската революция, която само за няколко седмици се осъществи с такава дисциплина и без кръвопролитие. Аз съм твърдо решен да бдя, щото това развитие да остане все така примерно и в бъдеще.

Ето защо е необходимо, на националното правителство да се даде онова суверенно право и неограничена власт, които ще му позволят да спре и възпрепятства течения от друг характер. Правителството няма намерение да се възползва от закона за пълномощията, освен в рамките на необходимото, за да осигури изпълнението на мероприятията от жизнен характер.

Нито съществуването на Райхстага, нито онова на Висшия имперски съвет, трябва да се смятат за застрашени. Престижът и правата на председателя на Германия си остават непокътнати. Правителството смята за свой свещен дълг да действа в абсолютна солидарност с неговата върховна воля. Съществуването на германските провинции няма да бъде премахнато, правата на църквите няма да бъдат никак ограничени; тяхното положение спрямо държавата няма да бъде в нищо изменено.

Ограничени са случаите, в които правителството ще бъде принудено да прибегне към прилагане на изключителния закон. Но заради това пък, то отдава голямо значение на гласуването на този закон; то предпочита едно ясно становище и иска от партийните групи на Райхстага да гарантират на Германия едно мирно развитие. Но то е решено да вземе позиции срещу един отказ и срещу едно противодействие.

На вас предстои, господа, да решите: дали сега искате мир, или война!

*Адолф Хитлер – политическо становище относно:
Законът за ликвидиране на бедственото положение
на народа и държавата,
"Закон за извънредните пълномощия"*

Берлин, 23 март 1933 г.

Словесен двубой между: Адолф Хитлер (NSDAP) и Ото Велс (SPD)

Председателят на Райхстага, Гьоринг: Народният представител Велс има думата.

Ото Велс, народен представител (SPD):

Дами и господа! Ние социалдемократите одобряваме външно-политическото искане на Райхсканцлера, за равноправие на германците, дори по-категорично, защото сме го предложили от самото начало.

Във връзка с това ще си позволя да направя личната забележка, че аз бях първият германец, който се противопостави на несправедливото обвинение, хвърлящо вината за избухването на Световната война върху германците, пред международен форум, на конференцията в Берн на 03.02.1919 г.

Нито един основен принцип на нашата партия не е пречил и няма да попречи да представим справедливите искания на германската нация пред другите народи по света.

Онзи ден в Потсдам Райхсканцлерът направи забележка, която също поддържа. Той каза: „Пълното безумие на теорията за вечните победители и победени, ражда безумието на репарациите и като последица, краха на световната икономика“. Това изказване, от значение за външната политика, е не по-малко значимо и за вътрешната политика.

Тук също теорията за вечните победители и победени, както Райхсканцлера отбеляза, е разбита напълно.

Думите на Райхсканцлера ни напомнят също, друга забележка, направена на 23 юни 1919 г. в Националното събрание. Тогава беше казано: „Ние може да сме лишени от сила, но не и от чест.“

Ясно е, че враговете ни искат да отнемат нашата чест, затова няма съмнение. Но до последно ще вярваме, че този опит за лишаването ни от чест ще рефлектира върху извършителите, защото не нашето достойнство беше унищожено в тази световна трагедия.“

Това е част от заявлението, което правителство водено от социалдемократи представи пред целият свят от името на германския народ четири часа преди

примирието да изтече, за да се блокират бъдещи вражески настъпления. – Това твърдение, представлява ценно допълнение към забележката, направена от райхсканцлера.

Мир, посредством насилие, не носи щастие, още по малко пък във вътрешната политика.

Истинска народна общност не може да бъде изградена на такава основа. Първата предпоставка за това е равноправието. Може правителството да се предпази от екстремна полемика и със строгост, да попречи на подстрекателството към насилие. Това може да се постигне, ако се осъществи справедливост и обективност за всички страни и ако победените противници не бъдат третираны сякаш са извън закона.

Могат да ни отнемат свободата и живота, но не и честта.

След преследванията, които социалдемократическата партия претърпя в последно време, никой не може да настоява или да очаква тя да гласува в полза на внесения тук **Закон за извънредните пълномощия**. Изборите от 5 март донесоха мнозинство в полза на правителствените партии и с това им дадоха възможност да управляват съгласно конституцията. Където съществува тази възможност, тя също е свързана със задължения.

Критиката е полезна и необходима. Но никога, откакто съществува Германския Райхстаг, контролът върху обществените дела от избраните народни представители не са били ограничавани до такава степен, както в момента и това ще стане посредством новия **Закон за извънредните пълномощия**. Едно такова всемогъщество на правителството ще има още по-тежки последици, тъй като на пресата липса каквато и да е свобода за движение.

Дами и господа! Положението, което владее днес в Германия често се обрисова с черни краски. Както винаги в такива случаи, не липсват преувеличения. Докато моята партия е засегната, бих желал да поясня: ние нито сме молили в Париж за интервенция, нито сме изпращали милиони в Прага, нито разпространяваме преувеличени съобщения в чужбина.

Би било лесно да се отхвърлят такива преувеличения, ако нашите докладващи, тук в страната правиха разлика между истина и невярно.

Би било още по-добре, ако ние можехме да кажем с чиста съвест, че законността е възстановена за всички.

Това, Господа, зависи от Вас.

Господата от националсоциалистическата партия наричат движението, което те отприщиха, национална, а не национал-социалистическа революция. Единствената връзка между тяхната революция и социализма до сега се ограничава с опита да се унищожи социалдемократическото движение.

Председателят на Райхстага, Гьоринг: Господин Райхсканцлерът има думата.

Адолф Хитлер: „Вие идвате късно, но все пак идвате!

✖ убавите теории, които Вие г-н народен представител току що тук изложихте, бяха съобщени твърде късно на световната история. Може би, ако ги бяхте осъществили практически преди години, сегашните Ви оплаквания щяха да бъдат излишни.

Вие обяснявате, че Социалдемократическата партия се подписа под нашата външнополитическа програма, че отхвърля лъжата за военната вина, че тя е срещу репарациите. Сега мога да задам само един въпрос: Къде беше този боен дух, като имахте властта в Германия?

Веднъж имахте възможността да диктувате закона за поведението на германския народ във вътрешната търговия на страната.. Имате възможност да сторите това и в други области. Точно така бе възможно да се влеете в германската революция, в която изиграхте инициативна роля, да предадете движещ импулс и същата посока, каквато на времето Франция даде на своето въстание през 1870 година.

Би било във Вашата преценка за свобода на действие, да придадете на германското въстание един истински национален облик. Тогава бихте имали правото, ако флага на новата република, не се завърне с победа, все пак да кажете: Направихме всичко възможно по силите си, за да избегнем тази катастрофа, посредством последен апел към силата на германския народ.

Тогава Вие избягвате борбата, която сега изведнъж, на думи, искате да оповестите пред света.

Вие твърдите, че ако не сме могли да се браним не означава, че това е било безчестие. Не, това не трябва да бъде. Дори ако е трябвало да бъдем беззащитни, зная, че нямаше да бъдем лишени от чест.

Благодарение на това, че бяхме потискани от Вашата партия, нашето движение години наред беше лишено от възможност да се брани, но то никога не бе лишено от чест.

Моето убеждение е, че ние ще вдъхнем у германския народ духа, който с оглед на днешната беззащитност, г-н народен представител, със сигурност няма да позволи той да бъде лишен от чест. Това също, беше във Вашата отговорност, Вие, които бяхте четиринадесет години на власт, да се погрижите германският народ да даде на света пример за чест. Във Ваша отговорност бе да се грижите, щото ако останалата част от света ни потиска, поне този вид потисничество, на който германския народ беше подложен, да бъде понесено с достойнство. Вие имахте възможност да действате срещу всички форми на унижение на нашия народ. Държавната измяна можеше да се отстрани от Вас, така както тя ще бъде отстранена от нас.

Вие нямате право да заявите, че това изобщо се отнася за Вас, защото тогава Вие, точно в онзи час, когато всяка германска революция се смяташе за държавна измяна и национално предателство, във връзка с тези действия, дори и косвено, да сте предлагали ръката си. Вие трябваше да предотвратите, щото на германския народ да бъде наложена една конституция по желание и заповед на чужди страни. Защото е безчестие да позволите на врага да ни натрапва неговата собствена вътрешна организация.

И още повече, по това време вие трябваше да потвърдите вашата вяра в германския триколюр, а не към цветовете на листовките, които врагове ни хвърляха в нашите окопи, защото точно във време на бедствие и потисничество от страна противника, трябва да се засвидетелства гордост и вяра към своя народ и неговите символи. Тогава Вие имяхте възможност, дори и ако всички наоколо, ни принуждаваха да се откажем от всичко, което преди е било възвишено и свещено за нас, чрез вътрешно законодателство да представите пред света националната чест. Вие нямате разбиране за това.

Вие казвате: Равни права! Както го желаем в чужбина, така го желаем и при нас. За тези „равни права“ г-н депутат Велс, ние се борихме четиринадесет години! Тези равни права за национална Германия бяха непознати за Вас! За това днес не ни говорете за равноправие!

Вие казвате: победените не трябва да бъдат обявени извън закона. Е, г-н депутат, ние бяхме извън закона докато Вие бяхте на власт.

Вие говорите за преследвания. Мисля, че малцина сред нас, тук присъстващите, са онези, които не трябваше да изкупят в затвора преследването от Ваша страна. Малцина от нас тук присъстващите са тези, които не бяха хиляди пъти принуждавани да изпитат тези преследвания и тормоз.

И освен нас тук присъстващите, аз зная стотици хиляди, които бяха подлагани на системно преследване, по най-унизителен и долнопробен начин. Изглежда, съвсем сте забравил, че години наред ризите бяха сваляни от гърба ни, защото цвета им не Ви харесваше.

Нека сега останем в сферата на действителността! Вашето преследване ни направи силни!

Вие казахте също, че критиката е полезна. Действително, ние приемаме критика от всеки, който обича Германия. Но не приемаме критика от онзи, който се кланя на Интернационала.

Също и тук, Вашето осъзнаване идва твърде късно, г-н депутат. Трябваше да разпознаете лечебната сила на критиката, когато ние бяхме в опозиция. Преди тези цитати не ви бяха известни. Нашата преса беше забранявана, забранявана, и отново забранявана. Нашите събрания бяха забранени и не ни беше позволено да говорим. На мен беше забранено да говоря години наред. И сега Вие казвате, че критиката е полезна!

Вие се оплаквате, че накрая света също узнава недействителни факти за положението в Германия. Оплаквате се, че на света се съобщава, че всеки ден в еврейските гробища в Берлин биват доставяни разчленени трупове. Това не Ви ли тормози? Вие толкова много желаете да направите услуга на истината! Добре господин депутат, това е съвсем лесно за вашата партия, с вашите интернационални връзки, да установите истината. И не само това. Тези дни четох във вестниците на сестрата на Вашата социалдемократическа партия в германска Австрия. Никой не Ви възпрепятства да разпространявате там вашата гледна точка.

Бих бил любопитен доколко и тук също, е ефективна силата на Вашите интернационални връзки.

Моля, да ме оставите да се доизкажа, аз също не съм Ви прекъсвал. Аз четох вашият вестник в Саар, господин депутат и в този вестник не правят нищо друго освен да извършват постоянна държавна измяна, господин депутатът Велс постоянно се опитва да дискредитира Германия в чужбина, посредством лъжи да представя нашия народ в негативна светлина пред света.

Вие говорите за липсваща правна сигурност. Господа от социалдемократическата партия! Аз също бях свидетел на революцията от 1918 г. Наистина трябва да кажа, че ако ние няхаме чувство за законност, нямаше да сме тук днес и Вие също нямаше да сте тук!

През 1918 г. Вие се обърнахте срещу онези, които не бяха Ви сторили нищо.

Ние се въздържахме да се обърнем срещу тези, които в продължение на 14 години ни измъчваха и унижаваха.

Вие казвате, че националсоциалистическата революция няма нищо общо със социализма, и че този „социализъм“ съществува само в това, да преследва „единствения стълб на социализма в Германия“, – СДП.

Вие господа, сте вечно хленчещи и недорасли за днешното време, ако още от сега говорите за преследване. Какво Ви бе сторено до сега? Вие седите тук и Вашите говорители биват търпеливо изслушвани.

Вие говорите за преследване. Кой обаче Ви е преследвал досега?

Вие казвате, че Вие сте били единственият стълб на социализма. Вие сте опората на онзи мистериозен социализъм, който германския народ в действителност никога и не видя.

Днес Вие говорите за Вашите постижения и дела. Вие говорите за всичко, което сте възнамерявали. По Вашите плодове ще Ви познаят!

Плодовете свидетелстват срещу Вас!

Ако Германия, която създадохте в продължение на четиринадесет години е огледалото на Вашите социалистически цели. Тогава, Господа, ако обичате, дайте ни време от четири години, за да ви покажем образа на нашата воля.

Вие казвате: „Сега вие искате да прекратите Райхстага, за да продължите Революцията.“ Господа, ако е така, за нас не беше необходимо да пристъпим към тези избори, да свикваме този Райхстаг или да предложим този законопроект. Имахме куражът, да контактуваме вас по друг начин, защото имаме истински Бог.

Вие също казвате, че ние не можем да пренебрегваме социалдемократията, защото тя била първата, която разчистила тук тези места за народа, за хора на труда, а не единствено за барони и графове. Във всеки случай г-н депутат, Вие идвате твърде късно! Защо не просветихте на време Вашият приятел Грцезински във Вашите възгледи, защо не поучихте другите Ваши приятели Браун и Северинг, които от години ми подхвърлят упрека, че не съм нищо друго освен един чирак-бояджия.

– В продължение на години Вие твърдахте това на Вашите плакати.

Председателят на Райхстага Гьоринг: Сега Канцлерът ще разчисти сметките!

Адолф Хитлер: – И накрая дори бях заплашен, че ще бъда изгонен от Германия с камшик, като куче!

От днес нататък, ние националсоциалистите ще разчистим пътя за германския работник, за това, което той настоява и изисква.

Ние националсоциалистите ще бъдем неговите защитници-адвокати, Вие господа (към социалдемократите) вече не сте необходими!

Вие също говорите, че не властта е решаващата, а съзнанието за справедливост. В продължение на четиринадесет години се опитваме да събудим в нашият народ това съзнание за справедливост и ние успяхме да го пробудим. Трябва да призная, въз основа на своя политически опит с Вас, аз вярвам за съжаление, че само правото не е достатъчно – и властта също трябва да се притежава!

И не ни бъркайте с буржоазния свят! Вие мислите, че Вашата звезда може да изгрее отново! Господа, звездата на Германия ще изгрее и Вашата ще залезе.

Вие казахте, че не бяхте пречупени по време на Социалистическото законодателство. Това беше времето, в което германското работничество виждаше във Вас нещо по-различно, от това, което Вие сте днес. Но защо Вие забравихте да споменете този извод пред нас?

Всичко, което в живота на народите е гнило, старо и болнаво, то изчезва и никога не се завръща отново.

Вашият час също настъпи! Защото единствено ние виждаме Германия и нейното бедствено положение, както и повелята на национален живот, в този час ние апелираме пред германският Райхстаг, той да разреши това, което ние бихме могли да вземем и без него.

Ние правим това в името на правото, не защото надценяваме властта, а защото тези, които днес на са с нас, но които въпреки това също вярват в Германия, може би на края ще ни намерят по-лесно.

Аз не искам да правя грешката да дразня противниците, вместо да ги унищожа или да се помиря с тях.

Бих искал да протегна ръка на онези, които може би на края, по други пътища, също изпитват съчувствие към своя народ и не искам да обявя вечна война, не поради слабост, а от любов към моя народ, за да спестя на този германски народ всичко, което загива в тази ера на борба.

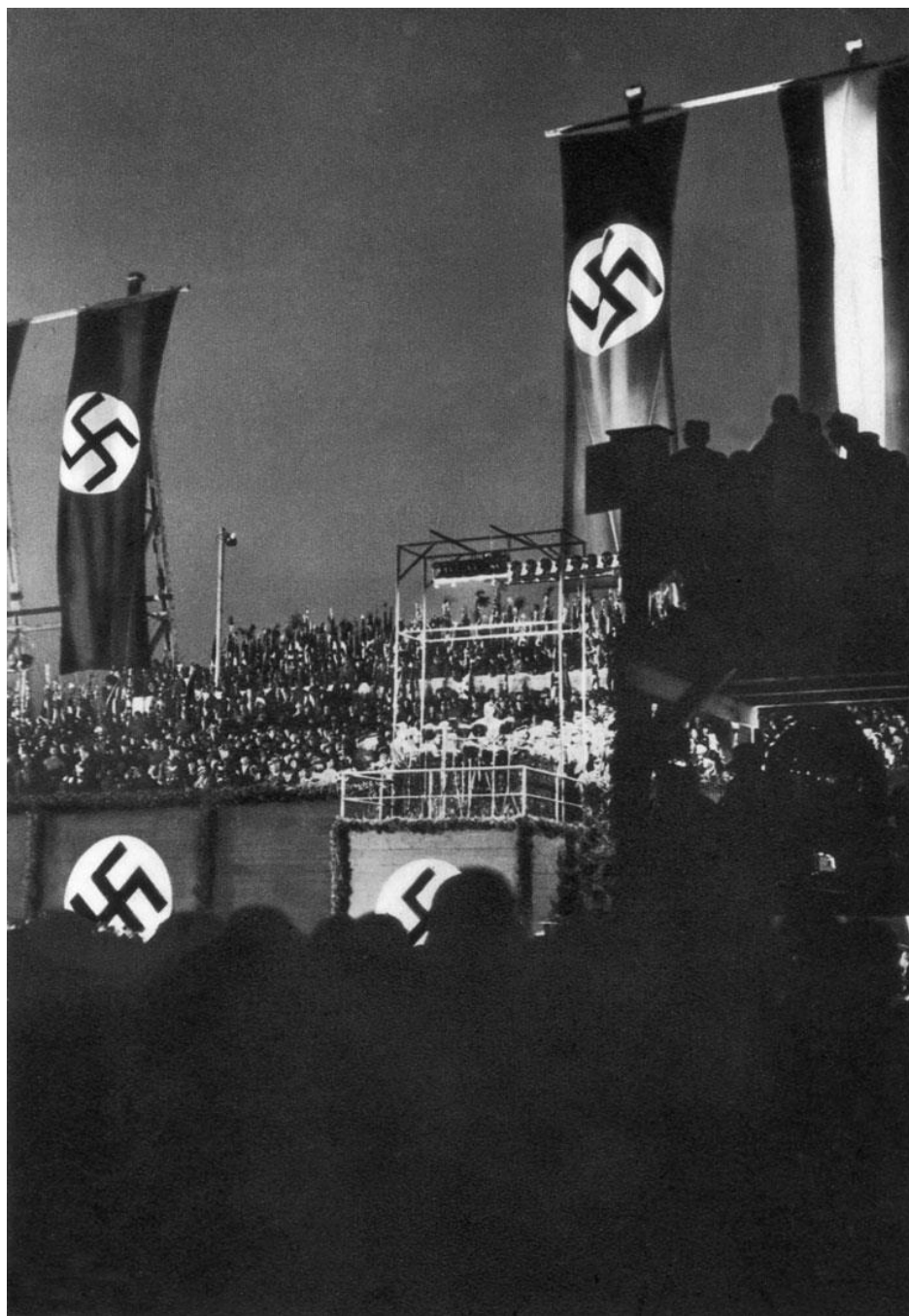
Не искам да ме разберете погрешно. Аз протягам ръка на всеки, който се чувства задължен към Германия.

Аз не признавам заповедите на Интернационала.

Аз вярвам, че Вие (към социалдемократите) няма да гласувате за този закон, но заради това, че Вие с Вашия начин на мислене, сте неспособни да разберете целта, която ни вдъхновява.

Вярвам обаче, че Вие няма да направите това, ако ние бихме били такива, каквито Вашата преса ни представя днес в чужбина. Мога само да Ви кажа: Аз дори въобще не искам да гласувате за него! Германия трябва да бъде освободена, но не с Ваша помощ!

*Речта на Фюрера и райхсканцлер Адолф Хитлер в деня на
Националния празник на труда*

Берлин, 1-ви май 1933 г.

Гьотечественици германци и германки, „Месец май пак дойде“, така гласи една стара германска песен. От векове насам, 1-ви май не е само символичния ден за началото на пролетта, той е и денят на радостта, на весели чувства в нашата душа.

Настъпи, обаче, една епоха, през която известни личности се опитаха да присвоят само за себе си тази дата, от която направиха, вместо ден на радостта, ден, символизиращ раздори и вътрешни борби в народа и по света.

Едно политическо учение, което се разпространи сред народа, се помъчи да промени деня на подмладената природа – зората на пролетта – в ден на омраза, на братски самоизстребления, на страдания и борби.

С десетки години 1-ви май изглеждаше да става все повече и повече спомен за раздорите и разложението на германския народ. Сега, след един период, през който нашият народ беше претрупан от страдания, настъпва друг, в който германците започват да придобиват съзнание за себе си, следователно, готови да се разберат и обединят.

Днес ние можем отново да запеем старите стихове на песента:

„Месец май пак се върна, часът на пробуждането на нашия народ настъпи“.

Символът на класовата борба, на вечните раздори в Германия добива от днес съвсем друг смисъл. Той ще бъде за напред символ за обединението на германския народ, символ за възраждането на германското племе. Ето защо, ние избрахме този ден, в който природата се пробужда, като ден за пробуждане силата и енергията на германския народ.

Така също този ден е ден на производителния труд, производителен труд, който не се движи в тесни рамки, не е свързан със синдикати, с фабриката, с канторите и канцелариите, труд, който ние виждаме да се разпростира по всички линии, резултатът, на който ще поддържа съществуването и живота на нашия народ.

Германският народ преживя страшни часове. Преживените страдания не се дължат на липса на трудолюбие! Не! Милиони от нашите съграждани работят, както и по-рано; милиони от нашите селяни направляват ралото пред себе си; милиони от нашите работници стоят пред работните маси или пред наковалните. Милиони германски граждани са заети в своята работа, а има и милиони други, които биха искали да работят, но не могат, или пък нямат възможност.

Десетки хиляди хора намират изход от това бедствие, като слагат край на живота си, защото за тях изглежда, че земният живот им носи само нещастие и тъга и се утешават с мисълта, че в задгробния живот ще намерят утеха. Непоносими страдания, необясними нещастия са се стоварили върху нашите глави и породиха в душите ни чувство на обезкуражаване, даже и на отчаяние. И ние се питаме, защо е всичко това?

Дълбоката причина лежи в политиката. Германският народ е разделен вътрешно. Неговата жизнена сила се изчерпва във вътрешни борби. Той загуби доверието в своята собствена воля, в силата на своя собствен морал. Милиони

германци отправят поглед към чужбина и от там се надяват, че ще им дойде помощ. Те се надяват, че все от някъде, извън Германия, може да им дойде щастие и спасение. Германският народ е разложен и в това негово разложение се изчерпва жизнената му сила, онази сила, която му е потребна в живота.

Ние имаме сега пред очите си резултатът от класовите борби и трябва да извлечем урок от тези резултати и да използваме дълбоко този урок. Ние разбрахме, че първият дълг, който ни се налага и с изпълнението, на който ние ще спасим германския народ, се заключава в следния принцип:

Германските граждани трябва да започнат да се опознават взаимно.

Милиони хора, разделени чрез професиите си, чрез изкуствено класово деление, чрез своето обществено положение, чрез кастово произхождение и които не можеха да се разбират помежду си, трябва да намерят пътя за взаимно сближение. Това е една голяма задача – ние това го знаем – една кардинална задача, още по-вече, че през последните 70 години между нашия народ се проповядваше, като политическа идея една истинска лудост, която преследваше крайната цел – политическия комплот срещу Германия и да наруши единството на германския народ. При такова положение не е лесно, да се пристъпи към едно коренно изменение и да се промени изведнъж менталитета на хората. Обаче, ние няма да загубим куража и от нищо няма да се страхуваме, да предприемем тази задача, нито пък ще се отчаяме от мисълта за неуспех. Това, което човешка ръка е направила, човешка ръка може и да го разруши. Това, което човешкото безумие е създадо един път, човешкият разум може да го отстрани.

Ние сме твърдо убедени, че процесът за побратимяването и за взаимното разбиране не е процес, който може да се разреши в няколко седмици или в няколко месеца, пък дори и в продължение на няколко години. Но ние имаме непоколебимата воля и твърдото решение, да изпълним тази велика мисия пред историята на Германия, ние твърдо искаме да сближим отново германците и ако това те не го искат, ще ги заставим на сила.

Значението на 1-ви май от днес нататък и в продължение на векове, трябва да бъде за Германия един празник, който да сближава германския народ в големия механизъм на германската производителност; на този пролетен ден те трябва да си подават ръка, с вярата и убеждението, че никакви резултати не биха били постигнати, ако всички вкупом не допринесоха своя дял към общото дело. Ето защо, ние избрахме като девиз за днешния ден:

Почитай труда, уважавай работника!

Аз разбирам, че за милиони хора днес е много трудно, дори, като се абстрахират от омразата и враждите от миналото, да изпитват чувството на побратимяване, обаче има едно върховно обстоятелство, което се налага и което способства да влезем бързо в пътя на побратимяването. От каквото и естество да е работата, която един гражданин върши, той не трябва, обаче, да забравя, че

неговият съотечественик – в каквата и област на дейтелност да се движи – е необходим, щом той изпълнява своя дълг, че народът не съществува и не зависи от работата на правителството, от работата на дадена класа, която изпълнява физически или умствен труд, но че народът живее и се развива само с колективния и хармоничен труд на всички.

Има милиони хора, които вярват, че естеството на дадена професия отдава на този, който я изпълнява, едно особено достойнство. Такива хора изпадат в голяма грешка.

Вярно е, че може да се намерят хиляди хора между нас, които поставят почитането на личността в зависимост от службата, която тя изпълнява. Но това не може да се приеме. Уважението, което отдаваме към известни личности е в зависимост от начина, как тези личности изпълняват своя дълг.

Между нас има милиони работници, които се трудят в продължение на много години, без да могат да си осигурят дори безгрижни старини. С тези милиони хора ние трябва да се солидаризираме, защото техният идеализъм и тяхната преданост към труда улесняват съществуването и живота на всички.

Нещастие ще падне над главите ни, ако този идеализъм изчезне от душата на народа ни и ако преценката за личността се поставеше в зависимост от материални блага, които притежава. В такъв случай стойността на нашия народ ще бъде малка, неговата заслуга към културата – нищожна и животът му ще бъде кратък.

Няма нужда да убеждаваме работника, каква стойност представлява той, няма нужда да доказваме пред селянина, колко той е необходим за съществуването на държавата, а така също безцелно е да твърдим за значението и заслугите на умствените труженици.

Това, което трябва да се има предвид на първа линия, то е да се посвети всяка обществена класа върху значението на другите.

Нека отидем в градовете и там да посветим гражданите върху живота и значението на германския селянин. Нека идем по селата, за да им кажем, какво вършат гражданите за общия напредък на страната и колко труден, но полезен е животът на германските работници. На работници, на граждани и селяни, нека обясним, че без германския творчески ум, няма да има живот за Германия, че всички вкупом трябва да образуват едно общо: дух, разум и сила, работник, селянин и гражданин.

На днешния ден германският народ трябва добре да разбере, че трудът сам по себе си не може да създаде живота, ако той не произхожда от жизнените сили и волята на народа. Дейността и силата, трудът и волята, са елементи, които се допълват един-друг.

Само когато крепката сила на една нация е способна да закриля и защитава ценностите, създадени от нейния труд, само тогава приложението на труда може да бъде действително благотворно.

Вън от това, днешният ден трябва да бъде втъплен в съвестта на германския народ, който трябва постоянно да слуша следното: „Германски народе, ти ще бъдеш силен, само когато си обединен! Ти ще бъдеш могъщ, когато изгониш от твоето сърце духа на класовите борби и язвата на раздорите. Твоят труд може да бъде подкрепен от една гигантска сила, ако ти подчиниш тази сила на волята на своята раса.“

Ние мечтаем за една националистическа Германия, която да може да осигури насъщния хляб на нашия народ и ние знаем, че заради това се изисква обединението на всички национални сили. Ако днес марксистите се смеят на нашите усилия, които наричат суетни, ние ще им дадем доказателства за обратното. Мои приятели, нищо велико на земята не е дадено на хората безплатно. Всеки успех трябва да бъде извоюван чрез тежки борби. Народното възраждане не е благодеяние, поднесено от провидението; то трябва да бъде постигнато чрез вътрешна борба. Ние нямаме основание днес да се оплакваме, че не сме принесли нашите жертви пред олтара на тази вътрешна борба.

Ние знаем, че ще успеем да бъдем достойни за това възраждане; ние ще извоюваме свободата на нашия народ. И тогава само ще се види, че марксизмът не е бил нищо друго, освен една теория. Тогава ще се види, че тази теория, на вид хубава и увлекателна, беше неспособна да създаде нещо полезно за народа.

Днешният ден, 1-ви май, ще трябва да ни припомним, че ние не възнамеряваме да разрушаваме, напротив, мислим да градим. Най-хубавият ден на пролетта не бива да служи като символ на борба, но като такъв на строителна работа, не като символ на разложение, а като такъв на национална солидарност, следователно – на напредък.

Не е една случайност, че нашите противници избраха, от 70 години насам, този ден, за да празнуват труда; те не успяха да завладеят колективната душа на германския народ, както ние направихме това още от първия ден. Ние способствахме, щото народът да разбере и изпита още от първия ден противоречието между теорията на марксистите и подновяването на природата. Народът не искаше повече да мрази, той не искаше повече да се бори, той се реши да се отърве от класовите борби и днес той чувства истинския и дълбок смисъл на първи май.

Ето причините, поради които днес в Германия милиони хора се отдават на своите радостни чувства и участват с гордост в кортежа на народното възраждане. Ако ние честваме днес за първи път този празник, ние искаме в същото време да разберем ясно задачите, които си предначертаваме да постигнем през периода, който ни предстои: ние искаме безвъзвратно да се борим, за да затвърдим новата политическа вяра, новите политически идеи, които завладяха нашия народ и ние

искаме, те никога да не изчезнат, а дълбоко да се вкоренят в живота на нашия народ.

Ние искаме да се борим, щото новите идеи да залее цяла Германия. Ние ще браним смело и решително знамето на народното възраждане против онези, които биха посмели да го смъкнат. Ние искаме да бъде постоянно будно доверието на германския народ в себе си и чувството за неговото достойнство. Ние знаем много добре това, което преживяхме в миналото и познаваме добре личностите, които представляваха това минало. Те бяха вкарали народа в задънена улица и проповядваха между него идеята, че той е народ от второ и трето значение на земното кълбо; те му внушаваха, че той не е способен за велики дела и че той не е достоен да притежава същите права, като другите народи. Нашите предшественици създаваха съзнателно това убеждение у народа за неговото безсилие, защото това отговаряше на безсилието на партиите, които тласкаха в безпътието този народ в продължение на много години. Сега ние искаме да го освободим от това иго и да му посочим друг път на живот, именно:

Германски народе! Ти не си народ от втора категория, макар и целият свят да желае това за теб! Ти не си народ от второстепенно значение, без качества и богатства! Германски народе, спомни си твоето минало, делата на твоите прадеди, творенията на твоето собствено поколение! Забрави 14-те години на политическо разложение и мисли за двехилядигодишната си история!

Мои скъпи съотечественици! Ние ви припомним това още от първия ден на нашата дейност, за да пробудим у вас убеждението, което е подкрепено от чувството на нашата вътрешна солидарност.

Германци! Вие съставлявате един силен народ, ако искате сами да бъдете силни!

Тези милиони хора, които манифестират днес в Германия, ще се върнат у дома си с чувството на солидарност и обединение,

Аз знам, другари, че утре вашите крачки ще бъдат по-енергични от днешните. Ние това го чувстваме. Днес народът може да бъде изнуден, може да се опитат да го оковат във вериги, обаче, нищо не може вече да ни накара да преклоним глава, нито да се подчиняваме.

Ние искаме да засилим не само твоето доверие в самия теб, Германски народе, но ние искаме още да затвърдим в теб вярата, която храниш към своето правителство, което се чувства свързано с теб, което е част от теб, което ти принадлежи, което се бори за теб и с теб и което не преследва други цели, освен онези, да те направи свободен и честит.

Най-накрая ние трябва, на този щастлив ден, да докажем на дело нашата солидарност. Когато ние обявихме намерението си, да създадем трудовата повинност, марксистите се нахвърлиха върху нас с обвинение, че ние пристъпваме към нова атака срещу живота на работниците. Защо беше това? Те

знаяха много добре, че това съвсем не е атака против труда, нито против работника, но че тази атака е отправена против предразсъдъка да се мисли, че физическата работа е проста, долна работа. Ние днес искаме да изкореним този предразсъдък от Германия.

В една епоха, когато между нас има още милиони хора, които не разбират значението на физическата работа, ние искаме, германският народ да разбере чрез трудовата повинност, че физическата работа не унижава никого, напротив, както всяка друга работа, тя прави чест на онзи, който я изпълнява съвестно.

Ето защо, нашето твърдо решение е, че всеки германец, който и да бил той, от какъвто и произход и да е, богат или беден, син на учен или на работник, трябва поне веднъж в живота си да изпълни своята трудова повинност, за да привикне да изпълнява заповеди, за да може да ги дава, когато стане нужда.

Ние нямаме намерение да отстраним теориите на марксизма само повърхностно. Не! Ние сме решени да го изкореним из основи, ние искаме да спасим бъдещите генерации от подобен умствен разврат!

Интелектуални труженици и физическите работници не трябва по никакъв начин да се поставят в опозиция един срещу друг. Ние искаме да премахнем това предубеждение, което така лесно завладява личността и което предубеждение я кара да гледа с презрение другарите си, които не работят, освен физическа работа във фабриките, ателиетата и на полето. Не е достатъчно само, щото всеки германец да вземе участие във физическия труд; от своя страна и работникът трябва да привикне да уважава интелектуалния труд. Работникът трябва да разбере също, че никой няма право да гледа с презрение на друго, да счита себе си по-високо от другите, но че всеки трябва да бъде готов да се подреди с всички в една голяма общност.

Новото течение на тази година ще се ознаменува с прилагането на трудовата повинност, а след 40 години – това ние го предвиждаме – трудовата повинност и физическата дейност ще придобият съвсем друго значение за милиони хора, така, както едновременно селски пандури, които тогава представляваха отбранителната сила на германското население, отстъпиха място на сформирваната желязна германска армия.

Но тази година ние имаме да изпълним и друга една велика задача: да осигурим свободата на творческата инициатива от безумието на решенията на мнозинството. И това не само в парламента, но и във всички стопански инициативи. Ние знаем, че нашето стопанство не може да процъфти, ако не се постигне една синтетична хармония между свободата на творческия и отговорността към националния колективитет. Впрочем, ние ще дадем на договорите от частен и общ характер онова значение, което те заслужават. Хората не живеят, за да подържат договорите, а напротив, договорите са сключени, за да направят възможен живота на хората.

И накрая, ние ще се помъчим тази година да минем първия етап по пътя на едно органическо развитие на народната икономика.

В тази посока на действие ние ще изхождаме от основната констатация, че няма развитие в областта на стопанството и етнографията, която да не води началото си от самите основи на националния живот, а тези основи се съставяват от селската маса.

От селската къща пътят води към работника и след това към учения.

Ето защо, ние ще почнем най-напред със заздравяването на земледелието и с осигуряване на неговата производителност. Ние знаем, че там лежи първоначалното условие за подобрене и на останалите клонове на националната икономика. В продължение на 14 години нашите предшественици вършеха тъкмо обратното и ние видяхме последствията,

Градовете не бяха спасени, работниците също не бяха спасени, никаква помощ не получи и средната класа и всички бяха разорени еднакво!

На нас ни се налага и друга тежка задача: да разрешим задачата за безработицата чрез трудова програма, която ние ще разделим на две части. Преди всичко - частната инициатива. Ние ще предприемем в това направление тази година една работа от голям мащаб, благодарение на която ние ще приведем в изправност всички постройки и жилища в Германия и по този начин ще дадем възможност да бъдат отново използвани стотици хиляди безработни.

От тази трибуна, в този момент, ние бихме искали да отправим към германския народ следния позив:

„Германци! Не вярвайте, че задачата за трудовата повинност може да се разреши, ако само съзерцаваме звездите. Вие трябва сами да спомогнете за нейното разрешение. Вие трябва, чрез вашата компетентност и вашето доверие да направите всичко, за да има работа. Всеки е длъжен да купи и без да се колебае, това, от което има нужда; той не трябва да закъснее да направи своите поръчки, които ще му бъдат необходими един ден. Всеки шеф на предприятие, всеки домопритежател, всеки търговец и въобще всеки гражданин е длъжен да мисли за трудовите предприятия в Германия“.

Ако в настоящия момент цялата световна преса разпространява нелепости за сметка на Германия, ако по целия свят се правят опити да се клевети нашия народ, на нас не ни остава друго, освен да разчитаме на самите нас и чрез нашия собствен труд да опровергаем клеветите отвъд границите на Германия. Този позив отправям до милиони граждани, които трябва да разберат, че на тях им предстои да създадат работа на други милиони хора.

Независимо от това, ние имаме предвид изпълнението на една широка програма за обществени предприятия, които ние нямаме никакво намерение да пренебрегнем, а напротив, ще се помъчим още тази година да изпълним,

именно: строителството на пътища и на нови шосета – мащабна инициатива, която изисква милиарди. Тези обществени инициативи, ние ще започнем с голям мащаб и ще преодолеем спънките, които се изпречат насреща. По този начин ние ще мобилизираме една върволица от обществени предприятия, които ще погълнат все повече и повече безработни.

Ние искаме да работим и ще работим, но всичко зависи от самия германски народ, от вас, от доверието, което имате към нас, от силата, която вие ще развиете, за да свържете вашата участ с онази на държавата. Всеки германец може да намери своето щастие в Германия само при условието, ако всички вкупом са обединени с висшата воля – да спасят Германия.

Ние знаем, че ни предстоят много големи трудности за преодоляване; ние вярваме твърдо, че човешката работа не е полезна, ако не е благословена от провидението. При все това, ние не сме от тези фаталисти, които вярват в щастieto на онзи свят и заради това ние няма да пренебрегнем и най-последните усилия, за да постигнем целта си. Както в миналото, през последните 14 години, пътят, който изминахме, беше един път на изпитание, на борби, които често внасяха отчаяние в нашите редове, така и в бъдеще нашият път ще бъде труден.

Целият свят е против нас; навсякъде преследват нашите интереси. Никой не иска да признае нашето естествено право, да живеем като другите, нито пък ни се признава правото да покровителстваме нашето отечество.

Драги съотечественици! Ако целият свят е днес против нас, това обстоятелство още повече ни налага дълга, да бъдем сплотени и без страх да повтаряме:

„Вие сте свободни да правите, каквото искате! Но вие никога няма да ни заставите да преклоним глава, никога няма да ни заставите да понесем едно иго. Вие никога няма да попречите на нашия народ да иска равноправие за всички народи. Германският народ си е върнал самосъзнанието. Той не може да търпи повече хора в своята страна, които са против Германия. Ние искаме да дадем доказателства чрез нашето трудолюбие, нашата непоколебима воля и нашата твърдост, че сме в състояние да издигнем високо доброто име и правата на нашия народ.“

Ние не се молим на Всевишния, да ни върне свободата, но ние искаме чрез труд, да работим братски, да се борим рамо до рамо, та когато един ден се явим пред Всевишния, да можем да му кажем:

„Всемогъщи Боже! Ти виждаш, че ние вече сме отърсени от всички слабости; германският народ вече не е народ без чест, не е народ покварен; той се отърси от вътрешните раздори, препълнен е и с кураж и с вяра. Германският народ е станал силен, волеви, твърд и той притежава онази жизненост, която му е необходима, за да понесе всички жертви. Всемогъщи Боже, ние никога няма да те напуснем! Дай твоята благословия за борбата, която сме повели да възвърнем

нашата свобода; дай твоята благословия на германския народ и на нашето скъпо отечество!“

Новите основи на националния труд

Реч, произнесена на 10 май 1933, пред конгреса на Германския трудов фронт в Берлин

Нолеми преобразования не могат да се извършат в живота на народите, ако, така да се каже, не е налице една належаща нужда за тях.

Човек не може да извърши една наистина дълбоко въздействаща революция, ако народът не крещи вътрешно за нея,

ако известни състояния не подтикват формено към такава една революция. Да се промени външно държавната форма, това е лесно. **Да се преобрази вътрешно един народ,** това може да успее само ако се е извършил повече или по-малко един определен процес на развитие, ако един народ сам започне да чувства вече като погрешен – ако не съвсем ясно, то поне в подсъзнанието си – пътя, по който е тръгнал и ако охотно би искал да го изостави, но само поради неподвижността и умората на масите не може да намери новия път, докато отнякъде дойде подтикът или докато някое движение, което е видяло вече новия път, един ден принуди народа да тръгне по този нов път. В първия момент народът, може би, ще иска или привидно няма да иска, но след това все пак ще тръгне по този път, ако в душата си, съзнателно или несъзнателно, вече има чувството, че досегашната насока наистина не е права. Измежду всички кризи, от които страдаме и които в същност дават всички заедно една обща картина, може би, най-чувствителната за самия народ е

стопанската криза.

Политическата криза, моралната криза, само съвсем рядко се чувстват от отделния човек. Средният човек, през времето, в което живее, не вижда онова, което засяга общността, а само това, което засяга лично него. Затова и настоящото време само съвсем рядко ще може да почувства и разбере политическия и моралния упадък, докато този упадък някак не се разпростре върху стопанството. Но когато това настъпи, тогава не се касае вече за някакъв абстрактен проблем, който човек може да наблюдава или проучва в някое трето лице; напротив, тогава един ден отделният човек сам ще бъде засегнат от злото; и точно в онзи размер, в който една такава криза започва да се проявява при него, започва да расте и неговото познание за неудържимостта на съществуващото положение. Тогава изведнъж човек заговарва за стопанска нужда, за стопанска мизерия и тогава, именно, е възможно, като се изхожда от тази нужда, да се пробуди разбиране за нуждата, която иначе обикновено остава дълго време скрита за отделния човек.

Естествено е, обаче, стопанската нужда да не бъде разбрана веднага в нейните многостранни причини; възможно е и тук човек да не може направо да види всичко онова, което действайки заедно, накрая предизвиква нуждата. И тук е понятно, че първоначално всеки вижда вината в друго и че с особено голяма готовност би искал да държи отговорни обществото, корпорациите и т. н., за онова, за което в действителност и самият той трябва да отговаря. В такива случаи, голямо щастие е, когато постепенно се удаде, щото една такава нужда да бъде така изяснена, че за все повече хора ясно да изпъкват действителните причини; това е необходимо, за да могат да се намерят и пътищата за заздравяването.

Не е достатъчно да се каже, че германската стопанска нужда е, да речем, последица от някаква световна криза или от стопанската нужда, която цари навред; защото точно така всеки друг народ може, разбира се, да намери същите извинения и същите обоснования за своята нужда. Ясно е, обаче, че и тогава тази нужда не може да се корени в света изобщо, а непременно има своите корени в самите народи. И само едно е вероятно: че тези корени са, може би, едни и същи при много народи, но че не трябва да се надяваме, чрез простото констатиране, че в развоя на времето съществува известна нужда, да можем да преодолеем тази нужда. Очевидна е необходимостта да разкрием тези корени вътре в народа и да лекуваме нуждата там, където тя действително може да бъде излекувана.

За голямо съжаление, точно германецът е твърде много склонен в такива времена да оставя погледа си да блуждае в далечината, вместо да го насочва към вътрешността на собствения си живот. Продължителното възпитание на нашия народ в интернационални схващания, подвежда хората и в случай на такава нужда, да се занимават с проблеми, като произхождат от интернационални гледища. Това подвеждане отвежда дори до там, че мнозина измежду нас изобщо не вярват, че би могло да се действа срещу такова нещастие по друг начин, освен чрез международни методи. И въпреки всичко, това схващане е погрешно! Естествено е, че международни недъзи, които тежат по някакъв начин върху всички народи, трябва да бъдат отстранени от тези народи. Но това не променя с нищо факта, че всеки народ трябва да поеме за себе си тази борба и че, преди всичко, никой народ не може да бъде освободен от тази нужда чрез международни мерки, ако не вземе, по собствена инициатива, необходимите свои мерки.

В рамките на международните мерки могат, разбира се, да бъдат включени и собствените мерки на един народ. Не трябва, обаче, това самостоятелно действие да бъде поставяно в зависимост от действията на другите.

Кризата на германското стопанство не е само една криза, която се изразява в нашите стопански цифри, а е, на първо място, **криза, която се изразява още и във вътрешния ход, в начина на организирането и т. н. на нашия**

стопански живот. И в това отношение ние наистина можем да говорим за една криза, която е засегнала нашия народ повече, отколкото другите народи.

Това е кризата, която ние съзираме в съотношението между капитала, стопанството и народа.

Особено ярко виждаме тази криза в отношението на нашия работник към нашия работодател. Тук кризата е достигнала една кулминационна точка, както в никоя друга държава в света. Ако тази криза не бъде разрешена, тогава всички други опити да бъде преодоляна стопанската нужда ще останат завинаги напразни.

Ако проучим, в неговата най-дълбока същност, германското работническо движение такова, каквото то се разви постепенно в течение на последното половин столетие, тогава ще се натъкнем на три причини, които обуславят това своеобразно развитие.

Първата причина лежи в промяната на формата на самото предприятие в нашето стопанство.

Тази причина виждаме да се проявява в целия свят точно така, както и в Германия. В началото на миналото столетие и в засилена форма, през сегашното столетие се извършва едно преобразуване на нашата по-ранна, бих искал да кажа дребно-буржоазна, стопанска форма, в посока на индустриализирането, вследствие на което патриархалното отношение между работник и работодател окончателно се изгуби. Този процес се ускори от момента, в който безименната акция застана на мястото на личната собственост. Ние виждаме тук началото на едно отчуждаване между умствения работник и физическия работник, защото това е, в края на краищата, единствената действително решаваща разлика.

Не самата дума собственост може да бъде смятана тук като характеристична; защото ние знаем, че безброй много мъже, които създадоха нашето производство, не дойдоха първоначално от собствеността, а от труда; че при тях силата на мускулите същевременно се разширяваше в гениалност на духа; че те са били богопомазани изобретатели, богопомазани организатори, на които ние, мои сънародници, дължим своя живот, защото, без способностите на тези хора, за нас никога не би било възможно изхранването и издържането на 65 милиона хора в нашето ограничено жизнено пространство.

Иначе ние бихме останали експортна страна, но сурова експортна страна на работни сили, а заедно с това, разбира се, и на винаги скрит под тях дух: културен тор за останалия свят. Обстоятелството, че това се промени, ние дължим на безброй многото хора от нашия народ, които, чрез труд, са се издигнали от низините и след това, чрез своите способности, чрез своята гениалност, можеха да осигуряват хляб на милиони хора. Въпросът, следователно, не стои така, че да можем да кажем просто: предприемачи и работници. Началото е само там, че както винаги в човешкия живот, духът се издига заповеднически над

обикновената сила. Самият този дух, обаче, у нас не е бил никаква привилегия по рождение, защото ние го намираме във всички слоеве на нашия народ и във всички професии. Човек действително може да каже, че, в това отношение, германският народ във всички свои обществени слоеве, е допринесъл по нещо.

Разпадането, обаче, което ние можахме да разберем постепенно, доведе до там, че на едната страна започнаха да се проявяват особени интереси на работниците и по този начин започна нещастieto в нашето стопанско развитие. Щом веднъж се тръгна по този път, пътят трябваше неизбежно да се разклонява все повече. Тук господства един закон:

Когато човек е тръгнал веднъж по погрешен път, той се отклонява все повече и повече от разума. Това ние фактически преживяхме в продължение на 70 години. Във всички свои последици пътят се отклоняваше толкова много от естествения разум, че мислещите, които сами бяха водачи по този път, като бъдеха спрени и запитани лично, без друго трябваше да признаят безумието на този път. И като отделни хора те винаги признаваха това. Само под принудата на организацията те не можеха вече да намерят обратно пътя към разума.

Напротив: пътят неизбежно се раздвояваше, облагодияван, както казах, от

обезличаването на собствеността.

Дже изглеждаше, като че ли се затвърждава и заздравява дори научно. Постепенно се създаде една идеология, която вярваше, че може за постоянно да задържи понятието собственост, макар че тези, които практически се възползваха от това понятие, представляват само един минимален процент от народа. И обратното, създаде се мнението, че понеже само един минимален брой хора се възползват практически, самото понятие за собствеността трябва да бъде отхвърлено. От тук произлезе безкрайната препирня и войната около понятието „частна собственост“ и около собствеността сама по себе си. По-нататък тази борба доведе до едно все по-голямо отчуждаване на двата експонента в стопанския живот.

Това, което се развива сега, е отчасти също неестествено. Щом като веднъж двамата заинтересовани не могат в душата си да гледат на своята задача като на една обща задача, тогава е ясно, че **на предприемача може да се противопостави вече само организираният работник**; и тогава се разбира от само себе си, че на силата, която все пак е представена в лицето на предприемача, може да бъде противопоставена само обединената сила на работника.

Щом като веднъж човек тръгне по този път, тогава е логично, организацията на работниците да бъде противопоставена на организацията на предприемачите. Разбира се, че тези две организации няма да се отнасят едни към други с чувство на толерантност, а ще защитават своите, привидно разделени, интереси с бойните средства, които им са дадени, тоест **уволнение и**

стачка. В тази борба някога ще победят едните, някога другите. В двата случая, обаче, цялата нация ще плати разносните за борбата и ще трябва да понася щетите.

Това води дотам, че изграждащите се сега организации, при склонността на германците към бюрократизиране, стават все по-сложни и се създава един все по-голям апарат. И най-накрая, няма вече апаратът да служи на заинтересованите, а заинтересованите ще трябва да служат на апарата, така че борбата ще бъде продължавана, за да може да се оправдае съществуването на апарата дори когато понякога изведнъж проблесне разумът и каже: Цялата тази работа е безумие и в сравнение с жертвите, печалбата е просто смешна; пресметнати жертвите, които даваме за апарата, са много по-големи, отколкото е изобщо възможната полза от него. Тогава апаратите ще трябва толкова повече да докажат отново, колко са необходими, като подклаждат взаимно борбата на заинтересованите. Възможно е да се случи дори, щото апаратите, изхождайки от това разбиране, да се разберат взаимно.

Това ще рече: Апаратът А казва: радвам се, че съществува апаратът Б; защото аз винаги намирам пътища, за да се разправа с апарата Б. Ако този апарат Б не съществуваше и ако на негово място биха се борили почтени фанатици, това би било много по-лошо! Хората от апарата Б ние познаваме много добре и знаем, как трябва да се държим с тях! Тук, именно, се открива вече пътят. Нека се даде на кесаря кесаревото; на народа онова, което е на народа, а на синдиката, което е на синдиката. Тогава вече се намира един път, за да може да се постигне „по-любовно“ разбирателство. Цялата тази работа понякога се превръща дори в лош театър – едните и другите се лаят взаимно, едните и другите се боричкат взаимно, но накрая, разбира се, не се унищожават; това те не могат да направят, защото иначе не биха могли да съществуват нито синдикатите, нито съюзите на работодателите ! В края на краищата, всички живеят за сметка на общността.

Тази борба, която води до едно безкрайно пилеене на средства, работни сили и т. н., е едната причина за катастрофата, която настъпи бавно, но сигурно.

Втората причина е засилването на марксизма.

Марксизмът, като световно схващане за моралното разложение, с остър поглед забеляза в синдикалното движение възможността да води, най-сетне, с абсолютно унищожително оръжие нападението срещу държавата и човешкото общество. Не, за да се помогне на работника, та какво е работникът на някоя национална държава за тези интернационални апостоли? Съвсем не!

Те не го виждат! Това не са работници, това са чужди на народа книжници, чужда на народа сбирщина!

Те разбраха ясно, че със синдикалното движение и с най-любезното насърчаване на крайностите най-лесно ще стигнат до положение да си създадат

един инструмент, който хем да води борбата, хем да ги храни. Защото през целите тези десетилетия политическата социалдемокрация се хранеше от тази борба и от тази насока на борбата.

На синдиката трябваше да бъде инжектирана мисълта: **Ти си инструмент на класовата борба** – а тя намира своето политическо ръководство само в марксизма. Защото, какво по-понятно от това – на ръководството да бъде плащан и данък? И този данък беше събиран в големи размери! Господата не се задоволяваха с никакъв десятък, а със значително по-високи проценти.

Тази класова борба води към прогласяването на синдиката като чист инструмент за застъпването стопанските интереси на работническото, а заедно с това и за целите на генералната стачка. По този начин, **генералната стачка се появява за пръв път като средство за политическо могъщество** и показва какво очакваше в действителност марксизмът от това оръжие: **не средство за спасяване на работника, а напротив – средство само за борба до унищожаване на изправената срещу марксизма държава**. Докъде можеше да отиде цялото това безумие, за това ние, германците, имаме един нечуван, еднакво страшен, както и поучителен пример: войната.

Днес многобройни социалдемократически водачи, вътрешно напълно преобразени от новия дух на новото време, излизат насреща ми и с малко колеблива памет, ми възразяват: Да, но в миналото социалдемократцията също се би на бойното поле!

Не, марксизмът никога не се е бил; вярно е, обаче, че се би германският работник!

През 1914 година германският работник в едно внезапно – бих казал почти ясновидско – прозрение, напусна марксизма и се върна при своя народ. Водачите на марксизма, които виждаха да настъпва тази съдба, не можеха да я спрат. Няколко от тях, съвсем малцина, в дълбочината на душата си, са се завърнали в този час при своя народ. Ние знаем, че един велик човек, който днес – това можем да кажем – се намеси в световната история с решаващо влияние, Бенито Мусолини, в този час на прозрение се върна при своя народ. В Германия също имаше няколко такива хора. Но голямата маса на политическите водачи не тегли тогава също последиците за себе си, следвайки мощното разбунтуване на германския работник; не отидоха и те доброволно на фронта; това духовно вътрешно преобразование, въпреки всички днешни уверения, тогава им остана очевидно чуждо: работници паднаха на бойното поле, обаче 99 на сто от водачите им се запазиха грижливо!

Те не дадоха онзи процент на убити и ранени, който иначе виждаме в целия народ. Те смятаха своята политическа дейност за по-важна. Тогава, през 1914/15 година, те виждаха своята задача в предпазливо въздържане, по-късно, в отзоваването на известни отделни странични дейатели, те виждаха своя дълг в

едно постепенно резервиране по отношение на националната задача, докато най-накрая, чрез революцията, дойде събъждането на техния план.

На това ние можем да кажем само едно:

Ако през войната германското синдикално движение беше в наши ръце, ако беше то тогава, ако щете, в моя ръка, тогава дори ако беше развито със същата погрешна цел, както действително беше случаят, ние, национал-социалистите, щяхме да поставим тази исполинска организация в служба на отечеството. Ние щяхме да заявим: Ние знаем жертвите, готови сме сами да ги понесем, не желаем да се изплъзнем, а желаем на всяка цена да се борим заедно с другите; ние поставяме своята съдба и своя живот в ръката на Всемогъщото провидение, както трябва да направят и другите. Това щяхме да направим ние!

Защото, германски работнико, ти трябва да разбереш: Сега не се решава съдбата на Германия като държава, не се решава съдбата на кайзеровата империя като държавна форма, нито се решава съдбата на монархията, нито се решава съдбата на капитализма, нито на милитаризма, а се решава: **дали да бъде, или да не бъде нашият народ**, а пък ние, германските работници, съставяме 70 процента от този народ! Решава се нашата съдба!

Това трябваше да се знае тогава и можеше да се знае! Ние щяхме да го знаем. Ние всички щяхме да теглим последиците за своя собствен живот; но тогава щяхме да теглим, разбира се, последиците и за синдикалното движение. Ние щяхме да заявим: Германски работнико, ние искаме да застъпваме твоите права! Разбира се, съобразно с това, тогава ние понякога бихме застанали на фронт срещу държавата, което ще рече – че щяхме да протестираме срещу безчинствата и безсрамната дейност на военните дружества.

Ние щяхме да протестираме срещу тази спекулантска паплач и щяхме да се застъпваме за това, щото ако е необходимо, тази сбирщина да бъде накарана чрез въжето да се опомни.

Точно така ние щяхме да повалим всеки, който би отказал да постави своите сили в услуга на отечеството. Ние щяхме да заявим: Като отваряме фронт тук, ние не желаем нищо друго, освен победата на нашия народ; защото това не е победа за една държавна форма, а е победа за запазването на нашия живот. И ако изгубим войната, тогава няма да сме изгубили една държавна форма, а милиони хора измежду нас ще останат без хляб. И първите, които ще останат без хляб, няма да бъдат капиталистите и милионерите, а физическите работници, бедната маса.

Престъпление беше, че не се действаше така. А не се действаше така, защото това би противоречило на вътрешния смисъл на марксизма; защото той не искаше нищо друго, освен да погуби Германия. И той чака дотогава, докато повярва, че народът и държавата, съсипани от надмощието, няма да могат да

устоят на нападенията отвътре. И тогава марксизмът започна да нанася своите удари.

И нанасяше удари на Германия, а по този начин и най-тежко нанасяше удари на германския работник!

Неизчислимите беди, страдания и нещастия, които минаха тогава над главите на милиони бедни работнически семейства и дребни домакинства, престъпниците от ноември 1918 година не могат да оправдаят. Затова днес те и не би трябвало да се оплакват от нищо. Отмъщение ние не проявихме. Ако искахме да бъдем отмъстителни, трябваше да избием десетки хиляди от тях!

Те говорят твърде много за това, че и социалдемократите са били на бойното поле. Не, германските работници бяха на бойното поле! Но дори ако те тогава, в някакво помрачение, все още биха чувствали социалдемократически, на бойното поле не беше така и всеки, който е бил като войник на фронта, знае, че тогава никой не мислеше за някаква партия дори ако иначе би чувствал социалдемократически. Колко низко е от страна на тези водачи, че те излъгаха тогава своите собствени хора, които понасяха жертвите на тази борба; излъгаха ги за плодовете на тези жертви – всичките тези страдания, всичките тези нужди, смъртен страх, мъчения, глад и лишения от сън! Те съвсем не могат вече да поправят това, което причиниха на нашия народ, чрез това престъпление. И преди всичко, те никога вече не могат да поправят това – че в продължение на десетилетия водиха германския народ в едно все по-страшно духовно изолиране и с делото от ноември 1918 година, чрез това низко дело на най-дребни, безотговорни групи, сложиха на плещите му товара на едно деяние, за което той не можеше да бъде държан отговорен. Защото от дните на ноември 1918 година в милиони германци се породиха мнението, че германският работник е виновен за катастрофата. Той, който сам принасяше такива неописуеми жертви; който пълнеше нашите полкове с милионите на нашите бойци, сега изведнъж, като събирателно понятие, беше направен отговорен за деянието на клетвопрестъпните и пропаднали лъжци, унищожителите на отечеството! Това беше най-лошото, което можеше да съществува. Защото в този момент, за милиони хора в Германия рухна народната общност. Милиони се отчаяха, други се взираха тъпо пред себе си, не можеха да намерят вече пътя обратно към своя народ. **Заедно с народната общност съвсем неизбежно рухна и германското стопанство. Защото и стопанството не съществува само за себе си, а е една жива дейност, една от функциите на народното тяло и неговото действие и целият му развой се определят от хора.** Щом като хората биват унищожавани по този начин, тогава нека не се чудим, че и стопанството, изобщо взето, бива бавно унищожавано. Безумието в мисленето поотделно се сумира в безумие на мисленето на общността и най-сетне разрушава нещо, чието разрушаване ощетява най-тежко пак самата общност.

Третата причина за съдбовния развой лежи в самата държава.

Би трябвало да има нещо, което би могло, може би, да бъде противопоставено на тези милиони. Това би могла да бъде държавата, ако самата тази държава не беше изпаднала до положението на игрална топка на разни групови интереси. Не е случайно, че общият развой върви успоредно с демократизирането на нашия обществен живот. **Това демократизиране доведе до там, че държавата най-напред изпадна в ръцете на известни кръгове от обществото, които се отъждествяваха със самата собственост, със самото предприемачество.** Широките народни маси все повече изпитваха чувството, че самата държава не е една обективна институция, стояща над явленията, че тя, преди всичко, не възплащава вече никакъв обективен авторитет, а **че самата държава е проявление на стопанската воля и на стопанските интереси на определени групи** в рамките на нацията и че и ръководството на държавата оправдава едно такова твърдение. Защото, победата на политическото гражданство не беше нищо друго, освен победа на един слой от обществото, произлязъл от икономически закони, който, от своя страна, не притежаваше ни най-малките предпоставки за едно действително политическо ръководство, което, преди всичко, правеше политическото ръководство зависимо от вечно колебливите явления на стопанския живот и на въздействието на този стопански живот в областта на масовото влияние, на подготвянето на общественото мнение и т. н. с други думи: народът с право имаше чувството, че във всички области на живота се извършва един естествен подбор, изхождащ винаги от годността за дадена област на живота, само не в една област: в областта на политическото ръководство. **В областта на политическото ръководство съвсем неочаквано беше постигнат един резултат, на подбора, който дължи своето съществуване на един съвсем друг процес.**

Докато е естествено, че водач между войниците може да бъде само онзи, който е обучен за това, **не се разбираше от само-себе си, че политически водач може да бъде само онзи, който е получил своето обучение в тази област и особено, който е доказал своята годност, а постепенно се разпространяваше мнението, че принадлежността към една определена класа в живота, произлязла от икономически закони, крие в себе си същевременно и политическата годност за управляването на един народ.** Ние познахме последиците на това заблуждение. Средата, която си присвояваше това ръководство, не можа да сполучи в никой критически час, а в най-тежкия час на нацията жалко се сгромоляса.

Всяка германска дружина направи нещо съвсем друго. Помислете си само, че този наш народ имаше тогава още милиони хора пред лицето на неприятеля и всеки знае за каква преодолителна сила и за каква решителност свидетелстваше специално това: една войскова част да бъде – да речем – изведена от резервата отново пред неприятеля – винаги със смъртта пред очи, да настъпва напред в огневата зона и да не се огъва. А у дома, там едно политическо ръководство отстъпва и пропада пред една купчина жалки дезертьори, които са били твърде

много страхливи, за да устоят пред неприятеля, а отечеството капитулира пред тези страхливци! Нека само не се казва, че не е имало друг път. Само за това ръководство нямаше друг път!

За всяко друго ръководство пътят щеше да бъде съвсем ясно предначертан и по-късно нямаше да има извинението, че по някаква заповед, която била дошла отгоре, трябвало да се капитулира. В известни моменти на историческия развой няма никакви заповеди, които биха могли да задължат хората, или едно държавно ръководство, да капитулират пред бедствието, или пък да избягат пред некадърността.

Аз вярвам твърдо, че ако някой би имал право да капитулира, тогава в хиляди и десетки хиляди случаи това би бил германският войник, който имаше нещастieto, поради неразумността на германската дипломация, в продължение на четири и половина години почти непрестанно да излиза срещу едно надмощие и който въпреки това – с твърдата вяра, че се бори за своя народ – не тегли за себе си никаква друга последица, освен тази, която единствено може да тегли един порядъчен войник: или да победи, или да умре.

Да, това не беше случайно: на 9 ноември един погрешен развой окончателно се оказа като погрешен развой; една погрешна конструкция през тези дни окончателно пролича като погрешна конструкция и беше само въпрос на време, дали тази погрешна конструкция щеше окончателно да съсипе Германия, или пък от самата Германия още веднъж щеше да дойде потребната сила, за да се преодолее тази погрешна конструкция. Аз мисля, че се намираме в един период, в който тази конструкция е окончателно преодоляна.

Заедно с това, обаче, ние се намираме и в един период, в който трябва не само да обмислим основно, **но и да разрешим основно въпроса за новото изграждане на нашето германско стопанство, погледнато не отвън и отгоре, а като изследваме вътрешните причини на упадъка и като се решим да отстраним тези вътрешни причини.** Аз мисля, че в това отношение ние трябва да започнем най-първо там, където трябва да бъде днес началото: именно, да започнем от държавата.

Трябва да бъде издигната една нова власт,

и тази власт трябва да бъде независима от моментните течения на духа на времето и преди всичко, независима от теченията, които стопански ограниченият и стеснен егоизъм оставя да се проявят. Трябва да се създаде едно държавно ръководство, което представлява действителен авторитет и то един авторитет, който не е зависим от някой слой на обществото. **Трябва да се създаде едно държавно ръководство, в което всеки гражданин може да има доверието, че то не иска нищо друго, освен щастието на германския народ, освен благото на германския народ, едно държавно ръководство, което същевременно може да каже с право за себе си, че то е във всяко отношение независимо.**

Толкова много е говорено за абсолютичния век на миналото, за абсолютизма на Фридрих Велики и за демократичния век на нашата парламентарна епоха! Погледнато от гледището на народа, тогавашното време беше по-обективно. То действително можеше по-обективно да пази интересите на нацията, докато по-късните времена все повече и повече слизаха до **чистото застъпничество на интересите на отделни съсловия**. Това се доказва най-добре от самата мисъл за класовата борба, именно, от лозунга: Господството на буржоазията трябва да бъде заменено с господството на пролетариата, което означава, че в случая се касае само за една промяна на диктатура на класи или на съсловия, докато

ние желаем диктатурата на народа, тоест диктатурата на цялото, на общността.

На едно положение в живота, на една класа, ние не гледаме като на нещо решаващо; в съдбата и в течението на хилядолетията такива неща загиват. Те минават и заминават. Онова, което остава, то е субстанцията сама по себе си, една субстанция от плът и кръв: нашият народ. Той е настоящето и бъдещето и само пред него човек трябва да се чувства отговорен. Само тогава ще бъде създадена първата предпоставка за поправянето и на нашите най-тежки щети. Само тогава за милиони хора отново ще бъде съживено убеждението, че държавата не представлява интересите на една група или на едно съсловие и **че правителството не е пълномощник на една група или на едно съсловие, а че е пълномощник на самия народ**. Ако на едната или другата страна има хора, които мислят, че не могат да се подчинят на това, тогава новата власт ще трябва да се наложи над едната или над другата страна. Тя ще трябва да втълпи в съзнанието на всички, че не се крепи на добрата воля на някакво съсловие, а че се крепи на един закон и че този закон се казва: необходимост от запазването на самата нация!

И по-нататък: Необходимо е да бъдат отстранени всички онези явления, които съзнателно злоупотребяват с човешките слабости, за да могат с тяхна помощ да прокарат едно смъртоносно намерение. Когато аз преди 14 – 15 години и след това постоянно заявявах пред германската нация, че **своята задача пред германската история виждам в това, да унищожа марксизма**, това за мене не е фраза, а една свещена клетва, която ще изпълня, докато дишам!

Това верую, веруюто на един отделен човек, аз превърнах във верую на една мощна организация. Днес аз зная: дори ако лично аз бъда отзован един ден от съдбата, тази борба ще бъде продължена, няма да бъде преустановена и за това гарантира нашето Движение. За нас тази борба не е преборване, което би могло да бъде приключено с никакво смешно споразумение. **В лицето на марксизма ние виждаме неприятеля на нашия народ и ще унищожим този неприятел, до последния корен ще го изкореним, последователно, безмилостно.**

Ние знаем, че в стопанския живот интересите твърде често изглежда да си противоречат; че работникът се чувства измамен; че той често пъти действително е измамен; че предприемачът се чувства притеснен и че той често пъти действително е притеснен, че това, което изглежда да е печалба за един, се смята за нещастие за друго и че онова, което за някого е успех, понякога за друго означава гибел. Ние знаем и виждаме това и знаем също, че във всички времена хората са страдали от него. Обаче, точно затова е толкова по-опасно, когато една организация преследва само целта, да използва съзнателно тези ужасни явления на живота, за да погуби целия народ. **Понеже това е така, трябва да бъде изкоренена всяка организация и всяко учение, които злоупотребяват с тези естествени слабости,** имащи своите корени в несъвършенството на хората. Защото ние знаем много добре, че последната цел на целия този развой не, а на тази борба между ръчния и умствения труд, между масата, тоест числото и качеството, означава унищожение качеството на умствения труд. Но това не ще донесе благодат за числото, или пък въздигане на работника, а ще му донесе мизерия, страдания и беди, тоест окончателен упадък.

Ние виждаме икономическите трудности и не сме деца, които мислят, че затрудненията могат да бъдат премахнати от днес за утре, само с добра воля. Ние вземаме предвид и човешкото несъвършенство, което постоянно ще прави хората смешни и което толкова често просто унищожава най-добрите мисли, най-добрата воля. Но ние имаме твърдата воля и непоколебимото намерение, да не оставяме, поради това, работата да стигне до катастрофа, а напротив: непрестанно да се борим срещу тези явления – целият живот е борба, – да противопоставяме на тях разума и да изнасяме на пръв план **общия интерес.** Макар че за сега това често пъти не се удава, трябва да знаем, че което днес не успява, утре трябва да успее! И когато някой отговори: нима вярвате, че страданията някога ще имат край? – тогава аз му отвърщам: когато един ден дойде времето, когато в света няма да има вече несъвършени хора, тогава да! Но понеже се боя, че несъвършенството на хората ще си остане, ще останат и страданията. Човек не може, през живота само на едно поколение, да постави нещата в ред за цяла вечност.

Всеки народ има задължението да се грижи за себе си. Всяко време има задачата само да се справя със своите болки. Не мислете, че ще уредим предварително всичко за бъдещето. Не, не, **ние не искаме да възпитаваме нашата младеж да стане недостоеен паразит на живота или страхлив използвач на това, което са създали други.**

Не, това, което искаш да притежаваш, ти трябва да си припечелваш винаги отново, винаги отново трябва да започваш борба. В тази посока искаме да възпитаваме хората. Ние предварително не искаме да им внушим погрешното учение, че тази борба е нещо неестествено или недостойно за човека; напротив, ние искаме да им внушим, че тази борба е вечната предпоставка на подбора, че

без вечната борба не би имало никакви хора. Да, каквото вършим днес, ние го вършим за себе си!

Като ограничаваме днешната криза, ние действаме за бъдещето, понеже показваме на нашите потомци как трябва да действат и те; защото и ние можем да научим от миналото само онова, което трябва да вършим днес. Ако поколението преди нас беше мислило така, както толкова много им се иска да ни убедят, тогава днес ние не бихме съществували. Аз не мога да се съглася, че би било полезно за бъдещето едно нещо, което би трябвало да се означава като погрешно в миналото. Това, което животът дава на мен и на нас, трябва да бъде правилно и за живота на нашите потомци. Затова ние сме длъжни да действаме съобразно с това.

Ние трябва, следователно, да водим докрай борбата срещу онова явление, което разяждаше нашия германски народ през последните 17 години, което ни причини толкова страшни щети и което, ако не би било победено, би унищожило Германия. Навремето Бисмарк беше заявил, че либерализмът отваря път на социалдемократията. Аз няма нужда да казвам тук, че социалдемократията отваря път на комунизма.

Комунизмът, обаче, отваря път на смъртта, на смъртта на народа, на гибелта.

Ние подехме борбата срещу него и ще я водим докрай. Както е бивало толкова често пъти в германската история, така още веднъж ще се докаже, че колкото по-голяма става нуждата, толкова повече сили придобива германският народ, за да намери пътя за възкачване и за напредване. Той и сега ще го намери, аз дори съм убеден, че той е вече тръгнал по този път.

С това идвам до третата мярка: освобождаване на сдруженията, на които трябва да гледаме като на дадени факти, от влиянието на онези, които мислят, че в лицето на тези сдружения притежават последните позиции за оттегляне. Те самите не трябва да се отдават на никакви заблуждения по този въпрос. Това, което са градили те, ние смятаме за погрешно. Ние виждаме, обаче, че германският гений, дори против волята на тези строители и тук е събудил бавно в милиони хора едно чувство, което намери и външно своя израз в мощни организации. Те сами биха разрушили организациите. Ние им ги отнемаме не, за да запазим всичко за бъдещето, а за да спестим за германския работник всички онези спестени от него стотинки и освен това, **за да дадем възможност на германския работник да сътрудничи като равнопоставен при оформянето на новите условия на живота,** да му дадем възможност да се прояви и той като равнопоставен. Против него не бива да бъде създадена никаква държава; не, тя трябва да се създаде заедно с него!

Той не трябва да изпитва чувството, че е смятан тук за осъден, опозорен и изгонен. Не, напротив! Ние искаме предварително, още във времето на това

създаване и оформяне, да му внушим чувството, че той е равноправен германец. А еднакви права в моите очи никога не са били нещо друго, освен радостно поемане на еднакви задължения. Затова, **нека не се говори винаги само за права, а да се говори и за задължения!**

Германският работник трябва да отстрани в милионите хора на другата страна мнението, че той е вътрешно чужд на германския народ и на неговото въздигане. Разбира се, ще има елементи, които няма да желаят това. Тях ги има, обаче и на дясната страна на нашия народ. Всички тях съдбата ще остави без внимание и ще мине на дневен ред.

Ще се намерят в Германия онези хора, които със свято сърце и с пълна откровеност не желаят нищо друго, освен величието на своя народ. Те ще се споразумеят помежду си, те и ще се разберат помежду си и ако понякога съмнението би се възвърнало и суровата действителност би поискала да изиграе някоя игра, тогава ние ще искаме да бъдем почтени посредници. Тогава

задача на правителството ще бъде, като най-честен и най-почтен посредник, отново да сложи една в друга ръцете, които искат да се разтрогнат

и постоянно да втълпява в съзнанието на германския народ: вие не бива да се карате, не бива да се разделяте заради външни работи, не бива просто да се изоставяте, защото развоят на събитията е вървял в течение на столетия, може би, по пътища, които ние в частност не можем да смятаме за щастливи, а трябва винаги и непрестанно да мислите за това, че всички вие имате задължението да запазите своята народност. Тогава ще може да се намери един път – ще трябва да се намери един път! Човек не може да каже: пътят към живота на нацията е станал невъзможен, защото времето създава затруднения! Времето ще отмине, но животът трябва да бъде и ще пребъде.

По този начин, **обединението на германското работническо движение** получава един голям морален смисъл. Ние искаме, когато изграждаме сега новата държава, която ще бъде резултат на твърде големи отстъпки от двете страни, един срещу друг да застанат два контрагента, които и двамата **в сърцето си да мислят по принцип национално**, които и двамата по принцип да виждат пред себе си само своя народ, които и двамата по принцип да са готови да оставят на заден план всичко друго, за да служат на тази обща полза. Защото само когато това ще бъде предварително възможно, аз вярвам в успеха на едно такова дело.

Тук от решаващо значение е и духът, от който се ражда делото. Тук не трябва да има победители и победени, с изключение на един единствен победител: **нашият германски народ!**

Победител над класите, победител над съсловията и победител над интересите на тези отделни групи на нашия народ. По този начин, ние

автоматично ще стигнем до облагородяване на понятието труд. И това е една задача, която не може да бъде прекарана от днес за утре. Така, както тук много столетия постепенно са извършили промяна в понятията, също така ще са необходими столетия, за да бъдат предадени на германския народ тези понятия в тяхната първоначална чиста форма. Неотклонно, обаче, целта на Движението, което представляваме аз и моите съратници, ще бъде: **името работник да бъде издигнато до положението на голяма почетна титла** за германския народ. Не напразно ние сме вмъкнали тази дума в името на нашето движение – то не е, защото тази дума някога ни е донесла голяма полза! Напротив, тя ни носеше омраза и вражда, от една страна, неразбиране – от друга страна. Но ние избрахме тази дума, защото искахме да издигнем и нея победоносно, заедно с победата на нашето Движение.

Ние я избрахме, за да може в тази дума, наред с понятието народ, да се намери и втората основа: обединението на германците. Защото който действително има благородна воля, не може да направи нищо друго, освен с гордост да се обяви за привърженик на тази дума.

Лично аз съм противник на носенето на всякакви почетни титли и не мисля, че някога ще бъда силно упрекван за това. Аз не правя това, което не трябва да извърша. Никога не бих дал да ми напечатат, да речем, визитни картички с титли, които с толкова голяма слава се дават на хората на този земен свят. На своя надгробен камък не бих искал да имам нищо друго, освен своето име. Но, може би, поради своеобразния път на своя живот, аз съм повече от всеки друг в състояние да разбера и схвана същината и целия живот на различните германски съсловия не, защото съм могъл да наблюдавам този живот отгоре, а защото сам аз съм го живял, защото съм се намирал в центъра на този живот, защото съдбата в своя каприз или, може би, в своето прозрение, просто ме захвърли в средата на тази широка маса народ и хора. Защото аз самия години наред работих като работник по строежите и с това си изкарвах хляба. И защото впоследствие, за втори път, пак години наред, се намирах като обикновен войник между тази широка маса и защото животът след това ме тикна в другите среди на нашия народ, така че аз познавам и тях по-добре от безброй други хора, които са родени в тези среди. Така, съдбата ме е предназначила, може би, да бъда повече от всеки друг почтеният посредник, – аз смея да употребя тази дума за себе си,

почтеният посредник във всички посоки.

В това отношение аз лично не съм заинтересован; аз не завися от държавата, нито от някое публично учреждение, нито завися от стопанството или от индустрията, нито от който и да било синдикат. **Аз съм независим човек и не съм си поставил никаква друга цел, освен, според силите си и според способностите си, да бъда полезен на германския народ, – и то, преди всичко, да бъда полезен на милионите хора, които, благодарение на своето**

добродушие, на своето незнание и на лошите качества на своите някогашни водачи, са били, може би, най-силно засегнати.

Аз винаги съм се обявявал за схващането, че няма нищо по-хубаво от това, да бъдеш защитник на онези, които сами не могат да се защитават добре.

Аз познавам този многоброен народ и бих искал да казвам на нашите интелектуалци постоянно само едно: **Всяка държава, която вие градите само върху средите на интелектуалния разум, е слабо изградена!**

Аз познавам този разум: вечно разсъждаващ, вечно изследващ, но и вечно несигурен, вечно колеблив, подвижен, никога стабилен! Който иска да изгради една държава само върху тези интелектуални среди, ще види, че не гради здраво. Не е случайно, че религиите са по-стабилни от държавните форми. Обикновено те впиват своите корени по-дълбоко в земното царство; те биха били съвсем немислими, без тези широки народни маси. Зная, че интелектуалните среди много лесно биват обхващани от високомерието, да мерят народа с мярката на своето знание и на своя така наречен разум; и все пак тук има неща, които разсъдъкът на разсъдливите не вижда, защото не може да ги види. Тези широки народни маси често пъти са тежки и сигурно в някои отношения са изостанали назад и не така подвижни, не така духовити и не с толкова развит дух. Но у тях има нещо: те имат верност, те имат издръжливост, те имат стабилност.

Аз спокойно мога да кажа: победата на тази революция никога не би дошла, ако моите другари, широките маси на нашите дребни сънародници, не бяха стояли зад нас с нечувана вярност и с непоколебима издръжливост.

Аз не мога да си помисля нищо по-добро за нашата Германия, освен това, да успеем да въведем в новата държава онези хора, които стоят извън нашите бойни редици и да ги превърнем в една основа, на която ще се крепи новата държава.

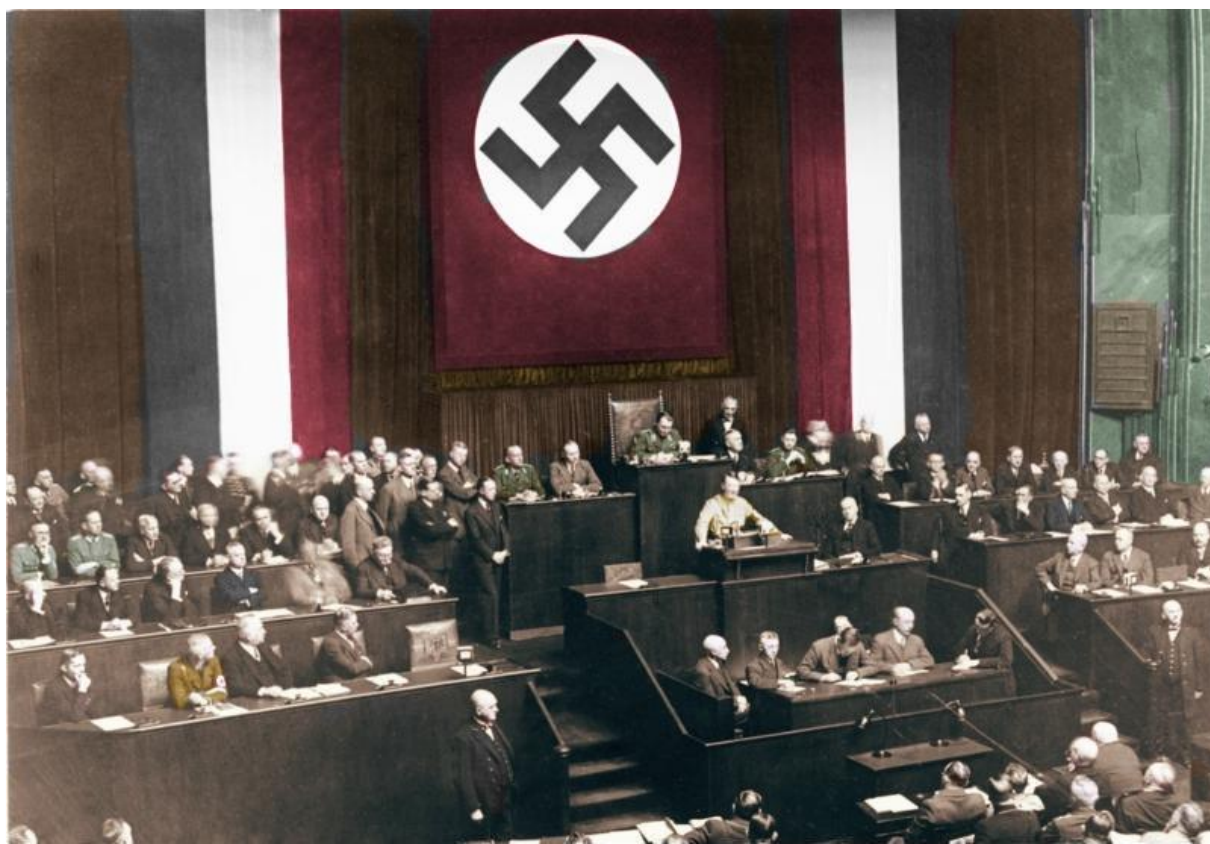
Един поет изрече веднъж тези думи: „Германия ще стане тогава най-велика, когато нейните най-бедни синове ще бъдат нейни най-верни граждани“. В продължение на четири и половина години аз опознах тези най-бедни синове като бойци в Голямата война; аз опознах тези хора, които, може би, не можеха да спечелят нищо за себе си; които бяха герои просто поради гласа на своята кръв, поради чувството за народностна принадлежност.

Никой народ няма повече право да издига паметници на своите неznайни воители, отколкото нашият германски народ. Тази непоколебима гвардия, която издържа в безбройни сражения; която никога не се огъна и никога не отстъпи; която даде хиляди примери на нечувана смелост, на вярност, на жертвоготовност, на дисциплина и на послушание, **ние трябва да я завоюваме за държавата**, трябва да я спечелим за бъдещия германски Райх, за нашия Трети Райх. Това е, може би, най-скъпоценното, което ние ще можем да му дадем.

Но понеже аз познавам тези хора по-добре от всички други, които заедно с тях познават и останалия народ, в този случай аз не само съм готов да поема тази почтена роля на посредник, но и се чувствам щастлив, поради това, че съдбата може да ми възложи тази служба.

Аз няма да имам в своя живот по-голяма гордост от тази, един ден, в края на своя живот, да мога да кажа: аз спечелих с борба германския работник за германския Райх!

Реч на Адолф Хитлер пред Германския Райхстаг

Берлин, 17 май 1933 г.

Дами и Господа, членове на Райхстага,

т името на германското правителство помолих председателя на Райхстага да свика днес парламента на заседание, за да вземе пред този форум становище по отношение въпросите, които интересуват не само германския народ, но и целия свят.

Задачите, които са поставени за разрешение и които ви са известни, са от такова голямо значение, че от тяхното щастливо разрешение зависи не само политическото омиротворение, но и стопанското спокойствие на всички.

Ако аз, по този случай, изказвам от името на германското правителство пожеланието, да се отстрани пристрастието в разискванията на тези задачи, съображенията ми са, че политическата и стопанска криза, която преживяваме, има своите причини дълбоко вкоренени изключително в това пристрастие, което помрачи след войната разсъдъка и разума на народа.

Действително, всички междудържавни задачи, които предизвикаха сегашното неспокойствие, имат своите причини или водят своето начало от несправедливите мирни договори. Тези договори не успяха да дадат разумно и ясно разрешение на толкова важните въпроси, правилното разрешение на които

щеше да бъде спасение не само за нашата епоха, но и за бъдещето. Националните, икономическите въпроси, най-вече юридическите основания, които така много интересуват народите, не бяха разрешени от мирните договори по начин, който да може да устои на критиката, на здравия разум.

Обяснима е, следователно, идеята за ревизията на тези договори; тази ревизия се налага не само от лошите последствия с прилагането им, от нещастията, които това прилагане донесе почти за всички, но тя е предвидена още и като необходима от самите автори на договорите, следователно, юридическото оправдание, за да се иска ревизията на договорите, лежи в самите договори.

Ако аз се решавам да навляза в подробности, макар и накратко, относно задачите, които мирният договор трябваше да разреши, това го правя въз основа на убеждението, че неуспехите от неговото прилагане предизвикаха страшен хаос в политическите и стопански отношения между народите, от които всички страдат.

Политическите задачи

са следните:

В продължение на векове европейските държави са се ръководили от схващания за своите граници, които издават самата държавна мисъл, в основата, на която е лежал абсолютизмът. Миналото столетие пък преживя друг период на идейни вълни и революции: националните идеи и принципът за националността посяха зародиша на много конфликти, борби и сътресения, така че тези идеи и течения не бяха взети в съображения от държавния авторитет или от абсолютизма, крепен върху традиции и основи, които постоянно се отдалечаваха от идейните вълни на новото време.

В края на великата война нямаше по-висока и благородна задача за една истинска конференция на мира от тази, да създаде бъдещия мир, признавайки принципа за народността, като създаде един нов ред в европейските държави, като държи сметка в най-широк размер за историческия смисъл на този принцип.

Ако бяха взети под внимание етническите граници и въз основа на тяхното повеление да се очертаят държавните граници, щяха да се избегнат многобройни международни конфликти.

Да, такова териториално разпределение на Европа, основано върху истинските етнически граници, щеше исторически да даде правилно разрешение, което да гарантира бъдещето; за победители и победени то нямаше да бъде безсмислено и последните нямаше с такава тъга да съжеляват за кървавите жертви през Голямата война, защото подобно правилно разрешение щеше да укрепи основите на истинския мир.

В същност какво се постигна? Водена от пристрастие, до известна степен и от невежество, пък ако щете и от омраза, мирната конференция взе решения, които бяха лишени от логика и политическа етика и заради това пося зародишите на нови конфликти.

Икономическите задачи,
които стояха пред мирната конференция и които трябваше да бъдат разрешени, бяха следните:

Икономическото положение в Европа днес се характеризира, от една страна, със свръх-населяването на западна Европа, от друга, с бедността на почвата и недостига на суровини, които именно, са необходими за живота на населението и на които то беше привикнало още при древната цивилизация. Ако авторите на мирния договор имаха искрено намерение да създадат мира в Европа за един дълъг човешки период, те трябваше да се ръководят от очевидната истина, че недостатъчните условия и средства за съществуване и напредък са били винаги източник на конфликти между народите,

Авторите на мирния договор, обаче, предпочетоха да слязат от форума на правосъдието, да напуснат позициите, които историята им запазваше и да се вплетат в опасни и безумни формули, мислейки, че вършат културна работа, като издигат в принцип най-страшните и долни инстинкти, които никоя разумна цивилизация не познава, а именно: наказание на победения, смазване неговата стопанска структура чрез репарации и военни контрибуции, икономически бойкот и пр. и пр.

Вместо да се изисква наказанието на победените и тяхното унищожение, трябваше, напротив, чрез разумно обсъждане, да се доведат международните политически и стопански отношения до степен да съответстват в широк размер на въпилющата необходимост за съществуването на всеки народ по отделно.

Не е разумно да отнемеш на един народ възможността да се развива икономически и да не държиш сметка, че този народ, лишен от много условия, трудно ще продължава да живее в своята територия.

Намерението, което се преследваше, да се унищожи икономически един народ от 65 милиона жители, по причина че с това се прави услуга на други народи, е глупаво и безразсъдно намерение. Онези народи, които мислят, че са длъжни да действат по този начин, твърде скоро те самите ще изпитат последствията от това.

Те ще изпитат сами на плещите си катастрофата, която готвеха за другите. Идеята за репарациите и плана за тяхното приложение и изпълнение ще бъде осъдено от историята, като един класически пример, в който хората в бъдеще ще видят, колко слабо и нищожно е било зачитането на всемирния напредък и колко тази репарационна политика е била вредна за всички.

Ние не можехме да плащаме репарации, освен ако нашият износ добиеше своя нормален израз. Държавите, кредиторки на Германия, виждаха в увеличаващия се активен баланс на германската външна търговия един конкурентен елемент, от който страдаше тяхната експортна търговия.

Ето защо, икономическите облаги, произхождащи от плащането на репарационните задължения, не можеха по никакъв начин да покрият празнотата и щетите, причинени от самата икономическа система на съответните страни.

Усилията, да се спре едно подобно развитие, т. е. ограниченията на германската външна търговия, като за плащането на репарациите се възприе политиката на заемите, за да може чрез тях да се плащат репарациите, се оказаха абсолютно нерационални. Също така конвертирането на политическите дългове в една система на частни дългове наложи така наречената служба на лихвите, плащането на които се оказа също така абсолютно невъзможно. Като катастрофално последствие, от това беше, че развитието на вътрешния икономически живот се насочи по неестествен път, изпадна в невъзможни за избягване положения и в края на краищата даде симптоми на едно окончателно падение.

Борбата за завладяване на световните пазари доведе до този печален резултат, че се предлагаха стоки под конкурентна цена; прекомерното засилване на мерките и системите за икономическата рационализация, пък доведоха до хаос.

Крайните резултати на това положение са милионите безработни хора, които бяха хвърлени на улицата. Ако приемехме за минута да ограничим репарационните задължения във форма на плащания в натура, то безспорно, това ще предизвика крушение във вътрешното производство на народите, които се смятат за облагодетелствани, получавайки репарации по този начин. Аз ще подчертая, че ние не можем да си представим плащания в натура в такава пропорция, без да бъде тежко засегнато националното производство на облагодетелстваните народи.

Това е голямата грешка на Версайския договор, понеже той допусна да се открие един период в живота на народите, в който вероломните и хитри сметки на финансистите заплашиха да унищожат всяко разумно съзнание в областта на икономическия живот.

Германия изпълни своите задължения с такава точност, която граничеше със самоубийство.

Световната икономическа криза пък е неоспоримо доказателство за правдивостта на тези твърдения. Версайският договор разруши не по-малко всяко понятие и всяко чувство за международно право.

И действително, за да се мотивират всичките жестоки и несправедливи мерки, които Версайския договор наложи на Германия, трябваше на тази последната, преди всичко, да се стовари отговорността за войната.

Това е наистина една, колкото неприемлива тактика, толкова и несправедливо становище. Трябва в такъв случай да допуснем принципа, че в бъдеще отговорността ще пада винаги на победения, тъй като победителят ще има възможност, чисто и просто да твърди подобно заключение и да го наложи на общественото мнение.

Обаче, подобна тактика от страна на победителя влече след себе си страшно последствие, което ние днес чувстваме. Тази тактика оправдава политиката на победителя, да измени относителното разпределение на въоръжените сили, което съществуваше преди войната, но което тогава почиваше на нормална и постоянна юридическа основа.

Понятията „победители“ и „победени“ бяха формално издигнати до такова значение, което определяше новите юридически и обществени отношения между народите.

Подценяването на един велик народ, като германският и тенденцията да го понижат до втора категория, беше прогласена в един момент, в който, от друга страна се създаваше Обществото на народите, от където всичките народи на земното кълбо щяха да получават еднакво божия дар на свободата и равноправието.

Това несправедливо третиране на германския народ не може да служи за гаранция на мира.

Обезоръжаването на Германия, като „победена“ страна и лишаването ѝ от възможност да се защитава – политика, която победителите смятаха от самото начало „на мирната ера“ за необходима и която е едно изобличение в историята на европейските народи в новите времена – беше още по-нещастна мярка за премахване на общата опасност и за предотвратяване на конфликти.

Напротив, тези и други мерки против Германия не можеха да създадат друго, освен да изострят постоянните заплахи, които ни се отправяха, постоянните претенции и безкрайни мерки на ограничения срещу нас. Тази политика рискуваше и рискува и днес още, чрез постоянните тревоги и несигурност, да погребее окончателно световната икономика.

Ако отговорните фактори за живота и развитието на народите престанат да мислят така и не вземат мерки срещу известни опасни явления, то безумието ще успее много скоро да надделее над разума.

Обществото на народи и до ден днешен не успя да принесе никаква полза на слабите и невъоръжените и не създаде никакви условия, които да бъдат благоприятни за едно облекчение в подобни случаи.

Сключените международни договори и поединични споразумения, които се правят с оглед да уталожат кипящия международен живот, нямат абсолютно никакъв смисъл, ако не бъдат искрено пропити от равноправие. Там се крие основната причина за безредията, които царуват от много години насам в целия свят.

В интереса на всички народи е, щото поставените на разискване днес задачи, да получат едно окончателно и разумно разрешение. Нова война в Европа не би била в състояние да донесе никакво подобрене за света и да замести сегашното за никого незадоволително състояние.

Напротив! Нито от политическа, нито от икономическа гледна точка, насилието, каквото и да било то, не би донесло за Европа по-благоприятни последствия от настоящето положение. Даже един бляскав военен успех не би могъл да има за краен резултат нещо добро, освен да усложни още повече превратностите на европейското равновесие и да хвърли, по един или по друг начин, семето на нови раздори, на нови усложнения и неизвестност за бъдещето.

Нови войни, нови несигурни положения, нови икономически провали това ще бъдат последствията от един евентуален военен конфликт в Европа. Подобен бич на човечеството ще ускори социалното и политическо пропадане.

А Европа, която би потънала в хаоса на комунизма, би станала обект на такива кризи и падения, на които едва ли може да се предвиди краят и пресметнат последствията.

Дълбокото и искрено желание на германското народно правителство е да попречи, със своето искрено и дейно сътрудничество, всяко противно на мира течение от подобен характер.

Там е впрочем и смисълът, дълбокият вътрешен смисъл на германската революция.

Следните три кардинални становища, които господстват в нашето революционно движение, не са по никой начин в противоречие с интересите на останалите народи по света:

1) Да попречим нашествието на разрушителното действие на комунизма, като създадем една национална държава, съединявайки в едно цяло разнородните интереси на професионални и обществени класи, да затвърдим тази държава върху основата на собствеността и на всички онези здрави политически принципи, признати от съвременната цивилизация.

2) Да разрешим най-трудните обществени задачи, като възвърнем милиони от тази обезнадеждана армия на безработни в общия процес на нашето производство.

3) Най-накрая, да създадем едно силно и авторитетно управление, представлявано от силно и авторитетно правителство, което да се ползва с

доверието на народа. Такова правителство, което един велик народ, като нашият, заслужава, ще направи последния равноправен с другите народи и достоен да се вземат под внимание неговите интереси.

Ако в този момент аз говоря в качеството си на германски националсоциалист, аз държа същевременно да провъзглася в името на националното правителство и в името на цялото движение на националното възраждане, че именно ние, Млада Германия, ние сме въодушевени от съзнанието да приемем е да признаем аналогични тенденции и аналогични чувства, които движат националния и политически живот при другите народи.

Генерацията на Млада Германия, която не познава до сега друго нещо, освен отчаянието и колебанието на народа, към който тя принадлежи, тя твърде жестоко е изпитала ударите на живота, за да възнамерява да нанесе същите тези удари на други народи.

Самият факт, че ние държим за нашата раса, за нашата безгранична любов и вяност към отечеството, доказва, че ние също така почитаме националните права на другите народи. Подкрепени от подобни схващания, въодушевени твърде силно и напоени с подобни чувства, ние желаем от дълбините на нашите сърца да живеем в мир и приятелство с другите народи.

Следователно, за нас е чужда думата и понятието „германизиране“. Духът на миналия век, когато мнозина си въобразяваха, че беше възможно да направим немци от поляци или от французи, е днес за нас свършено чужд. Обаче, е силна нашата воля и безгранично ще бъде нашето противодействие, ако някой се опита да денационализира германската раса, т. е. германските малцинства. Защото ние смятаме европейските народи, които ни заобикалят, като една историческа реалност. Французи, поляци и други народи са наши съседи и ние знаем, че никое историческо събитие не би могло да измени това състояние на нещата.

Щеше да бъде голямо щастие за света, ако Версайският договор беше държал сметка за тази историческа реалност и спрямо Германия.

Целта на един мирен договор, с който се преследва да се гарантира за дълго време мира, не е да създава нови рани или да държи отворени съществуващите такива, а обратното, да създаде истинския лек, за да бъдат тези рани веднъж за винаги изцерени.

Ако така спокойно бяха разисквани етнографските задачи в източна Европа, щеше без трудности да се разреши един въпрос, който стои открит от векове насам и който щеше да даде удовлетворение на справедливите искания на Полша, като, естествено, не засягаше и правата и интересите на Германия.

Версайският договор не можа да намери това разрешение.

Обаче, никое германско правителство няма да вземе инициативата, за да скъса едно споразумение от международен характер, докато това споразумение не бъде заменено от нещо по-добро.

Признаването юридическия характер на един международен договор не може, освен да има общ и задължителен за всички характер.

Не само победителите имат право да настояват и да искат изпълнението на договора. Победените също така имат права, предвидени в договорите и това чисто юридическо становище им дава правото да искат

ревизията на договорите,
която и самите договори предвиждат.

Германското правителство, в този случай, предявявайки своите справедливи искания, не желае да се позовава върху правата, които то има по тези договори; за това свое становище то се базира върху резултата от извършените досега опити, както и върху неоспоримите констатации, произлезли от едно критическо и логично обсъждане на нещата.

А опитите, извършени в последните 14 години, са на лице, както в областта на политиката, така и в онази на народното стопанство:

Мизерията на народите не беше премахната, напротив, тя се увеличи.

Дълбоките причини, които са докарали тази мизерия, се крият в упорството на известни фактори, да делят още народите на победители и победени и което е още по- трагично, за да не кажа безумно и чуждо на всяка морална и философска концепция за международните и междудържавни отношения, т. е., че тези фактори продължават да мислят и действат в смисъл да влагат това понятие или този принцип за деление на народите на победители и победени в основите и на всички бъдещи договори и конвенции.

Доказателство за това имаме в най-жестоката политика, – да се сведе един велик народ до положението на невъзможна отбрана, когато другите са въоръжени до зъби.

Ако Германия иска от много години насам всеобщото разоръжаване, тя се е ръководила за тази си политика от следните мотиви :

1) Изискване равноправие на всички.

Това правно искание е обосновано върху положителни и морални елементи, върху правото и разума. То е в същото време едно извличане от духа на самия мирен договор, който преследваше главната цел да наложи разоръжаването на Германия, и това разоръжаване да служи като начало за световното разоръжаване.

2) Унижението и отнемане правото на един велик народ не може да се поддържа вечно и не е допустимо в историята; това състояние трябва рано или

късно, веднъж за винаги, да престане. Имате ли представа, колко дълъг може да бъде периодът, през който ще се прилага тази несправедливост към германския народ?

Германският народ ще съществува, обаче, също така, както и френския, както и полският. Историята ни дава бляскави примери и ние видяхме, че от драмата на полския народ не остана, освен спомена, че други народи се опитаха безцелно да унищожат този народ. Но в тази посока те не успяха.

Какво значение имат мимолетните успехи на една политика на унижения и преследвания против един народ от 65 милиона души? Имат ли представа нашите угнетители за силата и реалните качества на нашия народ и заслужава ли да се сравняват техните мимолетни успехи с реалността на историческите и социални преимущества, които обличат като в една желязна броня индивидуалната воля на целия германски народ?

Никоя друга държава не може да храни такива съчувствия към образуваните млади държави, които се учредиха в Европа след войната, както Германия.

Кой може да разбере това така добре, както Германия, която днес сама изплува след своята национална революция и постави в движение своите волеви и национални качества?

Германия не иска нищо за себе си, което тя не би била в състояние да даде или признае на другите.

Ако Германия днес предявява искания за равнопоставяне, в смисъл за разоръжаването на другите, затова нещо тя е морално подкрепена от обстоятелството, че е изпълнила в това направление разпорежданията на мирните договори.

Германия е в действителност разоръжена!

Тя беше разоръжена под наблюдението на международните комисии. 6 000 000 пушки и карабини бяха предадени или унищожени; 130 000 картечници и двойно по- голямо количество неслобени картечници и цеви; 91 000 оръдия. 38 757 000 артилерийски гранати и безбройно количество още разни оръжейни материали, муниции и пр. Всичко това германският народ предаде на „победителите“.

Рейнските провинции бяха демилитаризирани германските укрепления бяха срутени, нашите военни кораби бяха предадени, аеропланите ни изгорени и унищожени, нашата обща военна система парализирана и на нас ни забраниха да обучаваме нашите резервни кадри!

Да, дори най-необходимото и последно оръжейно средство за нашата защита на беше отказано и продължават да ни го отказват!

Ако днес извън Германия продължават да отказват тези факти и с нещастни методи да избягват всяко разискване върху тях и покрити от това пренебрежение, да твърдят, че Германия не е изпълнила своите договорни задължения или че тя е въоръжена отново, това е един маниер на заблуждение и аз съм принуден от тази трибуна да отхвърля всичките тези твърдения като толкова погрешни, колкото и незаконни.

Не по-малко погрешно е и твърдението, че от гледна точка на военнослужещите, Германия не е изпълнила своите задължения. Не е никак вярно също и подозрението, че нашите щурмови, както и нашите охранителни отреди са били ефективна или резервна обучена армия.

Примерът, който ще изведе, илюстрира, колко лековерно и неоснователно са формулирани горните обвинения.

Миналата година се гледа процесът срещу неколцина членове на националсоциалистическата партия в Чехословакия. Този процес се разглеждаше в Бърно. Заклетите експерти от чехословашката армия дадоха заключение пред съда, че обвиняемите са били в отношения с националсоциалистите в Германия, че те са зависели от тях и че под прикритието на спортни организации, те чисто и просто са съставлявали част от щурмовите и от охранителните отряди, които, според мнението на същите военни експерти, били съставлявали една истинска резервна армия, добре обучена и организирана от Райхсвера.

Какво излезе обаче? По това време, когато се гледаше този процес, щурмовите, както и охранителните отряди, а също така и цялата националсоциалистическа партия не само, че нямаха никакви отношения с Райхсвера; напротив, те бяха преследвани от правителството по онова време, като враждебни на държавния строй организации и като такива те бяха преследвани и разтурени със закон.

Нещо повече! Членовете на националсоциалистическата партия, както и онези на щурмовите и охранителните отряди бяха не само изключени от всяко официално учреждение в държавата, но на тях им се забраняваше дори да бъдат като прости работници в каквато и да е фабрика за муниципии.

И въпреки тази очевидност, въпросните националсоциалисти в Чехословакия – въз основа на фантастичните заключения на експертите – бяха осъдени на каторга и на дългогодишно наказание със затвор.

Вярното е, че щурмовите, както и охранителните отреди, бяха оставени без всякаква поддръжка от страна на държавата, още повече на Райхсвера. Те не са никакви военни организации, не носят никакво оръжие, а са чисто и просто организации, произхождащи от необходимостта за една партийна дисциплина, съобразна със задачите на партийната политика.

Тяхната главна задача беше да преследват комунизма и да изпълнят един процес на самообразование и дисциплина, без никакви връзки с редовната

армия. Те са армия на пропаганда на идеите на националсоциалистите, те развиват дейност между масите, за да ги обучават и просветляват върху обществени и политически въпроси, те служат за морално и психологическо въздействие върху народ и младеж, за да отблъбва комунистическата чума.

Тези отреди служат още за развиване в съзнанието на народа на истински дух на солидарност, силен и възвишен, който е необходим да надвие и премахне стария класов антагонизъм.

Най-накрая щурмовите и охранителни отреди са един силен фактор за борба против стопанската криза.

Организацията на стоманената каска възникна, като отзвук от спомените за Великата война. Тази организация има за цел да култивира старите военни традиции на Германия, другарството и най-накрая да пази отечеството срещу комунистически настъпления, които заплашват Германия от ноември 1918 г. насам. Комунистическата революция е, безспорно, една опасност, размерите на която не могат да бъдат преценени от държави, които нямат като нас здраво организирана милионна комунистическа партия и които не са страдали като Германия от комунистическия тероризъм.

Сега за всеки е ясно, какво преследват нашите щурмови и охранителни организации. Характерът на тяхната борба и числото на жертвите, дадени от тях, говорят още по-красноречиво за това. Те дадоха досега повече от 350 жертви, загинали за спасението на отечеството и около 40 000 ранени при ръкопашни схватки, при комунистическите атентати и терора на комунистите.

Ако сега се в Женева мъчат да доказват, че щурмовите и охранителни отреди са военни организации, служейки на целите на вътрешната политика, тогава ние трябва да приемем, че като военни организации трябва да се смятат и пожарникарските отряди, гимнастическите дружества, които имат своите униформи, съюзените членове на „нощните пазачи“, които дори са въоръжени, клубовете на разни плавателни организации, с една дума всички спортни организации.

Всичките тези организации, лишени от всякакъв военен характер, далеч не представляват повод за безпокойство. Аз съм длъжен да издигна гласа си в енергичен протест срещу подобно погрешно схващане и с подобни маниери да се приписват на невъоръжените политически организации качества, които съвсем не отговарят на резервните отряди и на обучените армии при другите народи.

Подобни методи в политиката не могат да постигнат други резултати, освен да подронят в света доверието, което дължим на понятието за право и правосъдие.

От името на германското правителство и на германския народ аз имам да заявя следното: Германия е разоръжена. Тя е изпълнила всичките свои

задължения, които и́ бяха наложени от мирните договори. Тя е изпълнила тези свои задължения дори повече от това, което можеше да се очаква, повече, бих добавил, отколкото здравият разум можеше да допусне.

Германия има само една 100 000 армия, ефективът и характерът на полицейската армия са определени чрез международна конвенция.

Допълнителната полицейска служба, създадена през революционния период, има чисто политически характер. През критичните дни на революцията, тази допълнителна полиция трябваше отначало да замести – при новия режим – една част от старите кадри на полицейските органи, които не бяха сигурни, от политическа гледна точка, че ще бъдат верни на службата си и на революцията.

Сега, когато революцията постигна своите задачи, ние нямаме вече нужда от тази допълнителна полиция; тя ще бъде окончателно разпусната преди изтичането на тази година.

Германия, прочее, има върховното право да иска, щото и другите сили да изпълнят на свой ред задълженията си по Версайския договор. Равноправието, обаче, осветено за Германия по договора от ноември 1919 г., и до сега не и́ е признато!

Ако нашата съседка отвъд Рейн, Франция, настоява да поддържа тезата, че равноправието, признато на Германия, трябва да има като противовес гарантирането сигурността на Франция, аз ще си позволя да поставя два въпроса:

1) До сега Германия прие и изпълни всичките задължения, които и́ се наложиха по отношение на сигурността, от Версайския договор, от пакта Келог, от арбитражните договори, от декларациите за ненападение и пр. Какви още по-конкретни уверения трябва да даде Германия?

2) Какви гаранции се дават на Германия в замяна на това, което тя изпълни? Според данните, които потвърждава и самото Общество на народите, Франция притежава в настоящия момент 3 046 военни аероплани, Белгия – 350, Полша – 700, Чехословакия – 670. Към тези данни трябва да прибавим още хиляди резервни апарати, хиляди танкове, хиляди оръдия от тежката артилерия, както и всички други способности за техническата и военна отбрана, задушливи газове и пр.

Пред така очертаващата се картина, кой има право в същност да иска гаранция за сигурност? Не е ли оправдателно за Германия да издигне гласа си пред света и да иска гаранция за своето мирно и спокойно развитие, щом като такъв тон държат нашите съседи, които са въоръжени до зъби и политически съюзени?

Германия и днес е склонна да подпише нови международни задължения за гаранция на сигурността за всички, при условие че и другите народи трябва да поемат същите задължения.

Германия е готова да премахне окончателно цялата своя военна система, да разпусне малката армия, която и предвижда Версайският договор, ако и другите народи и държави пристъпят също така към едно подобно коренно разоръжаване.

Обаче ако другите държави не са съгласни да изпълнят постановленията на мирните договори, между които се предвижда и разоръжаването, в такъв случай защо Германия да няма право да настоява за

равноправието,

което и признава Версайският договор?

Германското правителство вижда в предложението от Англия план една възможност да се постигне споразумение; но то има право да иска, щото никой да не може да му наложи задължението, да премахне своята съществуваща военна организация, без Германия да получи равенство в правата или най-малко качественото преимущество.

Германското правителство има право да иска, щото една промяна на германската съществуваща военна система – която впрочем му беше наложена отвън – да стане на етапи и едновременно с мерките, които ще вземат другите държави за общото разоръжаване.

В този логичен ред на действия Германия е напълно съгласна с принципа да приеме един преходен

период от пет години, за да гарантира своята цялост,

имайки предвид, че този период е достатъчен за Германия, за да стигне до същото ниво, като другите държави.

Освен това, Германия е готова да се откаже безусловно от употреблението на нападателни оръжия, ако в даден срок и другите въоръжени народи унищожат, от тяхна страна, техните нападателни средства и ако употребяването на подобни разрушителни въоръжения бъдат за в бъдеще забранени чрез една международна конвенция.

Германия има само едно желание: да осигури своята независимост и да пази своите граници.

На нас ни е известно изявлението на френския министър на войната от м. февруари 1932 г., в което се казва, че една голяма част от френската армия, образувана само от чернокожи, може да бъде веднага използвана за вътрешни цели. Значи той смята тази армия от чернокожи като част от френската вътрешна армия.

В такъв случай конференцията за разоръжаването трябва да държи сметка за тази армия от чернокожи, като допълнителна част на френската армия. Каква логика има в твърдението на нашите съседи, които отхвърлят винаги нашето

мнение относително бригадите на чернокожите, а не престават да поставят в категорията на въоръжени сили нашите вътрешни партийни организации, които преследват изключително целите на физическото възпитание на народа и които не получават никакво военно обучение? Подобни спортни и социални организации съществуват и у другите народи и никому не минава и през ума, да им приписва военен характер. Ясно е, че всички тези обвинения имат преднамерен характер.

Още веднъж ще подчертая, че Германия е готова – в случай че се учреди международен контрол за всички държави – да сложи и тя своите организации под контрол, за да докаже пред света, че те нямат никакъв военен характер. Освен това, германското правителство няма да се противи за забраната на опасни отбранителни и нападателни средства, ако тази мярка се приложи еднакво и за другите народи и за другите държави.

Всички тези наши така формулирани искания не съдържат желание да се въоръжаваме, а израз на намерението, да се разбере нашето искрено желание, да видим разоръжаването и при другите държави.

Аз поздравявам тук още веднъж, от името на германското правителство, шефа на италианското правителство за взетата от него инициатива, да сближи в по-тясно сътрудничество четирите велики сили в Европа: Англия, Франция, Италия и Германия. Германското правителство се присъединява чистосърдечно към плана на г. Мусолини, чийто план може да послужи за здрав мост на сближение и на траен мир в Европа. В този ред на идеи и надежди германското правителство проявява най-примирителен дух, стига и другите народи да са предразположени да разрешават международните и междудържавни конфликти по миролюбив начин.

Тази нощ получих съобщение и подробности, относително предложението на президента на Съединените Щати в северна Америка, г. Рузвелт Германското правителство възприема също с чувство на благодарност това предложение. Ние сме готови да се присъединим към Америка, относно разрешението на всеобщата световна криза, защото мислим, че ако не се разреши на първо място въпроса за разоръжаването, всяко усилие за икономическото преустройство ще бъде минирано и никакви подобрения не могат да се очакват за в бъдеще.

Германското правителство е готово да вземе участие, напълно заинтересовано, в това велико дело за практическо разрешение на политическите и стопански въпроси в света. Германското правителство е дълбоко убедено – както това заявих в началото на моята декларация – че днес не може да има по-висша задача за правителствата в света от онази, да се

осигури мирът в света.

Тук трябва преди всичко да изтъкна обстоятелството, че въоръженията на Франция и на Полша не могат по никакъв начин да бъдат оправдани от някакво

нашествие в техните земи. Този страх би бил оправдан, ако Германия беше въоръжена и имаше модерни нападателни оръжия. Обаче, тя няма такива; тя няма нито тежка артилерия, нито танкове, нито аероплани за бомбардировка, нито бойни газове.

Единственият народ, който може да се опасява от едно нашествие, това е Германия, германският народ, който няма никаква военна отбранителна и нападателна сила, който дори няма укрепления по границите си.

Заявявам ясно от името на германския народ, че Германия е готова да се присъедини към всяка междудържавна конвенция за ненападение, защото тя не мисли да напада никого; тя мисли и работи, именно, само за своята сигурност.

Германия ще е доволна да види изпълнено предложението на председателя Рузвелт, да види федерацията на Съединените Щати, като гарант на мира, да участва в европейските работи. Това предложение идва на време, за да успокои и окуражи всички онези, които са искрени приятели на мира. По отношение на нас, германците, ние можем да заявим, че не храним по-горещо желание от онова, да видим изцерени веднъж за винаги и затворени за вечни времена раните, създадени от световната война и от Версайския договор.

И Германия не търси други пътища, освен тези, които са предвидени от самите договори. Германското правителство желае да разреши миролюбиво всички въпроси, които са възникнали между него и другите правителства. То знае, че всяка военна акция за сега в Европа, даже и в случай на пълен успех, не може да оправдае жертвите, които ще се дадат и в човешки загуби и в материални щети.

Германското правителство и германският народ не могат да сложат подписа си под един документ, който увековечава падението на Германия. Усилията в тази посока отвън, които са равностойни на заплашване, не могат да произведат никакъв ефект над правителството и народа. Отвън могат да си правят илюзии, че може да се упражни насилие върху Германия, потъпквайки всяко право и морал, а съвсем е изключено, че едно подобно деяние на насилие може да се потвърди с нашия подпис.

Кампанията, която се води в чуждестранната преса и чрез официални речи, както и заплашванията със „санкции“ против нас, са явления, за които трябва да се съжалева. Това ни дава още веднъж и още повече кураж, като установяваме, че тази кампания е мобилизирана от тъмни сили и средства против нашето повелително решение, да искаме всеобщото разоръжаване и изпълнение на договорите. Тази кампания ще постигне тъкмо обратните резултати, именно, като изхвърли вън от зачитане, морално и материално, самите договори. Пък дори и в такъв случай, по вина на нашите противници, които сами не зачитат договорите, Германия няма да престане да предявява своите миролюбиви претенции.

Отговорността за политическите и стопански последствия, за хаоса в Европа тогава ще падне върху онези народи и държави, които са избрали подобни жестоки системи, за да се борят и да унижават един народ, който не е направил нищо лошо на другите.

Едно подобно усилие и всеки последващ опит, да се наложи така грубо на Германия един диктат, който е резултат на мнозинствено решение и който въпреки това, съдържа в основите си елементи, които издават неговия смисъл и вероятностите на едно по-еластично тълкуване, е насилие, диктувано от намерението на нашите противници, да ни отдалечат от общите разисквания в конференциите.

Германският народ притежава днес достатъчно характер и воля, за да не се остави да бъде повече увлечен, както през миналите режими и да даде своето съдействие на другите народи. За голямо негово щастие и за съжаление – бих казал – за другите – той ще бъде принуден да избегне възможните последствия от едно подобно състояние на нещата. За нас е невъзможно да продължаваме по-нататък да се числим

към Обществото на народите, щом като нас ни смятат като народ от второстепенна категория и щом по този начин се уронва името на германския народ.

Германското правителство и германският народ имат ясна представа и пълно съзнание за размерите на това печално състояние.

В продължение на много години Германия трябваше да изразходва големи усилия, за да се предпази от методите на нейните противници, методи, които докараха печалните политически и стопански резултати, които са всеобщо известни.

Ако нашите противници продължават още да следват пътя, по който вървяха до сега и да прилагат методите, с които си служеха и си служат понастоящем, не може да се съмняваме, че ще настъпят фатални последици.

След илюзорните политически успехи на известни народи от фронта на нашите противници няма да закъснеят да се появят икономически, а следователно и политически катастрофи, които ще повлекат всички ни към пропагта.

Ние мислим, че на нас, на германското правителство, на нас се налага върховният дълг да предотвратим такива катастрофи.

Нищо не беше предприето до сега от другите, за да се предотвратят злините. От всякъде по света ни се отправят укори и ни се казва, че светът е съчувствал на Германия през време на миналите режими; ние можем спокойно да отговорим, че ние изпитваме това сега на плещите си и целият германски народ разбира, каква стойности представляваха тези съчувствия към Германия.

Последствието е на лице:

Милиони животи са съсипани, цели професионални организации разорени, милиони безработни, една страшна мизерия е заляла страната ни и аз мога да дам хиляди доказателства за това, но достатъчно е, да приведа само един пример, за да открия една част от завесата, зад която се разиграва трагедията на германския народ.

Ето това доказателство:

От момента, в който се подписа мирния договор във Версай, вместо той да бъде крайъгълния камък за мира и за нова ера на света; вместо този договор да донесе щастие и напредъка на народите; вместо да излекува тежките рани от убийствената война, – от този момент в Германия има 224 000 души, които обзети от отчаяние и мизерия, посегнаха доброволно да сложат край на живота си!

Между тези нещастници се намират мъже, жени, старци и деца!

Душите на тези жертви днес се издигат като сенки в мрака на новото време и отправят обвинения срещу духа и изпълнението на един договор, от който цивилизацията, Германия и останалите народи очакваха съвсем други последствия, съвсем други блага и надежди.

Дано останалите народи по света разберат непоколебимата воля, която се заражда в Германия и нейното заветно желание, да сложи край на един период, препълнен с човешки прегрешения, както и нейните лоялни усилия, да открие пътя на истинското и миролюбиво разбирателство между всички народи върху началата на равноправието.

След тази реч на канцлера, председателят на Райхстага, Херман Гьоринг, прочете кратка резолюция, в която се казва, че Райхстагът и германският народ застават зад правителството и одобряват неговата политика.

Дадена на гласуване, тази резолюция – която всички народни представители, включително социалдемократи, центърът и пр., изслушват на крака – произведе вихрено възхищение в целия Райхстаг и в публиката, а новината се предаде като светкавица извън пределите на парламента и за няколко минути тя обиколи света.

Организационните задачи на новата власт

Прокламацията на Фюрера за откриването на партийния конгрес в
Нюрнберг, на 2 септември 1933

Когато през 1919 година Националсоциалистическото движение беше извикано на живот, за да постави на мястото на марксистко-демократическата република един нов Райх, това начинание изглеждаше да е безумие, без възможности за успех. Именно умуващите хора на разума бяха онези, които, поради своето повърхностно историческо образование, можеха да намерят за един такъв опит най-много една съжалителна усмивка.

Повечето от тях разбираха много добре, че Германия отиваше към лоши бъднини, че властодръжците на ноемврийската държава бяха отчасти твърде лоши, а от части и твърде негодни, за да ръководят успешно нашия народ – това, по-голямата част на така наречената национална интелигенция разбираше, но тя не можеше да разбере, че този нов режим не може да бъде надвит с онези сили, които от 50 години насам непрестанно отстъпваха пред пристъпите на марксизма, за да капитулират най-сетне жалко пред него, в часа на върховното изпитание. Може би, това се дължеше доникъде и на личното престаряване на бившето национално политическо ръководство на народа. Тези личности не можеха и не искаха да признаят периодите, които са необходими за възстановяването силите на един народ.

Ние, националсоциалистите, се различавахме от буржоазния интелектуален свят по това, че **разбирахме ясно предпоставките за едно преодоляване на марксизма** и действахме съобразно с това.

Първата предпоставка се създаде от убеждението, че една власт, която е решена да убие духа чрез терор, не може да бъде съкрушена с благонравното мнение, че само духът може да надвие терора. Употребата само на духовни методи за борба има смисъл дотогава, докато всички части на народа доброволно се подчиняват на резултатите на една такава духовна борба. В момента, обаче, в който марксизмът хвърли пред масите паролата: „Ако не искаш да бъдеш мой брат, ще ти строша главата!“, **беше прокламирано едно юмручно право, на което духът, или трябваше да се противопостави със същото оръжие, или трябваше да изгуби своето влияние** и по този начин да изгуби всяко историческо значение.

Ясно е, че от никое движение не може да се изисква друго нещо, освен това, което то е научило и усвоило в течение на своето оформяване. Буржоазните партии също така не могат да излязат извън себе си и да се издигнат над своя традиционен манталитет, както и – обратното – марксизмът трябва да си остане марксизъм. Това ще рече, обаче: **Погрешно е да се вярва, че партийни**

организации, които в течение на десетилетия са се борили с повече или по-малко жалки духовни оръжия, сега изведнъж биха могли да извършат героични дела. Също така, както е погрешно да се мисли, че един ден, в своята последна борба, марксизмът ще се откаже от терористичните си склонности.

Това е и причината, поради която никога не бива да се мисли, че със стари и изживели времето си организации при ново ръководство би могло да се постигнат други дела. От никоя организация не могат да бъдат извлечени сили, които не са налице в нея. Духът, който ги е родил и който е господствал над тях в един постоянен развой, е търсил, намерил и събрал хората, които са отговаряли на неговия характер. Който – както казва Клаузевиц – издига „фалшивата мъдрост“ като господстващ закон в едно движение, не бива да се надява, че един ден ще открие в това движение героични фанатици. Затова **грешка беше, когато, през 1919/20 година и по-нататък, хора, които разбираха нуждата на родината, вярваха, че една промяна в ръководството на буржоазните партии изведнъж ще им придаде сила, с която да бъде сразен вътрешният враг.** Напротив: Всеки опит да бъде дадено на буржоазните партии едно неподходящо за тях ръководство трябваше да доведе неизбежно до раздвоение между ръководство и привърженици. **След като в продължение на седемдесет години е била възвеличавана една фалшива демокрация, не може в седемдесет и първата година да се премине направо към диктатура.** Това води до комични експерименти. **Търсещи помощ, хората заемат чужди принципи, без да вярват сериозно в тях.** Буржоазни партии си избират диктатор, но със скритата предпоставка, че в действителност той никога няма да диктува!

Ето защо, справянето с марксизма изискваше още от самото начало една организация, която в цялата си същина да е възпитана и следователно, пригодена за тази борба. Тази подготовка, обаче, изискваше необходимото време. Само който вземе в съображение престарялото политическо ръководство на буржоазните антиподи на марксизма, ще си обясни пълното неразбиране, което тези слоеве проявяваха към методите за борба на младото Националсоциалистическо движение. Като се абстрахираме от няколко изключения, възрастта убива не само физическата, но и духовната производителна сила; когато всеки иска да изживява лично оформяването и плодовете на своята борба, той търси по-леките методи за осъществяването на своите идеи, защото тези методи дават по-бързи резултати. С пълно неразбиране за всяко органическо развитие, изкорененият интелектуализъм се мъчи, чрез бързи експерименти, да заобиколи закона на израстването. Противно на това, националсоциализмът още от първия ден беше готов да започне трудната и продължителна работа за изработването на инструмента, с който се смяташе да бъде унищожен по-късно марксизмът. Но понеже този път не беше разбран от повърхностното духовно образование на нашето политиканстващо гражданство, **младото Движение можеше да положи началото на своя развой само сред**

онези слоеве, които бяха останали духовно непоковарени, некомплицирани и затова и по-близки до природата. Това, което разумът на разумните не можеше да види, разбираше душата, сърцето и инстинктът на тези примитивно прости, но здрави хора! Една от задачите на бъдещето ще бъде да се установи отново единство между чувствата и разума, тоест да се възпита онова непоковарено поколение, което с ясен разсъдък ще проумява вечната закономерност на развитието и по този начин, съзнателно ще намира отново пътя назад към примитивния инстинкт.

Като отправи към широките маси на нашия народ своя апел за образуването на едно ново Движение, националсоциализмът трябваше сугестивно да вгълпи на малцината спечелени първоначално хора вярата, **че един ден ще бъдат спасители на отечеството.** Този проблем за възпитаването в самоувереност и вяра в собственото Аз беше също толкова важен, както и труден. Хора, които, поради своя обществен и стопански произход, в повечето случаи заемаха само един подчинен, дори нерядко принизен ранг, трябваше да получат политически убеждението, че един ден ще представляват ръководството на нацията. Самата борба, която националсоциализмът трябваше да изнесе срещу един неприятел с толкова голямо надмощие, ни натоварваше с дълга да **засилим с всички средства вярата в Движението, а заедно с това и самосъзнанието на отделния борец.** Буржоазният свят намираще винаги само присмех и подигравка за нашият метод, с който ние се стараехме да внушим на малкото Движение от онова време една „надменна грандомания“, както я наричаха хората тогава, **че един ден това Движение ще води германския Райх.** И все пак, фанатичната вяра в победата на Движението беше предпоставката за всеки действителен **понадъшен успех.** Но психологически най-ефикасното средство в това възпитание беше – редом с изнасянето на всекидневната борба и свикването с неприятеля – видимото демонстриране на принадлежността към едно голямо и силно Движение! Затова нашите масови събрания служеха не само за спечелването на нови привърженици, но, преди всичко, и за заздравяването и за моралното засилване на вече спечеленото. Докато духовитите водачи на нашия буржоазен свят говореха за „тайната дейност“ и в чайни кръжоци разискваха върху дълбокомислени трактати, национал-социализмът започна своя **поход сред народа.** Ние устройхме стотици хиляди манифестации. Стотици и стотици хиляди пъти нашите оратори са били в залите на събранията, в малките опушени кръчмарски стаи, в голямата спортна арена и в стадионите. И всяка манифестация не само ни спечелваше нови хора, но и преди всичко укрепваше старите привърженици и ги изпълваше с онази сугестивна самоувереност, която е предпоставка за всеки голям успех. **Другите говореха за демокрация и отблягаха народа. Националсоциализмът говореше за авторитарност, но се биеше и бореше заедно с този народ,** така, както никое друго движение в Германия.

Затова и партийните конгреси на Националсоциалистическото движение никога не можеха да се сравняват с онези караници на свадливи парламентаристи, партийни и синдикални секретари, които слагаха своя отпечатък върху партийните конгреси на другите организации...

Едно чудо се извърши в Германия. Това, което ние очаквахме през дългите години на нашата борба; в което всички ние пламенно вярвахме; за което бяхме готови да дадем всяка жертва – и ако е необходимо, и собствения си живот – сега стана действителност!

Националсоциалистическата революция надви държавата на предателството и лъжесвидетелстването и издигна на нейно място отново един Райх на честта, верността и благоприличието. Но всички ние преживяхме голямото щастие, че не трябваше да извършим тази революция като водачи на „историческото малцинство“ „срещу мнозинството на германската нация. Ние сме радостно облекчени, за това, че германският народ, в края на нашата борба, още преди колелото да се обърне, се присъедини към нашите принципи с подавяващо мнозинство. Така стана възможно, щото едно от най-големите преобразования да бъде осъществено почти без никакво проливане на кръв. Благодарение блестящата организация на Движението, което беше носител на тази революция, в нито един момент на това историческо преобразование инструментът на ръководството не падна от ръката ни. С изключение на фашистката революция в Италия, никое историческо събитие от подобен род не може да бъде сравнено с Националсоциалистическото движение, по своята вътрешна дисциплина и по своя ред. **Факта, че днес огромното мнозинство на германския народ стои зад нас във вярна привързаност към новия режим, ние всички чувстваме като особено щастие. Защото хубаво е да знаеш, че имаш властта в своите силни ръце, но по-хубаво и по-щастливо е, да можеш да се радваш на любовта и на привързаността на един народ!**

И докато вие сте събрани тук в тази зала, милиони германски мъже и жени, както и германската младеж, изживяват този ден заедно с нас. Националсоциалистическото движение стана германският Райх, германската държава. След знамето на нашата някогашна опозиция днес марширува германската нация!

И това също е най-сигурният гарант за окончателния успех на нашето дело.

Както болният не може да бъде излекуван единствено чрез изкуството на лекаря, ако неговото собствено тяло не оказва никаква съпротива на чукащата на вратата смърт и ако е изгаснала дори волята за запазване на живота, така и никой народ не може да бъде спасен от гибел единствено чрез политическото ръководство, ако той сам по себе си е изгубил вече стойността на своето вътрешно съдържание, или пък, ако на политическото ръководство не се удаде да събуди волята на всички и да я постави в служба на спасението. Не само възвръщането на външната свобода

изисква доброволния съпровод на народните маси, а и стопанските проблеми не могат да бъдат решени, ако не се сполучи да се направи така, че мероприятията на правителството да се ползват с доверието на целия народ...

Ако фашизмът може да служи за пример, като едно историческо дело, което донесе спасението на италианския народ, националсоциализмът пое върху себе си изпълнението на същата мисия по отношение на германския народ. Затова ние няма да търпим, носителите на някогашната разруха на нашия народ, чрез своята вечно отрицателна дейност на разложението, да продължават и по-нататък да правят германския народ безволев, или макар само несигурен, в едно време, когато той трябва да помага с цялата си воля, за да бъде избегната катастрофата, да бъде преодоляна кризата. Затова, една от най-важните задачи на Движението ще бъде, да обяви **неумолима война на тези рушители на съпротивителната сила на нашия народ и да прокара тази борба до тяхното пълно унищожение или подчинение**. Като единствена носителка на държавната власт, Партията трябва да разбере, че отсега нататък цялата отговорност за развоя на германската съдба тежи върху нея. Предвид международното разпространение на най-главните ферменти на това разложение и на произлизащите оттам особени опасности за Германия, ние ще трябва толкова повече да се погрижим, щото **духът на съмнението и духът на колебливостта или на отпуснатостта, да бъдат без остатък прогонени от нашия народ**. Ние, националсоциалистите, минахме през един твърде дълъг период на преследване и потисничество, така че познаваме добре действителната стойност на неустановените демократически фрази на човечеството, които нашите политически противници разпространяват. Ние сме решени да действаме съобразно с това свое познание! Възпитателната работа, която Движението ще трябва да извършва, е огромна. Защото **не е достатъчно държавата да бъде организирана според определени принципи, а е необходимо народът да бъде вътрешно възпитан**. Само когато народът непрестанно взема вътрешно участие в принципите и методите, които крепят и движат неговата държавна организация, ще израсне един жив организъм, вместо да имаме една мъртва – понеже е само формална – механистична организация.

Само онова, което е изпълнено с живот, ще може, за своето запазване, да изисква живота на другите и ще успее да го използва!

*

Затова и този партийен конгрес има дълга да засили и заздравя чудесното доверие на нашия народ. Активният борец на Партията, комуто щастието е позволило да взема участие в тези конгреси, трябва отново да бъде укрепен в своята вяра в Движението и така да излезе в своя жизнен кръг, за да действа там като апостол на националсоциалистическата идея и за национал-

социалистическото дело. Германският народ ще бъде щастлив да види, че Движението, на което той е поверил с твърда вяра своята съдба, чертае на нацията смело и самоуверено нейния път.

Издигането и удивителната крайна победа на Национал-социалистическото движение никога не биха дошли, ако ние, като партия, някога бихме търпели принципа, че в нашите редици **всеки може да прави, каквото си иска**. Тази парола на демократическата разюзданост води само към несигурност, към необузданост и накрая към упадък и разпадане на всяка власт. Възражението на нашите противници, че ние самите сме се възползвали едно време от тези права, не издържа критика. Защото ние се възползвахме от едно неразумно право, което беше неразделна част на една неразумна система, за да съборим тази система заради нейната неразумност. Не пада нищо, което не е узряло за падане. Когато едно време падна старата Германия, тя доказва точно така своите вътрешни слабости, както и ноемврийската република ги доказва сега за всекиго. Ние само тогава не бихме имали право да се борим навремето с тези оръжия, ако бихме оставили, щото нашето собствено състояние да изпадне в същата вътрешна нелогичност и слабост!

Затова Партията, чрез своята политическа възпитателна работа сред германския народ, ще трябва да прави германския човек все повече духовно имунизиран срещу всяко връщане към това минало. Като отричаме парламентарно-демократическия принцип, ние застъпваме **най-настоятелно правото на народа да нарежда сам своя живот**. Но ние не признаваме в парламентарната система никакъв действителен израз на **народната воля**, която логически може да бъде само една воля за запазването на народа; ние виждаме в парламентарната система едно погрешно представяне на тази воля, ако не дори и едно изопачаване. Волята на един народ за утвърждаване на неговото съществуване се проявява **най-ясно и най-полезно в неговите най-добри личности!** Те са представителното ръководство на една нация и само те могат да бъдат и гордостта на един народ, но никога не и онези парламентаристи, чието рождено място е изборната урна и чийто баща е анонимната избирателна бюлетинка. **Творческото изграждане на бъдещото ръководство на нацията, чрез нейните най-способни личности, ще изисква години. Смисленото възпитание на народа ще изисква много десетилетия.**

Ако партийните конгреси на нашето Движение винаги са били образец на дисциплина и организация, това е било само затова, защото Движението знае, че то не може да изисква и да очаква от своите привърженици нищо, което то самото не може да извърши образцово. **Като прокарва отгоре до долу праволинейно принципа на авторитета и дисциплината в партийната организация, то получава моралното право да изисква същото и от последния наш сънародник.** И то трябва да прави това! Защото, **колкото по-големи са задачите, които ни поставя настоящето, толкова по-голям трябва да бъде**

авторитетът на онези, които трябва да решат тези задачи. Важно е, щото самоувереността на ръководството на цялата организация, чрез своите решения, да вдъхва безусловно доверие, както в партийните членове, така и в привържениците. **Защото народът с право никога няма да разбере, как така проблеми, по които неговото ръководство не може да бъде наясно, изведнъж му се поставят за разискване,** а по този начин, следователно и за разясняване. Може да се допусне, че и твърде мъдри хора не могат да стигнат до една съвсем пълна яснота по особено трудни въпроси. Но когато едно ръководство поставя точно такива проблеми на публично разискване и очаква да бъде взето становище по тях, това означава капитулация за самото ръководство. Защото по този начин ръководството очаква от широките маси по-голяма способност за преценка, отколкото притежава самото то. Тогава, обаче, то би трябвало да понесе и последиците и логически, да предаде ръководството на онези, които то отличава по този начин като повече годни да дават преценка!

В противовес на това, Националсоциалистическата партия трябва да бъде убедена, че тя ще успее, благодарение на метода на един обусловен от живата борба подбор, **да намери и да събере в себе си политически най-способния материал в Германия.** Тази общност трябва да признае между себе си същия закон, който тя иска да вижда спазван и от масата на нацията. Затова тя непрестанно трябва да възпитава сама себе си в идейните ходове на признаването, на авторитета, на доброволното поемане на най-строгата дисциплина, за да може да даде същото възпитание и на привържениците си. И в това отношение тя трябва да бъде твърда и последователна. Ясно е: нашите политически противници са бити. Тяхното собствено качество е изобличено като възможно най-малоценното. Единственото, в което те смятат, че могат да се надяват, е това: чрез умела разложителна работа постепенно да разхлабят националната дисциплина и да разклатят доверието на хората помежду им, както и по отношение на ръководството.

Нека този партиен конгрес се превърне в едно недвусмислено предупреждение към авторите на всички тези опити! Тази Партия е днес поздрава в своята организация, отколкото когато и да било по-рано, решителна в своята воля, твърда в своето самообладание, непрекословна в своята дисциплина и в **зачитането на отговорния авторитет надолу и на авторитетната отговорност нагоре.**

Само като произхождаме от този дух, ще можем да сполучим да калим нашето народно тяло, като оставим настрана всички мними и действителни различия в стопанския и в другия живот. **Само по този начин ще можем да възпитаваме гражданите, селяните, работниците и всички останали класи, да станат отново народ!**

Затова задача на Движението е, да възпитава в този смисъл германския народ, германските хора, за да осигури на по-нататъшното законодателство

радостното вътрешно разбиране и волята на всички сънародници. А ние ще съумеем да поемем върху себе си онова, което тогава, въпреки всичко, един или друг сред нашия народ няма да иска да разбере. Докато Партията застъпва принципи, които са абстрактно-правилни и могат да устоят на критиката на хилядолетията, **критиката на настоящето не бива да ни смущава. Тежко ни, обаче, ако би било допустимо образуването на една опозиция с подобри принципи, с по-добра логика и следователно, с повече право, съвсем независимо от това, от коя област би произлязла тя, пък макар и тя да бъде само теоретична.** Властта и нейното брутално приложение може да направи много нещо, обаче едно състояние може да се смята само тогава осигурено за продължително време, когато то се явява в себе си логическо и е идейно неатакуемо. И преди всичко: Националсоциалистическото движение трябва да се обяви за героизма – по-скоро да понесе всяка съпротива и всяка нужда, отколкото да се отрече, макар и само веднъж, от своите признати за правилни принципи. То може да бъде изпълнено само от един единствен страх, именно от страха, че някога би могло да дойде едно време, което ще ни изобличи или в неистинност, или в безидейност. **Който иска да спаси един народ, може да мисли само героически. Героическата мисъл, обаче, трябва да бъде винаги готова да се откаже от одобрението на настоящето, когато правдивостта и истината изискват това.** Както героят се отказва от своя живот, за да продължи да живее в пантеона на историята, така и едно действително голямо движение трябва да вижда в правилността на своята идея, в правдивостта на своята дейност онзи талисман, който сигурно ще го изведе от едно преходно настояще в едно безсмъртно бъдеще. . .

Да живее нашият народ!

Да живее Националсоциалистическата партия!

Основите на расата и културата

Реч, произнесена пред културната конференция на
Националсоциалистическата партия
по време на партийния конгрес в Нюрнберг,
2 септември 1933 г.

На 30 януари 1933 година Националсоциалистическата партия беше натоварена с политическото ръководство на Райха. В края на март националсоциалистическата революция беше външно приключена. Приключена, доколкото се отнасяше до пълното поемане на политическата власт. Но само онзи, за когото същината на тази исполинска борба е останала вътрешно непонятна, може да вярва, че с това е намерила своя край **борбата на светогледите**. Такъв би бил случаят, ако Националсоциалистическото движение не би искало нищо по-различно, от онова, което искаха другите съществуващи в страната партии. Във всеки случай, тези партии, в деня на поемането на политическото ръководство, обикновено достигат зенита на своята воля, а с това и на своето съществуване. **Светогледите, обаче, виждат в получаването на политическата власт само предпоставката за началото на изпълнението на тяхната същинска мисия.** Още в самата дума „светоглед“ лежи тържественото прокламиране на решението **да се постави в основата на всички действия едно определено изходно схващане и заедно с това, една видима тенденция.** Едно такова схващане може да бъде правилно или погрешно: при все това, **то е изходният пункт за вземане становище по всички явления и събития в живота** и следователно обвързващ и задължителен закон за всяка дейност. Колкото повече едно такова схващане се покрива с естествените закони на органическия живот, толкова по-полезно ще бъде неговото съзнателно приложение за живота на един народ.

Затова и непоквареният примитивен народ носи най-естествения светоглед в своя инстинкт, който го кара да взема автоматично най-естественото и следователно, най-полезното становище по всички засягащи го въпроси на живота. Както естественият, здрав и непокварен човек, като отделно същество, има най-отговарящото на неговия характер становище по отношение на вълнуващите го и засягащите го въпроси и черпи несъзнателно това становище от дълбочината на своя душевен мир, като напълно естествена реакция, така и здравият народ ще намери, с инстинктивна сигурност изхождащ просто от вроденото му чувство за самосъхранение, **най-добре отговарящото на нуждите на неговия ясен характер становище по всички жизнени изисквания,** които се изправят пред съзнанието му. Еднаквостта на живите същества от един определен род спестява по този начин формално установяването на обвързващи правила и задължителни закони. Само

физическото смесение на вътрешно различни отделни същества обърква становищата и довежда до принуждението, чрез закони и правила да стане възможно даването единен израз на иначе разпръснатите разнообразни реакции на един такъв народ, по отношение на въздействията и изискванията на живота.

Понеже пожеланите от Провидението различни видове хора не са получили еднакво предназначение, то при смесването на тези хора за воденето и даването на форма на живота на такава смесица, от решаващо значение ще бъде това, какви части в различните области на борбата за съществуване ще могат да наложат, като всеобщо задължително, онова схващане, което за тях е природно дадено.

Всички исторически установими светогледи са разбираеми само в тяхната връзка с жизнените цели и жизненото схващане на определени **раси**. Затова е твърде трудно да се вземе становище по отношение правилността или неправилността на такива схващания, ако не бъде изпитано тяхното въздействие върху хора, по отношение на които желаем тези схващания да бъдат приложени или да не бъдат приложени.

Защото онова, което за един народ е най-естествено – защото му е вродено и следователно, допадащо – жизнено проявление, за друг народ, с различен характер, при дадени обстоятелства означава не само тежка заплаха, но дори и неговия край.

В никакъв случай един народ, който се състои от различни расови ядра, не може да остави неговият живот да бъде определян трайно в най-важните случаи от две или три схващания едновременно и да гради съобразно с тях. Рано или късно, това неизбежно ще доведе до разпадането на едно такова противоприродно сдружение. Затова ако това трябва да бъде избегнато, тогава **от решаващо значение е, коя расова съставна част ще може да се наложи светогледно в неговата същина.** Тогава това ще определи, обаче и линията, по която по-нататък ще продължи развитието на един такъв народ.

В утвърждаването на своето съществуване, **всяка раса действа, като изхожда от силите и ценностите, които са и природно дадени.** Само **героично надареният човек мисли и действа героично,** защото Провидението му е дало предпоставките за това. Онези същества, които още по природа, чисто предметно, например физически, са негероични, носят и във воденето на своята жизнена борба негероични черти у себе си. Доколкото обаче, е възможно, щото например негероичните елементи на една народна общност да увлекат в негероичност и хора, които сами по себе си са героично надарени и по този начин да ги лишат от най-същественото на техния характер, дотолкова може и подчертано-героичното да подчини на своята тенденция чужди елементи, с пълно съзнание за преследваната цел.

Националсоциализмът е един светоглед. Като обхваща хора, които, съобразно със своята душевна надареност, се числят към този светоглед и

ги поставя в една органическа общност, той се превръща в партия на онези, които, съобразно с техния характер, трябва да бъдат придадени към една определена раса. При това, националсоциализмът признава дадеността на различните расови субстанции в нашия народ. Той е също далеч от това, да отхвърли сама по себе си онази смесица, която оформява общия жизнен израз на нашия народ. Той знае, че нормалният размер на нашите способности се обуславя от вътрешното расово подразделение на нашия народ. Обаче той желае, щото политическото и културното ръководство на нашия народ да получи образа и израза на онази раса, която единствено, чрез своя героизъм и благодарение на своята вътрешна надареност изобщо, е създала германския народ от един конгломерат на различни съставни части. С това национал-социализмът се обявява за едно героично учение за преценяване на кръвта, на расата и на личността, както и на вечните закони за подбора и по този начин, съзнателно се поставя в непреодолимо противоречие със светогледа на пацифично-интернационалната демокрация и на нейните прояви.

Този националсоциалистически светоглед води неизбежно към едно преориентиране в почти всички области на националния живот. Величината на резултатите от тази исполинска духовна революция днес не може да бъде преценена дори приблизително.

Както едва в течение на един дълъг развой на хората е станала ясна връзката между оплодяване и раждане, така едва днес на човечеството започва да се проявява значението на законите на расата и на нейното наследяване. Един ден това ясно познание и съзнателно вземане в съображение ще служи като основа на бъдещия развой.

Но като изхожда от познанието, че всичко създадено може да бъде трайно запазено само чрез същите сили, които преди това са били носители на създанието, националсоциализмът ще доведе сред германския народ същината на онези съставни части до доминиращо влияние и по този начин до най-видими ефекти, които в течение на много столетия са стимулирали и прокарвали образуването на нашето германско народно тяло.

Но ако националсоциалистическата мисия трябва да получи своето вътрешно оправдание, тогава тя ще трябва да издигне германския човек от дълбочината на едно чисто материалистично схващане за живота и да го възкачи на висотата на едно достойно представяне на онова, което трябва да разбираме под понятието „човек“. Защото, ако човекът действително трябва да бъде причислен към една по-висша жизнена форма, тогава той трябва сам да се отдели от животното. Ако в своя стремеж той би останал винаги само вътре в границите на примитивните нужди, никога не би се издигнал над сферата на чисто животинското. И тук човекът трябва да се покорява на своето, наложено му от Провидението, повеление. Защото фактът, че днес действително една част

от човешките родове още постигат осъществяването на своите жизнени задачи със задоволяването на най-ниските жизнени нужди, е също така естествено нещо при тези народи, както неестествено би било, ако определените от Провидението за по-висш живот раси, противно на предупредителния глас на своята съвест, дори противно на жарката принуда на своето същество, биха се върнали към тези най-примитивни жизнени схващания или дори което е все същото, биха се оставили да бъдат насила тикнати в тази посока.

Понеже в такъв случай природата издига своето живо възражение, раздвоението се е извършило сред онези народи, при които две различни по своя характер расови съставни части искат да живеят редом една с друга. **Човекът, който за задоволяването и запълването на своя живот няма нужда от нищо друго, освен от ядене и пиене, никога не е могъл да разбере онзи човек, който предпочита да му недостига насъщният хляб, за да може да утоли жаждата на своята душа и глада на своя дух.** При това, погрешно е също да се мисли, че човекът ще бъде някога в състояние да разбере или да схване онова, схващането, на което Провидението не е определило за неговия род. Но, както за запазването на всяко човешко общество трябва да бъдат застъпвани известни принципи, безразлично дали всички хора са съгласни с тях или не, така и **културният образ на един народ трябва да бъде оформен според неговите най-добри съставни части,** които, благодарение на своето вродено предимство, стават носители на културата.

Обаче, онова вътрешно разбиране, което липсва на неродените за тази мисия, онова, което те никога не могат да схванат със сърцето и душата си, – към него, именно, ще трябва, чрез съзнателно възпитание, да им бъде внушен поне плах респект. Впрочем, те ще трябва да свикнат да признават тези жизнени проявления на едната страна от техния народ, точно така, както другата страна ще трябва да се съобразява с техния манталитет.

Затова, във всички времена **светогледите са определяли не само същината на политиката, но и образа на културния живот.** Поетите са възпявали герои, когато героични времена са давали възможност на героите да се проявят, или пък са слизали в низините на всекидневния живот, когато времето е било негероично и именно такива хора са му давали тон.

Защото никога изкуството не може да бъде отделено от човека. Фразата, че именно изкуството било интернационално, е куха и глупава. Ако други области на живота могат някак да бъдат научени чрез възпитание, за изкуството човек трябва да е роден, което ще рече: **Лежащата извън всякакво възпитание принципна надареност и следователно, годност е от най-решаващо значение.** Тази надареност, обаче, е съставна част от една наследствена маса. Затова не всеки, който – расово погледнато – следва да бъде причислен към този най-способен род, трябва да е и творец на изкуство, обаче

само от един такъв род ще може да се издигне истинският гений и само тази раса ще може да го почувства и разбере.

Белег на най-страшно духовно декадентство на миналото време е това, че хората тогава говореха за стилове, без да познават тяхната расова обусловеност. Гъркът никога не е строил интернационално, а само гръцки, тоест **всяка ясно оформена раса има своя собствен почерк в книгата на изкуството**, доколкото не е – като например еврейството – изобщо без собствена художествена творческа способност. **Когато някои народи копират изкуството на чужд род, това не е доказателство за интернационалността на изкуството, а е само доказателство за възможността да бъде преписано нещо**, което друг интуитивно е преживял и създал.

Само там може да се говори за действително разбрано проникване на един народ в изкуството на друг народ, където, независимо от всички разстояния по време и по език, е налице **един и същ расов корен**. Затова, колкото повече един външен светоглед, а заедно с това и вътрешно определено расово ядро при един народ, получава доминиращо влияние, толкова повече и по-бързо ще последва – не само политически, но и културно – едно сближение с жизнения израз на расово близки народи и държави, без оглед на дистанцията по време. Защото, **каквото и да се промени във външния образ на света, вътрешната надареност на самите раси не се изменя**. Хилядолетия не могат да окажат влияние, докато самата наследствена маса не бъде покварена по отношение на своята кръв.

Затова идеалът за красота на античните народи и държави ще бъде вечен, докогато земята ще бъде населявана от хора, които имат еднаква надареност, защото са от еднакъв произход. Не камъкът или мъртвата форма са вечни в своята красота, а вечни са само хората, които дължат своя произход на един и същи корен. Затова е, заблуждение да се вярва, че творческата първобитна сила на една раса определя – чрез някакъв стилистичен закон, или пък готова – формата на своите художествени културни прояви. Да: само онзи народ, който е с несигурен инстинкт, защото в расово отношение е станал неединен, има нужда от правила, за да не изгуби чудната нишка, която някога са били намерили некомплицираните – понеже са били естествени – представители на една благословена раса.

Смешно е да се мисли, че човек би могъл да намери, без светогледно подновяване и следователно, без расово поясняване, един нов „стил на живота, на културата и на изкуството“, както е смешно да се допуска, че природата ще натовари с тази ясновидска задача всеки среден кърпач.

Не всеки грък е можел да изгради един Партенон. Но когато един грък създаде това чудно творение, всички знаеха, че това е най-мощната, защото е и най-величествена, манифестация на гръцкия характер и на гръцкия дух.

Така, расово-светогледно обоснованата тенденция на едно време ще определя тенденцията и психиката на изкуството. **Расата, която слага своя отпечатък върху целия живот на един народ**, вижда тогава със своите очи и задачите на изкуството. Като обхваща по суверенен начин всички обстоятелства и условия на целта и на материала, тя разрешава по свое разбиране произведението на изкуството. Но само най-ясният човешки дух може да намери, при това, пътищата към най-възвишената красота. Последната мярка за това лежи, обаче, в познанието за една кристално-ясно изпълнена целесъобразност. Това няма нищо общо с онази мнима „предметност“, която не иска да разбере, че човек трябва да прави разлика между животинския примитивизъм и хармоничната красота.

Не всеки човек на изкуството ще намери това последно съвършенство; но всички те трябва да го търсят. На всеки народ са теглени неговите естествени граници. Благословеният от Бога човек на изкуството, обаче, като превърнала се в човек компримирана упоритост на неговия народ, винаги ще избързва пред средните общи познания и несъзнателно ще намира онези форми, които могат да бъдат чувствани като най-висша и най-възвишена красота, но които, като най-ясна целесъобразност, могат да бъдат доказани често пъти едва след хилядолетия.

Както благородните хора винаги са взаимно съзнавали красотата при двата пола, за да разберат едва след хилядолетия, че върховната красота на жената се крие в целесъобразното оформяване и съвършенство на нейното тяло и на нейния характер – също така, както и при мъжа – така и конструктивната и тектоничната форма за разрешението на нейните две задачи може да се удаде на действително надарения художник, преди още така наречената точна наука да може да даде доказателство за статическата правилност на намереното разрешение.

Ние, обаче, по себе си знаем, че в древността и в ново време арийско-нордическият човек винаги е намирал неизбежната синтеза между поставената задача, целта и дадения материал. Неговият свободен творчески дух е оставал винаги еднакъв и – макар в продължение на столетия определени светогледи, като външен израз на чужди народностни елементи, да са подчинявали човечеството на стилови закони, които за своето време може да са били светогледно прави, но които са противоречили на истинската вътрешна арийска същина – все пак този дух непрестанно е търсил някакъв изход към своя собствен, макар и отминал свят.

Затова не е никак чудно, че **всеки политически-героичен век веднага потърсва в своето изкуство моста към едно не по-малко героично минало**. Тогава изведнъж гърци и римляни стават много близки на германците, защото всички те трябва да търсят своите корени в една основна раса; затова и безсмъртните постижения на старите народи винаги упражняват своето

притегателно въздействие върху **расово сродните им поколения**. Но понеже е по-добре да се подражава на хубавото, вместо да се произвеждат нови лоши работи, наличните интуитивни творения на тези народи днес, без съмнение, могат да изпълнят, като стил, своята възпитателна и ръководна мисия. В същата мярка, обаче, в която северният дух преживява своето съзнателно възкресение, той ще трябва да разреши културните задачи на днешното време с не по-малко пълна яснота и следователно, в естетична красота, **както неговите расови предци** са се справили с поставените им проблеми.

Също така смешно, дори детинско е, да искаме плахо да бягаме настрана от пътя на намерените вече от нашите предци класически форми и изрази на художествена творческа сила, както би било глупаво да отхвърляме други познания и опити в живота само затова, защото тези истини са били вече намерени от минали поколения.

Човечеството би се изродило, културата би изостанала назад, ако си пробие път страхът да използваме и по-нататък една наследствена маса от жизнени и културни блага само затова, защото декадентски или расово чужди елементи, в своя духовен анархизъм или в своето обусловено от техния **произход** отрицание, много биха искали да поставят главнята на пожара под всички постижения на миналото.

И обратното – една творческа раса не бива да въздига общата сума на постиженията на своите предци, като стил, до висотата на един тираничен закон, който би ограничил или дори изнасилвил всяко по-нататъшно собствено постижение.

От миналото и от настоящето едновременно се изгражда бъдещето. Дадената цел, творческата възможност на настоящето и техническият материал са елементите, от които и с които истински-творческият дух създава своите творения, без да се бои да употреби намерените и завещаните блага от предците. Той е и достатъчно смел, за да свърже с тях намереното от самия него хубаво ново нещо!

Защото също така е дребнаво, при строежа на един театър например, да искаме да отречем външно, че тук сме само подновители и продължители на една институция, дадена в същината си още преди хилядолетия, както и обратното – също така е непоносимо да искаме да лепнем външно на една модерна машинна фабрика или на една електрическа централа елементи от гръцките или готически форми. Затова е изобщо погрешно да говорим за един „нов стил“, който трябва да бъде търсен; напротив, ние можем само да се надяваме, че нашата най-добра човечност ще бъде избрана от Провидението, за да разреши също така суверенно, **като изхожда от своята движена от кръвта вътрешна същина**, поставената ни днес задача, както това се е удало, например, на арийските народи в древността. Онова, което това минало и изобщо сродното на нас минало, ни е завещало като конструктивен и художествено ценен опит,

ние искаме да използваме и да развием по-нататък също така свободно, както и самото изкуство на древните е било само резултат на един далечен развой. От решаващо значение е само това, че **чрез съзнателното изтъкване на преден план на расовата субстанция, която крепи нашия народ, както и чрез суверенното обявяване на нейната същност и светогледа, който и е присъщ, – ние създаваме едно ядро, което в течение на дълги периоди ще може да развива въздействието на своя творчески дух.**

Не е случайно това, че **светогледно най-неясният век** в своята либералистична разюзданост – разбирай: несигурност – беше несигурен и в областта на културното творчество. За по-малко от един век художествените постижения на народите на всички времена бяха изпробвани и отхвърлени. В кубистично-дадаистичния култ към примитивното тази несигурност намери най-сетне израза, който и беше единствено подходящ, защото беше сигурен. Това е културната жизнена проява на безкултурната утайка на нациите.

Не само политически, но и културно, марксизмът неизбежно завършва с нихилизъм. Докато официалното упражняване на изкуството по този начин, в края на настоящия век, можеше да остави само най-противни впечатления, все пак бяха създадени не само духовно-политически, но и културно важни предварителни работи за подновяването на народите.

Както националсоциализмът в Германия е осъществяване на многобройни пророчески предчувствия и фактически научни познания, така беше извършена несъзнателно и предварителната работа за един нов **художествен ренесанс на арийския човек.**

Забележително е, че тази предварителна работа беше започната от задачите, за чието разрешение нямаше налице изобщо никакви образци. Модерната техника принуди човека да търси собствени пътища. От цел и материал бяха намерени и развити само форми, които в естетиката на много машини, например, имат повече гръцки дух, отколкото някои строежи, които са лоши подражания.

Тази огромна нова област сочи, като новооткрита земя, духовните паметници на едно също така модерно, както и естетично задоволително, творчество. От тук, през новите строителни материали като стомана, желязо, стъкло, бетон и т. н. развойт неизбежно отива към един път, който отговаря на строителните цели и на тези материали.

Но и тук не всеки среден човек е призван да създаде безсмъртни творения. Който търси новото само заради самото ново, лесно ще се заблуди в областта на лудориите, понеже, когато най-глупавото бъде пресътворено в камък и материал, естествено е, че то лесно ще мине за нещо действително ново, тъй като в миналите епохи не на всеки луд е било позволявано да обижда околния свят чрез недоносчетата на своя болен мозък. Под паролата „Ново на всяка цена“ всеки кърпач може да създаде нещо особено. Трябва да се пазим, обаче, от това,

да виждаме само в такива експерименти доказателството за значението на един човек и на неговата работа⁵.

През всички времена, само на малцина благословени от Бога, Провидението е възлагало мисията да създадат нещо действително безсмъртно ново. Именно, тези хора са станали пътеуказатели за едно далечно бъдеще. Към възпитанието на една нация спада и това: да бъде внушено на хората необходимото страхопочитание пред тези великани, защото те са възплъщението на най-висшите ценности на един народ. Когато са творили, те не са били обладани от болезнената представа, че създават на всяка цена нещо ново, а са създали нещо ново, защото са искали да създадат и е трябвало да създадат най-доброто.

„Небивалото“ не е доказателство за доброто качество на едно постижение; по-скоро то може да бъде доказателство за неговата небивала малоценност. Затова, когато един, така наречен, човек на изкуството вижда своята единствена жизнена задача само в това, да създаде една възможно най-объркана и непонятна представа за творчеството на миналото или и на настоящето, тогава все пак действителните постижения на миналото ще си останат постижения, докато художественото пелтечене на един такъв рисуващ, музициращ, скулптиращ или строящ шарлатанин, ще бъде един ден само доказателство за величината на упадъка сред една нация.

Невъзможно е още и това, щото един така самоунижаващ се човек изведнъж да се поправи и да създаде нещо по-добро. Той е без никаква стойност и ще си остане без никаква стойност. Той е претърпял неуспех, защото му е липсвало призванието за най-висшето, а заедно с това – и най-естественото отличие. Да се отличиш чрез съзнателни лудории и по този начин да привлечеш върху себе си вниманието на хората, това свидетелства не само за една художествена немощ, но и за един морален дефект.

Изкуството е една възвишена мисия, която задължава към фанатизъм. Който е избран от Провидението, за да разкрие на околния свят душата на един народ, да я направи да звучи в тонове или да говори чрез камъка, той страда под силата на всемогъщото, на овладялото го принуждение; той ще говори на своя език дори и когато околният свят не го разбира или не иска да го разбере и по-скоро ще поеме върху себе си всяка нужда, отколкото да остане, макар само веднъж, неверен на своята звезда, която го ръководи вътрешно.

Националсоциалистическото движение и държавно ръководство не бива да търпи и в областта на културата, щото некадърници или мошеници изведнъж да сменят своето знаме и – приспособявайки се набързо – да

⁵ В речта си върху изроденото космополитично-еврейско и здравето национално изкуство, която ние даваме в глава V на тази книга, Хитлер доразвива тези си възгледи. Проникновеното разбиране на изкуството ни кара да си спомним за самораслия художник, който с папка рисунки под мишница, стоеше пред вратите на Виенската художествена академия, с внушено от природата желание да бъде приет за студент.

нахлуват в новата държава, за да имат и там, в областта на изкуството и на културната политика, пак решаващата дума. Дали Провидението ще ни прати онези хора, които ще смогнат да дарят на политическата воля на нашето време и на неговите постижения един равностоен културен израз, това ние не знаем. Но ние знаем едно, - че в никакъв случай представителите на упадъка, който лежи зад нас, не бива изведнъж да станат знаменосци на бъдещето. Или недоносчетата на тяхната тогавашна продукция са били едно действително вътрешно преживяване и тогава те трябва да бъдат поставени под лекарско наблюдение като опасни за здравия смисъл на нашия народ; или пък това е било само една спекулация и тогава мястото им е, заради извършената от тях измама, в някое подходящо за целта заведение. В никакъв случай ние не искаме да оставим, щото културният израз на нашия Райх да бъде фалшифициран от тези елементи; защото тази държава е наша, а не тяхна.

Тази нова държава ще положи съвсем други грижи за културата, отколкото старата държава. Като признава правото на особено предпочитание на онези съставни части на нашето народно тяло, които навремето поставиха началото и прокараха неговото създаване, националсоциализмът трябва да обоснове това и морално.

Задоволяването на животинските нужди лежи в природата на всички хора. От това, обаче, никой човешки род не би могъл да изведе особеното право да ръководи другите, или дори да господства над тях. **Онова, което единствено може да направи човека да изглежда избран за ръководство, то е неговата видима способност да се издига над примитивното и да облагородява вулгарните прояви на живота.** Винаги политическото ръководство ще трябва да създава, предметно и фактически, предпоставката за развоя на изкуството. Дори когато един народ изчезне и хората замлъкнат, тогава камъните ще заговорят, докато има други народи с приблизително същите културни заложиби.

Затова всяка голяма политическа епоха в световната история ще оправдае правото на своето съществуване чрез най-видимия документ на своята ценност, който може да съществува: чрез своите културни постижения.

Мнението, че в материално лоши времена културните въпроси би трябвало да останат на заден план, е също така глупаво, както и опасно. Защото, който иска да прецени културата само откъм нейната материална печалба, или който иска само да си състави понятие за нея, няма никаква представа за нейната същина и за нейните задачи. Опасно е, обаче, това схващане, защото по този начин то свежда целия живот до едно ниво, при което, в края на краищата, решаващата дума ще има броят на малоценните.

Точно в едно време на стопански нужди и грижи е важно да бъде пояснено на всички хора, че **една нация има и по-висши задачи, отколкото да се топи във взаимен стопански егоизъм.** Културните паметници на човечеството

винаги са били олтарите на опомнянето за тяхната по-добра мисия и за тяхното по-високо достойнство.

Ако някои народи не искат да знаят това, тогава те са изгубили вече по-добрата съставна част на своята кръв и тяхната гибел е само въпрос на време. Но понеже сме убедени във вътрешната ценност на германския народ, ние ще се погрижим, щото чрез неговото политическо и държавно ръководство, да му бъде дадена възможност да даде доказателство за тази своя вътрешна ценност.

Нека германските хора на изкуството от своя страна да имат съзнание за задачата, която им възлага нацията. Понеже изглежда, че над света владее глупостта и безправието, ние ги призоваваме да поемат и те, чрез германското изкуство, най-гордата защита на германския народ.

Политическото водачество на народа

Заклучителната реч на Фюрера пред партийния конгрес в
Нюрнберг, 14 септември 1933 г.

ще няколко часа и голямата манифестация на Партията ще бъде приключена. Влак след влак ще потеглят в нощта нататък към германските провинции. Всеки ще се върне пак към работата си, единият в своята нива, другият във фабриката, третият в кантората; борбата на живота отново ще ги сграбчи, но въпреки това, не ще може да изличи от паметта им спомена за преживените тук дни.

Някои хора, които същината на това Движение не е обхванала, защото те самите не могат да я обхванат, може би, ще си поставят въпросите:

Първо: Защо се прави една такава манифестация и второ: Как могат да идват хората на тази манифестация? Как е възможно толкова много мъже да пътуват през цялата страна, за да маршируват някъде, да спят под палатка, да се задоволяват с проста храна – и всичко това, без да им се плаща? Как е възможно това?

Този въпрос аз си поставих, мои партийни другари и другарки, още преди да започна това дело. Аз се запитах тогава: Ще може ли това да бъде изисквано от германския народ? Един важен въпрос, защото от отговора, който можеше да му се даде, зависеше не само основаването на една партия, възможността или невъзможността да бъде извикано на живот едно движение, но от този отговор зависи и съдбата на германската нация!

Ако на този въпрос беше отговорено отрицателно, тогава всеки опит за едно възраждане на нашия народ щеше да бъде напразен. Ако ли пък мислехме, че можем да отговорим утвърдително, тогава трябваше да се решим на това смело начинание!

Ако дълги години, при всички положения и при всички обстоятелства, аз съм вярвал в победата на Националсоциалистическото движение, това непоколебимо убеждение идваше от едно основно преосмисляне на законите на живота и развитието. Моите политически противници бяха пропуснали да направят това.

Ако сега, след победата, говоря открито върху тези мисли, вместо да говоря, както досега, само пред водачите, правя го по две съображения. Първо, сега противникът може спокойно да научи тези мисли. И второ, цялото Движение трябва да схване тези познания за вечни времена, като едно непрестанно задължение; да не ги забравя и винаги да следва поуките от тях!

В природата няма необясними случайности. Онова, което изглежда неправилно на човека, в действителност е непонятно само за него. Всяко развитие се извършва според закона за причините и последиците. Понеже последицата е онова, което на първо място се вижда и чувства, повечето хора обикновено се занимават само с нея. Страхът от търсенето и намирането на причините лежи дълбоко в кръвта на човека, особено тогава, когато неговото покварено Аз предусеща – от внезапното разкриване на определени причини – познания, които са неприятни, защото са задължителни. Неприятни са винаги онези истини, които означават упрек срещу обикнати пороци. Човек съвсем не иска да намери онова, което противоречи на отпуснатия навик, което е противно на удобството на всекидневния живот, онова, което приятелите не разбират и което дразни съседите, онова, което нарушава ленивото спокойствие. И все пак, човек може да постигне трайно излекуване на болни състояния само тогава, когато си изясни техните причини. Едва тогава вътрешният ход на събитията в живота на народите става понятен, загадъчното във възхода и упадъка на народите изгубва своята тайна.

Образуващите се от стотици хиляди мними случайности отделни съдби се разплитат и се явяват като безбройни станции на един съвсем ясно предначертан път, който води или надолу, тоест към края на един народ, или нагоре към неговото трайно самоутвърждаване и по този начин, към неговото по-нататъшно съществуване. Никой народ, който е тръгнал веднъж по наклонената плоскост надолу, не може да бъде откъснат от нея, освен чрез едно позитивно вземане в съображение на такива познания. Дали това съобразяване е направено от благоразумие или поради несъзнателен инстинкт, това остава безразлично. Щастлив е народът, който още в своя близък до природата инстинкт притежава своя предупредител и следователно, своя спасител. Нещастен е народът, който вярва, че може да мине без инстинкт. Неговата съдба зависи тогава само от възможността, един ден действителният разум да спечели победа над суетното, повърхностно знание, като смирено опознаване на лежащите в основата на инстинкта вечни закони на живота.

За да познаем, обаче, болестта на едно народно тяло, най-напред е необходимо да разбираме неговия строеж.

Почти всички народи в света се изграждат днес от различни **расови** основни материи. Тези първични елементи са носители на способности, които се различават една от друга. Само в най-примитивните функции на живота може да се приеме съществуването на някаква еднаквост за всички хора. От там нататък, обаче, те веднага започват да се разделят едни от други в своя характер, в своите заложи и в своите способности. Разликите между отделните **раси** могат да бъдат отчасти, както външно, така и – което е самопонятно – също и вътрешно грамадни и са грамадни. Разстоянието, което лежи между най-ниския, все още така наречен човек и нашите най-висши раси, е по-голямо, отколкото е разстоянието между най- ниския човек и най-висшата маймуна !

Ако в този свят нямаше няколко раси, които да определят в този момент неговия културен облик, тогава едва ли би могло да се говори изобщо за някаква човешка култура. Не климатът или възпитанието са отговорни за това, а единствено самият човек, който е надарен от Провидението с тази способност.

Макар тази способност за културна дейност да е сама по себе си и по начало присъща на определени раси, все пак нейното практическо проявление става само при определени благоприятни за това обстоятелства. Човекът, като отделно същество (съвсем независимо от това, какви сили крие в себе си), ще бъде неспособен да постигне по-висши постижения до тогава, докато няма да може да обедини силите на много хора в служба на една идея, на една представа, на една воля и за една дейност. Един поглед към природата ни показва, че създанията на една чиста раса са повече или по-малко равностойни не само телесно, но също и по характер и по способности. Тази еднаквост е най-голямата пречка за образуването на една по-висша работна общност. Защото, когато всяка по-висша култура получава своето проявление чрез постижения, които могат да се постигнат само благодарение на едно общо използване на човешки работни сили, тогава едно множество от индивиди трябва да жертва части от своята индивидуална свобода, за да се подчини на волята на един отделен човек. Колкото и разумът да ни съветва да постъпваме така, все пак в действителност ще бъде трудно да се обяснят на съвсем равни хора основанията, поради които, накрая, въпреки всичко, **само един ще трябва да издигне своята воля над волята на другите. Обаче двете понятия „да заповядваш“, и „да се подчиняваш“** получават съвсем друг и по-наложителен смисъл в момента, в който хора от различна ценност се сблъскат едни с други и тогава, чрез по-силната част, **бъде създадена една група, която преследва една обща цел.** В най-примитивния смисъл на думата, това става още в момента, в който човекът налага своето господство над животните, откъсва ги от свободата на техния дотогавашен живот и ги вгражда в своя жизнени процес, без да го е грижа дали неговите животински помощници са съгласни или не. Дълго време преди това, обаче, хората са направили същото нещо, сами между себе си. **По-висшата раса,** – преди всичко по-висша в смисъл на организационни способности, – подчинява на себе си една по-нисша раса и по този начин създава едно съотношение, което вече обхваща две неравностойни раси.

Едва по този начин се явява подчинението на едно множество от хора под волята на често пъти само малцина, която воля се извежда просто от правото на по-силния, едно право, което, погледнато в природата, може да се смята за единствено възможно, защото е разумно. Както дивият кон не се подчинява доброволно или дори радостно под игото на човека, също така и един народ не се подчинява на силата на друг народ. Обаче, в течение на едно дълго развитие, въпреки това, твърде често тази принуда се е превръщала в благодат за всички. Образуваха се онези общи форми, които, чрез спояването на различни раси, са сложили основата на същината на организацията.

Но организацията изисква волята и дейността на много хора да бъдат подчинени под волята и енергията винаги на един единствен човек. В същата мярка, обаче, в която хората разкриват предизвикващите удивление резултати на това сплотяване на техните способности и работни сили, те познават не само целесъобразността, но и необходимостта от едно такова действие. И така, една арийска култура, от значение и с големи размери, се е създала не там, където са живели сами със себе си чисти арийци, а навред там, където те са образували едно живо сепление с раси от друг характер. **Не в смисъл на едно кръвно смесение, а в смисъл на една организационно-целесъобразна общност.** И онова, което първоначално сигурно е било чувствано от победения като тежка принуда, по-късно се е превръщало в благодат за него. Несъзнателно у господстващия народ се е развивало все по-живо, като морал, познанието, че господството на този народ не бива да бъде своеволие, а благороден разум. Способността да подчинява други народи не му е била дадена от Провидението, за да накара безсмислено тези народи да го чувстват като господар, или за да ги измъчва, а за да се създаде, от сдружението на неговата гениалност със силата на другия народ, за двата народа общо едно човешко съществуване, което ще бъде достойно, защото ще е полезно за единия и за другия.

Щом като, обаче, беше сложено началото на този процес за образуване на народи и държави, комунистическият век на човечеството беше приключен. Защото **комунизмът не е една по-висша степен на развитие, а е най-примитивната изходна форма.**

Хора с напълно еднакъв характер и от еднакъв род, следователно и с еднакви способности, неизбежно ще бъдат еднакви и в своите постижения. Тази предпоставка е вярна за напълно единни по раса народи. Като приемем тази предпоставка, отделният резултат от дейността на такива живи същества ще отговаря само на общото средно ниво на всички. Но понеже, както се спомена вече, поради липсата на възможност за събиране на много индивиди под волята на един единствен човек, големи постижения не са възможни, то жизнените блага, създадени от хората от средното ниво, ще бъдат съвсем примитивни. Поради това, липсва предпоставката за едно ясно изтъкване на понятието за собственост, тъй като не са налице необходимите за това разстояния между постиженията. Защото това понятие изгубва своя вътрешен смисъл тогава, когато общият резултат на творчеството още от самото начало се разпределя равномерно, поради съвсем еднаквото участие в резултатите. Ето защо, при това състояние комунизмът е един също така естествен, както и морално понятен ред. Обаче, със събирането на хора от различна ценност ще бъде различен и резултатът от техните постижения, тоест **качествено по-високостоящата раса ще допринася повече за общия резултат на общата работа, отколкото качествено по-лошата раса.** Особено способностите ще лежат в различни плоскости. Примитивната способност на едната раса създава и без това по-други ценности, отколкото по-високо развитата, или от друг характер способност на

партньора в живота. Поради това, обаче, управлението на добитите от работата блага неизбежно попада под едно разделение, което произхожда от вземането в съображение на постиженията. Това ще рече, с други думи въздаденото ще бъде отново управлявано като собственост в онази мярка, в която е било създадено.

Затова **идеята, за частната собственост е неразделно свързана с убеждението за една различна по род и по ценност работоспособност на хората**, а заедно с това, пък и с различието по род и по ценност на самите хора. Човек не може, обаче, да приеме в една област на живота различната ценност – която аз искам да означа като **различна надареност** – като морална претенция за един определен резултат, за да я отрече след това в някоя друга област и по този начин да действа нелогично. Защото нелогично е да се заявява, че частната собственост била морално оправдана, понеже работоспособността на хората, поради тяхната различна надареност, не била еднаква и поради това, резултатите на тази работоспособност, отделно взети, били толкова различни, че при тяхното администриране трябвало да се вземе в съображение производителната способност и по-нататък да се заключи, че и в най-важната област на общото администриране на живота – в областта на политиката – трябвало да се утвърди еднаквата способност за всички. Признава се, че не всички хора в една нация са способни да управляват едно имение или една фабрика, но се твърди, че всички са способни да управляват държавата или да избират нейното управление – и това твърдение се обявява най-тържествено в името на демокрацията!

Това е само по себе си едно противоречие. – Или хората, поради еднаквата си способност, са в състояние всички еднакво да управляват една държава и тогава поддържането на идеята за собствеността е не само несправедливост, но просто глупост, или пък хората действително не са в състояние да поемат в общо управление, като обща собственост, общосъздадените материални и културни блага на една нация и тогава те са още по-малко в положение да управляват държавата!

Ето защо, **общото управление на ценностите чрез всички няма да бъде възможно, тъй като не всички те са взели равномерно участие в създаването на тези ценности**. В такъв случай, обаче, общото управление на държавата чрез всички е още по-малко възможно, защото държавата най-малко дължи своето съществуване на всички; тя го дължи само на една определена част, на която държавата се обляга и благодарение на която държавата се запазва, понеже навремето, благодарение на тази част, държавата е била образувана.

Тази констатация не е несправедливост, нито е строгост, а е само една констатация на истината.

Трябва, следователно, само да се обясни дали образуването, да речем на германския народ и на германската държава, е било продукт на една всестранна воля на всички участващи в него, или не.

Ние можем да отговорим съвсем ясно на това:

Германският народ не е произлязъл така, както почти всички познати на нас действително творчески културни народи в света. Една малка организационно-способна и културно-творчески надарена раса е покорявала, в течение на много столетия, други народи и отчасти ги е претопила, отчасти се е приспособила към тях. Разбира се, от само себе си, че всички отделяй съставни части на нашия народ са внесли в този съюз своите особени способности. Той е бил създаден, обаче, само от едно единствено народо-творческо и държавнотворно ядро. Този народ-ядро е наложил своя език, естествено не без да заеме нещо от покорените и най-накрая, е подчинил всички на една обща съдба до такава степен, че животът на държавно-творческия народ се е свързал неразривно с живота на постепенно претопените други съставни части.

И така, победители и победени отдавна са се слели в една общност.

Това е нашият днешен германски народ.

И такъв, какъвто е, ние го обичаме и сме привързани към него. В течение на хилядогодишната история са ни станали близки и скъпи всички негови черти, които, взети отделно, са често пъти толкова различни. Тази близост е толкова голяма, че ние сме доволни от всеки принос, който идва от нея. Ние не проучваме, на кого дължим музикалността на нашия народ и на кого – неговите технически способности; кой ни дарява с изкуството на разказването и кой – с хладината на мисленето; откъде произхождат нашите философи, държавници или пълководци.

Във всеки случай, ние не проучваме, за да направим след това специална преценка, а най-много – просто, за да знаем от какъв вид са корените, от които германският народ черпи своите способности. И ние сме станали до такава степен една общност, че сме изпълнени само с едно едничко желание: всички съставни части на нашия народ да могат да допринесат най-доброто от себе си за богатството на нашия общ национален живот. Когато всеки прави приноси там, където трябва да ги прави, тези приноси ще са от полза за нашия живот и ние ще им бъдем благодарни. Заедно с това, ние ще се грижим, щото всяка съставна част да вземе под своя закрила онова, което е допринесла за нашето общо жизнено благо. Защото само музикално-надареният народ може да твори в царството на тоновете, но, заедно с това и да запазва създаденото като наследствено благо, чрез постоянни грижи. И никога, чрез никакво действие, една съставна част от народа не трябва да поема отговорността за нещо, което не е дала тя, а някоя друга част.

Понеже творчеството е естествено, то при нормални условия, животът го регулира така, че човек може да заключи не само от расата за способността, но и от способността – за расата. Това означава, следователно: Не е необходимо, музикално-способните хора да бъдат открити най-напред като раса, за да им се повери грижата за музиката, а музиката открива расата, в която тя намира способността.

Животът поставя на всеки отделен човек, в деня, когато избира професията си, въпроса за неговия произход. Всички индивиди на един народ получават познание за различните функции на живота. Но всяка от тези функции събужда особен отзвук само сред една част от тези хора. Това е онази част, която причинно, съобразно със своя произход, е била надарена и следователно, призвана за особен носител на тази функция.

Колко малко общо има изборът на професия с някакво претегляне на икономически предимства или вреди, се вижда най-добре от това, че този избор се предоставя на една възраст, на която липсва всяка предпоставка за такова разбиране. Нещо повече: ние казваме дори: че момчето трябва да бъде „родено“ за нещо. Това не казва нищо друго, освен че ние го оставяме да решава несъзнателно – и все пак съзнателно. Несъзнателно, понеже то едва би могло да прецени материалните резултати; съзнателно, понеже то, вместо това, ще се вслуша в един вътрешен глас, който ще го посъветва по-правилно, отколкото това би могъл да направи повърхностният човешки разсъдък. Наистина, е удивително, когато едно единадесетгодишно момче започне да рисува и да прави резби в своето село, без да може да се откъсне от своята страст, която му обещава толкова малко практическа полза и най-накрая, дарява на нацията, като голям майстор, безсмъртни творения! Онова, което не вълнува хиляди хора в живота, привлича под своята власт стотици други, защото отговаря на техните наследствени заложби. Народът, обаче, може да има само един интерес, именно – **този глас на наследствените дарби да бъде винаги слушан**. Защото той му дава хора, които не са насилени чрез принуда, понеже не са били родени за дадена работа, а хора, които ся изпълнени със страст и следователно, са природно подходящи за известна професия.

Както във всички области на живота не можем да изпитваме никаква завист за това, че родените специално за един занаят, т. е. природно способните хора, имат решаващо влияние, също така е и в областта на политическото съхранение на това, което в течение на хилядолетията за нас е станало народ.

Както немусикалният човек не може да се чувства обиден или оскърбен, че не той създава музика или дирижира оркестър, а някой друг, който е музикално надарен, така и във всяка друга област заемането на дадено място от способните за това, не може да бъде чувствано като пренебрегване за онези, които нямат способности в тази област. В действителност, такава завист не е имало никога. Само едно съзнателно подвеждане може да създаде у човека подобна лудост.

Като се изхожда от познанието, че всичко създадено може да бъде запазено само от същата сила, която го е создала, стигаме до заключението, че едно народно тяло може да бъде запазено само от силите, които са го извикали на живот и които, чрез своите организационни способности, са го сплотили и закалили. И затова всички, които обичат своя народ и желаят неговото запазване,

трябва да имат грижата, щото онази съставна част от народа да развие своите политически способности, която едно време е била носител на политическото създаване и по-нататъшното оформяване на тази общност.

Защото който поверява народното политическо ръководство на друга сила, а не на тази, която някога, в течение на дълги години, е образувала нацията, той по този начин, рано или късно, ще изостави нацията на произвола. Ние сме привързани, обаче, към нашия народ такъв, какъвто е той, и го обичаме в неговата вътрешна многообразност и в неговото обусловено от това външно богатство на културния живот; и ние не бихме искали тази общност да изгуби своето съществуване в този свят само, затова защото с нейното политическо ръководство е била натоварена неподходящата съставна част!

А това, действително, беше вече станало.

В момента, в който буржоазията, като ново съсловие в живота, предяви претенции за политическото ръководство на нацията и го получи, разумно организираният развой в най-важната област беше прекъснат.

Германската буржоазия, като обществена субстанция беше продукт на един подбор, който в същината си почиваше по-малко на политически, отколкото на стопански функции. Либералистичният век, чрез въвеждането на парите и собствеността като мерило за личната стойност в буржоазната среда, създаде един обществен слой, който отговаряше на неговата най-дълбока същина. Фактът, че многобройни членове на тази обществена класа също са дали отлични постижения в много нематериални области, стои не толкова във връзка с някаква преценка на „буржоазното“ понятие, колкото с **наличните сред тях расови основни ценности**. Сами по себе си, обаче, тези ценности нямат нищо общо с понятието буржоазия. Защото за да бъде причислен човек към тази обществена класа, беше достатъчна една чисто стопанска спекулативна дарба, точно така, както и една духовна или културна надареност, която се превръща в определен икономически успех. В никакъв случай нямат решаващо значение за преценяване принадлежността към тази класа героични или геройски качества. Дори напротив: **понеже стопанският живот най-често има повече негероични, отколкото героични черти, германската буржоазия също така беше много по-малко героична, отколкото „стопанска“**. Буржоазните партии бяха вярно отражение на този вътрешен душевен строй. Те бяха еснафски сдружения, без никаква дарба за действително ръководство на народа.

И народът чувстваше много добре това.

Именно, това е забележителното. След като от различни расови ядра се създаде един народ, всяка негова съставна част се научи постепенно да понася другите части, но при предпоставката, че тази част ще си остане в своята област. Това означава: народът понася само тогава музиката, когато тя е добра, тоест, когато се изпълнява от онази част, която е родена за музика. Той понася само

онези механици, които разбират от работата си и – слава Тебе Господи! – също и само онези политици, на които призванието е белязано на челото.

Целият наш живот протича между ръководство и послушание! Колкото по-високо се издига развитието на един народ, толкова по-сложен става животът. Никъде вече отделният човек не е господар на себе си. Цялото негово съществуване се определя винаги с оглед към другите. **Навсякъде той е ръководен и непрестанно трябва да се подчинява.** Времето за неговия сън, както и за неговата работа, му се диктува от една чужда воля. И когато започне неговата сутрешна работа, тя се развива по релси, които са поставени от други и надзиравани от други. На младини, на него се предоставя само възможността да си избере влака, в който мисли да се качи. Обаче щом седне в него, той поверява своя живот на ръководството на други хора. И естествено е, че сам той не помалко спомага за това изнасилване на свободата. И все пак, всичко това се понася доброволно и търпеливо. Във всяка област на дейност, ръководството се признава тогава, когато то видимо е родено, за да ръководи. Воденият не вижда това по постижението, но го предсеща формално по държането. Момчето в училището инстинктивно чувства призванието на своя учител. На един учител то се покорява, срещу друг прави открит бунт. **Чрез съпротива във всички области на живота се изпитва способността на ръководството. Най-много в областта на политиката.** Защото е ясно: запазването на една национална общност от различни расови съставни части има смисъл само тогава, когато запазването се носи ръководно и отговорно от онази съставна част, която е поела и след това е осъществила образуването на тази общност. Както всяка военна част се чувства изоставена и е вътрешно нещастна и тъжна, когато падне нейният изпитан командир, така несъзнателно рухва и всеки народ, чието ръководство се окаже негодно. Хората с право се чувстват излъгани, когато висотата, до която в течение на столетия е била издигната тяхната общност, вече не може да бъде запазена, защото отговорната за това част на общността изведнъж се окаже негодна. Така, когато германската буржоазия предяви претенции за политическото ръководство на нацията, пред народа се представи като ръководство едно общество, което съвсем не беше родено за такава мисия.

Народът разбра това и със сигурността, на своя инстинкт го отхвърли. Само така беше възможно, щото **една чужда раса** да дръзне да разтвори отново старата рана в снагата на нашия народ с помощта на един примитивен лозунг и да предприеме в лицето на пролетариата да организира онези, които, поради липсата на действително призвано ръководство, бяха останали без водачество.

Само така можеше да се разбере и фактът, че **буржоазията, която не беше ни най-малко предопределена за ръководство, се опита да пренесе в областта на политиката методите и обичаите на стопанския живот.** Анонимната акция отговаря на анонимната избирателна бюлетинка, а мнозинството на акционерите отговаря на парламентарната коалиция! Също така беше ясно, че нито с едното, нито с другото би могло да се обоснове

логично, или поне етично и морално, идеята за частната собственост. Колкото повече това време затъвяше в своите вътрешни противоречия, толкова **по-лесно беше за една консеквентно съществуваща чужда раса да разбуди напълно инстинктивно проявилото се недоверие на народа в неговото политическо ръководство**. Но, ако буржоазията се изграждаше върху напълно неполитическата идея за индивидуалната собственост тогава създадената сред народа опозиция се основаваше напълно естествено върху онази част, която сама по себе си не беше, а и днес не е способна за организация и затова в лицето на **комунизма** изведнъж намери отново най-примитивната изразна форма на живота, която и е била присъща някога в най-далечна древност. Затова не е случайно, че ръка за ръка с този поврат, комунизмът и неговото ръководство планомерно проповядваха и прокарваха връщане назад, във всички области на културата.

Но също така е естествено, че тази буржоазия, – като едно напълно неорганично политическо ръководство, без всякаква причинна надареност и следователно, без способност – неизбежно трябваше да рухне пред пристъпа на марксизма. По същата причина трябваше да се изостави и всяка мисъл за предизвикване на промяна в основното положение на буржоазията и на нейните политически организации. Всеки опит, на германския народ да бъде осигурено едно ново политическо ръководство, от средите на буржоазния свят, трябваше да претърпи неуспех, поради факта, че тази субстанция не беше вътрешно годна за това. И затова въпросът, който се повдигна след катастрофата от 1918 год., беше само един: първо, дали в нашия народ има едно достатъчно голямо ядро от онази **расова съставна част**, която едно време беше сложила началото и беше осъществила образуването на нашия народ и която поради това, **единствено може да бъде способна да ръководи по-нататък** и да запази тази общност; и второ, дали ще се удаде да бъде намерена тази част и да бъде натоварена с водачеството.

Ясно беше следното: след като нашето ново общество се беше развило, изхождайки от икономически функции, в никакъв случай не може да се приеме, че способността за политическо ръководство е непременно идентична с общественото положение на отделния германец. Това означава, че следователно: за ръководенето на народа можеше да бъдат способни също така и хора от стопански и следователно, обществен по-долни слоеве, както и обратното – многобройни членове на най-висшите, особено стопански или финансово обусловени обществени кръгове, трябваше да бъдат отхвърлени. От решаващо значение можеше да бъде само необходимата за тази цел вътрешна надареност. Да се намерят, обаче, тези хора от всички най-различни съсловия, професии и други слоеве, това беше поставената задача.

Но това беше в действителност едно социалистическо действие, защото: като се старая да търся сред своя народ, за всяка функция на живота, родения за това човек, за да му поверя отговорността в тази област, без

оглед на неговото досегашно стопански-обусловено или обществено произхождение, аз действам в интереса на всички. Ако обаче, думата социализъм изобщо трябва да има някакъв смисъл, тогава този смисъл може да бъде само този: с **желязна справедливост, тоест с най-дълбоко разбиране всеки да бъде натоварен с онази функция за запазване на общото, която му е присъща, благодарение на неговата вродена надареност** и следователно, благодарение на неговата ценност. Този принцип крие в себе си голяма справедливост, защото сам по себе си е логичен и разумен. Той може да бъде приложен към всички функции на живота и следователно, в цялата област на политическото ръководство на един народ. От решаващо значение беше, значи, това: чрез какви методи ще бъдат намерени тези хора, които като заместници и следователно, наследствени носители на някогашните създатели на нашето народно тяло, днес могат да бъдат негови пазители. Тук имаше само една възможност: не можеше от расата да се прави заключение за способностите, а трябваше по способностите да се извади заключение за расовата годност. **Способността можеше да се установи чрез начина, по който отделният човек реагира на една идея, която трябваше да бъде прокламирана наново. Това е безпогрешният метод за търсене на хора, които искаме да намерим.** Защото всеки чува само онези звуци, за които е нагодена неговата най-дълбока същност.

Ако решим да пропагандираме алчността за печалби, като съдържание на едно движение, всички егоисти ще се присъединят към него. Ако проповядваме плахо подчинение, ще дойдат всички, които са покорни. Ако въздигнем като идеал кражбата, грабежът и плячкосването, подземният свят ще се организира за целта. Ако мислим само за собственост и говорим за гешефти, ще съберем своите привърженици сред стопанските партии. **Ако изискваме, обаче, жертви и кураж, храброст, вяръност, вяра и героизъм, ще се отзове онази част от народа, която притежава тези добродетели.**

През всички времена, обаче, това е бил онзи фактор, който прави историята. А образуването на народите и държавите, както и тяхното запазване, е съдържанието на онова, което обхващаме с думата история.

Така, през 1919 година аз съставих една програма и поставих една тенденция, която съзнателно нанасяше удар в лицето на пацифистично-демократическия свят. Ако сред нашия народ още имаше хора от този род, тогава победата не можеше да не дойде. Защото тогава този фанатизъм на решителността и на делото трябваше да привлече сродните нему хора. Където и да се намираха хора с това качество, един ден те трябваше да чуят говорещия на тяхната кръв глас и искат - не искат, да последват Движението, което беше израз на тяхната собствена най-дълбока същина. Това можеше да продължи пет, и десет, и двадесет години, но постепенно в държавата на демокрацията се

зараждаше държавата на авторитета; в царството на жалката безидейност се създаваше ядрото на фанатичната преданост и безогледна решителност.

Срещу това развитие можеше да има една единствена опасност: ако противникът разбереше принципа, ако му станеха ясни тези идеи и ако отбягваше всяка съпротива. Или ако с последна бруталност още в първия ден унищожеше първия зародиш на новото групиране.

Не стана нито първото, нито второто. Нито времето беше способно да вземе решение и да прокара едно унищожаване; нито пък имаше нервите или разбирането за едно напълно подходящо и достатъчно силно поведение. Вместо това, като започнаха да тиранизират в буржоазен мащаб младото Движение, противниците подкрепиха по най-щастлив начин естествения процес на подбора. Тогава вече беше само въпрос навреме: кога ръководството на нацията ще падне в ръцете на този кален човешки материал! И затова аз можех да чакам четиринадесет години, все повече изпълнен от сигурността, че един ден нашият час трябва да дойде. Защото през тези години нашето Движение събираше държавнотворческата, а заедно с това и съхранителната сила в германския народ, както един магнит привлича към себе стоманените стърготинки. Отново се оказва, че една голяма търговия може да бъде ръководена добре, но често пъти не и една група дори от осем души. И обратното, **оказва се, че родените водачи са излезли от селски колиби и работнически стаички.** Чудното в онова време на пропагандиране на нашата идея беше това, че тя разля своите вълни над цялата страна и притегляше под своята власт мъж след мъж и жена след жена. Докато буржоазните политици питаха каква е нашата програма, те съвсем и не подозираха, че стотици хиляди тръгваха след това Движение просто, затова защото техният вътрешен приемател беше нагласен на дължината на вълните на тази идея. И затова занаятчията в своята работилница се сепваше, обзет от чувството, че тук му е мястото; селянинът се отделяше от плуга с решението да се запише в Партията; работникът заявяваше един ден, че също се присъединява; студентът захвърляше своите законници и чувстваше силата на една принуда, която го въвеждаше в тази кипяща сила на неговия народ!

В това, именно, се състои мощната мисия на това **Движение за примирение на класите. Настъпи една нова преценка на хората. Не по мащабите на либералистичното мислене, а по дадените от природата мерки.**

И колкото повече противникът вярва, че може да спре този развой, чрез един определен според неговия характер терор, толкова повече той насърчава това развитие.

Думите на Ницше, че един удар, който не събаря един силен човек, прави този човек още по-силен, намират своето хилядократно потвърждение. Всеки удар увеличава упорството, **всяко преследване засилва твърдата решителност** и това, което действително пада, е било чрез своето падане най-

голямото щастие за Движението. Нацията, обаче, чувства постепенно създаването на едно ново политическо ръководство, на което тя се покорява все повече и повече, защото инстинктивно предусеща в него нещо от онази сила, на която дължи своето някогашно създаване.

Същият народ, който в либералната епоха се намираше във вечна вражда със своето ръководство, застава все повече и повече, като един човек, зад своето ново водачество. Чудото, в което никога не искаха да повярват нашите противници, стана действителност!

В тази четиринадесетгодишна борба сред нашия народ се извърши едно ново разпределение, прокарано съобразно с разумни и решителни гледища. От 45 милиона пробудени хора, три милиона борци се организираха като носители на политическото водачество на нацията. Към света на техните идеи, обаче, днес се причисляват като привърженици подавяващото мнозинство на всички германци. В тези ръце народът сложи, изпълнен с доверие, своята съдба.

С това, обаче, организацията пое едно тържествено задължение:

Тя трябва да се грижи за това, щото това ядро, което е предопределено да осигури стабилностите на политическото водачество в Германия, да остане запазено завинаги. Движението трябва да се грижи за това, щото чрез един гениален метод на подбор да става само онова допълване, което никога вече няма да измени най-дълбоката същина на тази водаческа общност на нашата нация. Тя трябва да внимава, да не би числената величина на това ядро да бъде смятана за решаваща, а само неговата вътрешна стойност и следователно, неговата вътрешна хомогенност. Тя трябва да знае, че в бъдеще подборът трябва да става съобразно със същите строги принципи, които ни наложи тежката съдба в миналото. Онова, което по-рано отчасти създаваше принудата на нашите противници, ние трябва да заменим за в бъдеще със собствената си твърдост. Никога не трябва да се колебаем да отстраним от тази общност онова, което, според своята вътрешна същност не принадлежи към нея. Ето защо, в течение на времето ние трябва да засилим условията за членуване, а не да ги намаляваме или отслабваме. Никога, обаче, това ядро не бива да забравя, че трябва да търси своето потомство в целия народ. Затова, чрез постоянна работа, то трябва да води цялата нация според своите принципи, тоест да я обхваща жива. Само от тази непрекъсната работа **с, за и заради народа** ще се създаде една действително вътрешна връзка, но също така и способността да се разпознава онова сред народа, което принадлежи към този подбор. Защото един такъв подбор на политическата водаческа способност **трябва да бди строго, щото сред народа да не остане да живее нито един истински способен човек, без да бъде забелязан и привлечен.** Ако политическият ръководен слой на една нация не забелязва сред народа сродните нему таланти или дори не им обръща внимание, той сам носи отговорността, ако роденият талант най-накрая си създаде сам своето собствено поле на дейност, пък било и само, за да

организира робите, както Спартак. Роденият гений никога няма да се остави да бъде принуден да уважава едно ръководство, което е недостойно, защото ще се подчини на всемогъщото повеление на своето собствено Аз и ще откаже да се подчинява. **Народът има право да иска, щото на неговите най-способни синове да се обръща внимание, както във всички области на обществения живот, така и в областта на политиката.**

Само една така изградена здрава водаческа йерархия ще може, като спокоен полюс в летежа на явленията, да обмисля за далечното бъдеще и да осъществява решително ръководството на една нация.

Вие, господа гаулайтери и водачи на щурмовите отряди, заедно с многобройните други функционери, ръководители и управници в Движението, вие сте отговорни пред мен за това, щото това познание да бъде вземано в съображение и осъществявано с последователност. Защото нашият живот е преходен. И нашата безсмъртност в този свят се крие само в правилността на принципите, на които ние поверяваме живота на нашия народ. Настоящото не може да ни дари повече любов и вяност от страна на нашия народ, отколкото вече ни е дало. Бъдещето, обаче, ще ни прецени един ден със същата мярка, с която ние сме мислили за него. **Затова дано нашият Бог ни предпази от онези грешки, които се крият в човешкия егоизъм и които се състоят в това, да приемаме успехите на настоящето, без оглед на последиците в бъдещето.** Като се отдаваме така на грижата за поверената ни от съдбата собствена наша кръв, ние най-добре помагаме, щото **и други народи да бъдат предпазени от болести, които се пренасят от раса на раса, от народ на народ.** Ако един ден в Западна или Средна Европа някой народ изпадне под властта на **болшевизма**, тази отрова ще продължи да разяжда наоколо и ще опустоши най-старото днес и най-хубаво културно благо на земята.

Като поема върху себе си тази борба, Германия само изпълнява, както толкова често пъти в своята история, една наистина **европейска мисия.**

Адолф Хитлер говори на народите в света

Реч, произнесена от Фюрера на 14 октомври 1933 г., в която той излага принципите, които ще следва националсоциалистическото правителство

Германски народе!

Когато през ноември 1918 година, с пълна вяра в уверенията, вложени в 14-те точки на президента Уилсън⁶ германският народ сложи оръжието - намери своя край една злощастна борба, за която сигурно можеха да

⁶ Удроу Уилсън - 28-и президент на САЩ (1913-1921). Идеите си Уилсън формулира в своите прословути Четиринадесет точки. Те изиграха разрушителен ефект за страните от Централните сили, включително и България. Подмамени от хуманните условия за примирие страните сложиха оръжие, но бяха подложени на унизително следвоенно съществуване. Чрез мирните си точки Уилсън пледира за един мирен следвоенен свят, за предотвратяване на предпоставките за нова война в Европа и света. На идеите му се противопоставят решително, както Великобритания и Франция, така и американските управляващи среди в лицето на американския Сенат.

бъдат държани отговорни отделни държавници, но в никой случай не и отделни народи. Германският народ можа да се бори така геройски само затова, защото имаше священото убеждение, че е бил несправедливо нападат и че следователно, с право води борбата. Другите нации едва ли имат представа за големината на жертвите, които германският народ, изоставен сам на себе си, трябваше да даде тогава.

Ако в онези месеци светът кавалерски беше подал ръка на падналия противник, на човечеството щяха да бъдат спестени много страдания и безброй разочарования.

Най-голямото разочарование изпита германският народ. Никога дотогава един победен не беше се старал така честно да помогне за изцвяване на раните на своите противници, както направи това германският народ през дългите години на изпълняване наложените му диктати. и ако всички тези жертви не можаха да доведат до едно действително умиротворение на народите, причината за това се криеше само в същината на един договор, който, в опита си за увековечаване на понятията победители и победени, неизбежно трябваше да увековечи и омразата и враждата.

Народите с право би трябвало да очакват, че след тази най-голяма в световната история война ще бъде извлечена поука, до каква степен, особено за европейските народи, величината на възможните печалби зависи от величината на дадените жертви. Затова когато, по силата на този договор, на германския народ беше наложено да разруши своите укрепления, за да се направи възможно едно всеобщо световно разоръжаване, безброй хора повярваха, че в това трябва да се вижда само белег за проникването на едно спасително вразумяване.

Германският народ унищожи своите оръжия. Уповавайки се на верността към договорите на своите бивши военни противници, той изпълни просто с фанатична вяръност дори и самите договори. По вода, по суша и във въздуха беше премахнат, разрушен и унищожен неизброим военен потенциал. На мястото на някогашната милионна армия се създаде, по желанието на силите, които бяха диктували договора за мир, една малка наемна войска със съвсем незначително, от военно гледище, въоръжение. Политическото ръководство на нацията, обаче, се намираше по онова време в ръцете на хора, чиито корени в духовно отношение се криеха единствено в света на държавите-победителки. С право германският народ можеше да очаква, че поне поради тази причина, останалият свят ще изпълни също така своите обещания, както сам германският народ, с пот на чело, с хилядократни нужди и неизказуеми лишения работеше за изпълняването на договорните си задължения.

Никоя война не може да стане трайно състояние на човечеството. Никой мир не може да бъде увековечаване на войната. Един ден победители и победени трябва да намерят отново пътя към общността на взаимното разбиране и доверие.

В продължение на едно и половина десетилетия германският народ се надяваше и очакваше, че краят на войната най-накрая ще стане край - и на омразата и враждата. Целта на Версайския договор за мир, обаче, изглеждаше да не е тази - да даде на човечеството окончателен мир - а по-скоро да го държи в постоянна омраза.

Последиците не можеха да не дойдат. Откакто правото окончателно отстъпи мястото си на силата, една постоянна несигурност спъва и пречи на развоя на нормалните функции в живота на народите. При сключването на този договор съвсем беше забравено, че възстановяването на света не може да бъде осигурено чрез робската работа на една изнасилена нация, а само чрез доверчивото сътрудничество на всички. А за това сътрудничество най-първа предпоставка е премахването на военната психоза. Забравено беше още и това, че проблематичният въпрос за виновността за войната от историческо гледище не може да бъде обяснен с това, че победителят е накарал **победения, да подпише своето признание за виновност**, като въведение към един договор за мир. Забравено беше още, че, в такъв случай, последната вина за войната най-лесно може да се установи от съдържанието на един такъв диктат!

Германският народ е най-дълбоко убеден в своята невинност за войната. Може би и другите участници в това трагично нещастие да имат същото убеждение за себе си. Толкова по-необходимо е, обаче, в такъв случай, да се правят усилия, щото от едно такова убеждение за невинността на всички да не произлезе, пък една трайна вражда завинаги. А също така и поради едно неестествено увековечаване на понятията „победители“ и „победени“, да не се създаде едно вечно правно неравенство, което ще изпълни едните с понято високомерие, а другите - с горчив гняв.

Не е случайно това, че след едно такова боледуване на човечеството, удължавано изкуствено толкова години, трябва да се появят известни последици.

Един покъртителен упадък в стопанския живот беше последван от един не по-малко застрашителен общополитически упадък. Но какъв смисъл имаше изобщо Световната война, щом като последиците се проявяват - не само за победените, но и за победителите - само в една **безкрайна редица стопански катастрофи**?

Благополучието на народите не стана по-голямо, а тяхното политическо щастие и тяхното човешко задоволство не станаха по-задушевени и по-дълбоки! Цели армии от безработни образуваха едно ново съсловие в обществото. И както в стопанско отношение се разклаща устройството на нациите, така започва да отслабва постепенно и тяхното обществено устройство.

От тези въздействия на договора за мир и на обусловената от него всеобща несигурност страдаше най-много Германия. Броят на безработните се качи на една трета от броя на хората, които при нормални условия са заети в стопанския живот на нацията.

Това значи, че в Германия, като се смятат и членовете на семействата, кръгло 20 милиона души от всичките 60 милиона се взираха без средства за съществуване в едно бъдеще без никакви изгледи за благоприятна промяна.

Беше само въпрос на време, кога тази армия от стопански обезнаследени хора ще се превърне в една войска от политически и обществено отчуждени от света фанатици!

Една от най-старите културни страни на днешното цивилизовано човечество стоеше, с повече от шест милиона комунисти, пред прага на една катастрофа, на която само безчувственото безразсъдство можеше да не обръща внимание. Ако червеният бунт беше преминал като стихияен пожар над Германия, тогава сигурно и в западните културни страни на Европа щяха да разберат, че не е безразлично, дали на Рейн и на Северно море стоят на стража предните постове на една духовно, революционно, експанзивна азиатска световна империя, или пък миролюбиви германски селяни и работници, които с искрена привързаност към другите народи на нашата европейска култура, искат да си изкарват с честен труд хляба. Като дръпна Германия настрана от тази застрашаваща я катастрофа, **Националсоциалистическото движение спаси не само германския народ, но си спечели една историческа заслуга и по отношение на останалата част от Европа.**

А тази националсоциалистическа революция преследва само една цел - възстановяване на реда у собствения народ, създаване работа и хляб за нашите гладуващи маси, обявяване понятията чест, вяръност и благоприличие като елементи на един дълбок морал, който не може да принесе никаква вреда на другите народи, а само всеобща полза. **Ако Националсоциалистическото движение не беше представител на едно идеално идейно богатство**, на него никога нямаше да може да се удаде да спаси нашия народ от последната катастрофа. На това идейно богатство Движението остана вярно не само във времената на борба за власт, но и във времената, когато притежаваше вече властта. Всичко порочно, всяко безчестно намерение, всяка измама и корупция, които се бяха насъбрали у нашия народ от злощастния Версайски договор насам, бяха нападени и преследвани от нас. Това Движение се натовари със задачата - **да бъдат отново възстановени в техните права: верността, вярата и благоприличието, без оглед на личностите.**

От осем месеца насам ние водим една героична борба срещу комунистическата заплаха на нашия народ, срещу загниването на нашата култура, срещу разложението на нашето изкуство и срещу отравянето на нашия обществен морал. На отричането на Бога, на гавренето с религията ние сложихме край. Ние дължим смирена благодарност на Провидението, задето то не остави да бъде неуспешна **нашата борба срещу злините на безработицата и за спасяването на германския селянин** в рамките на една програма, за чието осъществяване ние бяхме пресметнали четири години, само

за осем месеца - от 6 милиона безработни, два и четвърт милиона бяха отправени отново към едно полезно производство.

Най-добрият свидетел за това огромно постижение е самият германски народ Той ще докаже на света, колко твърдо стои зад един режим, който не познава никаква друга цел, освен тази - да помага с дела на миролюбивия труд и на благонравната култура за възстановяването на един свят, който днес не е много щастлив.

Този свят, обаче на който ние не правим нищо лошо и от който искаме само едно - да ни остави да работим мирно, от месеци насам ни преследва с поток от долни лъжи и клевети. В Германия се извърши една революция, която не изкла, като френската или руската, цели хекатомби от хора и не изби заложниците, която не унищожи чрез огнехвъргачки, като въстанието на комунягите в Париж или като червените революции в Бавария и Унгария, културни постройки и произведения на изкуството, а при която, напротив, нито една единствена витрина не беше строшена, нито един магазин не беше разграбен и нито една къща не беше повредена.

Въпреки това, някои клеветници разпространяват цял поток от съобщения за жестокости. Тези съобщения могат да бъдат сравнени само с фабрикуваните от същите елементи лъжи в началото на Световната война!

Десетки хиляди американци, англичани и французи бяха през тези месеци в Германия и можаха да направят със собствените си очи констатацията, че няма друга страна в света с повече спокойствие и повече ред, отколкото днешна Германия, че в никоя държава на свата личността и собствеността не могат да бъдат зачитани повече, отколкото в Германия. Но и че в никоя страна, може би, не се води по-упорита борба срещу онези, които мислят като престъпни елементи, че могат да оставят своите низки инстинкти да бушуват свободно във вреда на другите хора. **Те и техните комунистически помагачи са онези, които днес, като емигранти, се мъчат да насъскват едни срещу други честни и порядъчни народи.**

Германският народ няма основание да завижда на останалия свят за тази негова печалба. Ние сме убедени, че са достатъчни само няколко години, за да бъдат напълно отворени очите на честолюбивите членове на другите народи, та да видят вътрешната стойност на онези „достойни“ елементи, които, под благоприятния за тях статут на политически бежанци, опразниха областите на своята по-голяма или по-малка стопанска безскрупулност!

Но какво би казал този същият свят за Германия, ако ние тук бихме устроили, например, една съдебно-следствена комедия в полза на един субект, който се е опитал да подпали британския парламент - една комедия, чийто единствен смисъл би могъл да бъде само този - да постави стойността на британското правосъдие и на неговите съдии по-ниско от стойността на един такъв негодник? Като германец и националсоциалист, аз не бих имал никакъв

интерес да се застъпвам в Германия за един чужденец, който в Англия се опитва да минира държавата или тамошните закони, или пък се мъчи да унищожи с огън върховното представителство на английската конституция. И дори ако този субект би бил германец - от какъвто позор дано Бог да ни пази! - ние не бихме го скривали, а само бихме съжалявали най-дълбоко, че е трябвало да ни се случи едно такова нещастие и бихме имали само желанието, британското правосъдие да освободи безмилостно човечеството от един такъв вредител.

И обратното, ние притежаваме достатъчно чест, за да бъдем възмутени от една сцена, която, вдъхновена от тъмни личности, трябва да служи за посрамването и накърняването на честта на върховния германски съд. И на нас ни става много мъчно при мисълта, че чрез такива методи народите се насъскват и отчуждават едни от други, народи, за които знаем, че вътрешно стоят на недосегаема висота над тези елементи, народи, които искаме да почитаме и заедно, с които бихме искали да живеем в искрено приятелство.

На тези провалили се и малоценни субекти се удаде да предизвикат в света една психоза, чиято вътрешна болезнено-истерична раздвоеност може да бъде назована почти класическа. Защото същите тези елементи, които, от една страна, плачат над „потискането“ и „тиранизирането“ на бедния германски народ от националсоциалистическите властници, заявяват, от друга страна, с най-безсрамно безгрижие, че уверенията на Германия в нейното миролюбие намали никакво значение, понеже те били давани само от неколцина националсоциалистически министри или от Райхсканцлера, докато всред народа бушувал необуздан военен дух. Така е: според нуждата, германският народ бива представян пред света ту като нещастен и заслужаващ съжаление, ту пък като брутален и агресивен.

Аз схващам като белег на едно по-благородно чувство за справедливост това, че френският министър-председател Даладие⁷ в последната си реч намери думи, които свидетелстват за един дух на примирително разбиране и за които ще му бъдат искрено благодарни милиони германци. Национал социалистическа Германия няма друго желание, освен да насочи съревнованието на европейските народи отново към онези области, в които те дадоха на цялото човечество, при най-благородно взаимно съперничество, онези неоценими блага на цивилизацията, на културата и на изкуствата, които обогатяват и красят днес образа на света.

⁷ Едуард Даладие (1884-1970), френски политик. Взема участие в различни френски правителства като радикал-социалист. Премиер на Франция през 1933-1934 и 1938-1940. Заедно с британския премиер Невил Чембърлейн дава съгласието си за анексирането на Судетската област на Чехословакия от Германия. Арестуван е през 1940г от правителството ВИШИ и е съден заради катастрофалните поражения на френската армия. Въпреки оправдателната присъда прекарва години наред в затворите във Франция и Германия.

Също така, с изпълнено от надежди възмущение, ние си вземаме бележка от уверението, че френското правителство, под водачеството на своя сегашен шеф, няма намерение да обижда или да унижава германския народ. Ние сме покъртени при изтъкването на - за жалост - твърде печалната истина, че тези два големи народи толкова често в историята са жертвали на бойните полета кръвта на своите най-добри младежи и мъже. Аз говоря от името на целия германски народ, когато давам уверението, че всички ние сме изпълнени от искреното желание да премахнем една вражда, която, по своите жертви, не стои в никакво отношение с никаква възможна печалба.

Германският народ е убеден, че честта на неговото оръжие е останала чиста и неопетнена в хиляди сражения, точно така, както и ние виждаме в лицето на френския войник само своя стар, но славен противник. Ние и целият германски народ бихме били щастливи при мисълта, че ще можем да спестим на децата и внуците на нашия народ онези мъки и страдания, които самите ние, като честни хора, трябваше да гледаме и дори да понасяме в течение на страшно дълги години.

Историята през последните 150 години, при целия свой променлив развой, трябва да е поучила поне в едно двата народа, а именно в това, че колкото кръв и да се пролива, трайни съществени промени не са вече възможни. Като националсоциалист, обаче, изхождайки от нашите национални принципи, аз отхвърлям, заедно с всички свои привърженици, идеята, че хора от чужд народ, които няма да ни обичат, ние можем да спечелим с цената на кръвта и живота на онези, които ни са мили и скъпи. **Би било едно огромно събитие за цялото човечество, ако двата народа веднъж завинаги изгонят насилието от своя общ живот. Германският народ е готов на това.**

Ние държим откровено на правата, които ни са дадени от самите договори, но, заедно с това, аз искам да заявя също така откровено, че извън това за Германия не съществуват вече никакви териториални конфликти между двата народа. След възвръщането на Саарската област към Райха, само един безумец би могъл да мисли за възможност за война между двете държави, за каквато, гледано от наше становище, не може да има никакво оправдано от морала и от разума основание. Защото никой не би могъл да иска да бъде унищожен цветущият живот на милиони хора, за да се постигне една поправка на сегашните граници, която ще има проблематични размери и също такава стойност!

И ако, въпреки това френският министър-председател пита, защо, в такъв случай, германската младеж марширува и се движи в боен ред, тогава трябва да кажем, че това не се прави, за да се **демонстрира срещу Франция, а за да се покаже и документира онова политическо формиране на волята, което беше необходимо за повалянето на комунизма и което ще бъде необходимо, за да бъде комунизмът, държан в подчинение.** В Германия има само един носител на оръжие - и това е войската. И обратното, за

националсоциалистическите организации има само един неприятел - и това е комунизмът. Светът трябва да се примири, обаче, с това, че германският народ избира за своята вътрешна организация, насочена към запазването на нашия народ от тази опасност, именно онези форми, които единствени могат да гарантират успех. Когато останалият свят се укрепява с неразрушими укрепления, строи огромни въздушни ескадри, конструира исполински танкове, излива огромни оръдия - то той не може да говори за някаква заплаха, само заради това, че германските националсоциалисти съвсем без никакво оръжие маршируват в редици по четирима и по този начин дават видим израз и дейна закрила на германската народна общност!

Но когато, по-нататък, френският министър-председател повдига въпроса, защо, в такъв случай, Германия иска оръжие, което по-късно ще трябва да бъде премахнато, тогава тук се открива едно заблуждение. Защото германският народ и германското правителство не са искали изобщо никога оръжие, а само равноправие. Когато света решава, че всички оръжия, до последната картечница, трябва да бъдат отстранени, ние сме готови да се присъединим веднага към една такава конвенция. Когато светът решава, че определени оръжия трябва да бъдат унищожени, ние сме готови да се откажем предварително от тях. Но **когато светът разрешава на всеки народ определени оръжия, тогава ние не сме готови да се оставим да бъдем изключени от това право, като че ли сме народ с по-малки права!**

Когато ние, съобразно със своето убеждение, застъпваме честно това свое гледище, ние сме по-почтени партньори за останалите народи, отколкото ако бихме били готови, в разрез с това свое убеждение, да приемем унижителни и накърняващи честта ни условия. Защото, чрез своя подпис, ние даваме като залог цял един народ, докато безчестният и безхарактерен делегат бива само отхвърлян от собствения си народ.

Когато искаме да сключим договори с англичани, французи или поляци, ние предварително желаем да ги сключим само с хора, които мислят стопроцентово като англичани, французи или поляци и действат от името на своите народи. Защото ние не искаме да сключваме пактове с делегати, а желаем договори с народи.

И ако днес се браним срещу известни безсъвестни подстрекателства, ние правим това само затова, защото не подстрекателите, а - за жалост - народите ще трябва да плащат с кръвта си греховете на това световно отровителство!

Едно време, тогавашните германски правителства влязоха с доверие в Обществото на народите, защото имаха надеждата, че в него ще намерят един форум за справедливо уреждане интересите на народите, но и преди всичко, за искреното помирение на бившите противници. Това изискваше, обаче, предварителното признаване, най-сетне, на **равноправие за германския народ.**

При същата предпоставка последва и участието на Германия в конференцията по разоръжението. Обаче, декласирането, като неравноправен член на една такава институция или конференция, е непоносимо унижение за честолюбива нация от 65 милиона хора и за едно не по-малко честолюбиво правителство!

Германският народ изпълни до крайния предел своите задължения за разоръжаване. Сега е ред на въоръжените държави да изпълнят също така аналогичните свои задължения.

Германското правителство не взема участие в тази конференция, за да издейства за германския народ отделни оръдия или картечници, а за да сътрудничи, като равноправен фактор, за всеобщото световно умиротворяване. **Сигурността на Германия не е по-малко право, отколкото е сигурността на останалите нации.** Когато английският министър г-н Болдуин⁸ казва, че е самопонятно, щото под разоръжение Англия да може да разбира само разоръжаването на по-добре въоръжени държави едновременно с въоръжаването на Англия, докато се достигне до едно общо ниво на равновесие, тогава би било несправедливо да се хвърлят упреци върху Германия, когато тя, като равноправен член на конференцията, се застъпва, в края на краищата, за същото право и за себе си.

В това искане на Германия, обаче, не може да се крие изобщо никаква заплаха за останалите сили. Защото отбранителните съоръжения на другите народи са построени на базата на най-тежките нападателни оръжия, докато Германия не иска никакви нападателни оръжия, а само онези отбранителни оръжия, които сега и в бъдеще не са забранени, а са позволени на всички народи. Но и в това отношение Германия предварително е готова да се задоволи числено с един минимум, който не стои в никакво съотношение с гигантското въоръжаване с нападателни и отбранителни оръжия на нашите бивши противници. Съзнателното инкриминиране на нашия народ, което обаче, се крие в това, че на всеки народ в света се признава едно самопонятно право, което само на нас се отрича, ние чувстваме като увековечаване на онова обвинение, което за нас е непоносимо. Още през май в своята реч за мира аз заявих, че при такива предпоставки ние, за най-голямо наше съжаление, няма да бъдем вече в състояние да членуваме в Обществото на народите или да вземаме участие в международни конференции.

Хората, които ръководят днес Германия, нямат нищо общо с платените предатели от ноември 1918 г. Навремето всички ние точно както всеки порядъчен англичанин и всеки порядъчен французин, изпълнихме своя дълг към нашето отечество, като рискувахме живота си. Ние не сме отговорни за войната, не сме

⁸ Стенли Болдуин, граф, (1847-1947), английски политик. Бил е министър и премиер на Великобритания. През 1935 г. приема Пакта Хор-Лавал, който позволява на Мусолини да анексира Етиопия. През 1937 г. подава оставка като премиер на Великобритания.

отговорни за онова, което се случи през нея, а се чувстваме отговорни само за това, което всеки почтен човек трябваше да направи при тази нужда на своя народ и което ние действително направихме. Ние сме привързани със също така безгранична любов към своя народ, с каквато **желаем от цялото си сърце разбирателство с другите народи** и се опитваме да го постигнем навсякъде, където изобщо ни се дава възможност за това. Но за нас, като представители на един честен народ и на едно честно собствено Аз, е невъзможно да вземаме участие в разни институции, при предпоставки, които са поносими само за един безчестен човек. Най-сетне, възможно е едно време да е имало хора, които може да са мислили, че и при такова тежко положение трябва да вземат участие в международни споразумения. Няма значение да се установява сега, дали та са били най-добрите хора от нашия народ. Светът, обаче, може да има само един интерес - да преговаря с честните, а не със съмнителните хора на един народ, с първите, а не с последните да сключва договори. Но и от своя страна да държи сметка за чувството за чест на един такъв режим, както и ние сме благодарни, че можем да се сношаваме с почтени хора. Това е толкова по-необходимо, понеже само при такава атмосфера могат да се намерят средствата, които водят към едно действително умиротворяване на народите. Защото духът на една такава конференция може да бъде само дух на едно искрено разбирателство, тъй като иначе изходът на всички тези опити ще бъде предварително обречен на неуспех. Понеже от изявленията на официалните представители на редица велики държави разбрахме, че последните засега не мислят за действителното равноправие на Германия, то тази Германия засега не желае да се натрапва по-нататък на другите народи при едно толкова недостойно положение.

Заплахите със сила, когато се осъществят, могат да бъдат само нарушения на правото.

Германското правителство има най-дълбокото убеждение, че неговият зов към цялата германска нация ще докаже на света, че миролюбието на правителството, както и неговите схващания за чест са копнеж за мир и понятие за чест на целия германски народ.

За да документирам това твърдение, аз се реших да помоля господин председателя на Райха да разпусне Райхстага, та в едни нови избори, които са винаги едно допитване до народа, да се даде възможност на германския народ да направи една историческа изповед и то не само в смисъл на одобрение на правителствените принципи, но и като безусловно обвързване с тях.

Дано от тази изповед светът остане с убеждението, че в тази **борба за своето равноправие и за своята чест** германският народ се обявява безрезервно идентичен със своето правителство, но още и че правителството и народът в действителност са изпълнени единствено от желанието да помогнат да бъде приключена една човешка епоха на трагични заблуждения, на печални спорове и на борба между онези, които, като обитатели на **най-значимия в културно**

отношение континент, ще имат да изпълняват в бъдеще една обща мисия по отношение на цялото човечество.

Дано на тази мощна проява на миролюбието и на понятието за чест на нашия народ, да се удаде да създаде за вътрешното съотношение между европейските държави онези предпоставки, които са необходими не само за приключването на едни вековни недоразумения и спорове.

Но и за изграждането на една по-добра общност, за събуждане на съзнанието за един по-висш общ дълг, произлизащ от общи равни права!

Фюрерът говори на германските жени

Реч, произнесена на 8 септември 1934 г. пред партийния конгрес в Нюрнберг

В редицата на многобройните специални заседания, които, по време на партийния конгрес, бяха държани от всички поделения на Движението, Водачът произнесе на 8 септември следната реч пред Съюза на национал-социалистическите жени:

лед дълги години за първи път отново вземам участие в едно заседание на националсоциалистически жени, а с това и на национал-социалистическия женски труд. Аз знам, че предпоставките за това са били създадени от работата на безброй отделни жени и особено от работата на нашите водачки.

Още от първите моменти на своето съществуване Национал-социалистическото движение не само виждаше, но и намираше в лицето на жената най-вярната своя помощничка. Аз си спомням за тежките години на борбата на Движението и особено за времената, когато мнозина от нас бяха в затворите, други бяха забягнали в чужбина, мнозина от нас лежаха ранени в лазаретите, или пък бяха избити.

Спомням си за времето, когато мнозина ни напуснаха, защото мислеха, че от нас нищо няма да излезе; за времето, когато хората на духа в Германия смятаха надменно, че към проблемите може да се пристъпи само откъм страната на разума – и поради това мнозина ни изневериха.

Аз знам, че тогава имаше безброй много жени, които държаха непоколебимо вярно за Движението и за мен.

Именно, тогава силата на чувството се оказа най-силното и най-правилното нещо. Показа се, че постоянно умуващият разсъдък твърде лесно може да бъде подведен; че привидни духовни аргументи хвърлят в колебание хора с непостоянен дух и че точно в такива времена у жената се пробужда дълбокият вътрешен инстинкт за самосъхранение и за опазване на народа.

Жената ни доказа тогава, че тя намира най-правилното разрешение!

Във времената, когато мнозина мислеха, че голямото Движение се огъва и когато всички бяха влезли в съзаклятието срещу нас – в тези времена твърдостта и сигурността на чувството се проявиха като по-устойчиви фактори, в сравнение с умуващия разсъдък и с предполагаемото знание. Защото, всъщност, само на съвсем малцина е дадено да могат да проникнат от едно повърхностно знание в

най-дълбокото познание. Това най-дълбоко познание, обаче, е, в края на краищата, коренът на света на чувствата.

Онова, което може би малцина надарени с философски ум хора са в състояние да анализират научно, душата на непохабения човек го възприема със сигурността на инстинкта.

Чувството и преди всичко, душата на жената, във всички времена са действали допълващо върху духа на мъжа. Ако понякога в човешкия живот дейните области на мъжа и жената са се раз мествали по една несъобразна с природата линия, това не се е дължало на обстоятелството, че жената сама по себе си се е стремилa към господство над мъжа, а причината трябва да се търси там, че мъжът не е бил вече в състояние да изпълни изцяло своята задача.

И това, именно, е чудното в природата на предопределението – че не е възможен никакъв конфликт между двата пола до тогава, до когато всеки от тях изпълнява предназначенията за него задача от природата.

Думата **еманципация на жената** е само една дума, измислена от еврейския интелект и нейното съдържание се обуславя от същия дух. Германската жена никога не е имала нужда да се еманципира в действително добрите времена на германския живот; тя винаги е притежавала точно онова, което природата неизбежно ѝ е давала като благо за стопанисване и запазване, точно така, както и мъжът, в добрите времена, никога не е имало защо да се бои, че ще бъде изместен от своето положение по отношение на жената. Тъкмо от страна на жената неговото място му е бивало оспорвано най-малко. Само когато той сам не е бил сигурен в познанието на своята собствена задача, **вечният инстинкт за самозапазване и за опазване на народа** е започнал да се бунтува в жената. Тогава, от този бунт е започвало едно преобразование, което не е било съобразно с природата и е траело дотогава, докато двата пола отново са се връщали към онова, което е посочило вечно мъдрото предопределение.

Когато се казва, че светът на мъжа е държавата, че светът на мъжа е неговата борба, неговата готовност да се жертва за общността, – би могло да се каже, може би, че светът на жената е по-малък. Защото нейният свят е нейният мъж, нейното семейство, нейните деца и нейният дом.

Къде би останал, обаче, по-големият свят, ако никой не би искал да се грижи за малкия свят? Как би могъл по-големият свят да съществува, ако не би имало някой, който би се грижил да направи от по-малкия свят съдържание на своя живот?

Да:

Големият свят се изгражда върху този по-малък свят!

Този голям свят не може да съществува, ако малкият свят не е здрав. Предопределението е отредило за жената да се грижи за този неин свят, от който едва по-късно може да се образува и изгради светът на мъжа.

Затова тези два свята никога не стоят един срещу друг. Те се допълват взаимно, те принадлежат един към друг, както мъжът и жената принадлежат един на друг.

Ние чувстваме, че не е правилно, когато жената проникне в света на мъжа, в неговата главна област; напротив, ние чувстваме, че е естествено, когато тези два свята останат разделени. Към единия принадлежи силата на чувството, силата на душата! Към другия принадлежи силата на виждането, силата на твърдостта и на жертвоготовността! В единия случай, тази сила изисква от жената воля за жертване на живота си, с цел да бъде запазена и умножена тази важна клетка; а в другия случай, тя изисква от мъжа готовност да осигури живота.

Това, което мъжът дава като жертва в борбата на своя народ, жената дава като жертва в борбата за запазването на този народ в неговите отделни клетки. Това, което мъжът проявява като геройство на бойното поле, жената също проявява в своята вечно търпелива преданост, в своето вечно търпеливо страдание и понасяне. Всяко дете, което тя ражда, е една борба, която тя изнася, за да бъде или да не бъде нейният народ. Затова и двамата трябва да се ценят и почитат взаимно, когато виждат, че всеки от тях изпълнява задачата, която му е възложена от природата и от Провидението.

Така, от това разделение на двете задачи, неизбежно **ще се появи взаимното зачитане**. Не е вярно това, което твърди еврейският интелект, а именно, че зачитането се обуславяло от смесването областите на дейности на двата пола; напротив, **това зачитане изисква, щото никой от двата пола да не се мъчи да върши това, което се пада на другия. То се крие, в края на краищата, в съзнанието на единия, че другият върши всичко, което е необходимо за запазването на общото право!**

Както тази жена във всички времена е била помощница на мъжа и следователно, неговата най-вярна приятелка, така и мъжът е бил във всички времена пазител на своята жена и следователно, неин най-добър приятел! И двамата са виждали в това ръководство на живота общата основа на съществуването на онова, което те обичат и за неговото по-нататъшно изграждане. Жената е егоистична в запазването на своя малък свят, за да може мъжът да бъде в положение да запази по-големия свят; а мъжът е егоистичен в запазването на този по-голям свят, защото той е неразделно свързан с другия. Ние се противопоставяме на домогванията на един интелектуализъм от най-похабен вид, да разтрогне онова, което Бог е събрал заедно.

Жената, понеже произхожда от най-първичния корен, е и най-устойчивият елемент в запазването на един народ. Тя има, в края на краищата, най-непогрешимия усет за всичко онова, което е необходимо, за да не загине една

раса, тъй като, преди всичко и на първо място, нейните собствени деца биха били засегнати от всички страдания.

Често пъти в духовно отношение мъжът е твърде неустановен, за да може да намери пътя към тези основни познания. В добри времена и при добро възпитание, и мъжът ще знае каква е неговата задача. Затова ние, национал-социалистите, много години поред се противопоставяхме на намесването на жената в политическия живот, което в наши очи е недостойно. Веднъж една жена ми каза: Вие трябва да се погрижите за това, щото в парламента да влезнат и жени, защото само жените могат да облагородят парламента! Аз не мисля, отговорих й, че човек трябва да облагородява онова, което само по себе си е лошо. Жената, която попадне в този парламентарен живот, няма да облагороди парламента, а напротив, парламентарният живот ще опозори жената.

Аз не искам да предоставя на жената нещо, което мисля да отнема на мъжете. Противниците смятаха, че в такъв случай ние никога не бихме имали жени в Движението. Но ние привлякохме в нашето движение повече жени, отколкото имаха всички други партии заедно; и аз знам, че ние бихме спечелили и последната германска жена, ако тя би имала случай да проучи парламента и недостойната дейност на жените в него.

Затова ние **включихме жената в борбата на народната общност, както са предопределили това природата и Провидението**. По този начин за нас, нашето женско движение не е нещо, което е написало на своето знаме, като програма, борба срещу мъжа, а нещо, което е вписало в своята програма: **обща борба, заедно с мъжа**. Защото ние заздравихме новата национал-социалистическа народна общност точно чрез това, че придобихме в лицето на милиони жени най-верните, най-фанатичните съратнички; боркини за общия живот, в служба на общото запазване на жената; боркини, които не насочват погледите си към **права** – съществуващи само в проповедите на един еврейски интелектуализъм – а го насочват към задължения, които природата ни възлага общо.

По-рано либералните интелектуални женски движения съдържаха в своите програми много, много точки, които имаха своето начало в така наречения дух. Сега програмата на нашето Националсоциалистическо женско движение съдържа в същност само една единствена точка и тази точка се казва: **детето** – това малко същество, което трябва да се роди и трябва да расте, и единствено, за което цялата борба в живота изобщо има някакъв смисъл. Защото: за какво бихме се трудили и борили ние, ако след нас не идваше нещо, което би могло да използва за свое благо това, което ние придобиваме днес и да го предава непрестанно по-нататък в наследство? За какво друго да се води цялата човешка борба? За какво ще бъдат грижите и страданията? Единствено за някаква идея ли? Само за някаква теория ли? Не! Не би си струвало за такива неща да вървим из тази земна долина на скръбта. Единственото нещо, което ни кара да се

издигнем над всичко, това е погледът от настоящето към бъдещето, от самия човек към това, което подраства след нас.

Само преди няколко минути аз говорих в конгреса на младежкото движение. Прекрасно нещо е да гледа човек тази златна младеж, за която знае: един ден, когато ние няма вече да бъдем, тя ще бъде Германия! Тя ще запази всичко онова, което ние създаваме и изграждаме. За нея работим ние. Това е смисълът на цялата тази борба изобщо! И като сме съзнали тази най-проста и най-изразително поставена от природата цел, за нас работата на двата пола се нагажда от само себе си, логично и правилно – не вече в спорове, а в обща борба за действителния живот.

Вие, мои партийни другарки, участвате сега като водачки, организаторки и боркини в тази борба. Вие също сте се нагърбили с една великолепно задача. На тази голяма сграда, която ние искаме да изградим в нашия народ, вие трябва да създадете във вътрешността добра основа и здраво да я подзидате! На това наше дело вие трябва да дадете вътрешната духовна и съобразна с чувствата опора и стабилност! В тази борба, която днес ние водим за свободата, равноправието, честта и мира на нашия народ, **вие трябва да бъдете допълнение на мъжа така, че ние, с поглед в бъдещето, да можем да устоим като истински борци пред нашия народ и за нашия народ!** Тогава никога няма да може да се появят спорове и препирни между двата пола; напротив, те ще вървят през този живот ръка за ръка в обща борба, така, както това е желало Провидението, което е създало и двата пола за тази обща цел.

И тогава благодатта на задружната обща работа няма да се забави. Тогава няма да се води никаква глупава борба за теории; няма заради погрешни представи да се раздвояват мъжът и жената, а напротив: върху тяхната обща жизнена борба ще бъде низпослана благословията на Всемогъщия!“

Към Хитлеровата младеж

Реч, произнесена на 14 септември 1934 г. пред партийния конгрес в Нюрнберг

Моя германска младеж!

 лед една година отново мога да ви поздравя тук. Много големи работи станаха от онова време насам в Германия. Преди дванадесет месеца борбата за властта ни подари вече успеха, а оттогава насам нашето Движение, чиято млада гвардия сте вие и чиито носители ще бъдете един ден вие, овладяваше в тази държава една позиция след друга и по този начин ги предаваше отново в ръцете на германския народ. В същото това време, самите вие израснахте от една още тогава голяма организация до положението на най-голямото младежко движение, на най-голямата младежка организация в света. Това е заслуга на многобройни ратници, начело, на които стои даденият ви от мен водач, нашият партийен другар фон Ширах.

Вие тук, в този широк кръг, сте само една част от онова, което се намира днес в цяла Германия. Вие сега трябва да възприемете и да научите в своята младост това, което ние бихме искали да видим един ден в цяла Германия.

Ние знаем, че нищо в живота на народите не се подарява. Всичко трябва да бъде спечелено и завоювано с борба. Един ден човек няма да може да владее нищо, което не е научил предварително и към което не се е приучил сам. И ние бихме желали сега, щото вие, германски момци и германски девойки, да възприемете в себе си всичко онова, което ние се надяваме да имаме един ден в Германия, което бихме искали да видим в Германия.

Ние искаме да бъдем **един** народ и вие, мои младежи, трябва да станете този народ!

Ние искаме един ден да не виждаме вече никакви класи и съсловия, затова вие не бива да допускате да се разраства у вас класово високомерие!

Ние искаме да създадем един **Райх** и затова вие трябва още отсега да се възпитате в една организация!

Ние искаме един ден този народ да бъде верен и вие трябва да се научите на тази вяност!

Ние искаме един ден този народ да бъде послушен и вие трябва да се обучавате в послушание!

Ние искаме народът да бъде миролюбив, но също и храбър, затова вие трябва да бъдете миролюбиви и едновременно с това, смели!

Ние искаме, щото този народ един ден да не проявява мекушавост, а да бъде твърд, да може да оказва съпротива на лошите страни на човешкия живот, и вие трябва още на младини да се калите за това!

Вие трябва да се научите да бъдете твърди, да се подлагате на лишения, без да се огънете. Ние искаме, щото този народ един ден пак да храни любов към честта, затова вие трябва още в най-младите си години да се привържете към това понятие за чест!

Ние искаме пак да станем един горд народ, затова вие трябва да изживеете младините си в истинска гордост, трябва да бъдете горди, като млади членове на един горд народ, та един ден вашата младежка гордост да стане гордост на поколението!

Всичко, което искаме от Германия на бъдещето, всичко това ние изискваме от вас, момци и девойки!

В това трябва да се упражнявате вие и това трябва по този начин да дадете на бъдещето. Защото, каквото и да създаваме и да вършим ние днес, един ден ще си отидем. Но във ваше лице Германия ще продължава да живее и когато от нас няма да е останало вече нищо, тогава вие ще трябва да държите в своите ръце знамето, което ние издигнахме от нищото.

И затова вие трябва да стоите твърдо върху нашата земя; трябва да бъдете твърди, та това знаме никога да не пада от ръцете ви! И тогава, след вас ще идват поколения след поколения и вие ще можете да очаквате от тях същото и да изисквате от тях да бъдат и те такива, каквито сте били вие.

Тогава и Германия ще гледа с гордост на вас; а сърцата на всички нас ще бъдат преизпълнени с радост, когато ви гледаме и когато във ваше лице ще можем да виждаме гаранцията за това, че нашата работа не е била напразно и че тя ще бъде плодотворна за нашия народ.

Тогава всички ние ще бъдем обзети от гордото щастие – да можем да виждаме във ваше лице завършека на нашата работа и заедно с това, да имаме съзнанието, че милионите от голямата война, многобройните другари под нас, не са принесли напразно своята жертва за Германия; че за нас във всяко отношение, накрая пак ще се създаде един единен, свободен, горд, обичащ честта народ.

И аз зная, че това не може да бъде иначе; защото вие сте плът от нашата плът и кръв от нашата кръв и защото под вашето чело гори същият дух, който обладава и нас. Вие не можете да не бъдете свързани с нас. И когато големите колони на нашето Движение днес маршируват победоносно през Германия, тогава, аз зная вече, вие ще се присъедините към тези колони, и всички ние знаем: Пред нас е Германия, в нас марширува Германия, а зад нас идва Германия!

Възвисяване на селячеството

Извлечение от речта на Фюрера към германските селяни,
произнесена на 1 октомври 1934 г. в Бюкеберг,
в деня на празника на жътвата

Макар сега да се чувствам, като националсоциалист и водач на германския народ и Райх, отговорен за живота и бъдещето на целия германски народ, аз все пак се радвам, че днес, в Деня на жътвената благодарност, виждам пред себе си пак вас, мои германски селяни!

Защото едно време, редом с борбата срещу безработицата, ние си поставихме като една от най-важните задачи, които трябва да бъдат разрешени неотложно, **спасяването и осигуряването на нашето селячество.**

Поемането на тази задача е нещо саморазбиращо се за национал-социализма, и то, затова защото той не се бори за доктрини и теории, а за германския народ; и още, защото национал-социализмът, след най-трезво и реално обмисляне, се е убедил, че никакво добро бъдеще за нашия народ не може да има, ако основата не е положена върху селячеството.

В селячеството ние виждаме живия извор не само за изхранването, но и за запазването на нашия народ. Освен това, ние виждаме в селячеството здравия волесъобразен противовес на интелектуалното огражданияване. **Умственият и физическият труд трябва да вървят заедно.** Тежко и горко, обаче когато у един народ умът се превърне в колеблива, вечно несигурна в себе си духовност! С такава интелигенция човек едва ли би могъл да управлява един народ и по никакъв начин не би могъл да го обедини. Ние бяхме се надвесили вече над опасността, когато, поради едностранчивото надценяване на така наречения умствен труд, бяхме не само изгубили положителното отношение към физическата работа, но просто бяхме забравили нейната идеална стойност, не я познавахме вече, дори накрай хората почнаха да гледат на нея едва ли не с презрение. Както не може да има трайна диктатура на пролетариата над разсъдъка, също така не може да има диктатура на един надменен, извратен, чужд на народа духовен горен пласт – над една широка маса от работещи с ръцете си хора, които, най-накрая, ще почнат да се теглят настрана. **Истинският дух никога не е надменен.** Само повърхностното, половинчато знание във всички времена е подвеждало към високомерие и надменност. Но когато един държавен режим има своите корени изключително в един такъв пласт, тогава този режим, с течение на времето, започва да струва толкова малко, колкото и едно човешко общество, устроено едностранчиво, с оглед само на интелектуалния слой. Равнодушието на по-ранните правителства към селячеството намира своето обяснение в прекомерно високата оценка на

интелектуалното огражданияване и в липсата на разбиране за необходимостта от съществуването на един изравнителен фактор, който да бъде търсен на първо място в лицето на селянина, а на второ място – в лицето на работника. Ние, националсоциалистите, знаем много добре, че **духът определя насоките на този живот**. Но ние знаем също, че **духът трябва да черпи своето постоянно възобновяване и допълване от свързаните със земята елементи на един народ**. Една нация само от професори, държавни чиновници, учени и т. н. не може да съществува, преди всичко затова, защото тогава естествената сила на решителността, силата на волята и на сърцето ще изчезва постепенно все повече и повече. Само **когато мъдростта се обедини с примитивната сила на самоутвърждението**, само тогава един народ може да издържи с успех своята борба за живот. За тази цел, обаче, е необходимо, щото високомерието на отделни съсловия и класи да бъде изкоренено и отстранено, и особено – някое съсловие да не си въобразява, че може да подценява работата на друго съсловие само защото е, именно, работа на друго съсловие.

Затова докато еврейският интелектуализъм трови нашия германски живот, няма да има сигурност за съществуването на германското селячество и работничество. Но в такъв случай, бъдещето на нацията, което в голяма степен и на първо място се крепи върху селяните и работниците, започва да изглежда съмнително!

Но точно затова пък ние започнахме най-упорита борба против този дух!

Мои германски селяни!

Вие виждате тук, на полето, при себе си, хиляди хора от германската трудова повинност. Разберете, че по този начин ние работим за създаването на една действителна германска народна общност, а чрез нея правим за спасяването на вашето съсловие повече, отколкото биха могли да направят, преди нас, всички други правителствени мероприятия. Защото като пращаме всеки германец, с търнокоп и лопата, да служи на своето отечество чрез своя усърден труд, ние водим война срещу дявола на високомерието, който много обича от висотата на умствените занимания да гледа с пренебрежение към хората на физическия труд.

Защото нашата Трудова повинност не е някаква организация, чрез която искаме, с евтини средства, да дадем работа на отделни нещастни безработни. Тя е едно мероприятие, чрез което ние искаме да дадем лопата в ръката на всеки отделен германец – независимо от какъв произход и съсловие е той, безразлично каква професия ще има по-нататък – и да го принудим да си печели насъщния хляб с пот на челото и в средата на всички свои сънародници.

Тази година на **общ труд за всички германци ще допринесе за образуването на германската народна общност** много повече, отколкото днес изобщо може да се предполага. Както общата военна повинност издигна войника от равнището на наемник до почетната служба да бъде защита на своя народ, също така един ден **Трудовата повинност** ще освободи физическия труд

от презрителна оценка на обществото. Затова, редом с другите организации на Партията и на Райха, тя ще бъде една **институция за преодоляването на класовите противоречия и за образуване на истинска народностна общност**. Едва в нея, обаче, селянинът ще заеме онова място, което му се полага по природа. Тази общност ще гледа един ден на мерките, които ние вземаме днес за спасяването на германското селячество, като на саморазбираща се основа на всяка държавна политика. Защото тя ще знае, че държавата е само **народът и че народът не е нищо, когато няма вече свои собствени селяни**.

Днес ние виждаме тази цел в далечината. Ще дойде, обаче, времето, когато германският народ, под своето националсоциалистическо ръководство, ще постигне тази цел. Защото както в отлетелите зад нас години ние се отправихме непоколебимо към своята цел, също така и за в бъдеще ние ще съумеем да продължим по този път. И както в миналото никога не се оставихме да бъдем смутени от крясъците на тези, които съвсем не желаят успеха; нито от предупрежденията на онези, които никога не вярват в успеха; нито от ударите на съдбата, които не пощадяват никого, който работи и които тълпата нарича просто неуспехи – така и за в бъдеще ние няма да забравим старата поговорка, че където се работи с ренде, сигурно ще пада и талаш. Който никога не е орал и сял, той, разбира се, никога не е претърпявал нито град, нито суша. Обаче, такъв живот предварително е лишен и от надежда за успех. А ние искаме да обработваме нивата на нашия германски Райх; искаме да сеем сред този народ, а един ден и да жънем, с Божията помощ. И макар понякога градушката на човешката глупост и низост да унищожава едно или друго, това никога няма да ни разколебае. Когато хората поставят пред себе си една правилна цел и след това храбро, смело и неотклонно я преследват, понасяйки със здраво сърце всяко изпратено им от небето изпитание, тогава, накрая, Всемогъщото провидение ще им даде един ден, въпреки всичко, плодовете на тяхната изпълнена с жертви борба. Защото Господ не е изоставил още никого на този свят, който не се е изоставил сам.

Същина, значение и организиране на нацията

Заклучителната реч на Фюрера, произнесена на 16 септември
1935 г. пред партийния конгрес в Нюрнберг

В понеделник, 18 часът вечерта, се състоя заключителното заседание на партийния конгрес, на което Фюрерът държа последната голяма и напътствена реч на „**Партийния конгрес на свободата**“.

На определеното време, пред препълнения салон, в който беше заето и последното ъгълче, се появи Фюрерът, поздравен с възторжено ликуване и придружен от своя заместник Рудолф Хес и от гаулайтера Щрайхер. Зад него следваха райхслайтерите и гаулайтерите, груповите водачи и главните групови водачи от Щурмовите отделения и от Личната гвардия, областните и главните областни водачи на Хитлеровата младеж и главните ръководители на поделенията на Движението.

След това, за последен път в партийния конгрес на свободата, влязоха в залата в тържествено шествие, под звуците на марша на Нибелунгите, славните знамена, начело със Знамето на кръвта и личният щандарт на Адолф Хитлер, поздравени с вдигната десница от повече от 20 000 посетители на конгреса. Когато знамената застанаха под големия пречупен кръст, прозвуча увертюрата на Вагнеровата опера „Риенци“, майсторски изсвирена от симфоничния оркестър на Райха, под диригентството на партийния другар Адам.

Заместникът на Фюрера, Рудолф Хес, застана на, катедрата:

– Конгресът продължава своята работа; ще говори Фюрерът!

Нов ураган от ликувания се отправя към Фюрера, който на първо време не може да започне своята заключителна реч. Непрестанно към него се отправят нови викове „Хайл! Едва след няколкоминутна буря от радостно въодушевление настъпи тишина.

ФЮРЕРЪТ

започна да говори:

Партийни другари и другарки!

Националсоциалисти!

Кое друго време би могло да ни накара да отвърнем погледа си от събитията на едно ограничено настояще и да го насочим към миналото и към бъдещето, ако не седмицата на конгреса на Партията в Райха? Защото каквито опиянителни впечатления и да включват в себе си тези дни, все пак най-покъртителното за всички нас си остава проявата на нашия народ, която ние през

целия си живот никога и никъде не можем да възприемем по-добре и по-радостно, отколкото тук. Кого не вълнува чувството, че в тези часове пред нашите очи маршируват стотици хиляди, които не са единични същества на настоящето, а са един неограничен от времето израз на жизнената сила на нашия народ, идващ от миналото и сочещ към бъдещето? Те са предвестниците на историческото битие на германската нация!

В нейната лъчиста младеж ние съзираме един видим гарант за непохабената жизнена сила на нашата раса. Тези стотици хиляди мъже ние ги чувстваме като свидетели на буйната воля за живот. Така е вървял нашият народ в течение на хилядолетия по своя път и като си затворим за малко очите, струва ни се, че чуваме стъпките от марша на всички онези от далечното минало, които са имали нашата кръв и вярваме, че и в най-далечно бъдеще ще продължаваме да чуваме тяхното ехо.

Затова тази възвишена демонстрация на вечния живот на нашия народ е от характер да ни занимава с въпроси, които се издигат над задачите на деня и на времето и които имат вечно значение.

Как е било възможно, щото този народ, чиито стъпки изглеждат така самоуверени и непоколебими, толкова често в историята да сбърква своя път? Са ли горчивите събития в живота на германската нация само последици на една неспособност да се овладеят проблемите на живота; крият ли се техните причини в липсата на кураж, в липсата на жертвоготовност, или в неспособността да се вземат важни решения ?

Не!

Нема нито един народ, който да е проявил повече кураж, отколкото германският народ, за запазването на своето национално съществуване. Сигурно от никой народ съдбата не е изисквала по-големи и по-болезнени жертви, отколкото от нашия. В неговата среда са вземани решения, които спадат към най-смелите дела, които човешката дързост е могла изобщо да предприеме някога. Самите ние сме хора, които съдбата направи свидетели на една трагична кървава жертва, непоколебима храброст на живите, стоическа пожертвувателност на обречените на смърт, безгранична смелост на волята и на решителността на големите пълководци.

Да! Някоя нация не е полагала пред олтара на изпитващия народите Бог по-големи жертви от германската нация.

И все пак самите ние трябваше да преживеем и да видим колко ниска се оказва нейната историческа оценка. Сравнени с успехите на други народи, резултатите от борбата за германската съдба са много жалки.

Като признаваме този факт, без никакво самозалъгване, грижата за бъдещето на нашия народ ни налага задължението: да изследваме неговите причини.

Защото едно такова явление не може да бъде ликвидирано с простата утеха, че са ни липсвали големи хора, също така, както непрестанният успех на една нация не е непременно резултат на една непрекъсната поредица от гении. Не! Най-дълбоката причина за този исторически неуспех лежи в така често проявяващата се, за жалост, **слабост на вътрешната спойка и следователно, слабост в издръжливостта на нацията**, а също така и в една, често пъти случайно и неизбежно дефектна, конструкция на нашата държавна уредба. Проучването историческия развой на нашия народ, ни дава редица горчиви познания.

По времето, когато германците за пръв път се явяват исторически видимо пред нас, потомците, по кръв те са едно голямо семейство, само че в своето прозрение и в своите чувства още не са народ. По своята историческа традиция, по навиците на своя живот и по своя език, германските племена от онова минало са толкова различни едни от други, че само на малцина, особено надарени герои, се е явявала като призрачна цел възможността за едно групиране на тези племена в една, макар и само политическа, общност.

Ние, които дори и през 1933 година още трябваше да се борим с възгледите, преданията и традициите на отделни племена и народи, трябва ли да се чудим на това, че опитът на един херуски княз да обедини германските племена, успя само за времето, когато те всички бяха пряко заплашени от най-голяма опасност.

Кръвното родство на тези германски племена може, при някои от тях, под чужда заплаха, да се е проявявало като господстващо прозрение, но на общността то е липсвало напълно като познание за нещо естествено и следователно, необходимо. Не е имало нито духовна, нито организационно-политическа общност, която би била по-силна от чувствата на племенна привързаност. На нас ни е известно, че първият предаден ни от историята германски опит за обединяване е пропаднал още докато е бил жив дръзкият герой, но само малцина съзнават факта, че посред бурите на преселението на народите, т. е. едва 300 години по-късно, историята вече намира по-определено отделните съставни части на това първо групиране на германци.

От този факт можем да извадим заключението, че събиране членовете на тогавашните германски племена в една нация е можело да бъде постигнато не по пътя на едно съзнателно или дори желано оформяване като народ, а само по пътя на изграждането на държава, което е било поставено като цел с други намерения. Това ще рече, следователно че първото държавно групиране на германски хора е могло да бъде осъществено само чрез едно насилие над самостоятелния народностен живот на отделните германски племена. Заедно с това, обаче, е настъпило и едно противоречие между държавна организация и индивидуално национално съзнание, което е траяло до тогава, докогато германците не са станали, от съзнателни членове на своите племена, съзнателни членове на една нация. Един труден и за много столетия болезнен процес.

Безброй индивидуални способности и символи са му станали жертва. Може би, човек би трябвало да съжалява за някои от тях, но не бива да се проклита историята, че пътят, който водеше от няколко дузини германски племена до една единствена германска нация, минаваше и трябваше да мине като повече, или по-малко тежко насилие, през десетки хиляди и често пъти много ценни традиции.

Затова не бива да скърбим за жертването на отделни религии и на отделни държави, които жертви се изискваха от този път на германското оформяване като народ. Което е паднало през тези столетия, то е трябвало да падне. Не е право, също така, да искаме да анализираме вътрешните двигателни съображения на онези, които ни се хвърлят в очи и са ни известни като строители на първите по-големи и големи германски държавни формации. Провидението, което е искало, щото от германските племена да се образува един германски народ, си е послужило с тях, за да извърши това национално оформяване. Кой от нас иска да разкрие или дори да анализира вътрешната душа, мислите и двигателните сили на онези велики германски кайзери, които минавайки с остър меч над съдбините на отделните племена, са се стремили към едно по-голямо групиране на германски хора? И пак воля на Провидението е това, че на тях са били дадени две помощи, без които основаването на германската държава, а заедно с това и предпоставката за германското оформяне като народ, не би успяло, или положително не би успяло поне в това сравнително кратко време. Защото народите ни се явяват в историческото зрително поле, когато се готвят и то като организационни единици, да достигнат зенита на своята сила, на своя жизнен устрем и на своето жизнено осъществяване. Периодът на предхождащото развитие остава в повечето случаи скрит. Без погледа към античните държави и без помощта на християнския светоглед, образуването на германска държава не би било мислимо в онова време. Последвалата съдба на Европа, обаче и на останалия свят, поне доколкото се отнася до бедата раса, не би била мислима иначе; във всеки случай, ние днес, не бихме могли да си представим такава.

Срещу центробежните тенденции на отделните племена, християнството постави първото съзнателно и подчертано чувство на общност. По този начин, то предлагаше една възможна религиозно-светогледна основа за изграждането на една държавна организация, която в племенно отношение не беше и не можеше да бъде с единен характер. Обаче, този път беше исторически необходим, ако изобщо от безбройните германски племена накрая все пак трябваше да излезе един германски народ. Защото едва върху тази, макар и първоначално само религиозна и създадена от държавата платформа, можеше да се извърши, в течение на много столетия, изглаждането и премахването на изключителните племенни особености в полза на новооткрити, макар и по отношение на кръвта неизбежно налични, елементи на един общ произход и следователно, на едно вътрешно родство. Но както всяко раждане е свързано с болки, така и раждането на народите не е безболезнено. Кой ще обвинява историята за това, че тя е

вървяла по един път, по-добър, от който Провидението не е могло да избере, за да подкрепи и достигне накрая желания от самите нас, обвинителите, резултат? Затова, в този период на германското оформяне като народ, противоречието между държавна идея, държавна цел и народно съзнание беше, за съжаление, неизбежно, но необходимо дотогава, докато **съзнанието за народност** не израсна от несъзнателната теснота на племената и не премина в първоначално бавно възприеманата, но накрая осъзната като необходима и естествена **еднаквост на нацията**. Хората, обаче които бяха исторически изпълнители в този процес, действаха по поръка на едно Провидение, което искаше, щото ние, германците, да станем един народ.

Две явления се издигат тук до висотата на необорими факти:

1. **Християнството** даде на тази първа германска организация, тоест на това първо групиране на всички германски племена в една по-висша единица, светогледно-религиозните, а с това и морално-общите идейни блага. Сгромоляса се онова, което трябваше да падне, когато нашият народ искаше да се въздигне от бъркотията на онези дребни племенни съществувания до яснотата и силата на една по-голяма държавна, а заедно с това и народностна единица.

2. Вдъхновяваната от античната държавна идея **кралска институция**, като заместница на по-раншните херцогства, доведе до една по-годна организация и преди всичко до стабилното запазване на създаденото.

В течение на много столетия, в плоскостта на тези две явления се извърши държавното, тоест външно-организационното групиране на германските племена. Безбройни са жертвите, които този процес изискваше, трагична е съдбата на многото хора, които се сгромолясах и паднаха. Но колкото големи и да са били лутанията и смущенията през онези времена, все пак в онова движение на махалото и в онази игра на вълните през столетията, стана, при силни болки, раждането на германската нация. Когато над германския народ се разрази религиозната криза и християнството започна да се цепи на вероизповедания, значението на единната основа на нашето германско държавно организиране се изместваше постепенно все повече в полза на втората. Станалата несигурна светогледна основа изтъкваше все по-ярко организационната форма на чисто държавното, която, най-сетне, намери в държавата на абсолютната кралска власт своя последен, но след това отново заглъхващ, израз. Защото когато вероизповедното разцепление разклати религиозната платформа, тогава духовната насока на френската революция разруши монархично-държавната основа.

Ферментът на моралното разложение, както Момзен нарича **еврейството**, започна да си присвоява идеите на една народностно привързана социална съвест, за да ги превърне в една тяхна, еднакво безсмислена, както и опасно действаща, противоположност и след това да ги пусне срещу човечеството като **марксистически социализъм**. По пътя на формалната

парламентарна демокрация се извърши разпадането на кралската институция и заедно с това, на чисто организационната държава.

Фактът, че християнските вероизповедания, чрез участието си в парламентарната демокрация, слязоха до равнището на тази борба на анархията, не можа да попречи на бавното разрушаване, но нанесе неизразими вреди на християнството. Защото който търси, под този предлог, да развива своята политическа дейност, става – волно или неволно – съюзник на международния марксизъм и спомага за разрушаването на тази държавна организация, която някога се появи и израсна при съвсем други предпоставки. Всяко сътрудничество в тази плоскост означава признаване на принципите, при които се извърши разрушаването; означава съгласие с явленията, събитията и методите, които, поради своята вътрешна неистинност и своята – погледнато от германско становище – нелогичност, можеха да нанесат на държавата и на нацията само вреди. Парламентарно-демократично-конституционната монархия или парламентарно-демократичната република бяха за Германия невъзможни и обречени, рано или късно, на сгромолясване.

Изобщо, просто е недопустимо, една общност да бъде изградена съобразно с два или три, взаимно противоречащи си, принципа. **Не е възможно, принципът на всеобщото равенство да бъде определен за основа на политическия живот, а обратното: принципът на индивидуалното различие в стойностите – за основа на стопанския живот!**

Не е възможно държавното управление и войската да бъдат изградени върху закона за личната отговорност, а политическото общо ръководство на държавата – върху идеята за парламентарната демокрация и следователно, за личната безотговорност. **Невъзможно беше, индивидуалното различие в работо-способността, следователно и в заслугата към народната общност, да бъде политически отречено, а стопански да бъде запазено, заедно с влиянието му върху частната собственост.**

С тази разпокъсаност в принципните схващания на парламентарно-демократичната държава се обяснява и несигурността, а заедно с това и **нерешителната половинчатост** в становището и по отношение на застрашаващите я опасности. И тук решаващо значение имаше съзнателният метод на марксизма, а именно: да отделя определени важни и от решаващо значение принципи от народния и държавния морал и основи и да ги замества с конкретни схващания. Защото, по този начин, престъпникът спрямо човешкото общество беше откъсван от неговото усамотение и въздиган в член на една нова общност.

Когато предателството се възхвалява като добродетел, предателят се отървава от презрението. Когато страхливостта пред фронта на неприятеля получава открито възвеличаване, страхливецът се превръща в герой. Понеже кражбата се смята за поправка на едно несправедливо отнемане – крадецът се

издига до стъпалото на строител на един нов обществен ред. Понеже се заявява, че убиецът е само резултат на едно нещастно социологично обременяване, накрая той печели съчувствията на обществото като заслужаваща съжаление жертва⁹. По този начин, всяка добродетел става порок, а всеки порок се превръща в един нов идеал.

Под този пристъп на болшевишкото еврейство, демократичната държава трябваше да загине почти автоматично и беззащитно в своята несигурност. Монархията не устоя на този пристъп, точно така, както и християнските вероизповедания. (**Бурни ръкопляскания**). В своята съпротивителна мощ всички те бяха безпомощни спрямо тези нови нападателни методи. Фактът, че редица други държави още не са рухнали от това, не доказва противното, а сочи само колко продължително траят такива исторически процеси. Едно действително спасение, във всеки случай, можа да се постигне само там, където от дълбочината на народните жизнени сили беше противопоставена една нова по идеи и по форма отбрана.

Тази отбрана не може да бъде успешна, ако се ограничава в чисто пасивна борба. Тя има само тогава изгледи да надвие окончателно болшевишкото разрушение, когато градейки върху една непристъпна светогледна основа, стигне до едно положително оформяне на народното съществуване, а заедно с това и на държавната организация.

Обаче, за да могат народностните проблеми да бъдат правилно преценявани, като изходен пункт за едно всеобщо разглеждане, необходимо е човек да има твърда почва под краката си. Както и да си представяте картината на света, становището на наблюдателя винаги е от решаващо значение.

Изходната точка на националсоциалистическото учение не лежи в държавата, а в народа, тоест, за да можем да изпитаме, преценим и поправим правилността, следователно и целесъобразността, на **народните организационни форми**, необходимо е да ги отменим като средства и да разберем целта. Затова фокусът на всяко националсоциалистическо разглеждане лежи в живата субстанция, която ние, съобразно с нейния исторически развой, означаваме като „германски народ“.

Преди две хиляди години този народ не съществуваше като реално явление. Затова появяващите се по-късно германски държавни формации градяха своето съществуване върху други основи. Днес, обаче, този народ е станал една историческа реалност, той живее и по този начин за пръв път ни дава възможност да различим ясно средствата от целта. Като схващаме сега, че народът е трайното и живото, ние съзираме в него същинската цел. **Само**

⁹ Ораторът вероятно има предвид изводите на марксихеско-еврейската социология, че собствеността е кражба; че обществото и околната среда детерминират престъпността, и други такива.

неговото запазване създава предпоставките за съществуването и целесъобразността на идеите. И обратно: неговото унищожаване прави всички идеи нищожни и безжизнени.

Също и религиите имат смисъл само тогава, когато служат за запазването на живата субстанция на човечеството. Защото, **загинат ли веднъж народите като народи, няма да останат като явления на вечността, нито религиите, нито държавите.** Всеки народ повлича със своята народностна смърт и онези политически и религиозни явления и идеи, които са господствали при него. Но понеже в човешкия живот много често средствата започват да бъдат чувствани като цел, трябва да се допусне, че, например, както свещенослужителите на ацтеките, така и тези на инките, са били убедени и са твърдели, че тези стари мексиканци са били създадени за тях и за техните учения. Но когато тези народи загинаха, от ученията и от свещенослужителите не остана нищо. Ако днес болшевизмът би успял да изкорени известни народи, тогава не биха останали от тях нито държавни, нито религиозни представи или учения, или други някакви организационни прояви. Провидението, като е създадо човека, е създадо в неговото лице и в неговото запазване целта на всички човешки действия.

Затова, **целта на всяка идея и на всяка уредба при един народ може да бъде, по произхода и по естеството си, само една: създаденият от Бога народ да бъде запазен като субстанция, телесно и духовно здрав, порядъчен и чист.**

Като приемем този принцип, получаваме първата мярка за преценяването на всички явления – с нея те могат да бъдат измерени, за да се види дали са, абстрактно взето, правилни или не, тоест дали са правилни, в смисъл на полезни за запазването на народа или са вредни, поради подсилваните от тях вреди, нанасяни на един народ, или дори поради застрашаващо го унищожаване.

Но, изясним ли си и познаем ли по този начин смисъла на борбите и усилията в живота, тогава пред нас се поставя само задачата, да търсим и да осигурим предпоставките за постигането на тази цел. **Ако Национал-социалистическата партия иска да служи като средство на тази своя цел, тогава тя трябва най-първо да осигури на политическото ръководство на нацията онзи подбор,** който се създава в почти всички области на живота и по този начин фактически действа като ръководна сила.

Защото, в края на краищата, всички човешки професии се изграждат неволно и несъзнателно само по заложи. Изборът на професия не е нищо друго, освен избора, който правят професиите, като привличат към себе си и подходящите за тях хора.

Най-солидната германска институция на миналото беше онази, която упражняваше най-строг този подбор за своето собствено подсилване, именно войската. Както войската се изгражда съзнателно върху един подбор измежду онези, които чувстват влечение към военния занаят, така и – обратното – **задача**

на Партията трябва да бъде да събира и да насърчава в своята организация годните за политическо ръководство елементи на нацията. Тази годност, обаче, има също така малко общо с капитал, образование, произход и т. н., както и годността за войник не зависи от някакво гражданско състояние.

Изключително вътрешната заложба е от решаващо значение и следователно, определя годността. Тя е призиванието. Както войската дава на това съзнателно призивание постоянен подслон и по този начин създава отново предпоставката за вътрешното запазване и за външното проявление на тази способност, така и Партията, като организация, трябва да даде на политическото призивание външно-видимата проява, а заедно с това и основата, и възможността за по-нататъшно усъвършенстване.

Затова Партията и войската могат да бъдат, в най-висшия смисъл на думата, само социалистически институции (**ръкопляскания**), доколкото в своето изграждане не трябва да се съобразяват с капиталистически гледища, а изключително с момента на народната годност. По тази причина, те трябва да считат като най-висш закон на своето съществуване: затвърждаване на убеждението, че като организации те зависят в най-висока степен от правилото: най-голямата способност да бъде поставяна винаги на полагащото и се място. С това те стават явления на една **по-добра – защото е действителна – демокрация**, на една демокрация, която не въздига, благодарение на анонимността на парламентарните избори и гласувания, недостатъчно способните до положението да имат решаващо влияние и затова не вреди на общността, а принася полза на всички, като във всички области на живота и на борбите в живота, и най-напред в своята собствена организация, **възлага най-големите отговорности на най-способните.**

Но както войската, макар затворена в себе си институция, не запазва само себе си като военно ръководство на народа, ами същевременно има и задачата да възпитава, да образова и да формира целия народ в смисъла на своята военна мисия, така и **политическата партия има задачата не само да съществува, като главна организация на политическото ръководство, но и непрестанно да възпитава, да образова и да оформя нацията в смисъла на своите схващания** и да поеме във вътрешното ядро на своята организация онези членове на народа, които са признати за способни и които явно, са призвани от самото Провидение за ръководна работа.

Идеята за самоотбраната и заедно с това, за военната повинност, притежава своята организационна опора и намира своя израз във войската. Националсоциалистическата идея има своето организационно седалище в Партията. **Партията** представлява политическото схващане, политическата съвест и политическата воля.

Нейна задача е, първо, да се грижи за установяването на едно отговарящо на нейния светоглед ръководство на народа във всички области на живота и

второ, да внедри това политическо схващане в трайния ред на една установена система и по този начин да го осигури и стабилизира за вечни времена. Затова тя има да изпълнява историческата мисия, да проучва вътрешната национална същина на нашия народ, да я опознава с всички нейни добри и слаби страни, и да тегли практическите заключения въз основа на добитите познания.

1. Тя трябва, като изхожда от тези познания, да поставя и **да определя големите цели** в цялата национална дейност, във всички области на живота.

2. Тя трябва да постави фактическия обществен живот **в съгласие със задълженията**, които произлизат от тези условия на вътрешната същност на нашия народ.

3. Тя трябва да изпълнява със сигурност и със самоувереност тази задача, **без да се оставя да бъде ни най-малко смущавана от изтъкваните пред нея съмнения в правото и'** за една такава мисия. Във факта на нейното исторически неоспоримо съществуване лежи задължението за тази дейност, а от успеха на нейната работа израства правото, което се установява допълнително. Обаче, знаем от опит, че историята отнема това право само от онзи, който е бил твърде слаб да устои пред нея, или е бил твърде неспособен и следователно, твърде неподходящ. Божията милост се запазва за дълго време само за онзи, който я заслужава. Който, обаче, говори и действа от името на един създаден от всемогъщия Бог народ, действа само дотогава с тази мисия, докогато не е прегрешил срещу съществуването и бъдещето на положеното в негови ръце творение на Създателя. Затова, добре е завоюването на властта винаги да е свързано с тежка борба. Онова, което човек сам е завоювал с тежка борба, най-често се и защитава по-храбро. Колкото по-устойчив е режимът на държавите, толкова по-голяма е ползата за народите!

Щом като задача на Партията е да образува една организация, в която **политическият подбор на нацията** ще намира своето непрестанно вечно допълване, тогава неин дълг е да се грижи, щото **на държавното ръководство да бъде придаден един светогледно стабилен характер**. Затова тя трябва да изпълни историческата повеля, да създаде в своята организация предпоставката за стабилизирането на ръководството в държавата чрез подбора, обучението и установяването на това ръководство. Тя е длъжна да застъпва, при това, принципа, че **всички германци трябва да бъдат възпитани светогледно**, като националсоциалисти, че освен това, най-добрите националсоциалисти трябва да станат членове на Партията и че най-добрите членове на Партията трябва да поемат ръководството на държавата.

По този начин Партията, изхождайки от своята организация, трябва да даде на германската държава за в бъдеще върховното и' общо ръководство и второ, чрез своята обучителна дейност да възпита за национал-социалистическата държава националсоциалистическия народ, върху който тя се крепи.

Оттук се извлича ясното определение на областите, в които се осъществяват задачите на Партия и държава.

Задача на държавата е продължаването на исторически създаденото и развито управление на държавните организации, в рамките и средствата на законите.

Задача на Партията е:

1. Изграждане на нейната вътрешна организация за създаването на една стабилна, съхраняваща сама себе си, вечна клетка на национал-социалистическото учение.

2. Възпитаването на целия народ в смисъла на това учение.

3. Поставяне така възпитаните германци на разположение на държавата за нейно ръководство и като нейна охрана. Впрочем, принципът за зачитането и за спазването на компетентността на двете страни остава в сила.

Това е целта.

И днес още ние се намираме сред ликвидирането на една революция, тоест на националсоциалистическата революция, което означава, че **поемането на властта трябва постепенно да намери своя завършек в поемането на ръководството**. Това изисква един дълъг преходен период. Понеже ферментите на старата държава, т. е. на стария партийен свят, не можаха да бъдат преодолен и отстранени, веднага и без остатък, на много места се явява и необходимостта от едно внимателно наблюдение там, където развоят на работите не е напълно националсоциалистически осигурен. Затова може да се случи, Партията да бъде принудена да се намеси предупредително, а при нужда и поправително, там, където действията на държавното ръководство са видимо в разрез с националсоциалистическите принципи. Обаче, тази поправителна намеса днес може да се извършва само чрез вече завзетите от Партията и компетентни за това, националсоциалистически държавни уредби и националсоциалистически държавни служби.

Последната цел, обаче, трябва да бъде: чрез пълно обхващане на всички германци, посредством националсоциалистическата просвета и учение, в Партията и в кръга на партийните привърженици, да може в бъдеще да бъдат поставяни на разположение на цялата народна и държавна организация само националсоциалисти.

Тогава този националсоциализъм ще бъде **светогледната основа на съществуването, а с това и на организацията на германския Райх**, като националсоциалистическа държава. Като светоглед, ако не иска да унищожи сама себе си, тя е принудена да бъде **нетолерантна**, тоест да застъпва и да прокарва при всички обстоятелства правотата на своите възгледи, а с това и на своите уредби.

Който поема такава историческа мисия, трябва да се подложи на строги принципи. **Само най-строги принципи** и една желязна решителност могат да сглобят едно годно за съпротива тяло и по този начин, политически да ръководят с успех една нация, която и без това е обременена, поради своя вътрешен, не съвсем еднороден, състав.

Но както болезненият пацифист не иска да разбере строгостта и изключителността на пруското възпитание във войската, също така някои хора днес не искат да разберат необходимостта от националсоциалистическата нетърпимост, която обаче, в действителност сочи нейното самоуверено съзнание за отговорност. Упрекът, че такъв характер е чужд на германеца, е безсмислен. Тук изобщо не се разисква върху това, какво трябва да бъде или да не бъде чуждо на германския народ, ами **какво е полезно за нашия народ**. Може би и на новобранеца, който постъпва във войската, в началото ще се струва странно, че трябва сляпо да се подчинява на дадени заповеди, обаче това е полезно за общността, а поради това – полезно и за самия него.

След като една организация е обединила вече със сигурност в своите редици подбора от онези хора, които са годни за възложените ѝ задачи, върху нея преминава правото да установи принципните условия за изпълнението на тази нейна мисия.

Във всеки случай, повече отговаря, по-поносимо е и по-достойно за германския характер е да бъде воден единно и с успех, чрез едно строго политическо движение, отколкото като бъде оставена свобода за проявите на характера и заложите на всеки отделен човек, народът да се разпадне на хиляди части и накрая, да стане в своята цялост игрална топка на някоя по-мощна – понеже е по-единна – народна сила, а по този начин и на някое чуждо държавно ръководство.

И върху това трябва да помисли всеки в Германия. Националсоциалистическата партия е създала страшно много неща. Не нашите стопански водачи, не нашите професори и учени, не войници и не артисти, не философи, мислители и поети отдръпнаха нашия народ от бездната, а изключително политическото войнство на нашата Партия. Нейното въздействие ние чувстваме сега, едва в неговото начало; нейното трайно значение, обаче, ще бъде преценено един ден от поколенията.

По-скоро всичко би могло да загине, само не и тя! Защото, за почуда е това, че на германския народ се удаде да спечели огромната сила на авторитета, която лежи в съществуването и в здравината на едно такова Движение. Колко много разумни хора от други народи биха били щастливи, ако техните нации биха разполагали с една подобна солидно основана авторитарна организация, каквато притежава днешна Германия и само няколко други държави, освен нея!

Колкото по-несигурни и по-объркани застрашават да станат обстоятелствата на днешното време, толкова по-изключително се увеличава

стойността на една уредба, която отново **дава на един народ ясни и определени принципи** и която има куража да подхване и да разреши най-трудните проблеми на настоящето, които, поради своята новост, не са били разработвани или дори разрешавани при никое друго явление.

Днес германският народ вече е спечелил, в милиони свои членове, **общността на една силна светогледна основа на мисленето и на произхождащата от него дейност**. Тук е намерено и разкрито едно становище, което в течение на няколко столетия ще има решаващо значение. Единствено във вътрешната целесъобразност на тази основа лежи изходната точка на всички бъдещи тълкувания, а заедно с това и приблизителният размер на едно непрестанно разширение и усъвършенстване на този световен образ. Но точно защото този световен образ е още в процес на създаване и на развитие, толкова по-необходимо е, щото авторитетът на Партията да бъде признат като последна контролна и решаваща инстанция и като последен съдник. Който не разбира това, не е способен да мисли исторически, творчески и конструктивно.

Може би, по-лесно ще бъде разбрано това, ако прибегнем за сравнение отново към войската. Желанието и волята за самоутвърждаване и едновременно с това, за защита на живота, сигурно се крият в най-дълбоката същина и в чувствата на всички хора, обаче, тяхното практическо използване и въздействие се осъществява само чрез дисциплинираното ръководство, което е дадено на този инстинкт за самозащита, в живата организация на войската. Единствено тя може да попречи, щото, намиращият се във всички хора инстинкт за самозащита, да доведе до една объркана борба на възгледи, разбирания и мнения на всички против всички. Тя укротява буйната воля на отделния човек, за да постигне една неукротима воля на всички заедно!

И особено тогава, когато възгледите върху необходимостта на борбата, върху смисъла на даден начин на водене борбата, върху същината на една война или върху начина на водене войната, са различни и противоречиви – толкова по-необходимо е, щото пред наличността на тази застрашителна бъркотия, твърдото и здраво ръководство във войската да даде една единна линия и направление.

Затова колкото по-различен и несигурен е понякога национал-социалистическият образ на света при отделния човек по време на първото открито търсене, виждане, разбиране, колкото повече всичко това се намира още в развой – толкова по-необходимо ще бъде тогава **да се предотврати едно многообразие от познания и заключения**, чрез силното, а при нужда и строго ръководство на Партията, като се спазва сляпо нейният авторитет. Това е най-висш национален интерес, а с това, и най-висш дълг на всеки човек, който чувства заедно със своя народ и се бори за него.

Въпросът за погрешимост или непогрешимост тук не може да се разисква. Както не може да бъде позволено на един пълководец, на командира на една

войскава част или дори на отделния войник да прилага своите схващания и мнения като мярка, когато се съмнява в правотата на някоя дадена му заповед, също така и в политическото ръководство и преследване на една цел, **странящият неговорник не може да извинява своите действия със своите възгледи, за които той твърди, че са прави, или с погрешността на възгледите, нарежданията или заповедите на Партията.**

Но, когато Партията, като такава, изисква, нейното схващане по всички политико-светогледни въпроси на народното ръководство да бъде приемано като единствено меродавно, тогава толкова по-необходимо е, щото преди всичко в нейните собствени редици този принцип да бъде следван с най-фанатична добросъвестност, което ще рече: както **Партията изисква подчинението на народа пред волята на Партията, също така в Партията подчинението трябва да бъде неизменен закон за вътрешното ръководство.**

Няма никакво освобождаване от послушанието по отношение на този принцип. Който го наруши на някое място, нарушава един принцип, който го е закрилял дотогава и който сега сам го изоставя. Който някога наруши верността си към този принцип, безразлично на какво място, не бива да очаква вече, че този принцип ще продължава да притежава стойност и валидност за поставените под негово подчинение партийни другари по отношение на него самия. Това е най-дълбокият смисъл на старогерманската поговорка, че **изневярата погубва собствения си господар.**

Тогава, преди всичко, е невъзможно да се изисква от общността на нацията повече зачитане и послушание към нарежданията на Партията, отколкото отделният партийен член е готов да прояви по отношение на поставения над него негов водач.

Тук, във връзка с това, трябва да взема становище спрямо една фраза, която се изтъква толкова често, особено от страна на някои граждани: „Водачът – да, но Партията – това е нещо друго!“

– Не, господа!

Водачът е Партията и Партията е водачът. Както аз се чувствам само като част от тази Партия, така и Партията се чувства само като част от мен. Кога ще склопя очи, това не зная. Но че партията ще продължи да живее, това зная. И че тя, като mine над всички личности, над слаби и над силни, ще оформи успешно бъдещето на германската нация, това вярвам и го зная!

Защото тя гарантира устойчивостта на ръководството на народа и на Райха, а чрез своята собствена устойчивост гарантира на това ръководство необходимия авторитет.

От тази здрава почва ще израсне уредбата на новия германски Райх. Тази Партия, която дава светогледния образ и политическото ръководство на германската съдба, трябва да даде на нацията, а с това и на Райха, техния водач.

Колкото по-самопонятно и неоспоримо се издига и поддържа този принцип, толкова по-силна ще бъде Германия. **Войската**, обаче, като представителка и организаторка на военната сила на нашия народ, трябва винаги, във вяроност и послушание, да пази и да поставя на разположение на дадения от Движението на нацията водач организираната и поверена на нея военна сила на Райха. Защото, според прокламацията на всеки нов водач, той е повелител на Партията, държавен глава на Райха и главнокомандуващ на военните сили.

Когато тези принципи станат непоклатима основа на германската народна и държавна организация, Германия ще може да устои на всички бъдещи бури.

Нека, обаче, двете институции на новия Райх, които го крепят, да помислят върху това, че само когато са сплотени, ще могат да отговорят на своите задачи. **Партията дава на войската народа, а народът на войската – войниците, но двете заедно дават на германския Райх сигурността на вътрешното спокойствие и силата на неговото утвърждаване.**

Днес аз сам, като водач на Райха и на нацията, още мога да помагам и да давам съвети. Обаче, **принципите трябва да водят от личното към вечното.** Водачи ще идват и водачи ще умират, но Германия трябва да живее. И единствено това утвърждение ще доведе Германия до този живот.

Всички ние ще бъдем преценявани един ден по характера и по историческата трайност на това, което градим днес!

Ние, мои партийни другари, които заедно сме водачи на народа и на войската, сме избрани от Провидението, за да творим история, в най-висшия смисъл на думата. Онова, което се отказва на милиони хора, е дадено на нас от съдбата. И най-далечните поколения ще си спомнят за нас, по нашето дело. Но като най-забележително и като най-благородно нещо те трябва да установят един ден, че, в едно време на вероломство и на всеобща измяна, в Германия, в наши дни, е могъл да се образува един съюз на взаимна най-вярна привързаност, както никога по-рано. За тогава, ние със сигурност знаем следното:

Някога един лист от световната история ще бъде поставен на нас, на хората, които, произхождащи от Националсоциалистическата партия и от германската войска, заедно са изградили и осигурили новия германски Райх.

Тогава ние ще стоим увековечени един до друг в пантеона на историята, безсмъртни, свързани в ненарушима вяроност, както по времето на великата борба и на великото съграждане.

Партийни другари!

Седмият партийен конгрес в Райха се приближава вече към своя край. Дълбоко развълнувани, стотиците хиляди наши борци ще се върнат в живота, тоест в борбата. Тя ще ги намери подготвени, с нова смелост, с нова издръжливост и изпълнени с нова решителност. Те ще си спомнят за тези

исторически дни и часове с вътрешно вълнение и ще копнеят и ще се радват за седмицата, когато следващият призив от Райха ще събере отново, заедно със старите бойни другари - и младата гвардия.

С тази щастлива увереност, ние поздравяваме нашия германски народ и нашето единствено Националсоциалистическо движение.

За Националсоциалистическата партия, за нашия германски народ, за Райха и за неговата войска – **зиг хайл!**

Избухва една, подобна на ураган, буря от ръкопляскания и непрестанно се повтарят виковете „хайл“ на въодушевените 20 000 души така, че заместникът на Фюрера едвам може да бъде чул. Той застава пред микрофона и извиква.

– За Водача, който надви миналото, който изгражда настоящето, който осигурява бъдещето, за Адолф Хитлер – зиг хайл!

Идеология на Трудовата повинност

Реч, произнесена на 10 септември 1936 г. пред партийния конгрес в Нюрнберг

Скъпи трудоваци!

Когато ние в Германия прогласихме закона на националсоциализма, за нас беше ясно, че по пътя на книжните прокламации или наредби човек не би могъл да отстрани едно дадено състояние и да създаде друго ново. Ние знаехме, че един истински социализъм не може да се създаде чрез промяна само на държавната фирма, чрез промяна името на държавната форма или на обществения ред; ние знаехме, че, именно, човекът е този, който дава вътрешното съдържание на тези форми и действително определя тяхната същност. **Ние не искахме да надвием една класа, за да установим на нейно място друга класа, а искахме, като националсоциалисти, да възпитаваме нашия народ в духа на едно ново схващане на общността.** На това дело служат всички онези мерки, които ние сме взели от онова време насам и които – кой ще отрече това? – са на път да променят не външния облик, а вътрешната същина на нашия народ.

Това, което става тук в едни малки рамки и което преизпълва с радост сърцата ни, това са фанфарите на една нова Германия, която ние възвестяваме! Един нов народ се ражда!

Когато поехме властта в Германия и за пръв път обявихме своите намерения да учредим една трудова повинност в Райха, мнозина от повърхностните критици на нашето Движение вярваха, че с това ние преследваме само целта да откъснем от улицата нашите безработни по онова време сънародници и нашата подрастваща без работа младеж, за да ги натикаме в „принудителни лагери“. Ние знаем, че ще бъде по-добре, ако германската младеж, вместо да се шляе безсмислено и безцелно, върши някаква полезна работа за общността. Но това не биваше да стане в смисъла на едно просто намиране на работа на безработни. Ние искахме да основем едно ново **висше училище за националсоциалистическото възпитание!**

Ние знаем, че истинска народна общност не може да се създаде, ако не бъдат отстранени от нашия народ постепенно, но сигурно, някои предразсъдъци. Без да можем да създадем тази промяна от днес за утре, тя все пак дойде! Онова, което за безброй наши, така наречени, образовани среди изглеждаше като нещо второкачествено, днес получи нова цена. **Лопатата стана символ на една нова общност!** Поколения след поколения като бъдат задължавани да носят тази лопата – всеки германец да я носи на рамото си, без да се гледа на неговата личност или на неговия произход – тези поколения постепенно ще започнат да се прекланят пред лопатата. Те ще разберат голямата ценност, която се крие в

това възпитаване в дух на общност, чрез работа за общността и всички те с вътрешно външение ще си спомнят за времето, когато като млади мъже, са вършили общо една и съща служба за нашия народ, носили са едни и същи дрехи, и са смятали за свое едно и също работно оръжие. Но те ще си спомнят също и за голямото другарство, което се заражда от всичко това. От паметта им ще изчезне дребното, страничното и тежкото, но ще остане споменът за великото време на една горда задружна работа за нашата народна общност.

Като ви гледам така, трудно ми е да говоря. Сърцата на всички ни се преизпълняват с радост за вас. Вие не знаете колко много ви е обикнал германският народ! В течение само на няколко години вие станяхте една голяма част от нашия национален живот, която ние вече не можем да си представим, че не съществува. Независимо от нашата младеж, независимо от работата на партийната организация, независимо от щурмовите отряди и защитните отряди, вие сте друга една съставка в голямата възпитателна работа на нашия народ и сте моста към приключване предварителното обучение на младите хора за войската. Вие сами ще почувствате, че това, което ние сме създали в Германия, е по-хубаво от онова, което става днес в държавите на хората, които все още ни критикуват.

Тук, при нас, има строителство! Тук има другарството! И тук е преди всичко вярата в едно по-добро човечество, а заедно с това – и в едно по-добро бъдеще! Каква разлика в сравнение с друга една държава, в която марксизмът се опитва да спечели властта! Там градовете горят, там селата се превръщат в развалини и пепелища, там хората не се познават вече едни други. Класа се бори срещу класа, съсловие срещу съсловие, брат унищожава брата. Ние избрахме другия път: **вместо да ви разпокъсам, аз ви обединих!**

И вие стоите пред нас, не само като носители на своята собствена силна вяра в бъдещето на нашия народ, но и като носители на нашата вяра.

Ние вярваме във вас! Във ваше лице ние вярваме в нашата германска младеж, момчета и момичета! И заедно с това, ние добиваме отново пак вярата в нашия народ, чиято най-хубава съставка сте и вие!

Фюрерът към войниците на Третия Райх

Реч, произнесена на 14 септември 1936 г.
пред партийния конгрес в Нюрнберг

Войници!

За трети път се строявате на този площад, тук в Нюрнберг!

За пръв път пред вас се развяват военните знамена на новия Райх!

За пръв път държите в ръцете си новите знамена на вашите полкове!

Ш в тази външна картина се вижда промяната, която е претърпяла Германия, нашата, вашата Германия.

Тази промяна, обаче, е резултат на една твърде обширна възпитателна работа между нашия народ и на една не по-малко обширна работа във всички области на нашия национален живот.

За да можем днес да стоим тук и да сме в състояние да празнуваме така тези дни – това ние дължим на безкрайната енергия, на безкрайното трудолюбие, на безкрайната работа на нашия народ. Но всичката тази работа щеше да бъде напразно, ако Райхът не би могъл да си осигури вътрешен и външен мир. Това, което днес ни изпълни с толкова голяма гордост, са постиженията на нашата мирна работа. Това, което ни е поставено като върховна задача, е осигуряването, а заедно с това и запазването на тези постижения и на тази работа. И когато милиони хора всяка година залагат живота си за тази работа във фабрики и работилници, в предприятия и кантори, тогава е понятно и разумно, ако и всички бъдат също така готови да заложат живота си за запазването на това, което е било създадено по този начин.

За това, войници и вие сте призовани от нацията!

Не, за да служите на някакъв своенравен опит на пресилен шовинизъм, а за да стоите на стража пред нашата работа! Да стоите на стража пред нашия народ! Да стоите на стража пред нашата Германия! Като ви виждам така пред себе си, аз чувствам и зная, че тази стража ще устои на всички опасности и на всички заплахи!

Германецът е бил винаги добър войник. Войската, от която вие сте израснали, носи най-гордите традиции на всички времена. Ако едно време Германия рухна, това беше последица от нейното вътрешно политическо рухване.

Днес нацията стои така хубаво изправена, както и вие, мои млади другари, стоите тук пред мен. Германия днес отново е достойна за своите войници и вие – това аз зная – ще бъдете достойни войници на този Райх!

Ние, Партията и войската, образуваме в лицето на народа една неразривно свързана общност!

Може да дойдат усилни времена. Но те никога няма да ни заварят колебливи, никога – нерешителни и никога – страхливи! Защото всички ние знаем: небесното царство не могат да постигнат половинчати хора! Свободата не могат да запазят страхливци! И бъдещето принадлежи само на смелите!

Това, което се иска от вас, е само една малка част от онова, което миналото изискваше от всички ни. Ние изпълнихме своя дълг тогава, вие ще го изпълните сега. Двете години, обаче, които аз искам от вас за Германия, ще ви върна десет! Защото, чрез това обучение всеки от вас ще стане по-здрав, отколкото е бил когато и да било по-рано. Това, което вие давате на отечеството през своята младост, ще ви се върне на старини. Вие ще бъдете едно здраво поколение, което няма да се задушава в канцеларии и фабрични помещения, а ще бъде отгледано на слънце и въздух, калено чрез движение и преди всичко, твърдо в своя характер.

И вярвайте ми: Германия ви обича като свои войници!

Почитта, възхищението и любовта към старата славна войска, са пренесени върху вас! И вие ще бъдете достойни за тях!

Нацията не очаква от вас никаква жертва, която вие не бихте дали!

Тогава Германия никога вече няма да доживее отново печалните времена, които ние трябваше да преживеем!

Нашето отечество, вашата Германия, вашата родина и родината на вашите деца, ще бъде силна, велика и щастлива. Тя ще може да запази онзи мир, който осигурява нашия живот!

В този час ние всички се обединяваме чрез нашата привързаност към този наш германски народ и към милионите сънародници, които се трудят в градове и села; ние се обединяваме чрез нашата привързаност към Германския Райх!

За нашата Германия: зиг хайл! зиг хайл! зиг хайл!

Принципите на вътрешната и външната политика на Третия Райх

Речта е произнесена пред Райхстага на 30 януари 1937 г.
по случай четвъртата годишнина от
националсоциалистическата революция в Германия

Тази националсоциалистическа революция беше, преди всичко, една революция на самите революции. С това искам да кажа следното. В течение на хилядолетия - не само в германските умове, но и в умовете на

околния свят, се оформи и наложи мнението, че най-характерният белег на всяка истинска революция би трябвало да бъде кървавото унищожаване на носителите на по-раншната власт и във връзка с това унищожаване на публични и частни институции и имоти. По този начин, човечеството някак си свикна да признава революции с такива характерни особености все пак като легални събития, тоест да гледа на безредното унищожение на живот и имот, ако не с одобрение, то поне с опрощение, смятайки всичко това за необходими съпроводителни явления на събития, които точно затова се наричат революции!

Тук, именно, се крие, може би, като оставя настрана фашистката революция в Италия, най-голямата разлика между национал-социалистическата и другите революции.

Националсоциалистическата революция се разви почти напълно безкръвно. По времето, когато в Германия Партията пое властта, макар че имаше да се справя безспорно с твърде голяма съпротива, тя не нанесе изобщо никакви материални щети. С известна гордост аз трябва да кажа - това беше, може би, - първата от по-новите революции, при която не беше строшено дори и стъклото на един прозорец.

Не бих искал, обаче, да бъда криво разбран. Ако тази революция се разви безкръвно, то не беше, затова защото ние не сме били, да речем, достатъчно мъже, за да можем да гледаме и кръв.

Повече от четири години аз бях войник в най-кървавата война на всички времена. В тази война, при никое положение и под никакви впечатления, аз не изгубих нито веднъж нервите си. Същото важи и за моите сътрудници.

Но ние виждахме задачата на националсоциалистическата революция не в това, да унищожаваме човешкия живот или материални ценности, а по-скоро в това, да изградим един нов и по-добър живот. Нашата най-голяма гордост се състои в това, че **извършихме положително най-голямото преобразование в нашия народ с минимални, жертви и загуби.**

Само там, където болшевишката стръв за убийство вярваше и след 30 януари 1933 година, че чрез сила ще може да попречи на победата или на осъществяването на националсоциалистическата идея, ние също отговорихме със сила и то, разбира се, светкавично бързо. Други елементи, чиято невъздържаност във връзка с тяхното извънредно голямо политическо невежество ние разбрахме, бяха поставени само под обезпечителен арест, за да им възвърнем, общо взето, само след късо време отново свободата. И само на малцина, чиято политическа дейност беше само прикритие на тяхното престъпно поведение, потвърдено чрез многократни осъждания на затвор, ние попречихме да продължават и по-нататък своята гибелна разрушителна дейност, като им наложихме, вероятно за пръв път през техния живот, едно полезно занимание.

Не зная дали е имало никога революция с такъв решителен обseg, като националсоциалистическата, която въпреки това, да е оставяла безброй бивши политически Функционери да продължават необезпокоявани и в мир своята дейност, дори да е предоставяла на многобройни най-върли врагове, заемащи често пъти най-висши държавни служби, пълното използване на техните ренти и пенсии.

Ние направихме това! Във всеки случай, може би точно тази постъпка не винаги е била от полза за нас, по отношение на външния свят. Едва преди няколко месеци ние можахме да доживеем и това - почтени британски космополити да сметнат, че трябва да се обърнат към мен с един протест срещу задържането в един германски концентрационен лагер на един от най-престъпните московски субекти. Вероятно трябва да се отдаде на моята неориентираност това, че още не съм узнал дали тези почтени господа са се изказвали и по-рано също така срещу кървавите насилия на тези московски престъпници в Германия, дали са вземали становище срещу жестоката парола: „Избивай фашистите, където ги намериш!“, а и дали, например, сега в Испания също така са дали израз на свое то възмущение срещу клането, позоренето и изгарянето на десетки и десетки хиляди мъже, жени и деца! Ако революцията в Германия би станала, да речем, според демократическия пример на Испания, тогава тези своеобразни апостоли на ненамесата от чужбина сигурно биха били напълно освободени от своите старания и грижи. Познавачи на испанските работи уверяват, че цифрата 170 000 е по-скоро малка, отколкото голяма, ако искаме да означим с нея броя на зверски избитите. Според тези постижения на храбрите демократически революционери в Испания, националсоциалистическата революция, като се вземе за основа броят на нашето население, което е три пъти по-голямо, би имала правото да погуби 400,000 до 500 000 души! фактът, че не сме направили това, изглежда да се смята почти за опущение и намира от страна на демократичните космополити, както се вижда, една много неблагоприятна преценка.

Във всеки случай, ние имаме силата да извършим това! И бихме имали, може би, по-здрави нерви, отколкото онези убийци от засада, които страхливо отстъпват пред всяка открита борба и могат да избиват само беззащитни заложници. Ние бяхме войници и едно време, в най-кървавата борба на всички времена, доказахме, че сме мъже. Само сърцето - смея да кажа още и разумът ни накараха да не постъпим така. И затова цялата националсоциалистическа революция взе общо по-малко жертви, отколкото националсоциалисти бяха избити без революция само през 1932 година от нашите болшевишки противници в Германия.

Това, във всеки случай, беше възможно само благодарение спазването на един принцип, който не само в миналото ръководеше нашите действия, но който ние няма да забравим никога и в бъдещето: „Не може да бъде задача на една

революция, или на едно преобразование изобщо, да създаде хаос, но да замести с по-добро нещо лошо!”

Но това изисква винаги, щото по-доброто да е действително вече налице. Когато, на 30 януари преди четири години, господин председателят на републиката ме повика и ме натовари с образуването и ръководенето на едно ново правителство на германския Райх, тогава зад нас лежеше една упорита борба за държавната власт, която ние бяхме изнесли с тогавашните строго легални средства. Носителка на тази борба беше Националсоциалистическата партия. В нейно лице новата държава, още дълго време преди тя да можеше да бъде действително прокламирана, беше намерила вече един идеален и формален образ. **Всички основни положения и принципи на новия Райх бяха основни положения, идеи и принципи на Националсоциалистическата партия.**

По пътя на легалната борба за привличане на германските сънародници, тя беше си създала благоприятно положение в този Райхстаг. И когато, след това, най-сетне, действително и беше дадено ръководството, тя имаше вече повече от една година правото, дори съобразно с парламентарно-демократическите правила, да претендира за това ръководство.

Смисълът на националсоциалистическата революция се криеше, обаче, в това, че исканията на нашата партия прокламираха едно истински революционно подновяване на схващанията и институции, които по-рано имаха всеобща валидност. И едва когато отделни заслепени хора помислиха, че могат да откажат дължимото послушание на законно натовареното с водачеството на Райха Движение в прокарването на неговата одобрена от народа програма, чак тогава Движението с железен юмрук преви врата на тези противозаконни размирници под закона на новия националсоциалистически Райх и на новото националсоциалистическо право.

По този начин, обаче, мои партийни другари и господа членове на германския Райхстаг, националсоциалистическата революция, като такава, беше вече завършена. От момента на осигуреното поемане на властта на Райха от страна на Партията, аз смятах за вече самопонятно, че революцията трябва да бъде превърната в еволюция.

Идеите на националсоциалистическата революция. Кръв и раса.

Във всеки случай, започналото по този начин развитие обзема в себе си едно идеално и едно фактическо пречупване, което и днес още се отхвърля от някои изостанали лица, понеже лежи извън духовния хоризонт на тяхната схватливост или над техния егоизъм на собствените им интереси. Защото в безбройни области на нашия живот националсоциалистическото учение е действало, без съмнение, революционно и съобразно с това, е било често пъти нападано.

По принцип: на мястото на либералното понятие за индивида и на марксистическото понятие за човечеството, нашата национал-социалистическа програма поставя обусловения от кръвта и свързания със земята народ. Едно много просто и лапидарно изречение, но с огромен ефект.

Може би за пръв път, откакто съществува човешката история, разбиранията в нашата страна бяха насочени към убеждението, че от всички задачи, които ни са поставени, най-възвишената, а заедно с това и най-святата за хората, е запазването на дадения от Бога и свързан с кръвта род.

За пръв път в нашия Райх стана възможно, щото човекът да може да насочи дадената му от Всемогъщия дарба на познание и на проумяване на онези въпроси, които имат по-голямо значение за запазването на неговото съществуване, отколкото всички победоносни войни или успешни стопански сражения! Най-голямата революция на националсоциализма се състои в това, че разтвори вратата на познанието към истината, че всички грешки и заблудения на хората са обусловени от хората и следователно, пак могат да бъдат поправени. С изключение на една единствена - заблудата относно значението на запазването на собствената кръв, на собствения род, а, заедно с това и на дадения от Бога образ и на подарената от Бога душа. Ние, хората, нямаме право да се препираме върху това, защо Провидението е създало расите, а трябва само да разберем, че то наказва оногова, който не зачита неговото създание.

Неизказани страдания и нещастия постигнаха човечеството, понеже то, поради едно лошо интелектуално полуобразование, изгуби това, дълбоко в инстинкта, загнездено разбиране. Днес сред нашия народ живеят милиони и милиони хора, на които тези закони са станали ясни и понятни. Онова, обаче, което се събуди като познание у отделни зрящи или невинно предугаждащи хора, днес е станало работно поле на германската наука.

И тук аз изричам пророчески следните думи:

Както познанието за въртенето на земята около слънцето доведе до едно революционно преобразование в общия строеж на света, така и от учението на Националсоциалистическото движение за кръвта и за расата ще се роди едно преобразование на познанията, а, заедно с това и едно преобразование в човешката история и в бъдещето на човечеството.

И това ще доведе не до едно отчуждаване на народите, а напротив, за пръв път до едно истинско взаимно разбиране! Във всеки случай, това ще попречи, щото еврейският народ, под маската на един почтен космополит, да се опитва да разлага вътрешно другите народи и по този начин да ги владее!...

Само целият народ и никога една класа!

Множество някогашни деца на работници и селяни сега стоят на ръководни места в тази националсоциалистическа държава, дори някои от тях, като министри, държавни наместници и областни управители, са едни от най-висшите ръководители и представители на народа. Разбира се, и тук националсоциализмът вижда само целия народ, а никога не една класа.

Целта на националсоциалистическата революция не беше да превърне занаят едно привилегировано досега съсловие в безправно, а да направи равноправно едно досега безправно съсловие.

Ние не унищожихме милиони граждани, за да ги деградираме до положението на принудителни работници, а нашата цел беше принудените да са работници да възпитаем да бъдат германски граждани. Защото всички германци ще разберат едно нещо - **революциите**, като насилствени актове, могат да бъдат само краткотрайни. Ако не могат да създадат нещо ново, те - бидейки крайности - в късо време ще унищожат съществуващото. От насилствения акт на поемането властта трябва в кратко време да се развие една благодатна дейност на мира. Но **който отстранява едни класи, за да създава нови класи, отглежда зародиша на нови революции!**

Тези, които днес са буржоа и диктуват, утре пак ще бъдат пролетарии като работници по принуда в Сибир и тогава точно така ще се надяват на своето освобождение, както са се надавали пролетариите, които най-напред са били потискани, а сега мислят, че диктуват. Затова националсоциалистическата революция никога не е имала намерение да даде властта в ръцете на една определена класа от германския народ, за да отстрани друга класа, а напротив: нейната цел беше само тази: **чрез своето организационно обхващане за масите, да осигури на целия германски народ не само стопанско, но и политическо проявление.**

Във всеки случай, тя се ограничава само върху принадлежащите към нашия народ елементи и не допуска никоя чужда раса да упражнява влияние върху нашия политически, духовен или културен живот, нито да има никакво стопанско предимство.

В тази съобразна с кръвта свързаност на нашия народ и в събуденото от националсоциализма проумяване на всичко това, се крият най-дълбоките причини за чудното успяване на нашата революция...

Първенството на народа над Партията и държавата

Но колкото и германският народ да е разбрал и да е обхванал в нейното значение тази промяна и това преобразование, все пак този факт не се подсилва чрез нищо друго, освен чрез одобрението, което оттогава насам нацията ни дава вече толкова пъти.

Защото от всички онези, които толкова често и толкова охотно се стараят да представят демократичните управления като крепени от народа институции, за

разлика от диктатурите, **никой няма повече право да говори от името на своя народ, отколкото аз!**

Като резултат на тази част от германската революция, бих искал да констатирам следното:

Оттогава насам в сред германския народ има само един носител на суверенитета и това е самият народ.

Волята на този народ намира своя израз в Партията, като политическа организация на този народ.

Съобразно с това, има само един единствен законодател.

Има само една изпълнителна власт.

Който сравни това с Германия от преди януари 1933 година, ще разбере каква огромна промяна съдържат тези къси констатации.

Това преобразование, обаче, също така е само резултат от прокарването на един принцип на националсоциалистическото учение, а именно, че разумният смисъл и целта на всяко човешко мислене и действие не може да се крие в създаването или запазването на една измислена от хора конструкция, организация или функция, а само в **осигуряването и развитието на дадения от Провидението народностен градивен материал.**

Затова, чрез победата на Националсоциалистическото движение, народът, като съществен и траен елемент, беше поставен над всяка организация, конструкция и функция.

Ние, хората, не можем нито да разберем, нито да установим смисъла и целта на съществуването на създадените от Провидението раси. Но смисълът и целта на човешките организации, както и на всички функции, се мерят по тяхната полза, която те имат за запазването на съществения и трайния елемент - народа.

Затова **народът е първичният елемент. Партия, държава, армия, стопанство, правосъдие и т. н., са вторични явления, средство към целта, която е: запазването на този народ.**

И точно съобразно с мярката, в която отговарят на тази задача, те са и добри и полезни. Ако не могат да отговорят на тази задача, те са вредни и трябва или да бъдат реформирани, или да бъдат премахнати и заместени с нещо по-добро.

Само възприемането на този принцип може да запази хората и от това да попаднат под властта на сковани доктрини там, където няма никакви доктрини. Да фалшифицират средствата като догми там, където само целта може да се смята за единствена догма...

Нови принципи в стопанското ръководство

Колкото и големи да бяха смущенията, които ние заварихме в отделните области на живота през 1933 година, те бяха надминати. Упадъкът на германското стопанство съставляваше онази страна, на нашата катастрофа, която беше съзната най-ясно и най-непосредствено от широката маса на нашия народ. Вие, а сигурно и целият германски народ, още си спомняте фактическото положение. Като документ за тази катастрофа, ние заварихме преди всичко две явления:

над шест милиона безработни,

едно селячество, което видимо беше обречено на гибел.

Общата площ на германските земевладелски стопанства, които тогава бяха обявени вече на публична продажба, възлизаше на една цифра, която е малко по-голяма от пространството на провинцията Тюрингия.

Най-накрая, не можеше да бъде чудно, че при едно такова всеобщо спадане на производството, от една страна, и на покупателната сила, от другата страна, широките маси на нашето средно съсловие в късо време трябваше да станат жертва на катастрофата и значи, на унищожението.

Колко тежко се чувстваше тази страна на германската неволя ние можем и днес още да установим по това, че навремето аз си измолих известния период от четири години именно за премахването на безработицата и за предотвратяването на едно по-нататъшно унищожаване на германското селячество.

Освен това, аз мога да констатирам тук, че през 1933 година национал-социализмът не обсеби никакво чуждо и обещаващо успех дело, а че Партията беше натоварена с ръководството на Райха едва в момента, когато и последната възможност за друго спасение трябваше да се смята за пропаднала. И особено, когато всички опити за премахването на стопанската криза се оказаха несполучливи.

Ако аз днес, след четири години, заставам пред лицето на германския народ и давам сметка пред него и пред вас, господа народни представители, членове на германския Райхстаг, вие няма да откажете на мен и на националсоциалистическото правителство да потвърдите, че аз изпълних тогавашното свое обещание.

Това не беше лесна работа. Аз не казвам нищо неизвестно, ако направя тук констатацията, че точно така наречените „специалисти“ тогава не вярваха вече в едно такова възможно спасяване.

Две са основанията, благодарение на които аз дойдох до вярата в германското възкресение и особено в стопанското заздравяване, въпреки

страшното положение, което както изтъкнах вече, беше без никакви изгледи за успех, точно според специалистите.

1. Винаги съм изпитвал само съжаление към онези възбудени хора, които, при всяко трудно положение, веднага започват да говорят за катастрофата на един народ. Какво ще рече катастрофа? Германският народ е живял още преди онова време, когато ние го възприемаме исторически видимо в съзнанието си. Но, като оставим съвсем без внимание неговите по-раншни съдбини, все пак остава установено, че през тези вече кръгло 2000 години, над онази част от човечеството, която ние днес означаваме с думата германски народ, са се разразявали неведнъж неописуеми катастрофи и неизказуеми страдания. Глад, войни и мор са били страховити гости на нашия народ и са жънали страшна жътва. Не трябва ли да имаме безгранична вяра в жизнената сила на една нация, когато си помислим, че едва преди няколко столетия, в една тридесетгодишна борба на повече от 18 милиона хора, нашият германски народ се стопи на по-малко от четири милиона! Като помислим, че тази по-рано толкова цветуща страна тогава е била ограбена, разпокъсана и хвърлена в мизерия, че, нейните градове са били опожарени, нейните паланки и села са били опустошени, полята необработени и запустели! И няколко десетилетия по-късно нашият народ започна отново да расте, градовете се напълниха с нов живот, нивите бяха отново разорани и в мощен ритъм зазвуча песента на онзи труд, който ни даде едно ново съществуване и нов живот. Нека проследим веднъж само познатия ни жизнен път на нашия народ, от най-древни времена до днес и нека преценим тогава, колко смешни са в своите деяния всички онези безумни бърборковци, които щом някъде в света някои ценни книжа претърпят спадане, веднага започват да говорят за „катастрофа на стопанството“, а заедно с това и за сигурна „катастрофа на човешкия род“.

Германия и германският народ са се справяли вече с твърде тежки катастрофи. Разбира се, признавам това, винаги са били необходими хора, за да бъдат взети нужните в такъв случай мерки и да се наложи потребното, без оглед на отрицателите или на тези, които мислят, че повече знаят. Във всеки случай, една купчина страхливи парламентарни зайци не са никак годни за извеждането на един народ от нуждата и отчаянието!

Аз имам твърдата воля и най-свещеното убеждение, че преодоляването на германската стопанска катастрофа ще успее в онзи момент, в който хората ще повярват във вечността на народа и **ще отредят на стопанството ролята на служител в живота на народа**, която роля му се пада.

2. Аз не съм стопановед, което ще рече, преди всичко, че никога през живота си не съм бил теоретик.

За жалост, обаче, разбрах, че най-лошите теоретици винаги са се загнезждали точно там, където теорията няма никакво значение, а практическият живот е всичко. Разбира се, от само себе си, че и в стопанския живот, с течение

на времето, са се създали не само известни почиващи на опита принципи, но и определени целесъобразни методи. Обаче всички методи се обуславят от времето. Да искаш да правиш от методите догми, това ще рече да отнемеш на човешката кадърност и работоспособност онази еластична сила, която единствено ги поставя в положение да отговарят с различни средства на различните изисквания и по този начин, да се справят с тях. Опитът да се формулира от стопански методи една догма бе, прокарван от мнозина с онова прилежание, което изобщо отличава германските учени и под формата на национална икономия, беше издигнат до положението на учебен предмет. И само според констатациите на тази национална икономия, Германия беше, без съмнение, изгубена. При това, в характера на всички догматици е, да се бранят най-упорито срещу всяка нова догма, тоест срещу всяко ново познание, което тогава се отхвърля като теория. От осемнадесет години насам ние сме зрители на рядкото зрелище, при което нашите стопански догматици биват на практика оборвани в почти всички области на живота, но въпреки това, отричат и осъждат практическите победители на стопанската катастрофа като представители на чужди на тях и затова погрешни теории.

Вие познавате известния случай, когато един болен се среща със своя лекар, който десет години преди това му давал само още шест месеца живот и който сега не можел да даде иначе израз на своето учудване, че болният е бил излекуван от друг лекар, освен като заявил, че при тези обстоятелства това лекуване, без съмнение, е било погрешно.

Принципни съображения на националсоциалистическата стопанска политика

Господа народни представители!

Германската стопанска политика, начело, на която националсоциализмът застана в 1933 година, се основава на няколко принципни съображения.

1. В отношенията между стопанството и народа има само една непроменлива величина - това е народът. Стопанската дейност, обаче, не е догма и никога няма да бъде догма.

Няма стопански схващания или стопански мнения, които биха могли да повдигнат някаква претенция за светост. От решаващо значение е волята да се дава на стопанството винаги ролята на служител на народа, а на капитала - ролята на служител на стопанството. Националсоциализмът, както знаем, е най-върлият противник на схващането, че стопанството е създадено за капитала, а народът - за стопанството. Затова още от първия ден ние бяхме решени да скъсаме с погрешното заключение, че стопанството би могло да води в държавата един независим, неконтролиран и не надзираван самостоятелен живот.

Днес не може да има вече свободно стопанство, тоест стопанство, което е предоставено изключително само на себе си. Не само, че това би било, да речем, политически неприемливо, не, но и в стопанско отношение биха се явили като последици невъзможни състояния.

Както милиони отделни хора не могат да разпределят или да извършват своята работа съобразно със своите собствени схващания или нужди, така и целокупното стопанство не може да се развива според неговите собствени схващания или в служба само на егоистични интереси. Защото и то не е в състояние да носи днес само последиците от едно погрешно действие.

Модерното стопанско развитие съсредоточава огромни работни маси в определени клонове на производството и в определени области. Нови изобретения, или изгубването на пазарите за продажбата на известни стоки, могат с един удар да унищожат цели индустрии. Може би, работодателят ще затвори вратите на своите фабрики, а възможно е и да се опита да потърси ново поле за своя стремеж към дейност. В повечето случаи той няма да бъде направо съсипан, а, освен това, в такива случаи се касае само за няколко отделни същества. Срещу тях, обаче, са изправени стотици хиляди работници със своите жени и деца! Кой ще се заеме с тях и кой ще се грижи за тях?

Народната общност!

Да! Тя трябва да направи това. Но бива ли върху народната общност да се стовари само отговорността за катастрофата на стопанството, без да ѝ се даде да има влияние върху отговорността за онова участие и за онзи надзор на стопанството, които са в състояние да предотвратят катастрофата?

Господа народни представители,

Когато германското стопанство изглеждаше да отива окончателно към гибел през 1932 и 1933 година, тогава на мен ми стана още по-ясно, отколкото през годините преди това, следното:

Спасението на нашия народ не е финансов проблем, а е проблем изключително на употребата и участието на нашите налични работни сили, от една страна и на използването почвата и почвените богатства, от друга страна.

По този начин, това става, преди всичко, един организационен проблем. Затова и в случая не се касае за фрази, както например свобода на стопанството, а се касае за това **чрез всички налични мероприятия да се даде на работните сили възможността за една продуктивна дейност. Дотогава, докогато стопанството, тоест всички, самостоятелни работодатели взети заедно, могат да направят това със собствени сили, всичко е добре. Но ако те не могат вече да направят това, тогава народната общност, тоест в този случай държавата, е длъжна да се погрижи, от своя страна, за използването на**

наличните работни сили с цел за едно полезно производство, респективно да вземе необходимите за това мерки.

И в това отношение държавата може да направи всичко, само едно нещо не, именно тя не може, какъвто беше нашият случай, просто да остави да отиват напусто, година след година, повече от 12 милиарда работни часа! Защото **народната общност не живее от фиктивната стойност на парите, а от реалното производство, което именно дава на парите тяхната стойност. Това производство, именно, е покритието на една валута, а не някаква банка или някакъв трезор, пълен със злато!**

И когато засилвам това производство, аз действително увеличавам дохода на своите съграждани, а като ограничавам производството, намалявам дохода, съвсем независимо от това, какви надници се плащат.

Но, господа народни представители, през тези четири години ние увеличихме извънредно много германското производство във всички области. А увеличението на това производство принася полза на германците в тяхната общност. Защото когато днес, например, се произвеждат безброй милиони тонове въглища повече, тогава тези въглища не служат, да речем, за да бъдат затопляни до няколко хиляди градуса стаите на неколцина милионери, а за да може да бъде увеличено количеството, което се пада на милиони наши сънародници германци.

Така, националсоциалистическата революция, чрез използването на една милионна маса германски работни сили, които по-рано стояха бездейни, постигна едно толкова гигантско увеличаване на германското производство, че е осигурена материалната равностойност на нашия общ национален доход. И само там, където ние не можем да прокараме това увеличаване по причини, чието отстраняване лежи извън границите на нашите възможности, от време на време настъпваха недоимъци, които обаче, не стоят в никакво съотношение с общия успех на националсоциалистическата стопанска битка.

Това планомерно насочване на нашето стопанство намира своя най-мощен израз в съставянето на Четиригодишния план.

Чрез него се осигурява една постоянна работа във вътрешното кръгообращение на нашето стопанство, особено за онези маси на германското работничество, които се отливат отново от оръжейната индустрия.

Във всеки случай, един белег на този извънредно мощен стопански развой на нашия народ е това, че днес в много области само с големи усилия можем да намерим квалифицирани работници. Аз поздравявам този факт, затова защото по този начин се помага да бъде поставено в правилно осветление значението на работника, като човек и като работна сила и още, защото по този начин, макар и по други мотиви, социалната дейност на Партията и на нейните подразделения се

посреща с по-лесно разбиране и получава една по-мощна и по-доброволна подкрепа.

Изчезване на делението между работодатели и работници

Щом схващаме в един толкова възвишен, национален смисъл задачите на стопанството, от само себе си изчезва по-раншното деление на работодатели и работници. Също и новата държава няма и не иска да бъде работодател. Тя само ще урегулира използването на работните сили на нацията дотолкова, доколкото това е необходимо за общото благо. И тя ще контролира работния процес само дотолкова, доколкото това трябва да става в интереса на всички участващи в този процес. При това, тя няма, при каквито и да било обстоятелства, да се опита да бюрократизира стопанския живот. Всяка действителна и практическа инициатива ще бъде, в своите стопански резултати, от полза за всички наши сънародници. Често пъти стойността на един изобретател или на един успешен стопански организатор в даден момент е от неограничено значение за цялата народна общност. В бъдеще, една от задачите на националсоциалистическото възпитание ще бъде тази, да обясним на всички наши сънародници тяхната взаимна стойност. Да покажем на едни, колко незаменим е германският работник, но да научим и германския работник колко незаменими са изобретателят и истинският стопански ръководител.

Ясно е, че в една сфера на такива схващания не могат да бъдат търпени нито стачки, нито локаути. Националсоциалистическата държава не познава стопанското юмручно право. Над интересите на всички контрагенти стои общият интерес на нацията, тоест на нашия народ!

Практическите резултати на тази наша стопанска политика са ви познати. Един исполински творчески стремеж се развива в нашия народ. Навред израстват грамадни производствени и транспортни заводи. Германската търговия се намира в един разцвет, какъвто не е имала никога по-рано.

Докато в други страни непрестанни стачки или локаути разклащат непрекъснатостта на националното производство, в нашия народ милионните маси на всички трудещи се работят съобразно с върховния закон, който може да съществува за тях в този свят: съобразно със закона на разума...

Болшевишката опасност за световната търговия

Ако Европа не се събуди от опиянението на своята болшевишка зараза, тогава боя се, че международната търговия няма да се засили, а по-скоро ще отслабне, въпреки всяка добра воля на отделни държавници.

Защото тази търговия не се гради върху спокойното и следователно, осигурено производство на един отделен народ, а върху производството на всички народи.

На първо място, обаче, само едно е сигурно, именно това, че всяко болшевишко сътресение неизбежно води до едно повече или по-малко продължително унищожаване на едно уредено производство. И затова аз не мога да дам, за жалост, една толкова оптимистична преценка на стопанското бъдеще на Европа, както, може би, смята, че може да направи това мистър Идън.

Аз съм отговорният ръководител на германския народ и трябва да защитавам по съвест и с всички сили неговите интереси в този свят. Затова аз съм и задължен така да преценявам нещата, както смятам, че мога да ги виждам именно със своите собствени очи.

Никога не бих могъл да получа оправдателна присъда пред историята на своя народ, ако бях пропуснал, независимо по какви причини, да направя нещо, което е необходимо за запазването на този народ. Аз се чувствам щастлив и всички ние се чувстваме щастливи от всяко увеличение на нашата външна търговия. Но с оглед на неизясненото политическо положение, аз няма да пропусна нищо, което ще гарантира жизненото съществуване на германския народ и тогава още когато други държави, може би, ще са станали вече жертва на болшевишката зараза.

Аз трябва да се противопоставя още и на това, щото това схващане да бъде отхвърлено просто като измислица на една болна фантазия. Защото на първо място следното е безспорно, че господин английският министър на външните работи ни разкрива теоретически жизнени перспективи, докато на практика се разиграват съвсем други събития. Например, революционизирането на Испания прогони от тази страна 15 000 германци и нанесе тежки щети на нашата търговия. Ако това революционизиране на Испания се разпростре и върху други европейски държави, тогава тези щети няма да бъдат намалени, а ще бъдат увеличени.

Но като отговорен държавник, аз трябва да имам предвид и такива възможности. Затова моето неизменно решение е, така или иначе, да използвам рационално германските работни сили за запазването на моя народ.

Ние ще използваме всяка възможност - в това може да бъде сигурен г-н министърът Идън - за да засилим своите стопански отношения с другите народи, но също така ще използваме и всяка възможност, за да подобрим и да задълбочим вътрешното кръгообращение на нашето стопанство.

Разцепването света на два лагера е свършен факт

Признавам, че по една точка съществува действителна и както ми се струва непреодолима разлика между схващанията на английския министър на външните работи и нашите схващания.

Мистър Идън подчертава, че британското правителство не желае в никакъв случай да види Европа, разкъсана на две половини. Аз мисля, че поне по-рано такова желание не е имал наглед никой в Европа.

Днес това желание е само една илюзия. Защото действителното разцепване на две половини не само на Европа, но и на света е свършен факт. Трябва да се съжалява, че британското правителство не е застъпвало още по-рано своето схващане, че разкъсването на Европа трябва да се избегне на всяка цена, защото тогава никога не би се дошло до Версайския договор. Този договор, фактически постави началото на първото разцепване на Европа: именно разделянето на нациите на победители и победени, тоест обезправени. Никой не беше осъден да страда повече от това разкъсване на Европа, отколкото германския народ, фактът, че поне това разкъсване, доколкото се отнася до Германия, пак беше отстранено, е в същината си заслуга на национал-социалистическата революция в Германия, а заедно с това, до известна степен сигурно и моя собствена заслуга.

Германия, Европа и опасността от болшевишката световна революция

Второто разкъсване последва чрез прокламирането на **болшевишкото учение**, чиято най-съществена съставка е това, че то не се ограничава само върху един народ, а се стреми да бъде наложено на всички народи.

В случая не се касае за една особена форма на специфичния живот на руския народ, а се касае за болшевишката претенция за световна революция. Ако господин министър Идън не иска да вижда болшевизма така, както ние го виждаме, тогава това, може би, стои във връзка с положението на Великобритания, а може би и с други поуки, които на нас са непознати в тази област. Но аз мисля, че на нас, които не говорим върху тези неща като теоретици, не може да бъде отказана и искреността на убеждението.

За господин Идън болшевизмът е, може би, нещо, което се намира в Москва, обаче **за нас този болшевизъм е чума**, срещу която ние в Германия трябваше да се борим с кървави жертви. Една чума, която се опита да направи в нашата страна също такава пустиня, каквато беше направена в Испания и която започна да върши също такива разстрелвания на заложници, каквито преживяваме в Испания!

Не националсоциализмът търсеше да дойде в досег с болшевишка Русия, а **еврейско-интернационалният московски болшевизъм** се опитваше да проникне в Германия! И той още се опитва да направи това! Изправени пред този опит, **ние запазихме и защитихме в тежка борба не само културата на нашия народ, но, може би и културата на цяла Европа.**

Ако през януарските и февруарските дни на 1933 година в последната решителна битка, Германия би била победена от това варварство и ако болшевишкото поле на развалини и трупове се беше разпростряло над Средна Европа, тогава може би и край Темза щяха да си съставят друго мнение за тази страшна опасност за човечеството. Защото след като Англия и без това трябва да бъде защитавана на Рейн¹⁰, тогава тя сигурно щеше да се намира вече в най-тесен

¹⁰ Хитлер визира една реч в долната камара на английския министър председател Болдуин, който

допир с онзи безвреден демократически московски свят, за който винаги толкова усърдно се мъчат да ни убедят, че е безопасен. Затова аз искам да заявя още веднъж, съвсем отговорно следното - болшевизмът е едно учение за световната революция, тоест за световната разруха. Да приемем това учение в Европа като равноправен жизнен фактор, това ще рече да му предадем Европа.

Доколкото на други народи прави удоволствие да се излагат на тази опасност, по този въпрос Германия няма нужда да взема становище. Що се отнася, обаче, до самата Германия, аз не бих искал да оставя никакво съмнение, върху това, че 1) съзираме в болшевизма една нетърпима световна опасност, 2) опитваме се да държим с всички средства настрана тази опасност и 3) затова се стремим да имунизирате колкото е възможно по-добре германския народ срещу тази зараза.

Не се проектира никакво германо-руско сближение

Тук спада и това, че ние отбягваме всякакви по-тесни сношения с носителите на тези отровни бацили и че особено не желаем да замъглим погледа на германския народ за тази опасност, като създадем по-тесни връзки, извън рамките на необходимите междудържавни отношения.

Аз смятам болшевишкото учение за най-силната отрова, която може да бъде дадена на един народ. Затова желая, щото моят народ да не иде в никакъв досег с това учение. Но, освен това, като гражданин на този народ, сам аз не желая да правя нищо, което трябва да осъждам у своите сънародници. Аз искам от германския работник да не поддържа никакви сношения с тези интернационални вредители, но и той не трябва да ме вижда никога да ям и пия с тях!

Впрочем, всяко по-нататъшно германско договорно обвързване със сегашна болшевишка Русия не би имало никаква стойност за нас. Нито би било мислимо, щото германци националсоциалисти да изпълнят някога някакво задължение за закрила на болшевизма, нито пък самите ние бихме искали да приемем някаква помощ от една болшевишка държава.

Защото аз се боя, че всеки народ, комуто бъде дадена такава помощ, ще намери в нея своята гибел...

Предложения за едно действително умиротворяване на Европа. Осем тези на мирната политика

1. Стабилни вътрешни отношения;
2. Зачитане жизнените изисквания на отделните народи;
3. Разумна реформа на Обществото на народите;

веднъж беше заявил в парламента, във връзка с Локарнския договор, че Англия трябвало да защитава своите граници на Рейн - една декларация, която няма да бъде забравена през цялото съществуване на тогавашна Германия. -Бел.ред.

4. Абсолютно равноправие на народите;
5. Разрешаване на проблемите за въоръжаването чрез разрешаването на неговите предпоставки;
6. Прекратяване на безотговорни насъсквания срещу народите;
7. Уреждане на европейските въпроси само в рамките на възможното за даден момент;
8. Вземане в съображение националните малцинства. Аз бих искал, обаче, в заключение на тази декларация, да дам израз в още няколко точки на едно мнение относно възможните пътища, които биха могли да доведат до едно умиротворяване не само на Европа, но и още по-нататък.

В интереса на всички нации е, отделните държави да имат стабилни и уредени политически и стопански отношения във вътрешността на страната. Тези отношения са най-важните предпоставки за създаването на трайни и солидни стопански и политически отношения между отделните народи.

Необходимо е, жизнените изисквания на отделните народи да бъдат гледани открито, но да бъдат признавани открито. Само взаимното зачитане на тези жизнени условия може да направи да се намерят пътища за задоволяване жизнените потребности на всички.

Обществото на народите - ако иска да изпълни своята мисия - ще трябва да се преобрази в един орган на еволюционен разум, а не на реакционна леност.

Отношенията на народите помежду им могат да намерят щастливо подреждане и разрешение само тогава, когато бъдат уредени върху базата на взаимното зачитане и следователно, на абсолютното равноправие.

Невъзможно е да държим отговорни за увеличението на въоръженията или за тяхното ограничение ту една, ту друга нация, както ни е угодно, а е необходимо да разглеждаме и тези проблеми в онези общи рамки, които създават техните предпоставки и по този начин действително ги обуславят.

Невъзможно е да се дойде до едно действително освобождаване на народите, докато не се сложи край на непрестанните насъсквания от страна на една интернационална безотговорна клика отровители и фалшификатори на чуждите мнения. Едва преди няколко седмици ние трябваше да видим, как на това организирано сдружение от подстрекатели към война почти се удаде да създаде, чрез един поток от лъжи, недоверие между два народа, което лесно можеше да доведе и до по-тежки последици¹¹. Аз съжалявах много, заедно английският министър на външните работи не констатира по категоричен начин,

¹¹ Френският печат предприема шумна кампания в която единодушно се уличаваше Германия, че е сгрупала войски в Мароко. Тези твърдения предизвикват общоевропейско напрежение. Скоро се оказва, че това съвсем не е така, потвърждава го британския външен министър Антъни Идън.

че нямаше нито една вярна дума в отнасящите се до Мароко клевети и лъжи на тази интернационална група, която насъсква към война.

В този поразителен случай, благодарение лоялността на един чуждестранен дипломат и на неговото правителство, можа да се разясни веднага работата. Не би ли могло да се помисли, че при друг някакъв повод не ще може да бъде подпомогната истината да победи? И какво би станало тогава?

Оказа се, че уреждането на европейските въпроси става целесъобразно винаги и в рамките и в обсега, които са възможни. Германия е щастлива, че е установила днес с Италия тесни и приятелски отношения. Дано да се удаде да бъдат създадени по подобен начин такива отношения и с други европейски нации!

Германският Райх ще бди със своята силна войска над своята сигурност и над своята чест. Но, заедно с това, изпълнен с убеждението, че за Европа не може да има по-голямо благо от мира, той ще бъде винаги съзнаващ своята отговорност носител на тази европейска идея за мир.

8. Ще бъде от обща полза за европейския мир, ако при третирането на националистите, които са принудени да живеят като малцинства между чужди народи, взаимно се съобразяват със справедливите чувства на национална гордост и национално съзнание на народите.

Това би довело до едно голямо отслабване на напрежението между държавите, които са принудени от съдбата да съществуват една до друга и чийто държавни граници не се покриват с народностните граници.

Поглед назад и поглед в бъдещето. Трима необикновени приятели. Благодарност към сътрудниците.

Като погледнем назад към величавото дело на лежащите зад гърба ни четири години, вие ще разберете, че моите първи чувства могат да бъдат само чувствата на благодарност към Всемогъщия Бог, който направи да успее това наше дело. Той благослови нашата работа и проведе щастливо нашия народ през всички опасности, които застрашаваха от всички страни този път.

В своя живот аз съм имал трима необикновени приятели - в моите младини това беше **нуждата**, която ме придружаваше в течение на много години. Когато голямата война се свърши беше ме обзело дълбоко **страдание** заради катастрофата на нашия народ. Това страдание предопределяше пътя ми. След този 30 януари, преди четири години, аз познах като трети свой приятел **грижата**. Грижата за поверения на моето ръководство народ и за Райха. Оттогава насам тя не ме оставя никога вече и сигурно ще ме придружава до последния ми дъх. Но как един човек може да носи тази грижа, ако той, с вяра и упование в своята мисия не би могъл да разчита на одобрението на онова, което стои над всички нас? Това е Съдбата, която често пъти принуждава хора с особени задачи да бъдат самотни и изоставени. Аз искам да благодаря и тук на Провидението,

затова че то ми даде възможност да намеря една дружина най-верни сътрудници, които присъединиха своя живот към моя и които оттогава се борят редом с мен за възкресението на нашия народ. Аз съм щастлив, че няма нужда да бродя самотен между германския народ и че до мен се намира една гвардия от хора, чието име ще остане завинаги в германската история. На това място аз бих искал да благодаря на своите стари другари в борбата, които в течение на много, много години стояха неотклонно до мен и които ми дават сега своята помощ, било като министри, било като държавни заместници, или като областни управители или като други постове в Партията и държавата.

Тези дни в Москва се развива една съдба¹², която ни доказва най-добре, колко високо трябва да бъде ценена верността, която свързва ръководните хора помежду им. Аз искам да изкажа своята искрена благодарност и на онези, които, без да са дошли от редовете на Партията, ми бяха през тези години верни помощници и другари във воденето на правителството на Райха. Те всички се числят днес към нас, макар че в този момент външно още им липсва белега на нашата общност. Бих искал да благодаря на онези мъже и жени, които изградиха нашата партийна организация и я ръководиха толкова успешно.

Обаче, аз трябва да благодаря преди всичко на водачите на нашата армия. Те ни дадоха възможност да снабдим национал социалистическата държава, без никакво сътресение, с националсоциалистическото оръжие. Така, Партията и войската днес станаха двама, за вечни времена, заклетии гаранции за утвърждаването живота на нашия народ.

Но ние знаем още, че всички наши действия биха останали напразни, ако стотици хиляди политически водачи, безброй чиновници на Райха и безброй офицери не бяха привързани във вярност към нас, в смисъла на нашето Движение. И още нещо, ако зад нас не стоеше широкият фронт на целия германски народ.

В този исторически ден трябва да си спомня отново за онези милиони незнани германци, които във всички слоеве на живота, които във всички професии, работилници и стопанства дадоха на новия Райх своето сърце, своята любов и своята жертва. И ние всички, господа народни представители и членове на германския Райхстаг, нека благодарим сега целокупно преди всичко на германската жена, на милионите германски майки, които подариха на Третия Райх своите деца.

Защото какъв смисъл би имала цялата наша работа, какъв смисъл би имало възправянето на германската нация без нашата германска младеж?! Всяка майка, която през тези четири години е дала на нашия народ едно дете, чрез своята болка и чрез своето щастие допринася за щастието на цялата нация.

¹² Процесът в Москва срещу бивши вождове на болшевишкия преврат като Карл Радек, Григорий Сокольников, бивш нарком на финансите, посланик в Англия, заместник министър на външните работи и други.

Като си помисля за тази здрава младеж на нашия народ, тогава моята вяра в нашето бъдеще се превръща в радостна сигурност. И с дълбок жар аз чувствам значението на онази проста дума, която Улдрих фон Хутен написа, когато за последен път взе перото:

ГЕРМАНИЯ!

Изродено космополитно или здраво национално изкуство?

Реч, произнесена пред Конгреса на Културните
Сдружения, 19 юли 1937 г.

Към явленията, които придружават намиращия се зад нас културен упадък, принадлежи и ненормално умножената литература върху изкуството. Този процес прилича твърде много на прилежното теоретично занимание на слаби и прости хора с онази свобода, която те

превъзнасят в песни и поетически фрази, но без да се опитват сериозно да я постигнат на дело.

Те не само са убедени, че по този свой начин на действие, във всеки случай твърде платоничен, действително могат да служат или да бъдат полезни на свободата. Не, те намират в това едно вътрешно задоволство, което им е напълно достатъчно.

Така те изживяват великолепия факт на една действителност само като сън, в който обаче, се чувстват толкова по-добре, колкото повече могат да го възпяват. Те носят търпеливо робски окови, но говорят за красота на „свободата“. Те се държат покорно, но витийстват гръмогласно, с войнствени бойни викове, за героизъм, за мъжествена борба и за победа!

Колкото повече, обаче, се задълбочават в тези свои видения, толкова повече започват да мразят и да преследват всекиго, който, като е познал истината, им противопоставя констатацията, че свободата чисто и просто не е налице и че героите би трябвало тепърва да възкръснат, за да я извоюват.

Ние в Германия преживявахме в продължение на петнадесет години този вид политико-буржоазно самозадоволяване и не малко страдахме от него! В продължение на петнадесет години те писаха и говориха за международно право, за равноправие, за човешки права изобщо и се държаха така, като че ли чрез техните приказки и писания всичко това се осъществява, или поне се доказва неговото съществуване. По този начин те се опитваха да измамат - съзнателно или несъзнателно - себе си и другите относно суровата действителност.

Горко на този, обаче, който се осмеляваше да противопостави на тази Фата Моргана грубите факти! Затова и никой не е мразил походната стъпка на националсоциалистическите дружини повече от онези, които непрестанно се интересуваха за „национална свобода“ и говореха за „годност за военна служба“. Защото тяхната борба беше един хубав и преди всичко, безопасен сън, докато целта на другите можеше да бъде постигната само чрез тежки жертви. В техния свят достатъчно беше да се говори. За да влезе в другия свят, обаче, човек трябваше да действа!

Оръжията на тези буржоазни певци на свободата бяха, в най-лошия случай, мастилото и писалката. От националсоциалиста, обаче, бяха изисквани хиляди лишения. Но от борбата на националсоциалистите дойде постепенно **действителната свобода**. Една свобода, която не е резултат на поетични наблюдения, а на тежки политически борби. Затова и нейните съставки не със съчинения или уводни статии, а исторически установени събития и заедно с това, постижения. Естествено, обаче, по-трудно беше да се дойде до един 16 март 1935 г., или да се завземе Рейнската област, отколкото във вестници или в литературни брошури да се занимават с теоретически съчинения върху истинската същина на действителната свобода. Но, от гледище на историята, сигурно ще бъде взето под внимание само фактическото, т. е. исторически погледнато, от решаващо

значение не е политическото желание или теоретичното съзерцание, а политическото постижение, тоест **делото**.

И в областта на културния развой работата не стои иначе. Както политическото възстановяване можеше да дойде извън литературните разглеждания, само чрез позитивно творчество, така и културното възраждане не може да се изчерпи с уводни статии, критики върху изкуството, наблюдения върху изкуството или монографии върху изкуството, а трябва да води към едно **позитивно културно постижение**. Какво щеше да прави цялата наша литература върху изкуството, ако миналите столетия, дори хилядолетия, не бяха и дали конкретно материални основи за нейните теоретични размишления? Но как би могло човечеството да говори в бъдеще за едно обогатяване на своя културен живот, щом като, вместо увеличаване на фактическите културни постижения, ще е настъпило само разширение на обема на литературните разсъждения или наблюдения?

Затова човек не може да говори за културна политика, ако под тази дума разбира само така нареченото духовно теоретично занимание с културни въпроси.

Не! Задачата на една културна политика, точно както в областта на общата политика, се състои в ръководството към нови, в този случай „културни постижения“!

Тези постижения, тоест резултатите на действително творческата работа, ще бъдат след това събрани и по-късно, може би, още веднъж преценени и ще могат в продуктивни времена да дават, на вероятно и тогава все повече размножаващите се литератори, необходимите нови теми за писане. Това обаче, в никой случай не би могло да стори така нареченото културно-политическо **желание**, защото то може да бъде преценено само в момента, в който започва да се въплъщава в **дело**. Едва тогава то действа субстанциално и може, при известни обстоятелства, да бъде смятано за възможно обогатяване културната съкровищница на един народ, или пък да бъде отхвърлено, като недостойно за нея.

Затова и културната история на миналите векове е само регистриране на културни постижения, а не предаване на културни мнения, или пък на никакво културно желание! Онова, което е било мислено, говорено и писано на този свят, може само дотолкова да претендира за своя самостоятелна цена, доколкото самото то, като чисто духовна работа, представлява принос към общата наличност на духовни, а, заедно с това, строго погледнато и на научни познания. Културата на народите, обаче и без това се обуславя твърде много от фактически постижения, така че духовни разсъждения не биха могли да минават, например, за заместители на липсващи културни творения в областта, да речем, на музиката, литературата или на приложните изкуства.

Впрочем, не е възможно да бъде точно изразено с думи или описания окова, което се удава, например, на човешкия глас да изрази в песен, или което се удава изобщо на музиката. Защото и музиката е един език на народите. Тяхното съдържание и техните изразни възможности са също така своеобразни, както и незаменими. Точно музиката предава със своите средства възприятия, които не биха могли да бъдат нито разказани, нито описани със същото дълбоко проникновение! Колко по-чудна е, обаче, изразената възможност на този език, това може да се разбере по трудността на изучаването и разбирането на музиката.

Ако на нормалните, повече технически изразни средства на словото и на писмеността, все пак може да се удаде да хвърлят между цели народи мостовите на едно всеобщо научно разбирателство, те се оказват, в сравнение с музиката, почти напълно негодни като средство за тълкуване на много душевни вълнения и възприятия. Затова и най-висшите музикални творения са всеобщо разбираеми само за един малък кръг от нации и специално, само за онези избрани между тези народи, които, благодарение на своя еднакъв произход, макар и криещ се в най-древното минало, притежават все още една обща антена за възприемането на тези най-изтънчени излъчвания на душевните възприятия.

Наистина, високото постижение в изкуството е най-рядката благословена проява на една вътрешна склонност или на една особена способност, с които е надарен един народ и затова то е и най-красноречивото доказателство за едно повисоко предназначение, дадено на един народ още в люлката му. Защото времето не може да роди никакво произведение на изкуството, а хората го създават, благодарение на това вътрешно предназначение и то така, както го виждат или чувстват, или както ухото им го възприема.

Така например, към първите човешки стремежи в областта на изкуството спада опитът да бъде предадено в образ и по форма собственото Аз, тоест тялото на човека.

Още дълго време преди словото да е било намерило изразните възможности за обхващане в думи образа на най-висшето земно същество, творчески надареният човек се е опитвал, чрез рисуване, да запази и да предаде по-нататък впечатлението от общия образ на себе си и на своите околни.

Но тук ние виждаме колко малко общо имат способностите в областта на изкуството, с даденото фактическо състояние на хората сами по себе си и колко много тези способности са специална дарба на малцина способни народи и на техните особено надарени синове.

Защото всяко същество на тази земя трябва, или би трябвало, да чувства само себе си като свършено. Но дори и между човешките раси, само на малко от тях е дадено да намерят подходящ художествен израз за това свое телесно свършенство. Не защото гъркът е бил красив, на него се е удало да представи в картини и в пластика своето красиво тяло, а защото на гърка е било дадено да

чувства тази красота, тоест съзнателно да я опознае и след това да я изобрази. Само на това трябва да се отдадат майсторските произведения на античното изкуство. Има, без съмнение, негърски племена с един просто класически хубав, хармоничен строеж на тялото, но въпреки това, на тях липсва висшата способност да ни възпроизведат в картина, макар и само приблизително, своето собствено Аз. Затова колкото и красиви да са били някои народи, тоест колкото целесъобразно да са били оформени в своето телосложение, от решаващо значение е било, все пак, това - дали им е била дадена онази дарба, която им е потребна, за да опознаят съзнателно своята красота и да я възпроизведат съобразно с това. Повечето, обаче, не са опознали нито благородството на своята собствена фигура, нито формите на околния свят, нито пък им се е удало в смисъла на едно творческо виждане, да намерят необходимата сила за едно възсъздаване на тези впечатления.

Това прави да проличи най-силно голямата благодат, която е дадена на народите с артистични способности. Обстоятелството, обаче, че това изкуство е дадено само на отделни раси, в един най-висш смисъл, а не и на мнозинството, може само да засили значението на неговата стойност. Защото така срещу една голяма маса културно слаби народи - понеже са в творческо отношение безплодни - стоят няколко други народи, които от най-древно минало са свързвали познанието на изкуството със способността за художествено творчество.

Но не само културните народи са в малцинство по отношение на културно неспособните, ами и между самите тези народи има пак само няколко отделни, които като благословени избраници, са получили от Провидението интуитивната творческа сила за запомняне и възпроизвеждане на миналото.

Както във всички области на живота винаги отделни хора са откриватели на нови познания и извършители на нови постижения, така е и в областта на културата. Любов и страдание може да сближават или да разделят двата пола в милиони същества, но, може би, само на едното ще се удаде да почувства по-съзнателно закономерно оформената сила на красотата на мъжа и на жената и с водена от едно по-висше ръководство ръка, да възпроизведе нейните душевни проблеми, така правилно да ги възпроизведе, че по сетнешни поколения - запознати, например, благодарение на създадените между това анатомически познания, със строежа на това тяло - могат само да се удивляват на чудото на една статуя, която, създадена преди две хиляди и петстотин години, дори в научно отношение не може да бъде надмината от никой анатом на днешното време.

Но това важи не само за възпроизвеждането на човешкото тяло или на останалия видим свят. Не, много по-силно се проявява тази благословена сила на отделното творческо същество в областта на музиката и в областта на строителното изкуство. Материалите, които служат като материали за строителното изкуство, се намират почти навред. Те се намират и са се намирали

почти еднакво на разположение на всички народи, по вечните пътища на странстванията на човечеството. Също и естествените нужди, поне до известна степен, са били дадени природо-съобразно, еднакво за всички раси.

И въпреки това, колко различни са разрешенията! Колко малко народи са осъзнали някога намиращите се в тези материали възможности за подобряване на тяхното собствено съществуване и колко различно е било това осъзнаване!

Или - какво разстояние има между най-висшите музикални постижения на едно първобитно негърско племе и Деветата симфония или „Тристан“!

Какво неизмеримо голямо разстояние има между величавите, блестящи строежи на културно издигнатите антични народи, от преди две хиляди и петстотин и три хиляди години и жалките къщурки на многобройни раси, които, при това, живеят в тях и в днешни дни!

Къде е останало тук времето като творчески фактор? Това са благословени от Бога отделни народи, чиито способности са също така извън времето, както е и неспособността на другите.

Но когато ние съзнателно противопоставяме тези културно-творчески раси на другите, правим това, за да можем, по този начин, от противоположностите между постиженията да извлечем една мярка. Защото само благодарение на противоположностите ние придобиваме познание за великото и нищожното, за светлото и мрачното. В страхливците се крие причината за достойното оценяване на героите. По глупавите се измерва степента на мъдростта. Мързелът ни учи да ценим правилно значението на трудолюбието. Хаосът ни показва благодатта на реда, а над варварството се издига щастието на една човешка култура.

Затова културните народи са били винаги противоположност на некултурните нации точно така, както сред самите тях пък **човекът на изкуството е сам всред масата от равнодушни към изкуството** или изобщо неразбиращи изкуството хора. Причините за това, обаче, се крият в следното - **геният се различава от масата по това, че той винаги предугажда несъзнателно истини, които едвам по-късно идват в съзнанието на обществото.**

Може да се случи също така, щото духовната светкавица на отделния човек веднага, още в момента на прогласяването на новооткритата истина, да се стори на едно общество като нещо напълно сигурно. Колкото повече, обаче, геният изпреварва в мислите и творенията си своето време, толкова по-трудно е да бъде разбран. Затова, на първо време, броят на покорените от неговото познание или от неговото творчество хора е винаги малък и тежко и горко, ако неподвижност и равнодушие, съчетани със себичност, издигнат изкуствена преграда срещу него и неговите творения! Тогава е възможно да изтекат много столетия, преди човечеството да може да последва такъв единичен шурмовак. Най-висшите творения на гения в областта на изкуството, обаче, понеже техните корени се

намират често пъти само у един народ те могат, общо взето, да бъдат заслужено преценени само от еднаква общност. Чрез едно такова ново постижение, тя изведнъж се събужда от дълбокия сън на безсъзнателното и преживява една самопонятност, във формата на едно вече осъзнато познание. Но както всеки гений е предтеча по пътя към познанието на нещо действително, същото важи и за наистина големия човек на изкуството. Античният ваятел, който е дал форма на човешкото тяло в чудна красота, е дал на целия свят, независимо от всякакво описание, една представа за онова, което се оказва правилно, тоест действително - според едни по-късно появили се изследвания на така наречените точни науки. Тази действителност обаче, е равнозначна на най-висша целесъобразност.

Още 2 500 години преди нас този каменоделец, наблюдавайки околния свят, е прозрял човешкото тяло така, че днес трябва да се признае, според всички познания на нашите анатомични изследвания, че това тяло е изобразено, в най-висшия смисъл на думата, природосъобразно. Тук, обаче, се крие смисълът на онова, което ние означаваме с думата „изкуство“, именно способността при гледане и при изобразяване да схванем една действителност на времето - тоест, като изпреварим настоящето - и да я възпроизведем с най-подходящите за това средства. Докато обикновеният учен възприема намерени познания и като прави, може би, предпазливо, една крачка по-нататък, извежда от себе си едно ново познание и го прибавя към вече наличните, човекът на изкуството прескача често пъти с хилядолетия познанията на своите съвременници, по време и обхват. Статични закони биват възприемани съзнателно от човека едвам две хиляди и три хиляди години по-късно, напълно по пътя на познанието и утвърждават строителни форми, които, навремето, изхождащи от интуитивната способност на един човек да предугажда, още тогава еж намерили своето въплъщение като произведения на изкуството. Следователно, онова, което още преди хилядолетия е било подарено като изкуство на хората от един определен народ, или на членовете на едно семейство от народи, намира сега своето потвърждение, в смисъл на съгласуване с природно необходимите или дадени конструкции, които са предизвиквали човешкото удивление просто чрез своята красота и които микроскопът сега открива като строителни елементи на определени тела.

Може би, един ден музиката, със своите звуци, по пътя на трептенията, ще доведе до закономерни числени образи, които ще разрешат загадката на дълбокото душевно въздействие на тази сила. Човекът на изкуството, който обаче със своите звуци е възсъздавал или сгромолясвал един свят, не е изчислявал като математик никакви трептения, а, благодарение на едно благословено от Бога предугаждане, интуитивно е намерил своите акорди и хармонии, които покъртват милиони хора като най-висше изкуство, без тези хора да могат да си дадат ясно сметка за последното „защо“.

Също и в този смисъл благословеният от Бога човек на изкуството е пионер по пътя на човека към често пъти най-дълбоки точни познания, без да съзнава

по-сетнешните реални доказателства или основания за правотата на своите предчувствия. Защото той изпреварва, може би, най-много хората!

И затова неговото постижение трябва да бъде чествано като действително дело на изкуството, като най-висше постижение на неговия народ. Така, обаче, това принадлежи и към най-ценните части на наследственото притежание на една нация.

Каквито материални блага и да придобиват народите в частност, това няма никакво значение, в сравнение с ценностите на истинските културни постижения. Само лишеният от мисли дребен еснафин не може да проумее огромното значение на този факт. Но ако бихме рекли да премахнем от общото национално богатство на нашите народи всичко онова, което като културно постижение, на първо време не изглежда да служи на никаква практическа цел, тогава с един замах образът на нашия цветущ съвместен живот би се обърнал в пустиня. Защото всяко постижение в областта на изкуството на първо време не е имало практическо значение за съществуването на отделния човек. Но, затова пък е било една от онези допълнителни ценности, които единствено са могли да извадят окончателно човека от областта на животинското. Ако днес, чрез някаква магическа сила, би било отстранено от нашата собствена страна всичко онова, което ограниченият хоризонт на нормалния гражданин на земята смята за необходимо или за изкуство, което не дава хляб, тогава нашите градове изведнъж ще се сгромолясат. Черкви, катедрали, великолепните постройки на нашия царедворски и буржоазен живот, музеи и театри, всички те биха изчезнали също така, както и последният стълб на уличното осветление или стените на нашите жилища, стъклата на нашите прозорци и всяка картина от стената.

С една дума, на мястото на нашия богат и красив днешен свят би дошло нищото! и може би, едва тогава човек би разбрал дълбокия смисъл на думите, че **човекът не може да живее само от хляб**. Затова не бива нито мислено, нито фактически да отстраняваме човека на изкуството от развоя на своя народ, или неговите художествени произведения - от нещата, които са собственост на нацията!

Но когато един учен говори за „национално богатството“, тогава трябва да ни бъде ясно, че това национално богатство, като не държим сметка за наличните творчески сили на един народ, **в края на краищата, се състои в 95 на сто от неговите културни постижения и едва ли в 5 на сто от неговите така наречени материални ценности.**

Но колкото и високо да сме длъжни да ценим културното богатство на един народ като нещо цяло, все пак, както във всяка друга област, трябва да бъде предприемано едно постоянно променяне, респективно заменяне и допълване на отделните обекти и работи. Разбира се, има човешки постижения, които с право могат да бъдат признати за „безсмъртни“, обаче те са произведения на творческата сила на съвсем малцина, на отделни хора, пръснати в хилядолетията.

Но когато техните постижения проникват със своето значение в по-голямата част на народа, те обикновено въздействат, преди всичко, на по-надарените души, като ги подтикват към подражание. Така, към всяка от големите звезди върху небето на изкуството се прикачват, подобно опашката на някоя комета, по-голям или по-малък брой спътници или последователи, които, вдъхновявани от делото на големите, се мъчат и те, от своя страна, да продължат да работят в същата посока. Това, само по себе си, не е нито неприлично, нито вредно.

Защото винаги е голямо заблуждение да се мисли, че гениите биха могли да започнат да падат един ден по десетки хиляди наведнъж от небето. Те са били винаги самотни и ще останат вечно самотни. Но понеже е така, то и броят на техните творби ще се движи винаги в тесни рамки. Поради това, обаче и кръгът на онези, които ще бъдат пряко ощастливени, например, от творенията на изобразителното изкуство, ще бъде също така винаги малък. Техните съратници, което ще рече всъщност само подражатели, се грижат за това, щото поне един отблясък от еднократните творения да падне върху по-голям брой хора. Но както при кометата светлостта на опашката се изгубва постепенно, успоредно с нейното разширение, за да премине накрай в общия мрак, така и последователите на гения, успоредно с увеличаващото се разстояние от него и с нарастването на тяхната численост, стават само слаби отражения на своя господар и майстор. Обаче те помагат за задоволяване нуждите и на широките народни маси за изкуство и за притежаване произведения на изкуството.

Така, предимно чрез тяхната дейност, постепенно се натрупва едно богатство от произведения на изкуството, което, разбира се, само рядко може да бъде мерено с марката, дадена от първообраза. Но въпреки това, такива работи обикновено не са лоши. Напротив, като резултат на един честен стремеж, към подражание на добър първообраз, те са хиляди пъти по-добри от лъжовността на едно така наречено ново изкуство, чието единствено оправдание се състои именно в това, че такива неща до сега изобщо не е имало, но което няма на челото си белега на гениалното. Обаче, тази повече или по-малко солидна художествена покъщнина на една нация постепенно ще стане, поради все по-големия брой на подражателите и последователите, толкова обширна, че поне една част от по-малко значителните работи ще трябва неизбежно да бъде отхвърлена, особено когато се удаде на една епоха, по пътя на механичeskата репродукция, да постави на мястото на лошите подражания или нови творения, добри копия от подобрите първообрази.

Освен това, понеже в течение на столетията сигурно ще се появят нови гении, които от своя страна също ще намерят подражатели. В това отношение ще става един непрекъснат процес на изтласкване на личното притежание от произведения на изкуството, от нови произведения, които ще бъдат създадени. По този начин, обаче, вече се повдига въпросът за преценката на самото произведение на изкуството.

Този въпрос намира своя естествен отговор, за всеки отделен случай, чрез проявяването на онова, което е видимо преимуществено, тоест по-добро. Защото това по-добро нещо, макар често пъти и след най-тежки борби с течение на времето, все пак постепенно ще си пробие път и ще изтика точно толкова от съществуващото по-рано пространство и внимание, колкото е потребно на самото него за утвърждаване на собственото му съществуване.

Но този въпрос е много по-мъчно да се разреши тогава, когато художественото имущество на нацията е застрашено от нахлуването на една нова вълна от произведения на изкуството, която не се явява света и оправдана поради собствената си художествена стойност, а по-скоро поради пристъпа на една в най-дълбоката си същност груба, не художествена продукция, която се лансира, пропагандира и насърчава поради общосветогледни или политически съображения. Такъв беше случаят в нашите днешни времена.

С всичките въпросни творения, изкалъпени от нашето така наречено „модерно изкуство“, нито пет на сто не биха могли да завоюват каквото и да било място в художественото имущество на германския народ, ако не биха били препоръчвани на общественото мнение, дори налагани, от една пропаганда, която няма абсолютно никаква връзка със самото изкуство, а е политически-светогледно ориентирана, или е провеждана от политически фактори с подобни разбирания.

Колко дълбоко е отвращението на народа от такова едно „обогатяване“ на неговото изкуство чрез такива продукти, могат да разберат всички от впечатлението, което оставя у посетителите разглеждането на **изложбата „Извратено изкуство“** в Мюнхен.

Все пак, въпреки това, на една умела, дори изпечена еврейска културна пропаганда се удаде да наложи с брътвежите си тези творения, ако не на здравия отделен човек, поне на неговите така наречени „призвани художествени повереници“, да ги промъкне в нашите галерии и по този начин, в края на краищата, все пак да ги натрапи на германския народ.

Тук не може да се говори за един естествен процес на изтичане на остарели и следователно, повече или по-малко бледнеещи произведения на изкуството, чрез блестящи нови работи, а за едно изнасилване на художественото чувство и на националното художествено наследство, от страна на известен брой измамници, които явявайки се като масово явление, с дръзко чело твърдяха за себе си, че представляват творческия тип на едно ново, „модерно“ изкуство.

Доколко е успяло това дръзко нападение над нашата култура и над нашето национално художествено наследство, всички вие можете да видите. По откупките, които са правени с държавни пари или с други средства от обществен характер.

Да се очисти сега националното културно имущество от тези произведения, това е свещен дълг на едно политическо ръководство, което смята само за себе си, че се намира в най-рязко противоречие с онези декадентски сили, които са натрапили на германския народ тези творения!

От тук за нас произлиза наложителната необходимост да подлагаме твърде често на критическа преценка стойността на художествените произведения.

Като говорим сега за стойността на художествените произведения, нека вземем в съображение първо факта, че най-големите художествени постижения на човечеството са изпреварвали своето време, което ще рече, че по време на своето създаване те са били гледани от голямата маса на гражданите най-вече като нещо ново и повечето пъти са били веднага разбирани само от една ограничена част, а след това е трябвало да си извоюват постепенно всеобщото признание.

Дори белег на най-висше художествено постижение е точно това, че чрез такива произведения е правена една крачка напред в несъзнателното познание на фактичното, докато останалият свят е можел да следва по този път едвам постепенно.

Правото за изтичане на съществуващи постижения в изкуството може да бъде признато, обаче, само на такива нови произведения, които възплъщават в себе си една по-голяма истина и по този начин отново ще изпреварят общото познание и разбирането на тяхното време.

Във всеки случай, в това отношение има понякога и едно ретроспективно изкуство, само че то има само дотолкова право на съществуване, доколкото в него се проявява отново едно вече изгубено расово осъзнаване. Когато, в течение на развоя на едно изкуство, художественото произведение е изгубило вътрешното съотношение към собствената си кръв следователно и към собствената расова стойност и към собственото расово чувство, поради някои чужди, не народностни влияния, то може чрез възстановяване на тази първопричина връзка, да настъпи подновяване на художествените постижения.

Тогава се създава връзка с творенията на една минала епоха, та оттам да се потърси отново правият път напред.

Без това, обаче, всеки развой на изкуството в обратна посока е погрешен развой. Защото той отвежда културните постижения в една епоха на най-далечното минало, дори и ако това минало, в своя тогавашен уровень да е еднакво с уровня на незначителни раси на настоящето. Твърде е възможно, следователно, „примитивното изкуство“ на днешно време или, по-добре казано, **изкуството на така наречените примитивисти**, в което ние можем да съзрем само карикатури, каквито и днес още фабрикуват разни негърски племена, да е идентично с много отдавнашни творения на изкуството на нашия собствен народ. Това е не само вероятно, но даже и сигурно.

Защото нивото на тези рисунки отговаря, както казах вече веднъж, на рисуването не само на пет, шест или седемгодишни деца, но и на средното ниво на най-добрите постижения, които може да е имал нашият собствен народ преди двадесет, тридесет или, може би, дори петдесет хиляди години.

Смисълът на едно почистване на нашите културни наличности не може да бъде този - постижения на едно напреднало време да бъдат замествани с отдавна надминати работи на една твърде далечна епоха, а още по-малко да бъдат изтиквани от тях. Затова, при преценката на едно произведение на изкуството, върховният принцип винаги трябва да бъде този - че по времето на своето появяване това произведение на изкуството трябва да означава напредък, а не връщане назад.

Затова аз мога спокойно да призная за художествено произведение една сама по себе си примитивна работа, която е създадена преди две хиляди години, но веднага трябва да отхвърля същата тази работа, когато един днешен, така наречен, човек на изкуството иска да я натрапи на съвременниците си като израз на нашето време.

Аз виждам една особена опасност в думата „художествено“ или „културно“ съзнание. Художествено или културно съзнание не може да означава стремеж назад към постиженията на отминати векове, а би могло да означава само отново намиране на, може би, още по-рано изгубения път на едно собствено, обусловено от расата и кръвта, а следователно и естествено, развитие на изкуството и на културата.

При това, обаче, трябва да се разбере, че истинският човек на изкуството никога не си е налагал съзнателно едно така наречено „стилистично“ ограничаване при оформяването на една художествена воля, а че това изглежда да е било така схващано едвам в очите на следващите потомства. Архаичното произведение на изкуството не е продукт на една тогавашна определена стилна воля, а е резултат на тогавашното най-високо постижение, следователно, е последният израз на тогавашното виждане и на възможността това виждане да бъде превърнато в художествена материална форма. Затова това, означавано от нас като архаично, изкуство беше едно време най-висшата истинност, към която се стремяхме, обаче неговото грубо повторение в днешни дни е една във висша степен не художествена лъжа.

Но когато резултатите на най-високата художествена надареност са далечно предчувствие за действителността на бъдещето и дават образ на това предчувствие, тогава бързото изпреварване на общия вкус винаги е дело само пък най-редки художествени явления, т. е. най-висшата художествена надареност се отличава винаги чрез крайно усамотение.

Затова едно истински епохално ново постижение в изкуството винаги ще бъде Само дело на един отделен, надарен човек, който ще живее духовно в

бъдещето далеч от останалото човечество и никога няма да бъде резултат на едно общо средно колективно постижение.

Трябва предварително да се знае, че между най-големия гений и най-високата численост има едно вечно противоречие. Геният е единичната личност, а масата остава само онова, което е средно. В това се крие, обаче, най-силното доказателство за безсмислието на нашето така наречено „**модерно изкуство**“, **защото то съзнателно се опитва да замени голямото постижение на гения с едно, така наречено, „масово постижение“!** Това ще рече, следователно че пред народа излиза не едно блестящо дарование, за да му подари новото произведение на изкуството, а че безброй кърпачи фабрикуват най-долнокачествени творби и започват да си служат с количеството срещу редкостта на действително вечното изкуство!

Така нареченото „модерно изкуство“ показва, следователно, като свой коз една обща групов работа. Затова, обаче, то не е нито модерно, нито пък изобщо е изкуство. Защото би могло, най-сетне, да има един нов и поради това, нека кажем, модерен човек на изкуството, но не може да има едно изкуство от випуска 1937 или 1940 година.

На гения, който обаче ошастливява света с едно действително ново културно творение, познанието на съществуващите художествени ценности по отношение на техния вид и техника, лежи, като самопонятна предпоставка, дълбоко в кръвта му, в разума му и в неговата подготовка. Той владее напълно вече съществуващата техника и като се крепи върху нея, оформява новото произведение на изкуството, което, ако е изпреварило разбиранията на съвременниците, възможно е да добие всеобщото одобрение едва след няколко десетилетия или дори столетия.

Онзи човек на изкуството, който действително е призван за най-високи постижения и е творчески надарен, дълбоко овладява, по смисъл и техника, създаденото до негово време и оттам нататък развива своето собствено творчество.

Тези творчески надарени хора са само изключения. Но само те обогатяват истинската културна съкровищница на човечеството. Заедно с това, обаче, те са и най-толерантните почитатели на постиженията на миналото! у тях живее непоколебимата вяра в стойността на тяхното собствено творчество. Затова те не страдат от страха, че ще бъдат засенчени от миналото. Напротив, те се радват, че могат да наредят своето творчество в тази изложба от постижения на минали и настоящи величия и са убедени, че чрез своята собствена работа ще си извоюват едно почетно място в тази галерия на безсмъртни предци.

Техните последователи и подражатели обикновено по-мъчно обръщат внимание върху себе си и едвам тогава започва борбата между техните творения, които са само средни постижения и подобни творения на миналото. И в това отношение правилото е, че от домовете и от паметта на хората бавно ще изчезнат

по-дребните творения, но само, за да сторят временно място за новите творения. Само действително великите творения остават винаги запазени и са сигурни в едно трайно зачитане. Те не страдат и от величината на тяхната численост!

При оценяването на едно художествено произведение, отнапред ще трябва да се вземе под внимание задачата, която е била поставена или се е мяркала пред съзнанието на художника, както и материалът, който е бил на негово разположение.

И в това отношение всяко произведение на изкуството се определя и обуславя от много явления на своя околн свят. Човекът на изкуството не живее в празното пространство - това обаче, правят много често неговите критици! Той не само твори, а и сам бива движен. Още самата причина за създаването на художественото произведение - поръчката - често пъти е от решаващо значение за резултата. Схващанията на съвременниците, исторически познания, културно-исторически знания - всичко това също помага за създаването на едно творение.

Невъзможно е да бъде отхвърлена картината на един майстор от XVII столетие само защото, поради неговото ограничено културно-историческо познание за римския живот, са допуснати множество стилови несъобразности, които ние знаем днес и които нашето око забелязва. В такъв случай, ние трябва да пристъпим към произведението на изкуството, изхождайки от едно по-високо гледище. Съществува един респект не само пред национално-материалните съкровища на един народ, но и пред културните съкровища изобщо. И този респект трябва да бъде проявявай даже и тогава когато някои схващания на настоящето не се съгласуват вече с миналото, което обуславя художественото произведение, или което е представено чрез самото произведение.

Преди всичко - всяко мощно произведение на изкуството носи в себе си своята собствена стойност. То не може да бъде мерено с друга мярка.

Невъзможно е през 1940 г., като изхождаме от едно определено политическо или светогледно становище, да си изработим една мярка, която след това да прилагаме към светогледното съдържание на художествените произведения от минали времена и било да утвърждаваме, било да отхвърляме тези произведения. Както не е възможно да признаваме или да осъждаме своите предци, съобразно с техните особени становища към проблемите на тогавашното време, също така не е възможно да не искаме да признаем едно произведение на изкуството просто, затова защото предаденият или представеният в него идеал на тогавашното време, не задоволява вече нашите днешни схващания или, може би, дори им противоречи.

Понеже в много случаи творещото изкуство трябва да се обръща към събитията на своето време, би трябвало винаги, когато един следващ период дойде до нови схващания, да бъде премахнато общото, художествено постижение на предхождащата епоха. Невъзможно е, обаче, да отречем

античното изкуство, например, затова защото е било езическо, а между това е дошъл един християнски свят.

Също така е невъзможно да бъде отхвърлено едно християнско изкуство, защото между това, някои хора и по отношение на него не са в пълно съгласие! Не е право да бъде прилагана, по отношение на големите културни творения на мощни герои на изкуството, мярката на господстващите в момента схващания, които често пъти са твърде много обусловени от времето.

Само едно същество, което няма никакви художествени заложи, може да прибегне до такова невъзможно отнасяне. Но не е само това - една такава постъпка означава още и липса на почит към нашето велико минало, а освен това и една историческа ограниченост. Само, един човек, без никакъв респект към националното ще осъди Моцартовата „Вълшебна флейта“, защото в текста си тя, може би, стои в противоречие, с неговия светоглед. Също така, само един несправедлив човек може да отрече Рихард Вагнеровия „Пръстен“, защото не отговаря на християнските схващания, или Вагнеровите „Танхойзер“, „Лоенгрин“ и „Парсифал“, защото те пък изглежда да не са издържани, съобразно с някои други познания. Великото произведение на изкуството носи в себе си една абсолютна стойност.

Тази стойност не се измерва с мащаба на едно схващане, което е повече или по-малко обусловено от времето и съвсем, „не засяга произведението на изкуството като такова.“

Впрочем, ако всяко поколение би претендирало за себе си да има правото просто да изкоренява произведенията на изкуството от тяхното политическо светогледно или религиозно минало, тогава всяка политическа промяна би означавала бързото унищожаване на всяка култура, която е израствала в друга политическа обстановка. Това е, обаче, също така безсмислено, както безсмислено би било при едно националсоциалистическо стопанско схващане да бъдат унищожени всички материални ценности, които са били създадени и натрупани в течение на вековете, когато са господствали не националсоциалистически идеи.

Изкуството не може да бъде оборено чрез литература, чрез речи или писания, а само чрез по-добри постижения. Музиката може да бъде оборена само чрез музика, поетическото изкуство - само чрез поетическо изкуство, строителното изкуство - само чрез строително изкуство, танцът - само чрез танц, скулптурата - само чрез скулптура, но никога чрез литературни разсъждения!

Защото, ако това би било възможно, тогава човек би могъл просто да изтръгне из съкровищницата на един народ постиженията на изкуството, без да бъдат те заместени с други. В действителност, обаче, това не би значило нищо друго, освен постепенно да бъде разрушена културната съкровищница на един народ и на нейно място да остане празно пространство.

Дори наглед най-отживелите културни творения не могат да бъдат премахнати от една настъпила след тях пустота, която, в краен случай, може да бъде изпълнена още с брътвежите на литературни писачи. Те могат да бъдат повалени и заменени само чрез нови и то по-добри творения.

Затова, при всяко преценяване на изкуството, върховно повеление е задължението да се спазва най-голяма толерантност по отношение на истински великите културни творения на миналото. Едно велико време ще може да си позволи да се отнася към работата на предците, както политически, така и културно, с онази почит, с която то самото желае да бъде почитан един ден от потомците неговият век. Нещо повече, то ще се помъчи да противопостави на своите собствени постижения, за сравнение, постиженията на миналото и след това, ще предостави на потомците да направят своята преценка и ако е необходимо, да направят потребния в такъв случай избор. Това ще бъде най-гордият белег на едно наистина велико творческо време. И то ще бъде съдено един ден не по онова, което е разрушило, а по това, което самото то е изградило и създало!

Нека всеки отделен човек, в такова едно време, си спомни, че само гениите творят по-голямо, по-добро, по-ново нещо и че печалното проклятие на Херостратовците е да събарят и да горят старото. Затова когато днес говорим за преценка на изкуството, ние искаме, с една дума казано да разбираме под тази преценка на изкуството страхопочитателния респект пред всички искрени, големи постижения на нашето минало.

Най-добра преценка, обаче, можем да направим чрез върховни собствени усилия. Всички ние съзнаваме, че не е достатъчно само да запазим наличното, но че е необходимо и нашето време да даде един горд принос към това велико, към нашето национално културно имущество. Не е случайно, където в живота на народите времената на поетите и певците не винаги съвпадат с епохите на големи политически движения, на борби, които решават съдбините на света.

Не само, че на поета и певца трябва да бъде даден най-напред историческият повод, който ще го вдъхнови за едно по-късно възвеличаване на действието или на личността. Не! Онова, което въодушевява творческата сила на човека на изкуството, може, в динамични времена, твърде лесно да изпълни и самия него с подбуждаща към действие енергия. Не винаги певецът носи в едната си ръка меч, а в другата - лирата. Твърде често, в години пълни с устрем и подем, хората с гореща кръв попадат в пътя на героите, докато иначе сигурно бяха останали в пътя на музите. Може би, най-висшата поетическа творческа сила е само една форма, в която се изживява живота на едно вече дадено жарко сърце, което иначе би увлякло със себе си и самия човек в борбата на живота.

Следователно, ако през последните години и десетилетия изглежда да е настъпило едно обедняване откъм големи поетически и музикални сили, тогава, редом с други причини, сигурно ще е от решаващо значение още и тази, че

твърде много хора, които в своята душа са артистично надарени, **днес правят историята, вместо да я описват**, тоест сами са си избрали живота на герои, вместо да възпяват героите.

А пламенният дух на нашата младеж намира, от повече от четвърт столетие насам, достатъчно други възможности, за да се изживее, вместо възможностите на само пресъздаващото поетично преизобилие или на музикалното творчество.

Кой знае колко благословени от Бога хора на изкуството може да са се намирали между онези два милиона души, които, отчасти като младежи-доброволци, с песни на уста и в смъртта си доказаха своето призвание за едно наистина артистично геройство! Но тогава Националсоциалистическото движение привлече така силно към себе си безброй хора, че те забравиха не само професията и положението си, но и жената си и децата си, за да се борят в редицата на новата общност за повдигането на своя народ.

Който се освобождава така от последните връзки с обикновения буржоазен околнен свят, той може много лесно да се отрече и от едно художествено изживяване на своето силно Аз, без да е необходимо непременно да съзнава това. След свършването на тази борба със световно историческо значение, наличният силен напън на живота у някои млади мечтатели от само себе си ще потърси и ще намери отново един друг път за проява.

Но не изключително на това понятно обвързване на смели и млади хора към делото, което е по-привлекателно, трябва да се припише фактът, че през последните десетилетия изглежда да е настъпила една почти тревожна липса на художествени качества. Защото това намаляване можеше да се забележи още преди войната, макар че всред буржоазния свят преди 1914 г. имаше възможност да се намерят само много малки следи от героизъм.

Причината за още тогава проявяващата се липса на художествена и особено на творческа оригиналност се криеше по-малко в липсата на такива явления сами по себе си, отколкото в **събития, които отчасти възпрепятстваха тяхното проявяват, отчасти го премълчаваха за околния свят**. Проклятието на така нареченото „модерно занимание „ с изкуството, което пропагандираха и вършеха литераторите, беше това, че точно чрез него, или се сплашваше, или се задушаваше всяка действително ценна нова сила.

Защото както се подчерта вече, геният е винаги само едно изключение и следователно, изолирано явление. Като такава, той винаги ще трябва да се издигне над известно солидно средно ниво на общи постижения. Затова неговата собствена предпоставка остава именно запазването на това здраво общо средно ниво като база и като почва.

Най-висшата оригиналност, обаче, е присъща само на малцина особено белязани хора. Затова и няма изкуство, което да произвежда върху подвижната

лента все по-нови и по оригинални работи, а има само едно общопризнато солидно средно ниво, над което, след това, се издигат оригиналните творци.

Но те не правят това, за да изгаснат един ден безследно като самотни светила, а го правят като факлоносци, за да покажат и да улеснят за другите пътя на изкачването към тяхната собствена височина. По този начин, без сам да желае това, големият човек на изкуството почти винаги ще бъде майстор на една школа. Колко дребни могат да бъдат често пъти различията между него и неговите най-надарени последователи, това ние можем да познаем по трудността да установим, допълнително и с положителност, произхода на такива работи. Колко често, дори най-грижливото проучване е принудено да допусне възможността, щото произведението да произхожда, както от майстора, така и от неговата школа, тоест от оплодената от него среда. Пък и къде би отишло човечеството, ако неговите просветени духове не биха намерили никакви подражатели, а само почитатели?

Нямаше да има никаква човешка култура, ако гениите биха светвали само като метеори и след това, пак биха загаснали, без да оставят каквато и да било друга следа след себе си. Като гении те са пионерите, които не само вървят пред другите, но и увличат след себе си хората. Това не променя в нищо и не ограничава в нищо тяхната слава, а, следователно и тяхното значение. Напротив, това само увеличава стойността на тяхната историческа работа.

Само по този начин човешката култура е била извеждана постоянно към все по-високо ниво, към което се мъчат да се приравнят сега и широките маси. Така се създава и един постоянно стремящ се напред поток, от който започват да просветват единични гениални натури, за да поставят на човешките стремежи нови цели.

Затова, всъщност, една ценна оригиналност може да бъде изисквана само от съвсем големи духове, докато средните хора, тоест масата и онези, които се занимават с изкуство, се движат обикновено в една очертана от гениите рамка.

Продължаващият няколко десетилетия литературен пристъп срещу това солидно средно ниво на едно занимание с изкуството **води само към мошеничество в изкуството. Защото постоянно изискваната „оригиналност“ не може да бъде намерена от масата на творците в изкуството чрез изстъпване напред - защото това е както подчертах вече, дадено само на най-редки единични случаи, а чрез дръзко скачане назад!**

Този път в обратна посока е лек и по него може да върви почти всеки, доколкото има на разположение само необходимата порция дързост или безсрамие, от една страна, както и нужното търпение или глупост - от друга страна.

Пътят, от свещено сериозната работа на нашите добри стари германски майстори, към големите художници на XVII, XVIII и XIX столетия, сигурно е бил

по-труден, отколкото пътят от средното ниво на едно благоприлично изкуство на XIX век към примитивното драскотене на нашите, така наречени, модернисти, чиито продукти обикновено само затова обръщат внимание, защото имат началото си няколко хиляди години зад днешното време.

Това позорно развитие в обратна посока, обаче, извършиха престъпно нашите литератори. Те успяха, **чрез постоянната употреба на думата „безвкусица“ за всяко добро и благоприлично средно постижение**, да подхранват онези екзалтирани заблуждения, които може да изглеждат като интересно или дори феноменално развлечение за едно литературно равнодушие, но фактически са позорно връщане назад, един културен упадък, какъвто не е имало никога в по-раншни времена, но и не е могло да го има, защото никога дотогава на литераторите не е било признавано толкова безсрамно влияние над словесното и изобразителното изкуство.

Сега е забавно да гледаме как продуктите на тези, така наречени, „модернисти“, ни най-малко не биха могли да бъдат оценявани, например, като „оригинал“ или „оригиналност“. Напротив, всички тези така наречени модерни хора на изкуството са най-жалките и най-безпомощните копировачи на всички времена. Разбира се, те не копират благоприличното, а копират само глупостите! Те се надуват и бръщолевят за строителното изкуство на минали времена, въпреки тогавашното неизброимо богатство на форми и сами обедняват в подражанието на една веднъж намерена безсмислица, като стигат до тъпоумие. Докога ли си мислеха, че ще може да минава за особена „оригиналност“ вратите да бъдат поставяни вместо направо, отстрана на лицето на къщата, или стените, вместо да имат, каквото и да било подразделение, да бъдат оставяни просто гладки, или да прилепват, вместо четириъгълни, триъгълни еркери, или да поставят прозорците, вместо статически правилно, не статични и погрешно при или около ъгъла? Щом като, обаче, на едно място беше поставено началото, макар и само с една такава безсмислица, веднага цели рояци от нашите литературно оплодени по-млади и по-стари творци в изкуството се спуснаха върху тази възможност за една нова, във всеки случай вече твърде евтина, оригиналност и я опираха много по-глупаво и бездушно, отколкото и най-лошият строител през XIX век можеше да копира някоя архитектура на ренесанса, която днес ни изглежда, може би, свършено чужда.

Затова това литературно лаене срещу благоприличното и солидно средно ниво беше най-решителната причина за бавното отпадане на действително значителни и следователно, водещи напред човечеството хора на изкуството.

Не може да се откаже, че в същата мярка, в която през XIX и към XX век и през самия XX век литературата върху изкуството се увеличаваше, но броят на действително големите хора на изкуството започна да намалява! Не е ли трагично да се констатира, че през миналото столетие музикалните гении образуваха едно блясково съзвездие, докато след това постепенно, в

непрестанната борба срещу литераторщината, до такава степен бяха похабени, че днес сме принудени да живеем в една действително застрашителна музикална пустота?

Ние получихме безброй сътрудници на духовните музикални списания, но изгубихме творческите композитори!

Като си дадем сметка за това фактическо състояние на нещата, тогава пред нас се разкрива пътя, който ние трябва да поемем, за да можем отново да достигнем до едно здраво изкуство.

Но, в края на краищата, пак не е толкова трагично, че в този момент съдбата ни е отказала, например, онова изобилие от композитори, които, особено в първите две третини на миналото столетие, затвърдиха славата на нашата германска музика. Затова тези композитори дадоха -слава Богу! - толкова много, че ние извършихме вече едно художествено дело, като поне предаваме на германския народ в най-добра форма техните творения.

Защото, колко германци вземат никакво действително участие в големите музикални творения на нашия собствен народ или на сродните нам нации? Не живеем ли в един свят, в който една съвсем малка клика от преситени паразити отминава в сковаващо безразличие най-големите произведения на изкуството, поради липса на каквато и да било сродна дейност в друга някоя сродна област, докато безброй милиони хора - в душата си много по-отзивчиви - просто не намират възможност да дойдат, макар и само в досег, с тези творения?

Та колко германци изобщо познават големите майсторски постижения на нашето изкуство? и преди всичко, колко германци са били изобщо съзнателно възпитани за едно вътрешно възприемане на тези творения? Не е ли един трагичен белег на нашето днешно време това, че в градове, които преди сто години са притежавали оперен театър с две хиляди места при едва 50 000 души население, днес същият този оперен театър, но дори със значително ограничен брой на местата, поради някои полицейски предписания за сигурност - все още стои като едничък самотен храм на висшето музикално изкуство, макар че броят на населението в града се е увеличил повече от двадесет пъти? Чудно ли ни е, когато, при едно такова занемаряване на милионите маси на нашия народ, наличните художествени качества се губят просто, затова, защото срещу тях никога не се е насочвал онзи голям пристъп от живота, който така често е от решаващо значение за по-нататъшния развой на кариерата на отделния човек? Аз мисля, че пред германската история и пред своите потомци в културно отношение, днес ние не можем да правим нищо по-добро от това да се грижим със страхопочитание за всичко, що са ни завещали големите майстори от миналото.

И ако един съвсем малък кръг от преучени дегенерати не намира вече никакво удоволствие в първичността на това истинско германско изкуство, или няма вече никакъв интерес за него. Вместо това се стреми обратно към един

„примитивизъм“, който е близък на неговата собствена природа - именно тогава наш дълг е, без да им обръщаме никакво внимание, да водим широките и здрави народни маси към това наше германско изкуство.

Защото, обида за великаните на нашето минало е да допускаме, че те са живели, писали са стихове и са композирали музика, само за един малък слой корумпирани до мозъка на костите и покварени същества. Народът е твърде скромен и естествен, затова не може да не намери удоволствие в естественото величие на своите стари майстори.

Та попитайте масите, които посещават „Извратеното изкуство“ и изложбата на германското изкуство или които разглеждат творенията в нашите музеи - какво им прави по-силно впечатление. Попитайте тези здрави хора - и вие ще получите един недвусмислен отговор. Не питайте, обаче, онези външно и вътрешно бледи явления на една известна интелектуална декадентност! Защото те не са германският народ!

Ето защо, първата голяма задача на новия Трети Райх е, да се грижи внимателно за културните произведения на миналото и да се старее да запознае с тях широките маси на нашия народ. Но и това трябва да бъде вършено с разбиране, с великодушие и разумно, защото съвсем ясно е, че измореният от дневната работа или измъченият от много грижи човек не винаги е в състояние вечер да възприема най-трудни художествени проблеми и да си ляга с тях. Който трябва да се бори с грижата, той има по-голяма нужда от смях, отколкото оня, комуто самият живот се усмихва. Затова и театърът трябва да служи не само на сериозната, но и на веселата муза и сигурно, само известен процент от онези, за които една добра оперета все още е истинско произведение на изкуството, ще намери начин да разбере последната голяма опера.

Но от това не само, че няма никаква вреда, ами то е дори хубаво. Същественото е, че ние се стараем да водим нашия народ отново по този път, чрез радости и красота, към възвишеното.

И ако един народ крещи, освен за хляб, още и за зрелища, това не е доказателство за неговата недостойност. Напротив, по-скоро би било доказателство за малоценността на човека, ако той би виждал единствено в зрелища и в пиене задачата и целта на своя живот.

Дали и доколко ние сме успели да засилим в германския народ любовта към театъра, а заедно с това и към поезията и музиката, това може да установи лесно сам всеки отделен гражданин. В това отношение, от 1933 г. насам, настъпи един обрат, който също означава революция.

Не напразно една от най-големите организации на всички времена беше извикана за живот, с хубавата цел, чрез радост да дава на хората сила¹³ за жизнено утвърждаване, да ги учи да понасят мъжествено живота в неговите остроти, но и да посягат радостно към своето щастие.

Но който твърди, че чрез такова едно схващане на живота, се чувства засегнат в своята предвзета душа, той може да е забелязал в съдебните процеси на изтеклите месеци, че е по-добре да даваш на един здрав жизнен нагон неговото право, отколкото да изнасилваш безразсъдно създадената от Бога природа.

Ако по този начин в някои области новата държава се проявява като съхраняващ фактор, в друга една област тя се явява вече и като творческа сила.

Никога в германската история не са били планирани, започвани и изпълнявани по-големи и по-благородни строежи, отколкото в наше време. А това е най-важното.

Защото **архитектурата** определя и пластиката и живописата. Редом с музиката тя е най-мощното изкуство, което е открил човекът. И нейната чест беше отнета в продължение на десетилетия. Под мотото на „предметността“ беше извършено нейното деградиране до положение на художественото безсмислие, дори до измама.

През течение на творческата нищета на един буржоазен, либерален век, обществените строежи се стопяваха все повече и повече, в сравнение с индустриалните заведения, банки, борси, универсални магазини, хотели и други такива буржоазни общности на капитали и частни интереси.

Но както националсоциализмът поставя над тези общества от частни интереси по-голяма общност на нацията, на народа, също така и той ще даде на тази народна общност предимство в представителните обществени строежи, наспроти строежите на частните лица. Това е от решаващо значение. Колкото по-големи са изискванията на днешната държава към нейните граждани, толкова помощна трябва да изглежда тази държава на своите граждани.

Когато се говори толкова често, за „народо-стопански потребности“, тогава нека не се забравя, че повечето от тези потребности представят тежки изисквания към жертвоготовността на един народ, без общността да може да види ясно и добре да разбере това нещо, поради което над нейните частни интереси трябва да бъде поставена една по-висша цел.

Затова няма голяма епоха в живота на народите, през която интересите на общността да не са се стремели да подчертаят своето превъзхождащо значение, **чрез внушителното впечатление от големи архитектурни строежи.**

¹³ Хитлер визира организацията „Kraft durch Freude“ - „Сила чрез радост“, в която се членували предимно работници и техните семейства - Бел. ред.

Именно постиженията и резултатите на този стремеж, са дали на човечеството истинския дух на общност и по този начин са осигурили предпоставката за създаването и запазването на човешката култура, а не грижливият стремеж само на стопанските интереси към печалба или дивиденди! Това голямо, монументално подчертаване на общността помогна да бъде издигната една власт, без каквато не би могло да има нито едно трайно общество, нито едно общностно стопанство.

При това, безразлично е, дали тази власт е намирала своите корени в религиозни, или светски институции. Властта, която, във всеки случай, спаси през двадесетия век германския народ от катастрофа, като го дръпна настрана от хаоса на болшевизма, не е власт на един стопански съюз, а е власт на Националсоциалистическо движение, на Националсоциалистическата партия, а с това и на националсоциалистическата държава! Противниците сигурно предугаждат, но преди всичко привържениците трябва да знаят, че за засилването на тази власт се създават нашите строежи!

На тази власт трябва да принася полза онова, което виждаме да се издига тук в този град, което в Берлин и в Мюнхен, в Хамбург и в други градове се проектира сега, а отчасти е вече зряло за изпълнение, или дори днес вече стои готово издигнато пред вас!

Това е тенденцията, която лежи в основата на тези строежи! И понеже ние вярваме във вечността на този Райх - доколкото можем да смятаме по човешки мащаб - и тези творения трябва да отговарят на вечни изисквания не само по величието на своята конструкция, но и по яснотата на своите планове и по хармонията на своите линии.

Дребните всекидневни нужди са се променяли в течение на хилядолетията и вечно ще продължават да се променят. Но големите културни документи на човечеството от гранит и мрамор съществуват също така от хилядолетия насам. И единствено те са един действително спокоен оазис в бягството на всички други явления.

В тях човечеството, във времена на упадък, винаги е търсило отново, а също и винаги е намирало отново, вечната вълшебна сила, за да надвие своите смущения и от хаоса да създаде един нов ред. Затова тези строежи не трябва да бъдат замисляни за 1940-та, нито за годината 2000, а, подобно на догмите на нашето минало, трябва да стърчат в хилядолетията на бъдещето.

И ако Бог кара днес поетите и певците да бъдат, може би, борци, тогава той е дал на борците строители, които ще се грижат за това, щото успехът на тази борба да намери своето вечно увековечаване в документите на едно неповторимо велико изкуство!

Дребните души не могат да разберат това. Но те не са разбрали и цялата наша борба! Това може да ожесточава нашите противници, но досега тяхната омраза не е могла да попречи на нашите успехи.

Един ден, обаче, човек ще разбере с пълна яснота, колко голяма е благодатта, която се излъчва в столетията от мощните строежи на това време, което твори история.

Защото точно те ще помогнат да обединим и да засилим своя народ в политическо отношение повече, отколкото когато и да било по-рано. Те ще станат за германците, по отношение на разбирането за общественост, елемент на чувството за една горда взаимна принадлежност. Те ще докажат в социално отношение колко жалки са другите земни различия, в сравнение с тези мощни, гигантски свидетели на нашата общност.

И те ще изпълнят в психологическо отношение гражданите на нашия народ с едно гордо самосъзнание, именно със съзнанието, че са германци!

Заедно с това, тези мощни строежи ще представляват и най-възвишеното оправдание за политическата сила на германската нация. Тази държава не трябва да бъде една сила без култура, не трябва да бъде една сила без красота. Защото и въоръжаването на един народ е само тогава морално оправдано, когато е щит и меч на една по-висока мисия.

Затова ние не се стремим към грубата сила на един Чингис хан, а към един мощен Райх, чрез създаването на една силна и закрияна общност като носителка и пазителка на една по-висша култура!

*Реч на Фюрера и райхсканцлер Адолф Хитлер, произнесена
пред германския Райхстаг*

Берлин, 20 февруари 1938

Господа народни представители,

Аз зная, че вие, а заедно с вас и германският народ, очаквахте свикването на Райхстага по случай 5 годишнината от деня на поемането властта от нас. Като представители на германския народ вие дойдохте да отпразнувате с мен възпоменателното за нас, националсоциалистите, начало на една нова историческа епоха на нашия народ.

Две са причините за днешното свикване на Райхстага:

- 1) аз сметнах за нужно да предприема някои промени след 30 януари;
- 2) намерих за необходимо да почакам до създаването на едно налагащо се разяснение по някои въпроси от областта на нашите отношения с чужбина.

А вие всички очаквате с право, щото на един такъв ден да се хвърли поглед не само върху изминатия до днес път, а и върху бъдещето.

Ето защо, с днешната си реч пред вас, искам да направя такова едно изложение.

Когато на 30 януари 1933 год. по обед тогавашният президент на Германия, генерал-фелдмаршал фон Хинденбург, ми възложи ръководството на управлението, настъпи един обрат в съдбата на германския народ.

На нашите противници този обрат се видя като една промяна, подобна на всички други промени, при които биваше назначен нов Райхсканцлер, който пък от своя страна трябваше само след няколко седмици или месеци да отстъпи мястото си на своя нетърпелив заместник!

А това, което ние – националсоциалистите преживяхме тогава като един исторически час от съдбоносно значение, се стори на другите като едно обикновено заместване на управлението, следователно, като едно временно явление.

Кой вникна правилно, Господа народни представители, в същността на този исторически час?

Оттогава изминаха пет години. Дават ли ни право преживените през това време събития да съдим за епохалното значение на тогавашния час или представляват ли те едно просто потвърждение на онези схващания на нашите противници, които тогава смятаха да виждат пред себе си безконечната верига на дотогавашните германски представителства, увеличена с още едно?

Нашите тогавашни противници не биха могли да оспорват, че денят, в който аз, в качеството ми на шеф на най-голямата германска опозиционна партия, дойдох като Фюрер и Канцлер на германската нация, беше един ден на прелом в историята на нашия народ тогава, днес и завинаги.

Всички са съгласни с това, че денят 30 януари 1933 год. означаваше края на една епоха и началото на друга. Този факт е толкова ясен и неоспорим, че днес вече се говори и пише за една историческа епоха на германския народ преди поемането на властта от нас и за една такава след това събитие.

Нямам намерение, господа народни представители, да ви описвам днес картината на хаотическото положение преди поемането на властта. Тя е още ясна в паметта на възрастните ни съграждани, а подрастващата ни младеж, даже и при едно картинно описание, едва би разбрала състоянието на тогавашна

Германия. Ще се спра, обаче, само върху някои отделни явления на изминатата трагична епоха от историята на нашия народ.

След пропадането на старото германско царство, а особено на Прусия, в началото на миналото столетие е излязла една забележителна и важна книга, озаглавена: „Германия в своето най-низко падение“, от перото на нюрнбергския книжовник Палм.

Тази книжка направила по онова време толкова потресаващо впечатление из германските земи, че самият Наполеон решил, авторът или поне издателят да бъде разстрелян. След края на тогавашните войни, както книгата, така и авторът и, бяха напълно забравени. На сцената се появи едно ново германско царство. Победоносно се развяваха знамената из многобройните полета на чест и слава! Като един далечен спомен бледнееше голямата освободителна война спрямо блестящите дела на едно тъй велико настояще.

А след една грандиозна и героична борба настъпи онова недоловимо падение, което изведнъж направи издадената преди повече от сто години книжка: „Германия в своето най-низко падение“, написана в най-тежки дни, които е преживяло отечеството, напълно разбираема. След месец ноември 1918 год. ние всички преживяхме потресаващото съдържание на това откровение.

Цели петнадесет години нашият народ изпитваше онова тягостно чувство на угнетение като последица от най-страшната катастрофа в нашата история. Не като падение на нашата войска, нито на нашето стопанство, а на нашето поведение, на нашата чест и гордост, следователно – на нашата свобода.

Цели петнадесет години нашият народ беше един безволен и безпомощен обект в ръцете на едно интернационално насилие, което докато проповядваше хуманизъм в името на демократически идеали, сипеше върху нашия народ немилостивата тирания на своя суров егоизъм.

Тъкмо през това време на унижение се започна с изследването на неговите причини. При съпоставяне на хиляди събития от миналото и настоящето, започна да се образува постепенно едно определено становище.

Това, което през охолните мирновременни години щеше, навярно, да бъде осмивано или поне неразбрано, се наложи по силата на обстоятелствата, по време на падение и лишения, като едно естествено презрение и схващане на голям брой добри германци. Започна се едно основно проучване на предпоставките на нашето историческо съществуване, на законите и фактите по нашето възникване и нашето развитие, на причините за нашето издигане и на нашето падение, а така също – и на предпоставките за едно ново германско възраждане.

Настъпи едно разделяне всред нашия народ в духовно отношение. Политическата катастрофа, както става обикновено, беше последвана от стопанска катастрофа. Понеже стопански мислещите граждани виждаха в

последната катастрофа причината за нашето нещастие, те се отдалечаваха все повече от онези борци-ратници, които чувстваха, извън стопанската, по-тежката политическа и морална криза. И единствено от техните редици можеше да се очаква спасението на Германия. Срещу едностранчивото схващане, че спасението на страната можело да се постигне само чрез стопански мероприятия, те поставиха своето схващане, че възстановяването на държава и стопанство може да дойде само посредством вътрешното и външно възраждане на народа.

Може би за първи път в историята на Германия предвидливите германци не спират вече погледа си върху държавата, нито върху стопанството като най-важни явления и функции на човешкото съществуване, а върху същността и живота на онези трайни и вечни елементи, представляващи основния стълб на държавата и стопанството.

Над политическите и стопански идеали от миналото се издигна така един нов идеал от решаващо значение: народностният.

За пръв път се даде възможност за едно истинско и самостоятелно проверяване на действителните причини на нашето пропадане, както и на същинското положение на народа ни.

Всички онези условности, които пречеха за проникване на истинските национални нужди, загубиха своето влияние и значение. Както династическите, религиозните, партийно-политическите, така и държавно-формалистичните представи изгубиха значение пред прозрението за същността на онази кръвна връзка, която съставя основата на всяка жизнена проява на народа.

Каквито и да бяха отделните външни причини на народната катастрофа, неоспоримата негодност на върховното управление, особено в часове на най-голяма нужда от силна ръка, очевидната слабост на вътрешната организация на държавата, бездушното бюрократизиране на нашия административен апарат, постоянните нервни разстройства на някои държавни мъже, или пък безумното заслепяване на широки народни маси – всичко това даде място на едно по-дълбоко проумяване, че тези слабости имаха характер само на външни признаци. Това обстоятелство се засилва още и с потресаващата истина, че:

- 1) германският народ като такъв не беше още доузрял и че
- 2) също и неговата държава беше останала незавършена.

Докато Бисмарк се мъчеше да формира едно царство от германските племена и провинции, същият народ се разпадна в отделни класи.

Докато се издигне теоретически една държавна власт над германските племена, самата тази власт се превърна в палач на групи, представляващи местни класови или религиозни интереси.

Това вътрешно падение беше толкова пагубно, че по време на най-голямото застрашаване на държавата се проповядваше открито, че за нацията и държавата поражението било едва ли не по-голямо щастие, отколкото една победа, което се дължеше на такива схващания, при които преобладаваха партикулярни, класови и религиозни интереси. Една остаряла, обаче, външно изкуствено поддържана среда в управлението, която при това беше отчуждена в кръвно и народностно отношение, не намери нито сила, нито решителност да се противопостави срещу една такава измяна. Ето защо, на едно такова управление не можеше повече да се удаде да отстрани последиците на тези свои собствени слабости.

Затова, намирам за необходимо да припомня на германския народ днес следната истина: когато аз поех управлението на 30 януари 1933 год., аз не бях първият, който беше извикан да спаси германския народ, а най-късно повиканият. А това ще рече: след мен не можеше да дойде никой друг, освен да настъпи катастрофа. Преди мен всички си бяха опитали силите, всички онези, които от десетилетия си приписваха качеството на ръководители и спасители на германския народ. И то не веднъж, а по два по три и повече пъти тези партийни водачи ставаха министри и се биеха в гърдите като призвани да спасят страната от едно положение, в което те сами я бяха вкарали. Това ставаше благодарение на слабата памет на народа. Така се изреждаха едни след други ръководителите на социалдемократическата партия и на центрума. Либерални и демократически политици им помагаша, както и съсловните партии, а също и представителите на така наречените „десни“ кръгове вземаха участие в тези парламентарни режими. До деня, когато генерал фон Шлайхер напусна управлението, всички така наречени „призвани“ представители на нашите леви и десни партии се бореха теоретически срещу общото народно зло, ала те го засилваха, в същност, още повече със своите действия.

Според правилата на така често препоръчваната парламентарна демокрация, националсоциалистическата партия трябваше още през 1930 година да вземе участие в управлението. Като се има предвид вътрешната демагогия на тези демократически партии става ясно обстоятелството, че на нашето движение се пречеше да упражни това си право и да избави германската нация; пречеше му се до последния час.

Когато най-сетне ми се възложи управлението на Райха, това стана в един момент, когато беше направен и последният несполучлив опит за спасяване на страната по друг път и когато нашата партия беше останала единствен фактор и изход за такава една задача.

Това дълго протакане криеше в себе си, впрочем, една едва по-късно разбрана полза, както за нашето движение, така и за Германия. В течение на една петнадесетгодишна борба до поемането на властта, сред непрестанно преследване и насилие от страна на нашите противници, се засилваше не само

вътрешната морална сила на партията, но същевременно и нейната външна съпротивителна способност.

По този начин успяхме, в разстояние на петнадесет години да създадем от една шепа хора в началото една такава политическа организация, каквато Германия дотогава не бе виждала. По този начин едва ми беше възможно да се възползвам от един подбор при възлагане ръководните места на партията, какъвто само една толкова дълга борба можеше да даде.

А по този начин националсоциализма можа да поеме управлението, не само като една стегната организация, но и като един богат резервоар на способни личности. Фактът, че това изградено от мен дело не крие в себе си двояк замисъл, ме изпълваше през годините на борбата, както и днес още ме изпълва. Това, което остана непонятно на нашите противници е фактът, че през никоя друга епоха в историята на нашия народ не се е събирал един толкова внушителен брой способни и решителни личности за политическа дейност, както през времето на националсоциалистическата борба за управление.

Възражението на предишните партийни хора, че в нашето движение имало наистина маса народ, обаче липсвали истински големи хора, отговаря напълно на техния тесен кръгзор и липса на далновидност. Действително това движение намери народните маси, благодарение на това че те инстинктивно виждаха и познаваха ръководната годност на движението. Не е истинско доказателство за съществуването на една политическа величина, ако същата няма последователи, обаче то е по-скоро едно доказателство за обратното явление, а именно, че липсата на народни маси говори от своя страна и за липса на политическа величина. По-лесно е, без съмнение и изисква по-малко усилия за един политик да работи изолирано и да се смята вътрешно като един голям строител на исторически събития, отколкото да събира народните маси, с които единствено може да се изгради държавният и политически живот. Цели петнадесет години нашата партия събираше само хора, които организираше и формираше за подготовка на партията с цел за поемане на властта; по този начин партията успя да дойде на власт по легален ред, в рамките даже на самите демократически принципи.

Програмата на нашето движение означаваше една революция в повечето области на досегашните обществени, политически и стопански схващания. Поемането на властта от нашето движение беше по само себе си една революция относно превъзможването на съществуващия тогава строй. Естествено, съществуваше опасност, щото тормозеното години наред движение да скъса наложените му вериги с такъв замах, че да превиши границата на едно разумно използване на така придобитата свобода. Ние сме изпълнени с чувство на гордост относно обстоятелството, че въодушевлението, с което нашето движение извърши революцията през 1933 година, беше всенародно.

Ние сме обзети също така от особено задоволство, констатирайки, че желязната дисциплина на нашата организация, предимно на националсоциалистическите щурмови отряди, никога не е била засегната в нейната цялост. Имало ли е друг случай някога, при който една държава да е била завладяна при такива обстоятелства, че да бъдат запазени напълно вътрешната сигурност и спокойствие?

Най-дълбокото преобразование в историята на нашия народ – едно събитие, чието значение започва да става по-ясно даже и на останалия свят – се извърши, без да се унищожават материални блага, нито да се причиняват такива кръвопролития, които бяха и продължават да бъдат обикновено явление в някои други страни при несравнено по-нищожни сътресения. Избягването на проливане кръв не трябва да се смята като липса на решителност и смелост сред националсоциалистическите водачи. Ни най-малко! Ние всички сме били войници, преживяли сме най-страшната война с нейните ужаси, като всеки миг смъртта стоеше пред нас и заплашваше да ни грабне.

Германската революция премина без кръв, тъй като всички бяхме решили да запазим нашия старо-германски характер и по време на самата революция. Ние искаме да постигнем с възможно най-малко жертви и страдания максимум резултати.

Ако днес аз хвърля общ поглед върху първите пет години на националсоциалистическата революция, то мога да установя, че броят на убитите измежду нашите противници не възлиза нито даже на половината от убитите национал-социалисти. Мога да установя, че тези жертви се дължат на все нови нападения от страна на нашите противници.

Ние все пак сметнахме за нужно да вземем предохранителни мерки срещу онези, които мислеха, че могат да саботират националсоциалистическата революция било от престъпни инстинкти, било от някакви стопански или политически интереси.

Въпреки тази, действително, безподобна дисциплина на националсоциалистическото движение през своя революционен период, една част от чуждестранния печат заля новия райх, както можахме да установим, просто с една вълна от лъжи и клевети. Особено през 1933 и 1934 год. имахме случай често да констатираме, че държавници, политици, както и журналисти от така наречените „демократически“ страни считаха за нужно да критикуват методите и мероприятията на националсоциалистическата революция. Това представляваше една смесица на арогантност и жалко невежество на хора, които имаха дързостта да дават преценка за събитията на един народ, събития, които можеха да служат като пример на тези демократически проповедници. Извършвано ли е някога в тези страни едно такова вътрешно преобразование при подобни обстоятелства? Излишно е да ви припомням, че френската революция си служеше в продължение на цели пет години с кървавата гилотина,

т. е. толкова време, колкото трае вече нашето германско възобновително дело. Да ви припомня ли за онази болшевишка революция, която струваше милиони жертви, чиито кръвопийци заемат, обаче, високи постове в съвета на демократическите институции? Ами какво да кажем за варварските деяния на марксистите в Испания, чиито жертви се изчисляват според най-скромните преценки, произлизащи от демократическите страни, на най-малко половин милион хора? Ние знаем, че тези кръвопролития не са стреснали ни най-малко сърцата на световните демократически миролюбци. Но ние разбираме това, защото зад техната лицемерна маска се крие най-често желание за брутално насилие. Аз не споменавам тези факти с намерение да изправам схващанията на известни юдео-интернационални клеветници, а за да подчертая пред германския народ безподобната умереност на национал-социалистическата революция, както и тартюфщината, с която се гледаше и пишеше по адрес на националсоциалистическата революция преди, а още и сега. Но най-доброто доказателство за неверността на всички тези твърдения се крие в самия наш успех. Защото, ако ние си служехме през изтеклите 5 години със същите методи, които прилагаша усърдните космополитически демократи от съветско-руски или испанско-европейски произход, ние не бихме успели да превърнем Германия от една потънала в най-дълбок материален упадък страна в една държава, в която цари ред и която крачи към едно бързо общо процъфтяване. Именно, по тази причина, защото не можеше да бъде друго, освен така, ние си присвоихме правото да защитим нашето дело от всякакви домогвания и пречки на престъпни или луди елементи!

И като давам днес пред вас, Господа народни представители, а също и пред целия германски народ отчет върху извършените досега дела, чувствам нужда да подчертая някои от онези огромни резултати, които вече от само себе си дават пълно оправдание за методите на нашите действия, а с това и за сигурността и запазването на тези резултати. Както вече споменах, стопанското положение на Германия, наред с общото ѝ състояние, беше достигнало през 1932 г. един такъв упадък, че за мнозина – даже и за специалисти по материята – изглеждаше, че изобщо няма изгледи за подобрение на положението.

Когато покойният президент на Райха ми възложи на 30 януари канцлерския пост, положението на Германия в стопанско отношение изглеждаше почти безнадеждно. Най-добрите сили, които правиха опит да подобрят положението на страната, претърпяха неуспех. Всички дотогавашни икономически методи се указаха в случая неефекасни; Един печален фатализъм беше обзел нашия народ. Все повече и повече, изглеждаше, да си пробиват път онези, които проповядваха, че най-напред трябвало всичко да бъде разрушено, преди да се пристъпи към едно възстановяване. Това беше едно съдбоносно схващане, тъй като спасението на нацията не беше възможно, освен при осъществяване на желанието в отделния гражданин за едно по-добро и по-достойно съществуване. И всеки упадък унищожава и последните основи на един

приличен стандарт на живота, следователно – и желанието, стремлението към заздравяване на положението, изхождайки от една още съществуваща материална база. Присъщият на болшевизма примитивен култ убива неминуемо скритите в човека сили и стремежи за напредък, а същевременно – и предпоставките за едно увеличение производителността на труда.

Срещу тези опасни проповедници на хаоса се намираха онези буржоазни егоисти, за които стопанското възстановяване на нацията не представляваше нищо друго, освен осигуряване на една лесна печалба без оглед на интересите на общността. Както при всички епохи на упадък, безочливи спекуланти търсеха да използват народната мизерия за придобиване на лични изгоди и за трупане на богатства.

Народът нямаше ясна представа за възможностите за възстановяване, а едно безразлично чувство спрямо неговия упадък, считан едва ли не като едно фатално и неизбежно явление. Затова той беше склонен да вярва на тези, които смятаха това състояние като резултат на едно безвъзвратно стечение на обстоятелствата, както и на онези, които проповедваха разни наглед прости и без труд приложими средства за извеждане страната от непоносимото и положение. А времето напредваше и налагаше бързи мерки, още повече, че не само доходът на отделния гражданин, но преди всичко финансите на държавата и на частните стопанства се намираха пред пълен фалит. В този момент аз поех управлението на държавата и отговорността като канцлер!

При наличността на едно така катастрофално положение, се налагаше:

- 1) да се започне с приложението на пълни мерки, а не на полумерки и
- 2) да се действа незабавно.

Нямаше време за губене, нито пък можеше да се очаква, че с прилагането и по-нататък на заварените полумерки би могъл да бъде постигнат един друг резултат, отколкото този, който те са дали дотогава. Ако имаше нещо, на което нацията можеше да разчита, за да бъде спасена, това беше куражът към действие, а не кураж на празни думи и критики.

Когато в една страна стотици хиляди селяни са изложени пред загубване на своите стопанства и земи, когато стотици хиляди промишлени работници остават без хляб, когато десетки хиляди предприятия биват принудени да преустановят работата и да уволнят чиновниците и работниците си, когато една армия от 6 милиона и повече безработни – при това постоянно разширяваща се – тежи все по-силно и по-силно върху бюджетите на държавата, на провинциите и на общините, не можейки да задоволява и най-необходимите си нужди въпреки отпусканите помощи, когато се появява на хоризонта една интелектуална маса, чието образование се превръща в проклятие, вместо в благословия, когато стари индустриални центрове запустяват и големи области, поради липса на пласмент за производството им, също така запустяват, когато в

други области пък децата даже и на 3 до 4-годишна възраст все още нямат зъби, вследствие ужасна мизерия и недохранване, когато именно не може да им се даде хляб и млеко, когато думите на един коравосърдечен неприятел, че в Германия се намирили излишни 20 милиона души, започват постепенно да се потвърждават от самата страшна действителност, тогава такъв един народ не се нуждае от мненията на журналисти и на парламентарни дърдорковци, не се нуждае от анкетни комисии и международни проучвания, нито от смешни гласувания или от повърхностни изявления на така наречените „държавни мъже“ в Германия и чужбина! Не! Той надава повик към онова решително дело, което му носи облекчение и спасение, независимо от умуванията на каквито и да било дърдорковци и дописници. Това, което го интересува, не са литературни дисертации и изложения на интернационални болшевишки кореспонденти, а единствено онази подкрепа, която го освобождава от най-дълбокото падение. Този, който се чувства длъжен да поеме управлението на един народ в такъв един час, не е отговорен спрямо законите на парламентарните обичаи или спрямо известни демократически схващания, а единствено спрямо възложената му мисия. И който създава пречки при изпълнението на тази мисия е един неприятел на народа, безразлично дали той прави тези пречки като болшевик, като демократ, като революционер, като терорист или като краен реакционер. Във време на подобен упадък, този, който броди из страната с библията в ръка и осъжда действията на другите, като той сам не върши нищо, не действа в името на Бога, а този, който придава на своята молитва най-висшата форма на приобщаване, на свързване човека с Бога: формата и същността на труда.

И ако днес аз давам този отчет пред германския народ, то мога да сторя това с открито чело пред онези хиляди и милиони хора, които, в градове и села, с пот на челото си изкарват своя всекидневен хляб. Защото през тези пет години и аз бях един работник със свои лични грижи, които обаче, бяха увеличени и с тези за съществуването и бъдещето на 68 милиона души.

Така, както другите с право не искат да бъдат преценявани в своите действия от неосведомени хора или безделници, така също и аз не позволявам по никакъв начин да ми се пречи в работата от страна на некадърници, безделници, зложелатели и некомпетентни хора. Аз имах право да се обърна срещу всекиго, който вместо да ни сътрудничи, си поставяше за задача да ни критикува и осъжда. Също и вярата не освобождава от задължението, щото човек да присъедини труда си към този на онези, които работят за спасението на един народ. Не бих могъл да докажа по-ясно правото си на защита моите и на всички ни дела срещу такива публични подстрекатели, както с изнасяне на досегашните ни постижения. Те са неоспорими, още повече, че като изходна база служеше в повечето случаи здравият човешки разсъдък, а по-рядко – примери от миналото. Гаранция за това беше непоколебимата ни воля да не капитулираме никога пред каквито и да било затруднения и пречки, а да ги преодоляваме с кураж и решителност. Позволете ми да подчертая сега още и това:

Ако Германия се намира днес в заздравено състояние в стопанско отношение, това се дължи на нейното управление и на нейния собствен труд. Това дело се извърши без чужда помощ. Извън отричания, пропити с омраза и претенции за по-добро познаване на работите, почти не можем да отбележим случаи, при които да е бил проявен положителен интерес за Германия, а още по-малко такива случаи, които биха могли да се сметнат като някакво съдействие.

Но аз не съм очаквал нещо друго. За нас – националсоциалистите началата на нашите политически и стопански схващания не можеха да се крият в никакви надежди от чужбина, било от политически, стопански или финансов характер, но в нашите собствени сили и в рамките на нашето собствено разбиране.

Трябваше да се разбере истината, че стандартът на живота на народа не може да се определи иначе, освен от производството на общополезни блага, това означава, че всяка платена надница и заплата в Германия представлява една реална стойност, която отговаря на изпълнената съответна работа във форма на произведени блага. Крайно непопулярна доктрина за една епоха, която отразяваше повика: „По-големи надници и по-малко работа!“

Когато поех управлението на Германия, броят на безработните далеч превишаваше 6 милиона, а броят на засегнатите членове от семействата им надминаваше 15 ½ милиона души, така че въпросът за разрешение не се състоеше само в това, да се намерят и платят пари на тези 15 милиона германци за издръжката им, но преди всичко в произвеждането на блага, които да могат да се купят с тези пари. Ето защо, националсоциалистическата стопанска програма не е монетна, а е преди всичко една производствена програма. Колкото размерът на производството е по-голям, толкова по голяма ще бъде и частта, падаща се на отделната личност. И самите пари представляват само едно спомагателно средство при разпределението на благата. Но същевременно, за осигуряване нужното място на нацията в света с цел за безпрепятствено прокарване на нейните жизнени задачи, яви се необходимо това допълнително производство, което, под формата на национално въоръжаване, се отразява благоприятно, макар и индиректно, върху населението. Следователно, стопанското възстановяване на Германия не може да се идентифицира с никакви измамни монетни манипулации, като например с едно произволно повишение на надници и цени, но напротив, с помощта на увеличеното производство се осигури на народа една постоянна покупателна способност, по който начин увеличението на националния доход намери едно естествено уравнивяване.

Позволете ми да направя едно кратко изложение върху настоящето положение на нашето стопанство и да отговоря с конкретни и прости данни на въпроса, дали и до каква степен националсоциализмът е разрешил задачите, които си беше поставил.

През 1932 год., т. е. преди поемането на властта, националният доход на Германия възлизаше на 45,2 милиарда райхсмарки. Още през 1933 год. той се

покачи на 46,6 милиарда райхсмарки, за да достигне през 1937 год. кръгло 68 милиарда.

Докато националният доход растеше така, общият индекс за издръжката на живота оставаше почти напълно стабилен. Той се изчисляваше за 1932 год. на 120,6, а за 1937 год. на 125,1.

Това означава, че докато националният доход се увеличи с близо 50%, общият индекс за издръжката на живота отбеляза едно нарастване от едва 4 %.

Причините на този резултат се крият в увеличението на нашето производство.

Стойността на индустриалното производство възлизаше

през 1932 год. на 37,8 милиарда райхсмарки

през 1933 год. на 39,9 милиарда райхсмарки

обаче през 1937 г. то превишаваше вече 75 милиарда райхсмарки.

На това движение отговарят и оборотните цифри в разните браншове, като например в занаятчийския, със следния резултат:

през 1932 год. 9,5 милиарда райхсмарки

през 1933 год. 10,1 милиарда райхсмарки

през 1937 год. 22 милиарда райхсмарки

За сравнение ще изнеса още и оборотните цифри в търговията на дребно, които възлизаха

през 1933 г. на 21,8 милиарда райхсмарки

през 1937 г. на 31 милиарда райхсмарки

Но също и производството на земеделски продукти, въпреки наличността на извънредно интензивни обработваеми методи, показва значително увеличение, както следва:

през 1932 г. 8,7 милиарда райхсмарки

през 1937 г. над 12 милиарда райхсмарки

Че тук не се касае само за въпроса на нормиране цените, но за едно действително увеличение на производството, се доказва с факта, че снабдяването на населението с местни произведения се покачи от 75% през 1932 год. на 81% през 1936 год., макар че нарасналият национален доход предизвика едно по-силно търсене на хранителни продукти.

Настъпилото увеличение на индустриалното производство от 37,8 на 75 милиарда райхсмарки може да се потвърди и с няколко по-конкретни данни. През 5-годишното вече националсоциалистическо ръководство на стопанството показват увеличение:

производството на хартия с	50 %
производството на масло за Дизелови мотори с	66 %
производството на каменни въглища	68 %
производството на горивно масло	80 %
производството на нафта (земно гориво)	90 %
производството на изкуствена коприна	100 %
производството на гориво за осветление	110 %
производството на стомана	167 %
производството на смазочно масло	190 %
производството на бензин и други двигателни вещества	470 %
производството на алуминий	570 %
производството на целулозна вълна	2 500 % и т.н.

Това огромно увеличение на националното производство създава от своя страна онези стойности, които поддържат покупателната сила, а така и стабилността на марката, при все че в същото време – съобразно с това увеличено производство – броят на безработните спадна от 6 и половина милиона души на около 470 000 души в началото на месец октомври 1937 година.

Броят на новонастанените в производствения апарат превишава това съотношение с още 2 милиона.

Тази усилена стопанска дейност намира своя отпечатък също и в данните на външната търговия. Без да вземаме участие на световни стопански конференции, без да притежаваме онези неизчерпаеми стопански възможности, каквито имат други велики сили, сполучихме да увеличим нашата външна търговия, както следва:

внос – от 4,2 милиарда райхсмарки през 1933 г.
на 5,5 милиарда райхсмарки през 1937 г.
износ – от 4,9 милиарда райхсмарки през 1933 г.
на 5,9 милиарда райхсмарки през 1937 г.

Това развитие отговаря напълно на доверието на германския народ към неговата стопанска политика, което се изразява в едно значително нарастване на спестовните влогове. Влоговете в народните спестовни каси са нараснали по следния начин:

от 11,4 милиарда райхсмарки през 1932 г.

на 12,1 милиарда райхсмарки през 1933 г.
на 14,6 милиарда райхсмарки през 1936 г.
и на 16,1 милиарда райхсмарки през 1937 г.

Един признак на това планомерно развитие на народното стопанство беше намалението на лихвения процент за краткосрочните кредити.

от 6,23% през 1932 г.

на 2,93% през 1937 г.

а за дългосрочните кредити

от 8,8% през 1932 г.

на 4,5% през 1937 г.

Държавните приходи са нараснали, както следва:

от 6,6 милиарда райхсмарки през 1932 г.

на 6,8 милиарда райхсмарки през 1933 г.

на 8,2 милиарда райхсмарки през 1934 г.

на 9,6 милиарда райхсмарки през 1935 г.

на 11,5 милиарда райхсмарки през 1936 г.

на 14 милиарда райхсмарки през 1937 г.

а за 1938 год. те ще превишат 17 милиарда райхсмарки.

Ще цитирам само няколко цифри от големия брой браншове, характеризиращи огромното увеличение на германското производство, а следователно и повдигането на стопанския живот.

Производството на каменни въглища възлизаше през:

1932 г. на 104,7 милиона тона

1933 г. на 109,7 милиона тона

1934 г. на 124,9 милиона тона

1935 г. на 143 милиона тона

1936 г. на 158 милиона тона

1937 г. на 184,5 милиона тона

Производството на кафяви каменни въглища показва една подобна картина, а именно, през:

1932 г. - 122,65 милиона тона

1933 г. - 126,79 милиона тона

1934 г. - 137,27 милиона тона

1935 г. - 147 милиона тона

1936 г. - 161,37 милиона тона

1937 г. - 184,7 милиона тона

Господа народни представители, германски народе!

Това годишно производство от около 80 милиона тона каменни въглища в повече и от 62 милиона тона кафяви въглища в повече представлява една друга стойност, отколкото увеличението на паричното обращение в прехвалените демократически страни с цели нови милиарди без каквото и да било създаване на други равноценности. Една не по-малко импонираща картина се крие в германското производство на стомана и на чугун, както и на желязо.

Производството на стомана в Германия възлезе през

1933 год. на 9,660 милиона тона

1934 год. на 13,555 милиона тона

1935 год. на 16,010 милиона тона

1936 год. на 18,614 милиона тона

1937 год. на 19,207 милиона тона

и ще достигне през 1938 год. кръгло 21 милиона тона.

За същото време производството на чугун се увеличи от 1,4 милиона на 3,7 милиона тона.

Това са резултатите на един производствен процес, чиито външен признак се изразява в запушилите наново десетки хиляди комини на онези фабрики и работилници, в които милионите германски работници намират наново работа и хляб.

След Съединените Щати днес Германия заема вече второ място по добиване на стомана в света.

Добиването на желязна руда в Германия възлизаше през:

1932 г. на 1,3 милиона тона

1933 г. на 2,6 милиона тона

1934 г. на 4,3 милиона тона

1935 г. на 6 милиона тона

1936 г. на 7,5 милиона тона

1937 г. на 9,6 милиона тона

До 1940 год. добиването на желязна руда ще нарасне на 20 милиона тона, благодарение на вече взетите мерки в това направление. Тук трябва да се прибави и осигуреното в рамките на четиригодишния план от нашия партийен колега Гьоринг допълнително производство на руда. Само от дружеството „Райхсверке Херман Гьоринг“ ще може да се очаква едно значително допълнително производство, което през 1940 година ще достигне най-малко 21 милиона тона. Така, добиването на желязна руда в Германия ще достигне през 1940 г. общо 41 до 45 милиона тона срещу 1,3 милиона тона през 1932 год.

Тези цифри показват на германския народ, че неговите лишения бяха премахнати не чрез празни приказки, а чрез небивали, чрез решителни мерки.

Редица други клонове на нашето родно производство показват един подобен възход.

Така, добиването на бауксит нарасна от 1 360 тона през 1932 год. на 73 280 тона през 1937 год.

Добиването на магнезит достигна 21 000 тона, а по-рано не се добиваше такъв.

Добиването на:

ръчен шпат се увеличи от 36 000 на 127 000 тона

бариев шпат от 110 000 на 423 000 тона

графит от 21 000 на 24 000 тона

асфалтова вар от 33 000 на 109 000 тона

арсенова руда от 2 800 на 26 400 тона

сярна руда от 165 000 на 420 000 тона

никелова руда от нищо на 87 000 тона

оловна и цинкова руда от 1,18 на 2,4 милиона тона

Производството на сурова калиева сол се увеличи от 6,415 милиона тона през 1932 год. на 14,460 милиона тона.

Добиването на суров петрол (нафта) се увеличи от 238 600 тона през 1933 год. на 453 000 тона през 1937 год.

Производството на леки горивни материали, като бензин и др., нарасна от 386 000 тона през 1933 год. на 1 480 000 тона през 1937 год. и ще достигне тази година 1 700 000 тона, при все че големите заводи на Четиригодишния план още не са включени при това изчисление.

Производството на горивно масло за дизелови мотори се увеличи от 60 000 на 120 000 тона,

това на смазочно масло – от 45 000 на 140 000 тона

това на горивно масло – от 167 000 на 320 000 тона

това на масло за осветление – от 19 000 на 40 000 тона.

Производството на вълна нарасна от 4 700 на 7 500 тона през 1937 год.,

на лена – от 3 100 на 24 000 тона,

на конопа – от 210 на 6 000 тона,

на целулозната вълна – от 4 000 на повече от 100 000 тона,

на изкуствената коприна – от 28 000 на повече от 75 000 тона.

Бих могъл да прибавя още голям брой други такива примери. Всички те са едно документално доказателство за такъв един труд, какъвто нашият народ до сега не бе извършвал.

Към тези успехи ще се присъедини след няколко години и допълнителният гигантски резултат на Четиригодишния план. Какво означават, при наличността на такива успехи, единствени в света, глупавите размишления на ограничени критици, както във вътрешността на страната, така и в чужбина, или плитките статии на недобросъвестни дописници и парламентарни некадърници? Не е ли, най-накрая, една ирония на световната история, като гледаме, как в такива страни, които преживяват само кризи, мислят, че трябва да ни критикуват и да ни дават мъдри съвети?

Без съвети, а преди всичко, без помощ от другаде, ние опитахме да се справим с едно положение на безпорядък, какъвто се намира още в някои други държави и с който те още не могат да се справят.

Искам да изнеса пред германския народ и резултатите, постигнати в други клонове на нашето дело.

Относително производството на автомобили, мотоциклети и др., такива са пуснати в движение, както следва:

1932 год. - 56 400 мотоциклета

1937 год. – 234 000 мотоциклета

1932 год. - 41 100 автомобили

1937 год. – 216 000 автомобили

1932 год. – 7 000 камиона

1937 год. – 59 600 камиона

Преди 5 и половина години Германия имаше един и половина милиона, а днес има около 3 милиона автомобили, мотоциклети и камиони.

След няколко години, „народната кола“ ще измени тези цифри чувствително.

Докато през 1937 год. можаха да бъдат пуснати в движение 5 пъти повече моторни коли, отколкото през 1932 год., през същата година износът на автомобили беше 8 пъти по-голям, отколкото през 1932 година.

Наред с това засилване на автомобилното движение имаме и едно общо засилване на транспорта.

Така, по вътрешните речни пътища са били превозени през

1932 год. 73,5 милиона тона, а през

1937 год. 130 милиона тона стоки.

Новите големи строежи на канали и регулирането на реки ще разширят още повече и без това широката мрежа на водни пътища в Германия. По този начин транспортното дело ще получи нов тласък.

Морският търговски флот на Германия е превозил през

1932 год. 36 милиона тона, а през

1937 год. 61 милиона тона стоки.

Не се виждат вече „корабните гробища“, които се срещаха в 1932 год. по Елба, по Везер или по морските брегове на Германия.

Новите строежи в германските корабни докове отговарят напълно на това развитие. През 1932 год. в германските корабни докове се изпълняваха поръчки, възлизащи само на 22 000 тона и то изключително германски поръчки. Чуждестранни такива почти не се получаваха. Ето каква картина имаме в 1937 год.:

В строеж се намират 370 000 тона германски и 350 000 тона чуждестранни поръчки. Получени са поръчки за около още 400 000 тона, които обаче, не можаха да бъдат поставени в изпълнение. Поръчаният тонаж възлиза, следователно, на общо 1 120 000 тона.

Новите строежи на военни кораби не влизат в тези данни.

През 1937 год. германските железници са поставили на разположение за превоз на стоки 47 % повече вагони, отколкото през 1932 г., средно на работен ден. Също така се констатира и едно съответно нарастване на приходите от превоза на стоки. Те показват едно увеличение от 70% в сравнение с 1932 год., а количеството на превозни стоки – едно такова от 78%.

Автомобилният парк (на товарни коли), числящ се към германските железници, броеше през 1932 г. 217 коли, а през 1937 год. 3 317 коли. Броят на обслужващите линии се е увеличил от 53 на 1 131, а дължината на същите – от 1 321 на 46 715 км. Превозът на пътници по бързите автобусни линии се е увеличил със същия темп.

Общият брой на превозени пътници с автобусите на германските железници е нараснал от 460 000 през 1932 год. на 2 и половина милиона души.

Развитието на германските железници се илюстрира и с изминатия брой на „товарни километри“, от 178 на 274 милиарда, т. е. с едно увеличение от 54 %. Един подобен прогрес се забелязва във всички други области във ведомството на германските железници. Така, общият сбор на приходите от железниците възлизаше през 1932 год. на 2 милиарда и 234 милиона, а през 1937 год. – на 4 милиарда и 480 милиона райхсмарки.

Увеличението в оборота на германската пощенска служба е също така едно очевидно доказателство за общото повдигане на стопанския живот в страната.

Броят на писмата е нараснал от 5,6 милиарда през 1932 г. на 6,4 милиарда през 1937 год.

Броят на колетите – от 227 милиона на 296 мил.

Броят на пощенските чекови сметки – от 1 021 819 на 1 119 372. Общата сума на авоарите по тях, средно годишно, – от 461 милиона на 729 милиона райхсмарки. Броят на операциите по пощенските чекови сметки се е увеличил от 703 на 904 милиона. Движението по пощенските чекови сметки се е повишило от 103 на 161 милиарда. Броят на телефонните постове е нараснал от 2 960 000 на 3 578 000. Броят на пратките по въздушната поща – от 135 000 на 3 600 000 кг.

Общият сбор на постъпленията – от 1,658 милиона на 1,940 милиона.

По автобусните пощенски линии са превозени през 1933 год. 60 милиона, а през 1937 год. над 80 милиона души.

Дължината на въздушните пощенски линии се е покачила от 31 000 на 62 000 км. Общо изминатото разстояние по тези линии – от 9 милиона на 18 милиона км. годишно. Броят на пътниците по въздуха – от 100 000 на 326 000. Броят на летищата е увеличен с повече от 100 от 1933 год. насам, към които следва да се прибавят още 62 станции за пътнически и индустриални цели.

От 1933 год. насам, съюзът на германското спортно въздухоплаване обхваща 600 000 членове; националсоциалистическият корпус на пилотите брои през 1937 год. 3 милиона членове, от които 50 000 са активни, 6 училища за пилоти и за моторни апарати и 22 училища за безмоторно летене, 400 моторни апарати и 4 600 безмоторни апарати.

Усилено е развитието на строежа на пътищата в Германия. За поддържане и строеж на пътищата в Германия, включително на автомобилните шосета, са изразходвани през

1932 год. 440 милиона райхсмарки

1933 год. 708 милиона райхсмарки

1935 год. 1,325 милиона райхсмарки

1937 год. 1,450 милиона райхсмарки

За строеж бяха предадени 2 300 км. Мрежата на автомобилните пътища в Германия е най-голям по рода си строеж в света и превишава вече с 240-те милиона куб. метра изкопана пръст строежа на Панамския канал.

От 1934 до 1937 год. 10 000 км. държавни шосета са били разширени до 6 м. с насип за движение и до 8 и до 10 м. с външен насип. 7 500 км. бяха покрити с тежка или средна настилка. Броят на новопостроените и поправени мостове възлиза на 344. Стоотици кръстосвания с линии бяха премахнати и построени нови съединителни пътища.

В същото време 6 000 км. първостепенни и второстепенни пътища бяха разширени. 5 000 км. бяха покрити с тежка или средна настилка. 600 моста бяха построени или поправени. Също и по тези пътища бяха премахнати много пресечки с линии и построени нови пътища, обикалящи населените места.

Бяха построени следните големи мостове:

- 6 моста на река Рейн
- 4 моста на река Елба,
- 2 моста на река Одер,
- 3 моста на река Дунав,
- 1 моста на река Везер,
- 1 моста на река Прегел.

Освен това, строежът на автомобилните пътища наложи построяването на други 3 400 мостове.

На тези огромни постижения в тази и други области отговарят и постиженията в областта на строежа на жилища. Така през 1937 год. бяха построени 340 000 жилища, т. е. двойно повече, отколкото през 1932 год.

От поемането на властта до днес са построени и предадени на жилищния пазар над 1 400 000 жилища.

Позволете ми да допълня тези данни с още някои резултати от дейността на нашите големи организации и дружества за социална помощ.

Броят на членовете на Трудовия фронт достигна през 1937 г. 17 973 000 души, а заедно с корпоративните членове той надхвърля вече 20 милиона. Тук не са броени членовете на държавната културна камара, нито пък тези на държавната служба по прехраната.

Ето постиженията на службата за социална помощ в полза на трудещото се население:

Само няколко с думи можем да опишем тарифните условия, при които бяха поставени работниците преди поемането на властта, а именно: 13 000 тарифни договора, нескончаеми преговори между заинтересуваните групи, тарифно схематизиране, нивелиране на условията за труда, заплати под тарифите, изпитание и борби, като стачки и локаути и недоволство навред.

След 5-годишна възстановителна работа на националсоциализма:

7 000 тарифни колективни договори, ясни юридически условия, никакво тарифно схематизиране, обаче установяване на минимални условия, определяне на надниците съобразно с индивидуалната производителност на труда, премахване на класовите борби чрез стачки локаути, забрана да се плащат по-низки от тарифите надници, ефикасна защита на всички права от социално естество, социално равновесие посредством германския трудов фронт, социален мир по всички линии!

Как стоеше въпросът за отпуска преди поемането на властта?

Отпуск се даваше обикновено за сметка на работника, който нямаше редовно право за такъв; освен това, той трябваше да чака дълго време, докато поучи първия си отпуск и то обикновено недостатъчен, най-много до 5 дни.

След 5-годишна националсоциалистическа възстановителна работа:

всеки гражданин, който работи, има право на платен отпуск. Вместо да се определя максимална граница на отпуска, определя се минимална такава, съобразно с времето, прекарано в предприятието, с възрастта, с датата, от която е започнало упражняването на професията и с естеството на работата. Срокът до получаване на първия отпуск е кратък, обикновено 6 месеца. Отпускът на по-младите е продължен до 18 дни. Също и сезонните работници имат право на отпуск. Урежданията от „Сила чрез радост“ обиколки при намалени цени гарантират една добра почивка.

Преди поемането на властта се вършеше следната политика с надниците:

надницата представляваше една цена, заплащана за стоката „труд“, като се определяше схематично само горната граница на надницата. Нивото на надниците беше в зависимост от безработицата. Плащаше се обикновено под тарифите. Упражняваше се натиск за намаляване на плащанията на парче надници. Липса на усърдие към по-висока производителност на труда. Липса на стабилитет в приходите. Загубване на надници, вследствие на празници.

След 5-годишна националсоциалистическа възстановителна работа:

Правото да се получи работа е осигурено; също така е осигурен и един минимален доход. Надниците се повишават с увеличение на производството. Размерът на надницата е в зависимост от производителността на труда. Стабилитет на дохода. Справедливо възнаграждаване на труда на парче. Мерки

за облекчение на материалните тежести на семейството. Заплащане на празничните дни.

Относно грижите за запазване на народното здраве може да се подчертае следното:

Съзнавайки, че запазването на здравето на трудещия се е от най-голямо значение за народ и държава, Германският трудов фронт обръща особено внимание на този въпрос, което се вижда от следните данни:

През 1937 год. са извършени от Трудовия фронт 17 000 посещения и проучвания на условията в различни предприятия. Извършват се редовни медицински прегледи и се настаняват болни за лекуване. Тази служба е обхванала 620 000 работници и чиновници от различни предприятия през 1937 год. Направени са 36 000 инспекции на фабрики. Подобренията от социално естество, извършени от предприятията след 1933 год., се оценяват на около 600 милиона райхсмарки. Всичко това се разпиляваше по-рано по стачки и локаути.

Извършени са следните подобрения, ремонти и нови работи:

- 23 000 помещения за работа,
- 6 000 фабрични дворове,
- 17 000 помещения за хранене и почивка,
- 13 000 помещения за душеве и обличане (гар.),
- 800 салони за събрания и забави,
- 1 200 спортни игрища.

Освен това, извършени са подобрения в жилищните помещения за екипажа на 3 600 парахода. Над 5 000 села са обхванати вече от предприетите мероприятия за разхубавяване на селата.

Дейността на организациите за засилване на народната просвета даде възможност на германския работник да вземе участие в около 62 000 забави, сказки, серии от сказки, популярни беседи в села и градове с научна цел, демонстрации в предприятията, колективни посещения на музеи, изложби и др., излети с научна цел и др.

Над 10 милиона души са се възползвали от тези организации през 1936 год. Около 22 милиона и 100 хиляди души са присъствали на 48 000 театрални представления. Над 18 милиона и 600 хиляди души са гледали 47 000 кино-представления. 11 000 концерти са привлекли 5,6 милиона посетители. Около 1 300 фабрични изложби са били посетени от 3,3 милиона души. Над 50 милиона души са присъствали на 121 000 други културни забави.

Също и около 600 работнически лагера (по строежа на автомобилните пътища, на алпийски шосета, на военни мероприятия и пр.) с близо до 180 000 работници са могли да вземат участие в такива културни забави и представления.

Повече от 300 специални забави и представления са били дадени пред 190 000 офицери, войници и трудоваци, през свободното им време, 74 000 души са взели участие в пътешествия по суша и по море. Над 30 забави бяха взаимнообразно организирани сред войската и трудовата повинност, на които са присъствали повече от 225 000 души. 480 концерта са били уредени от оркестрите на войскови части и на трудовата повинност, на които са присъствали около 500 000 граждани. Общо над 2 милиона души са имали възможности да използват целесъобразно свободните си часове.

В областта на спортните упражнения 21 милиона души са взели участие от 1934 год. насам в около 1 милион такива упражнения. На морските курорти около 350 000 души са участвали в различни спортни курсове. Спортното ръководство и изпълнение е възложено на повече от 4 500 обучени хора. Полагани ли са някога по-големи грижи за работника?

Пътуванията, екскурзиите, организирането на отпуската отбелязват едно небивало развитие. Морските екскурзии се простираха чак до Норвегия, Мадейра, Азорските острови и Италия. Следните цифри дават една картина на това развитие:

От 1934 год. насам са били предприети всичко 384 морски пътешествия, в които са взели участие 490 000 души; над 60 000 обиколки по сухо с кръгло 19 милиона участващи; 113 000 обикновени екскурзии са били направени от около 3 милиона души. Германският трудов фронт разполага с 9 големи океански парахода, 4 от които му и принадлежат. Направените досега разходи за флотилията на „Сила чрез радост“ възлизат на повече от 21 милиона райхсмарки. Общо, направените от 1934 год. насам разходи за „Сила чрез радост“ – без вложените в постройки и в поръчки на параходи суми – възлизат кръгло на 77 милиона райхсмарки. От основаването на „Сила чрез радост“, т. е. от 1934 г. до днес в мероприятията на тази организация са взели участие не по-малко от 155 милиона души.

Друга нова националсоциалистическа институция се крие в трудовата служба. Доброволческата трудова служба наброяваше през 1933 г. около една дузина по-големи и стотина малки трудови дружества. В разстояние на една година и половина трудовата служба може да бъде преустановена в новите си форми. Тя обхваща понастоящем 2 групи от по 200 000 души, които служат по 6 месеца. Девическата трудова служба наброява понастоящем 25 000 млади момчета. От 1933 год. насам 1 850 000 германски младежи и 120 000 девизи са минали през училището на трудовата служба.

Забележителна е също така и картината, която ни дава младежта с нейната организация. Преди поемането на властта, младежта беше раздробена в безброй дружества и съюзи. Днес в цяла Германия съществува една единствена младежка организация, а именно, тази на „Хитлеровата младеж“ и „Съюза на младите германски момчета“. В тях участваха през 1937 г. над 7 милиона членове:

59 областни ръководители,

1 365 групови ръководители и ръководителки,

9 000 ръководители и ръководителки на подгрупи,

550 500 ръководители и ръководителки от по-ниска степен се намират в услуга на това грандиозно модерно младежко движение.

Броят на участващите в професионалните състезания възлизаше през:

1934 год. на 500 000 млади хора,

1935 год. на 750 000

1936 год. на 1 036 000

1937 год. на 1 800 000

На спортни състезания са взели участие през

1932 год. 1,6 милиона млади хора,

1934 год. 2,5 милиона

1935 год. 3,7 милиона

1936 год. 5,8 милиона

1937 год. 6,1 милиона

Във флотското отделение при „Хитлеровата младеж“ участват 45 000 младежи. Моторизираната „Хитлерова младеж“ обхваща 60 000 младежи. Обучени са били 55 000 млади момчета в курсове за безмоторно летене, с цел за подготвяне за въздухоплавателната служба. Около 74 000 младежи са организирани в специални авиационни групи към „Хитлеровата младеж“. 15 000 младежи издържаха през 1937 год. изпит за безмоторно летене.

Редовно обучение в спортна стрелба получават днес около 1 200 000 младежи; то се ръководи от 7 000 учители.

Днес се строят 1 400 училища и домове за „Хитлеровата младеж“

Младежката организация за уреждане на излети разполага с 2 000 хижи, в които са пренощували 8 милиона младежи през 1937 год. Това са 8 пъти повече пренощувания, отколкото във всички младежки хижи в света.

Здравеопазването на тази младеж е възложено на 4 000 лекари при „Хитлеровата младеж“, на 800 зъболекари и зъболекарки, на 500 аптекари, в услуга на които се намират 40 000 млади фелдшери и 35 000 млади момичета като милосърдни сестри. Лекарският надзор общо на германската младеж се изпълнява всичко от около 30 000 лекари, назначени за тази цел от дирекцията на народното здраве. Всяка година се извършва един лекарски преглед на всички формации на германската младеж. Броят на подложените на лекарски преглед превишава 1 милион годишно.

На чело на всички социални мероприятия стои зимната помощна акция. Нейният сбор възлизаше през

1933 год. на 350 милиона райхсмарки,

1934/35 год. на 360 милиона райхсмарки,

1935/36 год. на 371 милиона райхсмарки,

1936/37 год. на 408 милиона райхсмарки,

или всичко около 1 милиард и 490 милиона райхсмарки доброволна помощ.

Този резултат е с 300 милиона по-голям, отколкото беше известната помощ за армията през 1912/13 год. Към тази грандиозна помощна акция следва да се прибави и специалната фондация „жертви на труда“ с помощи, превишаващи 10 милиона райхсмарки. Също така и фондацията „благодарност към артистите“ с 3 и половина милиона райхсмарки, както фонда „Гьобелс“ с 1 милион райхсмарки.

Преди поемането на властта от националсоциализма не съществуваша мероприятия, които биха могли да се сравняват с тези грандиозни постижения.

Растящият брой на лицата, които посещават представленията в театрите и кината, както и на радио-слушателите, показва, колко е голямо участието на германския народ в общото възстановително дело.

Само през 1937 год. бяха уредени 15 изложби от политически характер, които са били посетени от 18 милиони души. Броят на радио-слушателите нарасна от 4,2 милиона през 1932 год. на 9 милиона и 87 хиляди през 1937 год., а приходите се увеличиха от 93 на 204 милиона.

Производството на радио-приемници възлезе през

1932 год. на 1 011 000 броя,

1937 год. на 1 681 000 броя, плюс 475 000 народни приемници.

Пласирани са всичко 10 милиона и половина радиоапарати от поемането на властта насам.

Броят на театрите в действие в Германия беше през

1932 год. 199, а през

1937 год. 263

Числото на заетите в тези театри лица е нараснало от 22 000 на 30 730.

С изнасянето на тези данни искам да отхвърля твърденията на известни чуждестранни дописници, че културният живот в Германия бил западнал след поемането на властта. От преценката на останалия свят се вижда доколко тези

твърдения са верни. Множество отличия, почетни дипломи, златни медали идват да потвърдят най-красноречиво тази чуждестранна преценка.

Общият тираж на илюстрираните списания е нараснал от 9,5 милиона на 15 милиона през 1937 год. Броят на чуждестранните журналисти, които са идвали да посетят и видят Германия, също така е нараснал от 872 през 1932 год. на 2 973 само през 1937 год. На какво може да се дължи тогава толкова слабото познаване на нашето положение в някои чужди страни?

В областта на чуждестранния туризъм в Германия са отбелязани през 1932 год. 14 305 000 пътници и 49 милиона пренощувания. В 1937 год. тези цифри нарастват съответно на 27 милиона и 103 милиона.

Постъпленията от посещения на филми възлизаха през 1932 г. на 176 милиона, а през 1937 год. на 290 милиона райхсмарки.

Като приключим тази картина на възстановителното дело, описана само с някои други данни измежду една огромна маса такива, нека спомена и възхода, който отбелязва нашата статистика за раждаемостта.

Наистина, през 1932 год. 970 000 деца са били родени в Германия, обаче, след постепенно нарастване тази цифра достигна през 1937 год. 1 270 000.

От поемането на властта до днес имаме на лице 1 160 000 раждания повече.

Това не е само един мотив на гордост за нашите германски жени, но и едно основание за благодарност към провидението.

Така, в разстояние на 5 години, нацията е нараснала с 1 160 000 млади граждани и гражданки, които са живо доказателство за нейния безподобен мирен труд.

Господа народни представители!

Изнасяйки тези кратки и сухи цифри, аз се опитах да документирам пред вас и пред целия германски народ постиженията на това безподобно възстановително дело.

Аз и моите сътрудници, а с нас и целият германски народ, ние имаме основание да бъдем горди за извършеното през тези пет години във всички области на нашия стопански живот.

А колко е смешна критиката на всички онези, които от неведение или недобросъвестност, нямат какво друго да изнесат пред тези грандиозни постижения, освен глупости. Ние знаем, че германският народ, с изключение на няколко безделници и отрицателни елементи, одобрява нашето дело. А що се отнася до това, което се пише в чужбина като невярна и измислена информация, би било един безразличен за нас въпрос, ако не се застрашаваше мира сред народите от такива предизвикателства. Защото това не омаловажава в нищо нашите постижения; те си остават действителност и не могат да бъдат

премахнати с приказки или измислици. Но ние взехме мерки спрямо такива интернационални подстрекатели.

Аз ви дадох, Господа народни представители, едно изложение върху стопанското, социалното и културното развитие на Германия. Аз знам, че то не е останало без отзвук и отражение между вас и между милионите германци-слушатели този час. Но аз трябва да допълня това изложение и с онези данни, които самата история ще подчертае още по-дебело.

Защото през тези 5 години ние преобразихме този изтощен народ, вътрешно разпокъсан, в една единна в политическо отношение и обзета от най-голяма самоувереност национална общност.

А преди всичко: ние дадохме на германската нация онова оръжие, което ни гарантира, че известни интернационални предизвикателства ще срещнат желязна отбрана на нашите граници.

Аз намирам тези постижения още по-значителни от стопанските, тъй като предразсъдъците, които имаше да се преодоляват в това отношение, бяха още по-дълбоки, още по-закоравели, отколкото предразсъдъците и пречките в областта на стопанството.

Какво значение имат придобитите чрез националсоциалистическите схващания и организации резултати, може да се съди най-добре от факта, че повечето от чуждестранните критици не могат да разберат тъкмо този въпрос.

Вие сте чули, сигурно, напоследък за разпространяваните в чужбина слухове чрез печата по адрес на Германия, че влиянието на националсоциализма обхванало изцяло Министерството на външните работи или че била възникнала внезапна борба между армията и партията – при което не е взето предвид, че в Германия има само една германска армия – или че националсоциалистическото „крило“ тъкмило да превземе стопанството и други подобни измислици.

Колко слабо познават тези хора същността на нашата националсоциалистическа революция!

Когато аз поех властта преди 5 години, аз бях водач на най-силната партия в Германия. И днес още няма никакво политическо движение в която и да е от така наречените демократически страни, което да се радва на толкова голям брой избиратели, какъвто беше случаят с нашето движение. И то въпреки постоянното преследване и упражнявания терор от страна на неприятелския режим, който ни мразеше смъртно.

Нашата задача не беше да налагаме нашия мироглед на германския народ, а да го направим единен, посредством нашите убеждения, като отстраним всички онези предишни институции, които произлизаха от тогавашното безсилие на Германия и които бяха носители и символи на разединение.

Безделие и безумие, от една страна, а злонамереност от друга, се състезаваха, за да накарат германския народ да повярва, че неговият разнообразен вътрешен политически живот, т. е. неговата жалка политическа разпокъсаност трябвало да се счита като един естествен израз на неговия душевен живот. За тях една Германия, отслабена от демократическите режими и представена като немощна пред чуждия свят, беше, изглежда, един по-достоеен изразител на германския дух, отколкото една Германия, добре въоръжена и единна, стояща зад едно ръководство и зад една воля. Те говореха за някакъв „индивидуален живот“, политически и културен и вадеха от тук заключение за раздробеността на германската нация, за безпомощността на нашата държава, а следователно, и за обезправяването на всички немци. Да се води борба срещу едно такова съзаклятие и да се прокарва новия идеал за една националсоциалистическа общност, това беше, може би, най-тежката задача, каквато човек би помислил да си възложи. Аз не вярвам, че някой би се съмнявал в успеха на това грандиозно начинание.

Първото нещо, което ми се видя най-належащо, беше нуждата от възвръщане на доверието на нашия народ в своите собствени сили, което той беше загубил. За тази цел аз бях принуден да му поставям често пъти искания, чиято същност някои германци, изглежда, не разбираха.

Ето защо, беше нужно да се поведе борба срещу онези духовни насаждения, които предишните правителства така грижливо поддържаха и на които се дължи падението не само по отношение на народната отбрана, но и на народната воля въобще. Колко често трябваше да търпим по онова време твърденията, че германският народ, макар и наистина заслужаващ уважение, не можел да бъде поставен на едно равнище с другите така наречени големи демократически народи по отношение на своите наклонности и на своите духовни ценности.

Често пъти е било внушавано на нашия народ, че той трябвало да търси бъдещето си по-скоро в смирено обожаване и разглеждане начинанията на другите народи, отколкото сам да се отдаде на такива начинания.

Въздигаше се бездействието на духа и тялото, за да се оправдае бездействието на тогавашните правителства. Ограничаваха висшите задачи на нацията, защото сами се чувстваха слаби за постигането им. Отслабваше се вярата на народа в собствените му сили, за да се накара да бъде доволен от тези изкуствено ограничени народни цели. Напротив, аз считах за мой най-висш дълг да се възползвам от всеки появяващ се удобен случай да накарам германския народ да се самоосъзнае и да се отърси от натрапеното му съмнение в неговите способности, за да може да стане един достоен и самоуверен народ. Ето защо, аз често съм искал от германския народ да изпълнява и такива задачи, за които е било нужно извънредно голямо усилие. Аз исках, а също и за в бъдеще ще искам, щото германският народ да може да установи постиженията на своя труд, че той не е народ от втора категория или по-нискостоящ от другите народи, но че той,

напротив, трябва да бъде третиран наравно с тях по отношение на всички действителни ценности и че може да иска да му се зачита пълно равнопоставяне.

Затова аз мразех и отстраних всички онези институции, които допринасяха за образуване на това чувство на самообезценяване. Само тесният дух имаше нужда от поддържане на отделните държави – провинции! Само той можа да измисли така наречените „преимущества“ на тези държавици, за да не става нужда да се заема, при своето ограничение и с по-висши задачи. Това печално схващане, какво било по-добре да остане човек пръв в своето село, отколкото да бъде на второ място в една голяма държава, беше се превърнало в истинска изповед за всички онези, които бяха твърде ограничени, за да играят главна роля в една голяма общност, но пък и твърде амбициозни или покварени, за да се задоволят с второстепенно или третостепенно място. Те по-скоро биха раздробили нацията, само и само да могат да запазят в своя голям брой ръководните си места пред външния свят.

Националсоциалистическата революция щеше да бъде извършена само наполовина, ако върховните национални интереси не бяха поставени над тези на по-ранните държави – провинции, а преди всичко над техния локален суверенитет. Не само партиите трябваше да изчезнат, но и отделните локални парламенти, които отдавна бяха станали безпредметни. В Германия може да съществува само една единствена форма на суверенитет. Последният произхожда от целия германски народ, а не само една част от него. Като премахнахме границите на тези провинции, техните парламенти, както и формата им на локален суверенитет, ние създадохме необходимата предпоставка за истински суверенитет на германския народ в неговата цялост.

Бъдещето на германската нация е осигурено едва от момента, в който Райхът стана единственият суверен представител на германската нация. Основното начало, че на един народ се дава право да има и своя държава, позволи на Германия да се освободи от ограниченията, които се криеха във вътрешните междудържавни отношения и да развие една такава сила, щото германските граждани, живущи в границите на предишните отделни държави– провинции, да се ползват днес от значително повече облаги и права, отколкото това е било по-рано.

Във всички области на живота на германския народ се яви едва сега възможност за осигуряване изпълнението на тези действително всестранны задачи, а преди всичко за осигуряване на онези материални средства и източници, които представляват необходимото условие за осъществяване на такива големи строителни планове.

Така, националсоциализмът постига в разстояние на няколко години това, което е било пренебрегвано цели столетия и поправи грешките на редица поколения. С отстраняването на партийно-политическото раздробяване стана възможно поставянето и отчасти разрешението на тези грандиозни задачи,

които днес вече оправдават чувството на гордост и достойнство на германския народ.

Прекрасни пътища, грандиозни индустриални заводи, преустройство на градове и издигане на монументални сгради и на големи мостове, такива са проектите, поставени в изпълнение или отчасти вече привършени.

Когато изтече и следващото половин десетилетие, съзнанието на германците ще носи отпечатък от такива мероприятия, които са от естество да изпълнят целия народ с най-висока гордост.

Към тези постижения следва да се прибави и образуването на едно народно и държавно ръководство, което е еднакво далеч и от парламентарна демокрация и от военна диктатура. Националсоциализмът даде на германския народ онова ръководство, което – в качеството си на партия – не само мобилизира, но и организира нацията и то я организира така, че по пътя на един естествен подбор тя да получава и в бъдеще едно сигурно политическо ръководство. И може би, тук се крие най-голямото от постиженията на изминатите 5 години.

Националсоциализмът не е завладял, както мислят вероятно някои интернационалисти, Министерството на външните работи в Берлин на 4 февруари т. г., но той владее цяла Германия още от деня, в който аз бях извикан като Райхсканцлер; той я владее всецяло и изключително. Няма никаква инструкция в тази държава, която да не е националсоциалистическа. Преди всичко националсоциалистическата партия направи германския народ през тези 5 години националсоциалистически, а също така създаде и базата за осигуряване на по-нататъшното развитие.

Най-същественото за сигурността на тази националсоциалистическа революция, както по отношение на външната, така и по отношение на вътрешната политика, се крие във всестраниното и проникване във всички области на обществения и частен живот. А нейната отбрана спрямо външния свят е осигурена с новата националсоциалистическа армия.

Съпартийци! Има вече 18 години от деня, когато прокламирах за първи път програмата на нашата партия. В онзи час на най-дълбок упадък на Германия аз прокламирах като една от целите на националсоциалистическата партия премахването на наложената ни чрез Версайския договор платена милиция и възстановяването на една голяма и силна германска народна армия.

Аз още бях един неизвестен германски фронтови боец, когато начертах тази смела програма. За тази програма аз се борих 14 години в опозиция срещу един свят от вътрешни и външни неприятели и в разстояние на 5 години, аз я осъществих. Не намирам за нужно да подчертавам в подробности това постижение – най-ценното за новия Райх. Ще кажа, обаче, само следното:

Мирновременната армия на Германия е сформирана! Една мощна въздушна флота пази Германия! Една нова силна морска флота пази нашите

брегове! Само благодарение на огромното увеличение на нашето производство можа да се прокара това всенародно въоръжаване!

Ако някои хора в чужбина, които обичат да мъдруват, намират успокоение в слуховите, че в Германия имало Бог знае какви различия между армията и националсоциализма, нека продължават да вярват в това! Ако те обаче, дойдат никога до други заключения, то нека им бъде заявено следното:

В Германия не съществува никакъв проблем: националсоциалистическа партия, нито пък никакъв проблем: националсоциалистическа партия и националсоциалистическа армия. Всеки в този Райх е националсоциалист, който стои на някое отговорно място!

Всеки е носител на националсоциалистическото достойнство у нас. Всяка институция в тази държава се намира под наредбите на едно върховно политическо ръководство; всички институции в тази държава са основани и обединени от решението и волята да представляват нашата националсоциалистическа Германия и ако се появи нужда, да я защитават до последен дъх.

Нека не се обръща внимание на онези елементи, които са познати в Германия като фалшиви пророци. Партията осигурява политическото ръководство на Райха, а армията му гарантира военната защита. Всяка институция в тази държава има своето специално предназначение; никой, който заема някое отговорно място, не се съмнява в това, че упълномощеният водач на този Райх съм аз и че нацията ми даде мандат, чрез своето доверие да я представлявам навсякъде.

Така, както германската войска е привързана към националсоциалистическата държава чрез една сляпа вяроност и дисциплина, така също националсоциалистическата държава и нейната ръководна партия са горди и щастливи с нашата армия.

В нея ние виждаме венеца на едно националсоциалистическо възпитателно дело, което обхваща германеца още от детинство. Политическото и духовно формиране, придобито в политическите организации, се допълва тук от войнишкото обучение и възпитание.

В този час не мога да сторя друго, освен да привлека вниманието ви върху дейността на онези, които ми помогнаха при образуването на нашата народна отбрана, а именно, на сухопътната войска, на флота и на въздушната войска.

След привършване на главната възстановителна работа, аз трябваше да удовлетвори желанието на генерал-фелдмаршал фон Бломберг, да положи повече грижи за разклатеното си от толкова вълнения здраве, като се оттегли в частния живот. Но аз искам да отправя от това място моите и на германския народ благодарности на този воин за дейността му, която той изпълни в служба на новия Райх и на новата армия с безкрайна вяроност и преданост. В това

отношение, неговата дейност ще бъде завинаги свързана с историята на основаването на този Райх.

Това се отнася и за блестящата дейност на генерал-майор Фон Фрич. А също така и за всички онези, които в духа на обновяване отстъпиха местата си с висок жест на по-млади политически и военни сили.

Ние знаем, какво дело извърши войската на предишната отбрана от 100 000 души, за да се изгради така бързо днешната германска армия. Но ние знаем, че е нужен един постоянен приток на млади сили за извеждане тези големи задачи до благополучен край. Ние знаем също, че се налага едно още по-голямо усилие и концентриране на политическата и военна мощ на Райха за осигуряване изпълнението на бъде щите задачи, отколкото това е било по-рано. Ако аз след оттеглянето на генерал-фелдмаршал Фон Бломберг взех решение да ръководя директно и трите рода войски на нашата народна отбрана и да поставя под мое пряко ръководство висшето командване на войската, то аз се надявам, че по този начин ще постигнем в най-скоро време такова засилване на нашата военна мощ, каквото се налага от общото днешно положение. Има едно обстоятелство, в което искам да уверя днес германския народ, в качеството ми на избран от него водач, а именно:

Колкото ние държим за мира, от една страна, толкова държим и за нашата чест и за неотчуждаемите права на нашия народ, от друга. Колкото аз се застъпвам за каузата на мира, толкова ще се грижа, обаче и за това, щото да не отслабне, нито пък да бъде отнет на нашия народ този инструмент, който – аз съм уверен – е за една толкова тревожна епоха единственото и сигурно средство за осигуряване на мира

И колкото настойчиво мога да дам на света уверението, че германският народ храни искрена и дълбока любов към мира, толкова настойчиво искам да отклоня всяко съмнение, че това миролюбие не бива да се смесва с някакъв безволен отказ, нито пък с някаква страхливост.

Ако никога мирът на нашия Райх бъде застрашен от интернационални предизвикателства или оскърбления, то германският народ и германската земя ще бъдат веднага защитени с желязо и стомана. И тогава светът ще разбере изведнъж, до каква степен Райхът, народът, партията и армията са въодушевени от едни и същи чувства.

Излишно би било да защитавам специално германското офицерско тяло, което стои на висока чест срещу клеветите на разни интернационални журналисти. Знае се, че измежду журналистите има две категории хора, а именно: такива, които обичат истината и такива, които лъжат и подстрекават народите към война. Има, обаче, само една категория германски офицери!

Другари от партията, аз ви представих сега картината на един исторически възход, какъвто Германия преживя, благодарение на национал-

социалистическата революция и на националсоциалистическото управление. Но самото това постижение, неговата величина и неговото значение ни задължават да мислим и за бъдещето.

Известна ви е предвидената за бъдещето стопанска програма. Няма друг пет на действие за нас, освен най-широко приложение на нашия труд, а следователно и най-интензивно увеличение на неговите плодове. Германският народ е един народ, който се нуждае от твърде висок уровень на живота. Ако останалият свят не се влияеше от разни дописници, а само от разумни държавници, то той би трябвало да ни бъде благодарен за тези факти. Защото колкото по-висок е стандартът на живота и културата у един народ, толкова по-силно е неговото желание за мир. Само мирът дава възможност за изпълнение на такива мероприятия, които позволяват да се поддържа един толкова висок стандарт на живота.

Нашето стопанско положение е тежко. Но не заради това, че национал-социализмът е на власт, а защото у нас живеят 140 души на кв. км., защото ние не притежаваме онези неизчерпаеми природни богатства, каквито имат другите народи и защото ние нямаме, преди всичко, достатъчно плодородна почва. Ако например Великобритания би се разпаднала днес внезапно и ако Англия би била принудена да се ограничи само в своята тясна територия, тогава там би се появило веднага повечко разбиране за трудностите на нашето стопанско положение. Фактът, че Германия съумя да се справи с тези трудности и начинът, по който тя постигна такива успехи, представляват едно чудо, едно дело, с което ние можем да се гордеем. Когато един народ не разполага с резерви от злато и чуждестранни валути – не заради това, че национал-социализмът управлява, но защото по-ранната демократично-парламентарна държава 15 години подред беше грабена от един алчен свят, – когато, прочее, един народ, който има да храни 140 души на кв. км., който не се ползва от никакви колониални придобивки, комуто липсват редица суровинни материали, който няма възможност, нито пък желае да води едно проблематично съществуване по пътя на разни кредити, когато един такъв народ, в разстояние на 5 години, се освободи напълно от безработицата и не само запази, но подобри и продължава да подобрява стандарта на своя живот, и то всичко това постигнато със собствените си сили, когато, накрай, един народ върши чудеса в това отношение, тогава всички онези, които, въпреки наличността на много по-изгодни стопански условия, не могат да се справят с въпроса за безработицата у тях, би трябвало да мълчат.

Това ще бъде нашата задача и за в бъдеще, а именно – да предпазваме германския народ от всякаква илюзия. Но най-лошата от всички илюзии е винаги тази, да се мисли, че може да се разполага с едно благо, преди то да е произведено с труд; с други думи: нашата задача и в бъдеще ще бъде да внушим на германския гражданин и селянин, че цената на неговия труд трябва винаги да отговаря на неговото възнаграждение. А това ще рече, че: селянинът може да

получи за своите произведения само толкова, колкото може да даде гражданинът, т. е. както е заплатен неговият труд. Гражданинът може да получи толкова продукти, колкото селянинът успява да извлече от земята; всички могат да разменят взаимнообразно само това, което произвеждат, а парите могат да служат тук само като разменно средство. Защото парите нямат по само себе си използвана стойност. Всяка марка, която се заплаща в повече в Германия означава, че е изработено за една марка повече. По начало тази марка представлява само едно празно парче хартия и не съдържа никаква покупателна сила, освен в рамките на производствения процес. Ние искаме нашата райхсмарка да представлява една солидна банкнота, с други думи – едно действително свидетелство за придобити със също толкова честен труд блага.

Това е истинското покритие на една монета, защото то е единствено в действителност. По този начин ние успяхме да запазим стойността на нашата германска марка, без да е нужно златно или девизно покритие. Ние успяхме също да осигурим стойността на спестовните влогове в Германия все по горния начин и то в една епоха, когато онези страни, които плуват в злато и девизи трябваше сами да обезценяват монетите си.

Даже увеличеният прираст на населението ще ни принуди да увеличим нашето производство, за да могат, следователно, да се задоволят нарасналите нужди на населението. Ние бяхме принудени през 1933 и 1934 година да поставим производителния труд често пъти в най-примитивна форма, стига само да бъде поставен в действие. През тези години работните сечива на стотици хиляди германци бяха лопатата и мотиката. С постепенното интензифициране и съживяване на нашия стопански живот се наложи също едно постепенно преобразование в нашите методи на работа. Днес Германия страда от недостиг на обучени работни сили. Безработицата у нас е вече почти напълно премахната. Ние встъпваме вече в една нова фаза на нашето народно производство. Сега се явява на дневен ред задачата да се заменят примитивните методи на работа постепенно с по-добри, а преди всичко с по-съвършени такива в техническо отношение. Нашата цел понастоящем е да отклоним квалификацията германски работник постепенно от примитивните форми на труда и да го въведем към по-ценна и съвършена дейност. А най-обикновената работа ще предоставим на създадените от по-ценния труд машини! При това ще е нужно да се държи сметка и за полето да не остане без работни сили по време на този поход на машината, който може да бъде само условен и постепенен. А това може да се извърши най-лесно чрез едно всестранно усъвършенстване на нашите методи на работа, което усъвършенстване не ще премахне недостига от работна ръка по един естествен начин, а следователно, ще се спре така притока на обикновени работници от полските области.

Ето в няколко думи една програма, за чието изпълнение ще са необходими цели години. Но тя ще се осъществи, така както всички национал-социалистически проекти завършват успешно.

Но каквото и да постигнем чрез едно толкова ускорено увеличение на германското производство, не ще може да се облекчи положението ни по отношение на гъстотата на населението и разполагаемата площ. Ето защо, от година на година се явява все по-голяма нужда от възвръщане на онези колониални територии, които Германия не е взела от други държави, които за тези държави днес нямат почти никакво значение, които колониални територии, обаче, се явяват за нашия собствен народ като една жизнена необходимост.

Трябва да разсея надеждата, че чрез отпускане на кредити можело да ни се даде компенсация в това отношение. Ние не искаме кредити, а условия за съществуване, условия, които да ни дадат възможност да осигурим живота и препитанието на нашия народ чрез собствен труд. Ние не можем да се задоволим с наивни уверения, че сме щели да можем да си купим всичко, от каквото имаме нужда. Ние отхвърляме категорично уверенията от този род; те се взимат от нашия народ на присмех. Няма никаква рецепта от световно-стопанско естество, която да може да замести възможността за едно интензивно стопанство в границите на собствената монетна система.

Вие не можете да очаквате от мен, Господа народни представители, да вземам становище върху отделни международни въпроси, които представляват интерес за някои правителства. Тези въпроси и планове са твърде неопределени и неясни, за да мога да се изкажа по тях.

Преди всичко, аз се отнасям с пълно недоверие към всички тези конференции и подобни събрания, които, може би, доставят на участващите в тях приятни часове в разговор, обаче на обзетото от надежда човечество те доставят най-често разочарования.

Вие ще се съгласите, че ако моята програма от 1933 год. предвиждаше да се очаква свикването на някоя международна стопанска конференция, за да се подобри положението ни, то Германия би наброявала днес, вероятно, 15 милиона безработни, ако не беше повлечена въобще от болшевишкия хаос.

През последно време се разпространяват слухове, според които Германия била разположена да промени своето становище относително едно евентуално връщане в Обществото на народите. Даже с риск, че още утре твърдоглавите журналисти от интернационалния демократически печат ще го забравят, все пак искам да декларирам следното: през 1919 год. един мирен договор беше наложен на няколко народа, с който се направиха най-сурови вмешателства в областта на националните им права и то в нечувани дотогава размери. Тези насилнически действия срещу националните и икономически интереси на тези народи бяха придружени от шумни фрази, преследващи едно морално въздействие и едно успокояване на гузната съвест на виновните. След като се предприе, по пътя на такива насилия, едно дълбоко и радикално изменение на световната карта, както в териториално, така и в демографско отношение, се прибягна до основаване на едно Общество на народите, чиято задача се състоеше в едно окончателно

оформяване на тези смешни и нелоялни действия като една последица на политическото и стопанско развитие на народите за вечни времена. Забраняваше се да се прибегва в бъдеще до оръжие за изменение на това, което беше установено в миналото чрез сила. Но за смекчение на безумния характер на тези насилия върху човечеството, се допусна, поне външно, една възможност за прокарване на известни корекции в бъдеще, въз основа на права и справедливост, когато, всъщност създаденото положение се дължеше на оръжието, прилагано цели хилядолетия.

Тази твърде тежка задача беше възложена на Обществото на народите като една второстепенна задача.

Германия на първо време нямаше право на достъп в това благородно общество на нормална защита на по-ранни насилнически действия; тя получи това милостиво позволение едва през управлението на покойния райхсканцлер Густав Щреземан. Вие знаете, Господа народни представители, колко негодна се оказа тази институция. Тя не представляваше нито едно общество на народите, тъй като в нея не участваха от началото и чрез по-късното излизане две от най-важните велики сили, нито пък една правна институция, или – както имат дързостта да претендират и днес още – такава на принципи на правото, тъй като тя беше една институция за запазване на едно положение, създадено с несправедливости през време на цели хилядолетия. Следователно: или насилието е право, или пък е несправедливост.

Но ако насилието днес е несправедливост, в миналото то е било също така несправедливост. Когато досегашното положение на света е създадено, без съмнение, чрез насилствени действия, тогава това положение е едно такова на несправедливост. От тук произлиза, че Обществото на народите не защитава положение на право, а едно положение на вековната несправедливост. Ние чуваме, без съмнение, че това положение щяло да се промени. Например, ние научаваме, вече неколkokратно, че английски политици имали желание да ни възвърнат охотно нашите колониални територии, ако не били чувствали опасност за някаква несправедливост спрямо туземното население посредством едно подобно действие. Когато Обществото на народите още не съществуваше, през 1918 год., тези колониални територии можаха да бъдат предадени на новите им господари, без да се вземе съгласието на туземното население; тази придобивка получи своето морално осветяване чрез Обществото на народите. Във всеки случай, търсеше се един благороден принцип, че една колония може да принадлежи някому само тогава, когато туземците дадат съгласието си за това; но ако този принцип би бил приложен в миналото, т. е. по време на колониалните завоевания, тогава колониалните притежания на великите сили щяха да претърпят едно обезпокоително окастряне. Всички тези колониални царства са създадени не чрез допитване до населяващите ги народи, а още по-малко чрез демократически допитвания, но чрез брутална сила.

Те представляват днес, без съмнение, неделими части от съответните държави и влизат в рамките на онова световно разпределение, което най-вече демократическите политици сочат като едно „справедливо разпределение на света“. Следователно, онова „справедливо разпределение“, което именно Обществото на народите е натоварено да защитава. Разбираемо е, че заинтересованите от това положение на нещата виждат в Обществото на народите един приятен морален форум за запазване и по възможност, за защита на техните притежания, придобити по-рано със сила. Но аз не разбирам, защо този, който беше ограбен чрез сила, да взима и той участие в едно толкова издигнато общество. Ето защо, трябва да протестирам, че от тук се вадят заключения, какво ние не сме се застъпвали за принципите на правото, понеже не сме участвали в Обществото на народите. Напротив, ние не участваме в Обществото на народите, затова защото го смятаме като една институция в защита на Версайската неправда, а не като една институция за поддържане на справедливостта.

Още редица други съществени съображения могат да се приведат в подкрепа на тази мисъл, а именно:

1) Ние излязохме на времето от Обществото на народите, защото същото – по силата на лежащите в основата му задължения – ни отказа правото на равни въоръжения, а следователно и на равна сигурност.

2) Ние не бихме се върнали в него никога, защото нямаме желание да се застъпваме за несправедливости, когато Обществото на народите би взело решение да интервенира по някой въпрос в някоя част на света.

3) Ние смятаме, че ще задоволим така всички онези народи, които нещастията заставя да мислят, че биха могли да се доверят на Обществото на народите като един значителен фактор и да очакват истинско съдействие от него.

Защото ние смятахме за по-целесъобразно, например по отношение на Абисинската война, да се покаже, първо, по-дълбока отзивчивост относно италианските жизнени интереси и второ, да се дадат по-малко надежди и преди всичко – по-малко обещания на абисинците. Може би по този начин щеше да се постигне едно по-просто и по-разумно разрешение на целия проблем.

4) Ние не искаме в никакъв случай, германската нация да бъде заплетена в конфликти, в които тя не е заинтересована. Ние нямаме желание да се застъпваме за териториални или стопански интереси на други народи, когато това не се налага от германските интереси. Впрочем, ние не очакваме една подобна подкрепа от другите народи. Германия е решена да си наложи едно разумно ограничение в своите интереси и в своите искания. Ако обаче, германските интереси биха срещнали опасност, то няма да чакаме помощ от Обществото на народите, а ще знаем още от

самото начало, че ще трябва сами да се справяме с въпроса. Добре е да сме на ясно по този въпрос, защото така ще може да се влее в нашите желания и надежди онази умереност, която изглежда, за жалост, да липсва често при тези, които са осигурени колективно.

5) Най-сетне, нямаме намерение да се оставяме, щото в бъдеще да ни се предписва от каквато и да било интернационална институция едно поведение, което – като се изключи официалното признаване на неоспорими факти – има твърде малка прилика с действията на мислещи хора и наподобява по-скоро известни обичаи на една позната голяма птица. Едно 100-годишно съществуване на Обществото на народите би докарало света до комично състояние, понеже същото е неспособно да разбере, какво значат исторически или стопански жизнени интереси и да се справи с възникващите така въпроси, докато, в действителност, интересите на народите – когато се касае за тях да съществуват или не – са по-силни от всякакви формалистични съждения.

Би могло, наистина, лесно да се случи, щото през 2036 год. да се появят нови държави и да изчезнат други, без да се стигне до регистриране на такова едно ново положение в Женева.

Когато Германия беше член на Обществото на народите, тя трябваше да участва веднъж при едно такова безумно действие; слава Богу, нейното излизане от Обществото на народите и позволява да постъпи – при евентуален втори такъв случай, – както и диктува разумът и справедливостта. Господа народни представители, искам да ви съобщя, че реших да постъпя също и в първия случай така, както се налага от развитието на историческите събития, т. е. да се съглася с една необходима историческа поправка.

Германия ще признае Манджуко.

Като се решавам към тази стъпка върша това с цел да внеса и тук едно окончателно разграничение между една политика на фантастични и непонятни действия и една политика на обективно зачитане на реални факти.

Накратко, искам още веднъж да повторя, че Германия, особено след излизането на Италия от Обществото на народите, въобще не мисли да се върне някога в тази институция.

Това не означава отказ за едно сътрудничество с други държави, напротив, това означава само един отказ на задължения, които са непрегледни и най-често неизпълними.

Германия е дала много доказателства за сътрудничество с други държави, и то както смятаме ние, ценни доказателства. Райхът и днес не може да се смята за изолиран нито стопански, нито политически. Напротив, аз положих труд, от поемането на властта, да поддържам с повечето държави по възможност най-добри отношения. Само с една държава ние не сме установили отношения и не

желаем да влизаме в по-тесни връзки с нея, а именно, със Съветска Русия. Ние виждаме в болшеvizма днес повече от всеки друг път възплъщението на човешкото рушително влечение. Ние знаем, че руският народ не е виновен за тази ужасяваща идеология на разрушението. Ние знаем, че това е една малобройна еврейско-интелектуална среда, която докара този голям народ до едно толкова плачевно състояние. Ако болшевишкото учение не излизаше от границите на руската територия, нямаше да има повод за възражения, тъй като Германия няма намерение да налага на руския народ своите разбирания. Но, за жалост, еврейско-интернационалният болшеvizъм прави опити от своята съветска централа да разстройва вътрешно народите, да предизвиква сътресения в установения веднъж обществен строй на държавите и да създава хаос сред културата.

Не сме ние, които търсим да създадем връзки с болшеvizма, но той е, който постоянно прави опит да зарази останалото човечество със своите идеи и да го хвърли така в един страшен упадък. И тъкмо тук ние се изпречваме като негови решителни врагове. Така, както във вътрешността на Германия ние се справихме с комунистическите московски опити, така също ще съумеем да предпазим Германия от външната рушителна вълна на болшеvizма!

Ако Великобритания често уверява света чрез свои отговорни държавници, че тя се интересува за запазването на статуквото в света, то би трябвало това желание да важи и тук. Всяко болшеvizизиране на една европейска страна означава едно изменение на това състояние. Защото такива болшеvizизирани страни не са повече самостоятелни държави с национално съществуване, а секции на московската революционна централа. Известно ми е, че г-н Идън не споделя това становище. Г-н Сталин, обаче, го споделя и признава това открито, ето защо в моите очи и днес още г-н Сталин се явява като един по-убедителен познавач и тълкувател на болшевишките разбирания и намерения, отколкото един английски министър. Затова ние се възмущаваме от всеки опит за разпространение на болшеvizма, безразлично къде се върши това и се оплъчваме като негови врагове там, където бъдат застрашени наши интереси.

С това се обясняват и нашите отношения към Япония. Аз не мога да се съглася със схващанията на онези политици, които мислят, че биха пренесли полза на европейския свят чрез едно оцеляване на Япония, т. е. чрез едно възпрепятстване на нейното развитие. Аз се опасявам, че едно японско поражение в Източна Азия не би се отразило благоприятно върху Европа или Америка, но само върху Съветска Русия. Аз не намирам Китай за достатъчно засилен в духовно и материално отношение, за да може да възпрепятства със свои собствени сили една болшевишка вълна. Аз вярвам, че даже и най-голямата победа на Япония би била много по-безопасна за културата и за общия мир по света, отколкото — една победа на болшеvizма. Германия сключи с Япония един договор за борба срещу болшеvizма. Германия поддържаше с Китай винаги приятелски отношения. Аз мисля, че ние бихме могли най-добре да служим като

истински неутрални наблюдатели на тази драма. Излишно е да давам уверения, че ние всички имаме и имаме още желание, щото между двата големи източно-азиатски народа да зацари наново спокойствие и мир. Но ние смятаме, че щеше отдавна да се стигне до сключване на мир, ако известни сили не даваха съвет и обещания за морална подкрепа, предимно в полза само на едната страна, така, както беше случаят с войната в Абисиния. Това становище можеше да има — както се развиха събитията — само платоническо значение. Който се дави, се лови за всяка сламка. Щеше да бъде по добре, ако се обърнеше внимание на Китай върху цялата сериозност на неговото положение, вместо да се сочи на Обществото на народите като на един сигурен гарант на мира и на сигурността.

Безразлично в кой час и как, събитията в Източна Азия ще намерят своето окончателно разрешение. Германия, в борбата си срещу комунизма, ще счита Япония винаги като един елемент на сигурност. Тя ще вижда в нея един гарант на културата на човечеството. Защото, за нас, няма съмнение, че даже и една най-голяма японска победа не ще засегне културата на белите народи, както и няма съмнение, че един триумф на болшеvizма ще означава края тъкмо на днешната хилядогодишна култура на белите нации!

Аз протестирам най-енергично срещу онези обвинения по адрес на Германия, според които Германия била постъпвала против интересите на бялата раса със своето поведение относно конфликта в Източна Азия. Като четем подобни работи във френския и английския печат, в нас се поражда най-много едно чувство на учудване.

И че това е тъкмо националсоциалистическата държава — толкова силно атакувана, заради своето становище по расовия въпрос — която внезапно има честта да бъде поканена да извади меч в защита на един идеал от расово естество, т. е. в защита на расови интереси, трябва да се смята също така като една шега на световната история. Германия няма никакви териториални интереси в Източна Азия. Тя има само понятното желание да развива своята търговия и да сключва там търговски сделки. Това не ни задължава да се ангажираме за едната или другата страна, но ни принуждава да съзнаем, че една победа на болшевиките ще унищожи там и последните възможности.

Впрочем, Германия имаше по-рано притежания в Източна Азия. Но това не попречи на някои държави да изгонят от там германската държава посредством една коалиция от народи, принадлежащи на бялата и на жълтата раси. Днес ние нямаме повече желание да получим покана да се върнем в Източна Азия.

Германия също така няма никакви териториални интереси във връзка с ужасната гражданска война в Испания. Положението в тази страна е подобно на това, което ние сами преживяхме веднъж в Германия. Направляваната от Москва атака срещу една национално независима държава кара населението да се отбранява, не желаейки да бъде изклано. И тъкмо както беше случаят в

Германия, интернационалната демокрация се обявява на страната на болшевишките подстрекатели. Германското правителство би видяло в едно болшевиизиране на Испания не само един обезпокоителен елемент за Европа, но и едно нарушение на европейското равновесие, защото в момента, когато тази страна би станала една секция на Московската централа, опасността от едно по-широко разпространение на тази епидемия на разрушение би станала по-голяма, а ние не можем в никакъв случай да наблюдаваме това с безразличие. Ето защо, ние сме щастливи, че нашите антиболшевишки убеждения се споделят и от една трета държава.

Германо-италианските отношения се развиват върху базата на еднакви разбирания по държавно-политическите и народно-битови въпроси, както и по въпроса за една обща отбрана срещу застрашаващите ни интернационални опасности. Живият ентузиазъм, с който създателят на фашистката държава беше по-срещнат у нас, доказва убедително, до каква степен това чувство се е вкоренило в сърцето на германския народ. Всички европейски държавници би трябвало да бъдат на едно и също мнение по следния въпрос: ако Мусолини не беше завладял Италия чрез победата на своето фашистко движение през 1922 г., тази страна щеше да стане, вероятно, плячка на болшевизма.

Човек не би могъл да си представи последствията на една такава катастрофа за западноевропейската култура. Само при тази мисъл се появява ужас във всеки, който познава историята и чувството на отговорност, която тя изисква. Симпатиите, на които се радва Бенито Мусолини в Германия, са едно явление от вековно значение.

Положението, в което се намира Италия, прилича в ред отношения на нашето. И при такива обстоятелства е естествено да изпитваме – страдайки еднакво от свръхнаселение – чувство на симпатия към действията на един човек и на едно управление, които не бяха разположени да жертват цял един народ за пълните с фантазия идеали на Обществото на народите, а бяха решени да го спасят. Още повече че привидните идеали на Обществото на народите и без това много съвпадат с твърде реалистичните интереси на главните сили, които участват в него.

Също и по испанския конфликт Германия и Италия имат едни и същи становища. Тяхната цел е да гарантират една напълно независима национална Испания. Германо-италианското приятелство се разви постепенно до един фактор, който е от естество да подпомогне затвърждаването на европейския мир. Свързването на тези две страни с Япония представлява най-голямата пречка за едно ново разширение на руско-болшевишката вълна.

През последните години се говореше и пишеше често за разни недоразумения между Франция и Англия, от една страна, и Германия – от друга. Не разбирам, в какво точно се състоят въпросните недоразумения. Както имах случай да заявя вече неколkokратно, Германия няма никакви териториални

претенции спрямо Франция. С възвръщането на Саарската област периодът на териториалните разисквания е както се надяваме, напълно приключен.

Германия също няма никакви спорни въпроси и спрямо Англия, с изключение на нашите колониални искания. Обаче не съществуват причини за какъвто и да бил конфликт. Единственото нещо, което трови отношенията между тези държави и което оказва едно неблагоприятно влияние, това са наистина нетърпимите предизвикателства на печата, на този печат, които претендира да се води от принципа: „Свобода на личното мнение“. Аз не мога да разбера честите уверения на чуждестранни държавници и дипломати, че в тези страни нямало никакви законни възможности да се сложи край на клеветите и лъжите. При това тук не се касае за въпроси от частен характер, а за въпроси, засягащи живота на народите и държавите. А ние не можем да гледаме винаги леко на тези работи. Ние не можем да затворим очите си пред последиците на тези предизвикателства. Защото иначе може лесно да се случи, щото в някои страни тези неверни и долнопробни информации да предизвикат едно толкова враждебно настроение спрямо нашата страна, че то да се превърне постепенно в една открита омраза, срещу която от германска страна не би могло да се противопостави същата отбранителна мерка, вследствие липсата на враждебни чувства у германския народ спрямо съответните народи, което се дължи на определени насоки в нашата политика по печата. Това е една опасност за мира. Ето защо, аз реших вече да отговарям на тези разюздани клевети и нападки, отправяни безспорно по адрес на Германия и на германския народ. Ние ще приложим тук националсоциалистическите основни методи.

Колко дръзки, глупави и измислени твърдения се разпространяват през последните седмици върху Германия, това е просто възмутително.

Какво значи това, когато английски вестници пишат за някакви масови арести, за затваряне на германските граници към Швейцария, Белгия, Франция и др., когато други вестници донасят, че кронпринцът бил избягал от Германия или че едно военно въстание избухнало в нашата страна, после, че били арестувани и затворени германски генерали или че, обратно, цели полкове с германски генерали на чело били правили демонстрации пред канцеларията на Райха, по-нататък. Че между Хитлер и Гьоринг бил възникнал спор по повод на европейския въпрос, който спор ме бил докарал в едно деликатно положение, че един германски генерал бил влязъл във връзка с Даладие чрез посредничеството на доверени лица, или още, че един полк в Столп се бил разбунтувал, че 2 000 офицери били отстранени брутално от армията, че цялата германска индустрия била получила нареждане да се готви за мобилизация и война, че между правителството и частните индустриални предприятия възникнали остри спорове, че 20 офицери и трима генерали били избягали в Салцбург, че 14 генерали се били спасили в Прага с трупа на Лудендорф и най-накрая, че аз съм бил загубил гласа си и че нашият ловък д-р Гьобелс търсел да открие някой имитатор на моя глас, за да бъде слушан в бъдеще чрез говорещи плочи.

Аз предполагам, че този фанатизиран дописник ще се съмнява утре върху идентичността на моята личност на днешния ден или ще претендира, че аз съм само жестикулирал, а един грамофон зад гърба ми е предавал моя глас и т. н. В последно време г-н Идън говори за разните видове свобода, с които се ползвал човек в Англия. Той, обаче, е пропуснал да спомене една особена свобода, а именно: свободата, която позволява на журналистите да клеветят безнаказано и безгранично другите народи, техните организации, водители и правителства. Наистина, би могло да се възрази: но всичко това, което се пише, е твърде глупаво, за да се вземе сериозно. Най-сетне милиони чужденци, пребиваващи в Германия, виждат, че нито една дума от всичко това не е вярна. Защото, за разлика от членуващата в Обществото на народите съветска Русия, която се стреми да отстранява чужденците и да затваря консулствата, всеки може в Германия да провери на самото място всичко, което го интересува и то при пълна свобода. Но с оглед на бъдещето тук се крие известна опасност за международните отношения. Аз признавам охотно, че една част от чуждестранния печат не взема участие в тези низки нападки срещу честта на други народи. Обаче вредата, която последва от една такава кампания на крайности, е толкова голяма, че от днес нататък ние не можем да понасяме повече тази гавра, без да отправяме най-енергични протести. Особено опасен характер, обаче, добива това престъпление в момента, когато с него се цели въвличане на народите във война. Позволявам си да обърна внимание само върху следните няколко факта:

Вие си спомняте, Господа народни представители, как миналата година внезапно се разнесе едно лъжливо съобщение, какво Германия била изпратила 20 000 души в Испанско Мароко. За щастие, това безсрамно твърдение можа да бъде опровергано веднага. Но представете си, какво може да се случи, ако никога едно подобно съобщение не би могло да бъде опровергано на време!

Към същата тази група от капитални престъпления могат да се прибавят още и фалшивите слухове, според които Германия и Италия се били споразумели да си поделят Испания, както и една друга долна и нова измислица, че Германия и Япония били сключили съглашение да си присвоят холандските колонии. Може ли тук да се говори за една честна професия, или пък за една свобода, която дава възможност на интернационални престъпници да държат света в постоянно неспокойствие? Не са ли това най-долнопробни подстрекатели към война? Английското правителство желае ограничение на въоръженията или една забрана на въздушните бомбардировки. Едно време аз сам направих едно подобно предложение. Обаче, още тогава аз предложих, щото тровенето на общественото мнение в света чрез долни съобщения в печата да се прекрати като една належаща мярка.

Това, което засили още повече нашата симпатия към Италия, е фактът, че там управлението, както и политиката по ръководене на печата вървят по един

и същ път и че ако управлението говори за разбирателство, печатът няма да поведе една противоположна кампания.

Към същата тази група на преднамерени смущения на международните отношения спада и дързостта да се отправят писма до държавния глава на една чужда страна за искане осветления върху разни съдебни присъди. Аз препоръчвам на народните представители от Английската камара на общините да се занимават с произнесените в Йерусалим присъди от английски военни съдилища, а не с присъдите на германски народни съдилища. Интересът, който се проявява относно германски предатели, е разбираем, обаче той не допринася за подобрене на отношенията между Англия и Германия.

Освен това, нека никои да не си въобразява, че би могъл да упражни известно влияние чрез толкова нетактични вмешателства върху работите на германски съдилища и върху германското съдебно изпълнение. Във всеки случай, аз никога не бих допуснал, щото народни представители от германския Райхстаг да се бъркат в работите на английското правосъдие. Интересите на Британската империя са сигурно много разклонени, обаче, върху интересите на германския народ и на Райха само Райхстагът е меродавен и аз, като негов пълномощник, а не една делегация от английски автори на писма.

Аз мисля, че ще бъде една благодарна задача, ако би се успяло да се премахне не само хвърлянето на отровни, запалителни и разрушителни бомби върху населението, чрез една международна спогодба, но да се попречи преди всичко на разпространението на такива вестници, които влияят още по-зле върху отношенията между народите, отколкото например въздушното бомбардиране.

Понеже тази кампания не може да се смята като елемент на мира, а трябва да се вижда в нея една опасност за международния мир, аз реших също да предприема едно такова засилване на германската отбрана, което да ни даде гаранция, че тези диви предизвикателства срещу Германия няма да се превърнат един ден в брутални и кървави нападения. Тези мерки бяха взети на 4 февруари тази година и ще бъдат прокарани бързо и решително.

Във всеки случай, Германия е обзета от искреното желание да развива отношенията си както с европейските велики сили, така и с другите държави, на базата на пълно доверие. Ако това не успее, вината не ще бъде наша.

Ние смятаме, наистина, че предвид настоящето поведение на печата, не би могло да се очаква засега добър резултат от конференции и преговори. Защото не трябва да си прави човек илюзия върху следното обстоятелство: тази кампания на интернационалния печат срещу мира ще осуети неминуемо всеки опит за сближение между народите. Тя ще побърза да изгълкува фалшиво всяка произнесена дума или да я предаде в обратен смисъл. Всяко споразумение ще бъде изложено от нея на проваляне, ето защо, при такива обстоятелства не може да се види, какви придобивки биха могли да се очакват от конференции и

преговори, докато правителствата въобще не са в състояние да вземат решителни мерки без оглед на общественото мнение в техните страни

Ето защо, ние смятаме, че засега единственият възможен път е този на разменяне обикновени дипломатически ноти, за да се избегнат поне по-грубите фалшификации в интернационалния път.

Когато Германия предприема сама едно ограничение на своите претенции, тогава не бива да се смята, че тя не се интересува за това, което става по света и около нея. Ние сме щастливи, че можем да водим нормални и отчасти приятелски отношения също и с по-голямата част от окръжаващите Германия страни. Ние имаме впечатлението, че навсякъде се появява чувство на успокоение. Силният стремеж към истински неутралитет, симптоми, на какъвто имаме случай да наблюдаваме при редица европейски страни, ни изпълва с дълбоко и искрено задоволство. Ние смятаме, че тук се крие елемент на успокоение, постоянно растящ и гарантиращ все повече сигурността. Но ние виждаме също и болезнените последици, нанесени върху картата на Европа в етническо и икономическо отношение, с нечувания Версайски договор.

Две от държавите, граничещи с Германия, наброяват над 10 милиона германци. До 1866 год. те бяха в конфедерация с целокупния германски народ. До 1918 год. те се борихме рамо до рамо с числящия се към Райха германски войник. Против тяхната воля им беше възпрепятствано, посредством мирните договори, да се присъединят към Райха. Това е вече по само себе си достатъчно болезнено. Има, обаче, един неоспорим за нас факт, а именно: политическото отделяне от Райха не може да има за последица лишаването на един народ от неговите национални права, т. е. общопознатите права на свободно самоопределение на народите, които ни бяха тържествено обещани с 14-те Уилсънови точки като база за примирие, не могат да бъдат пренебрегнати само заради това, че тук се касае за германци. Непоносимо е за една велика сила с високо съзнание да гледа дълго, как нейни чедра страдат тежко и безспирно, поради проявявани от тях симпатии и чувства на привързаност към народа, от който те произхождат, към неговите идеи и неговата съдба.

Ние знаем добре, че в Европа почти няма граница, която да задоволява всички. Затова щеше да бъде от двойно по-голямо значение да се избягва тормозенето на националните малцинства, за да не се прибавя към мъката на политическото им откъсване и страданието, че те се преследват заради произхода им от една определена народност. Доказано е, че е възможно, при добра воля, да се намери разрешение на този въпрос, да се постигне разбирателство от такъв характер – толкова нужно за Европа, – един ден това неизбежно ще докара на преден план сред народите бруталната сила. Защото не може да се отрече, че докато Германия беше слаба и обезоръжена, тя трябваше, иска или не, да понася постоянните преследвания на германци по нейните граници. Както Англия защитава своите интереси по земното кълбо, така също

и днешна Германия ще съумее да защити своите, макар и по-слабо простиращи се интереси. А към тези интереси спада и защитата на онези германци около нашите граници, които не са в състояние сами да си осигурят своите човешки, граждански и културни права.

Доволни сме, че можем да констатираме през петата година от първото важно външно-политическо споразумение на Райха, че отношенията ни тъкмо с държавата, с която може би щяхме да имаме най-остри спорове, претърпяха не само облекчение през това време, но и едно приятелско сближение. Аз знам много добре, че това се дължи на първо място на обстоятелството, че по онова време във Варшава не съществуваше западно-европейски парламентаризъм, а един полски генерал – една забележителна личност – чувстваше голямото значение за Европа от едно разбирателство между нашите две страни. Това успешно дело, в което се съмняваха толкова хора на времето, даде доказателства за своята стойност и аз мога да заявя, че откакто Обществото на народите най-сетне престана да прави опити да смуцава мира в Данциг и от момента, когато там беше поставен като нов комисар един човек със замах, този толкова опасна зона за европейския мир загуби напълно своя застрашаващ характер.

Полша зачита националните въпроси в тази държава, както и Данциг, а също и Германия, зачитат полските права. Така успешно се заздравя почвата за едно разбирателство, което – произлизайки от Данциг – очисти пътя за едно истинско и приятелско сътрудничество между Германия и Полша, въпреки опитите на някои подстрекатели да смутят мира.

Аз съм щастлив, че мога да ви съобщя, Господа народни представители, че през последните дни се сключи ново споразумение със страната, която от ред съображения ни е особено близка. Това, което свързва Германия с Австрия, не е само фактът, че ние сме един и същ народ, но и че имаме преди всичко една и съща история и обща култура.

Трудностите, които се появиха при изпълнението на спогодбата от 11 юли, ни принудиха да направим опит да отстраним разногласията и пречките за едно окончателно помирение.

Защото беше ясно, че едно такова положение, станало непоносимо, някой ден щеше да предизвика страшна катастрофа. Щом като камъкът започне веднъж да се търкаля, вследствие на отпуснатост или на безразсъдство, вече е почти невъзможно да бъде спрян. Когато поканих австрийския Канцлер да разменим мисли върху положението, смятахме да постигнем едно облекчение в отношенията между нашите две страни чрез гарантиране на национал-социалистическата част от австрийския народ еднакви права в рамките на действащите закони, каквито права имат и другите граждани. Радвам се, че австрийският Канцлер споделя горните констатации. Освен това, замислено беше да се проведе обща примирителна акция чрез една широка амнистия и едно по-близко сътрудничество между двете страни в различните области на

политическия, стопанския и частния живот. Всичко това представлява едно допълнение към спогодбата от 11 юли.

Аз дължа да изкажа благодарност на австрийския Канцлер за готовността му, с която той прие моята покана да търсим общ път на действие за съгласуване интересите на двете страни, т. е. на онзи целокупен германски народ, чийто чедата сме всички ние, безразлично къде се намира родното ни място.

Аз се надявам, че по този начин ние сме извършили един принос за затвърждаване на мира в Европа.

Най-сигурното доказателство за правдивостта на това предположение се крие в яростните викове на онези демократически космополити, които не спирайки да говорят за мир, не изпускат никакъв случай да подстрекават света към война. Те са ядосани и разгневени от това разбирателство. Така, ние имаме основа ние да го считаме за добро и правилно.

Може би този пример ще допринесе за по-нататъшно уталожване на спокойствието в Европа. Както и да е, Германия, разчитайки на приятелски предразположенията към нея страни, не ще пропусне никакъв случай да спаси онова благо, което доставя условията за предприемане на всички онези мероприятия, които са необходими за едно сътрудничество, следователно – за мира.

Аз дължа да ви уверя, мои партийни другари, че нашите отношения с другите европейски или извъневропейски страни са или добри и нормални или пък съвсем приятелски.

Ще се огранича да спомена за сърдечното приятелство, което ни свързва с Унгария, България, Югославия и още много други държави. Картината на нашата външна търговия ще ви даде една ясна представа за развоя на нашите стопански отношения с другите народи.

Над всичко, обаче, стои сътрудничеството с онези две велики сили, които, така, както Германия вижда в болшеvizма една световна опасност, споделят това нейно гледище и са решени да се противопоставят съвместно срещу движението на Коминтерна.

Моето искрено желание е, това сътрудничество с Италия и Япония да се развива все повече и повече. Ние се радваме всеки път, когато имаме случай да констатираме и най-малкото облекчение в общото политическо положение. Защото колкото и значителни да са развитите от нашия народ усилия, ние не се съмняваме, че придобивките от всеобщ характер биха били още по-големи, ако би могло да се засили още повече международното сътрудничество.

Германският народ, по своя вътрешен характер, не е войнствен народ, а един народ на войнишка дисциплина. Той не желае войната, обаче не се бои от нея. Той обича мира, но също така и своята чест и своята свобода. Тежките 15 години,

които ние трябваше да преживеем, ни служат като урок и предупреждение, които германската нация никога не ще забрави.

Партийни другари, депутати от Райхстага! Вие, които ми дадохте неограничени пълномощия по-рано, дадохте ми и възможност да изпълня моята задача, а пък аз ви направих едно изложение върху тези 5 исторически години от живота на германския народ. Аз не мога да завърша това изложение, без да ви уверя, колко е силна вярата ми в бъдещето на народа – така горещо обичан от всички ни – и колко е силна вярата ми в бъдещето на Германия. Това, което ме въодушевяваше никога, като неизвестен фронтов боец, да поведе борба за възстановяването на германския народ, беше в основата си вярата в него! Не в неговите институции, в неговия обществен строй, в неговите партии, в неговите политически и административни средства, а във вечните вътрешни сили на този народ.

А преди всичко, това беше вярата в онези милиони мъже и жени, които са днес също толкова, както аз бях на времето, неизвестни носители на нашата народна идея за съществуването на националната ни цялост. За тях се мъчех аз да създам тази нова държава. Тя не трябва да принадлежи на никоя класа, на никоя социална категория, а единствено на самия германски народ. Тя трябва да му помогне да следва по-леко своя път на живота на тази земя и да направи съществуването му по-приятно.

Това, което аз направих през тези години, не представлява никаква цел от само себе си. Всичко е временно и ще бъде временно. Но това, което е трайно, то е съвкупността от плът и кръв, която се нарича германски народ.

Партия, държава, армия, стопанство са институции и функции, които нямат стойност, освен като средства за постигане на една цел. За тях ще съди историята според услугите, които са изпълнили за тази цел. Техната цел е и ще бъде завинаги: народът.

Това са само явления, които подлежат на изменение, докато едно единствено е вечно. Да служа на нацията с всичките си сили, това беше и остава щастието в моя живот. За мен е една приятна задача да отправя благодарност на моите многобройни и заслужили сътрудници, без които аз не бих могъл да изведа това дело на добър край. Аз моля в този час Бога да благослови нашето дело и през следващите години, както и нашата активност и нашата предвидливост, нашата воля и да ни закриля от всяко фалшиво високомерие и от всяка низка сервилност; да ни остави да намерим истинския път, който е предопределен на германския народ, и да ни дава винаги кураж да служим на правдата и да не се колебаем никога, нито да отстъпваме пред каквато и да била сила и опасност.

Да живее Германия и германският народ!

*Реч на Фюрера и райхсканцлер Адолф Хитлер
пред Райхстага*

Берлин, 30 януари 1939 г.

Господа народни представители от Германския Райх,

Когато в този вечерен час преди шест години, под блясъка на факлите, десетките хиляди националсоциалистически борци маршируваха през Бранденбургската порта, за да ми изразят, в качеството ми на току-що назначен канцлер на Райха, чувството на обзелата ги радост и на неизменната им вяръност, безброй загрижени лица, както в цяла Германия, така и в Берлин, отправяха поглед към теза първи стъпки на една епоха, чието по-нататъшно развитие беше съвсем неизвестно.

Около 13 милиона националсоциалистически избиратели и избирателки стояха тогава зад мен. Едно внушително число, но все пак една трета от всички подадени гласове. Напълно естествено: останалите 20 милиона бяха разпределени и разпокъсани между 35 други партии и групички.

Единственото нещо, което ги свързваше, беше омразата, произлизащата от злоба към нашето младо движение. Тя свързваше - както е още и днес на други

места - духовници от партията на Центрума с комунисти-атеисти, социалистически отрицатели на собствеността с капиталистически представители на борсата, консервативни привърженици на държавата с републикански родоотстъпници. Те всички се бяха сблизиха помежду си през време на дългата борба на националсоциализма, за да защитават своите интереси, а също така се бяха сдружили и с еврейството. А епископите от различните църкви, които въртяха политика, благославяха това положение. Като противоположна величина срещу това раздробяване, което беше единно само в отрицателен смисъл, стоеше онази трета част от вярващи германци, мъже и жени, която се зае да възобнови германския народ и германската държава, въпреки противодействието на вътрешни и външни сили. Общата картина на тогавашния упадък и неговите размери постепенно преминават в забвение. Обаче има едно нещо, което и днес още не е забравено, а именно: само едно чудо изглеждаше, че може да спаси Германия в дванадесетия час.

Тъкмо в това чудо вярвахме ние, националсоциалистите. Нашите противници се смееха на вярата в това чудо. Мисълта за възстановяване на нацията от един петнадесетгодишен упадък само чрез силата на една идея се струваше на противниците на националсоциализма като една фантастична идея, а на евреите и останалите държавни врагове - като един безнадежден последен опит на националния обновителен дух. След угасването на една такава последна възможност се е очаквало пълното унищожение не само на Германия, но и на цяла Европа.

Една Германия, увлечена от рушителната вълна на болшевизма, би повлякла след себе си и цяла Европа в една неописуема криза на упадък. Само най-ограничените фанатици могат да си въобразят, че червената напасть би се спряла пред светостта на демократическите идеи или пред границите на незаинтересовани държави от само себе си. С Мусолини и италианския фашизъм започна спасението на Европа. Националсоциализмът продължи това спасително дело, а днес виждаме и в друга една държава да се разиграва същата картина, като едно смело движение се опълчва срещу интернационално-еврейските домогвания за разрушаване на културна Европа.

Какво означават 6 години в живота на един отделен човек? А какво пък представляват те в живота на народите? В един така кратък период от време от живота на един народ едва ли може да се забележи нещо повече от симптомите на един общ застой, на един упадък или на един напредък. Що се отнася, обаче, до Германия, изминалите до днес шест години са изпъстрени със събития от най-голям мащаб, каквито германската история въобще е преживявала.

На 30 януари 1933 година аз поех управлението на държавата, изпълнен от най-големи грижи за бъдещето на моя народ. Днес - шест години по-късно - мога да се явя пред първия Райхстаг на Велика Германия! Наистина, ние сме в състояние, може би повече, отколкото всека друга генерация, да преценим

дълбокия смисъл на мъдростта: „Какво преобразование може да докара Божията воля“!

Шест години бяха достатъчни, за да се изпълнят мечтите от столетия. Само в разстояние на една година нашият народ постигна онова вътрешно единение, към което напразно са се стремели редица поколения. И след като ви виждам тука като представители на нашия народ от всички краища на държавата, всички събрани около мен, и след като виждам между вас и новоизбраните представители от австрийската и судетската области, преживявам наново онези грандиозни събития от изтеклата година, през която се осъществиха вековни мечти. Колко кръв е изтекла напразно в борби за постигане на тази цел? Колко милиони германци са паднали съзнателно или несъзнателно, все в служба на тази борба от хиляда и повече години насам! А колко други са били обречени на плачевно изгнание в затвори и крепости, където са оставили своя живот, който в същност са искали да пожертват за една Велика Германия. Колко стотици хиляди са образували една безкрайна върволица, подтиквана от нужда и грижи към изселване из широкия свят! В разстояние само на една година се постигна реализирането на този блян. Това не стана без борба, както, може би, някои повърхностни граждани са си мислили. Преди тази година, ознаменувана с постигане на германското единение, изминаха почти две десетилетия във фанатични борби за една политическа идея. Стотици хиляди и милиони германци се застъпиха за нея с цялото си същество, с физическите си и стопански сили; те изтърпяха всякакви подигравки и оскърбления, както и понесоха едно лошо третиране, безжалостни клевети и един страшен терор, и то години наред. Безбройните жертви във всичките краища на страната са достатъчно доказателство за тази борба. При това този успех се извоюва посредством едно нечувано волево напрежение и със силата на смело и фанатично прокарани решения. Аз заявявам това, така като съществува опасение, че тъкмо онези, които имат най-малък практически принос за преуспяването на германското единение, си приписват като декламатори делото по изграждането на тази държава, или пък смятат събитията през 1938 година като нещо, което трябваше да дойде отдавна от само себе си и че беше пожънато от националсоциализма само като един готов плод.

Ето защо искам да подчертая, че за постигане успехите през тази 1938 година беше необходимо едно такова нервно напрежение, за което такива грандомани даже нямат и представа. Това са онези нам известни непоправими песимисти, скептици или индиферентни хора, които по време на нашата двадесетгодишна борба липсваха винаги като положителен елемент, които обаче, след нашата победа си въобразяват, че са призвани като експерти да подлагат на критика нашето национално възстановително дело.

Само с няколко думи ще дам едно конкретно изложение върху историческите събития на забележителната 1938 година: измежду четиринадесетте точки, с които американският президент Уилсън обеща на

Германия, също и от името на останалите съюзни сили, нови основи за изграждане на световния мир - в случай на спиране на военните действия - фигурираше съществена точка относно самоопределение на народите. Казваше се, че народите нямало да се третират като стока и да се предават посредством изкуствата на дипломатията от една суверенна власт на друга, а въз основа на свещени естествени права щели да определят сами формата на живота си и на политическото си съществуване.

Прокламирането на това начало, на този принцип, можеше да бъде от съществено значение. Действително, тогавашните съюзени сили си послужиха в последствие с тези основни начала и в такива случаи, когато те бяха от полза за техните егоистични цели.

Така например се отказва възвръщането на колониите на Германия, под предлог че туземното население не трябвало току така, против неговата воля - за която впрочем през 1918 година никои не се погрижи - да се постави отново под германска власт. Но докато така се постъпва с примитивни негърски племена в името на правото за самоопределяне, т.е. в тяхна защита, през 1918 година на високо културния германски народ се отказваше прилагането на обещаните му преди това по най-гържествен начин общи елементарни човешки права. Милиони германски граждани въпреки волята им бяха откъснати от Райха - или пък бяха възпрепятствани да се присъединят към него. В пълно противоречие с обещанието за правото на самоопределение, посредством Версайския мирен договор беше забранено дори и присъединяването на германците от Австрия към Райха, и то тъкмо в един момент, когато там се появиха признаци за практическо приложение на правото за самоопределение чрез народно допитване.

Всички опити за изменение на положението с разумни ревизии, по поръчания метод, пропаднаха напълно и в последствие също бяха обречени на неуспех, предвид известното становище на Версайските сили.

Изобщо всички клаузи от уставите на Обществото на народите, отнасящи се до ревизии, имаха само едно чисто платоническо значение.

Лично аз, като син на австрийската земя, имах свещеното желание да разреша този въпрос, за да се възвърне моята родина отново към Райха. През януари 1938 година взех окончателно решение да извоювам през същата година, по един или друг начин, правото на самоопределяне на 6-те и половина милиона немци в Австрия.

1. Аз поканих тогавашния канцлер Шушнинг на един обстоен разговор в Берхтесгаден и го уверих в това, че Германската държава не може да гледа повече, как се потискат тези германски граждани и му препоръчах да пристъпи към едно окончателно разрешение на този проблем чрез едно разумно и справедливо споразумение. Аз също така му дадох да разбере, че в противен случай свободата на тези шест и половина милиона германци, съобразно смисъла на правото на

самоопределяне, ще бъде извоювана с други подходящи средства. Резултатът се състоеше в едно споразумение, което даваше надежда, щото по пътя на едно общо разбирателство да бъде разрешен този труден проблем.

2. На 20 февруари 1938 год. аз заявих в моята реч пред Райхстага, че Германия не може повече да бъде равнодушна зрителка спрямо съдбата на откъснатите от родината, против волята им, десет милиона немци в Средна Европа и че преди всичко по-нататъшни насилия и терор над тези германци ще предизвикат най-енергични мерки от наша страна.

Няколко дни по-късно г-н. Шушниг допусна едно явно нарушение на постигнатото в Берхтесгаден споразумение. Целта беше да се отнеме легалната правна база на тези 6 и половина милиона немци, както и волята им за самоопределяне чрез налагането на някакъв нечуван начин на допитване. В сряда вечерта на 9 март научих от речта на Шушниг в Инсбрук за това негово намерение. През нощта в сряда срещу четвъртък дадох заповед за мобилизиране на няколко германски пехотни и моторизирани дивизии с нареждане, в събота, на 12 март, в 8 часа сутринта да преминат незабавно границата за освобождаването на Австрия. В петък, на 11 март, сутринта стана мобилизацията на тези военни части и щурмови отряди, а настъплението им последва още през същия ден. След обед управлението на Шушниг падна под натиска на събитията и на въставащото гражданство.

В петък вечерта бях помолен да помогна за предотвратяването на неизмерими смутове от Австрия и да дам заповед за настъпление на войските. Още в 10 ч. вечерта нашите войски преминаха границата на много места. А на другата сутрин в 6 часа започна общото настъпление, което се придружи от неописуемия възторг на вече освободеното население.

В неделя, на 13 март, подписах в Линц известните ви два закона за присъединението на Австрия към Райха и за даване клетва на предишната австрийска войска пред мене като върховен вожд на германската войска. Два дни по-късно се проведе първия голям парад във Виена.

Всичко това се извърши с една светкавична бързина.

Доверието в сръчността и бързината на новата германска войска не беше неоправдано, а напротив - даже и надхвърли очакванията. Сигурността в отличното качество на този ценен инструмент беше доказана само в разстояние на няколко дни.

Проведеният на 10 април избор за Райхстага на Велика Германия показва едно преобладаващо одобрение на станалите събития от страна на цялата германска нация. Кръгло 99% от народа дадоха гласа си в този смисъл.

Няколко седмици по-късно започна провокаторската кампания на известни чешки вестници и политици, придружена от едно засилено потискане на тамошните немци. Около 3 милиона наши съграждани живеяха в Чехия в

компактни области, от които почти всички се намираха край нашата граница. А заедно с изгонените от чешкия терор германци, техният общ брой възлиза на 4 милиона, които в по-голямата си част бяха задържани, въпреки волята им, там и третирани зле от Чешката държава.

Никоя страна, която държи на своята чест, не би търпяла и гледала подобно положение. Отговорният за това състояние и проводник на всички враждебни спрямо Германия намерения - беше тогавашният държавен президент, д-р Бенеш. По давление и с подкрепата на известни чуждестранни кръгове той предприе през м. май м. г. една мобилизация на чехословашката войска, с намерение:

- 1) да предизвика Германия и
- 2) да урони престижа на Германия и да създаде затруднения в международното ѝ положение.

Въпреки направеното на два пъти от моя страна заявление до президента Бенеш, че Германия не беше мобилизирала нито един войник и макар че същото заявление се отправи и до представителите на чуждестранни сили - измислицата, че в следствие на една германска мобилизация Чехия би била принудена да обяви мобилизация от своя страна и че Германия трябвало, да обяви демобилизация и да се откаже от своите намерения, беше не само поддържана, но и още повече разпространявана. Г-н. д-р Бенеш разпространяваше версията, че Германия била заставена вследствие решителността на неговите мерки да се скрие, както се казва, в черупката си. И понеже Германия нито беше мобилизирала, нито пък имаше намерение да нападне Чехия, това положение не можеше да не предизвика едно чувствително накърнение на престижа на Райха. Ето защо аз реших - поради тази непоносима провокация и поради онова действително нечувано преследване на живеещите там наши немци - да пристъпя към едно окончателно и радикално разрешение на судетския въпрос. На 28 май дадох:

- 1) заповед за подготвяне на настъплението в тази държава със срок до 2 октомври и
- 2) заповед за едно всестранно и ускорено укрепяване на границите ни на запад.

Предвиди се най-напред мобилизиране на 96 дивизии и в следствие на още по-голям брой такива, вследствие на разногласията с г-н. Бенеш, както и за защитата на Райха срещу други домогвания за давление и даже заплашвания.

Развитието на събитията през летото и положението на немското население в Чехия оправдаха тези приготовления. Отделните етапи на окончателния процес по разрешението на този въпрос принадлежат вече на историята.

Наново се проявиха и доказаха годността си германските войски, щурмовите отряди и полицията, както беше случаят и с Австрия. А на Запад се извърши едно забележително и еднократно дело, благодарение на гениалното ръководство на д-р Тод, както и на съдействието на причислените към неговата организация офицери, войници, трудоваци и работници.

Ако някои вестници и политици в чужбина твърдят, че военните укрепления на Германия заплашвали други държави, то тези твърдения крият в себе си едно грубо изопачаване на истината. В една област, в която нито англичани, нито други западноевропейски нации нямат какво да търсят, ние чисто и просто възвърнахме на 10 милиона германци правото на самоопределяне. С това Германия не е заплашвала никого, а само се яви като защитница срещу опитите за намеса на трети държави. Няма защо да ви уверявам, Господа народни представители, че ние също и за в бъдеще няма да търпим, щото западноевропейски държави да се месят в известни само нас засягащи въпроси и да пречат така за едно естествено и разумно разрешение.

Ето защо ние всички бяхме щастливи, че благодарение на инициативата на нашия приятел Бенито Мусолини и на също така високо ценената подкрепа на Чембърлейн и Даладие се намери начин за едно миролюбиво разрешение на един неотложен въпрос и че също така се даде един добър пример за миролюбиво разрешаване и на други въпроси от жизнен характер.

На всеки случай, без твърдата воля за едно разрешение на въпроса по един или друг начин, не би се стигнало до едно такова споразумение между европейските сили.

Судетските немци имаха случай да изкажат собствената си и свободна воля и да санкционират присъединяването си към Велика Германия. Последва пълно одобрение при гласоподаването, както беше случаят с избора на първия Райхстаг на Велика Германия.

Така ние имаме пред нас едно представителство на германския народ, което с право може да претендира да бъде считано за един редовен конституционен орган.

Нямам намерение, нито пък ми е технически възможно, да изброя в този преглед върху миналото имената на всички онези, които със съдействието си допринесоха за осъществяването на възстановителното и обединително дело. Държа, обаче, да заявя в този час, че наред с енергичната и пламенна дейност на нашия дългогодишен партиен колега генерал-фелдмаршал Гьоринг, също така и партийния колега фон Рибентроп ръководиха правилно и смело поверените им задачи, с което те улесниха прокарването на моята политика през тази историческа епоха.

С това искам да завърша най-същественото в развоя на събитията през историческата 1938 година, в техническо отношение.

Намирам за необходимо да изтъкна пред германския народ, че годината 1938 беше преди всичко година на триумф за една идея. Една идея обедини един народ, което цели столетия до сега не можаха да строят, понеже се мислеше, че тази задача трябва да се предостави само на оръжието. Когато германските войници настъпиха в Австрия и Судетската област, милионите немци там бяха вече носители на национал-социалистическата идея, въпреки съществуващото дотогава потисничество. Знамето на националсоциалистическата държава се косеше от германците в Австрия и в Судетската област като символ в техните сърца, и то въпреки терора. Това е именно съществената разлика между създаването на Велика Германия и подобни опити през миналите столетия. Тогава искаха да принудят германските провинции да се обединят в една държава, докато днес германският народ постигна тази цел, налагайки се на противниците на тази идея. Само в осем месеци се извърши едно от най-забележителните преобразования в Европа.

Ако по-рано причината за осуetyаването на всеки опит за обединяване на Германия лежеше предимно в привидните интереси на отделните области или в егоизма на германските князе, то този път, след отстраняването на вътрешните неприятели на идеята, интернационалните експлоататори, които вирееха на почвата на германското раздробление, правеха опити да пречат на делото. Така този път не беше повече нужно да се прибегва до оръжие за постигане на националното единство, а то служеше само като защита срещу една външна опасност.

Младата германска войска издържа великолепно своя пръв изпит. Тази единствена в историята на нашия народ съвкупност от дела означава за вас, Господа народни представители от германския Райхстаг, един свещен и вечен дълг. Вие не сте представители на една област или на определен род, нито пък сте представители на някакви специални интереси, но вие сте преди всичко избраници на целия германски народ. Така вие сте гаранتي на онази германска държава, която националсоциализма създаде. Ето защо вие сте длъжни да служите вярно на движението, което подготви и реализира чудото в германската история през 1938 год. У вас трябва да се обособят добродетелите на националсоциалистическата партия по най-блестящ начин: вяност, другарство и подчинение. така, както ние ги придобихме в борбата за Германия, нека също такива добродетели да носят в себе си представителите на Райхстага в бъдеще. Тогава германската нация може да разчита на положителни строители на държава и народ.

Господа народни представители, историята на последните тридесет години крие за нас голяма поука, а именно, че значението на нациите спрямо външния свят е равносилно с тяхната вътрешна сила. Значението на един народ се определя въобще от броя и качеството на отделните граждани. Обаче последната и решителна роля при преценяването истинската сила на един народ се крие винаги във вътрешния ред, т. е. в сплотената и организирана народна сила.

Германецът днес не е по друг, отколкото е бил преди 10, 20 или 30 години. Броят на германците от тогава насам се е увеличил не особено значително. Способности, гении, творческа сила и пр. не могат да се ценят по-високо, отколкото през изтеклите десетилетия. Единственото нещо, което се е изменило по-чувствително, това е по-доброто оползотворяване на тези природни качества, посредством формата на организацията и благодарение на образуването на един нов ръководен кадър.

Политически и обществено дезорганизираният германски народ през миналите десетилетия загуби една голяма част от природните си сили, в една както безплодна, така и безсмислена взаимна борба. така наречената демократическа свобода на изживяване, на схващанията и на инстинктите не доведе до едно развитие или поне проявление на особени ценности или качества, но доведе тяхното безумно разпиляване и най-сетне до пропадането на всяка още съществуваща истинска творческа личност.

Посредством ликвидирането на тези безплодни борби, чрез националсоциализма се освободиха спъваните вътрешно сили и се поставиха на разположение за работа, както за разрешаването на жизнени народни интереси в границите на държавата, така и в служба за представляване на нацията в чужбина. Безсмислено е да се мисли, че дисциплината е нужна само за войниците; че тя няма значение в останалия живот на народите. Напротив, една дисциплинирана и привикнала на послушание народна общност е в състояние да даде такива сили, които могат по-леко да отстояват съществуването на даден народ и да служат по-добре на неговите интереси спрямо чужбина. Една такава народна общност е нещо първично; тя не се създава по насилствен начин, а по силата на една идея, следователно, по силата на една неспирна психологическа дейност. Националсоциализмът се стреми към осъществяването на една истинска народна общност Тази представа изглежда като един далечен идеал. Обаче това не е нещастие, напротив, тъкмо красотата, на този идеал задължава към постоянен труд и стремеж за неговото постигане. Това е разликата между така наречените партийни програми и целите на националсоциализма. Програмите на предишните партии съдържаха политически и религиозни схващания, които имаха само временен характер, т. е. обуславяха се от дадения момент.

А националсоциализмът поставя една необвързана от каквото и да е време цел за своята народна общност, която може да се постигне само чрез едно постоянно възпитателно въздействие.

Докато предишните партии, както и парламентът, се занимаваха предимно със злободневни политически и стопански въпроси и с това изчерпваха дейността си, националсоциалистическото движение развива една безпределна дейност в служба на народа. Но провеждането на тази дейност не се извършва чрез Райхстага, а направо във всички клонове на вътрешния и външен живот на

германския народ, понеже в самата народна общност се крие най-голямата ценност и сила, т. е. властта, която държавното управление е в състояние да оползотвори при своите решения.

Слабото разбиране и признаване на тези факти от страна на предишните водители на партиите не може да омаловажи значението им.

Има хора, които не се трогват даже и от най-покъртителни сцени или събития и които не изразяват ни най-малко съчувствие или размишление. Такива хора следва да се смятат като загубени даже и за себе си и като хора без значение за народната общност. Те сами не могат да градят историята, нито пък с тях може да се гради история. С тяхната ограниченост или надутост те са един негоден елемент.

Те се задоволяват с тяхната привидна мъдрост да се държат на известна дистанция от събитията, което правят в същност от чисто невежество. Човек може да си представи, че ако един народ не крие в себе си нито един такъв невежа, все пак би могъл да извърши и най-големи дела. Обаче не е възможно да си представим една нация, която да се състои в болшинството си от такива невежи, вместо от енергични идеалисти и положителни хора, щом като се касае да бъде мъдро управлявана. Това са най-ценният и сигурен елемент на една народна общност. Хиляди слабости могат да им се простят, стига да притежават само едно положително качество, а именно, да са готови да дадат за един идеал, когато стане нужда и най-ценното, което имат.

Затова аз мога пред вас, Господа народни представители, да повтора настоящата молба, която хиляди пъти съм изказвал пред събрания между народа, а именно: търсете закрепването на Райха само в създаването и засилването на националсоциалистическата солидарност. Това ще ви накара от само себе си да изпълните в ред области една истински творческа работа. Само по този начин ще бъде възможно да се оползотвори трудът на онези стотици хиляди и милиони делови хора, които никога не могат да изпитат едно достатъчно задоволство от обикновената гражданска дейност, било в стопанската, било в други области на живота.

Организацията на националсоциалистическата народна общност се нуждае от съдействието на милиони активни членове. Задачата да се намерят и подберат такива ще рече да се разреши големият въпрос въобще за подбора, който ни дава възможност да намерим за изпълнението и на последните държавно-обществени задачи хора, призвани за това благодарение на своите лични способности и качества, а не хора, които е, били подготвени само на училищната скамейка. А това е решаващо не само за управлението на народа, но и за ръководенето на държавните работи, така като в милионните народни маси се крият достатъчно заложи, за да могат успешно да се заемат и изпълняват всички постове. Така се създава същевременно най-добрата гаранция за държавата и народа по отношение на евентуални превратни намерения на отделни лица и на

рушителните тенденции на времето, понеже опасността иде винаги от пропуснатите творчески таланти, а никога от тия, които упражняват само една негативна критика и гледат на всичко с лошо око. В тях не се намира нито идеализъм, нито пък кураж за изпълнението на творчески дела. Тяхното опозиционно престараване може нерядко да надхвърли обикновени памфлети, вестникарски статии и ораторски славословия.

Истинските обновители-революционери от световен мащаб са били винаги онези водачески натури, които са бивали пренебрегвани и не допускани от един самозабравил се, закоренял и ограничен обществен слой. Ето защо от голямо значение е за държавата да се следи постоянно, посредством извличане на най-добрия подбор, какви таланти се крият в един народ и как могат те да се привлекат за полезна дейност. Първото условие за тази задача лежи в самата огромна организация на една жизнена народна цялост, защото от нея изхождат най-големите задачи и защото тя се нуждае от една постоянна и многостранна работа. Помислете само за огромната възпитателна и ръководна работа, която изисква една организация, напр. от мащаба на Фронта на труда.

Господа народни представители, нам ни предстоят още ред грамадни задачи за разрешение. трябва да се създаде един нов ръководен кадър на нашия народ. Но също така са нужни качества, като смелост и чувство на отговорности за формата на нашето управление. Те трябва да се изискват като естествени условия при поемането на всеки обществен пост.

При изпълнението на ръководни служби в държавата и партията характерното държане и характерните прояви трябва да се ценят по-високо от така наречената теоретична или научна годност. Това е така, защото на всички места, където трябва да се упражнява ръководна работа, не са теоретичните познания от решаващо значение, а вродената способност за ръководене и чувството на отговорност. както и постоянството, решителността и смелостта.

По начало трябва да се прилага констатацията, какво липсата на чувство на отговорност не може никога да се замени с едно придобито научно образование, макар и да бъде то всестранно доказано чрез свидетелства. Науката и способността за ръководене, за управление, макар че последната предполага винаги дела, не се изключват взаимно. Там, където се появи съмнение относно това съотношение не може по никой начин науката да се смята като ерзац вместо характер, смелост и чувство на отговорност. За ръководене на една народна цялост тези качества са по-важните. Ако се изказвам така пред вас. Господа народни представители, то правя това под впечатлението на историческите събития през онази година, която ми даде едно по-голямо доказателство, отколкото целият ми досегашен живот, върху обстоятелството, колко важни и незаменими са тъкмо тези качества и колко по-ценна е в критически часове една делова и силна личност в сравнение с хиляди пълни с познания, но иначе малодушни личности.

Този нов кадър от ръководители трябва, обаче, да бъде освободен от редица предразсъдъци, които не мога да назова иначе, освен един лъжовен и в края на краищата, безумен обществен морал. Няма никакво морално действие, което да не намери - поне в известна степен - оправдание и смисъл в живота на народната цялост. Това, което е очевидно маловажно или даже вредно за съществуването на обществото, не може да се смята за морал в рамките на един обществен ред. А преди всичко: една народна общност е мислима само при наличността на закони, които важат за всички. Това ще рече, че не може да се иска от един човек да следва такива принципи, които в очите на другите минават за безсмислени, вредни или само за маловажни. Аз не мога да одобря стремлението на залязващи обществени слоеве да се изолират от истинския живот чрез един плет от остарели и вече неестествени норми за живота, за да се поддържат така изкуствено. Наистина това не е опасно, ако не излиза извън рамките на едно постепенно залязване, т. е. намиране на съответния, така изолиращ се обществен слой. Посегне ли се, обаче, да се препречи пътя на живота с поставяне напр. на една такава бариера, то вихърът на една движеща се напред младеж ще измете като играчка такива стари храсталаци.

Днешната германска народна държава не познава никакви обществени предразсъдъци. Затова тя не познава и някакъв особен обществен морал. Тя познава само онези норми за живота и необходимости, които човек познава чрез разума и съзнанието. Националсоциализмът ги схвана и иска, щото те да бъдат уважавани. Ако изнасям това пред вас, то го правя, за да почувствате в един така тържествен ден наново обаяността да съдействате като сподвижници на националсоциалистическото движение за осъществяване на големите задачи на нашия мироглед и въобще на нашата борба.

Вие не се намирате тук като избрани парламентарни представители, а като предложени от движението на германския народ националсоциалистически борци. Вашата дейност лежи главно във формирането и изграждането на нашата народна цялост, както и в развитието на една истинска национална и социалистическа мисъл. Затова германският народ се спре на мене и на вас. Законите на нашето движение ни задължават на всяко едно място, т. е. където и да се намираме. Но ние имаме затова пък и по-голямо право да бъдем избраниците на германската нация, отколкото онези известни нам предишни парламентарни представители от демократически произход, които придобиваха мандата си посредством заплащане на една повече или по-малко висока премия.

Като отправям днес, шест години след поемането на властта, поглед към бъдещето, не мога да сторя това, без да дам израз на дълбокото доверие, което ме изпълва при тази мисъл. Сплотеността на германския народ, чиито първи гаранتي сте вие, Господа народни представители, и каквито ще бъдете и занапред, ми дава надежда, че каквито и задачи да бъдат поставени за разрешение, те ще бъдат от националсоциалистическата държава, рано или късно, разрешени. Тази сплотеност ми дава също така надежда, че каквито и

трудности да се изпречат на пътя ни, те ще бъдат преодолені чрез енергията и куража на управлението. Аз съм убеден, че германският народ, предупреден чрез развитието на своята история през последните десетилетия, ще следва най-решително своето управление.

Ние живеем днес в една епоха, която е изпълнена от виковете на демократическите защитници на морала и на световните обновители. Според изявленията на тези апостоли човек би могъл просто да заключи, че целият свят чака само да освободи германския народ от неговото нещастие, за да го въведе наново в щастливото положение на миналата интернационална епоха и на интернационална взаимопомощ, която ние, германците, през 15-годишната борба до поемането на властта имаме случай да изпитаме.

От речите и вестниците на тези демократи чуваме всеки ден за трудностите, на които ние, германците, сме изложени. При това се забелязва една разлика между речите на демократическите държавници и уводните статии на публицистите им в смисъл, че едните ни съжеляват или ни предписват стари уж изпитани мерки, които в същност и в техните страни не са преуспели, докато публицистите предават по-откровено своето истинско мнение. Те ни известяват с един тон на злорадство, че ние страдаме от глад и че може би ще имаме в близко бъдеще глад, че ние ще пропаднем вследствие на една финансова криза или, в противен случай, вследствие на една криза в производството - и ако това не настъпи, тогава, вследствие на една криза в консумацията. Тези специалисти-доктори по световно-стопанските въпроси, които в своята специалност с доказвали така често една сигурна преценка, не се сходят повече в заключенията си. така напр. през последната седмица, по повод на проявеното още по-силно самообладание на германския народ, се срещаша в едно и също време мнения:

1. Че в Германия имало един излишък в производството, обаче тя не можела да издържи, поради липса на консумативна сила;

2. че Германия, без съмнение, имала една грамадна, консумативна нужда за задоволяване, обаче щяла да пропадне поради липса на достатъчно производство;

3. че ние сме щели да капитулираме под тежестта на непоносими дългове;

4. че ние не сме искали да правим дългове, но че сме действали против препоръчваните частно-капиталистически схващания и затова сме щели да пропаднем;

5. че германският народ се бунтувал, вследствие на неговия низък стандарт на живота;

6. че държавата не можела да запази по-нататък високия стандарт на живота на германската нация и пр.

Всички тези и още много други подобни докторски тези на демократическите световно-стопански теолози намираха вече безброй готови тези още от времето преди и след поемането на властта от национал социализма. Тези критики и предсказания са искрени в един само пункт, а именно в единственото честно демократическо желание, щото германският народ, а особено днешната националсоциалистическа Германия, дано най-сетне се провали.

Понятно е, че върху следната констатация германският народ има една ясна представа, а именно, че, Германия се намира, без съмнение, отдавна в едно особено затруднено стопанско положение. След 1918 година то изглеждаше за мнозина даже безизходно. Обаче докато след 1918 година Германия просто капитулира пред тези трудности и се довери на останалия свят, който я напусна, националсоциализмът скъса с тази система на малодушно примиряване с една на вид безвъзвратна съдба и отправи апел към чувството и волята за самообладание на нацията. Това дело се започна с една извънредна енергия и решителност и - това смея днес да заявя - се увенча с един извънреден успех. Аз мога, следователно, да заявя, че

1. ние водим действително една огромна борба с участието на сплотената сила и енергия на нашия народ и че

2. ние ще спечелим в тази борба по всички линии и ще можем да я смятаме вече за спечелена.

Къде се крие причината за всички наши стопански затруднения? В прекомерната гъстота на населението в страната ни! Ето защо искам да изнеса пред, господата критици от западно-европейските и извън-европейските демокрации, само една констатация и един въпрос, както следва: констатацията, че в Германия живеят 135 души на един квадратен километър без каквато и да било външна помощ и без каквито и да било резерви от по-рано. Цели 15 години наред от останалия свят ограбван, натоварен с нечувани тежести, без да притежава колонии, този народ, въпреки това се храни и облича и - на всичко това отгоре няма безработни. И въпросът, коя от така наречените, големи демокрации би била в състояние да се справи с едно точно такова положение? Ако ние сме прибегвали до особени, специални мерки и методи, то причината за това се крие в обстоятелството, че ние се намерихме също така пред особени, специални условия.. И при това толкова тежки условия, щото положението на другите големи държави въобще не може да се сравнява с тях. Има държави на земята, в които на 1 кв. км. се падат не както в Германия 135 души, а само 5 до 11 души. При това у тях се намират обширни неизползувани земи; те разполагат с всякакви подземни и надземни богатства, с грамадни каменовъглени залежи, желязо, както и други руди, и въпреки това не са в състояние да разрешат своите собствени социални проблеми, да премахнат безработицата си или да се справят

с останалите си проблеми.-Представителите на тези държави възхваляват, пък само прекрасните преимущества на тяхната демокрация.

Нека вършат това само за себе си! Когато ние имяхме в Германия подобен демократически строй, имяхме и 7 милиона безработни, едно намиращо се в пълен упадък стопанство, както в града, така и на, село, и един изправен пред революция народ. Ние разрешихме тези проблеми въпреки всички трудности,, и то благодарение на нашия режим и на нашата вътрешна организация. Учудват се тези представители на, чуждестранни демокрации, че ние сме така свободни да запазим нашия режим по-добре, отколкото предишните режими и се учудват преди всичко, че германският народ дава на сегашния режим своето одобрение, а отхвърля по-раншния такъв.

Не е ли, обаче, този режим, който има зад себе си 99% от целия народ, в края на краищата една съвсем друга демокрация, отколкото онзи патентован режим в държави, режим, който се крепи често пъти; посредством най-съмнителни средства за упражняване на влияние при изборите? Но преди всичко, защо искат да ни препоръчват неща, които ние - доколкото се касае, например, за понятието народно управление - притежаваме в една много по-добра и ясна форма.

Доколкото обаче, се отнася до препоръчаната нам демократическа метода, то тази последната се оказа напълно негодна за нашата страна. В тези държави се заявява, че очаквали, щото между демократическите режими и така наречените диктатори, при все това можело да се постигне едно сътрудничество. Но какво означава това твърдение?

Въпросът за държавната форма или организация на една народна цялост въобще не може да се постави на международно обсъждане. На нас, германците, е съвсем безразлично, каква държавна форма имат другите народи.

Нам не е, обаче, безразлично, дали националсоциализмът, който е наш патент, така, както фашизмът е италиански, се експортира или не. Ние сами нямаме интерес да става това. Нито виждаме някакво преимущество в насаждането на националсоциализма като идея другаде, нито пък чувстваме някаква нужда да подчиняваме други народи, заради това, че имали демократически режими. Твърдението, че националсоциалистическа Германия възнамерявала в близко бъдеще да нападне и да разкъса Северна или Южна-Америка, Австралия, Китай или даже Холандия, понеже тези държави били управлявани от друг род режими, би могло да се допълни с предсказанието, че ние бихме имали след всичко това намерението да окупираме и луната.

Нашата държава и нашият народ живеят и се развиват при тежки стопански условия. Режимът преди нас капитулира под тежестта на тези условия и поради своето устройство не беше в състояние да поведе борба за преодоляване на тези трудности. Националсоциализмът не познава понятието капитализъм, нито във вътрешната нито във външната си политика. Той е обзет от крайна

решителност да се справя с проблеми, които трябва да бъдат разрешени и да ги разреши по един или друг начин. При това ние сме принудени, поради условията у нас, да заменим недостига от материални средства с върховни усилия и с максимално използване на нашата творческа мощ. Комуто природата поднася от само себе си всичко готово, то има, много естествено, една по-лека борба за съществуване, отколкото германският селянин, който трябва да се труди цяла година, за да добие плод от своята нива. Ние не допускаме да се критикува трудът на германския селянин от някакъв безгрижен интернационален берач на банани. Ако известни методи на нашата стопанска политика се сторят вредни на останалия свят, то нека този свят си даде сам сметка, дали една в стопанско-политическо отношение, колкото неразумна толкова и безцелна омраза, не носи едва ли не главната отговорност за това; още повече, че същата иде тъкмо от страна на бившите победители.

Искам да изложа вам, Господа народни представители, както и на целия германски народ, също и в този час, това, което вече, така често съм излагал, а именно-същността на положението, в което се намираме и което трябва или да възприемем така, както е, или пък да го изменим.

Германия беше преди войната една цветуща световна стопанска сила. Тя взимаше участие в международна търговия при съблюдаване на тогавашните общо приети стопански норми, както и на методите на тази търговия. Излишно е да изтъкнем тука нуждата от вземане участие в този търговски обмен, така като би било дръзко да се приеме, какво Бог бил създал света само за един или два народа. Всеки народ има правото да осигури съществуването си на тази земя.

Германският народ е един от най-старите културни народи в Европа. Неговият принос към човешката цивилизация не се крие в няколко фрази на политически мъже, а във вечни постижения, и то положителни постижения. Той има същото право да вземе участие в разпределението на богатата на този свят така, както и който да било друг народ. При все това, още преди войната в английски кръгове се поддържаше една мисъл, стопански погледнато една детинска мисъл, че унищожението на Германия щяло да допринесе извънредно много за увеличение на английските търговски изгоди. Към тази мисъл трябва да се прибави и обстоятелството, че още в тогавашна Германия виждаха един не особено подчиним на световното еврейско стремление за надмощие фактор и затова прибягваха до всякакви мерки да насъскват света срещу Германия. Световната война, в която Германия се намеси просто заради една тогава криво разбрана съюзническа вяръност, завърши след повече от четири години с фантастичния апел на прочутия американски президент Уилсън. Тези 14 точки, които бяха допълнени в последствие от още четири други точки, представляват тържествено поетите задължения от страна на съюзените Сили, въз основа на които Германия сложи оръжието.

След примирието тези задължения бяха пренебрегнати по един неподобен начин. Тук, именно, започна безумието на така наречените държави-победителки с превръщането на примирието в една неспирна война на мира. Ако това третиране на Германия е днес почти премахнато, то това не се дължи, напр. на съзнанието или на някаква проява на справедливост от страна на демократическите държавици, а единствено на възстановената сила на германската нация. Факт е, обаче, че в края на Световната война всека разумна преценка трябваше да дойде до заключението, какво в същност за никоя държава не се очертаваха никакви видими изгоди.

Далновидните английски стопански публицисти, които пишеха по-рано, че унищожението на Германия щяло да допринесе за увеличение състоянието на всеки един английски гражданин и за подобрение положението на Англия, се видеха принудени - поне известно време след войната - да мълчат, като че ли действителността ги наказва за тези техни измислици.

Едва през последните месеци се явяват наново подобни „гениални“ констатации в речите на английски политици и в уводните статии на същите тези публицисти. Защо се води Световната война? За унищожаването на стоящата на второ място германска морска сила ли? Резултатът беше този, че пред Германия и на мястото на Германия изпъкнаха други две държави. Или пък Световната война се води за ликвидиране на германската търговия? Обаче упадъкът на германската търговия причини на Англия най-малко толкова вреда, колкото и на Германия. Англия и англичаните не са станали по-богати. Или войната се обяви, за да се унищожи Германия от никакви други съображения?

Германия днес е по-силна, отколкото когато и да било по-рано. Да не би да се е преследвала целта да се затвърди западно-европейската демокрация в света? Тази демокрация беше натрапена на големи части от света, и то в предишната ѝ форма. От бреговете на Тихия океан в Източна Азия, до вълните на Северно море и до бреговете на Средиземно море се разпространяват със светкавична бързина други държавни системи. Всяка мислима изгода от тази война е окончателно изместена от грамадните жертви не само на хора и блага, но и от постоянното затруднение на производството, а преди всичко на държавните бюджети. А това беше една истина, която можеше и трябваше да се разбере веднага след войната. Ако това се беше съзнало и взело под съображение, тогава мирните договори щяха да бъдат изградени на по-друга база. Така, например, крайно едностранчивата преценка тъкмо на стопанските възможности, относно цифрите на наложените през 1919 и 1920 год. репарации, ще служи завинаги като едно доказателство за това повърхностно преценяване в стопанско отношение. Тези репарации лежат извън всякаква здрава стопанска преценка; те водят до заключението, че в основата им лежи едно всеобщо желание за разрушаване, така като цялата репарационна система е безумна. А положението по онова време се очертаваше така:

Войната се водеше най-напред с цел да се отстрани Германия от световната търговия. Преследването на тази цел от другите трябваше, следователно, да накара Германия да прибегне веднага след примирието към системата на автархия. Това ще рече - другите държави, които се чувстват застрашени от германската световна търговия, трябваше при свършване на войната да отстъпят на германския народ съответно пространство, в рамките на което да може той да води едно самозадоволяващо се стопанство, за да не влиза повече в съприкосновение с останалия свят в търговско отношение. Това не стана, а се води една война за изключване на Германия от световната търговия, като при това и наложиха такива репарационни тежести, които можеха да се изпълнят само при една удвоена дейност в областта на световната търговия. Но не само това. За да възпрепятстват Германия да възприеме системата на автархия, отнеха и даже собствените колонии, придобити на времето чрез договори и откупване. Следователно, Германия така се видя принудена, като най-голяма държава в Средна Европа, благодарение на редица гениални открития, да се впусне в една експортна дейност, каквито и условия да среща тук. Германският експорт нямаше само задачата да покрива нуждите от внос на разни произведения, но той трябваше да служи и като проводник за изпълнение на репарационните задължения и доставки, понеже за изплащането на една марка трябваше да се експортира стока за три или четири марки, така като в последствие тези огромни репарации не можаха да се изплащат, освен чрез реализирани печалби от износа. Понеже Германия не беше в състояние да посреща по-нататък тези репарационни задължения, държавите-победителки авансираха даже чрез заеми явяването на германската конкуренция на световния пазар. А за отстраняването на Германия от последния се дадоха 10 до 12 милиона жертви по бойните полета. Нека спомена покрай другото, че това безумие докара едно извънредно изострено състояние в международната търговия и в края на краищата разстрои отделните стопанства на държавите, които преживяха при това и тежки монетни кризи. Прочее, държането на така наречените Сили-победителки след Световната война беше не само неразумно, но и неотговорно.

Отнемането на германските колонии беше в морално отношение една неправда, а в стопанско - една явна глупост! В политическо отношение то беше мотивирано така низко, щото би трябвало да се окачества; наистина за глупаво.

През 1918 г. би трябвало да се прояви един авторитетен тон, с който да се разрешат разумно международните въпроси. Изоставянето на едно такова разрешение не може да се оправдае с това, че народите били тогава много разгорещени, за да се вслушат в гласовете на умни държавници. Самите правителства тогава нямаха представа за това, което вършеха и за последиците, които трябваше да се явят. Наистина, решителната проблема се яви в края на войната в още по-остра форма, отколкото в началото на същата. Тя се състоеше в следното: как може да се уреди и осигури едно справедливо и разумно участие на всички нации в разпределението на богатата в света? Защото никой не може да

приеме сериозно за мисълта, че е възможно да се държи един 80-милионен високостоящ народ, какъвто е германският, постоянно в положението на ненавиждани и безправни партии или да му се наложи вечно примирение със съдбата му посредством някакви смешни, изхождащи от по-раншна власт заключения.

А това важи не само за Германия, но и за всички други народи, които се намират в подобно положение.

Ясно е, прочее, следното: ако богатствата в света се разпределят чрез сила, тогава това разпределение ще трябва да се коригира от време на време пак чрез сила. Или пък, ако разпределението последва с оглед на справедливостта и разума, тогава трябва тази справедливост и този разум да изхождат действително от правдиви начала и да служат същевременно на целесъобразността. Мисълта, че на няколко народа било предопределено от провидението да извоюват най-напред чрез сила части от света и след това да защитават грабежа посредством морални теории, може би да оказва на притежаващите едно успокоително въздействие - а преди всичко, тази мисъл е за тях удобна - обаче за непритежаващите тя е толкова маловажна, колкото и безинтересна и неангажираща. Проблемата не се разрешава и с това, ако един макар и много голям държавник с подигравателна насмешка заяви, че имало нации, крито трябвало да притежават богатства, и че другите нации оставали за винаги чисто и просто без такива привилегии.

Може би тези широки схващания да са от значение при разрешението на вътрешни социални въпроси в капиталистическите демократически страни и да им служат като изходни начала въобще в управлението им, обаче те се отхвърлят от истински народно-управляваните държави, както по отношение на вътрешната, така и на външната им политика. Никой народ не е по само себе си осъден да бъде лишен от природните блага, но разпределението на тези последните е извършено през вземе на историческото развитие на народите

Понятно е, че през време на дълги епохи някои народи - поради вътрешни кризи - изглеждат като че ли напускат временно сцената на историческото развитие, обаче да се мисли, че европейски народи, като германския или италианския, биха могли да изчезнат завинаги от историята като равноправни сили, и то не само като пасивни, но и като активни такива, би било едно крайно погрешно заключение.

Положението, колкото се отнася до Германия, е напълно ясно и просто. Райхът наброява днес 80 милиона жители; това значи, че на един квадратен километър се падат повече от 135 души. Голямото колониално владение, което Германия беше придобила в мирно време чрез договори и откупване, беше отнето, при това въпреки тържествените обещания на американския президент Уилсън, които представляваха основата за примирието.

Твърдението, че това колониално владение и без друго нямало никакво значение, би могло, именно, да послужи за едно по-безболезнено възвръщане на същото на Германия. Възражението, какво това не било възможно, понеже Германия не можела нищо да постигне с тези колонии, така като и по-рано Германия нямала никакви изгоди от тях, е смешно. Германия придоби своето колониално владение едва по-късно и можа да го развие в сравнително кратко време, така че тя се намираше преди войната в едно не така притеснено положение, както днес. Това възражение е, прочее, толкова глупаво, колкото и възпрепятстването един народ да си построи, например една железопътна линия, понеже преди сто години не бил притежавал такава, макар и да е днес в състояние да стори това.

По-нататъшното възражение, какво колониите не можели да се възвърнат, понеже Германия щяла да получи по този начин една стратегическа позиция, е един нечуван опит да се отричат по начало на една нация елементарните права на владение. А целият въпрос се свежда, именно, до този пункт. Германия беше и без това единствената държава, която не си беше създала колониална войска, въз основа на договорите от Конго, които съюзните сили в последствие нарушиха.

Германия, обаче, не се нуждае от колониите си, за да създава там гарнизони - за тази цел нашата собствена раса може да отдели достатъчно число войници - но тя се нуждае от тях за облекчение на своето стопанско положение.

Ако не искат да ни вярват в това наше твърдение, то нам е съвсем безразлично; това не би изменило никак нашите права. Едно такова твърдение би било едва тогава оправдано, ако останалият свят би се отказал от колониални владения.

Трябва да се разбере, че една 80-милионна нация не може да търпи да бъде другоояче третирана, отколкото която и да било друга нация. Всички тези аргументи със своите неверни и повърхностни твърдения показват, че се касае, в края на краищата, единствено за един въпрос, като този на надмощието, при който справедливост и разум не играят никаква роля.

Съвсем безпристрастно погледнато, същите тези доводи, които на времето можеха да бъдат направени като възражение против завладяването на колониите, говорят днес в полза на възвръщането им. Липсата на собствено пространство за стопанското ни развитие принуждава Германия да задоволява своите нужди за съществуването си чрез едно по-широко участие в международната търговия, а така също и в обмена на блага. Тъкмо онези страни, които имат на лице неограничени стопански възможности, било чрез разширение на собствената си територия, било чрез добиване на нови обширни области, т. е. на колонии, трябва да знаят, че без достатъчни източници на хранителни продукти и на някои необходими сурови материали, стопанството на един народ не може да се развива. Ако тези условия липсват у един народ, то

същият се вижда чисто и просто принуден да вземе участие на всяка цена в световното стопанство, и то в един размер, който би могъл да се окаже за други държави даже нежелан. Още преди няколко години, когато Германия въведе 4-годишния план, под натиска на стеклите се обстоятелства, чувахме тогава, за наше голямо учудване, искрено звучащия упрек от устата на английски политици и държавници, че Германия се изолирала въобще от международното стопанство и световната търговия с тази своя стопанска политика, за което те съжалявали.

Аз отговорих на г-н. Идън, че това опасение е преувеличено и макар и да бъде искрено изказано, не отговаря на истината. Днешните условия въобще налагат на Германия да участва в международната размяна. Също и самата нужда ни кара да вършим това, даже и тогава, когато методите на нашето участие, може би, да се явят неудобни за този или онзи съучастник.

Върху този въпрос може да се каже още и следното: възражението, какво световната търговия отбелязвала регрес, поради германските методи за една взаимна размяна в световната търговия, би могло да се отнася само до онези, които имат вина за това състояние на нещата. А това с онези интернационално-капиталистически държави, които чрез своите моментни манипулации разстроиха съзнателно всека здрава връзка между отделните национални монети, за да прокарат своите егоистични намерения. При така сложилите се условия германската система - срещу една добросъвестно изпълнена работа да се даде също така една добросъвестна изработка - е, обаче, едно по-добро средство, отколкото заплащането с девизи, които една година по-късно се обезценяват с толкова и толкова процента. Ако известни страни нападат германската система, то сигурно го вършат главно заради това, че с германската метода за уреждане, на търговския обмен, интернационалните моменти и борсови спекулации се отстраняват в полза на едно добросъвестно сключване на търговски сделки. Впрочем Германия не налага никому своите търговски методи; но тя не допуска да ѝ се предписва от някакъв парламентарен демократ, по какви принципи тя трябва да се ръководи или бива да се ръководи. Ние сме купувачи на доброкачествени хранителни продукти и сурови материали и доставчици на също така доброкачествени стоки! Ясно е, че всичко, което едно стопанство само не може да произведе, може да го внесе само посредством един засилен износ, т. е. под формата на един допълващ нуждите внос. Понеже един народ без достатъчни възможности за стопанско развитие е просто принуден - както вече изтъкнах това - да внася чуждестранни сурови материали и хранителни произведения, принудено е също така и стопанството да се ръководи от най-наложителната заповед, каквато може да има, а именно, от заповедта на нуждата, т. е. от изискванията на нуждата! Германия се мъчи да покрие една голяма част от нуждите си тъкмо чрез 4-годишния план; така тя освобождава чужди пазари от германската конкуренция.

Принуждението, под което е поставена германската стопанска политика, е толкова голямо, щото никакво заплашване с капиталистически средства не може да ни спре в тази наша стопанска дейност. Двигателната сила на тази дейност не лежи в стремлението за печалби на отделни капиталистически предприемачи, а в причинените по чужда вина нужди и лишения на цел един народ, и то причинени без каквото и да било оправдателно основание.

При това е съвсем безразлично, какъв е режимът, който брани интересите на германския народ, а е от значение само това: дали те се бранят и дали са запазени. А това ще рече, че и един друг режим не би могъл да пренебрегне тези стопански обусловени необходимости. И той би трябвало да постъпва също така, както и днешният, ако не би искал да изложи безотговорно една голяма нация на стопански и културен упадък. Под действието на репарационната политика, германският народ е изцерен не само от редица илюзии, но и от много икономически идеологии, както и от буквално осветените финансови схващания. Ако нуждата никога отваря очите на хората, то тя е направила това с германския народ. Нуждата ни накара преди всичко да разберем, че най-важният капитал на една нация се крие в нейната работна сила.

Всички запаси на злато и девизи бледнеят пред творческата сила и способностите на един планомерно организиран национален труд на даден народ. Ние се смеем днес на онази епоха, през която нашите икономисти поддържаха мнението, че стойността на една монета се определяла от намиращите се в трезорите на държавните банки запаси от злато и девизи и че тя се гарантирала от тях. Напротив, ние установихме, че стойността на една монета се крие в производителните сили на един народ, че нарастващото производство поддържа стойността на парите - и даже може и да я подобри при известни обстоятелства - докато всяко намаление на производствения капацитет води неминуемо, рано или късно, към обезценяване стойността на парите.

И така, националсоциалистическата държава успя да стабилизира стойността на народната монетна единица в една епоха, когато финансистите и икономистите от другите страни предсказваха, че след три или шест месеца щяла да настъпи стопанска криза у нас. Нашата държава стабилизира монетата посредством едно извънредно голямо засилване на производството. Постигна се едно естествено съотношение между увеличаващото се германско производство и намиращите се в обръщение пари. Поддържането на стабилни цени беше възможно само чрез поддържането и на стабилни надници. Нарастването на националния доход в Германия през последните 6 години отговаря на увеличението на производството. Само по този начин беше възможно да се въведат 7-те милиона безработни в производствения апарат, т. е. да могат да печелят, и то не само да печелят, но да могат със сигурност да свържат двата края; тази сигурност се състои в това: срещу всяка тям изплатена марка се произвеждат постоянно блага в съответния размер. В други страни се прилагат тъкмо обратни методи. Намаляват производството, увеличават националния доход чрез

повишение на надниците, намаляват така покупателната сила на парите и докарват най-сетне обезценяване на парите. Аз признавам, че германската метода по само себе си не е популярна, т. е. не е позната, така като тя не означава нищо друго, освен че едно увеличение на надниците може да се прокара само посредством едно увеличение на производството и че производството е първичната, а повишението на надниците - вторичната величина. Или с други думи, че въвеждането на 7 милиона безработни в полето на труда по начало не беше една проблема за надници, а един чисто производствен въпрос. Всяко по-нататъшно увеличение на общия трудов капацитет, който може да се постигне, било чрез едно интензифициране на работата, било чрез технически усъвършенствания на труда, ще доведе едва тогава до едно повишено участие на отделния жител в нарасналата консумация и следователно, до едно действително увеличение на надниците, когато и последната работна ръка е в Германия е привлечена в производствения процес.

Нам е напълно ясно, Господа народни представители, че едно такова допълнително увеличение на производствения капацитет не може да се постигне само в областта на нашето продоволствие. Това, което германският селянин изкарва из недрата на германската земя, е невероятно и фантастично. Той заслужава нашата най-дълбока благодарност! Но има една граница на всяко по-нататъшно увеличение на производството, която е определила самата природа. А това значи, че германската консумативна способност ще трябва - в случай че не настъпи промяна в положението - да си наложи едно естествено ограничение в рамките на производството на хранителни продукти. Създаващото се така положение е поносимо по следните два начина:

1. Посредством един допълнителен внос на хранителни произведения, т. е. посредством един увеличен износ на германски произведения, при което трябва да се има пред вид, че за фабрикацията на тези произведения ще трябва да се внасят отчасти сурови материали от чужбина, така че само с една част от равностойността на този износ ще може да се закупят хранителни продукти, или

2. Посредством едно разширение на териториалното пространство на нашия народ, за да може по този начин чрез собственото стопанство да се разреши проблема за прехраната на Германия.

Понеже второто разрешение понастоящем не е реализуемо, поради продължаващото още заслепяване на държавите-победителки, ние се виждаме принудени да потърсим разрешение чрез първия начин, т. е. ние трябва да правим експорт, за да можем да купуваме хранителни продукти, и второ, ние трябва още повече да изнасяме, понеже самият този експорт изисква сурови материали, каквито ние не притежаваме, за да можем да осигурим на нашето стопанство тези допълнителни сурови материали. Това принудително положение не е, следователно, от капиталистически характер, както е, може би,

случаят в други страни, но то представлява най-суровата нужда, която може да сполети един народ, а именно - грижата за всекидневния хляб.

И ако относно този въпрос се отправя те заплашвания от страна на чуждестранни държавници, заплашвания във форма на кой знае какви стопански контрамерки, то аз мога тук само да дам уверение, че при подобен случай би се започнала една отчаяна икономическа война, която за нас ще бъде лесна за водене. На всеки случай по-лека, отколкото за другите преситени нации, понеже мотивът за нашата стопанска борба ще бъде опростен, а именно: германски народе, искаш ли да живееш, ще трябва да изнасяш, иначе ще загинеш!

Аз мога да заявя пред всички интернационални скептици, че германският народ няма да загине, поне в никакъв случай поради тези причини, а ще живее. Той ще постави, ако стане нужда, цялата своя работна мощ на разположение на новото националсоциалистическо управление за воденето и изнасянето на една подобна борба. Колкото се отнася само до управлението, то мога да дам уверение, че то е решено на всичко.

Едно окончателно разрешение на тази проблема - едно разумно разрешение - ще настъпи чак тогава, когато алчността на отделни народи бъде изместена от естествения човешки разум, тоест когато ще се разбере, че поддържането на една неправда е безполезно и глупаво не само от политическа, но и от стопанска гледна точка.

Доколко една закоравяла нетърпимост се оказва в стопанско отношение неразумна, може да се види от следното: през 1918 година се свърши войната, а през 1919 година бяха отнети колониите на Германия. Те със свършено без значение за новите им притежатели от стопанско гледище. Те не могат да бъдат нито оползотворени, нито пък истински интензивно разработени. Но тяхното отнемане представляваше една част от формулираното в 447-те членове на Версайския договор унижение спрямо един голям, 80-милионен народ. Беше решено тогава да се направи завинаги невъзможно съществуването на Германия като една нация с еднакви като на другите нации права. Какъв беше, прочее, резултатът на тази политика на омраза? Икономически, това беше унищожението на всяка възможност за възстановяване на световната търговия. От военно гледище - задължението за победените да поддържат намалени въоръжени сили, което трябваше, по-рано или по-късно, да ги накара да се освободят от това задължение чрез сила.

Аз правих през 1933 и 1934 год. неколнократни предложения за едно разумно намаление на въоръженията. Те претърпяха същия студен отказ, както и искането за връщане на отнетите германски колонии. Ако днес тези гениални държавници и политици в другите страни направят едно приблизително изчисление върху чистата печалба, която е произлязла от това военно и колониално неравенство, на което те така ревностно държат - произлязла също

така и от неравенството в правата, изобщо - тогава те сигурно не ще могат да отрекат, че тяхното привидно военно надмощие и взетите от Германия прекрасни колониални владения им струват вече премного. Би било по-целесъобразно, тъкмо от икономическо гледище, ако бяха сключили с Германия една политическа и колониална спогодба в рамките на справедливостта, вместо да тръгнат по един път, който докарва на онези интернационални кръгове, които печелят от въоръженията, може би големи дивиденди, но който причинява на народите най-големи тежести. Аз намирам, че трите милиона квадратни километра германски колониални владения, които преминаха в английски и френски ръце, ще струват на Англия - като се вземе предвид и отказа да се дадат на Германия равни политически права - в близко време повече от 20 милиарда златни марки. Аз се боя, че тази цифра ще достигне в едно по-близко или по-далечно бъдеще съвсем други размери. Така, щото ако бившите германски колонии не носят злато, те струват на всеки случай толкова повече пари! Би могло, наистина, да се възрази, че този въпрос стои така и по отношение на Германия. Разбира се! Това не ни радва ни най-малко.

Обаче има един пункт, по който се различаваме от другите, а именно: ние се борим за едно жизнено право, без което не можем по-нататък да съществуваме, докато другите - за една неправда, която им създава само тежести и не им принася никаква полза. Както са сложени обстоятелствата, нам не остава друг изход, освен да следваме една стопанска политика, чрез която да можем да извлечем най-голямата степен на рентабилност от даденото ни пространство за съществуване. Това ни заставя да засилим производителността на труда и да увеличим производството. Така сме принудени също да интензивираме още повече приложението на нашия четиригодишен план. Освен това така се налага да мобилизираме една все по-многобройна работна ръка. С този пункт ние навлизаме в една нова фаза на германската икономическа политика. Докато през първите 6 години след поемането на властта ние преследвахме целта да дадем на безработните, безразлично какво е заниманието им, задачата на следващите години се състои в един грижлив подбор на нашите работници и в една методична регламентация на техния труд, както и в постигането на по-големи резултати от една и съща величина човешки труд, посредством рационализиране и едно по-добро организиране на условията на труда в техническо отношение, и най-сетне, в спестяването по този начин на работна ръка, която да се употреби за едно ново, допълнително производство. Това ни кара да открием по-широко паричния пазар за подобрение на нашите предприятия в техническо отношение и да го освободим така от държавните искиове. Но всичко това прави необходимо по-тясното сближение на стопанството с финансите. Затова аз се реших да тръгна окончателно по пътя, който избрах на 30 януари 1937 год., като превърнах Райхсбанк в един държавен емисионен институт, а не в едно банкерско предприятие, изложено на интернационално влияние.

Ако една част от чуждия свят се оплаква, че така още едно германско предприятие загубва своя интернационален характер, то нека се знае, че нашето твърдо решение е да предадем на всички институции от нашия обществен живот преди всичко германски, т. е. националсоциалистически дух. По този начин останалият свят би трябвало да разбере, колко е погрешно да ни упреква, че сме искали да налагаме нашите германски идеи на чуждия свят и колко по-голямо право би имала Германия да упрекне от своя страна този чужд свят, който постоянства с опитите си да ни кара да приемаме неговите идеи.

Господа народни представители, аз считам днес за дълг на всеки германец и на всяка германка да разбират стопанската политика на германското правителство и да я поддържат с всички средства, а преди всичко - както в града, така и на село - да знаят, че въобще основата на германската стопанска политика не трябва да се дири в никакви финансови теории, но в едно най-елементарно схващане за производството, т. е. в следното: количеството на произведени блага остава единствен решаващ фактор. Фактът, че ни предстоят още ред задачи от извънреден характер, за които трябва да ангажираме голяма част от работната ни ръка, и то за цели непродуктивни като напр. въоръжаването на нашия народ, е за съжаление, обаче не може да се измени.

В края на краищата стопанството на Германия днес се намира в пълна зависимост от сигурността на външното и политическо положение. По-добре е това да се разбира на време, отколкото късно. Ето защо аз считам за най-висока задача на националсоциалистическото управление да стори всичко възможно за засилване на нашата народна отбрана. Аз градя моята политика върху здравия разум на германския народ, а преди всичко върху неговата памет, защото епохата на германското разоръжение не беше идентична с едно пълно международно политическо, пък даже: и само стопанско равноправие, но напротив: това беше епохата на най-ниското унижение, което въобще е бивало налагано на един народ, както и епоха на най-долно изнудвачество.

Ние нямаме основание да приемем, че ако Германия някога пак изпадне в едно подобно положение на немощ, нейната съдба би изглеждала по-иначе, напротив: това с отчасти даже същите държавници, които едно време хвърлиха света в пламъци и които също и днес се мъчат да засилят неприятелските отношения между народите в услуга на онези, които насъскват.

Нека не се забравя, а преди всичко не забравяйте вие, Господа народни представители, че в известни демократически страни изкуственото поддържане на омраза срещу така наречените авторитарни държави изглежда да представлява една от специалните привилегии на политическия живот в демокрациите, т. е. да се възбужда общественото мнение посредством една вълна от отчасти изопачени, отчасти въобще измислени информации, срещу народи, казвам, които не са сторили на другите народи нищо лошо и които нито, пък

имат такова намерение, но които сами десетилетия наред бяха угнетявани от най-тежки неправди.

Ако ние издигаме глас на защита против подстрекателите за война, като г-н Дъф Купър, мистър Идън, Чърчил или мистър Икис и др., то това го смятат като едно накърнение на свещените права на демократическите държави. Според гледището на тези господа изглежда, че само те трябва да имат право да нападат други народи и техните правителства, но че никой не трябва да има правото да се брани срещу техните атаки.

Няма нужда да ви уверявам, че докато Германия е една суверенна държава, тя няма да остави да ѝ се забрани от страна на един английски или американски политик да отговаря на подобни атаки. Що се отнася до запазването на нашия суверенитет като държава, трябва да се знае, че въоръжената сила е, която гарантира този суверенитет завинаги и която ние създаваме; в това направление ние се грижим също чрез подбор на нашите приятели. Само с една обикновена насмешка би могло да се подхвърли твърдението, какво Германия възнамерявала да нападне Америка. А неспирната кампания от страна на известни английски подстрекатели за война би могла да се отмени най-добре чрез мълчание, но ние не можем да пренебрегнем следните факти:

1. Тези демокрации са държави, чиято политическа структура е такава, щото само няколко месеца по-късно най-лошите подстрекатели могат да поемат управлението в ръцете си.

2. Ето защо ние сме принудени - заради сигурността на държавата - да информираме германския народ на време върху тези личности. Понеже германският народ не изпитва никаква омраза срещу Англия, Америка или Франция, а иска да живее в мир и спокойствие, тези народи се насъскват непрестанно от техните еврейски или нееврейски подстрекатели против Германия и германския народ, то последният би изпаднал, в случай че намеренията на тези подстрекатели към война успеят, психологически неподготвен, в едно неочаквано положение. Затова аз намирам за нужно, щото от сега нататък нашата преса и нашата пропаганда да отговарят редовно на атаките, които да бъдат направени достояние на германския народ. Този народ трябва да знае, кои са хората, които искат на всяка цена да предизвикат една война. Аз съм убеден, че тези подстрекатели си правят криво сметката, защото тепърва с предприемането на националсоциалистическата пропаганда в знак на отговор ние ще отбележим същите успехи, каквито имаме във вътрешността на Германия, посредством ефикасността на нашата пропаганда, с ликвидирането на еврейския световен неприятел. В скоро време народите ще разберат, че националсоциалистическа Германия не преследва никаква враждебност спрямо други народи, че всичките твърдения относно някакви нападателни намерения на нашия народ спрямо други народи произлизат или от болезнена истерия, или пък от страх за самосъхранение на отделни политици и са следователно, чисти

лъжи, че тези лъжи, обаче, служат като спасителен пояс за материалните интереси на безсъвестни спекуланти. Освен това интернационалното еврейство се надява да задоволи по този начин своята жажда за отмъщение и печалба, но всичко това представлява нечувани клевети, които се отправят към един голям и миролюбив народ. така например, германски войници досега никога не са били на американска земя, освен в услуга на борбите за американската независимост и свобода, обаче американски войници бяха докарани в Европа, за да помагат при сломяването на една голяма, бореца се за свободата си нация.

Не е Германия, която нападна Америка, а обратно, Америка нападна Германия и както американската анкетна комисия можа да констатира, това нападение е станало не поради никакви належащи мотиви, а само заради капиталистически съображения. Нека всеки знае тук едно: тези опити не могат да повлияят на Германия ни най-малко при уреждането на еврейския въпрос.

Относно еврейския въпрос бих искал да заявя следното: срамна игра е, като се гледа днес, как този демократичен свят се топи просто от състрадание към бедния и измъчен еврейски народ, обаче остава коравосърдечен, щом стане дума за изпълнение на явния дълг да му се притече на помощ. Аргументите, с които се оправдава отказът за помощ, говорят в същност в наша полза, както и в полза на Италия.

Защото се заявява:

1. „Ние - значи демократическите страни - не сме в състояние да приемем евреите“. При това, тези империи нямат дори 10 души на квадратен километър, докато Германия има да изхранва 135 души на квадратен километър, и при все това искат от нея да се справя с това положение.

2. Казват ни: „Ние не можем да приемем евреите, освен ако те носят от Германия със себе си известен капитал за имигрирането им“.

Германия, впрочем, беше в продължение на столетия търпелива по отношение подслона, който им даде, макар че те не притежаваха нищо друго, освен заразителни политически и органически болести. Това, което този народ днес притежава, е придобил на гърба на германския народ, посредством нечестни спекулации.

Евреите сърбат днес попарата, която сами са си надробили. Когато веднъж германският народ загуби всички свои спестявания, натрупани с честен труд в продължение на цели десетилетия, вследствие на една въведена и прокарана от евреи инфлация, когато останалият свят отне чуждестранните си капитали от Германия, когато ни отнеха всички колониални владения, то тези филантропически съждения всред демократическите държавници не са играли, както изглежда, някаква важна роля.

Аз мога днес да уверя тези господа, че ние, благодарение на бруталното държане, което демократическите страни имаха в продължение на 15 години

спрямо нас, сме напълно закоравели по отношение на всякакви сантиментални припадъци.

Ние преживяхме това; след като в края на войната в Германия бяха умрели повече от 800 000 деца, вследствие на глад, бяха ни отнети около един милион крави, по силата на жестоките параграфи на един договор, който ни беше наложен от страна на демократическите хуманитарни апостоли. Ние преживяхме също, как над един милион германци-пленници бяха задържани цяла година след свършване на войната, без каквото и да било основание. Ние трябваше да понесем откъсването на повече от един и половина милиона германци от техния дом и имот по нашите погранични области, като ги оставиха само с това, което носеха на гърба си. Ние трябваше да понесем, как откъснаха от страната ни милиони съграждани, без да ги питат, дали те желаеха това и без да им се даде ни най-малка възможност да изкарват за напред препитанието си. Аз бих могъл да изброя тук още дузини подобни примери, едни от други по-страхотни.

Нека ни оставят, прочее, спокойни и да не ни възпяват тези хуманитарни принципи! Германският народ не желае, щото неговите работи да се определят и уреждат от един чужд народ. Франция да бъде на французите, Англия на англичаните, Америка на американците и Германия на германците! Ние сме решили да сложим край на загнездването на един чужд народ, който се беше добрал до всички ръководни места, и да се отървем от него. Защото ние имаме намерение да възпитаваме нашия народ така, щото да може да изпълнява той сам функциите на тези места. Ние имаме стотици хиляди интелигентни деца на селяни и работници. Ние ще ги възпитаваме, ние ги възпитаваме вече и бихме желали, щото те да бъдат тези, които ще заемат най-важните постове в нашата държава, а не принадлежащи на една чужда раса хора. А те ще могат да изпълняват тази задача на еднаква нога заедно с другите образовани среди на нашия народ. Освен това ние искаме нашата германска култура да бъде - както това личи впрочем и от името ѝ - една чисто германска култура, а не една еврейска култура. Ето защо нейното ръководене и нейната администрация ще лежи в ръцете на нашия собствен народ. Ако, обаче, останалият свят надава лицемерно повик срещу изгонването от Германия на така незаменими и в културно отношение ценни жители, то ние се учудваме на последиците от това положение. Защото, колко благодарни би трябвало да ни бъдат другите, загдето ние освобождаваме тези прекрасни носители на култура и ги поставяме на разположение на останалия свет! Този последният не може да изнесе нито едно оправдателно основание, защо не иска да приеме тези хора в границите на своите страни.

Но не може също така да се разбере, защо препоръчват на германския народ да приютява жителите от тази раса, от една страна, а в иначе жадните за тези „ценни хора“ държави се отказва внезапно, под разни предлози, приемането им - от друга страна. Аз мисля, че колкото по-скоро се разреши този

проблем, толкова ще бъде и по-добре, защото в Европа не ще настъпи спокойствие, докато не се ликвидира еврейският въпрос. Твърде вероятно е да се постигне, рано или късно, едно споразумение по този въпрос, даже и между такива народи в Европа, които иначе не биха могли така лесно да се разберат сами.

В света се намират достатъчно земи за напояване, само че трябва да се изостави гледището, какво на еврейския народ било предопределено от Бога да участва с известен процент в живота и дейността на други народи. Еврейството ще трябва да се нагоди към една солидна творческа дейност, също така, както това става и с други народи, или то ще бъде изложено, рано или късно на една страшна криза.

На този, може би, не само за нас, германците, забележителен ден искам да изтъкна следното: през моя живот аз често съм бил пророк и съм бивал в повечето случаи осмиван. Това беше на първо място еврейският народ, който през време на моята борба за поемането на управлението, посрещаше моите предсказания с насмешка, а именно, предсказанията ми, че аз ще поема един ден управлението на държавата и ще разполагам с пълна и неограничена власт над целия народ и ще се заловя с разрешението на много проблеми, между които и на еврейския проблем. Аз мисля, че тогавашните крещящи насмешки на еврейството в Германия са заседнали отпосле в гърлата им.

И днес също искам да бъда пророк, като заявявам следното: ако интернационалното капиталистическо еврейство в и извън Европа успее да тикне народите още веднъж в една световна война, то резултатът от това не ще бъде болшевиизирането на земята и с него една победа на еврейството, а унищожението на еврейската раса в Европа!

Епохата на пропагандираното разоръжение на извън-еврейските народи е изживяна. Националсоциалистическа Германия и фашистка Италия притежават онези уредби, които позволяват, когато стане нужда, да се осветли светът върху същността на един въпрос, който на много народи е инстинктивно ясен, обаче научно неясен.

Днес в някои държави еврейството върши своята подстрекателска кампания под закрилата на намиращия се там в негови ръце печат, филм, радио, театри, литература и т. н. Ако на този народ се удаде още веднъж да тикне народите в една за самите народи безсмислена, но служеща на еврейските интереси борба, тогава ще се появи ефикасността на една информационна служба, благодарение на която Германия се освободи само в продължение на няколко години от еврейството.

Народите не искат повече да мрат по бойните полета, за да печели тази интернационална бездомническа раса от военни доставки и за да задоволява своята старозаветна жажда за отмъщение. Еврейският девиз „Пролетарии от

всички страни, обединявайте се!" ще бъде изместен от една по-висша истина, а именно: **„Трудещи се от всички нации, опознайте вашия общ неприятел!"**

Към нападките, които се отправят спрямо Германия в така наречените демокрации, спада и тази, че националсоциалистическа Германия била против религията. По този повод искам да направя пред целия германски народ следното изявление:

1. В Германия досега никой не е бил преследван заради неговата религиозна принадлежност, нито пък някой ще бъде преследван затова в бъдеще.

2. Националсоциалистическата държава е поставила от 30 януари 1933 година до днес следните произхождащи от данъчни постъпления суми на числящите се към две религии църкви:

През фин. година	милиона райхсмарки
1933	130
1934	170
1935	250
1936	320
1937	400
1938	500

Към тези суми трябва да се прибавят още кръгло по 85 милиона Райхсмарки годишно от субсидии на отделните германски области и кръгло по 7 милиона райхсмарки от субсидии на общините.

Освен това църквите в Германия са най-големият собственик на недвижими имоти след държавата. Стойността на техните земеделски и горски имоти възлиза на една сума от кръгло 10 милиарда райхсмарки. Доходите от тези имоти се изчисляват на повече от 300 милиона годишно. Към това трябва да се прибавят и многобройните дарения, завещания и преди всичко сборът от църковните лепти. Църквата в националсоциалистическата държава се ползува с данъчни облекчения в различни случаи и е въобще освободена от данъци при дарения, завещания и пр. Ето защо - на кратко казано - е безсрамно от страна особено на чуждестранни политици, когато се осмеляват да твърдят, че третият Райх бил враждебно настроен спрямо религията. Ако германските църкви, обаче, биха счели това положение наистина за непоносимо, то националсоциалистическата държава е във всеки момент готова да прокара едно рязко разграничение между църква и държава, както е случаят във Франция, Америка и други страни.

Аз си позволявам да повдигна следния въпрос: какви суми са отпуснали за същото време Франция, Англия или Съединените щати на техните църкви от обществени държавни средства?

3. Националсоциалистическата държава не е затворила нито една църква, нито пък е попречила на някое богослужение, а също така не е упражнявала никакво влияние върху формата на богослужението. Тя не се е бъркала нито върху учението, нито върху изповеданието на която и да било религия. В националсоциалистическата държава всеки може да изповядва, каквато си иска религия.

Обаче националсоциалистическото управление ще постави решително всеки духовник на своето място, ако би дръзнал да служи, вместо на Бога - на една мисия с цел да ругае нашата днешна държава, нейните организации или самите нейни ръководители, както и не ще търпи да руши някой тази държава. Духовници, които не биха се подчинили на законите, ще бъдат преследвани също така, както всеки друг германски гражданин. Тук трябва да се подчертае, че има десетки хиляди духовници от християнските религии, които изпълняват техните черковни обязанности даже и по-добре от политическите подстрекатели, без да са влезли някога в разрез със законите на страната. Държавата вижда своята задача в това да следи за изпълнението на тези закони, а отстраняването на държавни неприятели е един неин дълг.

4. Националсоциалистическата държава не е нито измамническа, нито продажна. При все това съществуват известни основни принципи на морал, чието съблюдаване лежи в интереса на физическото здраве на един народ, за които ние не може да не държим сметка. Педерастия и насилия над деца се наказват в тази държава от законите, безразлично от кого се извършват такива престъпления.

Когато преди 5 години ръководни лица от националсоциалистическата партия се провиниха с подобни престъпления, бяха разстреляни. Ако други лица от обществения или частния живот или даже духовници извършват такива мерзости, се наказват съгласно законите със смърт или строг тъмничен затвор. Провинения от страна на духовници по отношение на другите техни завети, като целомъдрие и пр. не ни интересуват ни най-малко. Също така и нашият печат не е писал нито дума върху такива работи.

Впрочем, тази държава се намеси само веднъж във вътрешния ред на църквите, а именно, когато аз през 1933 година се опитах да обединя печално раздробените протестантски областни църкви в Германия в една голяма и мощна църква. Този опит, обаче, пропадна поради съпротивата на отделни областни владици. Така че този опит беше изоставен; действително, не е наша задача да защитаваме или да засилваме протестантската църква срещу нейните собствени представители.

Ако в чужбина, а по-специални известни демократически държавници се застъпват така ревностно за отделни духовници, то такава една постъпка може да крие в себе си само политически основания, понеже същите тези държавници мълчат, когато в Русия стотици хиляди духовници бяха избити или изгорени; те

мълчаха също, когато в Испания десетки духовници и калутерки биваха избивани по най-зверски начин или биваха живи изгаряни. Те не можеха и не могат да отричат тези факти, но те мълчаха и продължават да мълчат още. Но тъкмо вследствие на тези кръвопролития аз ще трябва да заявя това особено пред демократическите държавници - многобройни националсоциалистически и фашистки доброволци се поставиха на разположение на генерал Франко, за да спомогнат да се предотврати едно по-нататъшно разпространение на тази болшевишка кървава самозабрава над Европа, а така също и на по-голямата част на цивилизованото човечество. Защото грижата за запазване на европейската култура и на истинската цивилизация беше импулсът, който накара Германия да се намеси в тази борба на страната на национална Испания срещу болшевишките рушители.

Един трагичен знак за манталитета в различни страни е, че те не могат да си представят въобще една такава постъпка, изхождаща от безкористни подбуди. Така, националсоциалистическа Германия взе участие във възстановителната борба на генерал Франко от горещото желание да го види победител и спасител на своята страна от една опасност, на която и Германия беше веднъж сериозно изложена.

Следователно, не могат да бъдат симпатиите или съчувствието към преследването на духовници мотивът, който кара демократическите държавници да се застъпват за отделни, влезли в конфликт със законите в Германия духовници, но това е интересът към неприятелите на германската държава, който ги потиква да постъпват така. Нека се вземе тук следното под внимание: ние ще закриляме германските духовници като служители на Бога, обаче ще отстраним тези от тях, които биха се проявили като политически врагове на нашата държава. Ние се надяваме по този начин да предотвратим най-лесно такива последици, които - както показва испанският пример - иначе биха довели до предприемането на една отбранителна акция от непредвидени размери.

Бих искал да добавя тук и това: изглежда, че в чужбина се поддържа в известни кръгове мнението, какво особено високото разтръбяване на симпатии към такива елементи, които са влезли в разрез със законите в Германия, би докарало едно облекчение на тяхното положение. Може би да се надяват да могат да упражняват върху германското управление едно терористично влияние в горния смисъл посредством известни публицистически методи. Това мнение се гради върху една основна грешка. С подкрепянето на известни враждебни спрямо държавата предприятия от страна на чужбина ние виждаме окончателното потвърждение относно техния предателски характер. Защото имаше само една опозиция срещу един режим, която не е срещнала симпатии от страна на демократическия свет. Но също и преследването или наказването на един такъв политически подстрекател не е извикало симпатии у тях. А кога е имало в Германия една по-силна опозиция от национал-социалистическата

такава? Никога една опозиция не е бивала потискана, преследвана и насъсквана с по-долнопробни средства, отколкото тази на националсоциалистическата партия. Обаче, за наша чест, можем да установим, че ние никога не сме се ползували със съчувствие или подкрепа от чужбина. Тази подкрепа изглежда, че е била предназначена само за онези, които имаха намерение да разстроят Германия. Ето защо ние виждаме във всеки отделен такъв случай едно належащо основание за вземане на още по-строги мерки.

При наличността на опасностите, които ни застрашават, аз изпитвам голяма радост да виждам в Европа и извън Европа държави, които, подобно на германския народ, са принудени да водят най-тежки борби за своето съществуване, като Италия и Япония. В днешния европейски свят италианците са като потомци на античния Рим, а ние немците като такива на тогавашните германци, най-старите, а с това най-дълго стоящите във взаимна връзка народи. В моята реч в Палацо Венеция в Рим, по случай моето посещение в Италия, аз заявих, че конфликтите и борбите, които тези два могъщи народа са били принудени в продължение на столетия да водят, без каквато и да било за тях полза, са били едно нещастие. Обаче из гънките на тази хилядогодишна съдба се роди една общност, която не е свързана само чрез многобройни кръвни нишки, но която се оказа преди всичко в историческо и културно отношение от неопценимо значение.

Колкото се отнася до старите германци, в областта на тяхната държавна организация, а също и в областта на тяхното народностно развитие, както и в областта на общата култура, те дължат на античната култура извънредно много. От тогава изминаха почти две хилядолетия.

Също и ние дадохме своя дял за развитието на културата в значителен размер. Ние, обаче, останахме постоянно в една близка духовна връзка с италианския народ, с неговото културно и историческо минало. Деветнадесетият век докара едно удивително сходно държавно развиване на обособяване. Германските племена се обединиха в германския Райх, а италианските държавици - в Царство Италия. А даже веднъж, през 1866 година, по стечение на обстоятелствата тези два народа трябваше да се бият рамо до рамо за тяхното държавно изграждане.

Днес преживяваме за втори път същото това събитие. Един държавник от вековен мащаб предприе първи да противопостави на оказалия се вече безплоден демократически дух в неговата страна с успех една нова идея и в разстояние на няколко години пожъна победата. Мъчно може да се прецени, какво означава фашизмът за Италия. Каквото е допринесъл той за развитието на европейската култура е нещо безценно. Кой не бива въодушевен при едно посещение на Рим или Флоренция от мисълта, каква съдба биха имали тези единствени по рода си паметници и ценности на човешкото изкуство и култура,

ако Мусолини и неговият фашизъм не биха успали да спасят Италия от болшеvizизма!

Германия се намираше пред същата тази опасност. Тук чудото на спасението беше докарано чрез националсоциализма. Върху тези две държави се крепи мислено надеждата на безброй хора от всички раси в едно ново възраждане на нашата епоха. Ето защо солидарността между тези две нации е нещо повече от една егоистична сметка. В тази солидарност се крие спасението на Европа от болшевишкото рушение. Когато Италия започна своята диктувана от нуждата за съществуването си героична борба в Абисиния, Германия затова застана на нейна страна. През 1938 година фашистка Италия ни засвидетелства богато това приятелство.

Нека никой в света не се лъже върху решението, което националсоциалистическа Германия взема спрямо тази приятелска страна. За мира може да е само от полза, когато се знае, че Германия ще мобилизира и ще се нареди на страната на своята приятелска държава, в случай че днешна Италия бъде нападната независимо от какви мотиви. Нека никой не се остави да бъде съветван от онези, които вегетират във всяка държава като самотни малодушни индивиди и които не могат да разберат, че в живота на народите може да има като призван съветник извън страхливостта, и други два фактора, а именно, куражът и честта.

Колкото се отнася до националсоциалистическа Германия, то тя знае, каква съдба би я очаквала, ако никога би се отдало на някоя интернационална сила да сломи фашистка Италия безразлично от какви подбуди. Ние разбираме последствията, които биха произлезли от това и не се боим да погледнем към тях с пълно хладнокръвие. Съдбата на Прусия през 1805 и 1806 г. няма да се повтори в германската история. Малодушните хора, които през 1805 г. бяха съветници на Пруския крал, не съществуват в днешна Германия като такива. Националсоциалистическата държава вижда опасността и е решена да се готви за отстраняването ѝ.

Аз знам при това, че не само нашата войска е годна за една висша военна акция, но че също така и италианската народна отбрана е на такава висота. Защото така, както днешната германска армия не може да се преценява според старата армия от времето на 1848 година, също така не може да се преценява модерна фашистка Италия според епохата на италианската държавна разпокъсаност.

Само една истерична, колкото ограничена, толкова и нетактична, както и злонамерена преса можа в едно най-кратко време да забрави, че тя едва преди няколко години се бламира със своите пророчества относно изхода на италианската военна акция в Абисиния, както се бламира и сега наново в преценката си върху националните сили на Франко. Това са хората, които коват историята; те създават инструментите, необходими за формиране на историята,

а преди всичко те им дават техен отпечатък. Големи държавници представляват от само себе си най-яркото и силно олицетворение на един народ.

Националсоциалистическа Германия и фашистка Италия са достатъчно силни, за да бранят мира срещу когото и да било или да ликвидират решително и успешно един от неотговорни сили лекомислено предизвикан конфликт. Това не означава, че ние, германците - както това се пише от една безотговорна преса, всеки ден желаем една война, но че:

1. Ние разбираме добре, какво и други народи искат също така да си осигурят своя дял в разпределението на богатата на света, който дял отговаря на числеността на тяхното население, на техния кураж и на техните заслуги и че

2. Ние сме решени, признавайки тези права, да защитаваме взаимно нашите общи интереси.

Но това означава преди всичко, че ние по никакъв начин няма никога да отстъпим пред изнудвачески заплахи.

Така, нашите отношения с Япония се определят от твърдото решение за борба с болшевишката опасност, която застрашава просто заслепения свят от болшевизиране. Противо-болшевишкият пакт ще стане един ден, може би, звено на една група от сили, които ще имат за цел да парират сатанинската опасност, която застрашава мира и световната култура.

Японският народ, който ни даде през последните две години толкова много примери на своето голямо геройство, представлява, без съмнение, един защитник на човешката цивилизация, намиращ се на другия край на света. Едно негово проваляне не би било от полза за европейската или извън европейската култура, но би докарало само едно сигурно болшевизиране на Източна Азия. Извън заинтересованото интернационално еврейство никой друг народ не може да желае подобно събитие.

След като огромните усилия през миналата година се увенчаха най-сетне с едно миролюбиво разрешение, ние отправяме, без друго, нашата благодарност на Мусолини, както и на другите двама държавници, които в критическите часове оцениха по-високо значението на мира, отколкото поддържането на една неправда.

Германия няма никакви териториални искания спрямо Англия и Франция, освен искането за възвръщане на нашите колонии. Ако, от една страна, разрешението на този въпрос би допринесло за омиротворяването на света, то не представлява, от друга страна, една такава проблема, която би предизвикала от само себе си война. съществуващите днес в Европа натегнатости са преди всичко резултат на безскрупулните машинации на една безсъвестна преса, която не остава да мине ден, без да тревожи човечеството с нови, колкото глупави, толкова и неверни, аларми. Това, което известни органи си позволяват, като тровят духовете на света, трябва да се смята за криминално престъпление. В

последно време се правят даже опити да се привлече също и радиото в услуга на тази интернационална провокаторска кампания.

Бих желал да изкажа тук следното предупреждение: ако предаванията по радиото от известни страни за Германия не престанат, то в най-близко време ние ще им отговорим. Дано не се явят тогава управниците на тези страни с настоятелна молба да искат да се възстанови старото положение, защото аз продължавам да вярвам, че нашата информационна служба ще бъде по-ефикасна от лъжовната кампания на тези евреи, които насъскват народите едни срещу други. Също и оповестяването на американски филмови дружества, че ще бъдат изготвени „анти-нацистки“, т. е. германофобски филми, може да ни накара най-сетне да разрешим на нашето производство на филми с антисемитски такива. И по този въпрос не трябва да си правят вън илюзии върху последиците. Има голям брой страни и народи, които сигурно ще се интересуват за такива документирани филми по един важен въпрос.

Ние вярваме, че ако се успее да се сложи край на интернационалните еврейски подстрекателства, разбирателството между народите ще може да дойде по-скоро. Само тези елементи мечтаят постоянно за война. Аз, обаче, вярвам в един продължителен мир! Защото, какви са интересите и различията, които делят, напр. Англия и Германия? Повече от един път съм декларира, че няма германец, а особено националсоциалист, който би желал, дори и мислено да причини затруднения на Британската империя.

Също и от Англия се чуват гласове на справедливо и спокойно мислещи хора, които изразяват същото поведение спрямо Германия. Ще бъде щастие за цел свят, ако двете нации биха могли да постигнат едно истинско разбирателство и сътрудничество. Това се отнася също и до нашите отношения спрямо Франция.

Тези дни навършват пет години от подписването на пакта за ненападение с Полша. Днес едва ли някой измежду истинските приятели на мира ще оспори значението на това споразумение. Нека човек си зададе въпроса, какво би станало от Европа, ако това наистина щастливо споразумение не беше се сключило преди пет години! Големият полски маршал и патриот стори така една така значителна заслуга спрямо своя народ, каквото направи и националсоциалистическото правителство така спрямо германския народ. Също и през тревожните месеци на миналата година германо-полското приятелство се оказа като един облекчителен фактор за политическия живот в Европа.

Нашите отношения с Холандия почиват върху едно старо, изпитано приятелство, върху общи интереси и върху едно традиционно взаимно уважение. С радост Германия прие да сътрудничи за поправяне на нещастията, което сполетя на времето Унгария.

Една държава, която от войната насам привлича все повече нашето внимание, Югославия. Уважението, което германският войник изпитваше на

времето към този храбър народ, се затвърди от тогава и се разви в едно искрено приятелство.

Нашите стопански отношения с тази страна се развиват също така добре, както и с приятелски разположените страни: България, Гърция, Румъния и Турция. Основата на този стопански обмен трябва да се търси в естествените възможности, които тези страни откриват на Германия за една взаимно допълваща дейност.

Германия е щастлива, че има днес напълно спокойни граници на запад, на юг и на север.

Нашите отношения с държавите на запад и на север, т. е. с Швейцария, Белгия, Холандия, Дания, Норвегия, Швеция, Финландия и Балтийските държави толкова по-задоволителни, колкото по-силно се появяват там тенденции за освобождаване от известни параграфи от пакта на Обществото на народите, които крият опасности за война. Никой не може да оцени повече от Германия факта да виждаш около себе си неутрални държави и истински приятели. Дано и Чехословакия успее да намери пътя, който води към спокойствие и вътрешен ред и който да изключи един обрат в положението, каквото беше под управлението на бившия президент д-р Бенеш.

Присъединяването на Унгария и на Манджуко към анти-комунистическия пакт е един радостен симптом за засилване на световната съпротивителна сила срещу висящото над народите заплашване от страна на юдео-интернационалния комунизъм.

Отношенията на Германия с Южно-американските държави са напълно задоволителни, а стопанският обмен със същите напредва постоянно.

Нашите отношения със северно-американските Съединени Щати страдат от една клеветническа кампания, чрез която се опитват - под предлог че Германия заплашвала американската независимост или свобода - да въвлекат цял един континент в услуга на някакви политически или финансови интереси, чиито цели лесно могат да се доловят, срещу народно управляваните авторитарни държави в Европа. Никой от нас, обаче, не иска да вярва, че тази кампания изразява волята на милиони американски жители, които, въпреки широката юдео-капиталистическа пропаганда чрез печата, радиото и филма не могат да се съмняват и за момент, че няма нито една вярна дума във всички тези твърдения.

Германия желае със Съединените Щати, както и въобще с всички останали страни, мир и приятелство. Тя отказа всякаква намеса в американските работи, но също така категорично тя отхвърля всякаква намеса от американска страна в германските работи.

Ако Германия поддържа, например с Южно или Централно-американските държави стопански връзки и ако тя сключва сделки с тях, то това

не интересува никого друго, освен тези държави и нас. Германия е във всеки случай една суверенна и голяма държава и не може да бъде контролирана от американски политици.

Освен това аз мисля, че всички държави имат днес да разрешават толкова много проблеми от вътрешен характер, щото би било щастие за народите, ако отговорните държавници биха се грижили само за собствените на страните им работи.

Колкото се отнася до Германия, аз знам от личен опит, че поставените на дневен ред задачи са толкова големи, щото те надхвърлят интелектуалните възможности и енергията на един единствен човек, за да може да се справи с тях.

Ето защо аз мога да дам от мое име и от името на моите сътрудници уверение, че нашата дейност има като изключителна задача осигуряването на условията и възможностите за съществуването на нашия народ и на нашата държава, които могат да се гордеят с едно славно хилядогодишно минало.

Господа народни представители от първия Райхстаг на Велика Германия, приключвайки моето днешно изложение, моят поглед се отправя наново към миналите години на борба и към епохата на осъществяването на нашите възжелания. Тези години представляват за по-голямата част от нас смисъла и съдържанието на съществуването ни. Ние знаем, че нищо по-величаво не може да се даде на нашия народ, така също и на нашия личен живот. Ние успяхме най-сетне да осъществим Великия Райх на нашия германски народ, и то без кръвопролития. На всеки случай ние не искаме да забравим, че това не е постигнато без скъпи жертви за мнозина измежду нас.

Ние трябваше да се откажем от ред традиции, към които бяхме привикнали, от много скъпи спомени и някои ценни символи. Отделните вътрешни германски „провинции“ изчезнаха, техните знамена бяха прибрани, техните традиции изгубиха от значението си, но ние знаем много добре, че никоя от генерациите, които са работили за изграждането на Германия през нейната история не е била пощадена по отношение на такива скъпи чувства. Откакто първите германски херцози се мъчеха да образуват от примитивни племена по-обособени единици, това тяхно стремление ги принуждаваше да пожертват институциите, с които те бяха привикнали, скъпи спомени, обещания за верност и други подобни неща. Почти 2 000 години са били нужни за една такава еволюция, докато тези разпръснати племена на един народ, тези „провинции“ и безброй държавици станаха една държава. Това развитие на германската нация трябва да се счита - в своите общи черти - за вече завършено. Така Велика Германия обхваща цялата хилядогодишна борба за съществуване на германския народ.

Тъй, както всички струи на германската кръв се вливат в нея, така също се съединяват в нея всички традиции от миналото, символите и знамената на отделните германски племена, но преди всичко онези велики хора, с които

германците са имали основание да се гордеят. Защото, в какъвто и лагер да са се намирали през тяхното време, тези смели принцове и велики крале, генералите и могъщите императори, както и големите умове и герои на миналото, те всички бяха само оръдия на Провидението при създаването и развитието на една нация. Засвидетелствайки им нашата признателна почит в този велик Райх, нам се открива прекрасното богатство на германската история. Нека благодарим на Всевишния, че Той благослови нашата генерация и нас да можем да преживеем тази епоха и този час.

Фюрерът отговаря на Рузвелт

Реч на Фюрера и райхсканцлер Адолф Хитлер, произнесена пред германския Райхстаг

Берлин, 28 април 1939 г.

Господа народни представители от Германския Райхстаг,

Нрезидентът на Северноамериканските съединени щати ми отпрати една телеграма, чието странно съдържание ви е вече известно. Понеже останалият свят, още преди да я получа, вече беше научил чрез радиото и печата съдържанието ѝ, ние също узнахме чрез многобройните коментари на големите демократически вестници, че при тази телеграма се касае, за един много ловък, тактически документ, целящ да хвърли върху управляваните от народа авторитарни държави цялата отговорност за войнолюбивите мерки на плутократиите. Аз реших да свикам Германския Райхстаг, за да ви дам възможност, в качеството ви на избрани представители на германския народ, вие най-напред да узнаете моят отговор. Следователно, на вас предстои да го одобрите или отхвърлите.

При това аз намирам за уместно да следвам избора от самия президент г-н Рузвелт път, като също и аз направя моя отговор достойно същевременно и на останалия свят, с помощта на всички наши средства.

Аз ще се възползвам, обаче, от случая да дам едновременно израз и на онези чувства, които изпитвам във връзка с развилите се през миналия месец март големи исторически събития.

Дължим, прочее да благодарим на Провидението за успешния край на тези събития, станали без проливане на кръв, както и за избавлението на нашия народ от неговото печално падение. Благодарение на Божията воля, успяхме да освободим нашия германски народ от оковите на най-тежкия мирен договор в историята на народите и да го насочим към едно по-светло бъдеще.

От деня, в който аз встъпих в политическия живот, не съм имал друга мисъл, освен възстановяването свободата на германската нация, затвърдяването на държавната власт на Райха, премахването на вътрешното разединение на нашия народ, както и осигуряването на едно независимо съществуване в стопанско и политическо отношение.

Аз възстанових само това, което беше разрушено от сатанинска злоба или човешко безумие. Ето защо аз не съм предприел нищо, което би накърнило чужди права, а възвърнах на германския народ едно негово право, потъпкано преди двадесет години. В границите на днешна Велика Германия не се намира никаква област, която да не ѝ е принадлежала още от най-стари времена, която да не е била свързана с нея или да не се е намирала под неин суверенитет. Още далеч преди откриването и заселването на американския континент от бялата раса, германската държава съществуваше и то не само в нейната днешна големина, но и с още ред други области и провинции, загубени в последствие.

Когато преди 21 години, завърши кръвопролитната Световна война, милиони сърца бяха изпълнени с големи надежди, че ще последва един разумен и справедлив мир, като отплата за народите така тежко пострадали от Световната война. Аз подчертавам „отплата“, защото всички тези хора - безразлично какво становище ще вземат историците един ден - не са били виновни за страшната война. Ако днес наистина в някой страни все още се намират политици, които още тогава се сочеха като отговорници за това нечувано в историята кръвопролитие, то биещите се по фронтовете милиони войници от всички страни и народи заслужаваха съчувствие и съжаление, те не носеха никаква вина. Аз самият, както вие знаете, преди войната никога не съм взимал участие в политическия живот и за това, както милиони други хора, бивайки добросъвестен гражданин и войник, изпълних своя дълг. Ето защо, аз можах по време на войната, както и след нея, да се застъпя с чиста съвест за

свободата и бъдещето на своя народ. Следователно аз мога да заявя, същевременно и от името на милионите невинни хора, че те всички, борейки се, при вярно изпълнение на дълга си в защита на своите народи, притежаваха едно право за справедлив и разумен мир, за да може човечеството да се отдаде най-сетне на едно всеобщо сътрудничество за възстановяване на разрушенията и загубите.

Милиони хора останаха излъгани от този мир, сключен след Световната война, защото не само ние германците и нашите съюзници, но и самите победители пострадаха от действието на мирните договори.

Тогава за пръв път пролича нещастieto, че хора, които не са взели участие във войната, определяха хода на политиката. От друга страна, войниците не познаваха омразата, а напротив, тя се беше загнездила в душите на ония стари политици, които най-грижливо запазваха своя ценен живот от ужасите на войната, които обаче, се нахвърлиха върху човечеството като зли духове на отмъщението. Омраза, злоба и безумие бяха интелектуалните двигатели на Версайския диктат.

Държави с хилядогодишна история бяха насилствено заличени от картата, граждани живеещи съвместно от вечни времена бяха откъснати един от други, жизнени и стопански условия бяха пренебрегнати, а самите народи - разделени на победители и победени.

Този Версайски документ,

остава за щастие и като такъв пред очите на бъдещите поколения. Иначе по-късно биха помислили, че това е рожба на една луда и истерична фантазия.

Близо 115 милиона души бяха насилствено лишени от тяхното право на самоопределение и то не от войниците-победители, а от обезумели политици, като бяха откъснати от стари държави и причислени към новообразувани такива, без оглед на кръвна връзка, на произход, както и без оглед на елементарния разум и на стопанските жизнени условия.

Последиците от това бяха страшни.

Колкото и много да разрушаваха тогава държавниците, те не можаха да отстранят една истина, а именно:

Този голям брой хора, живущи в централна Европа, не могат да изкарат всекидневния си хляб, освен чрез един извънредно интензивен труд и дисциплина, понеже са принудени да живеят в едно извънредно тясно за тях пространство.

Но какво са знаели тези държавници от така наречените демократически империи за тези проблеми? Една шепа хора от глупци и невежи разстрои един

порядък, образуван и съществуващ от 2 000 години насам, в който не по-малко от 140 души на кв. км. са принудени да търсят препитанието си.

При това, когато по-късно този нов световен ред се оказа катастрофален по своите последици, демократическите диктатори на мира от американски и европейски произход нямаха доблестта да поемат отговорността за развилите се събития.

Всеки прехвърля вината другиму, опитвайки се по този начин да се освободи от присъдата на историята. Обаче, тормозените от тяхната омраза и тяхното безумие хора не бяха в състояние да се присъединят към такава една „спасителна“ маневра на своите потисници.

Просто е невъзможно да се изброят разните фази от страданието на нашия собствен народ. Лишен от всичките си колониални владения, както и от паричните си запаси до обедняване, изнуден с наложените му така наречени репарационни плащания, нашият народ изпадна в най-мрачната епоха на своето национално нещастие.

Но обърнете внимание,

това не беше националсоциалистическа, а демократическа Германия. Онази Германия, която беше достатъчно слаба да вярва на обещанията на демократическите държавни мъже!

Вследствие упадъка на страната, германският народ изпадна и в една политическа безпътица. Отчаянието стигна до там, че мнозина измежду поинтелигентните и издигнати хора в Централна Европа започнаха даже да вярват, че в коренното разрушение на един строй - който изглеждаше да се е превърнал в едно проклятие - можеше да се крие една възможност за заздравяване на положението. Еврейски паразити ограбваха народа най-безскрупулно, от една страна, а насъскваха така изпадналите народни маси, от друга. За тази раса нещастieto на нашия народ стана самоцел и тогава ѝ се отдаде да създава подходящите елементи за болшевишката революция, всред набралата се армия от безработни, която представляваше годна за това почва. Разстройството в политическия живот и всяването на заблуждения всред обществото чрез един неотговорен еврейски печат докараха страната до една тежка стопанска криза и следователно - до един духовен упадък, който пък от своя страна улесняваше възприемането на болшевишките превратни идеи.

Армията на еврейската Световна революция - както назоваваха тогава безработните – накрая достигна цифрата от почти 7 милиона.

Германия не познаваше по-рано едно такова състояние. В територията на големия германски народ и на принадлежащата му стара хабсбургска държава, борбата за съществуване ставаше с течение на времето все по-тежка вследствие на извънредно гъстото населяване на земята. Труд и прилежание, пестеливост и любов към дисциплина и ред са качества, които наистина не са довели

населението в тази територия до някакво особено голямо благосъстояние, но все пак са го предпазили от най-горчиво падение в живота му.

Толкова по-голямо бе ожесточението на германската нация от наложения ѝ от демократическите диктатори във Версай позорен мир. Днес ние знаем причините за този ужасен край на Световната война. Това беше на първо място жаждата за трофеи и материални облаги. Това, което в обикновения човешки живот рядко се оказва от полза, се демонстрираше пред човечеството в чрезмерно увеличена форма, едва ли не като някакъв необходим експеримент. Големи народи бяха ограбвани, отнема им се всичко, което може да им се изтръгне, с цел да се води след това един собствен живот в безгрижно безделие. Такова беше мнението на тези стопански дилетанти. За да се постигне тази цел, обаче, трябваше:

1. Да се прибегне към разпокъсване на отделните държави. Така отнеха на Германия колониалните ѝ владения, при все че последните бяха съвсем без значение за световните демокрации. Все с тази цел проникнаха и сред най-важните области на суровите материали, за да ги поставят за всеки случай под тяхно влияние.

2. Стремяха се преди всичко да възпрепятстват едно ново възстановяване и издигане на нещастните народи - жертви на тази демократическа антихуманна игра.

И така създадох сатанинския план да наложат на цели генерации тежести посредством мирните диктати. Цели 60 - 70, а дори и 100 години, Германия трябваше да плаща такива репарационни суми, чието събиране от народа трябваше да остане в действителност неосъществимо. Събирането на такива огромни суми не беше мислимо нито в рамките на възможностите на паричния пазар, нито пък в тези на текущите постъпления в областта на производството, без да пострадат от това и самите интереси на държавите, които наложиха тези контрибуции.

И действително, световното стопанство беше напълно разтроено от версайското безумие на тези демократически диктатори. Тяхното безсмислено дело да разкъсат цели държави и народи докара разпадането на образувани от столетия насам търговско-стопански връзки, а по този начин - и принудителният стремеж към възприемане на автархията в стопанската политика.

Когато преди 20 години аз се записах като член, седми по ред, на тогавашната германска работническа партия в Мюнхен, виждах около себе си все по-ясно печалните последици на този мир. А най-лошото беше - както вече изтъкнах - произлизащото от това състояние пълно отчаяние на народните маси, загубването на всяко доверие в човешкия разум, а даже и в справедливостта, както и бруталното появяване на всички алчни спекуланти.

Доколко ми се отдаде в течение вече на 20 години да извадя една цяла нация от това хаотично състояние и да въведа един нов строй, върху това ще има да се произнесе историята на Германия.

Днес искам преди всичко да ви изложа целите на моите политически планове в областта на външната политика.

Измежду най-безчовечните условия на Версайския диктат завинаги трябва да се смята разпокъсването на германската нация, както и политическото разделяне на нейното жизнено пространство, което тя наследява вече от хилядолетия.

Господа народни представители, аз никога не съм давал, повод за съмнение, че в Европа едва ли някога ще бъде възможно установяването на държавни и народни граници при всестранно съгласие и одобрение. Настъпилото през последните столетия постепенно оформяване и успокояване на движението на народите, от една страна, и образуването на големи групи, от друга, бе последвано от такива обстоятелства, които не могат да не бъдат чувствани от засегнатите като незадоволителни в едно или друго отношение. Напълно илюзорна е обаче, надеждата, че тези народностни формации от миналото са криели в себе си възможности за един компромис, който да осигури зачитането на националното съществуване на европейските народи и на образуваните се държавни групи, един компромис, който би запазил създаденото положение, без да разстрои съществуващия в Европа ред, а с това и развитието на естествените стопански условия.

Световната война елиминира тези надежди. Чрез Версайския мирен диктат не е постигнато разрешение нито на единия, нито на другия от горните два въпроса. Това не стана, защото не се взе предвид правото на самоопределение на народите, нито пък се обърна внимание на техните стопански нужди. При това аз никога не съм изказвал съмнение, че някога не можеше да не настъпи една ревизия на Версайския договор. Аз заявявах това винаги открито и то не от никакви тактически съображения, а от мое дълбоко убеждение.

Като водач на германския народ винаги съм подчертавал, че там, където висшите интереси на европейското съжителство го изискват, отделни национални интереси трябва да останат на второ място. Пак повтарям, че това не са мои схващания от тактическа гледна точка, а са плод на най-дълбоки и сериозни размишления. От тези съображения аз се реших да се откажа от редица спорни области, като взех съответни решения, които оповестих в чужбина и в Германия.

Аз не сторих това, което заяви Франция през 1870/71 год. - че отстъпването на Елзас и Лотарингия е било непоносимо за в бъдеще, но тук аз направих едно разграничение между Саарската област и двете предишни германски области. В това мое становище по въпроса за малцинствата не е настъпила, нито пък някога

ще настъпи промяна. Нито чрез печата, нито по друг начин, някога съм давал повод в Германия да се мисли, че това мое гледище може да се измени.

С възвръщането на Саарската област се разрешиха всички териториални проблеми, които съществуваха в Европа между Франция и Германия.

Аз, обаче, винаги съм съжалявал, че френските държавници считаха това мое схващане, като едва ли не, в реда на нещата. Работата, обаче, не стои така. Не от страх от Франция аз проповядвам това мое становище, още повече, че аз бях войник на фронта, а от убеждението в необходимостта най-сетне да се постигне мир в Европа, както и от убеждението, че е нужно да се унищожи зародиша на несигурност и обтегнатост.

Ако въпреки това се появи една обтегнатост в Европа, то за това не е виновна Германия, а онези интернационални елементи, които я предизвикват, с оглед на своите капиталистически интереси.

Аз отправих към редица държави категорични и ясни запитвания. Никоя от тези държави не може да се оплаче, че някога ѝ е било отправяно, каквото и да било искане от страна на Германия, което би се намирало в противоречие с моето становище. Така например, никой от държавниците на северно-европейските страни не може да твърди, че от страна на германското правителство или на германското обществено мнение, му е бил правен, какъвто и да било намек, който би накърнил суверенитета или целостта на тези държави.

Аз бях щастлив да констатирам, как значителен брой европейски държави намират основание в тези изявления на германското правителство и изказват готовност да спазват и зачитат един безусловен неутралитет. Това се отнася до Холандия, Белгия, Швейцария, Дания и др. Аз споменах вече Франция. Излишно е да споменавам Италия, с която сме в най-тесни приятелски връзки, както и Унгария и Югославия, с които като съседи имаме преимуществото да поддържаме сърдечни приятелски връзки. В противоположност, аз още от първия ден на моята политическа дейност съм подчертавал, че има и други обстоятелства, които представляват едно толкова грубо нарушение на правото за самоопределение на нашия народ, че ние не бихме могли никога да ги одобрим и приемем.

Не съществува нито един ред, написан от мене, нито пък една моя дума, където да съм възприел някакво друго поведение спрямо споменатите държави.

Това се отнася и до другите случаи, становището ми върху тях не може да се тълкува другояче, освен в духа на следваната от мен политика.

1. Австрия

Първо: Австрия! В тази най-стара източна област на Германия, представляваща едновременно охранителна зона в югоизточните немски земи, войската се формираше от преселници из всички германски племена, при все че предшествениците на днешните баварци съставяха главната част от населението. По-късно, тази, област стана център на една петстотингодишна германска империя, а Виена - главният глад на тогавашна Германия. Това германско царство постепенно беше изцяло завладяно от Наполеон, обаче продължаваше да съществува като едно немско ядро и изнесе в обща борба - макар и не в рамките на една цялостна държава, а рамо до рамо, в името на идеята за национално единство - най-голямата война в историята. Аз самият съм чедо на тази Австрия.

Версайските престъпници не само разпокъсаха Германия и разделиха Австрия, но и забраниха на германците да се приобщят към своята общност, към която са принадлежали в продължение на хиляди години. Винаги съм смятал премахването на това положение за свой най-скъп и свещен идеал. Никога не съм преставал да прокламирам това мое възжеление.

Във всеки един момент бях решен да осъществя тези мои мисли, които денонощно ме преследваха. Аз бих накърнил предопределението на Провидението, ако бях изменил на моя стремеж да върна своята родина - Австрия - и нейното германско население към Райха, следователно, към германската национална общност.

По този начин аз заличих най-черната страница на Версайския договор. Възстанових правото на самоопределение на седем и половина милиона германци, както и ги освободих от демократическото потисничество. Аз премахнах забраната, която не им позволяваше да определят сами съдбата си и прокарах едно народно допитване, което ще бъде записано от историята. То даде един резултат, който се очакваше не само от мен, но който предвиждаха много добре и версайските потисници. Защо прибягнаха иначе към забрана на какъвто и да било плебисцит по въпроса за аншлуса?

2. Бохемия и Моравия

Когато по време на великото преселение на народите германски племена са започнали наново да се местят от днешната Чешко-моравска област - по неизвестни нам причини - в тази област се е настанило едно племе от славянски произход. Неговата територия, обкръжена така от германските племена, придобива още от тогава формата на подкова. Затова и неговото стопанство винаги се е развивало неразделено от немското. Самостоятелен стопански живот, без сътрудничество с германското стопанство, е бил немислим за него още от самото начало.

**Освен това тази Чешко-моравска област се населяваше от около
4 милиона германци.**

Под натиска, обаче, на потисническата политика на чешкото мнозинство, въведената чрез Версайския договор, както и под натиска на непоносими стопански условия и лишения, германското население се видя принудено да се изселва, до толкова, че броят му намалѐ на 3,7 милиона души. В периферията си тази област е населена компактно от германци, но и във вътрешността ѝ се намират значителни групи от немско население. Чешкият народ по своя произход е един чужд за нас народ. Обаче в продължение на едно хилядагодишно общуване чешката култура се е развивала предимно под влиянието на германската култура. Чешкото стопанство дължи развитието си на взаимните отношения с германското стопанство. Столицата на тази страна понякога беше германски престолен град; така в Прага се намира най-старият германски университет. Многобройни храмове, общински домове, замъци и дворци съществуват днес като доказателство за германското културно влияние. А самият чешки народ е развивал отношенията си с Германия в течение на столетията ту по-тясно, ту по-въздържано. Всяко сближение водеше към благоденствие и напредък както на германския, така и на чешкия народ. А всяко отдалечаване между тях е имало за резултат катастрофални последици.

Качествата и заложибите на германския народ са ни известни, също така са ни известни и способностите на чешкия народ, неговото трудолюбие и дълбоката му привързаност към родната му земя, качества, които ние ценим. Действително, имаше моменти, когато това взаимно зачитане на националните особености се подразбираше от само себе си.

Създателите на Версайския мирен договор могат да се похвалят със заслугата, че поискаха да превърнат чешкия народ в едно бойно ядро, насочено срещу Германия.

За тази цел те създадоха една изкуствена държава, която не би била жизнеспособна, ако беше изградена само от чешко население, т.е. те потиснаха чужди народности, за да образуват по този начин една сигурна стена срещу германската държава. Защото тази нова държава, чийто собствен народ се намираше в малцинство, не можеше да съществува освен посредством едно брутално потискане на останалите народностни групи. Това състояние, обаче беше възможно само чрез подкрепа и помощ от страна на европейските демокрации. Естествено тази подкрепа и помощ се даваше само, при условие че тази нова държава ще изпълни докрай възложените ѝ задачи.

По този начин се целеше да се попречи на консолидирането на мира в Централна Европа, като стане мост за болшевишка агресивност срещу Европа и същевременно като направи от тази държава един слуга на европейските демокрации срещу Германия. Всичко останало се случи от само себе си.

Колкото повече тази държава искаше да изпълни възложените ѝ задачи, толкова по-голяма ставаше съпротивата от страна на отделните народности. Колкото обаче, тази съпротива се засилваше, толкова по-тежко ставаше потискането им. Това неминуемо вътрешно затягане водеше към още по-голяма зависимост от европейските демократически страни - основателки и благодетелки, защото само те бяха в състояние за по-дълго време да поддържат стопански това изкуствено държавно творение.

Първоначално целта на Германия бе да освободи 4-те милиона германци, включени в тази държава, от непоносимото им положение, като им осигури завръщане към хилядагодишния Райх.

Беше съвсем естествено, че разрешаването на тези проблеми ще сложи начало на появата на дневен ред на въпросите за малцинствата въобще. Но също така се появи на дневен ред и обстоятелството, че оттеглянето на отделните малцинствени групи отнемаше всяка жизнена възможност на останалата част от тази държава - нещо, което беше ясно на нейните създатели от Версай, понеже след като знаеха това, те решиха подчиняването на другите народности към тази нова държава, въпреки тяхната воля.

Аз никога не съм давал повод да се мисли, че това мое становище може някога да се измени. Съвсем естествено, докато Германия беше обезоръжена и слаба, това потисничество над 4 милиона германци се извършваше без Райха да бъде в състояние да упражни някаква ефикасна съпротива.

Само един неосведомен в политически инфантилен човек можеше да вярва, че германският народ ще остане завинаги в състоянието, което му бе наложено през 1919 година.

Само през годините, през които германското управление се намираше в ръцете на интернационални предатели, на това позорно състояние се гледаше с едно търпеливо примирение. Откакто победи националсоциализмът, тези национални предатели прехвърлиха местожителството си там, откъдето получаваха поддръжката си. Разрешението на този въпрос зависеше само от времето. Всъщност, тук се касаеше само за един въпрос, интересуващ засегнатите народности, но не и западно-европейските държави. Че Западна Европа се интересуваше за тази изкуствено създадена от нея държава, това беше лесно обяснимо. Но погрешно бе да се извади заключение, че обкръжаващите тази държава народи ще считат този интерес като меродавен за тях.

Доколкото този интерес засягаше финансовото заздравяване на тази държава, то от германска страна не би имало какво да се възразява, ако в края на краищата не се преследваше с това някаква политическа цел на западноевропейските демокрации. Тяхната цел беше именно, да създадат от Чехословакия една силно въоръжена държава, която да представлява една тяхна крепост вградена като клин в Райха; тази крепост те

възнамеряваха да използват като изходна база на военни действия срещу Райха, а същевременно и като авиационна база. Защото от тази база можеха да се достигнат и да се унищожат за няколко часа най-важните германски индустриални центрове. В този смисъл се е изказал съвсем недвусмислено френският министър на въздухоплаването Пиер Ко.

Ето защо е обяснимо, че германското държавно ръководство от своя страна също бе решило да унищожи тази авиационна база. Това решение не беше взето от омраза към чешкия народ. По-скоро обратното, още повече, че в продължение на едно хилядагодишно общуване имаше цели столетия на цветущо сътрудничество между германския и чешки народи срещу появяването на сравнително кратки моменти на недоразумения и конфликти.

В такива моменти на напрежения може лесно да се случи, че защитаващите националната кауза хора да се поддадат на едно увлечение и да вземат, следователно, едно несправедливо становище върху положението. Това е едно явление, характерно за всяка война. Обаче през всички забележителни епохи на общуване между чешкия и германския народи се появяваше винаги желанието за едно взаимно зачитане на народностните им въпроси.

Аз самият не съм постъпвал другояче към чешкия народ през тези дни на борба, освен като защитник на народните и държавни интереси на Германия и същевременно като човек, който зачита чешкия народ. Ако създателите на Чехия бяха успели да постигнат своята крайна цел, то Германия в никакъв случай нямаше да загине, макар и да понесеше тежки загуби. Аз, обаче, съм убеден, че за чешкия народ последиците щяха да бъдат още по-катастрофални.

Щастлив съм, че, благодарение германската умереност и на съзнанието на чешкия народ, тази катастрофа за Централна Европа можа да бъде избегната, напук на западно-европейските демократически държавници.

Онова, за което най-добрите и най-съзнателните чехи са се борили десетилетия наред, ще бъде дадено на чешкия народ от национал-социалистическото управление, а именно - правото за собствен народен бит, за неговото изграждане и просъществувание.

Националсоциалистическа Германия не мисли да изостави расовите си принципи, които са наша гордост. Те ще ползват, както Германия, така и Чехия. Това, което искам, представлява нуждата от зачитане и защита на една историческа и стопанска необходимост, в която ние всички се намираме.

Когато обявих разрешението на този проблем пред Райхстага на 22 февруари 1938 год., бях убеден, че имам пред себе си една Централно-европейска

необходимост. Още през март 1938 год. аз смятах, че по пътя на една постепенна еволюция ще може да се разреши малцинственият проблем в чехословашката държава и че ще се постигне, рано или късно, онази предпоставка за сътрудничество, която да отговаря не само на политическите, но преди всичко на нашите взаимни стопански интереси. Едва когато стана ясно, че г-н Бенеш е под пълното влияние на финансистите на международната демокрация и че той повдигна въпроса за военна мобилизация, както и започна гонение над германското население, като по този начин се опита да нанесе на германската държава едно международно поражение и да накърни престижа ѝ, ми стана ясно, че разрешението на малцинствените въпроси вече не може да се постигне по този път. А разпространяваните тогава слухове за някаква германска мобилизация бяха умишлено инспирирани от чужбина с цел за уронване престижа на Германия, те бяха разпространени, именно, в Чехия.

Няма нужда да повтарям, че през май 1938 год. Германия не беше мобилизирала нито един войник, но пък трябва да подчертая, че ние всички бяхме на мнение, че от съдбата на г-н Шушниц всички други държави трябваше да вземат поука, че само по пътя на едно по-справедливо третиране на националните малцинства може да се стигне до едно разбирателство.

Аз бях във всеки случай готов да си наложам търпение за едно такова миролюбиво разрешение на въпросите, пък макар и за това да са нужни цели години. Обаче едно такова миролюбиво разрешение беше като трън в очите на демокрациите. Те ни мразят и биха желали по-скоро да ни изтребят. Но пък какво са за тях чехите? Само едно средство към тяхната цел. Какво ги интересува съдбата на един малък, добър народ; какво ги интересува животът на стотиците хиляди храбри войници, които трябваше само да станат жертва на тяхната политика?

Тези западно-европейски смутители на мира гледаха само, как да предизвикат кръвопролития и да насъскат народите един срещу друг. Затова измислиха и германската мобилизация, за да насъскат Прага срещу Германия. Тя трябвало да оправдае чешката мобилизация. Така смятаха също да прокарат неизбежните избори в Судетската област с помощта на военен терор. По тяхно мнение, за Германия имаше само две възможности:

Или тя да приеме чешката мобилизация и свързаното с нея поражение като свършен факт, или да влезе във въоръжен конфликт с Чехословакия, който щеше да предизвика мобилизация и в другите незаинтересовани в този спор държави и да хвърли човечеството отново във война и катастрофа, при която тези, които държат за честта си, ще загубят живота си, а онези, които мислят само за себе си, ще вършат спекулативни сделки за свои материални интереси.

Вие, господа народни представители, знаете много добре взетото от мен решение.

Първо - разрешаването на този въпрос да стане най-късно до 2-ри октомври 1938 год.

Второ - подготвяне на това разрешение с всички средства, без да оставят съмнение, че всеки опит за намеса ще срещне пълната съпротива на единния германски народ.

Аз разпоредих и заповядах още тогава да се изгради нашата западна укрепена линия. Още на 25 септември 1938 год. последната беше готова до такава степен, че представляваше 30 до 40 пъти по-голяма съпротивителна сила, отколкото едновременно линията Зигфрид по време на войната. Същата в скоро време ще бъде окончателно завършена с предстоящите разширения при Аахен и Саарбрюкен.

Състоянието, в което се намира този най-могъщ в историята укрепителен пояс, може да достави на германския народ успокоително убеждение, че няма никаква сила в света, която би била в състояние някога да пробие този фронт.

След като първият провокационен опит с чехословашката мобилизация не даде очаквания резултат, настъпи втората фаза от развитието на този въпрос, интересуващ единствено Централна Европа.

Ако днес отвсякъде се издига глас: „Никога вече Мюнхен“, това означава едно потвърждение на обстоятелството, че мирното разрешение на въпросите в Мюнхен се счита от страна на подстрекателите към война едва ли не за най-гибелното явление, което някога се е случвало.

Тези последните съжаляват, че тогава не се проля кръв.

Не се отнася, разбира се, до тяхната кръв, защото тези подстрекатели никога не са там, където се стреля, но само там, където се печелят пари. Естествено те имат предвид, проливане на кръвта на безброй много безименни войници. Впрочем, конференцията в Мюнхен не беше абсолютно необходима; тя се състоя само затова, защото държавите, които подстрекаваха Чехословакия към съпротива, бяха заставени да приемат едно разрешение на въпроса в един или друг смисъл и поискаха, разбира се, под каквато и да е форма, да запазят своя престиж. Но и без Мюнхен, т.е. без намесата на тези западно-европейски държави, разрешението на чехословашкия въпрос щеше да бъде съвсем леко.

Резултатът от Мюнхенската среща беше следният:

Първо - възвръщане към Райха на най-главните области с германско население в Бохемия и Моравия.

Второ - остана открит въпросът относно възвръщането или изселването на останалите в тази държава унгарски и словашки малцинства.

И трето - остана също така открит и въпросът за гаранцията. Гарантирането на тази държава бе поставено, що се отнасяше до Германия и Италия, в зависимост от съгласието на всички граничещи с нея за заинтересовани държави, а заедно с това - от фактическото разрешение на засягащите ги въпроси. Неразрешени бяха останали следните въпроси:

1. Възвръщане на унгарските земи към Унгария,
2. Възвръщането на полското малцинство към Полша.
3. Разрешаването на словашкия въпрос, и
4. Разрешаването на украинския въпрос.

Както ви е известно, чехословашките и унгарски представители едва бяха започнали преговорите, когато Чехословакия и Унгария отправиха на Германия и на стоящата на наша страна Италия молбата да предприемем като арбитри установяването на новите граници между Словашко, Карпатска-Украйна и Унгария.

С това засегнатите страни сами се отказаха от възможността за апелиране до четирите сили.

И това беше разбираемо, понеже живущото в тази област население искаше да запази мира. Италия и Германия бяха готови да се вслушат и да се отзоват на отправения им апел. На това тяхно желание не се възпротивиха нито Франция, нито Англия. Впрочем, би било безсмислено да се отправя протест срещу едно поведение на Германия и Италия, което последва едва въз основа на искането от самите заинтересовани страни.

Арбитражното решение на Германия и Италия не задоволи напълно никоя от страните - както обикновено става при такива случаи. Слабата страна на това решение беше обстоятелството, че то трябваше да бъде доброволно признато и от двете страни.

Ето защо, когато това решение трябваше да се приложи на дело, се появиха формални претенции от страна на две държави. Унгария претендираше от свои интереси от общ и специален характер за Карпатска-Украйна, а Полша - за обща граница с Унгария. Беше ясно, че при такива обстоятелства също така и останалата част от създадената във Версай Чехословашка държава беше осъдена на разпадане.

Истина е, че само една единствена държава се интересуваше за запазване на статуквото по отношение на Чехословакия, а това беше, именно, Румъния, която чрез свой представител ми беше заявила, че би било желателно да се създаде директна връзка между нея и Германия през Украйна и Словакия. Аз споменавам това, само, за да илюстрирам лансираната мисъл за така назованата „германска опасност“, от която страдало румънското правителство, според схващанията на американски ясновидци. Ясно е, че Германия не можеше да има

за цел да се противопостави на развитието на работите в Централна Европа, или пък да се бори за прокарване на една такава промяна в положението, за която тя никога не би могла да поеме отговорността.

Така дойде онзи момент, в който аз заявих от името на германското правителство, че ние не мислим да създаваме директна връзка между Германия и Румъния, каквото намерение ни се приписва от страна на нашите зложелатели, още повече, че така бихме накърнили желанието на Полша за обща граница с Унгария. Понеже при това чешкото правителство се беше върнало отново към старите методи, а от друга страна, Словакия беше заявила своето искане за самостоятелност, вече не можеше да става дума за едно по-нататъшно поддържане на общата държава.

И така, версайската конструкция - Чехословакия, сама се изживя.

То пропадна не защото Германия искаше това, а защото не може да се поддържат държави, изкуствено създадени на зелената маса, лишени от елементарните условия за самостоятелно съществуване. Ето защо само няколко дни преди разпадането на Чехословашката държава Германия отговори отрицателно на едно запитване от страна на Англия и Франция относно гарантирането на нейните граници. При това липсваха предвидените на времето в Мюнхен предпоставки за една такава гаранция. Когато след всичко това германското правителство се реши вече да действа, това стана чисто и просто по силата на обстоятелствата, още повече, че Чехословашката конструкция се разпадаше и дори се намираше в невъзможност за по-нататъшно съществуване. Тук трябва да се отбележи следното:

Германското правителство беше запитало чехословашкия министър на външните работи г-н Хвалковски още при първото му посещение в Мюнхен, какво мисли върху бъдещето на Чехословашката държава. Аз лично заявих на министър Хвалковски, че ако Чехословакия предприеме едно лоялно третиране на останалите там германски малцинства и едно повсеместно омиротворяване на страната, Германия също така ще се държи лоялно и няма да ѝ създава никакви пречки.

Но аз, същевременно, не оставих никакви съмнения и върху това, че ако Чехословакия предприеме, каквито и да било постъпки в духа на политическите тенденции на бившия президент г-н д-р Бенеш, Германия не може да приеме едно развитие на нещата в това направление, а ще го осуети още в самото начало. Аз заявих също и това, че поддържането на един толкова огромен военен арсенал в Централна Европа без нужда и смисъл, неминуемо трябваше да се разглежда като едно огнище на опасности.

Настъпилото развитие на положението показва, колко правилно беше това мое становище. Не мина много време и чехословашкият печат започна да изменя тона си срещу Германия, като възприе старите методи на действие, от което стана ясно, че предишният враждебен дух отново е взел връх. Опасността от

натрупаните в огромно количество военни материали в Чешката държава беше голяма, още повече, че и неотговорни фактори можеха лесно да се възползват от тях.

Размерите на такава една експлозия трудно можеха да се предвидят.

Аз не мога да не отбележа, господа народни представители, в потвърждение на моите думи, какви, именно, количества материали са били складирани в този централно-европейски международен барутен погреб.

Така, след завземането на тази област, ние намерихме и конфискувахме следните материали:

А. Въздушна отбрана:

1. самолети	1 582
2. зенитни оръдия	501

Б. Сухопътна отбрана:

1. леки и тежки оръдия	2 175
2. минохвъргачки	785
3. танкове	469
4. картечници	43 876
5. пистолети	114 000
6. пушки	1 090 000

В. Мунициии:

1. патрони - над един милиард.
2. снаряди и газови бомби - над три милиона.

Г. Друг военен технически материал, като:

Материал за мостове, прожектори, телескопи, моторни коли и специални автомобили - всичко това в огромни количества.

Аз съм уверен, че за милиони и милиони хора беше щастие, че се намери едно разрешение на този въпрос, което окончателно

отстранява от света това средно-европейско огнище на явна опасност.

Твърдението, че това разрешение стояло в противоречие със споразумението от Мюнхен, не може с нищо да се обоснове или подкрепи.

Но мюнхенското разрешение не можеше да се смята за окончателно, понеже там се призна, че и други проблеми чакат своето разрешение. Не може да ни се отправя упрек, че засегнатите страни не са се обърнали към четирите сили - което обстоятелство е от значение - а само към Италия и Германия. Не може също така да ни се прави упрек, че Чехословашката държава се разпадна от само себе си и престана да съществува като такава. След като етнографския принцип беше вече отдавна изоставен, Германия пое ръководството на своите хилядагодишни политически и стопански интереси - нещо, което се разбира от само себе си.

Дали разрешението, което взе Германия, е правилно или не, това ще покаже бъдещето. Ясно е, обаче, едно: това разрешение не подлежи ни най-малко на английска критика или контрол.

Бохемия и Моравия, като части останали от бившата Чехословакия, нямат вече нищо общо с мюнхенската спогодба.

Така, както мерките на английското правителство, да речем, например, в Ирландия, не подлежат на един германски контрол или критика относно тяхната належаща нужда или тяхната ненавременност, също така това се отнася и до мерките, които Германия взема спрямо своите някогашни княжества.

Не разбирам, обаче, как може да се свързва постигнатото между г-н Чембърлейн и мен лично споразумение в Мюнхен с настоящия случай, тъй като последният, т.е. чехословашкият въпрос беше разгледан и разрешен чрез мюнхенския протокол от четирите сили в такава форма, каквато именно, беше възможна за постигане тогава. Освен това беше предвидено, че не дойдат ли участващите до едно разбирателство, то те могат да се обърнат към четирите сили. А тези последните искаха след 3 месеца да се съберат на нова среща.

Обаче заинтересуваните страни не се обърнаха повече към четирите сили, а само към Германия и Италия. Доколко тези в края на краищата бяха призвани за изпълнението на тази задача, това личи от обстоятелството, че нито Англия, нито Франция направиха, каквито и да било възражения, а одобриха без друго взетото от Германия и Италия арбитражно решение.

Не, споразумението между Чембърлейн и мен не се отнасяше до този проблем, а до въпроси, които засягат само отношенията между Англия и Германия. Това личи, впрочем и от обстоятелството, че такива въпроси - както бе уговорено - трябваше да се разрешават в бъдеще по приятелски начин в духа на мюнхенското споразумение и на германо-

английския морски договор, т.е. да се разглеждат и разрешават чрез взаимно допитване.

Ако горното споразумение се отнасяше, прочее, до всяка една германска постъпка от политически характер, в такъв случай и Англия не би трябвало да предприема нищо, било например в Палестина или другаде, без да се допитва предварително до Германия.

Разбира се от само себе си, че това ние не го и очакваме, както и отхвърляме всеки опит за вмешателство в нашите работи. Ако следователно, г-н Чембърлейн вади от тук заключение, че мюнхенското споразумение става по този начин безпредметно, понеже било нарушено от наша страна, то аз вземам това негово гледище под съображение и тегля съответните последствия.

По време на цялата моя политическа дейност аз се водих винаги от желанието за установяване на едно тясно германо-английско приятелство и сътрудничество. В редовете на моето движение аз намерих безчет хора, които споделят същото мнение. Може би те се присъединиха към мене заради това мое гледище. Това желание за едно германо-английско приятелство и сътрудничество отговаря не само на моите чувства, които се градят върху миналото и произхода на нашите два народа, но и на моето съзнание, че съществуването на Британската империя е от значение за цялото човечество.

Аз никога не съм давал повод да се породи съмнение, че виждам в запазването на тази империя един важен фактор за цялата човешка култура и стопанство.

По какъвто и начин да е придобила Англия колониалните си владения - аз зная, че това стана чрез сила и то често пъти чрез най-брутална сила - то ми е напълно ясно, че никоя друга империя не се е създавала досега по друг начин и че в края на краищата историята преценява повече успеха, отколкото методите, т.е. общата полза от известния метод.

Англосаксонският народ има, без съмнение, неизмерим дял в областта на колониалната политика. Аз се удивявам на тази дейност на Англия. Мисълта за едно попречване на тази дейност - разгледана от висотата на едно хуманно чувство - ми се явява като изблик на едно грубо стремление към слава. Обаче това мое искрено удивление пред английските колониални постижения не означава никакво отстъпване от становището - за осигуряване съществуването на моя собствен народ. Аз намирам, че едно трайно приятелство между германския и англосаксонския народи би било невъзможно, ако не си пробие път съзнанието, че на този свят съществуват не само английски, но и германски интереси и че ако запазването на Британската империя дава съдържание и смисъл на

живота на англичаните, то за германците свободата и запазването на германската държава има същото значение. Едно взаимно зачитане се изисква като предпоставка за едно истинско и трайно приятелство между тези две нации.

Английският народ има за държава една голяма световна империя. Той е изградил тази империя в една епоха, когато германският народ се намира в застой. Германия беше преди това една голяма световна империя. Тогава тя владееше цяла Западна Европа. Поради кървави борби и религиозни конфликти, както и поради вътрешно разцепление, тази империя загуби величието и мощта си и изпадна в един дълбок сън. Обаче когато изглеждаше, че тази стара империя изчезва, се появи искрата за нейното възстановяване. От провинциите Бранденбург и Прусия се издигна една нова Германия, вторият Райх, от който пък произлезе най-сетне германският народен Райх.

Нека англичаните да знаят, че ние не притежаваме ни най-малко чувството на някакъв народ по-долностоящ от английския. Нашето историческо минало е толкова величаво, че не би допуснало едно такова чувство!

Англия даде на света много велики мъже, но и Германия - не по-малко. Тежката борба за съществуване на нашия народ е погълнала през последните три столетия само за защитата на Райха толкова жертви, колкото другите далеч не са били принудени да дават за своето съществуване. И ако Германия, постоянно нападана, не успя да запази своята територия изцяло, а загуби редица провинции, то тия нейни неуспехи се дължат само на нейното погрешно държавно развитие и на произлизащата от това нейна слабост.

Това състояние е вече преодоляно. Ето защо ние като германци, не се чувстваме в никакво отношение по-долу от английския народ. Респектът, който храним към самите нас, е толкова голям, колкото на един англичанин спрямо Англия. Историята на нашия народ, вече в продължение на две хиляди години е изпъстрена с достатъчно дела, които ни изпълват с чувство на истинска гордост.

Ако Англия не иска да разбере това наше становище - и мисли, че в лицето на Германия ще има работа с някаква васална държава, тогава ние напразно сме хранили надежда и приятелски чувства към нея. Ние, обаче, няма да се отчаем - а уповавайки се на съзнанието за нашата собствена сила и за тази на нашите приятелски държави - ще намерим начин, по който да осигурим нашата самостоятелност и да държим високо нашето достойнство.

Известна ми е декларацията на английския премиер-министър, в която той заяви, че повече не може да вярва на германски уверения. При тези обстоятелства, следователно считам, че занапред не трябва да налагаме нито нему, нито на английския народ, съществуването на едно положение, което може да се прокара и поддържа само при взаимно доверие.

Когато Германия стана националсоциалистическа и тръгна по пътя на своето възстановяване, в рамките на моята приятелска политика спрямо Англия аз доброволно предложих едно ограничение на германското морско въоръжение.

Това доброволно ограничаване имаше, обаче, една предпоставка, а именно - волята и увереността, че между Англия и Германия никога вече не ще е възможна война. Тази воля и това уверение аз и днес все още поддържам.

Но аз трябва да отбележа, че английската политика, официално и неофициално, не остави никакво съмнение относно обстоятелството, че в Лондон едно такова убеждение не се споделя, а напротив - там са на мнение, че в какъвто и конфликт някога да бъде въвлечена Германия, Великобритания трябвало да се определи против нея.

Значи там войната срещу Германия се счита, като нещо съвсем естествено. Аз съжалявам за това, защото единственото искане, което имам да предявя към Англия и което не ще престана да й предявявам е това за възвръщането на нашите колонии.

Обаче аз ясно заявих, че това наше искане никога не ще даде повод за един въоръжен конфликт. Аз винаги съм вярвал, че Англия ще цени високо германското приятелство и че ще разбере какво значение имат за нас тези колонии, които за нея нямат никаква стойност.

От друга страна, аз никога не съм поставял искания спрямо Англия, които биха засегнали английски интереси или биха застрашили световната империя. Аз винаги съм се придържал само в рамките на онези искания, които са най-тясно свързани с германското жизнено пространство и принадлежат към вечния имот на германската нация. Ако обаче, Англия застъпва чрез печата и официално гледището, че на всяка цена трябва да застане срещу Германия и то чрез известната нам политика на обкръжаване, тогава това обстоятелство отстранява предпоставките, на които се базираше морската спогодба.

По тази причина, с днешната си реч, аз реших да съобща на английското правителство това мое гледище. При това, за нас не се касае за някакво материално обстоятелство - защото аз все още

вярвам, че ние можем да избегнем едно надпреварване във въоръженията си с Англия - но за нас тази постъпка е въпрос на самозачитане. Ако обаче, Англия мисли, че е нужно да започне наново преговори по този въпрос с Германия, тогава никой не ще бъде по-щастлив от мене, защото така би могло все още да се стигне до едно ясно разбирателство. Впрочем, аз познавам моя народ и мога да разчитам на него. Ние не искаме нищо, което не сме притежавали; никоя държава не ще бъде някога ограбена от нас по отношение на своето имущество. Обаче всеки, който мисли, че може да нападне Германия, ще срещне пред себе си една такава мощ и съпротива, която далеч превишава тази от 1914 год.

Във връзка с това искам веднага да спомена и онзи въпрос, който се взема от средите, които предизвикаха мобилизацията на Чехословакия, като изходна точка в започнатата нова кампания срещу Райха.

Още в началото на моята реч аз дадох, господа народни представители, уверение, че в моя политически живот никога не съм вземал друго становище освен такова, което винаги е могло да се съгласува с развилите се събития.

Ето защо също и по Мемелския въпрос,

аз винаги съм заявявал, че ако той не намери своето разрешение по инициатива на литовското правителство, Германия един ден ще се види принудена да го разреши сама на самото място.

Вие знаете, че Мемелската област¹⁴ беше насилствено отнета от Германия чрез Версайския договор и най-накрая през 1923 год., значи в мирни години, беше окупирана от Литва. Съдбата на германците в тази област, от този момент е представлявала едно истинско мъчение.

Наред с възвръщането на Бохемия и Моравия към Райха, ми се отдаде да сключи едно споразумение с литовското правителство, въз основа на което тази област можа да бъде възвърната на Германия също така без насилие и кръв. И тук аз не съм искал нито един квадратен километър повече, отколкото притежавахме преди войната, т.е. колкото бяха заграбили от нас.

С други думи, отнася се само до тази територия, която полуделите мирни диктатори във Версай ни бяха отнели и която сега се върна отново към Райха. Що се отнася до отношенията между Германия и Литва, това разрешение ще бъде, както съм убеден, само от полза за двете страни.

Защото Германия не преследва друг интерес, освен желанието да живее в мир и приятелство с тази държава и да развива нормални

¹⁴ Град Мемел е основан от тевтонците през 1252 г. Според договора от 1422, установил границите между Прусия и Литва, Мемел остава в рамките на Прусия. Това положение се запазва до 1919, като през това време Мемел е най-източната точка на германските земи. През януари 1945 и отново е включен в състава на Литва, а през 1947 Мемел е преименуван на Клайпеда. – бел. ред.

стопански отношения с нея. Тук трябва, именно, да подчертая това, че в стопанско отношение значението на Германия не е само на износител, но и същевременно на значителен консуматор и купувач на многобройни чуждестранни продукти - обстоятелство, което дава възможност на другите държави тепърва да вземат участие в световната търговия. Ние имаме интерес не само да запазим за нас тези стопански пазари, но и преди всичко да се грижим да ги развием още по-интензивно.

Всъщност, върху тази именно размяна до голяма степен се гради, съществуването на нашия народ. Друга една мисъл, която характеризира грандоманията на демократическите държавници, е да се смята като някакъв забележителен успех в политиката им, например лишаването на един народ, чрез бойкот, от неговите пазари - с цел да бъде изложен на глад.

Излишно е да ви уверявам, че според мен, по този начин един народ, няма да умре от глад, а напротив, така той ще се чувства принуден да се бори и по-нататък.

Що се отнася до Германия, тя е решена да си запази необходимите за стопанството ѝ пазари и да не допуска, тези последните да ѝ бъдат отнети чрез заплахи или чрез терор. Това не е само в наш интерес, но също така и в интереса на страните, с които се намираме в търговски обмен. Както при всяка сделка, така и тук, има на лице една взаимнообразна зависимост.

Често пъти сме имали случай да четем в повърхностните стопански публикации на демократическите страни, че Германия въвлечала в своята сфера на влияние всяка една държава, с която имала търговска размяна. Това е, чисто и просто, една дръзка еврейска измислица. Ако днес Германия доставя машини на една земеделска страна и взема от същата хранителни продукти, то в този случай Германия като консуматорка на хранителни продукти става в същата степен, пък дори и по-зависима, отколкото съответната земеделска страна, която получава равностойността в индустриални произведения.

Германия вижда в лицето на Балтийските държави едни от най-важните си търговски партньори.

Затова винаги е било в наш интерес, когато нашите търговски клиенти водят свой собствен, независим и уреден национален живот. Това е, според нас, предпоставката за едно такова вътрешно стопанско развитие, което пък от своя страна представлява нужната база за разменната търговия. Ето защо аз съм доволен, че най-после отстранихме спорния въпрос, който ни делеше с Литва. Така именно, се премахна единствената пречка за една политика на приятелство, която може - а според мене - и ще се изрази в една солидна стопанска практическа дейност, а не в политически комплименти.

Демократическият свят, обаче, също и тук дълбоко съжаляваше, че беше избегнато проливането на кръв и че 175 000 германци можаха да се присъединят към любимото си отечество, без да се е налагало да се пожертват други стотици хиляди хора!

Това именно, огорчи хуманните демократически апостоли. Затова не беше чудно, че демокрациите прибегнаха веднага към мерки чрез естеството, на които още веднъж дълбоко да обезпокоят европейската атмосфера. И така както в случая спрямо Чехословакия и този път разпространяваха слухове за някакви германски военни мерки и дори за мобилизация в Германия. Вземите военни мерки били насочени срещу Полша.

Относно,

ГЕРМАНО-ПОЛСКИТЕ ОТНОШЕНИЯ

няма много какво да се каже. Версайският договор също и тук искаше да попречи на постигането на едно германо-полско разбирателство чрез създаването на прословутия коридор. Този проблем е едва ли не най-горчивият за Германия.

Въпреки това, аз винаги съм застъпвал становището, че необходимостта за свободен излаз на Полша към морето не може да не се признае и от друга страна, че съседни държави не трябва изкуствено, взаимно да ограничават отношенията си.

Покойният маршал Пилсудски¹⁵, който изхождаше от същото гледище, беше готов да проучи въпроса за избистряне на германо-полските отношения, като сключи най-сетне и спогодбата, чрез която двете държави бяха решени да се откажат от прибегване до война при уреждането на своите отношения.

Тази спогодба имаше едно изключително условие, което беше признато на Полша, а именно, че тази спогодба не трябва да засяга сключените **дотогава** пактове за поддръжка, като например пакта с Франция. Ясно беше, обаче, че това условие не се отнасяше и до нови пактове. Факт е, че германо-полската спогодба допринесе много за успокояване положението в Европа. Все пак, между Германия и Полша оставаше отворен един въпрос, който, рано или късно, трябваше да се разреши по естествен път, а именно, въпроса за германския град Данциг¹⁶.

Данциг е един германски град, който иска да се върне към Райха.

¹⁵ Юзеф Пилсудски (05.12.1867 - 12.05.1935) - полски маршал и политик във времето между двете световни войни. Успява да извоюва голяма победа над Червената армия през август 1920 г. На 26 януари 1934 г. Пилсудски сключва пакт за ненападение с националсоциалистическа Германия. – бел. ред.

¹⁶ Между двете световни войни Данциг има статут на свободен град и не е част нито от Райха, нито от Полша. Към началото на Втората световна война 95% от населението на града е немско. След 1945 г. германското население на града е брутално прогонено или изстребено от поляците и болшевиките. Днес град Данциг се намира на територията на Полша и се нарича Гданск. – бел. ред.

От друга страна, този град има договорни отношения с Полша, които му бяха наложени от Версайските диктатори. Но понеже Обществото на народите е представено чрез един висш комисар с признати тактически способности, Данцигският въпрос ще трябва да се предложи за разглеждане най-късно с постепенното изчезване на тази изживяла времето си институция. Аз виждах в мирното разрешение на този въпрос един нов принос за окончателното успокоение на Европа. Наистина, за такова едно успокоение не се допринася нищо с подстрекателствата на обезумели хора, а с отстраняването на същинските опасности.

Аз направих едно конкретно предложение на полското правителство, след като от месеци насам, Данцигския въпрос беше повдиган вече няколко пъти.

Аз ви излагам, господа народни представители, съдържанието на това предложение и вие сами ще прецените, дали то не представлява най-големия възможен принос към европейския мир.

Както вече изтъкнах, аз признавам необходимостта на Полша от излаз на море и взех под внимание това обстоятелство. Аз не съм демократически държавник, а един националсоциалист. Аз намерих за нужно да обясня на Варшавското правителство, че както Полша желае достъп на море, също така и Германия се нуждае от един коридор към своята източна провинция¹⁷. Това са наистина трудни проблеми, за които не Германия е отговорна, а са отговорни онези акробати от Версай, които в своето озлобление или безумие поставиха стотина запалителни огнища из Европа, всяко едно от които - за да достигне своя връх на ефикасност - беше снабдено с по един едва угасим фитил. Тези проблеми не могат да получат своето разрешение по стария модел, аз считам за наложително да се тръгне по нов път. Защото пътят на Полша през коридора и обратно и един немски път през този коридор за Източна Прусия, нямат въобще някакво военно значение. Тяхното значение се крие изключително в психологическо и стопанското значение. Да се придава някакво военно значение на тази съобщителна мрежа говори за една изключителна наивност във военно отношение.

Ето защо аз отправих на Полското правителство
следното предложение:

1. Данциг, като свободен град, да се върне обратно към Райха.
2. Германия да получи през коридора едно шосе и една железопътна линия за собствено ползване, със същите екстериториални права и въобще със същия характер, каквито има коридорът за Полша.

В замяна на това Германия е готова:

¹⁷ Фюрерът визира Източна Прусия, откъсната от Германия чрез т.нар. Полски коридор след 1919 г. – бел. ред.

1. Да признае всички стопански интереси на Полша в Данциг.
2. Да осигури в Данциг, едно свободно пристанище на Полша, без значение с какъв размер, с един напълно самостоятелен достъп на морето.
3. Да приеме границите между Германия и Полша така поставени като окончателно установени.
4. Да сключи с Полша един 25-годишен пакт за ненападение, значи един пакт, който далеч да надхвърли моя живот; и
5. Да се признае съвместно от Германия, Полша и Унгария независимостта на Словашката държава, с което Германия се отказва от всяко едностранно преимущество в тази област.

Полското правителство отхвърли това мое предложение и се обяви:

1. Готово да преговаря по въпроса за смяната на върховния комисар на Обществото на народите в Данциг и
2. Да направи улеснения за германския транзит през коридора.

Аз искрено съжалявам за този отговор на Полското правителство, който просто не мога да си обясня. Все пак това не е най-важното. Най-печалното сега, е обаче, както беше и с Чехословакия преди една година, че Полша смята - под влиянието на една интернационална кампания на подстрекателства и вражда - че е необходимо да започне мобилизация, макар че Германия не е мобилизирала нито един войник и не възнамерява да прибегне до каквато и да било акция срещу Полша. Един ден историята ще има да си каже думата, дали е било добре да се отхвърли това мое конкретно предложение. Това беше както казах, един мой опит за разрешение на един въпрос, който вътрешно вълнува цялата германска нация и то в духа на взаимно зачитане.

Според мен, Полша нямаше да загуби от това, а напротив, щеше само да спечели, така както Данциг, без съмнение, никога не ще стане полски град. Намерението за нападение, което се приписва на Германия в колоните на международния печат - под влиянието на някакво въображение - имаше като последица предложението за гаранция и задължението за взаимно подпомагане, поето от Полша, което при известни условия ще принуди Полша, в случай на конфликт между Германия и някоя друга сила, при който би се намесила и Англия, да влезе от своя страна във война срещу Германия. Това задължение се намира в противоречие със спогодбата, която сключих на времето с маршал Пилсудски. Тази спогодба се сключи при обстоятелството, че се вземат под внимание само поетите дотогава задължения - като известните задължения на Полша спрямо Франция - а не и бъдещи такива. Следователно, едно допълнително разширяване на горните задължения се явява в пълно противоречие с германо-полската спогодба за ненападение.

При такива условия тогава аз не бих сключил този пакт. Какъв смисъл имат спогодбите за ненападение, ако една от страните си запазва правото да може да постъпва свободно при каквито и да било особени случаи.

Има две възможности за изход: или колективна сигурност, т.е. колективна несигурност при постоянна опасност за война, или ясно определени спогодби, които обаче, да изключват по начало всяко прибегване до оръжие между договарящите страни.

Поради тази причина аз считам сключената навремето между мен и маршал Пилсудски спогодба като едностранно нарушена от Полша и следователно, като спогодба фактически престанала да съществува!

Аз съобщих това на полското правителство. Трябва, обаче, да повторя, че това не означава ни най-малко някаква промяна в моето принципно становище върху повдигнатите въпроси.

Ако Полското правителство пожелае да сключи нов договор за уреждане отношенията между Германия и Полша, то аз бих приветствал едно такова предложение, при условие, обаче, че то ще почива на ясно установени задължения, които да ангажират еднакво и двете страни. Германия във всеки случай е готова да поеме такива задължения, както и да ги изпълни.

Ако поради тези причини напоследък в Европа настъпи ново безпокойство, то единствената причина за това е онази известна нам кампания, потиквана от интернационалните подстрекатели към война, която цели чрез едно непрестанно засилване на съществуващата напрегнатост да подготви Европа за една катастрофа, при която очакват да постигнат това, което до сега не е било възможно по друг начин, а именно - унищожаването на европейската култура от болшевизма. Омразата на тези подстрекатели е толкова по-лесно обяснима, защото през това време беше елиминирана една от най-важните и опасни ситуации в Европа, благодарение героизма на един човек, на неговия народ и благодарение - смея да го заявя - на италианските и германските доброволци.

Победата на националистическа Испания през последните седмици се преживя и отпразнува също така и с най-искрено участие на германския народ.

Когато аз реших да се отзова на молбата на генерал Франко¹⁸ - да му изпратя подкрепа от националсоциалистическа Германия срещу рушителната

¹⁸ Генералисимус Франсиско Франко (04.12.1892 - 20.11.1975) - е действителен владетел и по-късно официален държавен глава първо на части от Испания от октомври 1936 г. и след това на цяла Испания от 1939 г. до смъртта си през 1975 г. Познат е като каудильо „Caudillo de España” (Водач на Испания). Той председателства авторитарното правителство на Испания след победата си в Испанската гражданска война. – бел. ред.

интернационална болшевишка подкрепа на противната страна, тази германска постъпка се изтълкува от същите тези интернационални подстрекатели неправилно, по най-оскърбителен начин.

Тогава се говореше, че Германия имала намерение да се настани в Испания, че ние сме възнамерявали да вземем испански колонии, появи се дори и долната лъжа, че ние сме изпратили 20 000 души в Мароко; седна дума нищо не беше пропуснато, за да се постави под съмнение идеализма на нашата подкрепа и на тази на Италия, с цел да се черпят от тук мотиви за нова кампания на подстрекателства към война.

След няколко седмици победоносният герой на националистическа Испания ще влезе тържествено в столицата на своята родина. Испанският народ ще го акламира като спасител от едно неописуемо нещастие, като освободител от страшния тормоз на комунистическите банди, на чиято съвест, според изчисленията, тежат над 775 000¹⁹ убийства и екзекуции.

Населението на цели села и градове е било буквално масово избивано под скрития патронаж на западно-европейските и американски демократически хуманитарни апостоли.

При неговото триумфално влизане ще вземат също така участие и доброволците от нашия германски легион, рамо до рамо с храбрите испански войници и италиански бойни другари.

Ние се надяваме, че в скоро време ще можем да ги посрещнем на германска земя.

Тогава германският народ ще научи, колко самоотвержено се бориха неговите синове и в тази част на Европа за свободата на един добър народ, а следователно и за спасението на европейската цивилизация. Опасността беше голяма, защото един успех на болшевишките палачи в Испания можеше да залее като една вълна и цяла Европа. С това може да се обясни и омразата на ония, които съжالياват, че Европа и този път избягна катастрофата, която я грозеше. Ето защо сега те тъкмо не искат да пропуснат никоя възможност да сеят недоверие и омраза всред народите и да създават другаде нужната за целите им, психоза към война.

Това, което са разпространявали през последните седмици тези интернационални подстрекатели към война, предимно чрез някои вестници, е отчасти, колкото детинско, толкова и злонамерено съчетание на лъжливи твърдения. Първият им успех - доколкото това не служи на вътрешната политика на демократическите правителства - е онази нервна истерия, която в Америка кара хората да вярват, че например жителите на Марс можели да слязат на

¹⁹ Този брой на избитите е силно завишен, имайки предвид, че войната все още не е приключила и данните са вариали твърде много. Във войната загиват около 500 000 души. Жертвите на червения терор са най-малко 55 000, от тях 6 832 са били свещеници, монаси или монахини. – бел. ред.

земята²⁰. Истинската цел е да се подготви общественото мнение да признае необходимостта от английската политика на обкръжаване и следователно, да ѝ даде подкрепата си.

Колкото до германския народ, той може да работи при пълно спокойствие. Неговите граници се бранят от най-добрата армия в германската история, неговото въздушно пространство е защитено от най-мощния въздушен флот, а нашите брегове са запазени от каквото и да било неприятелско нападение. На западната ни граница е издигната въобще най-мощната укрепителна линия до днес. Но това, което е по-важно, то е солидарността на германската народна общност, пълното доверие на всички германци в националната ни отбрана и - мисля, че мога да заявя това - доверието на всички във върховното политическо ръководство.

Но не по-малко е и доверието на правителството и на германския народ в нашите приятели.

На първо място стои страната, с която сме най-тесно свързани във всяко отношение. Също и тази година **фашистка Италия** подкрепи напълно легитимните германски интереси. Никой не трябва да се учудва, ако от наша страна също се проявяват такива чувства на съзнаване жизнените нужди на Италия.

Връзката, която свързва нашите два народа, е неразривна.

Всеки опит за разклащане на това състояние ни се вижда смешен.

Нищо не илюстрира, нито пък коментира този факт по-добре, отколкото излязлата само преди няколко дни статия в един голям демократически вестник, в която се казва, че не може вече да се мисли за каквото и да било откъсване на Италия от Германия с цел за унищожаването им поотделно.

Така, германското правителство прояви на свой ред пълно разбиране за законността на акцията на приятелска Италия в Албания, за която я и поздрави. Да, фашизмът има не само правото, но и дълга да бди за запазването на съществуващия строй в границите на даденото ѝ от природата и от историята жизнено пространство, строй, който единствено може да позволи един истински разцвет на човешката култура и да обезпечи съществуването му. Но и в останалия свят не може да се поражда най-сетне съмнение върху културните и цивилизационни постижения, както на фашизма, така и на националсоциализма. И в двата случая безспорни факти говорят против несъстоятелните твърдения и слухове на другата страна.

²⁰ Става въпрос за радио-драмата „Марсиански атаки“ от 30.10.1938 г., която симулира новинарска емисия, твърдяща, че земята е нападната от марсиански нашественици. Тя предизвиква истинска психоза в САЩ и Канада, някои хора дори напускат домовете си. – бел. ред.

Заздравяването на отношенията между Германия, Италия и Япония представлява една неизменна цел на германското правителство. Ние виждаме в съществуването и запазването независимостта и свободата на тези три световни сили главния фактор за поддържането на една истинска човешка култура, на една реална цивилизация, както и на установяването на един по-справедлив ред в бъдеще.

Отговор на Рузвелт

Както споменах в началото, на 15-ти април тази година светът научи съдържанието на една телеграма, която по-късно дойде до мен. Трудно е да се даде едно определение на този документ или да се причисли към някоя позната категория от документи. Затова аз ще се опитам, господа народни представители, да направя пред вас, а същевременно пред целия германски народ, един анализ на този забележителен документ и веднага ще дам, от ваше име и от това на германския народ, съответните отговори:

1. Г-н Рузвелт вярва, и аз също така си давам сметка, че в целия свят стотици милиони хора живеят под постоянния страх от една нова война, пък дори и от поредица войни. Това интересувало отблизо и американския народ, чийто тълкувател бил г-н Рузвелт и също така трябвало да интересува и всички други народи от западното полукълбо.

На това може да се отговори, преди всичко, че без съмнение страхът от войни непрестанно е обладал човечеството и то с право. Така например от сключването на Версайския мир до днес, значи само за времето от 1919 до 1938 год., са били водени 14 войни, в които Германия не е участвала, но в които са участвали държави от „Западното полукълбо“, от чието име г-н Рузвелт взема също думата. Към това трябва да се прибавят за същия период от време 26 интервенции със сила и кървави санкции, наложени с оръжие. Германия и тук не взе никакво участие. Само Съединените Щати са извършили не по-малко от 6 военни намеси от 1918 год. насам. А Съветска Русия е предприела от 1918 год. до днес 10 войни и кръвопролитни военни акции. И тук Германия не участваше. Нито пък от нея е произлизала причина за подобни действия.

Според мен би било погрешно да се смята, че страхът от война, изпитван от европейските и извън-европейските народи, може да се дължи на станалите войни. Истинската причина за този страх лежи изключително в кампанията на подстрекателство - колкото долнопробна, толкова и лъжлива - водена в печата срещу управниците на чужди държави, която отива в своето изкуствено подбуждение до там, че човек просто би повярвал, че едва ли не биха могли да се очакват интервенции дори и от планетите. Така, ред печални сцени на паника се дължат, именно, на тази кампания.

Аз мисля, че от момента, когато отговорните правителства си наложат, на себе си и на своите печатни органи, въздържане и зачитане на истината по отношение на международните въпроси, както и на вътрешните работи на чуждите държави, страхът от война ще изчезне тутакси и спокойствието, което всички ние така горещо желаем, ще зацари отново.

2. В своята телеграма г-н Рузвелт изказва мнението, че една голяма война, макар и да би била ограничена в други континенти, ще има много тежки последици не само докато тя трае, но и върху живота на няколко поколения.

Отговор:

Това са неща, които никой друг не познава по-добре от германския народ, тъй като тежестите, които му бяха наложени от Версайския договор, не биха могли да бъдат изпълнени в продължение на стотици години, макар че тъкмо американски професори по история доказаха, че Германия не носи по-голяма отговорност за Световната война, отколкото който и да бил друг народ.

Аз, обаче, не мисля, че всяка война трябва да има катастрофални последици за всички страни на земята, ако народите не се въвличаха изкуствено в подобни конфликти - чрез една объркана система на ангажименти и пактове. Както светът не е престанал, нито в миналите столетия, нито пък и през последните десетилетия да води войни, така човечеството - ако становището на г-н Рузвелт беше правилно - би трябвало още от сега да понася в продължение на милиони години насъбралите се от всички тези войни последици.

3. Г-н Рузвелт заявява, че той се е обръщал вече към мен с намерение за постигане на едно мирно разрешение на политически, стопански и социални въпроси.

Отговор:

Досега аз винаги съм бил на това мнение и както историята го доказва, аз сам разреших спешните политически, стопански и социални въпроси, без да прибегвам до въоръжена сила.

За жалост, това миролюбиво разрешение беше затруднено от полемиките и подстрекателствата на политическите мъже, на държавници и на журналисти, които не са ни най-малко засегнати от тези въпроси.

4. Г-н Рузвелт смята, че развитието на събитията води отново към война и че ако тази опасност продължава да съществува, изглежда неизбежно, една голяма част от света да бъде въвличена в обща разруха.

Отговор:

Що се отнася до Германия, една такава опасност, която да застрашава други нации, не ми е известна. Обаче аз чета всеки ден във вестниците на демократическите страни измислиците за някакво застрашаване от едно такова естество. Аз срещам всеки ден новини в тези вестници относно някакво мобилизиране в Германия, струпване на войски и насилие спрямо други народи и то такива народи, с които ние живеем не само в мир, но и с които ние поддържаме и най-тесни приятелски връзки.

5. Г-н Рузвелт счита, че в случай на една нова война ще страдат еднакво всички народи, било победители, било победени, било неутрални.

Отговор:

Това е едно убеждение, което аз не преставам да изнасям вече в продължение на 20 години, значи в една епоха, през която отговорните американски държавници, за съжаление, не можаха да дойдат до такова заключение относно участието на Америка в Световната война и относно нейния край.

6. Г-н Рузвелт намира, че водачите на големите народи са в състояние да спасят своите нации от застрашаващата ги опасност.

Отговор:

Ако това е вярно, ще бъде непростимо лекомислие - да не кажем нещо повече - от страна на водачите, разполагащи с пълна власт, ако не успеят да обуздаят своя подстрекателски печат, за да предпазят така човечеството от застрашаващата го катастрофа.

Освен това, аз смятам, че е непонятно, как тези отговорни водачи, вместо да развиват дипломатическите отношения на народите помежду им, могат да пречат на тия отношения, дори да ги смушават чрез отзоваване на посланици и т. н., без всякаква причина.

7. Г-н Рузвелт заявява, че три независими народа в Европа и един в Африка са загубили своята независимост.

Отговор:

Аз не знам за кои три европейски нации става дума. Ако се касае за неотдавна присъединените към Райха провинции, то аз се виждам принуден да обърна вниманието на г-н Рузвелт върху една историческа грешка, която той прави в това отношение.

Тези народи загубиха своята независимост не сега, а през 1918 г., когато въпреки най-тържествените обещания те бяха откъснати от народните общности, от които съставляваха неразделна част и то с цел да образуват нации, каквито те не искаха да бъдат и каквито всъщност не бяха, като им

се подари една самостоятелност, без да бъде, впрочем, една истинска самостоятелност; така те изпаднаха в една зависимост от един чужд свят, когото те мразеха.

А що се отнася до нацията в Африка, която била загубила свободата си, тук имаме на лице, без съмнение, една грешка, понеже нито един народ в Африка не е загубил своята свобода, а почти всички жители на този континент са били поставени с кървава жестокост под властта на други народи. Мароканци, бербери, негри, араби и др. са били жертва на една чужда сила, чийто меч не носеше знака „Made in Germany“, а знака „Made by Democracies“.

8. Г-н Рузвелт говори по-нататък за слухове, според които нови нападателни действия били замислени, но в истинността, на които слухове той сам се съмнява.

Отговор:

Аз смятам всеки намек от подобно естество, който не се оправдава от нищо, като едно нарушаване на спокойствието, а следователно и на световния мир. Аз виждам тук един опит за упражняване на натиск или поне за изнервяне на малките народи. Във всеки случай, ако г-н Рузвелт има предвид точно определени случаи, то аз го моля да посочи, кои са изложените на нападение държави и кои са техните евентуални нападатели. Тогава ще бъде възможно да се изобличат чрез кратки декларации тези нечувани нападки и по този начин да се отстранят веднъж за винаги.

9. Г-н Рузвелт заявява, освен това, че светът явно се приближава до момента, когато това положение ще избие в една катастрофа, ако не се намери един ефикасен начин за направляване на събитията. Той заявява по-нататък, че на няколко пъти аз съм декларирали, че нито аз, нито германският народ желаем войната и че ако това отговаряло на истината, нямало да става нужда да се стигне до война.

Отговор:

Нека ми бъде позволено да подчертая още веднъж, че:

първо аз не съм водил никаква война,

второ, че аз от години изтъквам моето отвращение от една война, както и от подстрекателства към война и

трето, че аз въобще не намирам повод, за който да водя война. Бих бил признателен на г-н Рузвелт, ако ми даде пояснение по тази точка.

10. Г-н Рузвелт смята, че нищо не е в състояние да убеди народите, че едно правителство може да има право или някакъв належащ мотив да поеме последиците на една война върху своя или върху друг народ, освен в случай на законна отбрана.

Отговор:

Аз намирам, че това също е мнението и на всеки разумен човек. Струва ми се, обаче, че когато две страни считат, че се намират в положение на законна отбрана, не ще се намери в света институция, включително и личността на г-н Рузвелт, която да е в състояние да разреши спорния въпрос.

Така например, от друга страна няма съмнение, че причината, която накара Англия да влезе в Световната война, не беше една законна отбрана.

Една анкетна комисия, учредена от самия президент г-н Рузвелт, е проучила причините за намесата на Америка в Световната война и е установила, че тази намеса се дължи в край на краищата на капиталистически мотиви. Не е изведено, обаче никакво практическо заключение от тази констатация. Засега ние се ограничаваме да изкажем надеждата, че Съединените Щати, поне в бъдеще, ще се придържат към този благороден принцип и че те не ще влязат във война срещу който и да е било народ, освен в случай, когато биха се намерили изправени пред нуждата от законна отбрана.

11. Г-н Рузвелт смята, че той говори с гласа на силните и от приятелство към човечеството, а не от егоизъм, слабост или страх.

Отговор:

Ако този глас от Америка се беше появил на време и особено, ако той имаше някаква реална стойност, би могъл да се избегне онзи договор, който стана извор на най-големите рушения в живота на човечеството до днес, а именно, изкования във Версай мирен договор.

12. Г-н Рузвелт заявява след това, че той винаги е убеден, че всички международни въпроси могат да бъдат разрешени на дипломатическата маса.

Моят отговор:

Наистина, на теория това може да се смята за възможно, тъй като в много случаи разумът би показал съществуването на правдиви искания, от една страна, и належаща необходимост от взаимни отстъпки - от друга.

Например, съобразно разума и принципа на върховната човешка справедливост, пък даже и на природните закони, всички народи би трябвало да участват наравно в разпределението на богатата на този свят. Тогава не би се случило, че един народ да иска да притежава едно толкова обширно жизнено пространство, върху което да живеят едва 15 души на един квадратен километър, докато други народи са принудени да изхранват върху същото пространство 140, 150 или дори 200 души. Тези ощастливени народи не би трябвало в никакъв случай повече да съкращават жизнената площ на нуждаещите се народи, например чрез отнемане на колонии им. Аз бих се

зарадвал, ако можеше да се намери едно истинско разрешение на тези въпроси на зелената маса.

Моят скептицизъм идва, обаче, от обстоятелството, че Америка е тази, която е дала най-много доказателства за недоверие спрямо ефикасността на конференциите. Защото най-голямата конференция на всички времена беше, без съмнение, Обществото на народите, а тази последната, създадена по волята на един американски президент, трябваше да разреши проблемите на човечеството на зелената маса. Първата държава обаче, която се въздържаше от тази работа, това беше Америка. Дори самият президент Уилсън е имал съмнение върху възможността да се постигне разрешение на интернационалните проблеми на подобни конференции.

Моите уважения към Вашите добри намерения, г-н Рузвелт! Обаче срещу тези Ваши намерения стои обстоятелството, че вече в продължение на 20 години най-голямата световна конференция, Обществото на народите, не успя да разреши нито един наистина важен международен въпрос.

През първите години, чрез Версайския договор, Германия беше изключена от участие в тази конференция на конференциите, в ущърб на обещанията на Уилсън. Въпреки този горчив първоначален опит, нито едно германско правителство не намери за необходимо да следва примера на Съединените Щати, а вярваше, че по-късно ще трябва седне на дипломатическата маса в Женева.

Едва след дългогодишно безполезно участие, аз самия се реших, да последвам примера на Америка и да напусна най-голямата конференция в света.

От тогава насетне се нагърбих сам да разреша проблемите засягащи моя народ, които както всички други въпроси, не можах да бъдат разрешени от Обществото на народите. Аз, обаче, успях да разреша нашите въпроси без война!

Независимо от Обществото на народите, през последните години на международните конференции бяха поставени редица други проблеми, без да се постигне, каквото и да било разрешение. Общо погледнато, г-н Рузвелт, ако това Ваше становище, че всеки един въпрос може да се уреди чрез конференции, отговаря на действителността, тогава би трябвало да се приеме, че народите, включително и този на Съединените Щати през известните нам седем или осем хиляди години от тяхната история с били управлявани или от слепи хора, или от престъпници. Защото всички управници, включително и американските държавници, а преди всичко най-големите от тях, не са формирали историята на никакви конференции, а - преди всичко чрез поставяне в действие енергията на техните народи.

Също и свободата на Северна Америка не е била извоювана върху дипломатическия килим, нито пък и конфликта между северните и южни щати на времето си е могъл да бъде уреден по този начин. Аз не ще засегна безбройните борби, които предизвика постепенното подчинение на северноамериканския континент. Като изтъквам всичко това, г-н Рузвелт, аз го правя, за да подчертая, че Вашето становище заслужава най-голяма почит, но че то не намира потвърждение нито в историята на Вашата страна, нито в тази на останалия свят.

13. Г-н Рузвелт констатира, че една покана за мирно разискване не намирала съответна отзивчивост, когато една от страните заявява, че не ще сложи оръжието, докато не получи предварително уверение за благоприятно за нея разрешение.

Отговор:

Вярвате ли, г-н Рузвелт, че когато съдбините на един народ се намират в изпитание, неговото правителство би сложило оръжието преди да се свика една конференция на основание само на надеждата му, че разумът на другите участващи - дори ако искате и тяхното съзнание - ще ги накара да дадат едно справедливо разрешение?

Г-н Рузвелт, в световната история има само един народ и едно правителство, които приложиха тази рецепта. Това беше: Германия.

Вярвайки в тържествените обещания на американския президент Уилсън и уверенията на Антантата, германската нация действително сложи оръжието и се яви така на зелената маса. Но в действителност, когато германският народ беше сложил оръжието, той дори не беше удостоен с покана за събранието ѝ, противно на всички други уверения, спрямо него извършиха едно престъпване на дадена дума, такова, каквото не познаваше историята до сега.

Така един ден, най-голямата бъркотия на всички времена, вместо да бъде разрешена на масата на конференцията - беше причинена една още по-страшна бъркотия, чрез най-жестокия диктат в света.

Делегатите на германския народ, които вярвайки в тържествените уверения на един американски президент, бяха дошли, без да имат зад себе си, каквато и да било въоръжена сила, не бяха дори и посрещнати при връчването на договора като представители на една нация, която - това трябва да се признае - бе устояла в продължение на 4 години да се бори срещу цял свят с един неподобен героизъм за защита на своята свобода и своята независимост. Те бяха третирани дори по-зле, отколкото някога са били посрещани негърски пратеници.

Германските делегати бяха предмет на подигравки от страна на населението, което дори ги замеряше и с камъни; те бяха докарани като

затворници не до една световна конференция, но пред съда на победителите, където те бяха принудени, под страха на опрени до гърдите им пистолети, да приемат най-срамния до сега мир при нечуван грабеж.

Г-н Рузвелт, аз си позволявам да Ви уверя, че моето твърдо решение е, нито днес, нито в бъдеще, никой германец да не прекращва прага на една конференция, без да разполага с въоръжена сила, а зад всеки германски делегат за вечни времена да стои обединената мощ на германската нация - кълна ви се в Бога!

14. Г-н Рузвелт смята, че в заседателната зала трябва да се влезе като пред един съд, както и, че двете страни трябва да влязат с уверение, че всяка една от тях ще срещне справедливо разрешение на сложените за разрешение въпроси.

Отговор:

Представителите на Германия не ще отидат никога повече на една конференция, която ще бъде един съд за тях. Но кой ще бъде съдията? В една конференция не бива да има нито подсъдими, нито обвинители, а само две спорещи страни, които не биха представили никога своите спорни въпроси на обсъждане и разрешение от страна на незаинтересовани чужди страни, ако те сами, въз основа на своя разум, не дойдат до едно споразумение.

Впрочем, тъкмо Съединените Щати отказаха да вземат участие в Обществото на народите и да станат жертва на един съд, годен да вземе решение при болшинство на гласовете, едно положение, което доведе работите до там, че се вземаха решения против интересите на тази или онази държава.

Аз бих бил признателен на г-н Рузвелт, ако заявеше пред света, какво ще бъде естеството на този нов световен съд. Кой ще бъдат съдиите, по какъв начин те ще бъдат избрани и върху каква отговорност ще почива тяхната дейност? И на преди всичко, пред кого те самите ще бъдат отговорни?

15. Г-н Рузвелт смята, че мирът в света ще направи голяма стъпка напред, ако народите дадат открита декларация относно настоящата и бъдещата политика на техните правителства.

Отговор:

Това е, г-н Рузвелт, което до сега аз непрестанно правя в безбройните си публични речи. Това аз правя и днес в заседанието на Райхстага, където дадох една нова декларация от този род, доколкото това ми беше възможно в тези два часа.

Аз, обаче, отказвам да направя подобна декларация пред когото и да било друг, освен пред народа, за съществуването и живота, на когото съм отговорен и който единствено има право да ми държи сметка.

Но аз оповестявам целите на германската политика по начин, че целият свят да може свободно да го чуе. При все това тези пояснения ще останат без интерес за останалия свят дотогава, докогато там се позволява на известни органи да изопачават всяко изявление и да го поставят под съмнение.

16. Г-н Рузвелт мисли, че Съединените Щати, намиращи се в западното полукълбо, не били обвързани пряко с възникналите в Европа спорове и че поради тази причина аз трябва да бъда готов да му дам в качеството му на водач на един толкова отдалечен от Европа народ една подобна декларация относно германската политика.

Отговор:

Значи г-н Рузвелт сериозно вярва, че мирът в света би направил наистина една крачка напред, ако бъде оповестена на народите една открита декларация върху настоящата политика на правителството.

Но как може г-н Рузвелт да иска тъкмо от държавният глава на германската държава да му даде една подобна декларация, без да бъдат поканени останалите правителства да направят също такива декларации върху тяхната политика?

Всъщност аз мисля, че не е редно да се дават такива изявления на ръководителя на една чужда държава, а е най-добре да се дадат **открито пред целия свят**, значи, в духа на исканията на президента Уилсън относно премахването на тайната дипломация. Досега аз не само демонстрирах готовност, но и върших това твърде често. За съжаление, **най-важните изявления върху целите и намеренията на германската политика не се донасят** от печата на редица от така наречените демократически държави до знанието на народите, или пък се донасят **в изопачена форма**.

Ако г-н Рузвелт се смята призван да отправи тъкмо на Германия или на Италия една такава покана измежду толкова много други нации и то заради това, че Америка се намира толкова далеч от Европа, ние също така бихме могли, понеже разстоянието от Европа до Америка е еднакво, да имаме също право да попитаме г-н Рузвелт от наша страна, кои са целите и намеренията, които преследва външната политика на Америка, например по отношение на държавите от Централна и Южна Америка. Г-н Рузвелт не ще пропусне, без съмнение, да се позове при такъв един случай на **доктрината Монро** и би отхвърлил с право подобно искане, представляващо вмешателство във вътрешните работи на американския континент.

Е добре, ние, германците, се придържаме към същата доктрина **що се отнася до Европа и особено що се отнася до сферата и интересите на Велика Германия**.

При това, от само себе си се разбира, че аз никога не ще си позволя да отправя подобно искане на г-н Рузвелт, тъй като намирам, че една такава постъпка вероятно ще се почувства като нетактична.

17. Г-н Рузвелт заявява, че информацията, които ще му бъдат дадени върху политическите цели на Германия, щели да бъдат съобщени от него на другите народи, които се чувствали заплашени и които понастоящем чувствали опасение от развитието на нашата политика.

Отговор:

По какъв начин г-н Рузвелт е установил **кои народи се чувстват заплашени от германската политика** и кои не? Или пък той се чувства в състояние, въпреки огромната работа, която сигурно лежи на раменете му, сам да разпознае всички тези психологически настроения, които движат вътрешно другите народи и техните правителства?

18. Г-н Рузвелт иска уверение от моя страна, че германските военни сили не ще нападнат територията или владенията на следните независими държави. И той изброява тук следните държави: Финландия, Латвия, Литва, Естония, Норвегия, Швеция, Дания, Холандия, Белгия, Англия, Ирландия, Франция, Португалия, Испания, Швейцария, Лихтенщайн, Люксембург, Полша, Унгария, Румъния, Югославия, Русия, България, Турция, Ирак, Арабия, Сирия, Палестина, Египет и Иран.

Отговор:

Най-напред аз си дадох труд да се осведомя от изброените държави:

1. Дали се чувстват заплашени и
2. Дали този въпрос, който ми отправи г-н Рузвелт, става по тяхно предложение или поне с тяхно съгласие.

Отговорът беше отрицателен и по двете точки и то не просто отрицателен, а в някои случаи дори и под формата на едно решително „не“. Впрочем, не ми беше възможно да отправя подобно запитване към всички споменати държави и народи, защото не всички понастоящем притежават независимост, както е например случая със Сирия, а се намират под военен контрол от страна на демократическите държави и следователно, са лишени от своите права.

3. Независимо от това всички граничещи с Германия държави получиха много по-прецизни уверения от Райха, а преди всичко много по-конкретни предложения, отколкото тези, които г-н Рузвелт ни иска чрез своето странно послание.

4. Но ако тези общи декларации, които аз така често съм давал, бяха смятани, относно тяхното съдържание, като съмнителни, то една нова декларация от същото естество сигурно не би имала никаква стойност, даже и

ако тя би била отправена направо до г-н Рузвелт. Защото това, което тук е от решаващо значение, не е значението, което г-н Рузвелт отдава на такива декларации, а стойността, която ще им се даде от страна на съответните държави.

5. Но аз трябва да привлека вниманието на г-н Рузвелт върху някои исторически грешки. Той споменава между другото Ирландия и ме моли да заявя, че Германия няма да напада Ирландия. Обаче аз току що четох една реч на ирландски министър-председател г-н Де Валера, в която той, странно защо, в ущърб на мнението на г-н Рузвелт, не обвинява Германия, че потиска Ирландия, но обвинява Англия, че Ирландия страда от непрестанния натиск, упражняван от тази държава. Въпреки съзнанието, което г-н Рузвелт показва по отношение нуждите и грижите на други държави, трябва да се приеме, че ирландският президент все пак ще бъде по-добре информиран върху опасностите, които застрашават неговата страна, отколкото президентът на Съединените Щати.

Също така г-н Рузвелт, както изглежда, е известно, че Палестина не е понастоящем окупирана от германски войски, а от английски и че нейната свобода е отнета чрез най-брутална злоупотреба с оръжие, че тя е лишена от своята независимост и че тя е принудена да понася най-тежкото третиране в полза на евреи-пришълци.

Живущите в тази страна араби сигурно не са се оплакали на г-н Рузвелт от германски натиск, но те се оплакват чрез непрестанни апели до международното обществено мнение против варварските методи, които Англия прилага там, за да подчини един народ, обичащ и защитаващ своята свобода.

Може би тъкмо тук да се крие един въпрос, който би трябвало да се разреши, според схващанията на г-н Рузвелт, на зелената маса, следователно пред един справедлив съдия, а не чрез брутална сила, чрез военни мерки, чрез масови екзекуции, чрез опожаряване на цели селища, чрез разрушаване на къщи с динамит и пр. Тук има едно безспорно обстоятелство, а именно, че Англия в случая не действа, за да се защити от едно арабско нападение срещу себе си, но без да бъде повикана от когото и да било, завладя една чужда територия, която не ѝ принадлежи, с цел да установи там своето владичество.

Биха могли да се установят още редица подобни грешки на г-н Рузвелт, без да говорим за трудността, която би се появила пред Германия, ако би предприела военни операции в държави, отдалечени от нас на едно разстояние от две хиляди, някои от пет хиляди километра, а други и повече.

Привършвайки, искам да заявя още следното:

Германското правителство, въпреки това е готово, да даде поотделно на всяка от изброените в телеграмата държави, а ако

някоя от тях има желание и се обърне сама директно към Германия с искане да получи уверение от рода на това, което предлага г-н Рузвелт – то е готово, казвам, да даде такова уверение, при условия на изрична взаимност.

Всичко това, обаче, би могло да се сметне като нещо излишно за голяма част от изброените в посланието на г-н Рузвелт държави, защото ние вече или сме в съюз с тях, или в най-тесни приятелски отношения.

Що се отнася до срока на тези спогодби, Германия е разположена да сключи с всяка държава поотделно съответни спогодби. Аз не искам да пропусна случая, без да съм дал уверение, преди всичко на президента на Съединените Щати, относно териториите, които - както предполагам - образуват най-голям дял от неговите грижи, а именно самите Съединени Щати и другите държави от американския континент.

Тук аз тържествено заявявам, че всички твърдения, разпространявани по какъвто и да било случай за някакво нападение или проектирано вмешателство на Германия срещу американски територии, са пълна измислица или дръзка измама. И то без да се смята, че всички тези твърдения, разгледани от военно гледище, могат да произхождат, само от въображението на някой луд.

19. Г-н Рузвелт счита като най-важен фактор разискванията за установяване на най-ефикасният и бърз метод, чрез който народите да могат да се освободят от тежкото бреме на въоръженията.

Отговор: Г-н Рузвелт може би не знае, че този въпрос, що се отнася до Германия, веднъж вече получи пълно разрешение. От 1919 до 1923 година Германия - както това е потвърдено от специалните съюзнически комисии - изпълни задълженията относно пълното си разоръжаване, а именно в следните размери:

Унищожени оръжия, числящи се към пехотата:

1. 59 000 оръдия и дула;
2. 130 000 картечници;
3. 31 000 минохвъргачки и дула;
4. 6 007 000 пушки и карабини;
5. 243 000 дула на картечници;
6. 28 000 лафети;
7. 4 390 лафети на минохвъргачки;
8. 38 750 000 патрона;

9. 16 550 000 ръчни и оръдейни гранати;
10. 60 400 000 гранати;
11. 491 000 000 броя муниции за ръчно оръжие;
12. 335 000 тона патронни гилзи;
13. 235 515 картушни гилзи;
14. 37 600 тона барут;
15. 79 000 муниционни сандъци;
16. 212 000 телефонни апарати;
17. 1072 огнехвъргачки и т. н.;

Освен това бяха унищожени: шейни, подвижни работилници, подвижни зенитни установки, влекачи за оръдия, стоманени каски, противогази, машини на някогашната муниционна индустрия, цевии за пушки.

По отношение на въздушната отбрана бяха унищожени:

1. 15 714 изстребители и бомбардировъчни самолети;
2. 27 757 самолетни двигатели;

Унищожен материал, числящ се към военно-морския флот:

- 26 бойни кораба;
- 4 броненосци за крайбрежна охрана;
- 4 бронирани кръстосвачи;
- 19 леки кръстосвачи;
- 21 учебни и специални кораби;
- 83 торпедни лодки;
- 315 подводници;

Към всичко това трябва да се прибави и унищожаването на следните материали: Превозни средства от всякакъв вид, средства за борба с газове и отчасти за отбрана срещу газове, двигателни и експлозивни материали, прожектори, визировъчни съоръжения, измервателни уреди за разстояния и звук, оптически съоръжения от всякакъв род, конски снаряжения и т.н. и т.н., всички хангари за самолети и целелини и др.

Съгласно тържествените уверения, дадени навремето на Германия и дори включени във Версайския договор, унищожението на изброените германски военни материали трябваше да служи като едно предварително условие, след изпълнението, на което и другите държави да пристъпят към разоръжение. В този случай, както и във всички останали, безсрамно се злоупотребяваше с доверието на Германия относно дадените обещания. Знае се, че всички опити, направени на зелената маса по време на преговори и конференции в продължение на дълги години и целящи разоръжението на другите страни, напълно пропадаха.

Аз самият, г-н Рузвелт, предложих за разискване цяла поредица от практически предложения, с които можеше да се направи поне едно общо ограничение на въоръженията.

Аз предложих една максимална численост от 200 000 души за всички армии, също така премахване на всички приспособени за нападение оръжия, премахване на всички бомбардировъчни самолети, премахване на войната с отровни газове и т.н. и т.н.

За съжаление, не беше възможно тези предложения да се прокарат пред останалите държави, при все че Германия беше напълно разоръжена.

Аз поставих тогава на разглеждане предложението за една максимална численост от 300 000 души, което пожъна същия отрицателен резултат. Изобщо, аз направих цяла поредица подробни предложения за разоръжаване и то публично, както пред Райхстага, така и пред световното обществено мнение.

На никой не му дойде на ум да разисква дори едно от тези предложения, а напротив, светът започна да засилва още повече своето въоръжаване.

Едва през 1934 год., когато моето последно най-подробно предложение - това, което се отнасяше до една численост на армиите от 300 000 души, бе напълно отхвърлено, аз дадох заповед за едно основно превъоръжаване на Германия.

За всеки случай аз не бих искал да бъда пречка за разисквания по въпроса за разоръжението, при които и Вие, г-н Рузвелт, проявявате намерение да вземете участие. Аз Ви моля само да имате добрината да се обърнете най-напред не към мене и към Германия, а към другите страни. Аз съм събрал в продължение на моята дейност един богат практически опит, както и съм скептик по отношение на тези въпроси и ще бъда скептик дотогава, докато действителността не ме убеди в противното.

20. Г-н Рузвелт дава уверение, че е готов да вземе участие при едно практическо прокаране на нови пътища за международната търговия, за да могат всички народи да купуват и продават на световните тържища при еднакви

права, както и да са сигурни, че ще могат да си набавят необходимите сурови материали и произведенията на мирния стопански живот.

Отговор:

Предполагам, г-н Рузвелт, че не се касае до теоретически разисквания по този въпрос, а до ефикасни мерки за премахване на същинските пречки в международното стопанство. А най-опасните от тези пречки се намират вътре в самите държави. Във всеки случай, досегашният опит показва, че най-големите световни стопански конференции пропаднаха чисто и просто, поради това че отделните държави не бяха в състояние да поддържат в ред техните народни стопанства, както и заради това, че валутните манипулации на някои страни внесоха несигурност сред международните парични пазари и така причиниха непрестанни колебания в отношенията на стойностите между различните валути. Също така стопанските отношения между отделните страни ще се намират под едно непреодолимо затруднение до тогава, до когато има държави, където е възможно - поради идеологически причини - да се обявява бойкот на други народи и техните произведения, за да бъдат по този начин изключени от някои пазари.

Аз вярвам, г-н Рузвелт, че ще имате голяма заслуга, ако започнете с отстраняването на пречките, които спъват един истински свободен стопански обмен, най-напред от Съединените Щати, където Вашето влияние е голямо. Аз съм убеден, че ако на водачите на народите не се отдаде да възстановят производството и въобще да въведат ред в стопанския живот на страните си и ако не им се отдаде да премахнат бойкотната кампания, не би имало особени изгледи за прокарване на действително полезни мероприятия за подобрене на международните стопански отношения чрез международни конференции и договори. Защото иначе не ще могат да се осигурят за всички държави еднакви права да участват на световните тържища като доставчици и купувачи.

Независимо от това германският народ е направил конкретни искания по този въпрос и аз бих се радвал, ако Вие, г-н Рузвелт, като един от приемниците на президента Уилсън, бихте се застъпил най-сетне да се зачете обещанието, благодарение на което навремето Германия сложи оръжие и се остави в ръцете на победителите. Тук аз имам предвид не толкова изтръгнатите от Германия безчетни милиарди под формата на репарации, а преди всичко,

възвръщането на Германия на отнетите ѝ колониални владения.

Така например, германският народ загуби в Европа и извън Европа около 3 милиона кв.км. земя. При това германските колониални владения не бяха придобити чрез война – за разлика от колониите на някои други нации - а изключително по пътя на договори или на откупвания. Президентът Уилсън тържествено беше дал дума, че германските колониални искания ще бъдат поставени на едно справедливо разглеждане.

Вместо това обаче, германските колонии бяха предадени на онези народи, които и без това вече, през всички епохи притежаваха най-големите колониални владения и нашият народ беше хвърлен в тежки грижи, които влияят особено върху настоящия момент и ще се отразяват още и за в бъдеще.

Президентът Франклин Рузвелт ще извърши благородно дело, ако изпълни дадената от президента Удроу Уилсън дума. С това би се допринесло практически за моралното консолидиране на света, а така и за укрепване на световното стопанство.

21. Завършвайки, Г-н Рузвелт заявява, че шефовете на правителствата на всички големи страни днес са отговорни за съдбата на човечеството, че те не могат да бъдат глухи към молбата на техните народи, които искат да бъдат предпазени от евентуалната опасност от една война и че следователно и аз също нося известна отговорност.

Господин президент Рузвелт! Аз разбирам много добре, че огромното пространство на Вашата държава и големите богатства на Вашата страна, Ви позволяват да се чувствате отговорен за историята на целия свят и за съдбата на всички народи. Аз съм поставен, г-н Рузвелт в много по-скромни и по-тесни възможности. Вие имате население от 135 милиона души върху 9,5 милиона кв. км. Вие имате една страна, чиято земя изобилства с всички богатства и е достатъчно плодородна, за да може да изхранва повече от 500 милиона души и да им достави всичко необходимо.

Навремето аз поех ръководството на една държава, която - въз основа на доверието в уверенията на останалия свят, както и на лошото управление на нейните демократически правителства - се намираше пред пълен упадък. В тази държава не живеят 15 души на квадратен километър, както в Америка, а около 140 души. Плодородието на нашата страна не може да се сравнява с това на Вашата. Безбройните подпочвени богатства, които природата поставя в неограничени количества на Ваше разположение липсват в Германия.

Събраните в продължение на много години германски спестявания от милиарди под форма на злато и девизи, ни бяха заграбени. Загубихме нашите колонии. През 1933 год. в Германия имаше: 7 милиона безработни, милиони други работници с намалено работно време, милиони селяни, изпадащи във все по-голяма и по-голяма мизерия, една разнебитена индустрия, една разстроена търговия, с една дума пълен хаос.

От това време насам, господин президент Рузвелт, аз успях да изпълня само една едничка задача. Не се чувствам отговорен за съдбата на света, защото този същият не се загрижи ни най-малко за плачевната съдба на моя собствен народ. Аз се почувствах призован от провидението да служа на този народ и да го освободя от страшната мизерия. През изтеклите шест и половина години до

сега, аз прекарвах ден и нощ само със задачата да събудя собствените сили на моя народ, който бе изоставен от целия останал свят, както и да увеличи тези сили и да ги насоча към спасението на нашата народна общност.

Аз преодолях царящия в Германия хаос, възстанових реда, увеличих значително производството във всички области на нашето национално стопанство, насърчих с всички усилия производството на такива сурови материали, които да заместят многобройните естествени материали, които ни липсват, открих пътя на нови изобретения, ускорих развитието на съобщителните средства; започнах строителството на огромна пътна мрежа. Насърчих строежа на канали, на огромни фабрики. В същото време положих усилия да поощря и духовната култура и възпитанието на нашата нация.

Успях да настаня отново и без остатък, в полезни производства, седемте милиона души безработни, които ми бяха толкова близки на сърцето. Успях, въпреки всички трудности, да задържа германския селянин върху неговата земя и да спася самата тази земя за него.

Успях да докарам отново германската търговия в разцвет и да насърча, до най-голяма степен, съобщенията. За да се справя със заплахите, които идваха от външния свят, аз не само обединих политически германския народ, но също го въоръжих и се опитах да залича страница по страница този договор, който със своите 448 члена съставлява най-чудовищното посегателство и насилие, които въобще са били извършвани досега върху народите.

Аз възвърнах на Райха провинциите, които ни бяха отнети през 1919 год., милиони германци, които бяха злощастно откъснати от родината си, стъпиха отново върху родната си земя; възстанових хилядогодишната историческа общност върху германското жизнено пространство. Аз се помъчих да направя всичко това, без да проливам кръв и без да налагам, г-н Рузвелт, на моя народ и на други народи страданията на една война.

Всичко това, господин президент, аз създадох със свои собствени сили, като един преди 21 години още неизвестен работник и войник на своя народ. И следователно, аз мога да искам пред историята правото да бъда зачислен между онези, които са извършили най-големите дела, което по право и по справедливост може да бъде изисквано от един отделен човек.

Вие, г-н президент, имате една несравнимо по-лека задача. През 1933 год., когато аз станах канцлер на Райха, Вие станяхте президент на

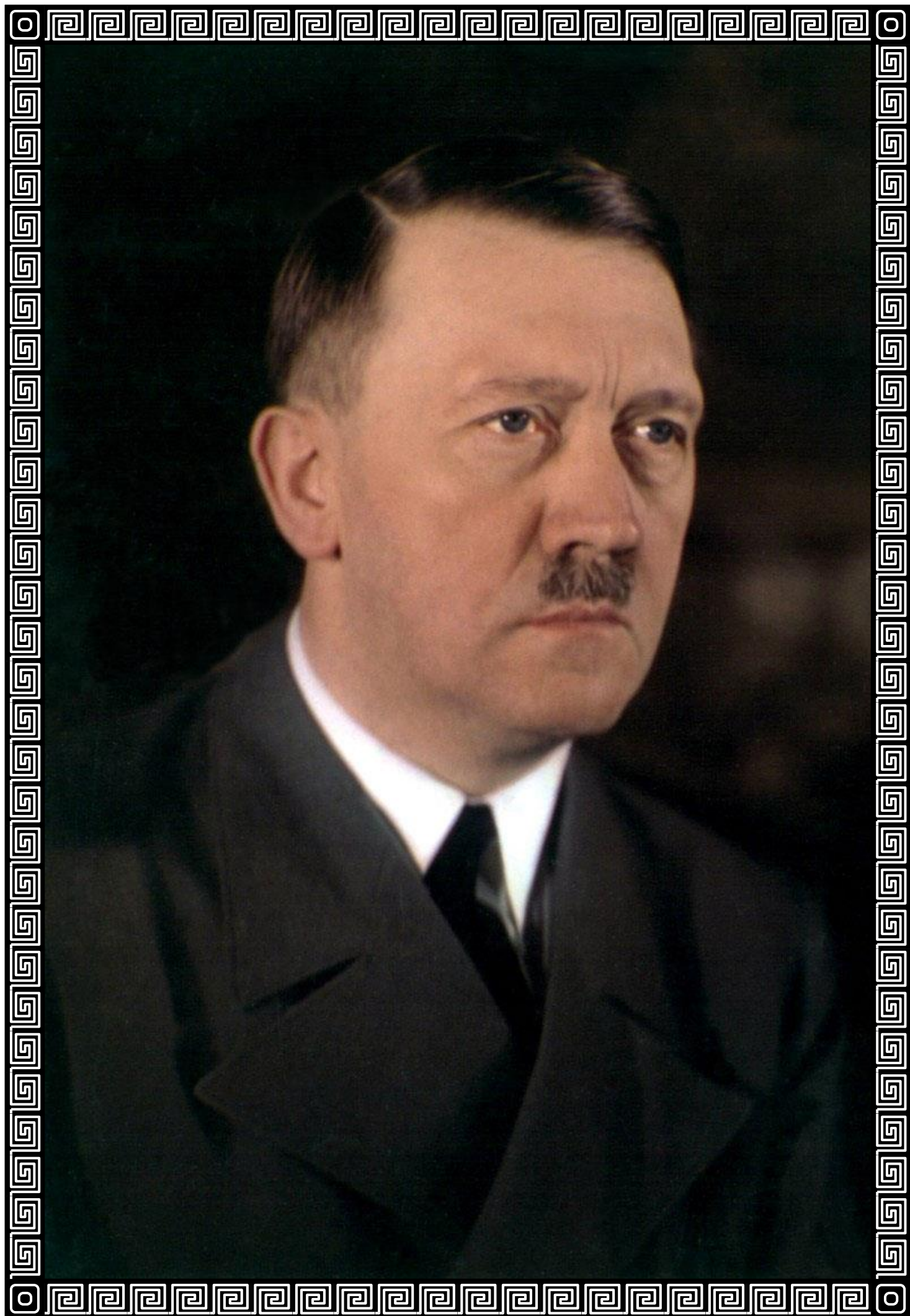
Съединените Щати. И така, още от първия момент Вие бяхте поставен на чело на една от най-големите и най-богати държави в света.

Вие сте щастлив, че имате да осигурите прехраната само на 15 души на квадратен километър. Вие разполагате с най-големите подпочвени богатства, които изобщи съществуват в света. Вие можете, благодарение на огромното пространство на Вашата страна и на плодородието на Вашите полета да осигурите на всеки американец 10 пъти повече блага, отколкото това би било възможно в Германия. Във всеки случай, вие дължите тези богатства на природата. При все че броят на жителите на Вашата страна едва превишава с една трета този на германското население, Вие разполагате с едно 15 пъти по-голямо жизнено пространство.

Следователно, Вие можете, да намерите свободно време, благодарение на Вашите блестящи условия на живот, да се занимавате с универсални проблеми. Може би поради тази причина светът Ви се вижда толкова малък, че сте в състояние навсякъде да се намесвате и действате ползотворно.

В този смисъл Вашите усилия и Вашите инициативи могат да включат едно много по-голямо и по-обширно пространство, отколкото моите, защото моят свят, господин президент Рузвелт, е светът, в който ме е поставило Провидението и за който следователно, аз съм длъжен да работя. За съжаление, в пространствено отношение той е много по-тесен. Той обхваща само моя народ. Но аз вярвам, че тъкмо в това направление бих могъл да служа най-добре на каузата, която ми е присърце:

Каузата на справедливостта, на благоденствието, на напредъка и на мира
на цялото човечество!

Кой искаше тази война?

Писмо²¹ на Адолф Хитлер до премиера
на Франция Даладие, 27 август 1939 г.

Уважаеми господин министър-председател,

 азбирам Вашата загриженост. И аз никога не съм пренебрегвал върховния дълг, който лежи върху онези, които са поставени да ръководят съдбата на народите. Като стар войник, аз познавам, като Вас, ужасите на войната. Изхождайки от това съзнание за дълг и от тези познания, аз искрено полагах усилия да отстраня всички поводи за конфликт между нашите два народа.

Още от по-рано аз съвсем открито заявих на френския народ, че възвръщането на Саарската област ще бъде предпоставката за това разбирателство. И след действителното ѝ възвръщане, аз веднага тържествено потвърдих, че се отказвам от каквито и да било други искания по отношение на Франция. Германският народ одобри това мое становище. Както сами сте се уверили през последното си пребиваване при нас, нашият народ не изпитва никаква злоба, нито омраза към своя някогашен храбър противник. Напротив.

Умиротворяването на нашата западна граница водеше към растяща симпатия, поне от страна на германския народ, една симпатия, която той при множество случаи демонстративно е проявявал. Изграждането на голямата западна укрепена линия, която погълна и поглъща много милиарди, представлява за Германия един документ за това, че тази граница на Райха е окончателно одобрена и установена. С това германският народ се отказа от две провинции, които едно време принадлежаха към старата Германия, които после бяха отново придобити с много кръв и най-после бяха защитавани с още повече кръв.

Този отказ не е някакво тактическо и предназначено за чужбина поведение, но е - Ваше Превъзходителство трябва да ми вярва - едно решение, което се потвърждава от всички наши мероприятия. Вие не можете, господин министър-председателю, да ми посочите нито един случай, където, макар с един ред или с една реч, да е била нарушена така установената вече западна граница на Райха.

²¹ На 25 август 1939 г. Адолф Хитлер отправя до френския министър-председател Даладие едно лично послание, в което излага германското становище спрямо Франция и предлага мирно уреждане на всички спорни въпроси. На следния ден Даладие отговори на Хитлер, също с лично послание.

Тук публикуваме отговора на Хитлер до френския министър-председател.

Аз вярвам, че с този отказ и с това наше поведение се отстраняват от нашите два народа всички поводи за конфликт, който би ни довел до повторение на трагедията от 1914/18 година.

Това доброволно ограничаване на германските жизнени претенции на запад не може, обаче, да се схване като признаване на Версайския диктат по отношение на всички други области.

Година след година аз се опитвах да постигна ревизия на този диктат, поне по отношение на най-невъзможните и най-непоносимите негови постановления, по пътя на мирните преговори. Но беше невъзможно. Обаче, за мнозина прозорливи мъже от всички народи беше съвсем ясно, че ревизията трябва да дойде. Каквото и да се казва против моя метод, каквито и грешки да се сочат в нея, едно само не може да бъде пренебрегвано или оспорвано - че в много случаи беше възможно, без ново проливане на кръв, да намеря задоволителни разрешения не само за Германия, но, чрез начина на процедирането, да освободя държавните мъже на другите народи от често пъти невъзможното за тях задължение, да отговарят за тази ревизия пред собствените си сънародници. Защото едно поне Ваше Превъзходителство трябва да ми признае ревизията трябваше да дойде.

Версайският диктат беше непоносим. Никой честен французин - а също така и Вие, господин Даладие - не би могъл, при едно подобно положение, да действа иначе, а не като мене. В този смисъл аз се опитах да премахна най-безразсъдните постановления на Версайския диктат.

Аз направих на полското правителство едно предложение, което смая германския народ. Никой друг, освен мене, не би могъл да се яви пред нашето общество с такова предложение. Такова предложение можеше да бъде направено само веднъж.

Аз съм дълбоко убеден, че ако тогава, особено от страна на Англия - вместо да се развихря против Германия дива вестникарска кампания и да се пущат слухове за германска мобилизация - Полша беше посъветвана да бъде благоразумна, то Европа днес и за още 25 години би могла да се радва на пълен мир. Обаче, чрез лъжата за германска агресия, полското обществено мнение беше раздразнено, полското правителство беше поставено в затруднение да взема ясни решения и най-вече, чрез дадените му тогава гаранции, беше помрачен погледът му за границата на реалните възможности.

Полското правителство отблъсна предложенията. Полското обществено мнение, уверено, че Англия и Франция ще се бият заради Полша, започна да предявява искания, които биха могли да се схванат като смешни налудничавости, ако не биха били безкрайно опасни.

Тогава настъпи един непоносим терор, едни физически и стопански преследвания над милион и половина германци, живущи в отстъпените от Райха

области. Не искам да ви говоря за извършените престъпления. Поради постоянните посегателства на полските държавни органи върху Данциг, населението беше доведено до убеждението, че то е незащитно изоставено на произволите на една власт, която е чужда на националния характер на града и на жителите му.

Мога ли да Ви задам въпроса, г-н Даладие, как Вие, като французин, бихте постъпили, ако, вследствие нещастен завършек на една храбра битка, някоя ваша област би била отделена чрез завзет от чужда държава коридор? И ако на един голям град - да кажем Марсилия - би било забранено да се чувства принадлежащ към Франция и ако живущите в тези места французи биха били преследвани, бити, тормозени, дори най-зверски избивани?

Вие сте французин, г-н Даладие и мога да си представя как бихте постъпили. А аз съм германец, г-н Даладие. Не се съмнявайте, че моето чувство на чест и че моето съзнание за дълг, ще ми заповядат да действам по същия начин. Ако нещастieto, което ни е сполетяло, би тежало върху вас, бихте ли могли Вие, г-н Даладие, да си обясните поведението на Германия, която без никакъв повод, би се застъпила, щото коридорът през Франция да остане, заграбените френски области да не се върнат, присъединяването на Марсилия към Франция да се забрани?

Обаче аз не мога да си представя, г-н Даладие, че поради такива причини Германия би се вдигнала против вас! Щом като аз и ние всички се отказахме от Елзас и Лотарингия, за да избегнем едно ново кръвопролитие, още по-малко бихме проливали кръв за запазването на едно безправие, което за вас е непоносимо, а за нас безразлично. Всичко, което ми пишете във Вашето писмо, г-н Даладие и аз чувствам също като Вас. и може би, тъкмо ние двамата, като стари войници от фронта, ще можем по някои въпроси да се разберем най-лесно. Само че Ви моля добре да вникнете и в това, че за една нация, която се уважава, е невъзможно да се откаже от два милиона свои сънародници и да гледа от своята граница как ги измъчват.

Следователно, аз поставям едно ясно искане - Данциг и Коридорът трябва да се върнат на Германия. Македонското положение по нашата източна граница трябва да бъде премахнато. Аз не виждам по какъв начин Полша -която мисли, че е ненакърнима под закрилата на дадените и гаранции - би могла да бъде склонена към едно мирно разрешаване на въпроса. Обаче, аз бих жертвал достойното бъдеще на моя народ, ако не бъдем готови да разрешим спора така или иначе. Ако съдбата пак принуди нашите два народа да се сражават, то в мотивите ще има една разлика.

Аз, Г-н Даладие, ще се боря заедно с моя народ, за коригирането на една неправда, а другите - за нейното запазване. Това би било още по-трагично, затова защото мнозина бележити мъже и от средата на вашия народ, признаха

безумието на някогашното разрешение, както и невъзможността то да бъде запазено за дълго време.

Аз ясно виждам, тежките последици от един такъв конфликт. Но аз вярвам, че Полша ще понесе най-тежките последици, защото, както и да завърши една война около въпросния спор, полската държава ще бъде така "или инак, загубена.

Не само за Вас, г-н Даладие, но и за мене ще бъде много болезнено, ако нашите два народа ще трябва да влязат в една кървава и унищожителна война заради този спор. Но аз не виждам, както вече споменах, от наша страна никаква възможност да въздействаме на Полша да се вразуми и да приеме коригирането на едно положение, което е непоносимо за германския народ и за германския Райх.

Адолф Хитлер

Берлин, 27 август 1939 г.

Фюрерът приема наложената му борба

Реч, произнесена на 1 септември 1939 г. пред Райхстага в Берлин

Господа народни представители!

Господа членове на германския Райхстаг!

Т месеци насам, всички ние страдаме под мъчението на един проблем, който ни беше подарил едно време Версайският договор, тоест Версайският диктат - един проблем, който в своята изроденост и извратеност беше станал непоносим за нас.

Данциг беше и е германски град. Коридорът беше и е германска земя. Всички тези области дължат своето културно издигане изключително на германския народ. Без германския народ, във всички тези източни области би царяло най-дълбоко варварство.

Данциг беше отделен от нас, Коридорът, заедно с други германски области на изток, беше анексиран от Полша. Преди всичко, обаче, живеещите там германски малцинства биваха по най-мъчителен начин изтезавани. През

годините 1919/1920 повече от един милион хора с германска кръв трябваше, още тогава, да напуснат своето отечество.

Както винаги, така и в този случай, аз се опитах да предизвикам, по пътя на мирните предложения за ревизия, една промяна на нетърпимото положение. Лъжа е, когато в противния лагер се твърди, че сме се опитвали да прокарваме всички наши ревизии само чрез натиск. Петнадесет години преди националсоциализмът да дойде на власт, имаше възможност ревизиите да бъдат прокарани по пътя на най-мирни спогодби, по пътя на мирни споразумения. Това не беше направено. По-късно, във всеки отделен случай аз лично правех не веднъж, а по няколко пъти, предложения за ревизиране на непоносимото състояние.

Всички тези предложения, както знаете, биваха отхвърляни. Няма нужда да ги изброявам тук поотделно - предложенията за ограничаване на въоръженията дори ако е необходимо, за премахване на въоръженията, предложенията за ограничения във воденето на войната, предложенията за премахване на известни методи в модерното водене на войната, които в моите очи мъчно могат да се примирят с международното право.

Вие познавате предложенията, които аз направих върху необходимостта за възстановяване на германския суверенитет над територията на Райха. Вие познавате безкрайните опити, които правих за миролюбиво уясняване и за споразумение върху проблема за Австрия, по-късно, върху проблема за Судетската област, Чехия и Моравия. Всичко беше напразно.

Едно нещо е логически невъзможно - да се иска, щото едно невъзможно състояние да бъде разчистено по пътя на мирните ревизии, а самите мирни ревизии редовно да бъдат отхвърляни! Невъзможно е също, да се каже, че оня, който при такова положение се залови сам да прокара една такава ревизия, нарушава някакъв закон.

Защото Версайският диктат не е никакъв закон за нас, германците! Той беше диктат! Не може с поставен на гърдите револвер и под заплахата на унищожаване чрез глад на милиони хора, да изнудиш някого да сложи подписа си и след това, този документ, със сложен чрез изнудване подпис, да обявиш за тържествен закон.

Така и в случая с Данциг, с Коридора и т. н. аз се опитах да разреша проблемите чрез миролюбиви предложения, по пътя на едно миролюбиво разискване. Че проблемите трябваше да бъдат разрешени, това беше ясно. А че срокът за това разрешаване може да е безинтересен за западните държави, това за нас е понятно. Но този срок за нас не е безразличен и преди всичко, той не беше и не можеше да бъде безразличен за най-много страдащите жертви.

В разговори с полски държавници аз коментирах, обсъдих идеите, които вие чухте тук от мен, в моята последна реч в Райхстага. Никой не би могъл да

каже или да твърди, че това е било някакво оскърбително поведение или дори някакъв оскърбителен натиск.

Във всеки случай, тогава аз, най-сетне, наредих да бъдат формулирани германските предложения. И затова трябва още веднъж да повторя, че няма нищо по-лоялно и по-умерено от тези направени тогава от мен предложения. И аз бих искал да кажа сега на света следното - само аз бях изобщо в състояние да направя такива предложения! Защото аз знаех много добре, че тогава се бях поставил в противоречие със схващанията на милиони германци!

Тези предложения бяха отхвърлени. Но не само това, а на тях беше отговорено:

- 1) **с мобилизиране,**
- 2) **с увеличаване на терора,** със засилен натиск над германците в тези области и с една ожесточена борба за задушаване, водена срещу свободния град Данциг със стопански и митнически, а през последните седмици, най-сетне, и с военни и съобщителни средства.

Полша насочи своята борба срещу свободния град Данциг. Освен това, тя не беше склонна да разреши въпроса за Коридора по един, до известна степен справедлив и държащ сметка за интересите на двете страни, начин. И най-сетне, тя и не мислеше за това, да изпълни своите задължения по отношение на малцинствата.

Тук трябва да констатирам едно нещо - Германия устоя на тези задължения. Малцинствата, които живеят в германския Райх, не са преследвани. Нека стане един французин и нека заяви, че, например, в Саарската област живущите там 50 000 или 100 000 французи са потискани, измъчвани или обезправени. Това не може да каже никой. Вече четири месеца аз гледах спокойно този развой на нещата. Във всеки случай, това не ставаше, без постоянно да правя предупреждения.

В последно време аз засилих тези предупреждения. Наредих да бъде съобщено на полския посланик преди вече повече от три седмици, че ако Полша би изпратила и други ултимативни ноти на Данциг, че ако би предприела и други потиснически мерки срещу тамошните германци и че ако би се опитала да унищожи стопански Данциг, по пътя на митническо-политическите мерки, тогава Германия не ще може дълго време да остане бездеен зрител!

И аз не оставих никакво съмнение върху съображението, че в това отношение днешна Германия не бива да бъде смесвана с онази Германия, която беше преди нас. Опитаха се да извинят действията си срещу германците, като заявиха, че гражданите от германска народност били вършили провокации. Аз не знаех в какво са се състояли провокациите на децата и жените, които са били малтретирани, които са били отвлечени, или в какво трябва да са се състояли

провокациите на онези, които по най-животински, по най-садистически начин са били отчасти малтретирани, отчасти избити. Това не зная.

Но само едно зная - че няма нито една велика сила с чест, която безкрайно би търпяла едно такова състояние!

Опитах се още един и последен път, макар че - признавам това - вътрешно бях убеден, че полското правителство не гледа сериозно на едно действително споразумение, може би, поради своята зависимост от една дива военщина, която днес е вече с развързани ръце - опитах се за последен път да приема едно предложение за посредничество на британското правителство. Последното предлагаше - не че то самото искаше да води преговори, а само предлагаше и уверяваше - че ще може да установи преки връзки между Полша и Германия, та по този път още веднъж да се дойде до разговори.

Тук трябва да удостоверя сега следното - аз приех това предложение. За тези разговори изработих основни положения, които са ви известни. И тогава, със своето правителство аз седях и чаках цели два дни, за да видя, дали полското правителство ще благоволи да ни изпрати най-накрая един пълномощник, или не. До снощи то не ни изпрати пълномощник, а нареди да ни бъде съобщено чрез неговия посланик, че в този момент обмисля дали е в състояние и доколко е в състояние да се отзове на английските предложения и след това щяло да съобщи на английското правителство решението си.

Господа народни представители!

Ако на германския Райх и на неговия държавен глава може да се правят такива внушения и ако германският Райх и неговият държавен глава биха търпели такова нещо, тогава германската нация не би заслужавала нищо друго, освен да слезе от политическата сцена!

И тук поляците много се излъгаха по отношение на мене! Моето миролюбие и моята безкрайна дълга търпеливост не трябва да бъдат смесвани със слабост или дори със страхливост!

Затова снощи аз се реших да съобщя на британското правителство, че при тези обстоятелства не мога да намеря никаква склонност у полското правителство да влезе в действителен, сериозен разговор с нас. По този начин, предложенията за посредничество претърпяха неуспех.

Защото като пръв отговор на британското предложение за посредничество, дойде полската обща мобилизация, а като втори отговор - нови жестокости. През изтеклата нощ тези действия се повториха пак. Неотдавна, в една единствена нощ станаха 21 нападения по границата, а тази нощ те бяха 14, между които три много сериозни.

Затова сега се реших да заговоря с Полша на същия език, на който Полша от месеци насам говори с нас!

Ако някои държавници на Запад сега заявяват, че това засяга техните интереси, аз мога само да съжалявам за една такава декларация. Тя не може да ме накара, обаче, да се колебая нито една секунда в изпълнението на своя дълг

Какво още искат от нас? Аз дадох тържествено уверение, че от тези западни държави ние нищо не искаме и никога нищо няма да искаме. Дадох уверение, че границата между Франция и Германия е окончателна. На Англия постоянно предлагам приятелство и ако е необходимо, най-тясно сътрудничество. Но любов не може да бъде предлагана само от едната страна. На нея трябва да бъде отговорено и от другата страна.

Германия няма никакви интереси на запад. Нашата западна укрепителна линия е същевременно западната граница на Райха за вечни времена. Ние нямаме никакви цели и за бъдещето. Това становище на Райха няма да се промени вече.

Другите европейски държави разбират отчасти нашето поведение. Тук аз бих искал да благодаря преди всичко на Италия, която ни подкрепяше през цялото това време. Но вие ще разберете и това, че за прокарването на тази борба аз не искам да апелирам към чужда помощ. Ние ще разрешим сами тази наша задача. Неутралните държави ни увериха в своя неутралитет, точно както и ние преди това им гарантирахме вече нашия неутралитет. На тези уверения ние гледаме много сериозно. И докато никоя друга държава не наруши своя неутралитет, ние също ще спазваме най-строго нашия неутралитет, защото какво бихме могли да искаме или да желаем от тях?

Но аз съм особено щастлив, че мога, да ви съобщя сега, от това място, за едно събитие. Вие знаете, **че Русия и Германия, се управляват от две различни доктрини.** Имаше само един въпрос, който трябваше да бъде изяснен - Германия няма намерение да експортира своята доктрина. В момента, в който Съветска Русия не смята да експортира в Германия своята доктрина, в същия този момент аз не виждам вече никаква причина, поради която ние не бихме могли още веднъж да вземем становище един спрямо други.

И ние, двете страни, си изяснихме много добре следното - всяка борба на нашите народи един срещу друг би допринесла полза само на други народи. Затова ние се решихме да сключим един пакт, който за вечни времена изключва между нас всяко прибъгване до силата, който ни задължава да се съвещаваме по известни европейски въпроси, който ни дава възможност за стопанско сътрудничество и който преди всичко, ни дава сигурността, че силите на тези две големи, мощни държави няма да бъдат хабени в борба едни с други или едни срещу други. **Всеки опит на Западна Европа, да промени нещо в това отношение,** ще претърпи неуспех.

Също така, аз бих искал да дам тук уверението, че това политическо решение означава един огромен обрат за бъдещето и е окончателно.

Вярвам, че целият германски народ ще поздрави това мое политическо становище. Защото в Световната война Русия и Германия се биха една срещу друга и в края на краищата и двете понесоха страдания. Втори път това не трябва да се случи и няма да се случи.

Пактът за ненападение и съвещаване, който влезе в сила още в деня на подписването, получи вчера своята ратификация в Москва, а също и в Берлин. И в Москва този път беше поздравен също така, както го поздравихте и вие тука. Речта, която държа народният комисар Молотов, руският комисар за външните работи, аз мога да приподпиша дума по дума. Нашата цел е и аз съм твърдо решен да я постигна, като разреша, първо, въпроса за Данциг, второ, въпроса за Коридора и трето, се погрижа, щото в отношенията на Германия към Полша да настъпи един обрат, една промяна, която ще осигури едно миролюбиво сътрудничество.

Аз съм, при това, решен да се боря дотогава, докато, било сегашното полско правителство покаже склонност да създаде тази предпоставка, било едно друго полско правителство бъде наклонено да стори същото.

Аз искам да отстраня от германските граници елемента на несигурност, атмосферата на вечни, подобни на гражданска война, състояния. Аз искам да се погрижа, щото на изток мирът на границата да не е по-друг от този, който ние познаваме по другите наши граници. И аз така ще предприема необходимите действия, че те да не противоречат на това, което ви съобщих тука, в самия Райхстаг, господа народни представители, като предложения, направени на другите държави.

Това ще рече, че не искам да водя война срещу жени и деца. На моите въздушни войски дадох нареждане, при нападенията си да се ограничават върху военни обекти. Ако обаче, противникът сметне, че от тук може да извлече свободата да се бори от своя страна с обратните методи, тогава той ще получи такъв отговор, че ще му се завие свят!

Тази нощ Полша обстрелва за пръв път нашата територия вече и с редовни свои войски. **Сега, от 5 часът и 45 минути, се стреля, обратно - и от наша страна!**

И отсега нататък на бомбата ще се плаща с бомба! Който се бори с отрова, срещу него ще се води борба с отровен газ. Който сам се отдалечава от правилата на едно хуманно водене на войната, не може да очаква от нас нищо друго, освен и ние да направим същата стъпка. Тази борба, съвсем безразлично срещу кого е тя, ще водя като сигурността на Райха и неговите права бъдат гарантирани.

Аз работих вече повече от шест години за изграждането на германската войска. През това време бяха изразходвани повече от 90 милиарда за обзавеждането на войската. Тя е днес най-добре въоръжената армия и стои много по-високо от армията на 1914 год. Моята вяра в нея е непоколебима.

Ако днес призовах тази войска и ако искам сега от германския народ жертви и ако е необходимо, всякакви жертви, аз имам право за това. Защото и сам аз днес съм също така готов, както бях и по-рано, да дам всяка лична жертва. **Аз не искам от никой германски мъж нещо друго, освен онова, което сам аз повече от четири години бях във всяко време готов да направя доброволно.** Няма да има лишение в Германия, на което да не се подложи веднага и самият аз.

Тъкмо отсега нататък, целият мой живот принадлежи на моя народ. Сега аз не искам да бъда нищо друго, освен първия войник на германския Райх.

Затова облякох сега отново онази куртка, която ми беше едно време най-святата и най-скъпата. Аз ще я съблека едва след победата - или няма да преживея края!

Ако в тази борба ми се случи нещо, тогава моят пръв наследник ще бъде партийният другар Гьоринг. Ако на партийния другар Гьоринг се случи нещо, следващият наследник е партийният другар Хес. На тези хора, като на водачи, вие ще дължите тогава точно такава сляпа вяност и послушание, както и на мене. Ако и с другаря Хес се случи нещо, аз ще свикам чрез закон Сената, който тогава ще трябва да избере из своята среда най-достойния, тоест най-храбрия.

Като националсоциалист и като германски войник аз навлизам сега в тази борба със смело сърце. Целият мой живот не беше нищо друго, освен една единствена борба за моя народ, за неговото възкресение, за Германия. Над тази борба стоеше винаги само вярата в този народ. Една дума не съм никога познал и тя се казва „капитулация“.

Ако някой, обаче, мисли, че ние се насочваме сега към тежки времена, тогава аз бих искал да го помоля да си спомни, че едно време един пруски крал със смешно малка държава се изправи срещу най-голямата коалиция в три войни накрай все пак устоя успешно, защото притежаваше онова вярващо смело сърце, от каквото и ние имаме нужда в днешните времена.

И затова аз бих искал да уверя сега целия външен свят - **ноември 1918 година няма да се повтори никога вече в германската история!**

Както сам аз съм готов във всяко време да дам живота си - всеки може да ми го отнеме - за моя народ и за Германия, така искам същото и от всички други. Но който мисли, че ще може да се противопостави пряко или косвено на това национално повеление, той ще падне! Изменниците не трябва да очакват нищо друго освен смърт!

По този начин, всички ние само се придържаме към **нашия стар принцип, че съвсем без значение е, дали ние живеем, но е необходимо нашият народ да живее, Германия да живее.**

От вас, като пратеници на Райха, аз очаквам, че вие ще изпълните сега своя дълг по всички места, на които сте поставени. С цената на всичко, вие трябва да бъдете знаменосци на съпротивата. Нека **никой да не ми докладва никога, че в неговата област, или в неговия окръг, или в неговата група, или в неговата клетка, настроението би могло да бъде някога лошо.**

Носители, отговорни носители на настроението сте вие. Аз съм отговорен за настроението на германския народ, вие сте отговорни за настроението във вашите области, във вашите окръзи. **Никой, няма право да прехвърля тази отговорност другиму.**

Ние не трябва да се питаме сега за някакво настроение, а изключително за нашия дълг. А дългът ни е предначертай. Жертвата, която се изисква, от нас, не е по-голяма от жертвата, която са дали многобройни поколения.

Всички мъже, които преди нас е трябвало да тръгнат, за Германия, по най-тежкия и най-трудния път, не са жертвали и направили нищо друго, освен това, което и ние трябва да направим. Тяхната жертва не е била по-евтина, нито по-безболезнена, а следователно и по-лека, отколкото би била жертвата, която се изисква от нас.

Аз очаквам и от **германската жена** да се нареди примерно, с желязна дисциплина, в тази голяма борческа общност. **Германската младеж**, обаче, със сияещо сърце без друго ще изпълни онова, което очаква и изисква от нея нацията, националсоциалистическата държава.

Ако образуваме тази общност, тясно сплотени, на всичко решени, готови никога да не капитулираме, тогава нашата воля ще надвие всяка нужда.

И аз искам да завърша с веруюто, което изрекох едно време, когато започнах борбата за властта в Райха. Тогава аз казах, че ако нашата воля е така силна, че никаква нужда не може да я прекърши, тогава нашата воля и нашата германска стомана ще победят всяка нужда!

За Германия - Зиг Хайл!

Настъплението в Полша се превръща в „настъпление на 18-те дни“.

На 1 септември край бреговете на Граудең се водят боеве, проходът Яблунка е превзет, а Луфтвафе бомбардира множество военни инсталации по време на милитаризирани операции.

На 2 септември полските армейски части са обкръжени при северния коридор. Полският главнокомандващ маршал Ридз-Смигли решава, че трябва да капитулира, но, бидейки възпрепятстван от съобщенията, сигнализиращи фалшива тревога, изпратени му от англичаните, не успява.

На 6 септември Краков е превзет и полското правителство се установява в Люблин.

На 8 септември Лодз е окупиран. Германските войски за пръв път извършват успешно настъпление във Варшава. На 12. септември Позен, Гнезен и Торн са окупирани.

На 13 септември полската армия е разгромена южно от Радом. Немците достигат до Лемберг (Лвов), а на 15-ти – до Брест Литовск.

На 17 септември Варшава вече е под обсада. Полското правителство се установява в Румъния.

В нощта на 17 септември, в кратко писмо до чуждестранните мисии, Съветският съюз обявява решението си – на армията е наредено да премине полската граница.

На 18 септември настъплението в Полша реално погледнато приключва.

На 19 септември Фюрерът изнася реч в името на освободените етнически германци и германския народ в сградата на Артурсхоф в освободения Данциг.

*Адолф Хитлер – реч от 19 септември 1939 г. в сградата на
Артурсхоф в Данциг*

Мой гаулайтер!

Скъпи мои другари от Данциг!

Вие не сте единствените, които са дълбоко развълнувани от този момент, целият германски народ го преживява. Аз самият също съзнавам величието на този час.

Това е първият път, когато стъпвам на земя, завладяна от германски заселници половин век преди времето, когато първите бели хора се заселват в

настоящия щат Ню Йорк. Още половин хилядолетие тази земя е била немска, останала е немска и ще остане – всеки може да се убеди в това – остава немска!

Съдбата, която сполетя този град и тази красива страна, беше съдбата на цяла Германия. Световната война, тази най-безсмислена борба на всички времена, също направи тази страна и този град свои жертви – тази световна война, която имаше само губещи и никакви победители, тази световна война, която след края си вероятно остави всички в заблуждение, че подобна съдба вероятно няма да се повтори отново и която, за съжаление, очевидно днес е забравена от тях, от тези, които по това време бяха основните агитатори, а вероятно и основните заинтересовани в това всенародно клане.

Когато тази кървава борба приключи, в която Германия беше влязла без никаква военна цел, трябваше да бъде постановен мир на човечеството, който трябваше да доведе до ново възраждане на закона и оттам до окончателно заличаване на всички трудности.

Бащите на този мир видяха в него края на германския народ. Може би много хора вярваха, че този мир ще сложи край на трудностите, но във всеки случай се оказа, че той само постави началото на нови сътресения. В едно отношение тези, които подстрекаваха към война и онези, които искаха да сложат край на войната по онова време, грешаха. Те не решиха нито един проблем чрез този мир по онова време, а създадоха безброй нови проблеми. И беше само въпрос на време потъпканата германска нация да се стегне, за да реши на свой ред новосъздадените проблеми. Защото най-същественният проблем бе пренебрегнат по онова време – именно фактът, че народите съществуват, независимо дали това е изгодно за британците, които подстрекават към война, или не. В крайна сметка 82 милиона германци са обединени тук в това жизнено пространство. И тези 82 милиона искат да живеят и те ще живеят дори ако това не се харесва на тези подстрекатели. Версайският мирен договор е най-голямата несправедливост за Германия. Ако днес един държавник от друга нация мисли, че може да каже, че в думите на германските държавници или на германския народ му липсва доверие, тогава само ние, германците, имаме право да кажем, че ни липсва пълно доверие в уверенията на онези, които по онова време така мизерно поругаха най-тържествените уверения.

Не искам да говоря за несправедливостта на Версай – най-лошото нещо в живота на народите може би изобщо не е несправедливостта, а безсмислеността, лудостта, глупостта, с които по онова време бе наложен световен мир, който просто се превърна в порядък на деня над всички исторически и икономически, над всички национални и политически обстоятелства. По онова време бяха установени правила, при които човек трябва да се съмнява дали мъжете, които са извършили това престъпление, наистина са били с ума си. Лишени от всякакво познание за историческото развитие на тези жизнени пространства, но и лишени от всякакво икономическо разбиране, тези хора вилнеят из Европа по онова

време, разкъсвайки държавни територии, разделяйки пейзажи, потискайки народи, унищожавайки култури.

Тази страна също беше жертва на това безумие по онова време, а полската държава като такава беше продукт на тази глупост! Какво Германия трябваше да жертва за тази полска държава вероятно не е известно на света. Тук трябва да кажа само едно – всички тези територии, които по онова време бяха присъединени към Полша, трябваше да бъдат приписани в изключително голяма степен на германската енергетика, германската индустрия и германската творческа дейност в своето развитие. Те дължат своето културно значение изключително на германския народ. Фактът, че по това време една провинция бе откъсната от германския Райх, че други територии бяха причислени към тази нова полска държава, бе мотивиран от народните нужди. По-късно обаче политическите избори навсякъде показаха, че никой няма желание да се установи в тази полска държава. Тази полска държава, възникнала чрез кървавите теглила на безброй германски полкове, след това се разшири за сметка на старите германски селища и преди всичко за сметка на всеки разум, всеки смисъл на живота и всяка икономическа възможност.

Едно нещо вече беше ясно демонстрирано през последните двадесет години – полякът, който не установи тази култура в страната си, дори не бе способен да я запази. За пореден път виждаме, че само тези, които сами по себе си са творци на културата си, са в състояние да запазят едно истинско културно постижение в дългосрочен план. Още петдесет години биха били достатъчни, за да се възстановят и върнат обратно на варварите тези територии, които германците с усърдие и трудолюбие изтъргнаха от тях. Следите от този рецидив и упадък вече бяха очевидни навсякъде.

Самата Полша беше национална държава; поляците бяха я създали за своя си народ. Старата австрийска държава ги обвини в това, което бяха направили. Полша никога не е била демокрация. Една много тънка, консумативна висша класа управляваше не само чужди националности, но и собствения си народ. Това бе насилствена държава, управлявана от палката, от полицията и в крайна сметка от военните. Съдбата на германците в тази държава бе ужасяваща. Все още има разлика между народ от по-нищожно културно значение, който има нещастieto да бъде управляван от по-значим в културно отношение и народ с висока културна значимост, подложен на трагичната съдба да бъде изнасилван от по-низш. Защото в този низш народ всички комплекси за малоценност тогава ще имат ефект и ще реагират на по-добрите хора, носещи култура. Тогава този народ ще бъде жестоко и варварски малтретиран. А германците са свидетели на тази съдба вече почти 20 години.

Не е нужно да описвам подробно съдбата на германците сега. Това бе, както вече посочих, трагично и болезнено. Въпреки това се опитам, както правя

навсякъде другаде, да намеря споразумение, което би могло да доведе до справедлив баланс.

Веднъж се опитах да установя окончателни граници в западните, а по-късно и в южните области на Райха, за да мога да откъсна възможно най-много територии от несигурността там и да осигуря бъдещият мир. И тук съм се борил да постигна същото.

По това време в Полша имаше човек с неоспоримо истинно прозрение и устрем. Бях успял да постигна споразумение с тогавашния маршал Пилсудски, което да проправи пътя за мирно разбирателство между двата народа; споразумение, което от самото начало не може да одобри описаното във Версайския договор, но което се стреми да осигури поне основата за разумно и приемливо съвместно съществуване, като напълно пренебрегва този договор.

Докато маршалът беше жив, изглеждаше, че този опит може да помогне за облекчаване на напрегнатата ситуация. Веднага след смъртта му обаче започна усилена борба срещу германизма. Тази борба, която се проявяваше в хиляди форми, все повече вгорчаваше и помрачаваше отношенията между двата народа. В дългосрочен план бе много трудно да се наблюдава търпеливо как германското малцинство, живущо там, беше преследвано по почти варварски начин в съседна страна, което само по себе си причини на Германия най-сериозната несправедливост. Светът, който веднага пролива съзи, когато един полски евреин, имигрирал само преди няколко десетилетия, бъде изгонен от германския Райх, остава напълно нем и глух за страданията на онези, които трябваше да напуснат бившата си родина не с хиляди, а с милиони, в изпълнение на Версайския диктат, ако бяха германци. Това, което бе не само депресиращо за всички нас, а и за мен, но и скандално, се криеше във факта, че трябваше да изтърпим всичко това, бидейки в ръцете на държава, която бе дълбоко под нас. В края на краищата Германия бе велика сила дори ако няколко луди вярваха, че могат да унищожат правото на живот на велика нация чрез налудничав договор или диктат. Германия бе велика сила, обаче насила трябваше да гледа как един народ морално под нея и държава морално под нея, малтретираха нейните германци тук. И тук по-специално имаше две доста непоносими условия:

1. Град, чийто германски характер не може да бъде оспорен от никого, не само че не може да се върне в империята, но и постепенно и систематично се опитва да бъде колонизиран посредством хиляди заобиколни пътища.

2. Една провинция, която е отделена от германския Райх, не само няма пряк достъп, но и взаимодействието на тази провинция с такива на Райха зависи от лошата или добра воля на полската държава.

Никоя сила в света не би издържала на това статукво толкова дълго, колкото Германия. Не знам какво би казала Англия за подобно мирно решение за нейна сметка или как то би било прието във Франция или дори в Америка.

Опитах да намеря път към някакво решение, всъщност жизнеспособно, на този проблем. Представих тези експерименти под формата на словесни предложения на тогавашните полски владетели. Знаете за тези предложения. Те бяха повече от умерени. Опитах се да намеря решение и съответствие между нашето желание да върнем Източна Прусия в контакт с Райха и желанието на поляците да запазят излаза си на море. Преди всичко аз се опитах да намеря синтез между германския характер на град Данциг и волята му да се върне в германския Райх и икономическите искания на поляците.

Мисля, че мога да кажа, че бях прекалено скромен по онова време. И имаше моменти, в които се питах, размишлявайки и обмисляйки, дали ще мога да отговарям пред собствения си народ за това, че съм представил такива предложения за решението на полското правителство. Направих го само защото исках да спестя на германския народ, а също и на полския народ, страданието от друга конфронтация.

Тази пролет аз повторих това предложение в най-конкретна форма – Данциг трябваше да стане част от германския Райх. Трябваше да се построи екстериториален път към Източна Прусия – за наша сметка, разбира се. В замяна Полша трябваше да получи най-свободните пристанищни права в Гданск, същия екстериториален достъп. В замяна бях готов да гарантирам положението на границите, което едва ли е поносимо за нас, и най-накрая да позволя на Полша да участва в установяването на сигурност в Словакия.

Не знам в какво състояние на духа се намираше полското правителство, когато отхвърли тези предложения! Знам обаче, че безчислени милиони германци всъщност въздъхнаха в облекчение, но пък бяха на мнение, че съм прекалил.

В отговор Полша даде заповед за първата мобилизация, след което в същото време се разрази свиреп терор. Молбата ми към тогавашния полски външен министър да ме посети в Берлин, за да обсъдим отново тези въпроси, бе отхвърлена. Той отиде в Лондон, вместо в Берлин!

След това настанаха онези седмици и месеци на непрекъснати заплахи, заплахи, които едва ли биха били поносими за една малка държава, но и които е непосилно да бъдат изтърпени от една велика сила в дългосрочен план. Можехме да прочетем в полските вестници, че това изобщо не е проблем на Данциг, а че е проблем на Източна Прусия, че Полша ще я анексира за кратко време.

Това бе преувеличено. Други полски вестници заявяват, че Източна Прусия също няма да реши проблема, но че Померания ще трябва да стане част от Полша при всички обстоятелства: и накрая се поставя под въпрос дали река Одер изобщо може да е достатъчна като граница, дали естествената граница на Полша всъщност не е река Одер, а Елба. Единственото, което трябваше да направим, беше да решим дали да унищожим армиите си пред или зад Берлин. Един

полски маршал, който към момента мизерно е изоставил армията си, заявява, че щял да разсече Германия и армиите ѝ.

И в същото време настъпва една мъка за нашите етнически германци. Десетки хиляди са отвлечени, малтретирани, убивани по най-жесток начин; Садистични зверове дават воля на извратените си инстинкти, а този демократичен благочестив свят наблюдава това, без да му мигне окото.

Често съм си задавал въпроса: Кой бе заслепил Полша по този начин? Наистина ли поляците вярваха, че германската нация ще позволи това да ѝ бъде предложено в дългосрочен план от такава нелепа държава? Сериозно ли вярваха в това? Вероятно се е вярвало, защото им бе описано като възможно от определена точка, от мястото, където общите подстрекатели са седели не само през последните десетилетия, но и от векове – и все още седят днес! Там беше обяснено на поляците, че на Германия изобщо не трябва да се гледа като на сила. Там поляците бяха убедени, че биха могли да се противопоставят на Германия без излишни приказки. И отидоха по-далеч – там най-накрая се увериха, че ако собствената им съпротива не е достатъчна, винаги биха могли да бъдат сигурни в съпротивата, т.е. в съучастието на другите. Именно там беше дадена известната гаранция, която постави в ръцете на малка мегаломанска държава да започне или може би да се въздържа от война.

За тези мъже обаче Полша беше само средство за постигане на целта! Само средство за постигане на целта, защото днес съвсем спокойно се обяснява, че изобщо не става дума преди всичко за Полша, а за германския режим!

Винаги съм предупреждавал за тези хора. Мои германци сънародници, спомнете си изказванията ми за Саарбрюкен и Вилхелмсхафен. В тези две речи посочих опасностите от това хората да стоят в една страна без повече шум и да могат безсрамно да проповядват войната като необходимост: господата Чърчил, Идън, Дъф Купър и т.н., и т.н. Посочих колко опасно е това, особено в страна, в която никога не се знае със сигурност дали тези мъже няма да бъдат в правителството за кратко време. Тогава ми казаха, че това никога няма да се случи. Според мен понастоящем те представляват правителството! Така че точно това, което бях предвидил по това време, се случи!

Тогава реших за пръв път да предупредя германската нация за тези хора, но и да не оставям никакво съмнение, че Германия при никакви обстоятелства няма да капитулира, както пред заплахите, така и пред насилието на тези хора. Навремето този мой отговор бе атакуван по най-сериозния начин. Защото в тези демокрации постепенно се разви известна практика, а именно, че в демократиите е допустимо да се подбужда и подтиква към война. Чужди режими и чужди държавници, чужди държавни глави могат да бъдат нападани, оклеветавани, обиждани и очерняни там, защото има свобода на словото и свобода на печата! В авторитарните държави не е позволена борба срещу това, защото там има дисциплина! И затова само в недисциплинирани държави е

допустимо да се подбужда към война, докато в дисциплинираните държави отговорът на това не трябва да се дава.

На практика това би подтикнало народите в недисциплинираните държави към война, докато в така наречените дисциплинирани държави народите няма да имат представа какво всъщност се случва около тях. Ето защо през това време реших поетапно да започна да известявам германския народ относно дейността на тази престъпна шайка. А германският народ бавно зае отбранителната позиция, която смятах за необходима, за да не бъде изненадан един ден.

Когато дойде септември, ситуацията стана нетърпима. Вярвам, че през миналия август беше възможно да се постигне разбирателство и без гаранциите и агитациите на британските апостоли на войната. В един момент дори самата Англия се опита да предизвика пререкания между нашия Райх и Полша. Бях готов за това. Тези, които не дойдоха за преговори, разбира се, бяха поляците. Седях с моето правителство в Берлин два дена и чаках, и чаках. Междувременно бях подготвил ново предложение. То ви е известно. Съобщих го на британския посланик вечерта на първия ден. Четеше му се дума по дума, а германският външен министър му поясняваше прочетеното. На следващия ден дойде този посланик и нищо не се случи, освен полската обща мобилизация, подновените терористични действия и накрая атаките на територията на Райха, срещу Германия!

Търпението не всякога трябва да се бърка със слабостта, дори и в живота на народите. От години наблюдавам тези продължителни провокации, като проявявам безгранично търпение. Колко често съм страдал самият аз толкова дълго време, само малцина могат да осъзнаят. Не минаваше почти месец, а често и седмица, в който някаква делегация от тези региони не идваше при мен и не ми описваше нетърпимото положение на германизма и ме молеше отново и отново да се намеся.

Продължавах да моля за един последен опит. Година след година продължаваха пререканията. Накрая, неотдавна предупредих, че на това трябва да се сложи край и след месеци чакане и още и още нови предложения, най-накрая реших, както обясних в Райхстага, да говоря с поляците на езика, на който те явно вярват, че могат да говорят с нас – само на езика, който те разбират!

И в този момент мирът можеше да бъде спасен. Приятелска Италия, Дучето, се намеси и направи предложение за посредничество. Франция се съгласи и аз също дадох съгласието си. Англия, от своя страна, отхвърли това предложение, вярвайки, че вместо това може да изпрати на германския Райх някакво невъзможно искане с двучасов ултиматум.

Англичаните не са прави за едно нещо! Те някога имаха правителство в Германия, през ноември 1918 г., и бъркат, както сегашния режим с този режим, който поддържаша, така и настоящата германска нация с германския народ,

който тогава бе съблазняван и заблуждаван от тях. На Германия днес вече не се поставят ултиматуми. Това лондончаните трябва да запомнят добре!

През последните шест години трябваше да се примиря с нечувани неща от страни като Полша. Но все още не съм изпратил ултиматум. Германският Райх днес нито е склонен, нито желае да позволи да му се говори с такъв тон. Знам, че ако Полша е избрала войната, тогава тя е избрала войната, понеже други са я вкарали в тази война, онези други, които вярват, че биха могли да направят най-големия си бизнес в световната политика и финанси в тази война. Не само че това няма да е най-голямата им сделка, но ще бъде и най-голямото им разочарование!

Полша избра борбата и я получи! Тя избра тази борба лекомислено, защото някои западни държавници я увериха, че разполагат с точна документация за безполезността на германската армия, на германската армия, за малоценността на нашето оборудване, за лошия морал на нашите войски, за пораженческото настроение в Райха, за несъответствието, за което се говори, че съществува между германския народ и неговото ръководство. Поляците бяха убедени, че за тях ще бъде лесно не само да се съпротивляват, но и да отблъснат нашите войски. И вземайки предвид това, Полша, съветвана от западни генерали, реши да подготви плана си за настъпление. Оттогава са изминали 18 дни. И едва ли някога в историята може да се цитира поговорката с повече правота: „С човек, кон и колесница Господ ги порази!“

Докато ви говоря сега, нашите войски се намират на огромна бойна линия между Брест и Лвов и в северните покрайнини. И точно в този момент, от вчера следобед, безкрайни колони на победените полски войски маршируват от района на Кутно като пленници! Вчера сутринта бяха 20 000, снощи 50 000, а тази сутрин са 70 000. Не знам какъв е броят им към момента, но знам само едно – това, което стои на запад от тази полска армия, западно от тази бойна линия, ще капитулира след няколко дни, ще свали оръжието си или ще бъде разбито!

В този момент нашите благодарни сърца летят към нашите мъже. Германските въоръжени сили (Вермахт) сега дават на тези блестящи държавници, които толкова много знаят за условията в Райха, необходимия им урок!

Маршал Ридз-Смигли допусна грешка в тази посока. Вместо в Берлин, той първо кацна в Чернивци, а с него сгреши и цялото му правителство и всички онези прелъстителни, които подлудиха този полски народ.

Германските войници обаче изпълниха дълга си в най-голяма степен по суша, море и въздух. За пореден път нашата германска пехота се оказа несравним шампион. Към тяхната смелост, храброст и умения често са се стремили, но никога не са били достигани. Новите оръжия на нашите моторизирани формирования, те се доказаха по най-добрия начин. Войниците от нашия флот, изпълняват дълга си възхитително. А германските военновъздушни сили бдят над всичко и обезопасяват германската зона. Те, които доскоро мечтаеха да

разбият Германия и да опустошат германските градове, станаха кротки агънца, защото прекрасно знаят, че за всяка бомба, хвърлена върху германски град, пет или десет ще паднат обратно. Нека сега те не се преструват, че искат да приемат тази война от хуманност! Това не е хуманност, а загриженост за възмездие!

В този момент, нека въздадем справедливост на полския войник. Полякът се сражава храбро на много места. Нисшето му ръководство положи отчаяни усилия, средното му ръководство не бе достатъчно интелигентно, висшето му ръководство бе лошо, под всички критики организацията му бе – полска! В този момент около 300 000 полски войници са в германски плен. Близко 2 000 офицери, много генерали споделят една и съща съдба.

Трябва обаче да спомена също, че наред с храбростта на много полски подразделения, която признахме, има и най-мръсни дела, които може би са се случили някъде през последните десетилетия. Това са неща, които никога не съм имал възможността да знам като войник в Световната война, който се е сражавал само на Запад. Хиляди изклани етнически германци, изклани жени, момичета и деца; безброй германски войници и офицери, които попаднаха в ръцете на този враг като ранени, те бяха избити, брутално осакатени, а очите им – избодени. И най-лошото – това полско правителство открито призна това по собственото си радио – че войниците на военновъздушните сили, които катапултираха, са били убити след това и т. н. Наистина имаше моменти, когато човек трябваше да попита себе си, дали при тези обстоятелства изобщо е нужно да си налага някакво ограничение. Не ми е известно някой от нашите демократични държавници да е намерил за полезно да протестира срещу това варварство!

Аз инструктирах германските военновъздушни сили да водят тази война хуманно, т.е. да я водят само срещу воюващите войски. На полските цивилни, обаче, от полското правителство и военно-командването им бе заръчано да устроят засада на тази война като снайперисти. Беше ми много трудно да се държа под контрол тук, да не избухна. Искам веднага да подчертая, че не трябва да си представяме, че това винаги трябва да е така в демократичните държави, ако искаме да е различно, тогава можем да го променим! А точно в този момент търпението ми може да свърши.

Въпреки този коварен вид война, която е невъзможно да сравним с тези от последните десетилетия, нашите армии се справиха с този противник светкавично. Един английски вестник писа преди няколко дни, че съм освободил генерал-полковник от поста му, защото съм очаквал блицкриг и съм останал горчиво разочарован от това колко бавно се задействат тези операции. Тази статия изглежда също е дошла от стратега, който предостави на поляците набор от съвети (тактики) за формирането на техните армии.

Така само за 18 дни ние разгромихме поляците и ги доведохме до положение, в което един ден разумните и спокойни разговори с тях ще могат да се осъществят.

Междувременно Русия се почувства принудена да нахлуе в Полша, за да защити интересите на беларуския и украинския народ. Сега ние преживяваме емоционално това, че в Англия и Франция хората смятат този съюз на Германия и Русия за чудовищно престъпление. Дори един англичанин написа, че това било вероломно. Англичаните трябва да знаят това – аз вярвам, че вероломството в Англия се вижда в това, че опитът да се съюзи демократична Англия с болшевишка Русия се провали, докато, обратно, опитът на национал-социалистическа Германия с болшевишка Русия бе успешен. Бих искал веднага да направя изявление:

Русия ще остане това, което е, Германия ще остане това, което е. Но и двата режима са наясно с едно – нито руският, нито германският режим искат да пожертват и един човек в името на интересите на западните демокрации.

Знаем много добре, че алтернативно и едната, и другата страна е възможно да им се отдаде честта да влязат в разрыв с идеалите на западните демокрации. Затова благодарим и на двете страни, и на двата народа за тази задача, която са си поставили. Ние възнамеряваме да защитаваме собствените си интереси отсега нататък и установихме, че можем най-добре да ги представляваме, когато двата най-големи народа и държави постигнат разбирателство помежду си. Урокът на четирите години война е достатъчен, както за Райха и Болшевишка Русия, така и за народите им.

И това е още по-лесно, защото британското отстояване на неограничените цели на германската външна политика е само лъжа. Радвам се, че на практика мога да опровергая тази лъжа на британските държавници. Тези британски държавници, които продължаваха да твърдят, че Германия е възнамерявала, струва ми се, да доминира в Европа чак до Урал, сега ще бъдат щастливи, когато най-накрая научат границите на германските политически намерения. Вярвам, че това ще им отнеме още една от причините за война, защото заявяват, че трябва да се борят срещу сегашния режим именно защото този режим преследва неограничени военни цели.

Сега, господа от Британската империя, целите на Германия са безкрайно ограничени. Обсъдихме това с руснаците, в крайна сметка те са най-близките ни съседи. И ако сте на мнение, че бихме могли да влезем в конфликт в процеса, не, няма да го направим, защото германските цели са много ограничени. Англия трябва действително да приветства факта, че между Германия и Съветска Русия е постигнато разбирателство, защото това разбиране е същевременно и основата на прекратяването на онзи кошмар, поради който британските държавници не можаха да спят – завоевателните тенденции на сегашния германски режим. Ще ги успокои, ако сега научат, че не е вярно, че Германия иска да завладее Украйна или е искала да я завладее. Имаме много ограничени интереси. Въпреки това, да представляваме тези интереси, ние сме решени, на всеки риск и срещу всеки. И

последните 18 дни трябваше да докажат достатъчно, че да не се оставяме да ни залъгват.

Как ще изглеждат окончателните държавни отношения в тази голяма област зависи преди всичко от двете страни, чиито най-важни интереси са тук. Германия върви с ограничени, но непоклатими искания и ще изпълни тези свои искания по един или друг начин. Германия и Русия ще заменят точката на възпламеняване в Европа с разведряване един ден. Когато Западът заявява, че това не трябва да се случва при никакви обстоятелства и когато се заявява, особено в Англия, че е решен да заеме позиция срещу него тук, ако е необходимо, с война от три, може би пет или осем години, тогава бих искал да дам няколко отговора тук:

Първо, Германия прие окончателните граници в западната и южната част на Райха с тежки жертви. Германия навсякъде се е опитвала да постигне окончателно умиротворяване чрез такива откази. И ние вярвахме, че щяхме да успеем, и аз вярвам, че щяхме да успеем, ако някои подстрекатели не бяха проявили абсолютен интерес да нарушат мира в Европа.

Нямам военна цел нито срещу Англия, нито срещу Франция. Германската нация също няма. Откакто дойдох на власт, се опитвам постепенно да възстановя близките отношения на доверие, особено с бившите противници на Световната война. Опитвам се да смекча цялото напрежение, което някога съществуваше между Италия и Германия и с удоволствие мога да кажа, че това направих напълно успешно, че между двете страни се установяват все по-близки и сърдечни отношения, основани и на личните, човешки отношения между мен и Дучето.

Но отидох и по-далеч. Опитах се да направя същото и с Франция. Веднага след уреждането на Саарския въпрос аз тържествено се отказах за всички времена от всякаква ревизия на границата на Запад не само теоретично, но и практически. Аз положих цялата германска пропаганда в услуга на тази моя концепция и изкорених от нея всичко, което по някакъв начин би могло да породии съмнения или опасения в Париж.

Знаете молбите ми към самата Англия. Единствената ми голяма цел беше да успея да установя искрено приятелство с британския народ.

Ако всичко това бъде отхвърлено и ако Англия сега вярва, че трябва да води война срещу Германия, сега бих искал да възразя така:

Полша никога няма да възкръсне под формата на страната, чиито граници са описани във Версайския договор! В крайна сметка не само Германия гарантира това, а и Русия го гарантира. Ако въпреки това Англия все пак извърши явна промяна в целите на войната, т.е. в действителност разкри истинските цели на войната, тогава бих искал да коментирам и това:

В Англия се казва, че тази война, разбира се, е и за Полша, но това само по себе си е само от второстепенно значение, по-важното е войната срещу сегашния режим в Германия. И имам честта да бъда споменат тук като представител на този режим. Ако сега това се представи като истинската цел на войната, тогава ще отговоря на господата в Лондон само:

За мен е най-голяма чест да бъда оценяван по този начин. По принцип аз съм възпитал германския народ така, че да е наясно, че всеки режим, възхваляван от нашите врагове, е отрова за Германия и трябва да бъде отхвърлен от нас. Следователно, ако един германски режим би получил одобрението на господата Чърчил, Дъф Купър или Идън и т.н., тогава този режим би бил финансиран и поддържан само от тези господа и следователно би бил нетърпим за Германия. Разбира се, при нас не може да е така. Ето защо е много похвално да бъдем отхвърлени от тези господа. И мога да уверя тези господа само в едно – ако ме похвалят, това може би ще бъде причината за най-дълбоката ми скръб. Гордея се, че съм нападен от тях.

Но ако те вярват, че с това могат да отчуждят германския народ от мен, тогава те смятат този народ или за също толкова безхарактерен, колкото е техният, или за толкова глупав, колкото са те самите!

Те грешат и за двете! През последните 20 години националсоциализмът не е образовал напразно германския народ. Ние всички сме хора, които са били атакувани само от своите противници в дълга борба. Това само възпламени любовта на нашите последователи към движението. Тя е създала тази неразривна връзка.

И както националсоциалистическата партия за години наред се зае с тази борба и най-после я преодоля победоносно, така и днес, както националсоциалистическият германски Райх, така и германският народ се заема отново с тази борба.

И господата могат да бъдат убедени: чрез своята нелепа пропаганда те повече няма да дезинтегрират германския народ. Тези пропагандни некадърници би трябвало да ни чиракуват за по-дълъг период от време, ако искат да постигнат нещо.

Когато народите се разпаднат, няма да бъде германският народ този, който се бори за правата си, който не иска война, но който, въпреки че е бил нападен, ще разбие онези народи, които постепенно ще се научат да виждат какво възнамеряват да правят с тях техните прелъстителни; които постепенно ще разберат колко малко причини са имали за война и как единствената причина за война се крие само в политическите интереси на малобройна шайка.

Ако по-нататък в Англия се обяви, че тази война ще продължи три години, мога само да кажа – жал ми е за френския Поалу²²! Вероятно не знае за какво се бори. Всичко, което знае от началото, е, че има честта да се бие поне три години. Дали войната ще продължи три години, зависи от нас. Но ако продължи три години, думата „капитулация“ няма да бъде нито изречена, нито чута на третата година. И на четвъртата година още няма, нито на петата, нито на шестата, нито на седмата!

За господата трябва да отбележим, че поколението, което управлява в Германия днес, не е поколението на Бетман Холвег. Днес вашата Германия е Германията на Фридрих Велики! Господата могат да повярват в това! И германският народ по никакъв начин няма да се разцепи в тази борба, а ще става все по-твърд и по-твърд. Ако нещо се разцепи, тогава това ще бъдат териториите на държавите, които сами по себе си са толкова нехомогенни, колкото нашите плутократични световни демокрации, тези така наречени световни империи, които сами по себе си са изградени само на основата на потисничеството и господството над народите.

Ние тук само се борим за голото си съществуване! Няма да позволим да бъдем лъгани от някаква толкова ограничена пропаганда, че става дума само за нашия режим – що за престъпници биха били те! Представям си. Така че има хора, които казват, че в една страна има някой, който не ни устройва – сега нека весело да водим война три години! – разбира се, те не я водят сами, но търсят по целия свят, за да намерят такива, които я водят. След това им доставят оръдия и снаряди, а другите снабдяват техните гренадири, войници, армейци.

Каква липса на съвест! Какво бихме казали, ако някога бяхме декларирали, че не харесваме режима, който в момента, да речем, е във Франция или в Англия, така че нека му обявим война.

Каква бездънна липса на съвест! За това милиони хора са бити до смърт. Тези господа могат да кажат това спокойно, защото самите те не са прекарвали и един час на бойното поле. Но колко дълго могат да задържат народите в тази борба, ще видим сега. Но не може да има съмнение в едно. Ние ще поемем удара и ще се борим, както се бори врагът. А Англия вече е започнала борбата срещу жените и децата... отново с лъжи и лицемерие. Имаме оръжие, което, щом притежаваме, вярваме, че сме непревземаеми – именно военноморската сила, а сега казваме – тъй като ние не можем да бъдем нападнати с това оръжие, имаме право да използваме това оръжие, за да водим война срещу жените и децата не само на нашите врагове, но и срещу тези на неутралните, ако е необходимо.

Не се заблуждавайте! Много бързо може да дойде моментът, в който да използваме оръжие, с което не можем да бъдем нападнати. Да се надяваме, че

²² Поалу е неофициален термин за френски пехотинец от края на XVIII - началото на XX в., който буквално означава „косматият“. Все още се използва широко като термин за френската пехота от Първата световна война. – бел. ред.

хората няма изведнъж да започнат да си спомнят за човечността и невъзможността да водят война срещу жените и децата. Ние, германците, изобщо не искаме това. Не ни устройва. При това настъпление освен това дадох заповед да се пощадят, ако изобщо е възможно, градовете. Разбира се, ако една колона войници марширува през някой пазар и я нападнат летци, тогава може да се случи невинни хора, за съжаление, да станат нейна жертва. По принцип обаче сме се придържали към този принцип. И на места, където не е имало съпротива от безумни, луди или престъпни елементи, нито едно стъкло не е било натрошено. В град като Краков, освен жп гарата, която е военен обект, и летището, в града не е паднала нито една бомба. Ако, от друга страна, войната на цивилните сега започне във Варшава из всички улици, по всички къщи, тогава, разбира се, тази война ще обхване и целия град. Неведнъж сме се придържали към тези правила и искаме да продължим да го правим и в бъдеще.

Също така изцяло зависи от Англия да проведе блокадата във форми, които са в съответствие с международното право, или във форми, които противоречат на международното право. Ще се адаптираме към това. Но има едно нещо, което не трябва да има никакво съмнение: английската цел вече не е борба срещу режима, а борба срещу германския народ, да, срещу германските жени и германските деца. Реакцията ни ще бъде съответстваща. И в крайна сметка едно винаги ще бъде сигурно: тази Германия няма да капитулира! Ние прекрасно знаем каква би била съдбата на Германия. Господин Кинг Хол ни каза това от името на своите висши лордове, че би преживяла втори Версайски договор, само че много по-лош. Какво по-лошо от това? Първият Версайски договор вече си бе поставил за цел да унищожи 20 милиона германци, така че вторият може само да осъществи това намерение, да достигне по-близо до целта.

Междувременно получихме по-подробни пояснения за това какво се планира, как да се разчлени Германия, как да се откъснат южните германски земи, какво да си върне Полша, какви нови държави да се основат, кои князе ще бъдат короновани и т.н. Германският народ обръща внимание на това и ще се бори съответно!

В този момент обаче бих искал да изразя благодарността си и към самия германски народ. Той наистина даде прекрасен знак през последните няколко седмици, не само за вътрешното си единство, но ни даде безброй доказателства за своята наистина смела нагласа. И националсоциализмът го доведе до цялостна трансформация. Може би някои ще кажат, че германският народ не е толкова ентусиазиран, колкото беше през 1914 година. Но днес този ентусиазъм е ентусиазъм, който пламва отвътре, който прави хората дръзки. Това не е повърхностен патриотизъм, а фанатична решителност, това е ентусиазмът на хора, които знаят какво е война, които са преживели война, които не са влезли в нея лекомислено, но които ако тази война им бъде наложена, ще я водят, както някога я водеше старият германски фронт.

Както преди, по времето, когато бях на фронта, видях тези многобройни полкове и дивизии – млади и стари, всички в едно и също състояние – така виждам пред себе си целия германски народ сега. Днес нямаме нужда от патриотарство. Всички знаем колко ужасно е това явление, също така сме решени да го доведем до окончателния му край; Да става, каквото ще. Никой от нас не струва повече от мъжете и жените, които са живели в миналото. Всички жертви, които са загинали тогава, не са се предали по-лесно от жертвите, които трябва да загинат днес. Всяка жертва, която ни е наложена, не е по-тежка от същите жертви, които миналото някога е трябвало да понесе.

Така или иначе, ние сме решени да проведем тази борба и да преминем през нея. Имаме само едно желание, Всемогъщият Бог, който благослови нашите оръжия, може би да просвети другите народи, за да им изгради представа колко безсмислена ще бъде тази война, тази борба на нациите сама по себе си и че може би ще ги накара да се замислят за благословиите на мира, който те изоставят само защото шепя пъклени подстрекатели искат да ги въвлекат във война.

Днес за първи път стъпих в този град, Данциг. Той е споделял съдбата на германския народ в продължение на много, много векове. Той се сражава със синовете си в голямата война и преживя особено горчиво страдание след края ѝ. След 20 години сега той се завръща обратно в необятната германска национална общност. Много неща се промениха в Райха оттогава. Това, което някога е било класова или кастова държава, сега се е превърнало в държава на германския народ. Държава, която някога е била много силно управлявана от интересите на отделни групи, сега се е превърнала в империя, която принадлежи само на германския народ. Идеите, които господстват над тази наша империя, са проповядвани в този град в продължение на много, много години. Да, вие помогнахте да се укрепи духът, който направи възможно запазването на германския град и го изпълни с онази вяра към часа на изкуплението и освобождението.

Часът настъпи!

Измерете собственото ми щастие – Провидението ме е призовало да осъзная за какво са копнеели най-добрите германци. Измерете вътрешната ми емоция – сега мога да говоря на вас и на всички хора в този град и в тази достопочтена страна.

Веднъж се реших да не идвам в Данциг, докато този град не стане отново част от германския Райх. Искях да навляза тук като освободител на града. Днес съм благословен с този късмет!

Виждам в него (Данциг) и получавам в него изобилна награда за много тревожни часове, дни, седмици и месеци. Погледнете ме, скъпи мои данцигери, и посланика на германския Райх, на целия германски народ, който сега ви приема чрез мен в нашата вечна общност, от която никога повече няма да бъдете откъснати. Каквито и мъчнотии да сполетят отделния германец през следващите

месеци или дори години, ще бъдат лесно преодолими в съзнанието на неразривната общност, която обхваща и прегръща целия наш велик народ.

Ние ви приемаме в тази общност с твърдата решимост никога повече да не ви позволим да я напуснете и това решение е в същото време наложително за цялото движение и за целия германски народ.

Данциг беше немски, Данциг си остана немски, а отсега нататък Данциг ще бъде немски, докато има германски народ и съществува германски Райх.

Поколенията ще идват и пак ще отминават. Всички те ще виждат двайсетте години отшелничество на този град като тъжно време в нашата история. Но тогава те не само ще си спомнят за позора на 1918 година, а и с гордост ще си спомнят за Германското въстание и Възкресението на Германския Райх, този Райх, който сега обедини всички германски племена, който ги обедини в единство и който сме решени да пазим до последния си дъх.

Германия на германската национална общност, на всички германски племена, Великият Германски Райх – да живее победата! (Sieg Heil!)

След пълното сразяване на Полша

Реч, произнесена пред Райхстага на 6 октомври 1939 г.

Господа народни представители!

Господа членове на германския Райхстаг!

Дедно съдбовно време вие, господа депутати, като представители на германския народ, заседавахте тук на 1 септември тази година. Тогава аз трябваше да ви поставя в течение на важните решения, които бяхме принудени да вземем, поради непримиримото, провокаторско поведение на една държава.

Оттогава изминаха вече пет седмици. Ако наредих да бъдете поканени днес отново тук, направих го, за да дам сметка за миналото и необходимите за вас сведения за настоящето, а - доколкото това е възможно - и за бъдещето.

От два дни насам нашите градове, пазарища и села са украсени със знамената и символите на новия Райх. Под звъна на камбаните, германският народ празнува една голяма и по своя характер неповторима в историята победа. Една държава с - все пак - 36 милиона души население, една войска, състояща се от кръгло 50 пехотни и кавалерийски дивизии, се възправи срещу нас. Техните намерения се простираха надалеч, сигурността в унищожението на нашия германски Райх се смяташе за самопонятна.

Осем дни след избухването на тази борба, обаче, заровете на войната бяха хвърлени. Всички полски войски, които се срещнаха където и да било, с германски войскове части, бяха отблъснати или разбити. Смелата постройка на стратегичната офанзива на Полша срещу територията на германския Райх рухна още в първите 48 часа на тази война. Безстрашно храбри в нападенията и с несравними постижения в похода, германските дивизии, въздушните и бронираните войски, както и частите от морината, грабнаха почина за действие и през нито един момент той не можа да им бъде изтръгнат от ръцете.

След две седмици по-голямата част от полските войски беше или разпръсната, или пленена, или обградена. Германските армии, обаче, през това време изминаха разстояния и окупираха пространства, за чието преодоляване преди 25 години бяха потребни 14 месеца. Макар че известен брой особено духовити вестникарски стратегии от противния лагер се опитваха да представят все пак като разочароващо за Германия темпото на този поход, ние всички знаем, че по-голямо постижение на върховни войнишки добродетели едва ли е имало досега в историята на войните. Обстоятелството, че последните остатъци от полските армии можаха да се задържат до 1 октомври във Варшава, Модлин и в Хела, не е резултат на тяхната годност, а трябва да се припише само на нашата хладнокръвна мъдрост и на нашето съзнание за отговорност.

Аз бях забранил да бъдат жертвани повече хора, отколкото е безусловно необходимо, тоест съзнателно освободих германското военно ръководство от господстващото през Световната война мнение, че за престиж определени задачи трябва да бъдат изпълнени при всички обстоятелства и в определено време. Кое е безусловно необходимо да бъде извършено, то се извършва, без оглед на жертвите. Кое, обаче, може да бъде избегнато, то се оставя настрана. За нас не би представлявало никакъв проблем да сломим между 10 и 12 септември съпротивата на Варшава също така, както я сломихме от 25 до 27 септември. Аз исках само - първо, да щадя живота на германските синове и второ, бях се подвел по надеждата - макар и лъжлива - че и у поляците би могъл да победи поне веднъж разумът, който има съзнание за отговорност, вместо безумието, което няма чувство за отговорност.

Точно тук, обаче, се повтори в по-тесни рамки същата сцена, която преживяхме в по-голям размер по-рано. Опитът да убедим отговорното полско войсково началство - доколкото изобщо имаше такова - в безцелността, дори в безумието на съпротивата точно в един милионен град, претърпя неуспех. Един генералисимус, който лично по съвсем безславен начин удари на бяг, наложи на столицата на своята страна една съпротива, която трябваше да доведе най-много до нейното унищожаване. Със съзнанието, че само фортификацията на крепостта Варшава не би могла да устои на германското нападение, самият град беше превърнат в крепост. Кръстосан беше надлъж и нашир с барикади, поставени бяха батареи на позиция по всички площи, по улици и в дворове, създадени бяха хиляди картечни гнезда и цялото население беше накарано да вземе участие в борбата.

Просто от съжаление към жените и децата, аз предложих на властимащите във Варшава да позволят поне на гражданското население да се изтегли. Наредих да се спрат бойните действия, осигурих необходимите пътища за изход и всички ние напразно чакахме, да се яви някой парламентър, също така, както и в края на август напразно очаквахме един полски делегат. Гордият полски комендант на града не ни удостои дори с отговор.

За всеки случай, наредих да бъдат продължени сроковете, дадох нареждания на бомбардировачите и на тежката артилерия да нападат само безспорно военни обекти и повторих своята покана. Но тя беше пак напразно направена. Тогава предложих да не бъде обстрелвана цяла една градска част, именно Прага, а да бъде запазена за гражданското население, за да му се даде възможност да се оттегли там.

И това предложение беше наказано с презрение от полска страна. Тогава на два пъти се постарях да бъдат отстранени от града поне международните колонии. Най-после това се удаде с големи мъчности, а по отношение на руската колония едва в последната минута.

Тогава заповядах нападението да започне на 25 септември. Във всеки случай, същата тази защита, която отначало намираще, че е под нейното достойнство, макар само да се отзове на моите човешки предложения, след това измени извънредно бързо своето поведение. На 25 започна германското нападение, а на 27 тя капитулира! Със 120 000 души войници тя не дръзна да се опита да излезе от крепостта, както направи това навремето при Бжечини нашият германски генерал Лицман с много по-малки сили, а предпочете да сложи оръжието.

Затова в този случай не бива да се правят никакви сравнения с Алказар. Там испански храбреци в продължение на седмици упорстваха героически срещу най-силни нападения и наистина с право увековечиха името си, тук, обаче, хората безсъвестно предоставиха на разрушение един голям град и после, след 48 часа, капитулираха. Полският войник, отделно взет, се бори храбро на някои места!

Неговите началници, обаче, като започнем отгоре, могат да бъдат означени само като безотговорни, безсъвестни и некадърни.

Също и пред Хела аз наредих да не се жертва нито един човек без най-основна подготовка и там предаването стана едва в момента, когато германското настъпление беше оповестено и вече започнало.

Аз правя тези констатации, господа народни представители, за да изпреваря създаването на разни исторически легенди. Защото, ако в тази война трябва да се създаде около някого една такава легенда, това е само германският пехотинец, който с нападенията си и с похода си, прибави един нов лист към своята неувяхваща славна история.

Тази легенда може да се създаде около тежките оръжия, които побързаха да се явят в помощ на тази пехота при неописуеми напрежения. Достойни за тази легенда са черните войници от нашите бронирани войски, които с безумна решителност, без оглед на надмощието и отбраната на противника, непрестанно предприемаха нападения. И най-сетне, легендата може да възвеличи онези безумно смели летци, които, знаейки, че всеки изстрел, който засегне самолета им, без да ги убие във въздуха, при падането на самолета неизбежно ще доведе до тяхното жестоко избиване, с непоколебима издръжливост извършваха наблюдения и нападаха с бомби и с картечници навред, където беше заповядано да се предприеме нападение или където се покажеше някаква цел. Същото важи и за героите от нашата подводна флота. Когато една държава с 36 милиона население и с такава военна сила бъде окончателно унищожена в четири седмици и когато през цялото това време за победителя не бъде отбелязан нито един единствен неуспех, тогава в това не може да се вижда благоволение на едно особено щастие, а доказателство за съвършено обучение, за най-добро ръководство и за безумно смела храброст.

Сега германското войнство сложи отново здраво на главата си лавровия венец, който му беше отнет коварно през 1918 година. Всички ние сме изправени с дълбоко прочувствена благодарност пред многобройните неизвестни,

безименни храбри мъже на нашия народ. Идещи от всички области на велика Германия, те воюваха за първи път заедно.

Общо пролятата кръв, обаче, ще ги свърже още по-здраво едни с други, отколкото каквато и да било държавноправна конструкция. Съзнанието за тази сила на нашата войска изпълва всички нас със самоуверено спокойствие, защото войската доказва своята сила не само при нападенията, но и при задържане на спечеленото. Отличното обучение на отделния офицер и войник се проявиха по най-добър начин. На това трябва да се отдаде извънредно малкият брой на загубите, които, макар в частност да са болезнени, общо взето все пак стоят много по-долу от онова, което ние смятахме, че трябва да очакваме.

Във всеки случай, общата цифра на тези загуби не може да даде представа за сериозността на отделните сражения. Защото имаше полкове и дивизии, които, нападнати от числено превъзхождащи ги полски полкове, или натъкнали се на тях в своите нападения, трябваше да дадат много тежки кръвави жертви.

Мисля, че от голямата редица на толкова бързо следващите едно след друго сражения и борби, мога да ви спомена за пример само два епизода. Когато - за прикриване на напредващите към Висла войски на генерал-полковник фон Райхенау откъм тяхното ляво крило - дивизиите от армията на генерал-полковник Бласковиц се движеха срещу Варшава, със задачата да отблъснат нападението на полската централна армия срещу фланга на армията на генерал фон Райхенау, в един момент, когато се смяташе, че полските армии се намират вече в отстъпление към Висла, изведнъж дойде тяхното нападение срещу маршируващите армии на генерал Бласковиц. Това беше един отчаян опит на поляците да пробият затварящия се около тях кръг.

Четири полски дивизии и няколко кавалерийски части се нахвърлиха срещу една единствена германска действаща дивизия, която, самата тя в разгънат строй, трябваше да покрива една линия от почти тридесет километра. Въпреки пет или шест пъти по-голямата численост на неприятеля и въпреки преумората на своите собствени войски, маршируващи и сражаващи се от няколко дни, дивизията посрещна нападението и го отблъсна, отчасти с кръвав ръкопашен бой, без да се огъне и разколебае, докато не бяха докарани необходимите подкрепления.

И докато неприятелското радио вече разпространяваше триумфращо новината за пробива към Лодз, дивизионният генерал, с гипсирана раздробена ръка, ми докладваше за развоя на нападението, за осуetyаването на пробива, за храброто поведение на неговите войници. Тук загубите бяха, разбира се, големи.

Една германска пехотна дивизия, заедно с незначителни други войскове части, беше получила задачата да притисне поляците в северния Коридор, да превземе Гдиня и да напредне по посока на полуострова Хела. Срещу тази пехотна дивизия се намираха полски елитни части, войски от марината, школи за юнкери и подофицери, матроска артилерия и конница.

Със спокойна сигурност тази германска пехотна дивизия пристъпи към разрешаването на една задача, която ѝ даваше като неприятел един противник, превъзхождащ я многократно в числено отношение. За няколко дни, обаче, поляците бяха отблъсквани от една позиция на друга, взети бяха 12 600 пленници, Гдиня беше освободена, Оксхьофт беше шурмуван, а на полуостров Хела бяха изтикани и обградени нови 4 700 войници. Когато пленниците потеглиха, представи се една покъртителна картина - победителите, в по-голямата си част възрастни мъже, мнозина на гърдите с отличия от Голямата война²³, а покрай тях маршируваха колоните на пленниците, млади хора, на възраст от 20 до 28 години.

Понеже сега ще ви съобщя броя на нашите убити и ранени, моля ви да станете.

Макар че този брой, благодарение на обучението на нашите войски, благодарение на действието на нашите оръжия и благодарение на умелото ръководство на нашите части, едва достигна една двадесета част от онова, което ние в началото на тази война смятахме, че ще трябва да очакваме, то все пак не бива да забравяме, че всеки отделен войник, който даде тук своя живот, е пожертвал за своя народ и за нашия Райх най-голямото, което един човек може да даде на своя народ.

Според сведенията от 30 септември 1939 г., които няма да претърпят вече съществени промени, от войската, от военната marina и от въздушните части, включително офицерите, са убити 10 572 души, ранени - 30 322 души и изчезнали - 3 404 души. Една част от тези изчезнали, които са паднали в полски ръце, за жалост сигурно ще трябва да бъдат смятани също, тъй като изклани или избити.

На тези жертви на полската войска ние дължим нашата благодарност, на ранените - нашите грижи, на техните близки - нашето съчувствие и нашата помощ.

С падането на крепостта Варшава, на Модлин и с предаването на полуострова Хела, **с полската война е свършено**. Прочистването на страната от скитащи мародери, разбойнически банди и отделни терористи ще бъде извършено с решителност. Резултатът от тази борба е унищожението на всички полски армии. Разпадането на тази държава беше последица от това. 694 000 пленници взеха участие в „похода към Берлин“. Взетите материали още не могат да се пресметнат напълно.

Едновременно с това, откакто е избухнала войната, на запад германските въоръжени сили стоят в спокойна готовност и очакват неприятеля. Военната marina на Райха в битките за Вестерплате, Гдиня, Оксхьофт и Хела, в прочистването на Източно море и на Германския залив, изпълни своя дълг, а

²³ Първата световна война.

нашите подводници, които вземат участие в борбата, с достойни за някогашните незабравими герои.

Предвид на това неповторимо в историята рухване на една, така наречена, държава, сигурно всеки си поставя въпроса за причините на едно такова събитие.

Люлката на полската държава се намираще във Версай. Тази държавна формация беше родена от неизброимите кървави жертви - не на поляците, а на германците и на русите. Онова, което още по-рано в течение на столетия беше доказало своята нежизнеспособност, беше най-напред изкуствено оплодено през 1916 година от едно също така нежизнеспособно и чуждо на действителността германско държавно ръководство, а през 1920 година беше не по-малко изкуствено родено.

Като не се обръщаше внимание на един почти петстотингодишен опит, като не се съобразяваха с дадеността на един многовековен исторически развой, като не се преценяваха етнографските условия и като се отминаваха всички стопански целесъобразности - във Версай беше сглобена една държава, която, поради цялата си същина, рано или късно трябваше да стане причина за най-тежки кризи.

Един човек, който днес е, за жалост, пак наш най-ядовит противник, Лойд Джордж, тогава беше ясно предвидил това и както мнозина други, той предупреждаваше не само в течение на създаването на тази държава, но и по време на по-сетнешното ѝ разширение, което беше предприето, въпреки всеки, разум и въпреки всяко право. Той изказа тогава опасението, че в тази държава ще бъдат създадени цяла редица поводи за конфликти, които, рано или късно, биха могли да създадат поводи за най-сериозни европейски спорове.

Факт е, че тази нова, така наречена, държава и до ден днешен не можа да бъде уяснена в структурата на нейните националности. Човек трябва да познава методите на полските преброявания на населението, за да знае колко безкрайно далече от истината и следователно, без никакво значение бяха и са статистиките за националния състав на тази област.

През 1919 година от поляците бяха изявени претенции за области, за които те твърдяха, че имат там свои мнозинства от 95 процента, например в Източна Прусия, докато след това произведеното по-късно допитване даде за поляците цели два процента! В държавата, създадена след това окончателно - за сметка на бившата руска държава, на Австрия и на Германия - неполските народи бяха така варварски малтретирани и потискани, тиранизирани и измъчвани, че сега вече всяко допитване беше поставено в зависимост от волята на управляващия войвода и по този начин даваше желания или изискван фалшифициран резултат. Но дори и самият безспорно полски елемент едва ли беше по-високо зачитан.

И когато тази рожба на държавници от нашето западно полукълбо се смяташе още и за демокрация, тогава това беше една гавра с принципите на нейната собствена система. **Защото в тази страна управляваше едно малцинство от аристократична или не аристократични едри земевладелци и заможни интелектуалци, за които техният собствен полски народ представляваше в най-благоприятния случай, една маса от работни сили.**

Затова зад този режим никога не стояха повече от 15 процента от цялото население. На това съответстваха стопанските нужди и низкият културен уровень. През 1919 година тази държава пое от Прусия, а също и от Австрия някои провинции, които бяха с труд издигнати, а отчасти дори и цветущи, благодарение на вековна работа. Днес, двадесет години по-късно, те са на път отново да западнат. Висла - реката, чието устие винаги е имало толкова огромна важност за полското правителство, поради липса на каквито и да било грижи, още отсега е негодна за истински трафик и според годишното време, се превръща или в буйна река, или в пресъхнала бара. Градове и села са занемарени, пътищата, със съвсем малки изключения, са без система и западнали. Който е имал възможност да разгледа тази страна в продължение на две или три седмици, веднага ще получи ясна представа за смисъла на поговорката: „Полска работа!“.

Въпреки непоносимите условия в тази страна, Германия се опита да установи поносими отношения с нея. Сам аз през 1933 и 1934 години се постарях да установя някакво справедливо, правилно уреждане с тази държава, като се вземат в съображение нашите национални интереси и желанията за запазване на мира. Беше време - маршал Пилсудски беше още жив - когато изглеждаше, че осъществяването на тази надежда, макар и в скромни размери, ще ни се удаде. За това бяха необходими нечувано търпение и едно още по-голямо самообладание.

Защото за мнозина от полските войводи междудържавното разбирателство между Германия и Полша изглеждаше да е само едно разрешение да вършат вече съвсем безнаказано своите преследвания и унищожения на тамошното германство. В течение на малкото години до 1922-ра, повече от един и половина милиона германци трябваше да напуснат своето по-раншно отечество. Те биваха прогонвани оттам, често пъти дори, без да могат да си вземат необходимите дрехи.

Когато през 1938 година Олсайската област беше придадена към Полша, полските войводи започнаха да прилагат същите методи и по отношение на живущите там чехи. Много хиляди чехи трябваше да напуснат, често пъти само в срок от няколко часа, своите работни места, своите местожителства, своите жилища, своите села и едва им беше позволявано да вземат със себе си макар само един куфар или едно сандъче с дрехи. Така вървяха работите в тази държава от години насам и в течение на дълги години ние гледахме всичко това и винаги

се стремяхме към едно засилване на нашите държавно-политически отношения, като се надявахме, че по този начин ще можем да постигнем, може би, едно подобрене в живота на живущите там германци.

Но не можеше да остане незабелязано, че всеки германски опит, да се дойде по този път до отстраняване на лошите условия, се тълкуваше от полските власти като слабост, може би дори като глупост.

Понеже, след това, полското правителство се залови да пороби постепенно с хиляди средства и **Данциг**, аз се опитах, чрез подходящи предложения, да постигна едно разрешение на въпроса, което можеше да придаде Данциг в националсоциалистическо отношение, съобразно с волята на неговото население, на Германия, без по този начин да бъдат накърнени стопанските нужди или така наречените права на Полша. Ако днес някой твърди, че в този случай се е касало за ултимативни искания, то това е една лъжа. Защото предадените през март 1939 година на полското правителство предложения за разрешаване на въпроса не бяха нищо друго, освен разглежданите лично от мен, заедно с министъра на външните работи Бек²⁴, още дълго време преди това, внушения идеи. Само че аз вярвах, че ще мога, през пролетта на 1939 г., да направя по-леко за полското правителство и за полското обществено мнение приемането на тези предложения, предлагайки като еквивалент да дам на Полша известно участие в желаното от Словашко осигуряване на неговата независимост.

Ако полското правителство отказа тогава да започне разговори по тези предложения, за това имаме две причини.

Първо: това беше заради стоящите зад полското правителство насъскани, шовинистки двигателни сили, които съвсем и не мислеха за разрешаването на данцигския въпрос, а, напротив, живееха вече с изказаните по-късно публицистично и словесно надежди, за да могат, съвсем извън рамките на Данциг, да спечелят още някои германски области, тоест да могат да ги нападнат и завоюват. И тези желания не се ограничиха, да речем, само по отношение на Източна Прусия, не, а в един поток от публикации и в една непрекъсната поредица от публични речи, резолюции и пр. се искаше освен присъединяването на Източна Прусия, още и анексирането на Померания. Настояваше се за Силезия. Одер беше искан като минимална граница, Елба беше означавана като естествена разграничителна линия между Германия и Полша.

Тези искания, които днес се смятат, може би, за безумни, но които навремето се застъпваха с фанатична сериозност, бяха мотивирани по един наистина смешен начин от твърдението за някаква „полска цивилизаторска мисия“ и бяха представяни като оправдани, понеже изпълнението им било

²⁴ Юзеф Бек, (1894-1944). Полски военен, военен министър в периода 1926-1930, вицепремиер през 1930г., министър на външните работи от 1932 до 1939 г.

възможно, като се изтъкваше силата на полската войска. Докато аз изпращах на тогавашния полски министър на външните работи покана за разискване върху нашите предложения, полските военни списания пишеха вече за негодността на германската войска, за страхливостта на германския войник, за недоброкачествеността на германските оръжия, за надмощието на полските въоръжени сили, което се разбираше от само себе си и за сигурността, че, в случай на война, германците щели да бъдат бити пред Берлин и че Райхът щял да бъде унищожен. Човекът, обаче който искаше да „накълца“ пред Берлин германската войска, не беше някой дребен полски неграмотен войник, а намиращият се понастоящем в Румъния генералисимус Ридз-Смигли.²⁵

Униженията и обидите, които Германия и германската войска трябваше да понесат от страна на тези военни дилетанти, не биха били търпени от никоя друга държава, но и не биха могли да бъдат очаквани от страна на никой друг народ. Нито един френски, а сигурно и нито един английски генерал не би си позволил никога една подобна преценка за германската войска и обратното - никой германски генерал не би си позволил такива преценки за английските, френските или италианските войници, каквито от години насам и особено след март 1939 година непрестанно чуваме и четем от полска страна.

Необходимо беше голямо самообладание, за да можем да останем спокойни пред тези дръзки, безсрамни ругатни, въпреки съзнанието, че германската армия за няколко седмици би разбила и помела от лицето на земята цялата тази смешна държава, заедно с нейната армия. Но това душевно поведение, за което са отговорни самите ръководни кръгове в Полша, представляше първата причина, поради която полското правителство отказа да разгледа германските предложения, макар и само в едни разисквания.

Втората причина, обаче, се криеше в злощастното обещаване на гаранции, които се даваха на една държава, която изобщо не беше застрашена, но която, закриляна вече от две световни сили, твърде бързо се вживя в убеждението, че може да провокира несмущавано и безнаказано една велика сила и може би, се надяваше дори че по този начин ще може да създаде предпоставката за осъществяването на своите собствени безумни амбиции.

Защото, щом като Полша разбра, че има тези гаранции, за живущите там малцинства започна един режим на ужаси. Аз нямам задачата да говоря за съдбата на украинските или белоруските части от народа. Техните интереси днес се застъпват от Русия.

²⁵ Ридз-Смигли - главнокомандващ на полската армия. Заедно с председателя на полската република и външния министър Бек главнокомандващия се озовава в румънския тогава град Черновиц. Само часове след пристигането си видяха да се издига червеното знаме със сърпа и чука на отсрещния бряг на Днестър. Току-що напуснатата от тях територия беше вече съветска, съгласно пакта Рибентроп-Молотов. Румънското правителство забрани на политиците да се самоопределят като полски държавници. Това стана на 18 септември 1939 г.

Но аз имам задължението да говоря за съдбата на онези стотици хиляди германци, които навремето, преди много столетия, дадоха преди всичко културата на тази страна, а тях сега поляците бяха започнали да изгонват, да потискат, да подлагат на насилия и които от месец март 1939 г. бяха изложени на един сатанински режим на ужаси. Колко от тях са били отвлечени, где са те сега, това и днес още не може да бъде установено. Селища със стотици души с германско население нямат днес никакви мъже. Те са премахнали без остатък. В други селища, пък жените са бивали изнасилвани и избивани. Момичета и деца са бивали опозорявани и избивани.

През 1598 г. англичанинът сър Джордж Карю писа в своите дипломатически доклади до британското правителство, че най-силно изпъкващите характерни качества на поляците са жестокост и морална разюзданост. В течение на изминалите от тогава насам векове тази жестокост не се с променила. Както най-напред бяха изклани и по най-садистичен начин до смърт изтезавани десетки хиляди и десетки хиляди германци, така и в течение на войната заловените в плен германски войници биваха изтезавани и избивани.

Това пеленаче на западноевропейските демокрации не принадлежи изобщо към културните нации. Повече от четири години аз участвах в голямата война на западния фронт. Никоя от борещите се страни тогава не извърши нещо подобно. Това, което обаче се разигра в тази страна през последните четири седмици, е едно едничко обвинение срещу отговорните създатели на една, така наречена, държава, на която липсваше всяка национална, историческа, културна и морална предпоставка. Ако само един процент от тези отвратителни деяния биха били извършени където и да било в света, по отношение на англичани, бих искал да видя как щяха да се държат тогава възмутените днес почтени хора, които с видимо възмущение осъждат германските и руските действия.

Не! Да се даде гаранция на тази държава и на това държавно ръководство, както беше вече направено, това би могло да доведе само до най-тежки беди. Нито полското правителство или малката група, върху която то се крепеше, нито пък народът на полската Държава, като такъв, бяха в състояние да преценят отговорността, която лежеше в едно такова задължение на половината Европа в тяхна полза.

От тези възбудени страсти, както и от чувството на сигурност, което в Полша беше гарантирано при всички обстоятелства, произлезе поведението на полското правителство във времето от месец април до месец август тази година.

Това обуславя и неговото становище по отношение на моите помирителни предложения. Правителството отхвърли тези предложения, защото се чувстваше защитено и дори подбуждано от общественото мнение, а общественото мнение го защитаваше и го подтикваше да върви по този път, защото не беше научено от правителството на нещо по-добро и преди всичко,

защото се чувстваше достатъчно запазено при всеки акт по отношение на външния свят.

Така трябваше да се дойде неизбежно да увеличаване на страшните терористични действия срещу германската народност, до отхвърляне на всички предложения за разрешаване на спорните въпроси и най-сетне, до все по-големи нападения срещу самата територия на Райха. При един такъв менталитет, във всеки случай, беше понятно, че германската дълготърпеливост се смяташе само за слабост, тоест на всяка германска отстъпчивост се гледаше само като на доказателство за възможността да се предприемат нови подобни действия. Отправеното до полското правителство предупреждение - да не утежнява Данциг с нови ултимативни ноти и преди всичко, да не задушават града непрекъснато в стопанско отношение, не доведе до никакво облекчение на положението, а напротив - градът беше откъснат от съобщителната мрежа.

Предупреждението да бъдат най-накрая прекратени вечните разстрелвания, малтретирания и изтезания на германци, респективно да бъдат взети мерки срещу тях, доведе до увеличаване броя на тези жестоки действия и до засилване на позивите и клеветническите речи на полските войводи и военни властодръжци.

На германските предложения да се постигне в последната минута едно справедливо и разумно споразумение, беше отговорено с обявяването на обща мобилизация. На германското искане, направено съобразно с даденото от самата Англия внушение, поляците да пратят един делегат за преговори, не беше обърнато внимание, а на втория ден му беше отговорено с една просто смешна декларация.

При тези обстоятелства беше ясно, че при по-нататъшни нападения срещу територията на Райха германското търпение, най-сетне, ще бъде изчерпано. Това, което поляците погрешно бяха изтъквали като слабост, в действителност беше нашето съзнание за отговорност и моята воля да се дойде все пак до някакво разбирателство, ако съществува никаква възможност за това. Но понеже поляците вярваха, че тази толерантност и тази дълготърпеливост, които те смятаха за слабост, ще им позволят да вършат всичко, не остана нищо друго, освен да им се покаже тяхното заблуждение и най-сетне, те да бъдат отблъснати със средствата, с които самите те си служеха от години наред.

Под нашите удари тази държава се разпадна и беше пометена за няколко седмици. По този начин е премахнато едно от най-безсмислените дела на Версай.

Ако сега при тази германска акция се яви налице една общност на интересите с Русия. Основите на тази общност лежат не само в еднаквостта на проблемите, които засягат двете държави, но още и в еднаквостта на убежденията, които се създадоха в двете държави за уреждането на отношенията помежду им.

Още в своята данцигска реч аз заявих, че Русия е организирана по едни принципи, които са различни от нашите. Но откакто се оказа, че в тези съветско-руски принципи Сталин не вижда никакви пречки за поддържане на приятелски отношения с държави, които имат други схващания, националсоциалистическа Германия също не може да вижда никакъв повод повече да прилага, от своя страна, по отношение на работите, друга мярка.

Съветска Русия си е Съветска Русия, националсоциалистическа Германия си е националсоциалистическа Германия. Едно, обаче, е сигурно - в същия момент, в който двете държави започват да зачитат взаимно своите различни режими и техните принципи, пада всяка причина за каквото и да било взаимно враждебно поведение.

В исторически дълги периоди на миналото се е оказвало, че народите на тези две най-големи държави в Европа са бивали тогава най-щастливи, когато са живели в приятелски връзки помежду си. Голямата война, която водиха едно време помежду си Германия и Русия, се превърна в нещастие за двете страни.

Понятно е, че особено капиталистическите държави на Западна Европа днес имат интерес в това, да противопоставят, доколкото е възможно, двете държави и техните принципи едни срещу други. За тази цел, те биха смятали Съветска Русия достатъчно годна за салонен живот, само, за да сключват с нея полезни военни съюзи. Те смятат, обаче, че е лицемерие, когато това почтено сближение се отхвърля и вместо това, се създава едно сближение между онези сили, които имат всички основания да търсят щастието на своите народи в общо мирно сътрудничество и в изграждането на своите стопански отношения.

Още преди един месец аз заявих в Райхстага, че сключването на германоруския пакт за ненападение означава един завой в цялата германска външна политика.

Сключеният между Германия и Съветска Русия нов пакт за приятелство и защита на общите интереси ще даде възможност на двете държави не само да запазят мира, но и да установят едно щастливо трайно сътрудничество. Германия и Съветска Русия с общи усилия ще премахнат застрашителния характер на едно от най-опасните места в Европа и всяка от двете страни ще допринесе в своето пространство за благополучието на живущите там хора, а заедно с това и за европейския мир.

Ако днес известни кръгове искат да съзират в това, според нуждата, ту едно поражение на Русия, ту едно поражение на Германия, аз бих искал да им дам следния отговор.

От дълги години насам, на германската външна политика бяха приписвани цели, които можеха да се дължат най-много на фантазията на някой гимназист. В един момент, когато Германия се бори за консолидирането на едно жизнено пространство, което обхваща само няколкостотин хиляди квадратни километра,

безсрамни писачи по вестниците в държави, които владеят 40 милиона квадратни километра, заявяват, че Германия се стреми, от своя страна, към световно господство.

Германо-руските споразумения би трябвало да представляват точно за тези загрижени адвокати на световната свобода едно огромно успокоение, защото те им доказват по най-автентичен начин, че всички тези твърдения за някакъв стремеж на Германия към Урал, Украйна, Румъния и т. н. са били само рожба на техните болни марсиански фантазии.

По отношение на едно нещо, във всеки случай, решението на Германия е неизменно, именно, в това, да създадем и в източната част на нашия Райх мирни, стабилни и следователно, поносими отношения. И точно в това отношение германските интереси и желания се покриват с тези на Съветска Русия. **Двете държави са решени да не допускат, щото между тях да се създадат проблематични състояния, които биха могли да крият в себе си зародиша на вътрешни безпокойства, а, заедно с това и на външни смущения** и може би, да засегнат по някакъв начин неблагоприятно взаимните отношения на двете велики сили. Затова Германия и Съветска Русия теглиха една ясна граница между областите на интересите на двете страни с решението, всяка в своята част да се грижи за реда и спокойствието и да пречи на всичко, което би могло да предизвика някаква щета за другата страна.

При това, целите и задачите, които произлизат от разпадането на полската държава, доколкото се касае за германската сфера на интереси, са горе-долу следните:

- 1) Установяването на една граница на Райха, която държи сметка за историческите, етнографските и стопанските дадености.
- 2) Умиротворяване на цялата област, в смисъл на установяване един поносим ред и спокойствие.
- 3) Абсолютно гарантиране сигурността не само в областта на Райха, но и в цялата зона на интересите на Райха.
- 4) Ново уреждане, ново изграждане на стопанския живот, на Движението, както и на културния и цивилизаторския развой.
- 5) Най-важна задача, обаче, е създаването на един нов ред в етнографските отношения, което ще рече едно такова преселване на националностите, че в края на този развой на нещата да се явят по-добри разграничителни линии, отколкото е случаят с това днес.

В този смисъл тук се касае не за един проблем, който е ограничен в това пространство, а за една задача, която има много по-широк обseg. Защото целият Изток и Югоизток на Европа е изпълнен отчасти с неудържими отпадъци от

германската народност. Точно в тях се крие един повод и една причина за непрестанни междудържавни смущения.

Във века на принципа на националностите и на расовата идея утопично е да се мисли, че тези членове на един народ с високи качества могат да бъдат асимилирани. Затова към задачите на едно далновидно уреждане на европейския живот спада и това, да бъдат предприети в тези области някои преселвания, за да бъде отстранена, по този начин, поне една част от причините за европейски конфликти.

Германия и Съюзът на съветските републики се споразумяха да си сътрудничат взаимно в това отношение. При това, правителството на германския Райх никога няма да се съгласи, щото остатъкът от полската държава, който ще се яви като резултат от досегашните събития, да може да бъде някакъв смущаващ елемент за самия Райх, или източник на смущения между германския Райх и Съветския съюз.

Ако Германия и Съветска Русия поемат работата по това заздравяване, тогава двете държави могат да посочат с право, че опитът да бъде разрешен този проблем с методите на Версай е претърпял окончателен неуспех. И той трябваше да претърпи неуспех, защото тази задача изобщо не можеше да бъде разрешена от зелената маса или чрез обикновени нареждания.

Повечето от държавниците, които във Версай трябваше да отсъждат най-комплицираните проблеми, не притежаваха ни най-малки исторически познания, често пъти нямаха нито най-слабата представа за същината на поставените им задачи.

Но те не носеха и никаква отговорност за последиците на своята дейност. Съзнанието, че тяхното дело, все пак, можеше да не е право, нямаше по тази причина никакво значение, защото на практика не беше налице никакво средство за една действителна ревизия. Защото във Версайския договор беше действително предвидено, че трябва да остане открита възможността за такива ревизии, обаче в действителност всички опити да се дойде до една такава ревизия претърпяха неуспех.

И те трябваше толкова повече да претърпят неуспех, понеже **Обществото на народите**, като компетентната за това инстанция, престана да взема в съображение, каквото и да било вътрешно оправдание за прокарването на такава една процедура.

След като най-напред Америка отказа да санкционира Версайския договор за мир или дори да влезе в Обществото на народите, а по-късно и други народи сметнаха, че не могат да примирят своето присъствие в това сдружение с интересите на своите държави, сдружението постепенно слизаше все повече до положението на **един кръжок от заинтересовани във Версайския договор страни.**

Факт е, във всеки случай, че нито една от ревизиите, които още от самото начало бяха признати за необходими, не беше извършена чрез Обществото на народите.

Понеже в днешно време се създаде практиката - едно побягнало правителство да се смята все още за съществуващо, дори и когато се състои само от трима членове, стига само да е взело със себе си толкова пари, че в стопанско отношение да не бъде в тежест на гостоприемните демократически държави. То трябва да се приеме, че и Обществото на народите ще продължи храбро да съществува по-нататък, макар и в него да заседават само две нации. Накрай ще остане, може би, само една нация!

Според устава на Обществото, обаче, всяка ревизия на версайските клаузи подлежи на одобрение изключително от това блестящо сдружение, дори и тогава когато то се състои само от една нация, което ще рече, с други думи, че всяка ревизия е практически невъзможна.

Обществото на народите, обаче, не е нещо живо, а днес вече е мъртвец. Но засегнатите страни не са мъртви, а са живи и те ще наложат своите жизнени интереси дори и тогава когато Обществото на народите няма да бъде в състояние да ги види, да ги разбере, или да ги вземе в съображение.

Затова и **националсоциализмът** не е едно явление, което се е разраствало в Германия със злото намерение да попречи на Обществото на народите в неговите ревизионистични стремежи, а **е движение, което дойде, защото в продължение на 15 години беше пречено да се ревизира на едно състояние, което потискаше естествените човешки и народни права на една голяма нация.**

И лично аз бих искал да протестирам, ако някой чужд държавник би се явил сега и би заявил, че съм нарушил дадената дума, защото съм прокарал тази ревизия. Напротив, аз дадох на германския народ своето най-свято обещание, че ще отстраня Версайския договор и че като на голяма нация, ще възвърна на германския народ естественото жизнено право. Размерите, в които осигурявам това жизнено право, са скромни.

Ако 46 милиони англичани в метрополията претендират да имат право да владеят 40 милиони квадратни километра от земята, тогава сигурно не е неправо, ако 82 милиона германци претендират за правото да живеят на 800 000 квадратни километра, там да обработват своите ниви и да упражняват своя занаят. И когато тези германци, освен това, искат да им бъдат върнати онези колониални владения, които едно време бяха тяхна собственост и които те не бяха отнели от никого чрез грабеж или война, а бяха придобили честно и почтено чрез покупка, размяна и договори, това също не е неправо.

Освен това, при всички искания, които поставях, аз се опитвах винаги най-напред да постигна ревизията по пътя на преговорите. Във всеки случай, аз

винаги съм отхвърлял мисълта да излагам германските жизнени права като най-чинопочтителна молба пред някакъв интернационален, некомпетентен за това консорциуми. Както не мога да приема Великобритания да моли за респектирането на нейните жизнени интереси, така не бива да се очаква същото нещо и от националсоциалистическа Германия.

Аз ограничих, обаче, извънредно много - това заявявам тук по най-тържествен начин - размера на тази ревизия на Версайския договор за мир. Особено навред там, където не виждах застрашени най-жизнени естествени права на своя народ, аз сам съветвах германския народ да бъде скромен в исканията си, или да се откаже от тях.

Някъде, обаче, трябва да живеят 80-те милиона хора! Защото и Версайският договор не можа да премахне един факт и той разтури, наистина, по най-безразсъден начин цели държави, разкъса стопански области, преряза съобщителни линии и т. н.. Но народите, тоест живата субстанция от плът и кръв, останаха и ще останат и в бъдещето. Не може да се отрече, че откакто германският народ намери в лицето на националсоциализма своето възраждане, настъпи едно изясняване в голям размер на германското отношение към външния свят. Несигурността, която тежи днес над взаимния живот на народите, не се дължи на германски искания, а на публицистични подозрения на така наречените демокрации. Самите германски искания са твърде ясно и прецизно поставени.

Във всеки случай, те намериха своето осъществяване благодарение не на прозрението на женевското Общество на народите, а благодарение динамиката на естествения развой на работите. Целта на водената от мен външна политика на Райха не беше в никакъв случай друга, освен да се осигури на германския народ съществуването, а по този начин и живота, да се отстранят несправедливостите и безсмислеността на един договор, който не само разсипва в стопанско отношение Германия, но въвлече в гибелта също така и нациите победителки.

Във всяко друго отношение, обаче, цялата работа по възстановяването на Райха беше насочена навътре. Затова и в нито една страна в света копнежът за мир не беше по-голям, отколкото у германския народ. Щастие е за човечеството, а не нещастие, загдето ми се удаде да отстраня миролюбиво най-безумните и невъзможни постановления на Версайския договор, без да създавам вътрешно-политически грижи на чуждите държавници. Понятно е, че това отстраняване може да е в частност болезнено за известни заинтересовани кръгове.

Обаче толкова по-голяма е, пък заслугата, че новото уреждане във всички случаи, с изключение на последните, се извърши без проливане на кръв. Последната ревизия на договора за мир, обаче, би могла да бъде извършена също така по мирен начин, ако не бяха оказали противно въздействие споменатите от мен две обстоятелства. Но вината за това носят на първо място онези, които не

само не бяха зарадвани от по-раншните ревизии, но, напротив, се оплакваха от това, че виждат да се изгражда по миролюбив начин една нова Средна Европа, която постепенно можа да даде отново работа и хляб на своите обитатели.

Аз вече споменах, че една от целите на правителството на Райха беше да се внесе яснота в отношенията между нас и нашите съседи. И смея да посоча тук някои факти, които не могат да бъдат премахнати чрез писанията на интернационални вестникарски лъжци:

1) Германия сключи пактове за ненападение с балтийските държави. Нейните интереси там са изключително от стопанско естество.

2) И по-рано Германия не е имала никакви конфликти за интереси или дори спорни въпроси със северните държави. Точно такава е положението и днес. Швеция и Норвегия получиха и двете от Германия предложения за сключване пактове за ненападения, **но ги отхвърлиха**, защото самите те не се чувстваха никак застрашени.

3) По отношение на Дания, Райхът не тегли никакви последици от предвиденото във Версайския договор откъсване на германска територия, а напротив - установи лоялни и приятелски отношения с Дания. Ние не повдигнахме никакви искания за ревизия, а сключихме с Дания един пакт за ненападение. По този начин отношенията с тази държава са насочени към едно неизменно, лоялно и приятелско сътрудничество.

4) Холандия. Новият Райх се опита да продължи традиционното приятелство с Холандия, не пое никакви стари разногласия между двете държави и не създаде никакви нови разногласия.

5) Белгия. Веднага, след поемането на държавното управление, аз се опитах да направя отношенията с Белгия по приятелски. Отказах се от всяка ревизия, от всяко желание за ревизия. Германия не постави никакви искания, които по някакъв начин биха били в състояние да предизвикат в Белгия чувство на застрашеност.

6) Швейцария. Също такава поведение възприема Германия и по отношение на Швейцария. Правителството на Райха никога не е дало ни най-малък повод за съмнение в неговото желание за лоялно уреждане на отношенията между двете държави. Впрочем, то самото никога не е правило никакво оплакване по такъв повод.

7) Веднага след извършеното присъединяване на Австрия, аз съобщих на Югославия, че границата ѝ с тази държава отсега нататък остава неизменна за Германия и че ние желаем само да живеем в мир и приятелство с нея.

8) С Унгария ни свързват дългогодишни традиционни връзки на тясно и сърдечно приятелство. И тук границите са неизменни.

9) Словакия сама отпрати към Германия, по повод на своето създаване, желанието за помощ. Нейната самостоятелност се признава от Райха и няма да бъде накърнява на.

Но не само с тези държави Германия изясни и уреди отношенията си, които все пак бяха до известна степен лошо повлияни от Версайския договор, а направи това и с великите сили.

Заедно с Дуче, аз осъществих една промяна в отношенията на Германия към Италия. Съществуващите между двете държави граници бяха тържествено признати от двете страни като неизменни. Отстранена беше всяка възможност за противоречия на интереси от териториален характер. С течение на времето, някогашните противници от Световната война станаха сърдечни приятели.

Работата не се ограничи в едно нормализиране на отношенията, а доведе впоследствие до сключването на един светогледно и политически обоснован тесен пакт, който оказва своето въздействие като силен елемент на европейското сътрудничество.

Преди всичко, обаче, аз се заех да изчистя от отровата отношенията ни с Франция и да ги направя поносими за двете нации. В това отношение, навремето аз прецизирах с извънредно голяма яснота германските искания и никога не съм се отклонил от тази си декларация. Връщането на Саарската област беше единственото искане, на което, аз гледах като на безусловна предпоставка за едно германо-френско споразумение. След като сама Франция разреши лоялно този проблем, всяко друго германско искане към Франция отпадна.

Не съществува вече никакво искане и никога вече няма да бъде повдигнато друго искане. Това ще рече, че аз се отказах изобщо да отворям въпрос за проблема Елзас и Лотарингия - не защото съм бил принуден към това, а защото този въпрос изобщо не е проблем, който би могъл да пречи някога на германо-френските отношения. Аз приех решението от 1919 година и се отказах да вляза рано или късно отново в една кървава война заради един въпрос, който не стои в никакво съотношение към германските жизнени потребности, обаче е в състояние да хвърля всяка втора генерация в зловеща борба, Франция знае това.

Невъзможно е да стане който и да било френски държавник и да заяви, че съм поставял някога на Франция някакво искане, чието изпълнение би било несъвместимо с френската чест или с френските интереси. Вместо някакво искане, аз съм отправял към Франция винаги едно желание - да бъде погребана завинаги старата вражда и да се даде възможност на двете нации, с тяхното голямо историческо минало, да намерят пътя за сближение. Аз направих всичко, за да избия от германския народ мисълта за една неизменна наследствена вражда и вместо нея да насадя зачитането, пред големите постижения на френския народ, на неговата история точно така, както

всеки германски войник изпитва най-голяма почит към постиженията на френската войска.

Не по-малки бяха моите старания за едно германо-английско разбирателство, дори нещо повече - за едно германо-английско приятелство. Никога и на никое място аз не съм се противопоставял в действителност на английските интереси.

За жалост, твърде често е трябвало да се браня срещу британски намеси в германски интереси, дори и там, където тези интереси ни най-малко не са засягали Англия. Аз просто смятах, че една от целите на моя живот е да сближа двата народа не само по разум, но и по чувства. Ако моят стремеж прегърне неуспех, тогава това беше само, затова защото у една част от британските държавници и журналисти съществуваше вражда, която лично мене просто ме покъртуваше.

Тези хора съвсем не криеха, че тяхната единствена цел е при първата възможност, която би им се удала, да започнат отново борбата срещу Германия и то по съображения, които за нас са необясними. Колкото по-малко предметни основания имат тези хора за своите намерения, толкова повече се опитват да дадат с празни фрази и твърдения една привидна мотивировка на своите действия.

И днес още аз мисля, че едно действително умиротворяване в Европа и в света може да има само тогава, когато Германия и Англия се разберат. Изхождайки от това убеждение, аз много често съм вървял по пътя към едно споразумение. Ако, накрай, това все пак не доведе до желания резултат, вината за това наистина не е моя.

На последно място се опитах да нормализирам отношенията на Германия със Съветска Русия и да ги поставя, най-сетне, на приятелска основа. Благодарение на това че и Сталин мислеше така, това го постигнахме вече. И с тази държава са установени вече трайни приятелски отношения, резултатите от които ще бъдат благотворни за двата народа.

Така, изобщо взето, прокараната от мене ревизия на Версайския договор не създаде в Европа хаос, а, напротив, - създаде предпоставката за ясни, стабилни и преди всичко поносими отношения. И само оня, който мрази този ред в състоянието на европейските работи и който желае безредието, може да бъде неприятел на тези действия.

Но ако някой мисли, че с престорен израз на лицето трябва да отхвърли методите, благодарение на които в средноевропейското пространство се създаде един поносим ред, тогава на това аз мога да отвърна само, че в края на краищата, от решаващо значение е не толкова методата, колкото полезният успех.

Преди да поема властта, Средна Европа и то не само Германия, ами и съседните на нея държави, бяха потънали в нуждата на една безутешна

безработица. Производството спаднаше, а заедно с това неизбежно се намаляваше и потреблението на хората. Стандартът на живот спадна, нужда и мизерия бяха последиците от това.

Никой от критикуващите чужди държавници не може да отрече, че се удаде не само в стария Райх, но и във всички обединени с него области, да бъдат отстранени тези прояви на упадък и то при най-тежки условия. По този начин се доказва, че това средноевропейско пространство е жизнеспособно само когато е обединено и че онзи, който го разделя, върши престъпление спрямо милиони хора. И ако съм премахнал сега това престъпление, това не е нарушение на дадената дума, а е моя чест, моя гордост и едно голямо историческо постижение.

Нито германският народ, нито аз сме се заклели във Версайския договор. Аз съм се клел само в благо на германския народ, чийто пълномощник съм и в благо на онези, които съдбата е поставила в нашето жизнено пространство и по този начин ги е свързала неразривно с нашето собствено благо. **На всички тях да осигуря съществуване то, а заедно с това и живота - това е моята единствена грижа.**

Опитът да бъдат критикувани тези мои действия, да бъдат обсъждани или отхвърляни от катедрата на една интернационална неотстъпчивост, е исторически и лично аз оставам ледено-студен по отношение на него. Германският народ ме повика на власт със своето доверие и само се привързва още по-силно към мен чрез всеки опит за една чужда критика или намеса.

Впрочем, при всяка отделна ревизия аз предварително правех предложения. Опитах се по пътя на преговорите да достигна и да осигуря безусловно необходимото. И в редица случаи това наистина ми се удаде. В други случаи, обаче, моята воля за преговаряне, а често и малките размери на моите искания, биваха тълкувани, за жалост, като слабост и затова биваха отхвърляни. Това не можеше да причини никому повече болка, отколкото на мене самия.

Но в живота на народите има необходимост и които, ако не намерят по мирен път своето осъществяване, трябва чрез силата да получат своето изпълнение. Това може да заслужава известно съжаление, но то важи еднакво за живота на отделните граждани, както и за живота на общността.

Принципът, че по-големият, че общият за всички интерес не може да бъде накърнен чрез своенравието или злата воля на отделните индивиди или групи, е безспорно правилен.

И на Полша аз направих също най-умерените предложения. За тях не само беше отсъдено отхвърляне, но и нещо повече - те доведоха до обявяване на обща мобилизация в тази държава, с едно обосноваване, което дава възможност да се види ясно, че именно в умереността на моите предложения хората смятаха, че виждат моята слабост, накрай дори и моя страх.

Собствено, човек би трябвало да се плаши от досегашния опит и изобщо да не прави вече разумни и умерени предложения. И през тези дни аз чета в известни вестници, че всеки опит за едно миролюбиво уреждане на отношенията между Германия, от една страна и Франция и Англия, от друга страна, е изключено и че едно предложение в тази посока щяло само да докаже, че аз, изпълнен със страх, виждам пред себе си рухването на Германия и че следователно, правя това предложение само от страхливост, или поради нечиста съвест.

Ако въпреки това, сега съобщавам какви са моите идеи по този проблем, аз поемам върху себе си риска да мина в очите на тези хора за страхливец или за отчаян. Аз мога да направя това, защото присъдата над мене ще бъде написана един ден в историята - слава Богу - не от тези жалки драскачи, а ще бъде дадена от моето жизнено дело и защото ми е доста безразлично каква преценка ще получа в този момент от онези хора.

Моят престиж е достатъчно голям, за да мога да си позволя подобно нещо. **Защото, дали от страх или от отчаяние изказвам следващите по нататък свои мисли, това ще покаже по-нататъшния развой на работите.**

Днес аз мога само да съжалявам, че хората, които с толкова жадни за кръв, не знаят достатъчно що е война, не са днес там, където войната действително се води, а и по-рано не бяха там, където се стреляше. Разбирам много добре, че има интереси, които печелят повече от войната, отколкото от мира. Разбирам също така, че за известен род интернационални журналисти е по-интересно да пишат за войната, отколкото за дейността или за културните творения на един мир, които те не могат да проумеят. и най-сетне, ясно ми е, че известни еврейско-интернационални капиталисти и журналисти изобщо не чувстват заедно с народите, чиито интереси те твърдят, че представляват, а, като Херостратовци на човешкото общество, виждат най-големия успех на своя живот в подпалвачеството.

Но и по друга една причина аз все пак вярвам, че трябва да издигна тук своя глас. Като чета днес известни международни органи на печата, или като слушам речите на разни разпалени възвеличители на войната, смятам, че имам правото да говоря и да отговоря от името на онези, които трябва да дадат живата субстанция за духовните занимания на тези поставящи целите на войната хора - онази жива субстанция, към която и аз принадлежах като неизвестен войник повече от четири години през голямата война.

Прави великолепно впечатление, когато един държавник, или един журналист, се изправи и с жарки думи прогласи, в името на демокрацията или на нещо подобно, **необходимостта от отстраняването на режима в друга страна.** След това, във всеки случай, прилагането на тази славна парола изглежда съществено по-иначе.

Днес се пишат по вестниците статии, на които е осигурено възторженото одобрение на една изтънчена публика. Осъществяването на съдържащите се в тях искания, обаче, предизвиква много по-малко въодушевление. Тук няма да говоря за силата или способността на тези хора да правят преценки.

Но каквото и да пишат те, истинската същина на едно такова разискване не се засега от това. Преди полската война тези писачи заявяваха, че германската пехота вероятно не е лоша, но бронираните войски и изобщо моторизирани части имали малка стойност и щели направо да претърпят неуспех при всяко влизане в боя. Сега, след унищожаването на Полша, същите тези твърдоглави хора пишат, че полските войски били претърпели катастрофа само поради германските бронираны войски и останалите моторизирани части на Райха, но че в замяна на това германската пехота била влошила качествата си по един просто забележителен начин и че при всяко сблъскване с поляците предпочитала да отстъпи.

В това - така се казва буквално, така казва един такъв писач - с право се съзира един благоприятен признак за воденето на войната на Запад и френският войник сигурно да съумее да направи, каквото трябва.

И аз мисля така - доколкото френският войник наистина ще може да види тази статия и доколкото по-късно ще може да си спомни за нея. Вероятно той ще хване тогава за ушите този военен предсказвач.

За жалост, обаче и това ще бъде пак невъзможно, защото тези хора съвсем не изпитват лично, на самото бойно поле, способността или малоценността на германската пехота, а само я описват в своите редакционни стаи. Шест седмици - о, много е! - две седмици барабанен огън и господа военните пропагандисти бързо биха дошли до други заключения!

Те говорят винаги за необходими световно-политически събития, но не познават военния развой на нещата. Толкова по-добре познавам аз, обаче, този развой и затова смятам, че е мой дълг да говоря тук дори ако съм изложен на опасността, насъскващите към война да видят отново в тази моя реч сигурно пак само израз на моя страх или признак на моето отчаяние.

Защо трябва да се води тази война? За възстановяването на Полша ли?

Полша по Версайския договор никога вече няма да бъде възстановена! Затова гарантират две от най-големите държави на земята. Окончателно уреждане на това пространство, **въпросът за създаването на една нова полска държава**, това са проблеми, които няма да бъдат разрешени от войната на Запад, а изключително от Русия, в единия случай и от Германия - в другия.

Впрочем, всяко изключване на тези две държави от въпросните области ще създаде не една нова държава, а един безкраен хаос. Проблемите, които трябва да бъдат разрешени там, няма да бъдат разрешени нито на масата на някоя конференция, нито в редакционните стаи затова ще бъде потребна работа в

продължение на десетилетия. Не е достатъчно да се съберат на заседание и да вземат решение няколко държавници, които, в края на краищата и без това са безразлични към съдбата на засегнатите, а е необходимо, щото всеки, който взема никакво участие в живота на тези области, да поеме работата по възстановяването на едно действително трайно състояние.

Способността на западните демокрации, да създават такива уредени състояния, не е доказана с нищо, поне през последно време. Примерът с Палестина показва, че би било по-добре те да се занимават с наличните задачи и да ги разрешат разумно, вместо да си създават грижи около проблеми, които лежат в сферата на интересите на други народи и сигурно ще бъдат по-добре разрешени от последните.

Във всеки случай, Германия не само осигури реда и спокойствието в своя протекторат Чехия и Моравско, но и положи основите за един нов стопански разцвет и за едно все по-тясно разбирателство между двете нации. Англия ще има още много да работи, преди да може да посочи такива събития в своя палестински протекторат.

Знае се, впрочем, много добре, че би било безсмислено да бъдат унищожавани милиони хора и да бъдат съсипвани ценности, възлизащи на стотици милиарди, за да се възстанови едно творение, което още навремето, при своето създаване, беше означено от всички неполяци като погрешно създадено. Тогава, каква друга може да бъде причината?

Поставяла ли е Германия на Англия някакво искане, което би застрашило някак британската световна империя или би поставило под съмнение нейното съществуване? Не, напротив! Нито на Франция, нито на Англия ние не сме поставяли такова искане.

Но ако тази война наистина трябва да бъде водена, само за да бъде даден на Германия един нов режим, тоест за да бъде отново раздробен сегашният Райх и да бъде създаден един нов Версай, тогава милиони хора ще бъдат безцелно пожертвани. Защото нито германският Райх ще се разпадне, нито ще бъде създаден един нов Версай!

Но дори ако това би се удало след една три или пет, или осемгодишна война, тогава този втори Версай би се превърнал в бъдещето пак в източник на нови конфликти. Във всеки случай, обаче, едно уреждане на световните проблеми, без да се вземат в съображение жизнените интереси на най-силните народи, ще завърши след пет или десет години точно така, както завърши днес този опит от преди двадесет години.

Да, тази война на Запад не урежда изобщо никакъв проблем, освен разстроените финанси на неколцина военни, индустриалци и собственици на вестници, или други интернационални военни богаташи.

Два проблема са поставени днес на разглеждане:

- а) Уреждането на въпросите, произтичащи от разпадането на Полша и
- б) Проблемът за отстраняването на онези международни затруднения, които в политическо и в стопанско отношение утежняват живота на народите.

Какви са целите на правителството на Райха по въпроса за уреждането на отношенията в пространството, което се намира западно от германо-съветската демаркационна линия и е признато за сфера на германското влияние?

1) Създаване една граница на Райха, която ще отговаря - както се подчерта вече - на историческите, етнографските и стопанските условия.

2) Уреждаме на цялото жизнено пространство **съобразно с националностите**, т. е. разрешаване на онези малцинствени въпроси, **които засягат не само това пространство, но се отнасят и до почти всички южно-европейска и югоизточно-европейски държави.**

3) Във връзка с това - опит за уреждане и разрешаване на еврейския проблем.

4) Възстановяване живота на стопанството и на съобщителните средства за полза на всички живущи в това пространство хора.

5) Гарантиране сигурността на цялата тази област и

6) **Създаване на една полска държава**, която със своята организация и със своето управление ще дава гаранция, че нито ще се създаде ново огнище, насочено срещу германския Райх, нито ще бъде образувана една централа на интриги срещу Германия и Русия. Независимо от това, веднага трябва да се направи опит да бъдат отстранени или поне да бъдат смекчени последиците на войната, тоест чрез една практическа, помощна дейност да се смекчат съществуващите извънредно големи страдания.

Тези задачи могат, наистина - както подчертах вече - **да бъдат разисквани на масата на една конференция, но никога не могат да бъдат разрешени, там.** Ако Европа изобщо има интерес да съществуват спокойствие и мир, тогава европейските държави би трябвало да бъдат благодарни затова, че Русия и Германия са готови да направят от това огнище на безпокойства една зона на мирно развитие, както и че двете страни поемат отговорността за това и следователно, ще дадат и нужните жертви.

За германския Райх тази задача - понеже тя не може да бъде схващана империалистически - означава едно занимание за 50 или 100 години. Оправданието за тази германска дейност лежи в политическия ред, който трябва да се даде на тази област, както и в нейното стопанско разработване. В края на краищата, обаче и едното и другото ще бъдат от полза за цяла Европа.

Втората задача, обаче която в моите очи е много по-важна, е създаването не само на убеждението, но и на чувството за **една европейска сигурност.** За това е необходимо:

1) Да настъпи безусловна яснота върху целите на външната политика на европейските държави. Колкото се отнася до Германия, правителството на Райха е готово да създаде пълна и неограничена яснота върху своите външнополитически намерения. При това, на първо място, в тази констатация то поставя декларацията, че **гледа на Версайския договор като несъществуващ вече** за него, респективно, че правителството на германския Райх. и с него целият германски народ не виждат никаква причина и никакъв повод за каквато и да било друга ревизия. Освен искането за едно отговарящо и падащо се на Райха колониално владение, на първо място, следователно, връщането на германските колонии.

Това искане за колонии се основава не само на нашите исторически правни претенции, но лежи, преди всичко, в елементарната претенция за **право на участие в източниците на сурови материали в света**. Това искане не е ултимативно, то не е искане, зад което стои силата, а е искане на политическата справедливост и на общия стопански разум.

2) Искането за икономически разцвет на международното стопанство, във връзка с развоя на търговията и на съобщенията, има за предпоставка **поставянето в ред на вътрешните стопанства**, респективно производствата на отделните държави. За облекчаване размяната на тези производства, обаче, трябва да се дойде до едно **ново организиране на пазарите и до едно окончателно уреждане на валутите**, за да бъдат по този начин постепенно премахнати пречките за една свободна търговия.

3) Най-важната предпоставка, обаче, за един действителен разцвет на европейското, а също и на извън европейското стопанство е **установяването на един безусловно гарантиран мир и на едно чувство на сигурност в отделните народи**. Тази сигурност ще бъде направена възможна не само чрез окончателното санкциониране на европейското статукво, но, преди всичко, **чрез свеждането на въоръженията до един разумен и стопански поносим размер**.

Към това необходимо чувство на сигурност спада, преди всичко, обаче, изясняването на приложимостта и на границите за употребата на известни модерни оръжия, които по своето действие са пригодни всеки момент да бъдат забити в сърцето на всеки отделен народ и които по този начин ще създадат едно трайно чувство на несигурност.

Още в своите по-раншни речи в Райхстага аз направих някои предложения в тази посока. Те бяха осъдени тогава на отхвърляне - вероятно само, поради това, че идваха от мен. Аз вярвам, обаче, че чувството за една национална сигурност ще се установи едва тогава в Европа, когато в тази област, чрез ясни междудържавни и валидни задължения, се направи едно **фиксиране на понятията за позволена и непозволена употреба на оръжия**.

Както на Женевската конвенция едно време се удаде да забрани, поне за цивилизованите държави, убиването на ранени, малтретирането на пленници, борбата срещу неучастващи във войната граждани и т. н. и както можа в течение на времето да се наложи всеобщото зачитане на тази забрана, така трябва да се удаде и едно подобно **забраняване да се прибегва до въздушните войски, до употребата на газове, на подводници**, но също и на понятията за контрабанда, та по този начин войната да бъде лишена от своя страшен характер на борба срещу жени и деца и изобщо срещу неучастващи във войната граждани. Отхвърлянето на определени начини на действие ще доведе тогава от салдо себе си до отстраняването на станалите в такъв случай излишни оръжия.

Аз се постарях още в тази война с Полша, да използвам въздушните войски само срещу така наречените военни обекти, а респективно да позволя само тогава да действат, когато в някое място бъде оказана активна съпротива.

Трябва да бъде възможно, обаче, като се прибегне до помощта на Червения кръст, да се намери едно принципно, всеобщо валидно международно уреждане. Само при такива предпоставки ще може да се установи мир, особено в нашия гъсто населен континент и тогава този мир, освободен от недоверие и от страх, ще може да създаде предпоставката за един действителен разцвет на стопанския живот.

Вярвам, че няма нито един отговорен европейски държавник, който в дълбочината на сърцето си да не пожелае разцвета на своя народ. Едно реализиране на това желание е мислимо, обаче, само в рамките на общо сътрудничество на нациите на този континент.

Затова осигуряването на това сътрудничество може да бъде цел на всеки отделен човек. За да се постигне тази голяма цел, **все пак един ден големите нации на този континент ще трябва да се съберат, за да изработят, да приемат и да гарантират, при детайлно уреждане на въпросите, един статут, който ще дадена всички тях чувството на сигурност, на спокойствие, а, заедно с това и на мир. Невъзможно е да се събере една такава конференция, без да се извърши най-основната предварителна работа**, тоест без да бъдат изяснени отделните точки и преди всичко, без да бъде извършена една подготвителна работа.

Също така невъзможно е, обаче щото една такава конференция, която ще трябва да определи съдбата точно на този континент за десетилетия напред, да работи пред трясъка на топовете, или макар само под натиска на мобилизирани войски. Но ако рано или късно този проблем все пак трябва да бъде разрешен, тогава по-разумно би могло да се пристъпи към това разрешаване, преди да пролеят напразно кръвта си още милиони хора и преди да бъдат разрушени ценности, възлизащи на милиарди.

Запазването на сегашното състояние на Запад е немислимо. Скоро всеки ден ще взема все повече жертви. След това един ден Франция, може би, ще обстрелва

за първи път и ще разруши Саарбрюкен. Германската артилерия, от своя страна, за отмъщение, ще разруши Мюлхаузен. Тогава Франция, пак за отмъщение, ще насочи огъня на своите оръдия към Карлсруе, а Германия ще обстрелва Страсбург. Сетне френската артилерия ще стреля срещу Фрайбург, а германската - срещу Колмар или Шлетцат.

После ще бъдат монтирани и от двете страни дългобойни оръдия и разрушението ще започне да се шири все повече, а каквото, накрая, няма да може да бъде достигнато от дългобойните оръдия, ще бъде унищожено от летците.

И всичко това ще бъде твърде интересно за известни интернационални журналисти и твърде полезно за фабрикантите на самолети, на оръжия, на муниципии и т. н., но ще бъде страшно за жертвите.

И тази унищожителна борба няма да се ограничи само върху сушата. Не, тя ще се разшири, далече над морето. Днес няма вече острови.

И европейското народно богатство ще бъде разсипано с гранати, а народната сила ще пролее кръвта си по бойните полета. Един ден, обаче, между Германия и Франция все пак ще има граница, само че покрай нея ще се простират тогава развалини и безкрайни гробища, вместо да се издигат цветущи градове.

Това мое схващане г-н Чърчил и другарите му могат спокойно да тълкуват като слабост или като страхливост - аз няма какво да се занимавам с техните мнения. **Аз правя тази декларация само за това, защото искам да спестя и на своя народ това страдание.**

Ако ли, обаче, надделее схващането на г-н Чърчил и на неговите привърженици, това ще е моята последна декларация. Тогава ние ще се бием!

Нито силата на оръжието, нито времето ще победят Германия. В германската история няма да се повтори вече един ноември 1918 г. Надеждата за едно разложение всред нашия народ е детинска. Г-н Чърчил може да си бъде с убеждението, че Великобритания ще победи. Аз не се съмнявам в нито една секунда, че Германия ще победи

Съдбата ще реши, кой има право! Само едно е сигурно - в световната история никога до сега не е имало двама победители, но често е имало само победени. Струва ми се, че и в последната война такъв беше случаят.

Нека вземат думата сега онези народи и техните водачи, които са на същото мнение и **нека отблъснат ръката ми онези, които смятат, че във войната трябва да виждат по-доброто разрешение.**

Като Водач на германския народ и като канцлер на Райха, аз мога в този момент само да благодаря на Бога, загдето ни благослови така чудно хубаво в първата борба за нашето право и да го помоля да помогне на нас и на всички други да

намерим правия път, та не само на германския народ, но и на цяла Европа да
бъде отредено едно ново щастие - на мира!

Реч на Фюрера при откриването на кампанията за Зимната помощ, 1939/40 г.

Германци!

Сънародници и сънароднички!

Зимната помощна акция спада към онези националсоциалистически инициативи, на които днес вече може да се гледа като на нещо напълно самопонятно. Чрез тази помощна дейност се спестяват много грижи на обществените служби за социално подпомагане и по този начин, се облекчава бремето на много държавни, областни и общински учреждения. И отделните наши сънародници свикнаха вече да дават своя принос към това дело – голямата маса прави това доброволно, а едно неизразимо малко число от тях го прави, може би, само, за да избегне лошата слава. Пък най-после, безразлично е защо и един такъв човек дава – важното е, че и той дава!

Тази инициатива – зимната помощ, има в основата си идеята: гражданите да се приучат към народна самопомощ. Разбира се, за нас биха останали открити и други пътища: вместо да бъде отправян зов към жертвоготовността на народа, можеше да бъде отправен зов към данъкоплатците. Навремето ние съзнателно и след обмисляне не поехме по този път; защото ние искахме, именно, **да възпитаме германския народ – да схване в общата жертва същината на общността, да познае задълженията, които налага общността и да изпълнява тези задължения по своя собствена воля**, дори и когато бирникът не стои пред него. Освен това ние искаме, чрез нашия призив да дадем възможност на отделния гражданин да придобие трайно впечатление за действителната нужда на много негови сънародници. По този начин трябваше да бъде постигнато, щото чрез постоянното напомняне, което е свързано със събирането на помощите, **отделните граждани да останат със съзнанието, че щастие и благосъстояние не е дадено на всички сънародници** и не може и да им бъде дадено, а че има безкрайно много да се помага **и че безкрайно много трябва да бъде помагано!**

Освен това, тази акция мобилизира една гигантска армия от помагачи, които, от своя страна, също вникват в нуждите на широките кръгове на нашия народ, но също и във възможностите да се посрещнат тези нужди.

Нужда е имало във всички времена. Може би нуждата е изобщо едно относително понятие; едва преди няколко дни аз видях области, в които средният стандарт на живота се намира много по-ниско от това, което у нас в Германия, вече би било смятано за най-дълбока нужда. Колко добре е нашият народ, благодарение на нашата голяма обща работа, това знаят най-малко онези, които нямат възможност да хвърлят поглед към тази общност. Едно е сигурно: нужда винаги е имало, нужда има и сега и винаги ще има. Във всички времена, обаче,

хората имат задължението да се справят с тази нужда, да излизат на среща и и да я облекчават!

Доброволността на жертвата дава възможност на отделния гражданин да прецени сам себе си по-добре, отколкото това би могла да направи някаква държавна намеса и съобразно с това да изпълни и своите задължения.

Във връзка с тази голяма социална институция ние създадохме твърде много, като следвахме целта, **да заличим сред германския народ всички класови различия и да събудим съвсем рязко съзнанието за взаимна принадлежност.** Като хвърлим поглед върху постиженията на това социално възпитание през последните години, тогава никой не може да отрече, че поетият път е бил правилен, а също и успешен. Ние постигнахме толкова големи социални успехи, че бихме могли да съзрем в тях още едно основание за известно недоброжелателство на външния свят, който е изплашен от мисълта, че социалистическо-националните принципи на нашия Райх биха могли да въздействат пропагандно извън нашите граници, а може би, ще пробудят съвестите и в други страни.

Ако дейността на нашите събирачи на зимната помощ понякога изглежда малко неудобна за някои наши сънародници, нека те не забравят колко много тя е неудобна за събирачите и колко по-леко е да бъдеш навестен два или три пъти с молба да дадеш нещо, отколкото да бъде отхвърлена, може би хиляда пъти, молбата ти да получиш нещо. В единия случай има едно малко безпокойство, в другия – продължително жертване на многобройни свободни часове в служба на народната общност.

Сега съдбата ни принуди да грабнем оръжието за защита на Райха. Само за няколко седмици беше повалена държавата, която най-дръзко смяташе, че може да застрашава германските интереси. Благодарение на едно неповторимо в историята военно постижение! Благодарение на геройството на нашите войници! Благодарение на нашето блестящо ръководство!

Какво носи бъдещето, ние не знаем. Само по едно сме наясно: никоя сила в света няма да може още веднъж да принуди Германия да падне! Те няма нито да ни победят военно, нито да ни унищожат стопански, нито да ни разложат духовно! При никакви обстоятелства те няма да преживеят вече, каквато и да била германска капитулация!

Аз дадох израз на нашата готовност за мир. Германия няма изобщо никаква причина за война срещу западните противници. Те предизвикаха войната по съображения, които са съшити с бели конци. В случай, обаче, че тази готовност бъде отхвърлена, Германия е решена да приеме борбата и да я изкара до край – така или иначе.

Тогава нито ужасът на момента, нито продължителността на тази борба няма да могат да ни сломят или да ни накарат да се обезсърчим. Пред нас стои

вечният живот на нашия народ. Колкото много и да продължава времето, което ще е потребно, за да помогнем на този живот да се наложи, нищо не може да ни разколебае, нищо не може да ни слиса и съвсем нищо не може да ни докара до отчаяние. Напротив! Другите ще получат това, което сами са си избрали!

Едно време аз тръгнах по един съвсем труден път, за да изведа Германия от унищожението на Версайския договор. От тогава насам се изминаха вече двадесет години. Райхът е сега много по-могъщ, отколкото е бил когато и да било по-рано. Пътят пред нас не може да бъде по-труден, отколкото пътят, който вече изминахме. Ако никога не се отчаяхме да вървим по пътя от онова време към днешния ден, ние още по-малко ще се поколебаем да тръгнем по пътя от настоящето към бъдещето! **Точно по този, път ние ще получаваме сили – чрез постигнатата вече общност на германския народ.** Времето, което сега стои пред нас, може би, ще ни помогне истински да засилим и да задълбочим националсоциалистическата народна общност. То само ще ускори процеса на това социално оформяване на народа. Военната зима, която ни предстои сега, ще ни намери тогава съвсем готови да дадем всички жертви, които са необходими, за да облекчим нашия народ в неговата борба за съществуване.

С това военната зимна помощна акция ще се превърне същевременно в помощна акция за Червения кръст. Защото този път Червеният кръст няма да събира за себе си, а като съставна част на зимната помощна акция ще бъде снабдяван от нея с необходимите му помощи. Като споменавам за Червения кръст, на всички нас изведнъж става ясно, колко малки са жертвите, които се изискват от отделните граждани, в сравнение с жертвите, които много от нашите сънародници трябваше да понесат на фронта и ако така допада на злата воля на нашите противници, ще трябва да понасят и занапред.

Затова, отсега нататък никой да не мисли за големината на своята **жертва**, а всеки да мисли само за **величието на общата жертва** и за величието на жертвата на онези, които се отдадоха изцяло за своя народ и може би, ще трябва и да се пожертват. В сравнение с тези жертви, всички жертви в родината са нищо; но и те могат да помогнат да се засили в нашия народ съзнанието за неразривната общност. Затова, във военната зимна помощна акция трябва да бъде надминато всичко от този род, което е било постигано досега! Може би, това ще бъде и един отговор на глупостта на всички онези хора в света, които вярват, че ще могат да разединят вътрешно германския народ. Ние ще им покажем, какво въздействие имат такива глупави опити! Ние ще им покажем, как чрез тях германският народ става все по-твърдо и все по-здраво обединен и сплотен! По този начин, ние можем най-добре да им избием надеждите, че някои отвън би могъл да нарежда вътрешното настроение на германеца така, както се иска на някои чужденци. Ние искаме да ги научим да уважават вътрешния строй на други народи. Каквото трябва да претърпим като общност – в това светът може да бъде убеден – ние ще го понесем! Вероятно, това ще могат да направят и другите, точно така, както и ние!

Но ще дойде истинското време едва тогава, когато националсоциализмът развие цялата своя сила, която оформя, образува и води народа. От войната дойдоха едно време националсоциалистите, от преживяването на войната произлезе светът на нашите идеи и ако е необходимо, сега той ще издържи своето изпитание пак във войната! Решението за това не се намира вече в наши ръце, а в ръцете на останалия свят! У нас е само твърдата воля да поемем върху себе си решението, така или иначе и тогава, на всяка цена, да изкараме борбата до край.

И тъкмо за това военната зимна помощна акция трябва да спомогне, щото германската народна общност да стане по-твърда, отколкото когато и да било по-рано!

Една общност за борбата, една общност за победата и накрая – за мира!

Защото: колкото по-решително и колкото по-твърдо всички ние поемем върху себе си жертвите, които може да наложи една такава война, толкова по-сигурно ще извоюваме онзи мир, към който се стреми нашият народ. Защото един ден – това е и моето убеждение – времето на несигурността трябва да приключи! Трябва да бъде възможно, щото и германският народ, без да бъде непрестанно обезпокояван от другите, да нарежда по своя воля и по свое желание живота си, в границите на своето жизнено пространство, а също и германският народ да има онзи дял от благата на света, за който може да претендира, въз основа на своята численост и на своята ценност.

Прочее, откривам военната зимна помощна акция за 1939/40 година!

Моля помагачите да се заловят здраво за това дело, както моля и германския народ да се покаже достоен за своите сегашни герои, та по този начин да поправи онова, с което отечеството прегреши през годините 1914 – 1918 пред германския народ и пред неговите войници.

*Реч на Фюрера и райхсканцлер Адолф Хитлер по случай
възпоменателната среща на старите бойци
в мюнхенския Бюргербройкелер*

8 ноември 1939

Съпартийци и съпартийки! Мои сънародници!

Аз дойдох за няколко часа при вас, за да преживея във вашата среда спомена за онзи ден, който беше за нас, за движението и целия германски народ от най-голямо значение.

Това беше едно трудно решение, което трябваше тогава да взема и да изпълня на дело. С привидно несполучливия удар се роди голямото националсоциалистическо движение за свободата, защото след този несполучлив удар настъпи онзи дълъг процес, който ни даде възможности да се явим за първи път пред общественото мнение с нашето становище върху нашите цели, както и да се застъпим за нашето решение, да поемем отговорността и така да запознаем широките маси на нашия народ с нашите идеи.

Щом като за четирите години от 1919 до 1923 год. националсоциалистическото движение можа да се развие така силно, че му се удаде за първи път да раздвижи цялата нация, вее пак с ефикасността на едно вълнуващо събитие, то това се дължеше на общото положение, в което се намираше тогава Германия.

Една страшна катастрофа сполетя нашия народ и нашата страна. Германия беше въввлечена в една война след един период мир от цели 45 години. Много се говори върху виновността за войната. Днес ние знаем с положителност - знаехме още и тогава, че германските правителства до 1914 год. можеха собствено да бъдат упрекнати само в една единствена вина, а именно вината, че не са сторили всичко, каквото биха могли и би трябвало да сторят в служба, на националното засилване. Те биха могли да бъдат обвинени и в това, че се бяха оставили да бъдат подведени към война тъкмо в най-неблагоприятния за Германия момент. Защото, беше без съмнение, че ако Германия би искала действително войната, то за тази цел би имало по-рано по-подходящи моменти. Онези сили, които стояха тогава срещу нас, предизвикаха и сега наново война срещу Германия, със същите онези фрази и със същите онези лъжи.

Ние всички - доколкото бяхме тогава войници - знаем, че англичаните и французите не можаха да ни победят по бойните полета. Нужна беше една голяма лъжа, за да се изтръгне оръжието от нашия народ. Може би днес някой в чужбина да се учудва на моята голяма самоувереност. Мога тук само да заявя: аз придобих тази самоувереност на Фронта! През четирите години аз никога нямах

убеждението, нито пък някакво тягостно чувство, какво някой от нашите противници би могъл да бъде по-силен от нас.

Нито французи, нито англичани имаха повече кураж, повече храброст и по-голяма самоотверженост, отколкото германският войник!

Това, което накара тогава Германия да свали оръжие, бяха лъжите на нашите противници. Това бяха лъжите на същите онези хора, които и днес наново лъжат, защото те са, именно, същите онези подстрекатели към война, срещу които Германия беше вече изправена през Световната война.

Тогава господин Чърчил, насъскваше към война, а в Германия беше на власт едно слабо правителство. Днес същият г-н. Чърчил насъсква наново към война, обаче, в Германия има друго едно правителство на власт! Защото днешното правителство се намираше на времето в борба срещу англичаните. Ето защо, то не храни пред тях повече респект, отколкото пред когото и да било друго. То няма ни най-малкото чувство за някаква слабост, а напротив, то е убедено в надмощието на Германия.

Лъжите бяха тогава същите, каквито са и днес. За какво Англия влезе тогава във войната?

В 1914 год. казваха, първо, че Великобритания се борила за свободата на малките нации. По-късно ние видехме, как Великобритания си играеше със свободата на тези малки нации, колко малко се грижеше нейните така наречени държавни мъже за свободата на тези малки нации, как те потискаха малцинства, изтезваха народи - така, както те вършат това, и днес, когато то е от полза за техните цели и отговаря на тяхната програма.

Тогава се казваше, че Англия се борела за справедливост! Наистина, Англия се е борила в продължение на цели 300 години за справедливост, и получила като възнаграждение от Провидението около - 40 милиона кв. километра на земното кълбо, както и „правото“ да управлява 480 милиона хора. Ето, така Бог възнаграждава народите „само за справедливост“! А особено такива народи, които се борят за „правото на самоопределение на другите“; а Англия се бори в 1915 година привидно за това право на самоопределение. Тогава се заяви „Британският войник се бие не за собствени интереси, а за правото на самоопределение на всички народи“. Но Англия можеше тогава, да прокламира правото за самоопределяне на народите в границите на своята Британска империя! Тя е отложила, както изглежда, да стори това за следната война.

Освен това, Англия се бореше тогава и за „цивилизацията“, така като такава има само в Англия. Само в английските области, където живеят миньорите, в английските краища с бедно население има цивилизация, както и в Уйчепел и другите квартали на масова мизерия и на социален упадък!

Освен това, Англия пое оръжието навремето, както и по-рано, в полза на „хуманността“. Хуманността беше, в същност, поставена най-напред под формата на взривно вещество в гранати. Но позволено е, човек да се бори и с лошо оръжие, стига да се бори за една благородна, висша цел. А това Англия е вършила винаги.

Отидоха още по-далеч и заявиха: „ние, англичаните, въобще не се борим срещу германския народ, а напротив, ние обичаме германския народ; ние, Чърчил, Чембърлейн и други се борим само срещу потискащия германския народ режим. Защото ние, англичаните, имаме само една задача: Да освободим Германия от нейния режим и да направим германския народ по този начин щастлив.“

А за постигане на тази цел, англичанинът се бори преди всичко за премахване на тежестите на милитаризма у германския народ. Целта била да се стигне до там, щото германският народ да няма въобще никаква нужда от оръжие. Ние, англичаните, искаме затова да го освободим напълно от оръжието. Заявиха също, че било една дързост да се пише, че ние сме били против германската търговия

„Напротив, ние се борим за свободата на търговията, ние нямаме нищо против германската търговска флота“, така заяви тогава г-н. Чърчил. Бяха заявили, че било една долна клевета да се твърди, какво англичаните имали намерение да вземат германските колонии, и че това било една низост даже и да се мисли за него; Така заявяваха през 1914, 1915, 1916 на даже и през 1918 година.

Отидоха още една крачка напред и казаха, че въобще не се борели за една победа, а за един мир на разбирателство, за един мир на сближение и преди всичко на равноправие. Този мир трябваше да даде възможност, щото въоръжаването на народите в бъдеще въобще да се изостави. Така борбата се водеше в действителност против войната. Англия се бореше против войната, за да я премахне, т. е. войната на потиснатите, съпротивата на нападатите. Ето защо, заяви се, че не можело да става и дума, че целта на британската военна политика била да извлече военни обезщетения. Напротив, стремяха се към един мир без обезщетение, които мир трябваше да се увенчае с едно общо разоръжаване и със създаването на една свързваща всички народи институция.

А това всичко е сведено от големия секундант на Англия, Уилсън в 14-те точки, които той допълни с още 3 точки, с които ни било дадено уверение, че нямало от какво да се боим и че нямало основание да очакваме някакво несправедливо третиране, и че трябвало ние да сложим оръжие, като се доверим само на Англия, за да бъдем след това приети в една истинска общност на народите, всред която щяло да царува правото. С тези точки ни се даде също и уверението, че колонните щели да бъдат разпределени справедливо и че всички справедливи претенции за колонии щели да бъдат съответно удовлетворени. Всичко това щяла да бъде окончателно осветено от Обществото на народите.

Войната щяла да бъде по този начин напълно премахната и следователно, щял да настъпи вечен мир.

От английско гледище беше понятно, че някой, който владее 40 милиона кв. километра, а заедно с това 400 милиона хора, чрез един само 46 милионен народ, трябва да има желанието, щото след всичко това да зацари най-сетне спокойствие, след като светът беше преживял 300 години наред английските завоевателни войни.

„Триста години наред ние завладявахме страни, една след друга, и подчинявахме народи, едни след друг. Сега притежаваме света, и така, пека зацари най-сетне спокойствие.“ Това е нещо, което се разбира и беше понятно, че в Обществото на народите, искаха действително да извършат един акт на стабилизация на постигнатото така състояние на нещата.

Обаче, след това всичко коренно се промени.

Един английски министър излиза днес със сълзи на очи да заяви: „О, колко охотно ние бихме искали да се споразумеем с Германия, стига само да, имахме доверие в думите на германското управление.“

Същата тази мисъл седи на езика ми! С каква готовност ние бихме се разбрали с Англия, стига само да имахме доверие в думите на нейното управление! Защото, кога един народ е бивал някога по-безогледно лъган и измамван, отколкото германския народ през изминатите две десетилетия, от страна на английските държавници?

Къде остана обещаната свобода на народите?

Къде остана, прочее и справедливостта?

Къде остана, мирът без победители и победени?

Къде остана правото за самоопределение на народите?

Къде остана отказът от контрибуции?

Къде остана справедливото разрешение на колониалния въпрос и тържественото заявление, че нямаше да се отнемат колонните на Германия?

Къде остана световното уверение, че нямали намерение да ни наложат непоносими тежести?

Къде останаха, най-сетне, уверенията, че ние щяхме да бъдем приети под стрехата на така нареченото Общество на народите като равноправни?

Къде остана уверението, че щяло да дойде общото разоръжение?

Само лъжи и неспазване на дадени думи.

Отнеха ни колониите, разстроиха търговията ни. Ограбиха ни търговската флота, откъснаха милиони германци от нас и ги изтезаваха. Наложиха на нашия народ контрибуции, които не бихме могли да изпълним и след 100 години.

Хвърлиха ни в най-дълбока нищета. От тази нищета, обаче, се породи националсоциалистическото движение.

Няма защо да се преструват, като че ли искат да разкрият златното британско сърце на една Германия, които не е националсоциалистическа. Тази Германия, с която се запознахме едно време, беше Бог знае какво, всичко друго, освен национал-социалистическа; тя беше демократична, тя беше световно буржоазна, тя вярваше сляпо на уверенията на британски държавници.

Тази Германия имаше доверие, тя се обезоръжи сама и се лиши сама от чест. И тъкмо тогава тя е бивала лъгана и измамвана! И от тази неволя, която дойде от там, се породи нашето движение! От най-голямото неспазване, през всички времена, на дадена дума, дойде Спа²⁶ и се преобърна на срамния Версайски диктат. Вие знаете, мои стари бойни другари, как аз ви пояснявах повторно тъкмо от това място, точка по точка, този договор. Над 400 члена, от които всеки един представляваше обида и изнасилване на една голяма нация. Нищета и отчаяние обхвана тогава нашия народ. В това време дойдоха инфлационните години, години на ограбване на всички възможности за живот, дойдоха времената на голямата безработица, на чудовищните самоубийства в Германия. В тази Германия имахме в разстояние на две години повече самоубийства, отколкото имаше паднали американци през време, на войната на запад. От тази голяма неволя се породи националсоциалистическото движение, и затова то беше длъжно още в началото да вземе тежки решения.

И едно от тези решения беше решението за въстание на 8 ноември 1923 година. Това въстание излезе тогава на пръв поглед безуспешно, само че от тогавашните жертви дойде, въпреки всичко, спасението на Германия. Шестнадесет убити! Но вместо тях се възправиха милиони живи. Тогава националсоциалистическото движение започна своя победоносен поход.

От тогава Германия стана световна сила - чрез нашето движение! Естествено, лесно беше да се разбере, че старият враг се раздвижи в момента, когато започнахме да преодоляваме последиците от поражението.

Има без съмнение два вида англичани. Нека тук не бъдем несправедливи. Също и в Англия има много хора, на които това лицемерно държане вътрешно не им понася, и които не искат да имат нищо общо с него. Само че те са или лишени от глас, или пък сами са безсилни. За нас е важно, че ние не намерихме тези англичани, които търсихме години наред.

Вие знаете - мои партийни другари - какъв труд си дадох в продължение на почти две десетилетия, за да постигна разбирателство с Англия. Какви ограничения не поставихме на германската политика, за да прокараме разбирателство с Англия! Същото е и с Франция. Колко работи не зачеркнахме

²⁶ В белгийския курорт Спа е била установена последната Главна квартира на германското командване. От Спа кайзер Вилхелм II бяга към Холандия, където започва неговото изгнание. - Бел. ред.

по този случай, от колко работи не се отказахме! Във всеки случай едно нещо се разбираше от само себе си:

Никое германско правителство не може да се откаже от жизнените предпоставки! А, преди всичко, националсоциалистическото правителство съвсем не мисли да се откаже от тези жизнени предпоставки!

Напротив, нашето движение възникна, както се знае, от протеста срещу някогашното отказване на нашият демократични политици от жизнените предпоставки. Затова и аз ще прокарам на всяка цена живота и сигурността на германския народ и на Райха!

Аз никога не съм искал да правя внушения във вреда на британски или френски интереси. Но ако днес един англичанин става и казва: „Ние сме отговорни за съдбата на народите от средна и източна Европа“, то аз мога да отговоря на този господин само така: „Тогава ние сме също така отговорни за съдбата на народите в Палестина, в Арабия, в Египет, на дори и за съдбата на народите в Индия“.

Ако обаче един друг англичанин казва: „Нашата граница лежи на Рейн“, а следващия идва и заявява: нашата граница лежи на река Висла“, то трябва да им отговоря: „Господа, вижте, как ще се върнете назад на Темза, иначе ще ви помогна...“

Във всеки случай, съвременна Германия е решена да осигури границите си и да защитава своето жизнено пространство.

Това е едно пространство, което също не е било култивирано от англичаните. Ние не сме отишли никъде, където англичаните са били насаждали преди нас култура.

Щом лорд Халифакс заяви в своята вчерашна реч, че той се застъпва за изкуството и за културата и затова Германия трябвало да бъде унищожена, то ние можем да кажем: Германия вече е имала култура, когато Халифаксовите още нищо не са разбирали от нея. А през последните 6 години в Германия е направено повече за културата, отколкото в Англия през последните 100 години. И където сме отишли до сега, по сме намерили никакви паметници от британски апостоли за култура, а сме намерили културни паметници от велики германци: в Прага или в Позен, в Грауденц или в Торн, в Данциг или във Виена се старах напразно да открия британски културни паметници. Сигурно те се намират в Египет или в Индия.

Във всеки случаи ние издигнахме германската нация, и то от година на година, започвайки през 1933 год. и в течение на годините 1934, 1935 и 1936 год. Ние изминахме етап след етап, освободихме стъпка по стъпка Германия и я направихме силна.

Впрочем, тук разбирам загрижеността на интернационалните подстрекатели за война. За свое съжаление те видяха, че нова Германия действително не е стара Германия. Защото аз се погрижих да издигна не само културната страна на нашия живот, но и тази, на която се дължи мощта и то основно.

Ние създадохме една армия - мога спокойно да го кажа - от която няма по-добра в света!

А зад тази армия стои един народ, в който цари единство, каквото досега също не е имало в германската история! А над тази армия и над този народ стои едно правителство, което обладава фанатична волева сила, нещо, което също го нямаше в Германия през миналите столетия!

Този нов германски Райх не е имал, както всички знаете, никакви военни намерения против Англия или Франция. Относно това аз взех становище в моята последна реч, когато подадох за последен път ръка на Англия и Франция. Ако въпреки това нас сега ни нападат, то това няма нищо общо с въпроса за Австрия, за Чехословакия или Полша, защото както е известно, се полагат грижи, щото тези въпроси да бъдат според нуждата или подигнати, или бързо забравени.

Както се вижда, случаят с Полша показва, колко малко се интересува Англия за съществуването на такива държави, така като иначе тя би трябвало да обяви война също и на Съветска Русия, понеже Полша беше, както е известно, горе-долу, разполовена. Но сега англичаните, казват: „това съвсем не е вече от решаващо значение, ние имаме друга военна цел.“

Най-напред това беше свободата на Полша, след това беше изкореняването на нацизма, а след това бяха пак гаранциите за бъдещето. Това ще бъде, както се вижда, винаги нещо друго. Те, именно, ще водят война, докато намерят някого, който е готов да води заради тях войната, т. е. да се жертва сам за тях. А обосноваването, това са старите фрази. Ако, именно, се заявява, че те искали да се застъпят специално и въобще за културата, то Великобритания би могла тогава да даде на света един чудесен пример, като подари най-после пълна свобода на своите собствени народи.

Колко благородно би изглеждал действително този нов британски кръстоносен поход, ако той би получил като въведение прокламацията за свободата, на 350-те милиона индийци, или прокламацията за независимостта и за свободното право на гласоподаване във всички други британски колонии! Как на драго сърце бихме се тогава преклонили пред такава една Англия! Вместо това, ние виждаме, как Англия потиска, тези милиони хора, точно така, както е гледала, със скръстени ръце, когато много милиони германци са били потискани. Затова не ни трогва ни най-малко, ако днес един британски министър навикна гръмко, че в намеренията си Англия е имала само идеали, а не егоистични цели.

Разбира се, аз вече го казах, британците никога не са се борили за егоистични цели. Господ е подарил най-сетне на Англия земите и хората, като отплата, именно защото тя се бореше не за, лични облаги.

Ако те, следователно, още продължават да твърдят, че нямат никакви егоистични цели, тогава това е просто смешно! Германският народ може само да се учудва на ограничеността на, онези, които вярват, че едва двадесет години след онази чудовищна измама ще могат със същата лъжа да ни заблудят отново.

Или пък те твърдят, че се борили за културата. Англия като творец на култура представлява един въпрос за себе си! Ние, германците, във всеки случай в нашето културно строителство нямаме нужда от английските препоръки. Нашата музика, нашата поезия, нашата, архитектура, нашето художествено творчество, нашата скулптура могат напълно да съперничат с английските. Аз вярвам, че един единствен германец, например Бетовен, в областта на музиката е създал сам повече, отколкото всички англичани заедно през цялото свое минало и настояще. И по отношение запазването на културата ние влагаме много повече грижи и много повече съвест, отколкото самите англичани.

Ако ли те най-после кажат, че тяхната цел била да се сложи край на войната - то те въобще не трябваше и да и започват! Защото е известно, че войната се обяви не за друго, а защото Англия я искаше! Ние сме убедени, че войни и ще има дотогава, до когато благата на света не са справедливо разпределени, и докато въобще не се прояви воля за тяхното доброволно и справедливо разпределение.

Това би могло да се направи! „Да, ни заявяват, на националсоциалистическа Германия не можем да върнем колонните, колкото и да ни е мъчно за това. Ние искаме да разпределим суровините на този свят, обаче, би трябвало да ги дадем на този, в когото имаме доверие.”

Да, господа, преди нас имаше и други правителства в Германия. Това биха все правителства, които идваха на власт по милостта на Англия; отчасти те бяха даже и финансирани от Англия. Към тях поне трябваше да се прояви доверие. Защо тогава не се дадоха от тези блага на тези правителства, в които англичаните имаха доверие? Въобще нямаше да съществува въпрос за разпределение на блага, ако не беше заграбено преди това нашето национално имущество.

И ние сме на мнение, че войната трябва да вземе един край. Но този край трябва да бъде такъв, щото да не се яви след няколко години нова война, но и въобще да не се идва до такава. Ето защо, ние считаме за крайно необходимо, щото всички нации да се ограничат за тази цел в границите на своята сфера на влияние. С други думи, това ще рече, да се премахне положението, щото един народ да си присвоява правото да бъде световен полицаи и да се меси и разпорежда навсякъде. Поне, колкото се отнася до Германия, британското правителство ще разбере, че опитът за създаване на една полицейска диктатура пад Германия ще пропадне и трябва да пропадне.

Ние никога не сме познавали британските управници като културни апостоли, нито в миналото, нито пък днес. А като полицейски разпоредители, ние въобще не можем да ги понасяме.

Истинските причини на техните действия се крият, обаче, в една съвсем друга област. Те мразят социална Германия. Какво сме им направили ние? Съвсем нищо! Заплашвали ли сме ги? Нито един път!

Не бяхме ли готови да се споразумеем с тях? Да, ние проявихме тази готовност. Не си ли наложихме сами ограничения по нашето въоръжаване?

Но всичко това не ги интересуваше. Това, което мразят, е Германия, която е един опасен пример за тях, социална Германия, тази Германия, която има свое трудово законодателство, която те мразеха още преди Световната война, която те мразят и днес. Германия на труда и на обществените грижи, Германия на социалната солидарност; онази Германия, която отстрани класовите различия - това мразят те! Тази Германия, която в продължения на седем години се бори да създаде един сносен живот за своя народ, ето, тази Германия мразят те.

Германия, която отстрани безработицата, която те със своите богатства не можаха да отстранят - това мразят те. Германия, която създаде за своите работници такива прекрасни и удобни жилища - това е, което те не могат да понасят, защото те изпитват страха, че от този пример би могъл да се „зарази“ самият английски народ!

Те мразят Германия на социалното законодателство, онази Германия, която празнува 1^{-ви} май, като ден на честния труд. Те мразят Германия, която поде борбата за подобрене условията на живота. Те мразят тази Германия с нейното здраво население, която къпе своите деца, за да ги пази здрави; тази Германия, която не допуска да настъпват такива положения, които техният собствен печат признава, че са настъпили у тях - ето, тази Германия мразят те. Това са техните финансови магнати, техните еврейски и нееврейски интернационални банкери, които ни мразят, защото виждат в лицето на Германия един лош пример, който би пробудил други народи, а може би и техния собствен народ. Те мразят младата, здравата и цветущата генерация на Германия, както и грижите на Германия за тази генерация. Те мразят, разбира се, с това и мощта на Германия, онази маршируваща Германия, която доброволно прави жертви.

Ние видяхме, как те ни мразят. Ние създадохме четиригодишния план, за да си помогнем. С този четиригодишен план никому нещо не вземахме, защото, ако чрез него ние сами си набавяхме от нашите въглища бензин или каучук и ако си помагаме с производството на други изкуствени материали, то какво отнемаме ние така на другите? Нищо. Съвсем нищо! Напротив, трябваше да се радват и да кажат: „С това те не обременяват нашите пазари. Щом като си произвеждат сами бензин, няма нужда да правят тогава експорт, за да могат по този начин да внасят - толкова по-добре за нас“. Не, те се бореха против

четиригодишния план, защото чрез него Германия се засилва! Това единствената причина.

Това е една борба, срещу свободна, независима и жизнена Германия! Това е тяхната борба. Срещу тази тяхна борба стои нашата борба.

Това е нашата вечна националсоциалистическа борба за осъществяване на една здрава и мощна национална общност, за преодоляване и отстраняване на всички пречки в тази общност и за нейното засилване спрямо другия свят. **Това е нашата цел: Ние се борим за сигурността на нашия народ, за нашето жизнено пространство, в което няма да позволим да се месят други.**

Ако в Англия заявяват, че това е втора Пуническа война, то не е ясно в историята, кой ще бъде в този случай Рим и кой Картаген. В първата война, във всеки случай, Англия не беше Рим, защото в първата Пуническа война Рим действително победи: в първата Световна война, обаче, не победи Англия, но други бяха победителите. А във втората война, в това аз мога да ви уверя, Англия пак няма да бъде победител! Срещу Англия от Световната война този път се изправя една съвсем друга Германия. Това те ще разберат след известно време. Една Германия, обзета от една непоколебима воля, с присмех реагира на глупостите на английските фразеолози. И ако днес един англичанин дойде и ни заяви: ние се борим за свободата на света, ние се борим за демокрацията, ние се борим за културата, ние се борим за цивилизацията, ние се борим за справедливостта и т. н. - това ще събуди в Германия само шумен смях.

Извън това, днес живее още генерацията, която се запозна на времето отблизо с „искреността“ на подобни цели на британската, военна политика. Ако ние сами не бяхме научили нищо ново в това отношение, то обаче не сме и забравили нищо! Но ние, не само, че нищо не сме забравили, но и нещо друго научихме.

Всеки британски балон, който преминава нашата граница, за да разпространява повече или по-малко духовити хвърчащи листове, показва, че в отвъдния свят, от двадесет години насам, всичко е стояло на едно и също място. Всяко ехо от Германия би трябвало да им докаже, че тук се създаде едно движение в огромен мащаб, с огромна сила и огромна деятелност.

Англия не иска мира! Ние вчера наново чухме това. Още в моята реч пред Райхстага заявих, че нищо повече не мога да кажа по този въпрос. **По-нататък ние ще говорим с англичаните на онзи език, който единствено те вероятно ще разберат!**

Съжаляваме, обаче, че Франция се постави в услуга на тези британски подстрекатели за война и свърза своята съдба с тази на Англия.

Колкото се отнася до Германия, ние никога не се страхуваме от един фронт. Някога ние с успех защитавахме и два фронта. Ние имаме сега само един фронт и на този фронт ще устоим с успех. В това всички могат да бъдат убедени.

Това, което успяхме да постигнем с Русия, аз не го смятах като резултат на германската политика, а на разума. Веднъж тези два народа се бяха опълчили един срещу друг, до разоряване, без никой от тях да можеше да извлече от това полза за себе си. Ние се съгласихме помежду си да не направим на господата в Лондон и Париж това удоволствие за втори път!

Ние се намираме сега в едно велико време на преображения. Национал-социализмът се роди в борбата. Всички бяхме тогава войници. Днес една голяма част от нас отново облече войнишката дреха. Но също и другите останаха войници. Германия се преобрази напълно. Както Прусия от 1813 и 1814 г. не може да се сравни с Прусия от 1806, също така и Германия от 1939, 1940, 1941 или 1942 не може да бъде сравнявана с Германия от 1914, 1915, 1917 или 1918 година.

Това, което тогава беше възможно, не може да стане в бъдеще. Ние ще се грижим, за това гарантира, преди всичко партията, щото прояви, каквито, за съжаление, трябваше да преживеем през Световната война, да не могат да настъпят отново в Германия; ние - мои националсоциалистически борци - можахме да се оправим с това, когато като едно смешно малко малцинство се борихме в Германия.

Тогава ние имяхме само нашата вяра. Въпреки това, сразихме тези прояви и ги отстранихме. Но днес ние имаме, освен това, и властта!

Нашата воля е също така непреклонна в борбата навън, както тя беше непреклонна в борбата за тази власт във вътрешността. Както винаги ви казвах тогава: всичко е допустимо, само едно не може да се допусне, а именно, че ние ще капитулираме също така и сега, като националсоциалист, аз мога да повторя пред света: всичко е допустимо, никога обаче и капитулацията на Германия!

Ако на това ми се отговори „тогава войната ще продължи три години” - аз отговарям: „колкото и дълго да трае, това не играе никаква роля, никога Германия няма да капитулира, нито сега, нито някога в бъдеще!”

Казва ми се, че Англия се е приготвила за една тригодишна война. В деня, когато Англия обяви война на Германия, аз заповядах на фелдмаршала веднага да вземе всички подготвителни марки, на първо време, за пет години, не защото вярвам, че тази война те продължи пет години, но защото и след пет години ние никога, и на никаква цена в света няма да капитулираме!

Ние ще посочим на тези господа, на какво е способна силата на един 80 милионен народ, който се води от един водач, който има една воля и който е сплотен в една общност. И тъкмо тук партията, спомняйки си за жертвите в миналото, тепърва ще трябва да изпълни своята велика мисия. Тя ще бъде носителка на тази воля, на сплотеността, на единството, а заедно с това и на нашата германска народна общност. Каквито и жертви да дадем, това е преходно и без значение. Важното е да победим!

Благодарение на нашата подготовка, ние ще водим тази борба при много по-леки условия, отколкото в 1914 година. Тогава Германия като сляпа се впусна в тази борба. Ние, обаче, в продължение на много години въоръжихме душевно нацията, както и преди всичко стопански. С широките мерки, които взехме, ние предварително положихме грижи, щото германският летец да не остане без бензин. Ние взехме мерки, щото да не почне още в първата година на войната разорението или опустошението и да не се унищожават ценни блага; веднага още в първия ден след обявяването на войната наложихме онова рациониране, което сега осигурява всички предпоставки за най-дълго време. Но и във всички други области ние развихме нашите германски възможности до крайност, така че днес аз мога да ви дам следното уверение:

Те няма да могат ни най-малко да ни победят, нито военно, нито пък стопански. Само един може да победи, а това сме ние!

Че господин Чърчил не вярва това, аз го отдавам на неговата преклонна възраст. И други също не вярваха това. Нашите полски врагове никога не биха се впуснали в тази война, ако Англия не беше ги вкарала в нея. Англия засили тила им, като ги разбунтува и насъска.

Може би войната за пръв път показва, какъв военен инструмент си изкова междуременно новият германски Райх.

Не може да се допусне, мои сънародници, че полякът е бил страхливец, че той може би само е бягал, - съвсем не беше така! На много места той се би много храбро. Въпреки това, една държава, с 36 милиона население, с близо 50 дивизии, една държава, която за всеки набор можеше да свика, почти 300 000 души в сравнение със 120 000 френски новобранци за една година, - въпреки това, тази държава можа да бъде разбита във военно отношение буквално за десет дни, след 18 дни тя беше унищожена, а след 30 дни принудена окончателно да капитулира.

По ние знаем при това, колко много ни помогна Провидението. То ни позволи да развием правилно нашите планове и благослови тяхното осъществяване. Без това, нашето дело не можеше да успее за толкова кратко време. Затова ние вярваме, че това, което стана, беше волята, на Провидението! Така, както и по-рано често ви заявявах, че поражението в 1918 година беше заслужено, за нас заслужело, защото ние не можахме правилно и достойно да запазим големите победи. За в бъдеще не трябва да ни се прави този укор.

Прекарваме се с дълбока благодарност пред всички наши герои, пред нашите храбри войници, пред нашите мъртви другари и пред ранените. Жертвайки се, те помогнаха, щото първият неприятел, който започна тази война, да бъде надвит почти след 30 дена.

Нека всеки германец знае, че жертвата на тези мъже е точно толкова ценна, както жертвата на всеки друг в бъдеще, че никой няма правото да надценява

своята жертва, в бъдеще. Това, което ние, националсоциалистите, приехме като познание и завет от жертвите на 9 ноември в историята на нашето движение, именно, че това, за което паднаха първите 16 души, беше достатъчно ценно, за да се чувстват готови за същата пожертвувателност и много други, ако е необходимо, - това познание не трябва да ни напусне и в бъдеще. В продължение на много векове и хилядолетия за нашия германски народ са паднали неизчислими милиони души. Други милиони дадоха за същото своята кръв. Никой от нас не знае, дали и той ще трябва да, направи същото. Но нека всеки знае, че с това той не прави по-голяма жертва, отколкото други преди него са правили и отколкото други след него тепърва ще трябва да направят. Жертвата, която прави майката, като дарява детето си на нацията, същата жертва поема върху себе си и мъжът, бранейки нацията.

Ние, националсоциалистите, сме били всякога борци. Сега настъпи великото време, когато ние тепърва ще докажем, че сме борци!

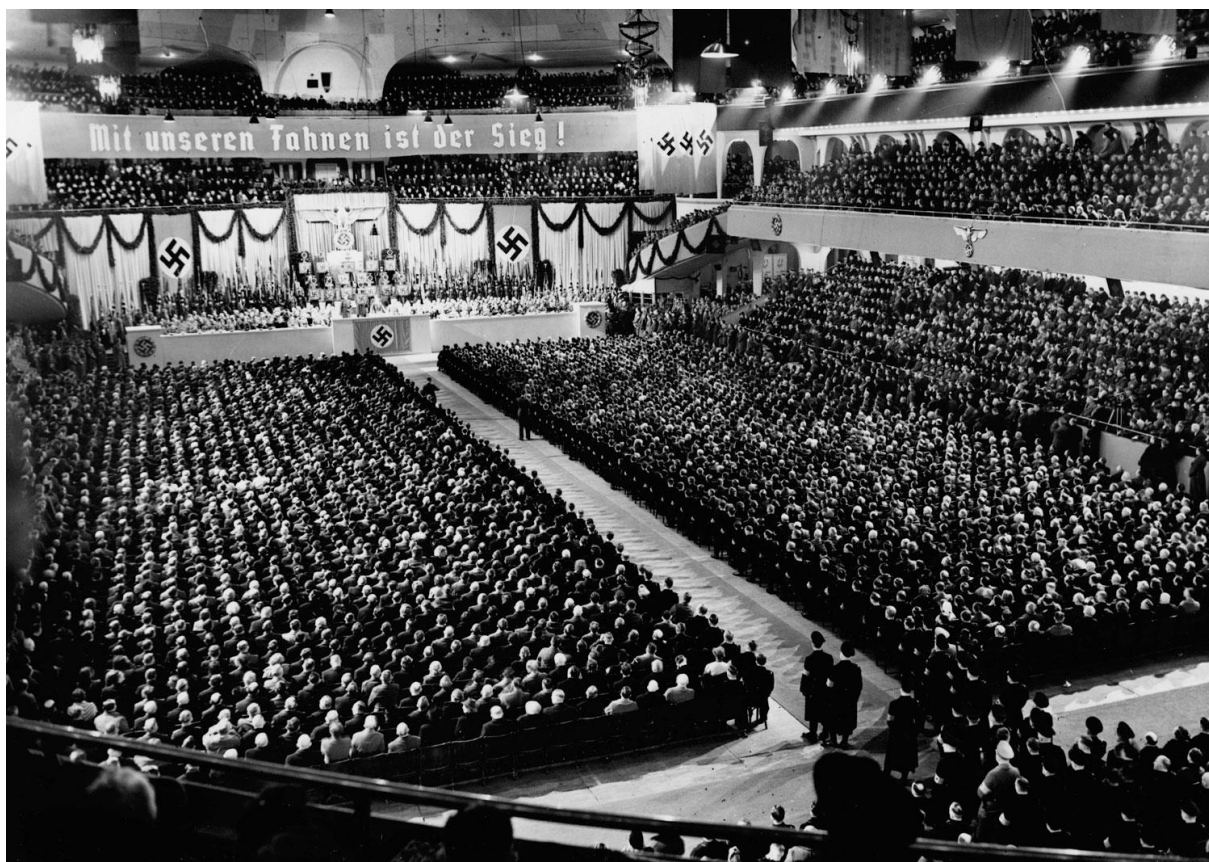
С това ние чествуваме най-добре възпоменателния ден на първите жертви на нашето движение. Не мога да завърша тази вечер, без да ви благодаря, както винаги, за вашата вярна привързаност през всичките дълги години и без да ви обещавам, че също и за напред ние ще държим високо нашите идеали, че ще се борим за тях и че няма да се боим, ако е необходимо, да пожертваме и собствения си живот, за да осъществим програмата на нашето движение, онази програма, която не се състои в нищо друго, освен в това, да осигурим живота и съществуването на нашия народ в света.

Това е първият принцип на нашата националсоциалистическа изповед и това ще бъде също и последният принцип, който ще стои написан над всеки национал-социалист, когато след като е изпълнил своя дълг на земята, напусне този свят.

Другари: да живее нашето националсоциалистическо движение, да живее германският народ и преди всичко нашата победоносна армия.

Sieg Heil! Да живее победата!

Опитът за измама се повтаря

Реч, произнесена на 30 януари 1940 г.

Германски сънародници и сънароднички!

Седем години са кратко време. Частица от един нормален човешки живот - едва една секунда в живота на един народ. И все пак изминалите зад нас седем години изглеждат по-дълги, отколкото много десетилетия в миналото. В тях е съсредоточено едно велико събитие - възкресението на една велика нация, застрашена да бъде унищожена. Едно време, изпълнено с безкрайно много събития, което ние не само преживяваме, но и отчасти творим и което понякога ни изглежда почти необозримо.

Днес твърде често се говори за демократически идеали, не в Германия, а в другия свят! Защото ние в Германия предостатъчно опознахме някога в течение на 15 години този демократичен идеал. И ние самите получихме наследството на тази демокрация.

Сега ни се посочват чудесни военни цели, особено от английска страна. В прокламиране на военни цели знае се, че Англия е опитна, понеже тя е водила най-много войни досега в света.

Възвестяват ни се, значи, чудесни военни цели. Нова Европа трябва да се роди! Тази Европа трябва да бъде преизпълнена със справедливост, тази справедливост прави въоръженията излишни и затова, най-сетне, трябва да почне разоръжаването.

С това разоръжаване трябва да почне стопанският разцвет, търговия и творчество трябва да се оживят тогава и то главно търговията, много търговия, свободна търговия.

При тази търговия трябва тогава да цъфти и културата и не само културата, но и религията трябва да процъфтява.

С една дума сега трябва да настъпи златният век! Този златен век ни е вече илюстриран, проигра се на няколко пъти и то от същите хора, които днес отново ни го описват. Това са доста стари и изтъркани плочи. Господата могат действително да будят съжаление, че дори не са могли да намерят някоя нова идея, с която да подмамят отново един голям народ. Защото всичко това ни беше обещано още в 1918 г.

И тогавашната военна цел на англичаните беше „нова Европа“, „нова справедливост“ тази нова справедливост, която трябваше да съдържа като най-съществен елемент **„правото на народите да се самоопределят“**. Тогава беше обещана и друга една справедливост, според която носенето на оръжие в бъдеще би трябвало да изглежда като излишно.

Затова и тогава съществуваше вече програма за обезоръжаване и то обезоръжаване на всички. и за да направят това обезоръжаване особено очебийно, то трябваше да бъде увенчано с един съюз на обезоръжените нации. Всички свои разногласия в бъдеще - а че ще има разногласия, в това поне тогава никой не се съмняваше - те трябваше да ги изнасят в свободни речи и възражения, като това е обичайно за демокрациите. В никакъв случай не трябваше вече да се стреля! **В 1918 година се заявяваше, че трябвало да настъпи един благодатен и благословен от Бога век.**

Каквото дойде вместо това - ние го преживяхме - старите държави бяха разпокъсани без никакво допитване на народите. Стари исторически, не само държавни, но и стопански единства бяха разложени, без да може да се заменят с нещо по-добро на тяхно място. Така, без да се държи сметка за правото на народите да се самоопределят, Европа беше разсечена и разпокъсана, големи държави разложени, нации разправени, след като предварително бяха оставени в беззащитни положения и някак беше възприето едно становище, според което на този свят имаше само победители и победени.

След това вече не се говореше за разоръжаване, а напротив, победителите се въоръжаваха все повече. Дори не се започна мирно уреждане на конфликти, а въоръжените държави водеха войни точно както и преди. Само обезоръжените не бяха вече в състояние да се бранят срещу насилията на въоръжените. По този

начин, разбира се, не се дойде до стопанско благополучие, а напротив, безумната система на репарациите доведе до стопанско опропаствяване не само на победените, но дори и на така наречените победители. Последниците от това стопанско опропаствяване не бяха изпитани от никой народ така силно, както от германския народ.

И културата не беше подтикната напред, а напротив, тя беше окарикатурена и изкълчена. И религията отстъпи на задно място. През тези 15 години никой англичанин не си спомни за религията, за християнското милосърдие или за любовта към ближния.

Това са господата, които не бяха излезли на разходка с християнска библия в ръка, защото тяхната библия беше Версайският договор!

Това бяха 440 параграфа, които представяха от себе си само обременяване, задължаване, осъждане или изнудване на Германия. Този Версай беше гарантиран от новото Общество на народите, не от съюза на свободните нации, на равните нации, изобщо никакво общество на народите - истинската нация-основателка остана настрана още от самото начало - а от едно общество на народите, чиято единствена задача беше да гарантира този подъл от всички диктати и да ни принуди да го изпълним.

Това беше времето на демократическа Германия! Когато днес чужди държавници се държат така, като че ли днешна Германия не заслужава доверие, то това в никой случай не е вярно за тогавашна Германия, защото тази тогавашна Германия беше тяхно творение, тяхно дело. Към нея поне можеха да имат доверие.

А как изтезаваха те тази Германия! Кой може да си спомни напълно историята на тези години - нещастieto с погрома в 1918 година, трагичността на 1919 година и след това годините на вътрешен стопански упадък, поробване и опропаствяване на народа и преди всичко, пълна безнадеждност! И днес човек бива покъртен, щом мислено се върне към онова време, когато една велика нация губеше постепенно всякаква вяра не само в себе си, но и във всяка земна справедливост. През цялото това време тази демократична Германия напразно се надяваше, напразно просеше и напразно протестираше. Международните финансови магнати бяха брутални и изстискваха безогледно нашия народ. А държавниците на съюзените нации останаха коравосърдечни. С ледено спокойствие тогава се казваше, че на света имало 20 милиона немци повече.

В това време, когато всяка надежда беше напразна, когато всяка молба отиваше напусто и всяко протестиране не водеше до никакъв успех, се зароди Националсоциалистическото движение, изхождащо от съзнанието, че на този свят човек не трябва да се надява, да се моли и да се унижава да протестира, но че на този свят на първо място човек трябва сам да си помогне.

Надеждата отстъпи мястото си на вярата в нашия германски народ и раздвижването на вечните му вътрешни ценности. Ние разполагахме тогава с малко реални средства. Онова, което за нас беше градивен материал за постройката на новия Райх, това бяха, освен нашата воля, първо, работната сила на нашия народ, второ, неговата интелигентност и трето, онова, което можеше да ни предложи нашето жизнено пространство, собствената ни земя.

Тъй започнахме нашата работа и постигнахме вътрешния германски възход. Той съвсем не заплашваше света, той беше едно дело на чисто вътрешно германско възраждане. и въпреки това, той възбуди веднага омразата на другите. Те подушваха възстановяването на германския народ - ето защо, забелязвайки това, ние предприехме веднага, паралелно с това възстановяване, също и мобилизирането на германската сила.

Но, вие знаете, че още в 1933 година, още в същата година, в която ние взехме властта, аз се видях принуден да обявя нашето излизане от Обществото на народите и да напусна конференцията по разоръжаването. Ние не можахме да получим никакви права пред този форум. В 1934 година започна германското въоръжение в най-голям размер. През 1935 година въведох общата военна повинност, през 1936 година заповядах завземането на Рейнската област, през 1937 година започна да функционира Четиригодишният план, през 1938 година бяха присъединени към Райха Австрия и Судетската област и през 1939 година предприехме в защита на Райха предохранителни мерки против онези врагове, които, между това, се бяха вече демаскирали.

Мерките, които бяха взети през 1939 година, целяха защитата на Райха. Всичко това би могло да стане иначе, ако другите страни в света бяха показали поне искрица разбиране към германските жизнени нужди.

Казва се така често, че ние бихме могли да постигнем всичко чрез преговори. Вие си спомняте мои сънародници! Не поставих ли аз пред света много пъти, например, германските колониални искания, за да бъдат те разисквани? Получихме ли някога някакъв отговор на това? Нищо друго, освен един груб отказ и нова враждебност!

В момента на възкресението на Райха, Англия и Франция, в лицето на своите ръководни слоеве, бяха решени да поемат отново борбата. Това беше тяхното желание.

От 300 години насам Англия е преследвала целта да възпрепятства действителното консолидиране на Европа, точно така, както от много векове насам Франция се стараеше да осуети консолидирането на Германия. Ако днес един господин Чембърлейн заема позата на някакъв проповедник и възвестява на съвременния свят своите благочестиви военни цели, то аз мога само да кажа: вашата собствена история ви опровергава, мистър Чембърлейн! От 300 години насам, при избухване на война, вашите държавници говориха винаги така, както вие днес говорите, господин Чембърлейн. Те винаги се бореха само „за Бога“ и

„за религията“. Те „никога не преследваха никаква материална цел“, но тъкмо затова, че англичаните никога не се бореха за материални цели, Господ ги е надарил така щедро материално.

Че Англия винаги се явяваше като „борец за истината и справедливостта“, като „апостол на всички добродетели“, тази заслуга на англичаните Господ не е забравил. За това те бяха щедро благословени. В продължение на 300 години те си подчиниха едно земно пространство от 40 милиона квадратни километра - всичко това, разбира се, не от егоизъм, не, разбира се, от някакъв стремеж за власт, или пък за богатство и наслада - не, напротив, всичко това те направиха като пълномощници на Бога и на религията. Разбира се, Англия не желаше да бъде сама борец за Божието дело, тя подканваше винаги и други да участват в тази благородна борба. Тя дори и не се потруди да понесе съществуващата тежест. За такива богоугодни дела могат да се потърсят и други съратници. Това вършат и днес англичаните. И в това отношение те са постигнали големи резултати.

Завладяването на 40 милиона квадратни километра представлява цяла верига от насилия, изнудвания, изтезания, потисничество, грабежи. В английската история има неща, които действително биха били невъзможни в никоя друга държава и у никой друг народ. Англия води войни за всичко. Тя води война, за да разшири своята търговия. Тя води война, за да принуди други да употребяват опиум. Тя воюва, за да се сдобие със златни руди или за да вземе в ръцете си господството на диамантени руди.

Това бяха всякога материални цели, за всеки случай, обаче, винаги в благородна и идеалистична украса. Също и последната война се води само „за идеалистични цели“. Присвояването от тяхна страна, покрай другото и на германските колонии, е извършено, разбира се, пак по Божиата воля. Отнемането на флотата ни и заграбването на чуждестранните ни авоари представляваха, прочее, също така никакви второстепенни явления в борбата за свещената религия“.

Ако днес г-н Чембърлейн броди с библията в ръка и проповядва своите миролюбиви военни цели, то това ми наподобява картината, като че ли дяволът се приближава с молитвеника до една слаба и бедна душа.

При това, с този начин на действие наистина не се предизвиква вече никакво оригинално, особено впечатление. Тези приказки са отживели времето си, а, преди всичко, никой не им вярва повече. Аз почти се боя понякога, че той самият не вярва на себе си.

Освен това, един народ може да се излъже само веднъж. И децата са послушали и последвали само един път магьосника от Хамелн, а един проповедник на международното братство беше вече последван от германския народ един път.

Браво и на мистър Чърчил! Той изказва открито това, което престарият мистър Чембърлейн само мисли и таи в себе си. Той го заявява: „Нашата цел е разпадането и унищожаването на Германия. Нашата цел е, по възможност, коренното унищожаване на германския народ.“ Тази откровеност заслужава, вярвайте ми, да бъде поздравена.

И френски генерали говорят също съвсем открито за целите, които се преследват. Аз мисля, че ние така даже по-лесно ще се разберем. Защо да си служим винаги с лъжливи фрази? Защо да не се казва всичко открито? Това ни е така много по-приятно. Ние знаем много добре, каква цел те преследват, дали г-н Чембърлейн се разхожда с библията в ръка или не, дали той е смирен или не, дали той казва истината или лъже. Всичко това е безразлично, но ние знаем целта - това е Германия от 1648 година, която те искат да имат пред себе си, разпадналата и разпокъсана Германия.

Те знаят много добре, че тук, в Средна Европа, живеят повече от 80 милиона германци. Тези хора имат също така едно жизнено право на съществуване. Там се пада също така един дял в живота, а цели три столетия те са били лъгани и изиграни в това отношение. Те можеха да бъдат лъгани и изиграни само заради това, защото те, вследствие разпокъсването си, те съумяха да поставят на преден план значението си като велик, многочислен народ.

И така, днес живеят тук 140 души на един квадратен километър. Когато тези хора се съединят и образуват едно цяло, тогава те представляват една мощ. А когато са разпокъсани, те са беззащитни и слаби. В тяхното единство се крие, обаче, извън това и едно морално право. Що значи, когато 30, 50 или 200 малки държави протестират или претендират за правото си на съществуване? Кой взема това под внимание?

Но когато 80 милиона души се повдигнат, това е вече друго нещо.

От тук и неприязнеността срещу държавното устройство на Италия, срещу държавното единство на Германия. Най-добре те биха желали да разчленят тези държави отново на техните някогашни съставни части.

Ето какво писа преди няколко дни един англичанин: „Това е то, именно, прибързаното основаване на някогашната монархия, това беше грешката.“ Наистина, това беше грешката. Погрешно беше, че 80 милиона се обединиха, за да защитават заедно своите жизнени права. За тях ще бъде по-добре, ако тези германци се намерят отново под 200 или 300 или 400 знамена, ако е възможно, дори под 200 или 300 или 400 династии. Зад всяка династия по няколко стотин хиляди души, които тогава сами по себе си нямат никаква дума пред останалия свят. Тогава ние можем да живеем като един народ от поети и мислители, задоволявайки се с всичко, доколкото е възможно. Освен това, поетът и мислителят нямат нужда от толкова много храна, както тежко трудещият се.

Това е проблемът, който днес е поставен на разискване! Тук става дума за големи нации, които през течение на вековете са били лъгани, благодарение на тяхното разединение, относно правото им на живот в този свят. Сега, обаче, тези нации са преодолели своето разединение. Днес те са влезли като млади народи в кръга на другите и предявяват вече своите претенции.

Срещу тях стоят така наречените властващи народи. Тези народи, които просто блокират големи пространства от света, без всякакъв смисъл и цел и които не преди много десетилетия ограбиха дори и Германия, застават сега на становището на така наречените владеещи класи между народите.

В света се повтаря в големи рамки това, което ние преживяваме в малък мащаб между малките народи. И тук владееха стопански схващания и политически мнения, които казваха, че който има, има и който няма, няма и че това е един богоутоден ред - единият да има, а другият да няма нищо и че това трябва да остане така за винаги. Срещу това се надигат други сили. Едните викат - ние искаме да рушим! Щом ние нищо не притежаваме, тогава всичко трябва да бъде унищожено! Тази нихилистична вълна върлуваше в Германия в продължение на 15 години. Тя беше победена от творческия националсоциализъм. Той не призна съществуващото, а предприе едни обрати, едно изменение в начина на отстраняване на това състояние, като казва - ние искаме да променим това положение, като оставим постепенно класите, които не притежават нищо, да вземат участие в националното богатство и ги възпитаваме към това участие в имуществото. Онзи, който обаче вече притежава, по никой начин не може да застане на становището, че с това той има всички права, а другите никакви. Почти същото е и в света! Не може повече 46 милиона англичани просто да блокират 40 милиона квадратни километра от земята и да заявят: „Това ни е дадено от милия дядо Господ. Преди 20 години ние получихме от вас още нещо. И това сега е наша собственост и днес ние не даваме вече нищо назад.“

А Франция? Със своя действително не твърде плодовит народ от едва осемдесет души на квадратен километър в майката-отечество, сама завладя над десет милиона квадратни километра. Германия, напротив, с повече от осемдесет милиона хора, не притежава нито дори 600 000 квадратни километра. Това е проблемът, който трябва да бъде разрешен и който ще бъде разрешен точно така, както се разрешават другите социални въпроси.

И днес ние преживяваме в големи размери само зрелището, което някога преживяхме в умален размер, когато националсоциализмът, който имаше интерес да създаде един действително поносим ред и една действителна човешка общност, започна своята борба за широките маси от нашия народ.

Тогавашните либерални и демократически, следователно богати, кръгове и техните партии се опитаха да разложат националсоциализма.

„Да се разтури Партията!“ „Тя трябва да бъде забранена!“ Това беше техният вечен повик. В разтурянето и забраната на Движението те виждаха унищожението на онази сила, която, може би, е предизвикала изменение на съществуващото състояние.

Националсоциализмът се справи с тези сили, той остана, започна и продължи своето преустройство на Германия. Днес светът на плутократите надава вик: „Германия трябва да бъде разложена“. „Тези 80 милиона трябва да бъдат раздробени!“ „Не бива да се оставят в една държавна цялост; да им се отнеме силата, за да не наложат своите искания!“ Това е целта, която Англия и Франция са си поставили в тази война.

Нашият отговор на това е същият, който ние някога дадохме на нашите вътрешни врагове. Вие знаете, мои стари партийни другари, че победата в 1933 година не беше ни подарена. Това беше една безподобна борба, която трябваше да се води почти 15 години - една почти безнадеждна борба.

Защото вие трябва да си спомняте, че ние не получихме внезапно от Провидението едно голямо движение. То беше основано с шепа хора и те трябваше с мъка да затвърдят най-напред своите позиции и тогава да ги разширяват. От шепа хора те станаха стотица и след това хиляда, десет хиляди, сто хиляди и на край един милион, после станаха два милиона, три милиона, четири милиона. Така ние израствахме в непрестанна война срещу хиляди съпротивления и нападения, насилия и потъпкване на правото и в тази борба станахме силни, вътрешно силни. Така в тези 15 години беше завоювана властта, не незаслужено, като подарък от небето, а като награда за единствена по рода си в историята упорита борба, като плод за храбро постоянство в борбата за власт.

Когато в 1933 година получих тази власт и с Националсоциалистическото движение поех отговорност за германското бъдеще, на мен ми беше ясно, че свободата на нашия народ не бива да бъде ограничавана повече. На мен ми беше ясно по-нататък, че борбата не беше намерила своя завършек, но че тя започваше едва сега, само че в по-голям размер.

Защото пред нас стоеше не победата на Националсоциалистическото движение, а освобождаването на нашия немски народ! Това беше нашата цел.

Каквото създадох след това, то беше само средство към тази цел - партия, трудов фронт, щурмови отряди, отбранителни отряди. Армията със сухопътната войска, въздушните сили и военната флота не са само цел. Те всички са само средство към целта. Над всичко това стои осигуряването на свободата на нашия немски народ.

Разбира се, аз се опитах, както навън, както вътре, да прокарам необходимите и неотменни искания чрез преговори и чрез повик към разума. В някои области и на няколко пъти това ми се удаде. През 1938 година, обаче, трябваше да се признае, че в държавите, наши противници, старите

подстрекатели от Световната война отново взеха надмощие. Аз започнах още тогава да предупреждавам, защото, какво трябва да мисли човек, когато в Мюнхен се седи на една маса и се сключва един договор, след това при завръщането в Лондон веднага започва насъскването и този договор бива означен като позор, дори се правят уверения, че подобно нещо не бива да се случва втори път? С други думи казано, в бъдеще едно доброволно разбирателство изобщо не е вече възможно.

Тогава в така наречените демокрации се появиха неспециалистите със своите странични влияния. Аз веднага предупредих за опасността от тях. Защото напълно ясно е - немският народ не хранеше никаква омраза нито към английския, нито към френския народ. Немският народ искаше да живее с тях само в мир и приятелство. Исканията, които ние имаме, не увреждат с нищо тези народи, те нищо не им отнемат; затова немският народ никога не е възпитаван във вражда към тях. В Англия, обаче, известни кръгове започнаха непримиримо и непоносимо да насъскват против Германия.

И тогава за мен настъпи един миг, когато трябваше да си кажа - това не бива да се гледа повече бездейно. Защото един ден подстрекателите в Лондон ще създадат свое правителство и ще осъществят планове си, докато немският народ няма да знае изобщо нищо относно това, което е станало. Затова дадох заповед да се разясни на немския народ това подстрекателство. Обаче, в този миг аз бях решен, така или иначе, да обезпеча защитата на Германия. През 1939 година падна, най-сетне, маската на западните сили. Въпреки всички наши опити и нашата отстъпчивост, те изпратиха на Германия своите военни декларации. Днес т.е. сами без стеснение признават: „Да, Полша щеше вероятно да отстъпи, ние, обаче, не искахме това.“ Те признават днес, че е било възможно да се постигне разбирателство.

Обаче, те искаха война!

Е добре, това ми казваха някога и моите противници в страната. Аз им подадох ръка, обаче те я отблъснаха, викайки: Не, не помирение, не разбирателство, а борба! Добре, те получиха възможността да се преборим. И на Франция и на Англия аз мога да кажа само едно - и вие ще получите възможността да се преборим!

Първата фаза на тази борба беше една политическа акция. Чрез нея беше освободен преди всичко политически нашият гръб. Години подред Германия водеше обща политика с Италия. Тази политика не е променена и до сега. Двете държави са свързани с тясно приятелство. Техните общи интереси стоят под еднакъв знаменател. През миналата година аз се опитах да отнема на Англия възможността да изроди замисляната от нея война във всеобща световна война. Защото набожният г-н Чембърлейн, който изучава, чете и проповядва библията, се помъчи тогава месеци наред да дойде до разбирателство с безбожника Сталин и да сключи съюз с него. Това, обаче, не успя. Аз разбирам, защо в Англия са

бесни от ярост, че аз им направих това, което г-н Чембърлейн напразно се беше опитал да стори.

И аз добре разбирам, че това, което за г-н Чембърлейн би било едно богоугодно дело, за мен е не богоугодно. Но все пак аз вярвам, че Всемогщият ще бъде доволен, загдето беше избегната в една голяма област една безсмислена борба.

Векове наред Германия и Русия са живели една с друга в приятелство и мир. Защо това да не бъде възможно и за в бъдеще? Аз вярвам, че то ще бъде възможно, затова защото и двата народа желаят това! Всеки опит на британската или на френската плутокрация да ни вкара в един нов конфликт ще бъде осуетен, поради трезвото разбиране на тези намерения.

Тъй, преди всичко политически, Германия днес от към гърба си е свободна.

Втората ни задача от 1939 година беше да освободим гърба си и във военно и стратегическо отношение. Надеждата на английските военни специалисти, че войната срещу Полша в никакъв случай не би могла да бъде решена в по-малко от половин до една година, беше унищожена чрез удари на нашата военна сила. Държавата, на която Англия даде гаранциите си, беше пометена от географската карта в 18 дни, без да бъдат изпълнени тези гаранции.

С това се завърши първата фаза на тази борба, а втората започва сега.

Господин Чърчил чака с трескаво нетърпение тази втора фаза. Той кара своите сътрудници - това върши той лично - да изразят надеждата, че най-после ще започне войната с бомбите. И те крещат вече, че, естествено, тази борба няма да се смили дори и пред жените и децата. Кога Англия се е смилявала над жените и децата? Цялата блокадна война не е нищо друго, освен една война, както навремето войната против бурите, една война срещу жените и децата. Тогава беше изобретен концентрационният лагер. Тази идея е родена от английския мозък. Ние само видяхме в речника какво значи това и по-късно започнахме да им подражаваме. Само с една разлика! Англия затваряше жени и деца в тези лагери - повече от 20 000 бурски жени тогава са загинали злочесто. И защо трябва днес Англия да се бие другояче? Ние предвидихме това и се подготвихме!

Нека господин Чърчил бъде сигурен в едно - ние знаем, какво направи Англия сега през тези пет месеца, също и какво е направила Франция. Обаче, изглежда, че той не знае, какво е направила Германия през тези пет месеца! Господата сигурно смятат, че ние сме спали. От като аз стъпих на политическата арена, не съм проспал нито един ден от съществено значение, а камо ли пет месеца.

Аз мога да уверя германския народ само в това - постиженията в тези пет месеца са грамадни. Пред това, което беше създадено в тези пет месеца, бледнее всичко онова, което произлезе от Германия през предшестващите 7 години!

Нашето въоръжаване се извършва днес по строго начертан план. Планомерността се оказва резултатна. Нашата предвидливост започва сега да носи плодове, така големи плодове, че нашите господа неприятели започват полека лека да ни подражават.

Всеки случай, те са твърде дребни подражатели. Разбира се, английската радиостанция знае всичко по-добре! Ако всичко беше така, както тя твърди, тогава слънцето в Англия днес не би могло да свети, тъй като английските ескадри биха затъмнили небосвода. Светът би трябвало да представлява един единствен арсенал, подготвен от Англия, работещ за Англия и така снабдяващ огромните британски войски. А Германия, напротив, трябва да стои пред общ разгром.

Преди малко чух съобщения, според които сме имали само още три подводници. Това е много трагично, но не за нас, а за английската пропаганда, понеже, щом като тези три подводници бъдат унищожени - а това може да се случи още днес или утре - какво ще остане след това за разрушаване? На англичаните не ще остане, в края на краищата, нищо друго, освен да потопяват тогава предварително онези подводници, които ние ще строим в бъдеще.

Тогава те ще трябва да измислят, освен това, една нова теория за възкръсването на подводници. Понеже английски параходи ще се потопяват, по всяка вероятност и занапред и понеже ние не сме щели да притежаваме повече подводници, то при тези нападащи подводници ще се касае само за такива подводници, които ще трябва да са били унищожени веднъж от англичаните.

Аз четох по-нататък, че съм бил обзет от тревога и мъка, заради това, че аз съм бил очаквал, че ще сме строели по две подводници на ден, докато в същност ние сме изкарвали едва на седмица по две подводници.

По този случай мога да заявя. Не е добре, човек да изнася военните си бюлетени, а особено съобщенията си по радиото пред жителите на един народ, който от няколко хилядолетия насам не знае, вече що е борба. Защото последната борба, която може да се документира, а именно макабейската война, изглежда че е загубила постепенно своята военно-възпитателна стойност.

Като наблюдавам тази чуждестранна пропаганда, упованието ми в нашата победа става безгранично. А тази пропаганда аз познавам от по-рано. Почти цели 15 години се вършеше такава пропаганда срещу нас. Стари партийни другари, вие ще си спомните за тази пропаганда. Това са същите думи и същите фрази, пък дори - ако вникнем по-дълбоко - и същите автори и същият почерк.

С тези хора можах да се справя, когато бях самотен и неизвестен човек, който би привлякъл една малка група хора около себе си. В продължение на 15 години аз можах да се справя с тези хора, а днес Германия е най-голямата сила в света.

Не е вярно, че с течение на времето, т. е. чрез старостта, човек ставал от само себе си мъдър. Слабите не проглеждат и в старостта. Когато слепотата е сполетяла никого още от по-рано, той не може да се освободи току така от нея, той и днес си остава такъв. А когото е сполетяла слепота, то боговете искат да премахнат такъв човек.

Днес срещу тези сили се изправя германската армия -първата армия на света. А преди всичко срещу тези сили се изправя самият германски народ, единният и дисциплиниран германски народ, възпитан в продължение вече на седем години в духа на националсоциализма и просветен във всички области, в което можем да се уверим днес. С тази възпитателна и просветна дейност се преодоляха всички класови различия всред народа. Чрез нея се премахнаха партии и се унищожиха мирогледи, а на тяхно място беше поставена една цялост, една народна общност. Тази народна общност се въодушевява днес от едно единствено горещо упование и е обзета от една фанатична воля. Тази народна общност не ще извърши този път грешката от 1918 година.

Ако днес г-н Даладие се съмнява в тази народна общност, или ако мисли, че някои части от нея се измъчват и ридаят, или пък ако той споменава моето отечество, моя роден край в тази категория и го съжالياва, като изказва към него съчувствия. О, мосю Даладие, може би ще имате случай да се запознаете с моите австрийски сънародници! Те ще ви осветлят тогава лично върху това. С тези дивизии и полкове вие ще можете да се запознаете също така, както и с другите германци, тогава вие ще се отървете от едно безумие, а именно, от онова безумие, да се вярва, че пред вас се явяват все още някакви германски племена.

Г-н Даладие, вие виждате днес насреща си германският народ... и то национал социалистическият германски народ! Този народ, за който националсоциализмът се бори и който с тежък труд постигна днешното си възпитание и с това днешната си форма, е излекуван от всички международни настроения и той ще остане здрав. Гаранция за това дава Национал-социалистическата партия.

И тяхната надежда, да разделят народа и Партията, или Партията и държавата, или Партията и войската, или войската, Партията и мене, са детинско наивни! Това е надеждата, с която още на времето живяха моите противници в продължение на 15 години.

Като националсоциалист аз не се научих на нищо друго, освен на работа, борба, грижи, мъки. Аз смятам, че на нашата генерация не е определено от Провидението нищо друго.

На времето, преди 25 години, германският народ започна една борба. Русия беше тогава най-силният ни противник. Срещу тогавашна Германия можеше да бъде мобилизиран един цял свят. И тя влезе в борбата и извърши чудеса на героичество. И Провидението беше над нашия народ. Годината 1914 освободи германското отечество от опасността от неприятелски нахлувания. В 1915; година

положението на Райха беше подобро. В 1916, в 1917, година след година, борба след борба. По някой път изглеждаше, че всичко вече рухва и като по чудо, винаги отново Райхът биваше спасяван. Германия даде тогава изненадващи примери за своята сила. Ясно бе, че тя беше благословена от Провидението.

Но тогава германският народ се показва неблагодарен. Той започна да се надява на обещанията на другите, вместо да гледа с доверие на своето собствено бъдеще и с това на своята собствена сила. И на края, в своята неблагодарност, той се разбунтува против собствения си Райх, против собствените си водачи. И тогава Провидението изостави германския народ.

Оттогава аз не съм гледал на тази катастрофа като нещо незаслужено. Аз никога не съм се оплаквал, че Провидението ни е сторило с това, може би, една несправедливост. Напротив, аз винаги застъпвах схващането, че ние получихме от Провидението само това, което, в края на краищата, сами си заслужихме. Германската нация беше неблагодарна. За това на нея беше отказана последната награда!

Това, обаче, не ще се повтори още един път в нашата история!

Доказателството за това беше дадено вече от Националсоциалистическото движение. В 15-те години на неговата борба дните съвсем не са били пълни изключително с блясък и победи. Често пъти това бяха тежки, пълни с грижа времена. Нерядко противниците ни ликуваха над нашето унищожаване. Обаче, Движението ни се оказа здраво, с радостно и твърдо сърце то се съвземаше винаги, изпълнено с доверие към необходимостта на нашата борба и предлагаше отново на противника своите гърди, докато на край го победи.

Днес, обаче, това със задача на германската нация! 80 милиона сега са притеснявани. Срещу тях стоят точно толкова противници, тези наши 80 милиона имат днес една превъзходна вътрешна организация, най-добрата, която може да съществува. Те имат, силна вяра и имат съвсем не най-лошото водачество, а - както аз съм убеден - най-доброто.

Водачи и народ са днес уверени, че не може да има разбирателство, без едно ясно провеждане на нашето право. Ние не желаем, щото, може би, след две, или три, или пет години, спорът за нашите права да избухне наново. Тук се разисква за правото на 80 милиона, не за правото на една партия или на едно движение.

Защото, какво съм аз? Аз не съм нищо друго, германски народе, освен твой говорител, защитник на твоите права!

Народът ми дари своето доверие! Аз ще се покажа достоен за това доверие! При това, аз не ще гледам на себе си и на околния свят, а ще отправя поглед към миналото и към бъдещето. Аз желая да остана с чест пред миналото и бъдещето, като заедно с мен остане да живее и германският народ в чест.

Днешното поколение носи съдбините на Германия, бъдещето или погрома на Германия. Нашите противници днес крещят открито - Германия трябва да рухне! Обаче, Германия може да даде само един отговор -

Германия ще живее и за това Германия ще победи!

В началото на осмата година от националсоциалистическата революция ние се обръщаме с нашите сърца към нашия германски народ и неговото бъдеще.

На това бъдеще искаме да служим, за него искаме да се борим! Ако е необходимо, готови сме да паднем, но никога не ще капитулираме, защото Германия трябва да победи и ще победи!

Зиг-хайл!

Краят на западноевропейските демокрации

Реч, произнесена в Райхстага на 19 юли, 1940 г. Специално за случая пристига италианският външен министър граф Чано

Господа народни представители!

Господа членове на Германския Райхстаг!

Мосред исполинската борба за свободата и за бъдещето на германската нация, аз наредих да ви свикат на това заседание. Причините за това се крият в необходимостта да дадем на нашия народ възможност да вникне в историческата неповторимост на събитията, които преживяхме,

но и да благодари на заслужилите войници, както и в намерението да се опита да отправим още един - и този път последен - **зов към всеобщия разум**.

Който прави сравнение между изкупителните моменти на това историческо обяснение и размера, величината и обсега на военните събития, той трябва да съзнае, че събитията и жертвите на тази борба не стоят в никакво съотношение с изтъкваните поводи, освен ако самите тези поводи са били само предлог на скрити намерения.

Програмата на Националсоциалистическото движение, доколкото се отнасяше до бъдещото уреждане на отношенията на Райха към околния свят, беше опит да се осъществи - при всички обстоятелства, но доколкото е изобщо възможно, по миролюбив път - **ревизията на Версайския договор**.

Тази ревизия беше естествено необходима. Неудържимото във версайските постановления се криеше не само в унижителните обвинения и в обезправяването, обусловено от осигуреното обезоръжаване на германския народ, но, преди всичко, в произхождащото от това материално разрушение на настоящето и в целеното унищожение на бъдещето на един от най-големите културни народи в света. В свършено безсмисленото натрупване на огромни пространства земя под владичеството само на няколко държави. В ограбването на незаменимите жизнени основи и необходимите жизнени блага на покорените народи.

Фактът, че още докато се сключваше този диктат, разумни хора, дори от лагера на противниците, предупреждаваха да не се отива до окончателно осъществяване на невъзможните постановления на това дело на безумието, е доказателство за царуващото дори всред тези кръгове убеждение за невъзможността да се запази в бъдеще този диктат. Във всеки случай, тези, които изказаха своите опасения и протести бяха направени да замлъкнат с уверението, че новообразуваното **Общество на народите** в своя устав осигурявало възможността за една ревизия на тези постановления дори че то било компетентно за това.

Ето защо, надеждата за една ревизия никога не е била сметана за нещо неоправдано, а за нещо естествено. За жалост, съобразно с волята на отговорните за Версайския диктат хора, женевската институция не гледаше на себе си като на учреждение за предизвикване на разумни ревизии, а още от самото начало се смяташе само като **гарант на версайските постановления**.

Всички опити на демократична Германия да постигне едно равноправие за германския народ, по пътя на ревизията, останаха неуспешни. Разбира се, в интерес на победителя е да представя като свещени всички онези постановления, които са полезни за него, докато същината на стремежа за самозапазване на победения изисква от него да се мъчи да си възвърне общите човешки права.

За победения диктатът на един надменен противник имаше толкова по-малко сила на закон, понеже този противник не беше почтен победител. Едно рядко нещастие беше пожелало, щото през годините 1914 до 1918 германският Райх да бъде управляван много лошо. На това обстоятелство и на вярата и доверието на германския народ в думите на демократичните държавници трябва да се припише нашият погром. Затова британско-френската претенция, Версайският диктат да бъде представен като някакво международно или дори по-висше въздаване на право, не беше за никой честен германец друго, освен едно дръзко високомерие.

А твърдението, че именно английски и френски държавници са дарители на правото като такова, или дори на човешката култура е едно глупаво безсрамие. Едно безсрамие, което се осветлява достатъчно много чрез неговите собствени малоценни постижения в тази област. Защото рядко светът е бил управляван с по-голям минимум от разумност, морал и култура, отколкото е случал с онези страни, които в този момент са предоставени на вилнеенето на някои демократически държавници. Националсоциалистическото движение прогласи в своята програма, редом с вътрешното освобождение от еврейско-капиталистическите окови на един тънък слой плутократически изпозвачи, във външно отношение: решението за освобождаване на Райха от оковите на Версайския диктат.

Германските искания за тази ревизия бяха естествено-необходими и самопонятни за съществуване то и честта на всеки голям народ. Един ден те сигурно ще бъдат отбелязани от потомствата като безкрайно умерени. На практика, обаче, всички тези искания трябваше да бъдат прокарани против волята на британско-френските властодръжци. Всички ние едва сега смятаме за успех на ръководството на Третия Райх това, че осъществяването на тези ревизии беше възможно в продължение на дълги години без война - и то не защото, както твърдят британските и френските демагози, ние и без това не сме били в състояние да водим война.

Но когато, най-накрая изглеждаше, като че ли благодарение на известен пробуждащ се разум, би могло да се Дойде чрез международно сътрудничество до миролюбиво разрешение и на останалите проблеми - постигнатото на 29 септември 1938 г. в Мюнхен споразумение в този смисъл между четирите съществено заинтересовани по въпроса велики сили не само не беше поздравено от общественото мнение в Лондон и Париж, но и беше осъдено като отворителен белег на слабост.

Опръскалите с **кръв еврейско-капиталистически подстрекатели към война** виждаха във възможността за осъществяването на една такава миролюбива ревизия изчезването на конкретни поводи за осъществяването на техните безумни планове. Прояви се още веднъж онова **съзаклатие между жалки продажни политически креатури и алчни за пари финансови**

магнати, за които войната е добре дошло средство за по-добро процъфтяване на техните гешефти.

Международната еврейска отрова за народите започна да действа все по-вече разрушително срещу всеки здрав разум, а литераторите съумяваха да представят като мекушави и предатели благоразумните хора, които желаеха мира, да обвиняват опозиционните партии като пета колона, за да отстраняват по този, начин всяка вътрешна съпротива срещу тяхната престижна войнолюбива политика.

Евреи и франкмасони, фабриканти на оръжия и богаташи от войната, международни търгаши и борсови спекуланти намираха политически субекти, отчаяни хора и херостратовски натури, които представяха войната като желана и следователно, желателна.

На тези престъпни съществува трябваше да се отдаде обстоятелството, че полската държава беше насърчена да заеме едно становище, което не се намираше в никакво съотношение към германските искания и още по-малко, към предизвиканите от това последици. Защото, точно по отношение на Полша, германският Райх си беше наложил истински самоограничения след поемането на властта от националсоциалистите.

Една от най-ниските и глупави мерки на Версайския диктат, именно откъсването от Райха на една стара германска провинция, крещеше сама по себе си за ревизия! И какво исках аз? Аз смея да намеся тук своята личност, за щото никой друг държавник не би се осмелил да предложи на германската нация едно такова разрешение, както аз направих това.

Моето искане се състоеше само във връщането към Райха на Данциг - следователно на един древен, чисто германски град - както и създаването на една връзка между Райха и неговата откъсната провинция, но всичко това само след като бъде одобрено от народа чрез референдуми, които пък щяха да бъдат контролирани от един международен форум. Ако г-н Чърчил и другите подстрекатели към война бяха чувствали у себе си само една частица от онази отговорност, която аз изпитвах по отношение на Европа, те нямаше да могат да предприемат своята долна игра. Защото само на тези и на всички други европейски и извъневропейски заинтересовани във войната държавници трябваше да се припише обстоятелството, че Полша отхвърли предложенията, които не засягаха никак нито нейната чест, нито нейното съществуване и вместо това, прибягна до терора и до оръжието.

И в този случай едно безпримерно и наистина, свръхчовешко въздържание ни караше да търсим, в продължение на дълги месеци, все още миролюбивия път за едно разбирателство. Въпреки непрестанните убийства на наши сънародници, дори най-накрая въпреки избиването на десетки хиляди германци. Защото, какво беше положението? Едно от най-чуждите на действителността създания на Версайския диктат, едно в политическо и във

военно отношение надутото плашило, обиждаше в продължение на месеци една държава и заплашваше да я съсипе, да води сражения пред Берлин, да разгроми германската войска, да премести границата на Одер или на Елба и така нататък.

А тази държава, Германия, гледаше търпеливо, в продължение на месеци, тази дейност, макар че беше необходимо само едно единствено помръдване с ръка, за да бъде пукнат този надут от глупост и високомерие мехур.

На 2 септември тази борба още можеше да бъде избегната. **Мусолини направи предложение за незабавно прекратяване на всички враждебни действия и за мирно преговаряне. Макар че Германия виждаше своите войски да напредват победоносно, аз, въпреки това, приех предложението. Обаче, английско-френските подстрекатели имаха нужда от война, а не от мир.**

И те имаха нужда от една дълга война, както се изрази г-н Чембърлейн, дълга най-малко три години, **защото, междувременно, те бяха вложили своите капитали в акции на оръжейната индустрия, бяха доставили машините.** И сега имаха нужда от временни предпоставки за процъфтяването на техните гешефти и за амортизирането на техните инвестиции.

А освен това - каква стойност имаха изобщо за тези космополити поляците, чехите или други такива народи?

Един германски войник намери на гарата Ла Шарите, на 19 юни 1940 г., един странен документ при претърсването на тамошните вагони. Той предаде веднага на своето по-горно началство този документ, понеже върху последния имаше една особена забележка. От там този документ отиде при други началства, на които тогава стана ясно, че са попаднали на следите на едно важно разкритие.

Гарата беше още веднъж подложена на най-основно претърсване. По този начин, в ръцете на главното командване на въоръжените сили попадна една сбирка от документи с неповторимо историческо значение. **Намерени бяха тайните книжа на междусъюзническия върховен военен съвет,** включително протоколите на всички заседания на това блестящо сдружение. Но този път на мистър Чърчил няма да бъде възможно просто да отрече или да излъже, че документите били неистински, както се беше опитал навремето да направи това с документите от Варшава.

Защото всички тези документи носят саморъчни бележки по бялото поле от господата Гамлен²⁷, Даладие, Вейган²⁸ и т. н. и могат, следователно, във всяко време да бъдат потвърдени или, евентуално, отречени от тях.

²⁷ М. Г. Гамлен, (1872-1958), френски генерал. От 1931 до 1940 г. - началник на Генералния щаб на френската армия и заместник председател на Върховния военен съвет. От 1939 г. е главнокомандващ съюзническите войски на Франция

²⁸ Максим Вейган (1867-1965), френски генерал. Министър на националната отбрана през 1940 г.

И тези документи правят сега разкрития за дейността на господата, които са били заинтересовани във войната и в нейното разширение. Те ще покажат, преди всичко, как за тези ледено-студени политици и военни **всички малки народи са били само средство за постигане на целта.** Как те са се опитвали да използват Финландия за своите интереси, как са се решили да превърнат в бойно поле Норвегия и Швеция, как са имали намерение да хвърлят в огъня Балканите, как са извършили приготовленията за бомбардирането на Батум и Баку, като са давали едно, колкото дръзко, толкова и безскрупулно тълкуване на неблагоприятния за тях турски неутралитет, как са оплитали все по-дълбоко в своята мрежа Холандия и Белгия и най-накрая са ги обвързали със задължителни спогодби на генералните щабове и много други подобни. Документите дават, обаче представа и за цялата онази дилетантска метода, с която тези политически подстрекатели към война са се опитали да овладеят подпаления от тях пожар, за техния военен демократизъм, който също е отговорен за страшната съдба, която те приготвиха за стотици хиляди и милиони войници на техните собствени страни, за тяхната варварска безсъвестност, с която съвсем хладнокръвно принуждаваха своите народи към масово евакуиране, чиито военни последици за тях самите бяха само вредни, но чиито общочовешки последици бяха покъртително жестоки.

Същите тези престъпници, обаче, са в същото това време отговорни и за вкарването на Полша във войната. Осемнадесет дни по-късно тази война беше практически приключена.

На 6 октомври 1939 г. аз говорих от това място за втори път пред германския народ. Можех да му съобща тогава за блестящото във военно отношение повеляне на полската държава. Същевременно аз отправих зов към благоразумието на отговорните лица в неприятелските държави и към самите народи, Направих предупреждение за по-нататъшното водене на войната, чиито последици можеха да бъдат само опустошителни.

Предупредих специално французите да не започват една борба, която неизбежно щеше да наруши границите и която какъвто и да бъдеше нейният изход, щеше да бъде страшна в своите последици. Този зов аз отправих тогава и към останалия свят.

Във всеки случай, аз направих това, както казах тогава, страхувайки се, че не само няма да бъде чут, но и че, вероятно, тъкмо по този начин ще предизвикам гнева на заинтересованите подстрекатели към война. Точно така и стана. Отговорните елементи във Франция и Англия подушиха в този мой зов едно опасно нападение срещу - техния военен гешефт. Затова те веднага се заеха да обясняват, че всяка мисъл за споразумение е била без изгледи за успех, че такава мисъл трябвало да се смята дори за престъпление, че войната трябвало да бъде продължавана в името на културата, на човечността, на щастието, на напредъка, на цивилизацията и - ако това може да помогне! - още и в името на светата

религия. И че за тази цел трябвало да бъдат мобилизирани негри и бушмени и че тогава победата непременно щяла; да дойде от само себе си, че те трябвало само да посегнат към нея, че сам аз трябвало да зная добре това и че отдавна съм го и знаел, както и че само по тази причина! съм отправил към света своя зов за мир.

Защото, ако съм бил в положение да вярвам в победата, аз нямало да предлагам на Англия и на Франция едно споразумение без никакви условия.

За няколко дни на тези подстрекатели се удаде да ме представят пред останалия свят просто като страхливец. **Заради моето предложение за мир аз бях руган, дори лично обиждан.** Г-н Чембърлейн формено ме заплю пред световното обществено мнение и съобразно с директивите на стоящите зад него подстрекатели и подбудители Чърчил, Дъф Купър, Идън, Хор Белиша и т. н., отказа дори да говори, камо ли пък да действа за мир.

Така тази група от заинтересовани едри капиталисти крещеше за **продължаване на войната.** Това продължаване сега вече е започнало.

Аз дадох вече един път уверение - и вие всички, мои сънародници, знаете това - че ако някога не говоря по продължително време или ако не се случи друго нещо, това не значи, че аз нищо и не върша. у нас не е необходимо, както става в страните на демокрациите, всички самолети, които биват построени, да се изкарват пет или десет пъти повече на брой и това да се разгласява по цял свят. Дори от страна на кокошките не е изобщо много благоразумно да се разгласява нависоко за всяко току що снесено яйце. Още по-глупаво е, обаче когато държавници крещат пред своите съвременници, за да ги уведомят своевременно за някои проекти, които имат на ум.

На възбудената бърливост на двама от тези големи демократически държавни ръководители ние дължим това, че сме редовно осведомявани върху планове за разширение на войната у нашите противници и особено за тяхното концентриране към Норвегия, респективно към Швеция. Докато тази британско-френска клика, следователно, се озърташе наоколо си, за да хване нови жертви, аз се постарях да завърша организационния строеж на германските въоръжени сили, да поставя на крак нови войсковы части, да вкарам в ход военното производство и доставката на материали, както и да заповядам да бъде извършено последното обучение на всички въоръжени сили, с оглед на техните нови задачи.

Освен това, лошото време, късно през есента и през зимата, ни принуждаваше да отложим военните операции. В течение на месец март, обаче, ние се научихме за британско-френските намерения - Англия и Франция да се намесят в руско-финландския конфликт - но не толкова, за да помогнат на финландците, колкото за да увредят на Русия, в лицето, на която те виждаха една сътрудничаща с Германия държава.

От това намерение се разви отпосле решението за активна намеса във Финландия, доколкото е възможно, за да се получи по този начин една база за разширението на войната в Източно море. Но същевременно все повече изпъкнаха и предложенията на междусъюзническия върховен военен съвет, или да бъдат хвърлени в огъня Балканите и Мала-Азия, за да се лиши по този начин Райхът от доставката на руски и румънски петрол, или да се сложи ръка върху шведските железни руди.

С това намерение трябваше да бъде предприет един десант в Норвегия, чиято цел щеше да бъде, преди всичко, да се завземе железопътната линия за пренасяне руда от Нарвик през Швеция до пристанището на Лулея. Сключването на руско-финландския мир направи в последната минута да остане пак на заден план вече проектираната акция в северните държави.

Няколко дни по-късно, обаче, тези намерения се очертаха отново точно и намериха своята проява в едно ясно решение. Англия и Франция се бяха споразумели да предприемат ударно завземането в Норвегия на редица важни пунктове, под предлог да попречат по този начин на по-нататъшното военно подпомагане на Германия с шведска руда.

За да си осигурят напълно шведската руда, те имаха намерение да нахлуят в самата Швеция и да отстранят - по възможност приятелски, но ако е необходимо и със сила - малките военни части, които Швеция беше в състояние да постави на крак. Че тази опасност беше непосредствено предстояща, това ние научихме от необузданата бърливост на самия първи лорд на британското адмиралтейство. Друго едно потвърждение на това ние получихме чрез загатването, което беше направил, пред един чужд дипломат френският министър-председател Рейно.

Че този срок, обаче, е бил продължаван вече на два пъти още преди 8 април и че на 8 април трябваше да стане завземането. И че тази дата е била, следователно, третият и последен срок - това ние научихме съвсем скоро дори окончателно го знаем едва, след като бяха намерени протоколите на върховния военен съвет.

Впрочем, **щом като стана ясна опасността за въвлечането и на северните страни във войната**, аз наредих да се вземат необходимите мерки и за германските въоръжени сили. Случаят с „Алтмарк“ показваше вече, че норвежкото правителство не е готово да пази своя неутралитет. Независимо от това, от съобщенията на някои агенти личеше, че поне между някои ръководни личности на норвежкото правителство и съюзниците съществува вече тясно споразумение.

Най-сетне, реакцията на Норвегия срещу навлизането на британски кораби в норвежки териториални води, за да поставят там мини, прогони и последното съмнение. По този начин беше предизвикано началото на подготвената до най-дребни подробности германска акция.

И действително, сега положението беше малко по-друго, отколкото ни се представяше на 9 април. Докато тогава вярвахме, че сме изпреварили поне с няколко часа английската окупация, днес знаем, че дебаркирането на английските войски е било предвидено още за 8-и, че натоварването на британските войски на корабите е било започнато на 5-и и 6-и, но че в същия момент в британското адмиралтейство са се получили първите съобщения за германските мерки, респективно за излизането на германската флота и че, под впечатлението от този факт, господин Чърчил се е решил да нареди да бъдат отново свалени от корабите вече натоварените войски, за да накара да бъдат германските кораби нападнати най-първо от британската флота.

Този опит претърпя неуспех. Само един единствен английски разрушител дойде в досег с германските морски сили и беше пратен на дъното. На този кораб не се удаде вече да предаде каквото и да било съобщение до британското адмиралтейство или до английските морски сили.

Така, на 9 април последва стоварването на германски части в една област, която се простира на север от Осло чак до Нарвик. Когато в Лондон се получиха първите съобщения за това, първият лорд на адмиралтейството мистър Чърчил вече от дълги часове очакваше с нетърпение успехите на своята флота. Този удар, господа народни представители, **беше най-смелото предприятие в германската военна история.**

Неговото успешно прокарване беше възможно само благодарение на ръководството и поведението на всички участващи в него германски войници. Това, което извършиха нашите три рода оръжие - сухоземни войски, марината и въздушните войски - в тази борба за Норвегия, им осигурява признаването на най-висши войнишки добродетели.

Флотата извърши своите операции, а по-късно и транспортите, срещу един неприятел, който, общо взето, притежаваше десет пъти повече сили. Всички части от нашата млада военна marina се покриха при този случай с непреходна слава. Едва след войната ще бъде възможно да се говори за мъчнотиите, които се появиха точно в този поход, поради многобройни непредвидени обрати, нападения и нещастни случаи. Заслугата за това, че накрай всичко това беше все пак преодоляно, се дължи на представянето на войската и на нейното ръководство.

Въздушните войски, които често пъти бяха единствената възможност за транспорт и за връзка в това огромно, обширно пространство, надминаха себе си. Безумно смели нападения върху неприятеля, върху кораби и десантни войски едва ли стоят по-високо от упоритото геройство на онези транспортни летци, които, въпреки невъобразимо лошото време, непрестанно излитаха отново над страната на среднощното слънце, за да стоварват там войници или да хвърлят товар, често пъти всред снежни бури.

Фиордите на Норвегия станаха гробници на многобройни британски военни кораби. Пред непрекъснатите силни нападения на германските бомбардировачи и „щуки“, британската флота най-накрая трябваше да отстъпи и да опразни онези области, за които едва няколко седмици преди това един английски вестник твърдеше по най-безвкусен начин, че „за Англия щяло да бъде удоволствие да приеме там германското предизвикателство за борба“.

Войската. Самото числено превъзходство на противника поставяше на войниците от войската големи изисквания. На някои места въздушни десантни части им дадоха първата възможност да спечелят опорни точки. След това взеха да се точат дивизия след дивизия и войната започна в една област, която притежаваше една извънредно голяма естествена отбранителна сила и - що се отнася до норвежките военни части - беше отбранявана твърде храбро.

Във всеки случай, за англичаните, които бяха стоварени в Норвегия, може да се каже само това, че единственото забележително нещо в тяхното съществуване беше безсъвестността, с която те стоварваха на сушата като експедиционен корпус толкова лошо обучени, недостатъчно въоръжени и жалко ръководени войници. Още от самото начало тяхното поражение беше сигурно.

Но това, което извършиха в Норвегия германската пехота, пионерите, нашите артилеристи, нашите осведомителни и строителни части, може да бъде означен само като едно гордо геройство в борбата и в труда. Думата „Нарвик“ ще остане завинаги в историята като един великолепен символ за духа на войската на националсоциалистическия велик германски Райх.

Доскоро господата Чърчил, Чембърлейн и Даладие бяха много лошо осведомени върху същината на велико германското единение. Тогава аз възвестих, че бъдещето ще ги научи на нещо по-друго. И аз смея да допусна, че именно **участието на австрийска планински войскове части** в този най-северен фронт на нашата борба за свобода, ще им е дало необходимото осветление за великия германски Райх и за неговите синове.

Жалко е, че гренадирите на г-н Чембърлейн не обърнаха на тези факти необходимото и преди всичко трайно внимание, а предпочетоха да смятат, че работата си е останала така, както беше в първите моменти на ново присъединените към Райха племена на нашия народ.

Военното ръководство. Генерал фон Фалкенхорст ръководеше тези операции в Норвегия по суша. Генерал-лейтенант Дитл беше героят на Нарвик. Операциите по море бяха извършени под ръководството на генерал-адмирал Залвехтер, заедно с адмиралите Карлс и Бьом и вицеадмирал Лютиенс. Операциите на въздушните войски се намираха под ръководството на генерал-полковник Милх и генерал-лейтенант Гайслер. Върховното командване на въоръжените сили - с генерал-полковник Кайтел като шеф на върховното командване и генерал Йодл като шеф на генералния щаб, бяха отговорни за изпълнението на моите нареждания, за цялата акция.

Преди още да беше завършен походът в Норвегия, новините от запад започнаха да стават все по-застрашителни. Докато още преди началото на войната бяха направени приготовления, щото в случай на една необходима разправия с Франция, или с Англия, **да бъде пробита линията Мажино** - едно съоръжение, за което германските войски бяха обучени и за което те бяха снабдени с потребните оръжия, още в първите военни месеци се яви на лице необходимостта да се обмисли и една евентуална акция срещу Белгия, респективно срещу Холандия.

Докато отначало Германия не беше изпратила срещу Холандия и Белгия почти никакви военни сили, освен необходимите части за поддържане на сигурността, а беше почнала да изгражда своята укрепителна система на френско-белгийската граница ставаше едно видимо натрупване на френски войски. Особено концентрирането на почти всички бронирани и моторизирани дивизии в този сектор даваше да се разбере, че съществуваше намерението или, във всеки случай, поне възможността, **за светкавично нападение към германската граница през Белгия.**

От решаващо значение, обаче, беше следната констатация - докато, в случай на едно лоялно тъкуване на белгийско-холандския неутралитет двете страни биха били принудени, а именно поради концентрацията на англо-френски части по тяхната граница и те от своя страна да насочат вниманието си на запад. Те, напротив, започнаха със същото темпо да изтеглят все повече войски точно от онази област, за да ги струпват на границата към Германия. Също и сведенията за водещите се генералщабни разговори хвърляха **една своеобразна светлина върху белгийско-холандския неутралитет.**

Няма нужда да подчертавам, че тези разговори, ако са били действително неутрални, би трябвало да се водят на двете страни. Впрочем, **признаците за една акция на френско-английската войска през Холандия и Белгия срещу германската индустриална област се засилваха** толкова много, че най-накрая от наша страна тази заплаха трябваше да бъде разгледана като най-сериозна опасност.

Затова аз обърнах вниманието на германската войска върху тази възможност за развитието на събитията и и' дадох необходимите подробни наставления. В многобройни конференции, при върховното командване на въоръжените сили, с главнокомандуващите на трите рода войска, с ръководителите на войсковите групи и армии, чак до ръководителите на важни отделни части бяха поста вени и разисквани задачите и бяха възприети от войската с пълно разбиране, като основа за едно особено обучение. Съобразно с това, **целият германски план за настъпление претърпя необходимите изменения.**

Грижливите наблюдения, които бяха направени навсякъде, постепенно доведоха до неизбежното убеждение, че от началото на май нататък във всеки

момент можеше да се разчита на едно англо-френско нападение. На 6 и на 7 май особено въз основа на подслушани телефонни разговори, които бяха водени, относно опасенията, че сега вече във всеки момент трябва да се очаква настъплението на така наречените съюзници в Холандия и в Белгия. Затова на следния ден, 9-и, аз дадох заповед за незабавно нападение на 10 май, 5 часа и 45 минути сутринта.

Основната идея на тези операции беше - като се откажем от дребни странични успехи, така да бъдат използвани всички въоръжени сили - и преди всичко сухопътните войски и въздушните сили, че при цялостно осъществяване на предвидените операции да бъде постигнато пълното унищожение на френско-английските сили.

За разлика от плана на Шлифен през 1914 г., аз разпоредих центърът на тежестта на операциите да бъде поставен в лявото крило на фронта, обаче, като се запази привидно противната версия. Това заблуждение успя. Впрочем, прокарването на цялата операция за мен беше улеснено от мерките на самия противник.

Защото концентрирането на всички англо-френски моторизирани части срещу Белгия караше да се смята за сигурно, че във върховното командване на съюзните войски съществува решението за най-бързо напредване в тази област. Затова, с пълна вяра в твърдостта на всички поставени на крак германски пехотни дивизии, трябваше да бъде предприето едно нападение срещу десния фланг на френско-английските моторизирани части, което трябваше да доведе до тяхното пълно разбиване и разпръскване, дори вероятно и до тяхното обграждане.

Като втора операция аз бях предвидил достигането на Сена при Хавър, както и осигуряването на една изходна позиция на Сомма и Ена за третото нападение, което трябваше да бъде развито от най-силни войскове части, през високото плато от Лангр към швейцарската граница.

Достигането на брега южно от Бордо беше предвидено като завършек на операциите. В тези рамки и в тази последователност бяха извършени и самите операции. За постигането на тези най-големи бойни успехи в световната история **трябва да се благодари най-напред на самия германски войник**. На всички места, където беше поставен да Действа, той отново прояви най-добри качества.

Всички германски племена имат еднакво участие в тази слава. Също и войниците от младите, едва през 1938 г. присъединени нови области на Райха, се биха образцово и дадоха своята кръвна дан.

Поради това геройско участие на всички германци, национал-социалистическият велик германски Райх, който ще се роди от тази борба, ще бъде завинаги свят и скъп не само за днешните поколения, но и за бъдещите. Като започвам с преценка на войсковите части, на чиято дейност трябва да се благодари за тази славна победа, трябва да кажа, че **най-голямата похвала се**

пада на военното ръководство, което точно в този поход се оказа на висотата на всички изисквания.

Войската. Тя разреши поставените ѝ задачи, под ръководството на началника на генералния щаб Халдер, по един наистина славен начин. Ако ръководният апарат на германската войска в миналото се смяташе за най-добрият в света, тогава днешният заслужава най-малко поне същото възхищение.

Впрочем, щом като успехът е от решаващо значение за последната преценка, ръководството на новата германска войска трябва да се смята за по-добро. Западната армия, под заповедите на генерал-полковниците Ритер фон Лееб, фон Рундщет и фон Бок, беше разделена на три войскове групи.

Войсковата група на генерал Ритер фон Лееб имаше на първо място задачата да държи, с най-силни отбранителни части, в отбранително положение лявото крило на германския западен фронт, като се почне от швейцарската граница и се стигне до Мозел. Едва за по-нататъшния развой на операциите беше предвидено и този фронт да се намеси активно, с две армии, в унищожителното сражение, под ръководството на генерал-полковника фон Вицлебен и на генерал Долман.

На 10 май, в 5 часа и 35 минути сутринта, двете войскове групи на генерал-полковниците фон Рундщет и фон Бок започнаха своето настъпление. Тяхната задача беше да пробият неприятелските погранични позиции по целия фронт от Мозел до Северно море, да окупираат Холандия, да проникнат към Анверс и позицията на Дил, да завземат Лиеж. Преди всичко, обаче, със струпаните нападателни сили на лявото крило, да достигнат Маас, да осигурят при Седан преминаването между Намюр и Каринян, като се използват най-добре бронираните и моторизирани дивизии, а в по-нататъшния ход на операциите, като бъдат обхванати всички разполагаеми бронирани и моторизирани дивизии и като се използва каналната и речна система на Ена и на Сомма, да проникнат до морето.

На южната войска група на Рундщет се падна, освен това, важната задача да осигури планомерно, в процеса на пробива, предвидената закрила на левия фланг, за да бъде предварително изключено едно повторение на „чудото на Марна“ от 1914 г.

Тази огромна операция, която имаше решаващо значение за по-нататъшния развой на войната и която доведе, според нашите планове, до унищожение на главната маса на френската войска, както и на целия британски експедиционен корпус, даде възможност на германското ръководство да се прояви в пълния си блясък.

Освен двамата началници на войскове групи и техните началници на генералния щаб генерал-лейтенант фон Зоденщерн и генерал-лейтенант фон Залмут, следните военачалници си спечелиха най-големи заслуги: генерал-

полковник Клуте, като началник на четвъртата армия, генерал-полковник Лист, като началник на дванадесетата армия, генерал-полковник фон Райхенау, като началник на шестата армия, генерал фон Кюхлер като началник на осемнадесетата армия, генерал Буш като началник на шестнадесетата армия, генералите: фон Клайст, Гудериан, Хот и Хьопнер - като началници на бронирани и моторизирани части. Големият брой други генерали и офицери, които се отличиха при тези операции, са ви известни, господа народни представители, от награждаването им с най-високи отличия.

Продължаването на операциите в обща посока към Ена и Сена нямаше за първа цел да бъде завзет Париж, а да се създаде, респективно да се осигури, една изходна позиция за пробив към швейцарската граница. И тази огромна нападателна операция беше извършена планомерно, благодарение на отличното ръководство от страна на всички чинове.

Настъпилата между това промяна **във върховното командване на френската войска** трябваше да съживи отново нейната отбранителна сила и да се даде на нещастно започналата борба желания от съюзниците обрат. Действително, на много места новите нападателни операции на германската войска можаха да бъдат прокарани едва, след като беше преодоляна една най-упорита съпротива.

Не само смелостта, но и обучението на германските войници тук имаше възможност да се прояви най-добре. Насърчавана от примера на безброй офицери и подофицери, както и на отделни храбри войници, пехотата и при най-трудни положения, напредваше непрестанно. Париж падна!

Сломването на неприятелската съпротива на Ена откри пътя за пробив към швейцарската граница. В един огромен обход, войските щурмуваха в тила на **линията Мажино**, а самата тази линия беше нападната на две места - западно от Саарбрюкен и откъм Нойбрайзах - от излязлата из резервите войска група Лееб и беше пробита под командата на генералите фон Вицлебен и Долман.

Така се удаде, не само да бъде обкръжен изцяло огромният фронт на френската съпротива, но и да бъде раздробен на отделни части и принуден на известните вече капитулации. Тези операции бяха увенчани със започналото след това общо настъпление на всички германски армии - начело пак с несравнимите бронирани и моторизирани дивизии на сухопътните войски - с цел да бъдат унищожени разнебитените остатъци на френската войска, респективно да бъде завзета френската територия, като едно ляво крило се насочи надолу по Рона, в посока на Марсилия, а едно дясно крило - по Лоара, в посока на Бордо и испанската граница.

Върху станалото, между това, влизане на нашата съюзница във войната, ще говоря подробно на друго място.

Когато маршал, Петен предложи Франция да сложи оръжие, той не сложи едно оръжие, което още имаше в ръката си, а сложи край на едно положение, което беше неудържимо в очите на всеки войник. Само кървавият дилетантизъм на г-н Чърчил може, или да не признава това, или да го отрича, въпреки че е уверен в обратното.

В тази втора, трета и последна фаза на тази война се отличиха, като армейски началници, редом с вече наименуваните генерали, още и генерал-полковник фон Вицлебен и генералите фон Вайкс, Долман, Щраус. В състава на отделните армии се сражаваха също и храбрите дивизии и отряди на националсоциалистическите формации.

Ако изказвам на тези генерали като дивизионни, бригадни и армейски началници, своята благодарност и благодарността на германския народ, тази благодарност важи същевременно и за всички останали офицери, които е невъзможно да бъдат наименувани отделно и особено за безименните работници в генералния щаб.

В тази борба германският пехотинец се оказа пак такъв, какъвто той е бил винаги - **най-добрата пехота в света**. На нея съперничеха всички други родове оръжие - артилерия и пионери и преди всичко, младите формации на нашите бронирани и моторизирани части. С тази война германските бронирани войски записаха името си в световната история. Хората от националсоциалистическите въоръжени формации имат също участие в тази слава. Но и осведомителните части, строителните части на пионерите, железопътните строителни части и т. н. заслужават, съобразно със своите заслуги, най-голяма похвала.

След войските, следваха командите на организацията Тод, на трудовата повинност и на националсоциалистическите формации, които също помагаша да бъдат поставени отново в ред пътищата, мостовете, както и движението. В състава на сухопътните войски, обаче, този път действаха и части от **артилерията на нашите въздушни сили**.

В най-предните линии на фронта те помагаша да бъде сломена съпротивителната и нападателната сила на неприятеля. За тяхната дейност ще може да бъде говорено по-късно.

Въздушните войски. Когато се пукна зората на 10 май, хиляди бойни машини и „Щуки“, закриляни от разрушители, се спуснаха над неприятелските летища. **За няколко дни беше извоювано пълното господство във въздуха.** В нито един момент на борбата то не беше изпуснато вече от ръцете ни. Само там, където временно не можах да се покажат германски летци, можах да се появят за късо време неприятелски бомбардировачи. Тяхната дейност, въпреки, остана ограничена в рамките на нощта.

Участието на въздушните сили в тази борба стана под заповедите на генерал-фелдмаршала. Тяхната задача беше:

1. Да унищожат неприятелските въздушни войски, респективно да ги прогонят от небосклона;

2. Да подпомагат пряко и непряко, чрез непрекъснати нападения, борещи се войски;

3. Да разрушат при неприятеля средствата на ръководството и на движението;

4. Да разклатят и да сломят неприятелския морал и неприятелската съпротивителна сила;

5. Да стоварват, като авангарди, парашутни части. Начинът, по който беше извършено в общи линии това оперативно участие, както и неговото съобразяване с тактическите изисквания на момента, бяха отлични. Ако без храбростта на сухопътните войски никога не биха могли да бъдат постигнати спечелените успехи, то без героичното участие на въздушните войски пък всяка храброст на сухопътните би останала напразна. Сухопътни и въздушни войски заслужават еднакво най-голяма слава!

Участието на въздушните войски на западния фронт се извърши под личното главно командване на генерал-фелдмаршала Гьоринг. Началник на неговия генерален щаб беше генерал-майор Йешонек. Двете въздушни флоти бяха поставени под заповедите на генерала от въздухоплаване то Шперле и на генерала от въздухоплаването Кеселринг. Намиращите се под тяхна заповед въздухоплавателни корпуси бяха командувани от генералите от въздухоплаването Грауерт, Келер, генерал-лейтенант Льорцер, генерал-лейтенант фон Грайм, както и генерал-майор фон Рихтхофен. Двата корпуса на противовъздушната артилерия се. намираха под заповедите на генерала от противовъздушната артилерия Вайзе и на генерал-майора Деслох. Особено отличие заслужава 9-та въздухоплавателна дивизия, под водачеството на своя генерал-майор Кьолер. Сам командирът на парашутните войски, генералът от въздухоплаването Шудент, беше тежко ранен. По-нататъшното водене на въздушната война в Норвегия стана под заповедите на генерала от въздухоплаването Шумпф.

Докато милиони германски войници от сухопътните войски, от въздушните войски и от въоръжените формации на Национал-социалистическата партия вземаха участие в тези борби, други не можеха да бъдат откъснати от изграждането на намиращите се в родината резервни части. Много от най-способните офицери - колкото тежко и да беше това за тях самите- трябваше да ръководят и надзират обучението на онези войници, които могат да идат едва по-късно на фронта, било като резерва, било като нови части. Както във всички случаи, така и тука, въпреки всяко разбиране за вътрешното вънание на чувстващите се пренебрегнати, от решаващо значение бяха висшите общи интереси. Партия и държава, войска, marina, въздушни сили и националсоциалистическите защитни групи дадоха на фронта всеки човек, от

когото можаха да се лишат по някакъв начин. Но, без осигуряването на резервни войски, на резервната въздушна флота, на резервните формации на защитните групи, както и на Партията и на държавата изобщо не би могла да се води борбата на фронта.

Като организатори на резервните войски в родината, на снабдяването и разширението на въздушните войски най-големи заслуги си спечелиха генералът от артилерията Фром и генералът от въздухоплаването Удет. Не мога да завърша изброяването на всички тези заслужили генерали и адмирали, без да спомена специално и за онези, които са мои най-близки сътрудници в самия щаб на върховното главно командване: генерал-полковник Кайтел, като шеф на върховното командване на въоръжените сили и генерал-майор Йодл, като шеф на неговия щаб. В дълги, изпълнени с грижи и с работа, месеци, те имат, заедно със своите офицери, най-голям дял в осъществяването на моите планове и идеи. Преценяването на постиженията на нашата marina и на нейните водачи ще може да бъде пълно едва в края на тази война.

Като приключвам това чисто военно разглеждане на събитията, истината ме кара да констатирам историческия факт, че всичко това не би било възможно, ако не беше опазен **отечественият фронт** - и в това отношение начело стои работата и дейността на Националсоциалистическата партия. Още в 1919 година, по времето на големия упадък, тя прокламира в своята програма възстановяването на една германска народна войска и в продължение на десетилетия, се застъпваше с фанатична решителност затова свое искане. Без нейната дейност биха изчезнали всички предпоставки за възраждането на германския Райх, а заедно с това и за създаването на една германска войска.

Партията, обаче, даваше на борбата преди всичко своята **светогледна основа**. По този начин, срещу безсмисленото застъпване, на живот и смърт, на нашите демократически противници за интересите на техните плутокрации, Партията противопостави защитата на една социално-народна общност. Затова, **като резултат на нейната дейност, се явява и онова единство между фронта и родината, което, за жалост, не съществуваше през Световната война.**

По тази причина аз искам да назова измежду техните редици следните лица, на които, редом с безброй други се пада най-голяма заслуга за създаването на възможността да бъдат празнувани отново победи в нова Германия: партийният другар райхсминистър Хес, който сам е стар войник от Световната война, беше още от първия момент на основаването на Движението най-верен борец за създаването на тази днешна държава и на нейната войска, партийният другар, началник щаба на шурмови те отреди Лутце организира милионните маси на хората от шурмовите отряди, в смисъла на върховното държавно опазване и осигури тяхното преди следвоенно образование, партийният другар Химлер организира цялата служба на държавната сигурност на нашия Райх, както и формациите на въоръжените защитни групи

на Партията; партийният другар Хийрл е основател и ръководител на трудовата повинност в Райха, партийният другар Лай е гарант за поведението на нашето германско работничество, партийния другар райхсминистър генерал-майор Тод е организаторът на производството на оръжия и муниции и си спечели незабравими заслуги като строител на нашата мощна стратегическа пътна мрежа, както и на укрепени, фронт на запад, партийният другар министър д-р Гьобелс е ръководителят на една пропаганда, чиято висота изпъква най-ярко при нейното сравнение с пропагандата от световната война.

Между многобройните организации на отечествени, фронт трябва да бъдат споменати още и организацията на военната зимна помощна акция и на националсоциалистическото народно благоденствие под ръководството на партийния другар Хилгенфелд, както и германския Червен кръст, а освен това Съюзът за въздушната защита и райха, под ръководството на генерала от противовъздушната артилерия фон Шрьодер. Не мога да приключа тази възхвала, без да благодаря и на човека, който от години, във вярна, неуморна и самоунищожителна работа осъществява моите външно-политически насоки. Името на партийния другар фон Рибентроп като райхсминистър на външните работи ще остане завинаги свързано с политическото издигане на германската нация.

Господа народни представители!

Аз се реших, като водач и върховен главнокомандуващ на германските въоръжени сили, да отдам почит на най-заслужилите генерали пред този форум, който е в действителност **представител на целия германски народ**. Начело трябва да поставя онзи човек, за когото ми е трудно да намеря достатъчно голяма благодарност за заслугите, които свързват неговото име с Движението, с държавата и преди всичко с германските въздушни войски.

От времето на основаването на шурмовите отреди, партийният другар **Гьоринг** е свързан с развоя и издигането на Движението. Откакто поехме властта, неговата енергия и неговото чувство за отговорност към германския народ и към германския Райх дадоха такива постижения в многобройни области, които човек не може да си представи извън рамките на историята на нашия народ и нашия Райх. От възстановяването на германските въоръжени сили, той стана **създател на германските въздушни войски**. Само на малцина смъртни е дадено да създадат от нищо, в течение на един човешки живот, един военен инструмент и да го развият като най-силно оръжие от този род на целия свят.

Той даде на въздушните войски преди всичко своя дух. Още като създател на германските въздушни войски генерал-фелдмаршал Гьоринг, като човек, направи най-голям принос за изграждането на германските въоръжени сили. Като водач на германските въздушни войски в досегашния развой на войната, той помогна за създаване предпоставките на победата. Неговите заслуги са

небивали. Затова аз го назначавам за райхсмаршал на великия германски Райх и го награждавам с великото за нас отличие - Железния кръст.

Заради техните заслуги за победата на германското оръжие в борбата за свободата и бъдещето на нашия велик германски Райх, повишавам: главнокомандващия войската фон Браухич в чин генерал-фелдмаршал, генерал полковник фон Рундщет, главнокомандуващ на армейската група А, в чин генерал фелдмаршал, генерал-полковник фон Лееб, главнокомандуващ армейската група С, в чин генерал-фелдмаршал, генерал-полковник фон Бок главнокомандващ армейската група В, в чин генерал-фелдмаршал; генерал-полковник Лист, главнокомандващ на 12-та армия, в чин генерал-фелдмаршал, генерал-полковник фон Клуте, главнокомандващ на 4-та армия, в чин генерал-фелдмаршал, генерал-полковник фон Вицлебен, главнокомандващ на 1-та армия, в чин генерал-фелдмаршал, генерал полковник фон Райхенау, главнокомандващ на 6-та армия, в чин генерал-фелдмаршал.

Повишавам: - генерал Халдер, началник на генералния щаб на войската, в чин генерал-полковник; генерал Долман, главнокомандващ на 7-та армия, в чин генерал полковник; генерал Фрайхер фон Вайкс, главнокомандващ на 2-та армия, в чин генерал-полковник; генерал Буш, главнокомандващ на 16-та армия, в чин генерал-полковник; генерал Щраус, главнокомандващ на 9-та армия, в чин генерал-полковник; генерал фон Фалкенхорст, военен командант на Норвегия, в чин генерал-полковник; генерала фон Клайст, командир на 12-я армейски корпус, в чин генерал-полковник; генерал фон Шоберт, командир на 7-я армейски корпус, в чин генерал-полковник; генерал Гудериан, командир на 19-я армейски корпус, в чин генерал полковник; генерал Хаазе, командир на 3-я армейски корпус, в чин генерал-полковник; генерал Хьопнер, командир на 16-я армейски корпус, в чин генерал-полковник; генерала Фром, началник на войсковото въоръжава не и главнокомандващ на резервните войски, в чин генерал-полковник.

Като вземам в съображение неповторимите му заслуги, повишавам генерал-лейтенанта Дийтл, командир на планинския корпус в Норвегия, в чин генерал от пехотата и го награждавам, като първи офицер от германската войска, с дъбовите листа на рицарския кръст на Железния кръст.

Като си запазвам правото по-късно да направя обща преценка на водачите и офицерите от военната марина на Райха, повишавам в чин генерал-адмирал адмирала Карлс, командир на флотската станция Източно море и същевременно главнокомандващ на флотската група Изток.

Предвид на неповторимите постижения на германските въздушни войски, повишавам генерал-полковник Милх в чин генерал фелдмаршал; генерала от въздухоплаването Кеселринг в чин генерал фелдмаршал. Освен това, повишавам генерала от въздухоплаването Щумпф в чин генерал-полковник; генерала от въздухоплаването Граурт в чин генерал-полковник; генерала от въздухоплаването Келервлин генерал-полковник; генерала от противо-

въздушната артилерия Вайзе в чин генерал-полковник; генерала от въздухоплаването Удет в чин генерал полковник. Повишавам, освен това, в чин генерал от въздухоплаването: генерал-лейтенанта Гайслер, генерал-майора Йешонек, генерал-лейтенанта Льорцер, генерал-лейтенанта ритер фон Грайм и генерал-майора фрайхер фон Рихтхофен.

В моето върховно командване на въоръжените сили повишавам генерал-полковника Кайтел в чин генерал фелдмаршал, генерал-майора Йодл в чин генерал от артилерията.

Като оповестявам тези повишения пред този форум, а с това и пред цялата германска нация, по повод на най-успешните военни операции в нашата история, **аз отдавам по този начин почит на цялата войска на националсоциалистическия велик германски Райх.**

Не мога да приключа разглеждането на тази борба, без да спомена, още на това място, за нашата съюзничка. Откакто съществува един националсоциалистически режим, в неговата външнополитическа програма бяха поставени две цели:

1. Осъществяването на едно истинско споразумение и приятелство с **Италия**

и

2. Осъществяването на също такова отношение към Англия.

Мои партийни другари, вие знаете, че тези схващания ме вълнуваха още преди двадесет години точно така, както и по-късно.

Тази мисъл съм разглеждал и защитавал безброй пъти, публицистично и в речи, докато сам аз бях само опозиционер в демократическата република. Щом германският народ ме натовари с неговото ръководство, аз веднага се опитах да осъществя практически тази най- стара цел на националсоциалистическата външна политика. И днес още ми е мъчно, че въпреки всички мои усилия, не се удаде да дойдем до онова **приятелство с Англия**, което както мисля аз, би било благодат за двата народа. Толкова повече, че това **не ми се удаде, въпреки непрестанните ми искрени усилия.**

Но аз съм толкова по-щастлив, че поне първата точка от програмата на моята външна политика беше осъществена. За това дължа благодарност преди всичко на **гения, който стои днес начело на италианския народ.**

Защото само благодарение на неговата дейност, **беше възможно да бъдат поведени по един път двете революции, които в духовно отношение са толкова сродни помежду си** и накрая, чрез общо пролятата кръв, да бъде запечатан един съюз, на който е съдено да разкрие нов живот за Европа, фактът, че аз лично имам честта да бъда приятел на този човек, ме прави щастлив, предвид особеността на неговата жизнена съдба, която има толкова общи страни

с моята собствена съдба, както и нашите две революции, даже историята на единението и въздигането на нашите две нации имат общи страни.

След въздигането на германския народ, **ние можахме да чуем единствено от Италия човешки гласове на хора, които ни разбират. От това взаимно разбиране израства една жива общност на интереси.** Тя беше установена най-накрая в договори.

Когато, въпреки моето желание и воля, през изтеклата година тази война беше наложена на германския народ, между Мусолини и мен стана едно разглеждане на по-нататъшното поведение на нашите две държави.

Ползата, която беше принесена на Райха от поведението на Италия, беше извънредно голяма. Не само в стопанско отношение положението и поведението на Италия беше от полза за нас, но същото беше и във военно отношение. Още от самото начало Италия възпря мощни сили на нашите неприятели и парализира, преди всичко, тяхната свобода на стратегическата диспозиция.

Но когато Мусолини сметна, че е дошъл моментът и с оръжие в ръка да вземе становище срещу непрестанните непоносими насилия, които бяха вършени над Италия, особено чрез френска и английска намеса и когато кралят обяви войната, това стана напълно свободно по негово решение. Толкова по-голямо трябва да бъде нашето чувство на благодарност.

Влизането на Италия във войната помогна да бъде разбрано по-скоро във Франция, че няма никакви изгледи за успех при една по-нататъшна съпротива. Оттогава нашата съюзничка се бореше най-напред по билото и върховете на Алпите а сега и в широките пространства в областта на своите интереси. Точно нейните днешни въздушни нападения и борбите по море се водят в духа, който е присъщ на фашистката революция, а се следят от нас в духа на чувствата, които националсоциализмът изпитва към фашистка Италия.

Всяка болка на Италия, каквато изпитахме тези дни заради смъртта на Балбо²⁹, е болка и на Германия.

Всяка радост на Италия е и наша радост. Нашето сътрудничество в политическата и във военната област е пълно. То ще премахне неправдата, която е нанасяна на германския и на италианския народи в течение на столетия. Защото в края на всичко стои **общата победа!**

Ако сега **говоря за бъдещето**, господа народни представители, господа членове на германския Райхстаг, не правя това, за да самохвалявам и да говоря

²⁹ Итало Балбо е сред най-видните сподвижници на Мусолини в Италия. Той е сред строителите на фашистка Италия. През юни 1929 г. италианска въздушна ескадра кацна във Варна, начело с държавния секретар на авиацията Балбо. Самият адмирал Балбо демонстрира възможностите на италианската авиация като прелетя Атлантическия океан през 1931 г., а през 1933 г. 24 хидроплана стигнаха до Чикаго Балбо загина при един полет в Средиземно море.

празни приказки. Това последното мога да предоставя на другите, които и повече се нуждаят от него, като например на г-н Чърчил. Без никакво пресилване, бих искал да нарисувам сега една картина на положението, такова, каквото то е и каквото го виждам.

Развоят на намиращите се днес зад гърба ни десет месеца от настоящата война показва, че моите схващания са били правилни, а мненията на нашите противници не. Ако някои така наречени английски държавници уверяват, че тяхната страна излизала от всяко поражение и от всеки неуспех по-силна, тогава не е никак надменно, ако аз ви съобща сега, че ние също излязохме от своите **успехи** по-силни.

Още на 1 септември миналата година аз ви заявих, че каквото и да дойде, нито силата на оръжието, нито времето ще могат да сломят Германия. Днес Райхът е във военно отношение по-силен, отколкото когато и да било по-рано. Вие видяхте загубите, които германската войска претърпя през последните три месеца и които, взето отделно, безспорно са тежки, но, общо погледнато, са съвсем малки.

Като си помислите, че през това време ние изградихме един фронт, който се простира от Нордкап до испанската граница, тогава тези загуби, особено в сравнение със загубите от Световната война, са извънредно малки. Причината за това се крие, освен в отличното ръководство, още в прекрасното тактическо обучение на всеки отделен войник, на отделните формации, както и на сътрудничеството на отделните родове оръжие. Друга една причина се крие в доброкачествеността и в целесъобразността на новите оръжия, а третата причина - в съзнателното отказване от всякакъв така наречен успех за престиж.

Сам аз се стараех, по начало, да отбъгвам всяко нападение и всяка операция, която не е необходима в смисъл на едно действително унищожение на противника, а се предприема само заради някакъв мним престиж. Въпреки това, естествено, ние се бяхме подготвили за много по-големи загуби. Спестените по този начин хора на германския народ ще бъдат от полза за по-нататъшното водене на наложената ни борба за свобода.

В този момент много от нашите дивизии се изтеглят от Франция и се отправят пак към своите гарнизони в родината. Много войници могат да получат отпуск. Оръжия и съоръжения отново ще бъдат поставени в ред или ще бъдат заменени с нов материал, Изобщо взето, войската днес е по-силна, отколкото когато и да било по-рано.

Второ - **оръжията**. Загубата на оръжия в норвежкия поход и особено в похода срещу Холандия, Белгия и Франция е съвсем незначителна. Тя не стои в никакво съотношение с производството. В този момент, когато говоря, сухопътните и въздушните войски също са по-съвършени и по-силни в своето въоръжение, отколкото бяха преди настъплението на запад.

Трето - **снабдяването с муниции**. Снабдяването с муниции беше подготвено в такива размери, натрупаните количества са толкова големи, че в много области сега трябва да се предприеме ограничение или отлагане на производството, понеже складовете и помещенията, с които разполагаме, дори при най-голямо разширение, отчасти не биха били в състояние да поберат засилените доставки. Изразходването на муниции беше както и в Полша, по-малко от всички очаквания. Изобщо, то не стои в никакво съотношение към запасите. Затова, в този момент, общото запасяване на сухопътните и въздушните войски с всякакво оръжие е съществено по-голямо, отколкото беше преди настъплението на запад.

Четвърто - **военно и стопански суровини и материали**. Благодарение на четиригодишния план, Германия беше отлично запасена и за най-тежките случаи. В никоя войска на света не е станало, нито приблизително дори както в Германия, такова преминаване от важни за войната материи, които трябва да бъдат внасяни, към материали, които се намират в самата страна. Благодарение дейността на райхсмаршала, **превръщането на германското стопанство в автаркично военно стопанство** беше извършено още в мирно време.

Преди всичко, ние притежаваме двата най-важни сурови материали, въглищата и желязото, в един - днес мога да кажа това - неограничен размер. Снабдяването с гориво е, по отношение на запасите, предостатъчно, а капацитетът на нашето производство се повишава и в късо време - дори при прекъсването на всякакъв внос - ще бъде напълно задоволително за нашите нужди. Чрез нашите резерви от метали, още отрано се увеличи толкова много, че ние можем да изтраем всякаква продължителност на войната и не можем да бъдем сломени от никакви събития. Към това се прибавят още и огромните възможности, които се крият във взетата неизчислима плячка, както и в разработването на завзетите от нас земи. Германия и Италия притежават в направляваното и контролирано от тях стопанско пространство, кръгло 200 милиона души, от които само 130 милиона имат войнски задължения, докато повече от 70 милиона са заети изключително в стопанството.

На 1 септември, господа народни представители, аз ви съобщих, че за воденето на тази война съм наредил на първо време да бъде изработен един петгодишен план. Днес мога да ви уверя, че в този смисъл бяха взети всички мерки. Но че сега - съвсем независимо от това, какво може да се случи - аз не виждам изобщо никакъв фактор, който би могъл да ни застрашава никак.

Също и прехраната, благодарение на взетите този път своевременно мерки, е осигурена за всяко възможно траене на войната.

Пето, - **поведението на германския народ**. Германският народ, благодарение на националсоциалистическо то възпитание, не влезе в тази война с лекомислието на един площаден патриотизъм, а с фанатичната сериозност на една раса, която **знае съдбата, която ѝ пред стои, ако бъде победена**. Опитите

на пропагандата на нашите противници да разрушат тази сплотеност бяха също така глупави, както и безрезултатни. Десет месеца война засили този фанатизъм.

Изобщо нещастие е, че мнението на света не се оформя от хора, които искат да виждат нещата такива, какви то са, а само от хора, които виждат нещата такива, каквито ги желаят. През последните дни аз проучих безброй документи от чекмеджетата на съюзната главна квартира, които, между другото, съдържат и доклади за настроенията в Германия, респективно анализи върху душевното състояние и поведението на германския народ. Това са доклади, които произхождат и от дипломати.

При четенето на тези доклади, действително се поставя само въпросът, дали техните автори са били късогледи, слепи, или пък ниски мошеници. Аз признавам направо, че и в Германия е имало, разбира се, а може би и днес още има, отделни субекти, които почти със съжаление преживяват победния ход на Третия Райх. Непоправими реакционери или слепи нихилисти могат, най-сетне, да изпитват мъка от това, че всичко става иначе, отколкото те се надяваха. Но техният брой е смешно малък, а тяхното значение е още по-малко.

За жалост, обаче, при преценяването на германския народ от чужбина, очевидно се избира като мярка тази утайка на нацията. От там, за болезнената фантазия на пропаднали държавници се създават последните опорни точки към една нова надежда. И тогава, според случая, британските военачалници си избират за съюзник било „Генерал глад“, било „надвисналата революция“. Няма достатъчно безсмислено безумие, което тези хора не биха поднесли на собствените си народи, за да си помогнат по този начин за още няколко седмици.

Своето вътрешно поведение германският народ доказва преди всичко чрез своите синове, които се сражаваха по бойните полета и които за няколко седмици разбиха и унищожиха най-силния след Германия военен противник, Техният дух беше и е дух на германската родина!

Шесто - **околният свят**. Последните надежди на английските политици изглежда да лежат, освен в съюзените и сдружени нации - състоящи се от цяла редица издържани от англичаните държавни глави без трон, държавници без народи и генерали без армии. А също така и в някои нови усложнения, които те се надяват да могат да предизвикат, благодарение на своята изпитана в това отношение сръчност. Един действителен Ахасфер между тези надежди **е вярата, че е възможно да настъпи ново отчуждение между Германия и Русия.** Германо-руските отношения са окончателно уредени.

Причината за това уреждане се състоеше в това, че Англия и Франция, подкрепяни от някои малки държави, непрекъснато приписваха на Германия завоевателни намерения в области, които лежат извън всякакви германски интереси.

Веднъж се казваше, че Германия искала да окупира Украйна, след това - че искала да нахлуе във Финландия. Друг път се твърдеше, че Румъния била застрашена. Накрая дори се изказваха опасения за Турция. При тези обстоятелства аз сметнах, че е добре да се предприеме преди всичко с Русия едно трезво установяване на интересите, за да се уясни веднъж завинаги, какво Германия ще трябва да смята в бъдеще като област на своите интереси и обратното, какво смята Русия важно за своето съществуване.

Съобразно с това ясно разграничение в областите на интересите на двете страни, последва новото уреждане на германо-руските отношения. Всяка надежда, че в изпълнението на този план би могла да настъпи една нова германо-руска обтегнатост, е детинска. Нито Германия е направила някоя стъпка, която би я извела извън областта на нейните интереси, нито пък Русия е направила такава стъпка. **Надеждата на Англия, чрез предизвикването на някаква нова европейска криза, да може да постигне известно облекчение на своето собствено положение**, едно погрешно заключение, доколкото се отнася до отношението на Германия към Русия. Британските държавници проумяват всичко малко бавно, затова можем да се надяваме, че ще научат и това с течение на времето.

В своята реч на 6 октомври аз предсказах правилно по нататъшния развой на тази война. Аз ви дадох уверение, господа народни представители, че не мога в нито един момент да се съмнявам в победата. Ако признаците и гаранциите за окончателната победа не се съзират именно в пораженията, тогава аз мисля, че досегашният развой на събитията ми дава право.

Макар че бях убеден в този развой, аз подадох тогава на Франция и на Англия ръка за споразумение. Отговорът, който получих, вие си го спомняте. Всички мои аргументи за безсмислието на по-нататъшното водене на тази война за сигурност; моите уверения, че дори в най-благоприятния случай не може да се получи никаква печалба, а само ще се дадат жертви бяха посрещнати с присмех и подигравки, или пък бяха премълчани.

Тогава аз веднага ви уверих за моето опасение, че заради това свое предложение за мир ще бъда осмян дори като страхливец, който не иска да се бори повече, защото не може да се бори повече. Точно така и стана. Във всеки случай, аз вярвам сега, че днес вече Франция - разбира се, не отговорните държавници, а народът - мисли по-иначе за онзи 6 октомври! Какво безименно нещастие връхлетя от тогава насам тази велика страна и този велик народ! Съвсем не искам да говоря за това, колко болки причини тази война на войниците.

Защото, над всичко стои още и страданието, което беше причинено от безсъвестността на онези, които, без никаква причина, прогониха от домовете им милиони хора, водени само от мисълта, че по този начин ще могат, може би, да предизвикат мъчнотии за германското военно ръководство. Това беше, във всеки

случай, едно непонятно предположение. Това **евакуиране на цивилното население** имаше най-вредни последици за съюзното военно ръководство, но най-страшни бяха неговите последици за самите засегнати от него нещастни жертви. За страданията, които господата Чърчил и Рейно причиниха на милиони хора, чрез тези свои съвети и нареждания, те няма да могат да се оправдаят нито на този, нито на онзи свят. Всичко това, както казах, нямаше нужда да става.

Защото още през октомври аз не исках нито от Франция, нито от Англия нищо друго, освен мир. Но заинтересованите във военната индустрия господа желяеха на всяка цена продължаването на тази война - и получиха тази война!

Сам аз съм твърде много войник и затова мога да разбера много добре нещастията, което произлиза от едно такова развитие на работите. Сега чувам от Лондон само един вик - но то не е вик на масите, а на политиците - че точно сега борбата трябва да бъде продължена. Не знам дали тези политици имат правилна представа за предстоящото продължение на тази борба.

Те заявяват, във всеки случай, че дори ако Англия загине, те ще продължат тази война от Канада. Аз едва мога да допусна, че това трябва да се разбира в смисъл, че английският народ ще иде в Канада, а сигурно само господа заинтересованите във военната индустрия ще се оттеглят в Канада! Народът, мисля, ще трябва да си остане в Англия. И той сигурно ще гледа тогава в Лондон с други очи на войната, отколкото неговите така наречени водачи в Канада. Вярвайте ми, господа народни представители, аз изпитвам вътрешно отвращение от този сорт **безсъвестни парламентарни, унищожители на народа и на държавата**. Почти ми става мъчно, като виждам, че съдбата ме е избрала, за да нападам това, което бива повалено от самите тези хора. Защото моето намерение не беше да водя войни, а да **изградя една нова социална държава с най-висока култура**. Всяка година от тази война ме откъсва от тази работа. И причините за това откъсване със смешни нули, които човек може да означае най-много като политическа фабрична стока на природата, доколкото техните лоши пазарни качества не ги предназначават за никаква особена цел.

Мистър Чърчил току що заяви отново, че той желае войната. Преди около шест седмици той започна войната в едно пространство, в което изглежда да смята, че е особено силен, именно **въздушната война срещу гражданското население** - във всеки случай, под привидното мото, че води война срещу така наречени важни за хода на войната съоръжения.

От Фрайбург насам тези съоръжения с открити градове, пазарни центрове и села, жилищни къщи, лазарети, училища, детски градини и каквото още може да бъде улучено. Досега почти не позволявах да се отговаря на това, но това пък не трябва да значи, че това е, или ще остане единствения ми отговор.

Аз съм наясно по това, че от този наш отговор, който ще дойде един ден, над хората ще се изсипят безименни страдания и нещастия. Естествено, не над г-н

Чърчил, защото тогава той сигурно ще седи в Канада, там, където и без това с изпратени вече богатствата и децата на най-благородните господа, които са заинтересовани във войната. За милиони други хора, обаче, ще произлязат големи страдания.

И този път г-н Чърчил, може би по изключение, би трябвало да ми вярва, когато сега **казвам следното като пророк - по този начин ще бъде разрушена една огромна световна империя.** Една световна империя, чието унищожаване или макар само увреждане, никога не е било мое намерение. Но аз съм наясно по това, че продължаването на тази борба ще завърши само с пълното съсипване на една от двете борещи се страни. Мистър Чърчил може да вярва, че това ще бъде Германия. Аз зная, че ще бъде Англия. В този час **аз се чувствам задължен да отправя още веднъж един зов към разума в Англия.**

Аз вярвам, че мога да направя това, защото не моля като победен за нещо, а само говоря на разума като победител. **Не виждал никаква причина, която би могла да ни принуждава да продължаваме тази борба. Съжалявам жертвите, които ще вземе тя.** Аз бих искал да ги спестя и на моя собствен народ. Зная, че милиони германски мъже и младежи се разпалват при мисълта, че ще могат, най-сетне, да се разправят с неприятеля, който, без никаква причина, ни обяви за втори път война.

Но аз зная също и това, че в родината има много жени и майки, които, въпреки върховната готовност да жертват и последното, което имат, все пак са привързани със сърцето си към това последно нещо. Господин Чърчил може и сега да отхвърли тази моя декларация, като започне да вика, че това е само рожба на моя страх и на моето съмнение в крайната победа. В такъв случай, обаче, моята съвест ще е чиста по отношение на събитията, които ще дойдат.

Господа народни представители! Господа членове на Германския Райхстаг! Като хвърлим поглед към останалите зад гърба ни десет месеца, сигурно всички ние ще бъдем покъртени от благоволенieto на Провидението, което направи да успее нашето велико дело. То благослови нашите решения и ни съпровождаше по трудните пътища. Сам аз съм развълнуван от съзнанието за възложеното ми от Провидението предопределение да **върна отново на своя народ неговата свобода и неговата чест.**

Позорът, който беше извършен преди 22 години в Компиенската гора, е завинаги изличен на същото това място. Днес аз назовах пред историята хората, които ми дадоха възможност да извърша великото дело. Всички те направиха своите върховни усилия, посветиха на германския народ своите способности и своето трудолюбие. Сега искам да приключа, като спомена и за онези безименни герои, които не по-малко изпълниха своя дълг, които милиони пъти залагаха тялото и живота си и всеки час бяха готови да принесат за своя народ, като храбри германски офицери и войници, последната жертва, която човек може да даде. Мнозина от тях лежат сега положени в земята, редом с гробовете, в които

почиват вече техните бащи от голямата война. Те са свидетели на едно тихо геройство. Те са символът на онези стотици пехотинци, йегери и стрелци от бронираните части, пионери и артилеристи, войници от морската и от въздушните войски, редници от въоръжените части на Националсоциалистическата партия.

И символ на всички други борци, които в борбата на германските въоръжени сили се сражаваха за свободата бъдещето на нашия народ и за вечното величие на националсоциалистическия велик германски Райх.

За Германия,

Зиг Хайл!

Решен бях да освободя Германия. Пълна вътрешна победа на националсоциализма

Реч, произнесена в навечерието на 9 ноември 1940 година в
Льовенбройкеллер - Мюнхен по случай възпоменателния празник
на старите борци на националсоциалистическото движение

Партийни съмишленици и съмишленички! Скъпи другари!

Ш тази година посрещаме 9 ноември и както тогава в навечерието на този ден, събрахме се отново всички заедно. През 1923 г. борбата за завземане властта в Германия достигна своя краен предел. Борбата, както и значението на този ден, ще разбере само онзи, който е в състояние да си припомни времето, което тогава ние трябваше да преживеем, както и да възкреси в паметта си предисторията на колосалната борба.

Когато встъпихме в политическия живот на нацията, имената ни бяха непознати. По-голямата част от нас, начело с мен, не се числяхме даже към никоя политическа партия. Повечето бяха войници, завърнали се от тежката война, изпълнени с яд и омраза в душите си. Положението на нашия народ и на германската държава ни се струваше безнадеждно.

Германия, от времето на 1914 г., Германия преди войната, не беше вече нашата Германия. И при това положение ние се чувствахме свързани с нея, защото въпреки всичко, тя въплъщаваше в себе си единението на по-голямата част от германците. Това беше страната на труда и на благоденствието. Каквото и да се говори против него - предишният Райх - трябва да се признае, че той даде началото на социалното законодателство.³⁰ Още в онази Германия се взе становище спрямо проблемите, за които и днес, тридесет години по-късно, така наречените демократи остават слепи и глухи. Сигурно е, че тези проблеми, понеже друго е немислимо, са били плод на тогавашното време; с други думи казано: тогавашната държава, която в дълбоките си основи е била предимно капиталистическа, не е могла да стори друго освен бавно и частично да пристъпи към разрешаване на социални въпроси.

Още по-забележително е, че тогава поне са се занимавали с такива проблеми и са се опитвали да ги разрешат, съобразно с тогава съществуващи възможности.

Освен това, тогавашна Германия беше все още страна на демократите. В нашата страна демокрацията разиграваше свободно своите оргии и то в много по-широк размер, отколкото където и да било другаде. Германия беше страна на

³⁰ Става дума за Втория Райх, основан от Бисмарк. Националсоциалистите смятат Германия на Ваймарската република за преходно време - Бел. ред.

свободата и всеки можеше да върши и прави, каквото си иска. Свободата отиде толкова далеч, че границите на държавата ни бяха свободни и отворени за всекиго, а не както в Америка, така наречената „страна на безграничната свобода“. Там всеки жител трябва предварително да издържи един извънредно тежък изпит, докато получи окончателно разрешение да стъпи върху свещената земя на демокрацията, макар че в Америка живеят едва по десет души на квадратен километър.

У нас - още тогава са повече от 130 души на квадратен километър - такива мерки не бяха взети. При нас царуваше такава свобода, че всеки евреин или поляк можеше да дойде и да получи веднага пълни и равни права, без никакви особени формалности. По-късно Германия щеше горчиво да се кае за всичко това.

Тогава, именно тогава, в Германия се събра онази маса от международен произход, която в 1917 година разви знамето на революцията. Тогавашна Германия, беше преди всичко, страната на мира, хората живееха и искаха да живеят, печелеха и искаха да печелят. Съзнаваха, че войната не подхожда на печалбите.

Толкова дълбоко се вярваше в мира, че когато целият останал свят се въоръжаваше и то безспорно против Германия, от наша страна се пропускаха всички удобни случаи, които трябваше да използваме за неизбежното стълкновение. И когато войната настъпи, тя завари Германия напълно неподготвена.

Не ще критикувам тогавашното време, макар и да съм в състояние да направя това, защото както може би, никой в историята - аз не само знаех да извлека нужната поука от миналото, но и да я използвам. Постарах се да не оставям германския народ повторно да изпадне в такова опасно положение, като тогавашното.

Вечните подбудители за войната

Англия беше още тогава наш враг. Когато казвам „Англия“, твърдя с положителност, че там народ и правителство са две различни понятия. Една незначителна група от международни демократи, евреи и плутократи властва в тази страна и тази група още тогава насъскваше към война. Днешният министър Чърчил и тогава беше един от хората, които насъскваха, а мнозина други, сега вече старци, в младите си години бяха едни от най-дейните провокатори. Удаде се тогава на британските подпалвачи на войната да мобилизират цял свят против Германия.

Така се стигна до онази война, която Германия не желаше, защото иначе тя би имала много по-добри възможности за нейното водене. И макар че въоръжението на тогавашния Райх да беше лошо - това днес свободно можем да

го кажем - въпреки всичко, Германия издържа във войната повече от четири години.

Като някогашен войник от Световната война и днешен Върховен вожд на германската войска, казвам: и тогава те нямаше да победят Германия, ако техният съюзник не ни сломи вътре в държавата ни.

Четири години се мъчиха и трябваше да възкръсне някакъв американски фокусник, който да им изнамери формулата, с която германският народ, вярвайки в честната дума на една чужда република, беше подло измамен. Когато по-късно се преструваха, че без друго щяха да ни победят, достатъчно е да им се постави въпросът: ами защо бе извикан духът, който ни омая, щом като без него са щели да ни победят?

Германия беше тогава смазана от една банда предатели, които развиваха пъклената си дейност в нашата земя и между народа.

За нашата доброта ние си получихме наградата. Дните 8 и 9 ноември 1918 година, както и седмиците след тях, ще служат като напътствие за вечни времена на германския народ. Тогавашните „победители“ не изпълниха нито едно от своите обещания. Започна най-голямото нарушение на дадена честна дума, непознато до тогава в историята. Последва време на страдания, лишения и свързаното с тях отчаяние при нашия народ, като мнозина не намираха вече смисъл в живота. Числото на самоубийствата стигна до 20 000 годишно. За повечето от тях изглеждаше, че животът няма стойност, щом като не съществуваше никаква възможност за постигането на някакво равноправие, а заедно с това - и свободата на германския народ.

Тогавашно започна нашата борба. Тя беше хубава война, защото се водеше срещу вероятностите. Когато за пръв път се явих в този град и мнозина из между вас, които сте тук, ме последвахте, най-добрите ми приятели ме изоставиха. Те не можеха да разберат, как така един, иначе „толкова благоразумен човек“, може да си вътлпи в главата сам да започне борба против всички съществуващи реалности.

Казваха: „Какво иска този нещастен червей? Той няма нито пари, нито армия, нито даже един вестник. Няма партия, а срещу него стои всичко, което се намира тук. Той смята да се бори против всички. Иска да води борба против господарите и пролетариите, против демократическия Райх и против отделните германски държави; иска борба против всички концесии, против организираното общество, против капитала, а също така и против професионалните организации - въобще няма нищо, против което този човек да не иска да се бори. Желаете да изгради нова държава и едно ново общество, а зад себе си няма никого - един луд, който дръзва да излезе сам и да обяви война на цялото компактно мнозинство, във всички области на живота“.

Борбата не беше лека и въпреки това, успехите започнаха постепенно да се постигат, против метода на абсолютното държание, както и този на усмивките и подигравките, по-късно, против потока от лъжи и клевети и най-после против терора - младото Движение започна да си пробива път. Вие всички преживяхте това. Вие се присъединявахте един по един към мене: едните през 1919 г., другите през 1920, 1921 г. и по-късно. Тогава всички бяхме обзети от чувството, че ние, въпреки всичко, ще спечелим борбата за завземането на властта в Германия, макар че тя може да бъде и тежка. Това, което говореше в наша полза, беше: **разумът, верността на нашите принципи и съзнанието, че тогавашната държава не може да се задържи** и че е само въпрос на време, кога тя, така или иначе, ще трябва да се разпадне.

Гражданин и революционер

Бих могъл да кажа, най-после, че у нас имаше някаква мистична вяра в безсмъртието на германския народ, която, обаче можеше да загине, ако тогавашното положение продължаваше да съществува.

Така постепенно израснахме ние, гледани от едни с равнодушие, преследвани от други със злоба, а също мразени от мнозина, защото разваляхме тяхното спокойствие, а също и някои от гражданите, които гледайки от прозорците си на улицата, ядосани си казваха: „Вечно тези безредици, няма ли най-после да мирясат! Винаги стига до сбиване, защото не дават спокойствие на другите. Трябва да се подчинят, както и ние се подчиняваме. В себе си човек може да си мисли, каквото си иска, но необходимо ли е всичко да се казва пред другите? Може спокойно да го задържи за себе си и пак да си остане почтен гражданин. Ние също протестираме мълком и най-много в душата си. И винаги с насилие! Нали знаят, че и другите са силни - умният трябва да отстъпи“. Тогава ние не бяхме умните. Та аз и като дете не бях такъв. Предпочитах никога да не отстъпвам, даже и пред опасността другите да кажат: „това, което ти стори не беше разумно“.

Поради това, постоянно нарушавахме спокойствието на такива граждани. Никога не се преклонихме, но винаги искахме все повече и постепенно успяхме да превземем улиците, да завладеем площадите и да си присвоим всичко, което ни заобикаляше.

От тук започнахме да се разпростираме извън нашето отечество. Борбата беше упорита, особено против племето, което изглеждаше всемогъщо в нашата страна - против еврейството. А какво значеше това, знаят само тогавашните другари. В по-далечно бъдеще на неродените в днешно време не ще бъде нищо известно от преживяното. Това беше борба против една сатанинска сила, която беше завладяла целия наш народ, която имаше в ръцете си доминиращите позиции не само на нашия духовен и културен, но също и на политическия и на стопанския живот и от тази позиция надзираваше живота на цялата нация. Това

беше борба против сила, която можеше да преследва със закона всекиго, който дръзваше да се присъедини към нас или беше готов да и се противопостави.

Вие знаете, любезни другари от народа, аз винаги поддържах схващането, че няма по-глупав народ от еврейския, а също и народ по-безсъвестен и без скрупули от него. Поради това бях на мнение, че ще дойде часът, когато ние ще отстраним това племе от редовете на нашата нация. Така ние обявихме тогава война на всички, които подкрепяха и ръководеха държавата, като се отдадохме изцяло и единствено в служба на германския народ.

Нашата цел беше само една: да бъдем полезни и да служим на германския народ, като бяхме готови да поемем всичко върху нас.

Първите жертви през 1923 година

Настъпи 1923 година. Направихме първият опит да вземем властта в наши ръце. Опитът ни пропадна и тогава дадохме първите кървави жертви.

Именно, тази привидна несполука от 1923 година считам като начало на последвалия наш победоносен марш. Знаех, че след като не се удаде на нашите противници да унищожат напълно Движението ни, то пак щеше да се надигне отново и тогава кървавите жертви от 9 ноември щяха да ни помогнат да си осигурим крайната победа. Противниците ни вярваха, обаче, че 9 ноември беше нашият край. Само няколко месеци по-късно беше вече осъществено едно ново закрепване на Движението, а след една година започна новият възход.

През 1925 година бях освободен от затвора. Само няколко месеца бяха достатъчни, за да основа Партията отново. И тогава започна достойната за учудване война и борба, както и единственият по рода си победоносен поход в Германия. За мнозина други, годините 1925, както и 1926 и 1927, после 1928, 1929 и 1930, може би, бяха без всякакво значение. Тогава имаше дребни граждани, които продължавайки да живеят в своята ограниченост, не подозираха нищо от това, което ставаше около тях. Такива граждани не забелязваха даже че се подготвяше **най-великата революция на всички времена**. Също и някои водачи на социалистическата и комунистическата партии не можеха да разберат, че тогава се извършваше уникална по размерите си промяна.

Ние обаче, националсоциалистите, които всичко преживяхме, ние се борихме непрекъснато, година след година и месец след месец и за наша радост и гордост, виждахме, че Движението растеше и се разширяваше, докато най-после, след 1931 и 1932 години, дойде 1933-^{та} година, която ни донесе победата.

Допустимо е, че тогава имаше и такива, - ние знаем това, драги партийни съмишленици - които казваха: „Слава Богу, сега са на власт, ще имаме вече спокойствие“. За тези хора националсоциализма е бил винаги само партийно явление. **Те не разбраха, че войната на Партията нямаше да престане само защото тя беше станала държава, мироглед и германски Райх, но че борбата за германския народ трябваше да продължи дотогава, докато тя**

постигне приобщаването и на последния германец в лоното на нашите идеи. Но и след това няма да има спиране; ще трябва ежегодно да се подновява борбата за привличането на германската младеж, като се просвещава всеки годишен набор и освен това, се изгради великата сграда на националсоциалистическата държава.

Едновременно стана и голямото вътрешно възраждане на народа. Вие знаете - раздори и кавга никога не са ми били желателни. **Целта ми е била винаги да убедя другарите социалисти и комунисти и след това да ги спечеля.** Защитавах съм се само тогава, когато противникът по-рано е излизал срещу мен с вдигнат юмрук. Тогава винаги им казвах: „Другарю, не отстъпвам нито крачка назад! Или ще свалиш юмрука си, или ще го смажа, но ако ти излизаш със сила, запомни добре, че мен не ме е страх и ще видиш, че ние знаем не по-зле от теб да боравим със силата”.

И ние спечелихме милиони!

Да, аз се въоръжавам!

13^{те} милиона избиратели през 1932 година не паднаха от месечината - невъзможно е да не са участвали в изборите. Те бяха хора дошли от всички други партии. Ние ги бяхме постепенно убедили и те се отказаха от предишните си предубеждения против нас. Всички те бяха се сраснали в една единна общност.

Със същите, именно, мисли поех властта в 1933 година, защото какво по-хубаво от това да се работи в мир! И ние работихме - доказахме това. Ако някой ми каже днес: „Да, може би, в политическия живот понякога войната е нужна, за да подпомогне известен режим” , то аз ще му отговоря: „Да, за демократите, но не и за нас, още повече, че аз нямам нужда от никаква помощ”. Германският народ ме следваше, а зад мен беше Движението.

Какво създадохме през времето от 1933 година?

Изградихме отново държавата, укрепихме стопанството, заздравихме финансите, вдъхнахме нова вяра на германския народ, спасихме много хора от отчаяние, установихме в ред не само в нашите градове, а и навсякъде. Германия започна да процъфтява. Разбира се, трябваше да преживеем същото, което се случи и преди Световната война³¹.

Успоредно с възхода на Германия, растеше в същия размер и завистта на същите хора, които веднъж вече бяха натрапили войната на Германия. Господата Чърчил и консорциум започнаха веднага да насъскват. Мистър Идън³² а, разбира

³¹ Хитлер има предвид Първата световна война.

³² Авторът визира Алтъни Идън, Първи граф Ейвън (1897-1977), външен министър на Великобритания през годините 1935-1938, 1940-1945 , 1951-1955.

се, и евреите начело с Хоар Белиша и всички там подобни, подновиха своите подстрекателства, като ги засилваха от година на година все повече.

При упрека: „Вие се въоръжавате!“ - ще им отговоря: „Да, направих го!“ Преди това питаха: „Защо държите щурмовите отряди в готовност за отбрана, когато искате мир?“ Защото имаше и има хора, които не го искаха, а на такива трябваше да се покаже, че ние сме въоръжени и за другия случай.

Когато дойдох на власт, ние приключихме с един Райх, който беше определян като демокрация.

Понастоящем, от време на време, цялата работа се излага по начин, като че ли биха били готови днес да дадат на германския народ всичко, ако той беше демокрация. Ами нали тогава германският народ беше демокрация? Германския народ живееше в демокрация и въпреки това, те го изнудиха и ограбиха. Дали е демокрация или авторитарна държава, за такива международни хиени няма никакво значение.

Това въобще не ги интересува. Тях ги интересува само едно: готов ли е някой да се остави да го оберат или не? Съгласен ли е, при това, такъв някой да бъде достатъчно глупав, че и да кротува или не? **И ако една демокрация е достатъчно глупава да кротува, когато я обират, тогава тя е добра. А ако една авторитарна държава заяви: „не може да обирате нашия народ, нито отвън, нито вътре“, тогава тя е лоша.**

Пет милиарда - за какво?

Ако ние като авторитарна държава, която се различава от демокрацията по това, че има след себе си народните маси, ако ние, казвам, като авторитарна държава бяхме готови да понесем всички жертви, наложени ни от международните плутократи и ако аз, в 1933 година, бях заявил: „Почитаеми господа в Женева! Почитаеми господа където и да се намирате! Какво желаете? Веднага ще си вземем бележка. Шест милиарда за годините 1933, 1934, 1935? Незабавно ще ви ги внесем!“ - Тогава биха казали: Най-послед едно разумно управление в Германия!

Аз застъпвах тогава съвсем друго гледище. Когато поех властта, непосредствено преди това, връчено ни беше съобщение за плащане на още пет милиарда, което представляваше последната вноска. Взех твърдото решение да не плащаме нищо повече. При това, размислих: хората, които със своя подпис са се задължили да платят пет милиарда на чужбина, това са били все добри демократи и са си направили сметката. И без това ми казаха още, че аз не разбирам нищо - нито от сметки, нито от стопанство. Щом като тези хора считат за възможно да платим още пет милиарда в чужбина, тогава ние сме в състояние да изразходваме, преди всичко, пет милиарда вътре в страната за въоръжението на Германия.

В случая ще има само едно трансфериране на сумите. Тогава извърших приготовленията - и то основни приготовления. Въпреки това германския народ от нищо не беше лишен. Напротив: включихме седем милиона души в процеса на производството, други, кръгло седем милиона, за които работа имаше само за половината от работното им време, направихме от временни надничари редовни седмични работници. Изплатихме всички надници, запазихме стабилна нашата валута и всеки може да си купи с парите си каквото си пожелае. Развихме нашето производство до невиджани размери, изхождайки винаги от **нашия националистически принцип, че решаващият фактор в стопанството е наличната работна сила и способността за нейното организиране и използване.**

Основата на нашата валута не може да бъде златото, а производството, тоест изцяло зависи от нас, как ще успяваме чрез усърдие и труд да създаваме стоки и консумативни блага, които отново да бъдат използвани от нашия народ и обратното - чрез лентяйство този процес може да се парализира.

И доживяхме да видим, как „златните“ държави се раз-капаха заедно с валутата си, когато ние, които не сме „златна“ държава, затвърдихме нашата валута. Няколко други държави събираха и трупаха злато, а сега светът е застрашен от разбирането, което все повече се разпространява и потвърждава практически, а именно , **че само по себе си златото е без всякаква стойност,** че без злато може да се живее също така добре, както и със злато, а при известни обстоятелства даже много по-добре. Това схващане може да стане твърде опасно за онези, които в златото виждат основния елемент на тяхната борба за господство в своята и които винаги са го използвали и ценили като такъв елемент.

Трудолюбието, проявено в нашия вътрешен живот, не само не успокои, но тъкмо обратното, то огорчи твърде много другия свят. Когато дойдохме на власт, те си казаха: „Това ще трае две, най-много шест или осем седмици, толкова можем да почакаме.“ След три месеца казаха: “Трябва нещо да стане, така не върви.” Поискаха тогава да направят нещо против мене. Поради тази причина аз започнах да се защитавам и на вас са известни мерките, които трябваше да взема в 1933 год., още в началото на нашето управление. Когато видях, че те искат да ни поставят въжето на врата, напуснахме Обществото на народите, както и Конференцията за разоръжаването. Разбира се, продължих нашето въоръжение още по-усилено. През месец март 1934 година издадох заповед нашата армия да бъде увеличена в троен размер.

Започна след това интернационалната борба против нас, водена с всички средства, както вътрешно, така и външно: опити за създаване революционни заговори в Райха и пълна блокада външно. Това беше винаги придружено с предсказанието, че ако не пропаднем политически, ще се разгромим стопански.

Международни комплоти

Не ми е известно колко души тогава се молеха, ако въобще вярваха в Бога - да ни даде Бог лоша реколта, или да се провалят мерките, предприемани от нас за отстраняването на безработицата. Те бяха така хипнотизирани от това си желание, че сами си внушаваха осъществяването му. Те си казваха: „иначе не може да бъде: в стопанско отношение трябва да се провалят.“ Казваха си всичко това толкова продължително, докато най-после го повярваха. Те описваха, даже в най-големи подробности, как ще се развият отделните фази на провалянето. Освен това, доказваше се с положителност, че германският народ все повече и повече се отдръпва от мене, че постепенно съм оставал сам, докато неочаквано дойдоха нови избори, от които излезе, че вместо 94%, зад мен стоят 98% от избирателите.

Естествено, те бяха крайно огорчени и разсърдени от едно подобно развитие на нещата и започнаха тогава най-сериозни опити от тяхна страна да ни поставят на тъмно. Това даде същите резултати. Драги съмишленици, както и всички подобни опити, правени във вътрешността на държавата, са добре известни вам от годините 1925-та, 1926-та и прочее. Тогава **започна комплотът на всички, политически партии против националсоциализма**. Уловиха се ръка за ръка всички, от ляво на дясно, събраха се най-големите крайности: едрите капиталисти със социалистите от интернационалните издания; борсовите спекуланти се уловиха ръка за ръка с марксистите и всички заедно се опълчиха против омразния им националсоциализъм.

Трябваше да бъдем твърди, да се стегнем и да поемем борбата.

Същото становище заех и в борбата с външните противници. Всеки подобен комплот и всеки опит чрез договори и споразумения да се мобилизират други държави против нас, имаше за резултат ново засилване на нашите въоръжения. Бях твърдо решен да оставя работата да стигне до крайност. Едновременно с това, неотклонно продължаваше борбата, която имаше за крайна цел премахването на Версайския договор. Защото, драги партийни съмишленици, именно, това трябваше да направя, ако не исках да мина пред вас за лъжец. Та за какво, собствено, се борехме? Когато се явихме в 1920 и 1921 г., нали нашата програма гласеше: премахване на Версайския договор. Невъзможно ми беше да кажа изведнъж: „нека изоставим това“. Решен бях да освободя Германия. Борбата провеждах постепенно. Истинската ми цел беше да запазя мира. От многобройните събрания и публикации на вас са добре известни моите разбирания за външната политика, които застъпвах тогава: исках да създам тесни политически връзки с Англия, защото считах, че германските раси трябва да вървят заедно.

Предупреждението от Саарбюркен

Същите отношения исках да постигна и с Италия, мислих същото и за Япония, като за велика сила, чиито интереси бяха успоредни с нашите. Колкото

се отнасяше до **Италия**, опитът излезе сполучлив, благодарение гениалната дейност на онази личност, която основа фашизма и която трябваше да издържи същите борби в страната си, каквито ние, националсоциалистите, преживяхме в Германия.

Най-после, постигнах същото и с Япония. За съжаление, въпреки желанието ми, с Англия нямаме успех. Вината не беше наша, напротив, до последния момент, даже няколко дни преди избухването на войната, се опитах отново да осъществя първоначалната си цел във външната политика. Направих тогава на английския посланик най-обширни предложения. Но всичко беше напразно. Още тогава разбрах, че заинтересувани спекуланти, не възпрепятствани от никого, подклаждаха война от години. Не можеше да има и най-малкото съмнение, че един ден британският народ ще избухне със злоба и ожесточение против Германия, когато обратно - германският народ не чувстваше никаква омраза към Англия. Предупредих за това още в 1938-1939 година и най-после в речта си, произнесена в Саарбюркен, изрично подчертах, че така. не може да върви и че ако Англия продължи да провежда насъскванията срещу нас, ще се видя принуден да противопоставя на всичко това германската пропаганда. Най-после стигна се до там, че въпросът не беше вече, дали въобще ще бъде възможно да се избегне войната, а дали ще може тя да се отложи за още една, две или три години и то срещу тежки унижения за Германия. Трябва да разберете, драги партийни съмишленици, че от момента, когато ми стана ясно, че Англия иска само да печели време и че тя е решена да води война на всяка цена, което изрично се установи от изявленията на британските държавници. От точно този момент аз имах само едно единствено желание: щом като са се решили да ни обявят война, дано го направят, докато съм жив.

Защото знам, че тя ще бъде най-упоритата борба, която е била налагана някога на германския народ. При това, **считам себе си не само за най-упорития човек, какъвто германският народ от десетилетия, а, може би и от векове е имал**, но още и за такъв, който се радва на най-голям авторитет. А, преди всичко, аз вярвам в моя успех, вярвам безусловно. Убеден съм твърдо, че тази война не ще се различава нито на косъм от борбата, която извоювах по-рано вътре в Германия. Убеден съм, че Провидението ме е упътвало до сега и ме е запазило от всички опасности, само и само да ме остави да ръководя тази борба на германския народ

И най-после още нещо: аз участвах в Световната война и се числя към онези, които тогава бяха излъгани в успеха. Поради това, моето непоколебимо решение е сегашната борба да не завърши, както тогава.

Когато говорих миналата година пред вас, тогава бяхме приключили с първата част от войната. За 18 дни нашата войска победи Полша. Съществуваше убеждението, че войната ще продължи шест, осем или десет месеца и си казваха: „война с решителни постижения не е вече възможна, в най-благоприятния

случай ще се стигне до един вид позиционна война! На Изток ще се издигне фронт, който постепенно ще доведе Германия до пълно изтощение. До тогава Западът ще се въоръжава, ще дойде лятото на 1940 година, когато ще се настъпи от Белгия и Холандия до границата на Рур, а след това постепенно ще се покори цяла Германия”.

Те вярваха в някакъв германски блъф

Така си представяха положението. Освен това се вярваше, че само след няколко седмици - това го чухме от много места - в Германия ще избухне революция. Най-после, те нямаха представа за размера на нашите въоръжения и вярваха, че аз също така блъфирам, както блъфираха те от няколко години. Те не можеха да си представят, че е възможно някой да върши това, което твърди. Поради това те бяха убедени, че сегашната война ще бъде много лека за тях.

Както казах, преди една година Полша беше победена. Това беше първото объркване на техните сметки. На 8 ноември 1939 г. аз изтъкнах този наш голям успех.

Днес, една година по-късно, мога да съобщя за нови големи успехи. Тяхното значение може да прецени онзи, който сам е бил войник през Световната война. Такъв човек разбира най-добре, какво значи в няколко седмици да се победи не само целият Запад, но да се сложи ръка на Норвегия, чак до Нордкап, така че днес германският фронт да се простира от Керкенез до испанската граница.

Тогава се разбиха всичките надежди на британските подстрекатели. А те си представяха положението така хубаво - войната ще се води в периферията, на германците ще се прережат жизнените артерии, а след това, постепенно, ще бъдат задушени. Стана тъкмо обратното. Същият този континент, след като се опомни, постепенно се мобилизира против общия враг на Европа.

Само за няколко месеца Германия действително върна свободата на този континент. Английският опит да се „балканизира“ Европа - британските държавници нека си вземат добра бележка от това - е приключен и завършен. Англия искаше да дезорганизира Европа - Германия и Италия ще организират Европа!

Декларацията на Англия, че войната продължава, за мен е без всякакво значение. Тя ще продължи до тогава, докогато ние я завършим!

Че ще я завършим, в това можете да бъдете напълно уверени.

И вярвайте ми, нашата победа ще сложи край на войната.

Положително е едно, че ако на 1 януари тази година бях заявил на англичаните:, През февруари ще развалим плановете ви за Норвегия и не вие, а Германия ще се настани там, през лятото на тази година не ще бъдете и не ще можете да дойдете в Холандия, защото ние ще я окупираме; също така през това лято не ще настъпите през Белгия за германската граница, но ние ще дойдем у

вас” - и ако, най-накрая, бях заявил: през идващото лято Франция вече няма да съществува - всички биха извикали: “той е луд!”

Поради това, днес ще се въздържа и няма да пророкувам.

Досегашните жертви

Пред германския народ ще направя следните изявления:

Водената до сега война даде следните резултати:

Колкото и да са тежки жертвите, които отделните германски семейства трябваше да дадат, войната не е нанесла почти никакви поражения върху германското народно стопанство. Общо жертвите в хора не са даже толкова големи, колкото във войната през годините 1870 и 1871.

... Да, те са едва малко повече от половината. Поради това не се оправдаха личните ни пресмятания относно нуждата от предвиденото колосално число войски, включени в изчисленията като резерви за попълването на предвижданите загуби и които резерви останаха непокътнати, защото не се яви нужда от тях. Вследствие на това, разпуснахме много от по-възрастните служещи войници и въпреки това, можем да засилим войската с младежи от младите набори. Днес германската армия е съвсем друга и не изглежда така, както беше през Световната война. Преди няколко дни се завърнах от едно пътуване из Франция и Белгия и като стар войник от Световната война, трябва да призная, че нашата войска изглежда великолепно, без разлика дали е пехота, авиация, флота или щурмови отряди. Техният вид е отличен и не може да се направи никакво сравнение с армията от 1914 и 1915 година.

За тази война предварително положих такива всестранни грижи, каквито не са били полагани, за никоя от предишните ни войни; всичко това беше щедро възнаградено. Направените материални жертви в сегашната война са съвършено незначителни. Изразходваните муниции в сраженията не представляват даже и една част от нашето месечно производство.

Резервите ни във военни материали стигнаха до такива колосални размери, че се видях принуден да преустановя производството на известен вид муниции, понеже нямаме никаква възможност по-нататък къде да ги складираме.

Вместо това, наредих да се засили производството на друг вид оръжия, с каквито трябва да станем особено силни. Вие чувате заплахите на противниците ни и това, което произвеждат. Австралия, при едно население от шест-седем милиона, включително и негрите от племето Буш, произвежда осем пъти повече аероплани от Германия!

Канада има девет милиона население, но, въпреки това, тя произвежда дванадесет пъти повече аероплани, отколкото Германия! Що се отнася до американското производство, то не може да се изрази даже и с астрономически

цифри. В, това отношение не бих желал да им бъде конкурент. Едно, обаче, мога да ви гарантирам:

Капацитетът на германското производство е най-високият в света и никога няма да го понижим, защото сме в положение да мобилизираме силите на почти цяла Европа и че в индустриално отношение вече го правя, това можете спокойно да ми вярвате.

Материалното ни въоръжение, поради това, е колосално и то започва да расте едва от сега нататък. Когато в продължение на години подготвяхме индустриалната мобилизация, на вас ви беше известно, че масовото производство започва след една или една и половина година. Именно такъв е случаят сега с нас.

В заключение ще ви кажа само едно: ние сме подготвени за предстоящото бъдеще така добре, както не е било това никога по-рано. Че нашата военна сила използва всеки изминат ден, това го знае всеки, който е бил войник. Не оставяме загубен нито един ден. И знайте, че нашият военен инструмент, който е пръв в света, ще бъде непрекъснато грижливо гледан и подобряван.

Спрямо Англия ние ще постигнем същите резултати, каквито вече постигнахме до сега.

И когато настъпи часът на великото изпитание, надявам се да стигна повторно до същите резултати, каквито имаме вече зад нас. Приготвили сме всичко най-основно, за да можем след това да действаме бързо и смело. И ще настъпи моментът, в който господата, които с приказки отново завладяват света, ще трябва отново да преклонят оръжието си. Ще видим тогава, кой по-добре е използвал изминатите месеци - ние или другите.

Във всеки случай Германия е достатъчно силна, за да застане срещу всяка коалиция в света. Няма съюзени сили, които могат да се сравняват с нашата военна мощ.

В стопанско отношение дългите приготовления, започнати още в мирно време, напълно се възнаградиха - четиригодишният план, който продължихме за още четири години ни даде големи резерви. Англичаните знаят това добре, иначе не биха го проклинали така жестоко. Той ще ни направи независими от задушаването на каквато и да е блокада. Ще видим, освен това, след няколко месеци, кой ще бъде блокираният - ние или другите.

Предполагам, че им е минало желанието да лъжат за известни работи. Господин Чърчил преди осем или шест месеца заяви: "В един само месец потопихме 50% от техните подводници" - следващия месец не можеше да твърди, че пак са потопили 50%, защото в такъв случай нямаше да ни остане нито една подводница.

Следващият месец бяха само 30%. Един месец по-късно трябваше да признае, че не са и 20%, а само 10%. Сега този безподобен лъжец в световната история започна да се съгласява, че както изглеждало, броят на нашите подводници бил по-голям, отколкото преди. Дали са повече? - Това поне той може да ми вярва! Ние ще им дадем да разберат на тези международни капиталистически лъжци! И ще го доживеем. Един прекрасен ден Чърчил няма да го има, но германски подводници ще има все повече и повече.

След като спорът стана безсмислен, този гениален стратег, какъвто втори до сега не се е раждал, се залови с въздушната война. И наистина, идеята на мистър Чърчил беше гениална - да се залови именно за оръжието, с което Англия, в сравнение с нас, е най-слаба и да започне въздушната война. Известно ви е, че в продължение на ред години аз предлагам на света забрана на въздушните бомбардировки, особено срещу градското население. Англия обаче, предвиждайки предстоящото развитие на работите, отхвърли предложението ми. Добре! Въпреки това, аз не позволих сегашната война да се води против гражданското население. При сраженията в Полша не допуснах да се извършат нападения над полските градове, още повече, че нощем прицелването върху отделните обекти не може да бъде точно. Разреших, при важни случаи, да се напада само денем и то изключително за военни цели. Направих същото в Норвегия. Същото стана в Холандия, Белгия и Франция. Тогава на господин Чърчил неочаквано му хрумна, тъй като английските самолети не смееха въобще да летят над германските земи, да атакува германското цивилно население нощно време. Познато ви е моето търпение, драги партийни съмишленици. Наблюдавах това една седмица. Хвърлиха бомби върху мирното население при Рейн, а след това във Вестфалия. Търпях още 14 дни и си мислех: този човек е луд. Започва борба, в резултат на която Англия може да бъде напълно унищожена! След свършването на войната на Запад още веднъж протегнах ръка на Англия. Бях най-безобразно изруган и оплют. Господин Халифакс³³ се държа като някой умопобъркан. Засилиха се въздушните нападения. Аз продължавах да чакам. Трябва да призная, че ми стана тягостно, защото мнозина започнаха да идват при мен и да ме питат; „До кога ще чакате още? Те сами няма никога да спрат!“

Чаках повече от три месеца и естествено е, че един ден дадох нужната заповед, поех и тази борба! И то с решителност, с каквато започвам да водя всяка борба - до край! Искаха борбата - ще я имат! Смятаха чрез въздушна война да унищожат Германия. Ще им покажа сега, кой ще бъде унищоженият. Английският народ, когото съжалявам, нека поблагодари за всичко това на великия престъпник Чърчил.

³³ Халифакс, Едуард Фредерик Линдли Уд, граф (1881-1959), британски политик. Генерал-губернатор и вицекрал на Индия. Халифакс поема длъжността външен министър след оставката на Антъни Идън. Като член на правителството, начело с Невил Чембърлейн посещава Германия и се среща с Хитлер. По време на Втората световна война е посланик на Великобритания в САЩ.

Със започването на въздушната война г-н Чърчил извърши най-голямото военно безумие, което никога държавник или пълководец е правил. Той иска да се бори с оръжие, с което, именно, е най-слаб. Но и да води борбата от позиции, които, след настанияването ни от Дронтхаим до Брест и географска гледна точка, са лоши. Това е най-слабата позиция, която въобще Англия може да има. Ще издържим и тази борба. Съжалявам само, че и от наша страна ще трябва да се дадат жертви, но аз познавам националсоциалистическа Германия. Само г-н Чърчил не я познава и там е съществената разлика. Той се надява да съкруши германския народ чрез въздушна война, а забравя, че сега пред него стои една съвсем друга Германия.

Сега вече никакъв компромис

За нас е ясно, че едно примирие понастоящем би било действително само временно примирие. Те се надяват, че след няколко години аз, може би, не ще бъда повече начело на Райха и тогава да започнат отново войната. Поради това, моето неотменно решение е: да доведе борбата до един окончателен край. Както в борбата ми, като националсоциалист за Германия аз отблъснах всякакъв компромис, също така и днес отхвърлям всякакъв компромис. Толкова пъти им протегнах ръка - всичко беше напразно. Искане война - имат я сега! Германският народ ще изведе и тази война до край. Трябва веднъж завинаги да се отстрани опасността, щото след една, две или три години на крайно напрежение, всичко това отново да започне. Германският народ иска, най-после, да има мир и то мир, който да му позволи свободно да се отдаде на работа, като на международните безделници бъде отнета възможността да насъскват другите народи против нас. Разбира се, че за такива хора войната доставя най-големите печалби.

Няма причини да водя война поради никакви материални интереси. За нас тя е само печална. На нас - на германския народ и на цялата ни общност - войната отнема много време и работна сила. Не притежавам акции от никой завод за амуниции и от тази война не ще имам никаква печалба. Бих бил щастлив да започнем отново работата си и да работя за моя германски народ така, както работих по-рано. Но тези интернационални разбойници са едновременно и най-големите спекуланти с муниции - фабриките са техни и те правят гешефтите. Това са същите хора, каквито ги имаше и по-рано у нас, в Германия. С такива хора е възможно да се разправяме само по един начин: Едната страна трябва да се премахне - при каквито и да са обстоятелства, това не ще бъде Германия.

Ако обаче, тази Германия днес проявява друго поведение, това е, защото националсоциализмът издигна отново германския народ. Той създаде духовните, моралните, а също и материалните предпоставки за невиданите победи на войската на нашия млад Райх.

Всеки войник знае и трябва да знае, че армиите, които днес маршируват под нашето знаме, са революционните армии на Третия Райх. В сърцата им не е както

някога, само вярата в Германия, сега сърцата им са изпълнени с вяра в една Германия, каквато си я представляваме в бъдещето и за която дълго време се борихме - с вяра в един по-добър Райх, в който възвишените цели на нашето национално и социално Движение ще бъдат осъществени.

Че днес имаме такава една Германия, това трябва да благодарим на онези, които тръгнаха в 1923 година и преди всичко на онези, които първи паднаха като кървава жертва на Движението.

Тези шестнадесет убити представляват нещо много по-ценно и не са само шестнадесет мъртви. Те са възвишените свидетели за новото възкресение на Германия. Тяхната жертва е още по-значителна, като се вземе предвид, че всичко станало от тогава до днес, те са виждали само като една бледна фантазия. Безспорно е, че те действаха с една безгранична любов към Германия, защото, **който тогава дръзнеше да се присъедини към Движението, за него можеше само да се каже: Сега можеш да се простиш с всичко останало, ти ще бъдеш осмиван, подигравай и преследван. Бъди готов да останеш и без хляб, защото от всякъде ще те изгонят**, за тебе повече от сигурно е, че не остава нищо друго, освен, може би, собствената ти смърт.

Но ти виждаш пред себе си това, за което ние всички се борим - една нова Германия - Германия на честта, която ние ще изградим, която ще осигури насъщния хляб на своите синове и ще заеме онова положение в света, което и' съответства въз основа на числеността на нашия народ, на историческото минало и на нашата предишна, сегашна и бъдеща стойност.

Това е, за което тези хора се присъединиха към нас. Мнозина от тях чувстваха това несъзнателно - те бяха незначителни хора. **Ние бяхме отблягвани от всичко онова, което се наричаше интелигенция и висше гражданство.** Толкова бяхме пренебрегвани, че по-голямата част от тези, които влизаха в нашите редове, бяха съвсем незначителни хора. Те, може би, нямаха и никаква представа за онова, което може да стане някога.

Знаеха само едно - един ден ще бъде по добре, че някога ще се изгради един Райх и в този Райх ще се осъществи онова, което също и нашите противници прозираха дълбоко в себе си, без да са в състояние да схванат, че като се върви по техния път, никога не би могло да се осъществи.

За това влязоха тези хора в Движението и за това тези шестнадесет дадоха живота си!

Бяха шестнадесет, както можеха също така да бъдат петстотин или пет хиляди и никой от тях не се оплака. Също и ранените не измениха на нашето дело. Напротив, след това ранените станаха истински партийни другари и още по-фанатични, отколкото по-рано.

Те се лъжат!

Тези шестнадесет бяха последвани от други стотици, както у нас, така и извън границите на Райха. В продължение на години, почти цяло десетилетие, това беше цяла редица от мъченици, най-много в Остмарк (Австрия) и в Судетската област. Защото там, именно, борбата беше най-безнадеждна. Можеха ли тези дребни хорица да предчувстват вървежа на историята, както в действителност се разви? Как можеха да предвидят чудото, че, след петнадесет или двадесет години, те ще бъдат тържествено включени в един славен Райх ? и въпреки това, те се бореха с вяра в душата и без да подозират ни най-малко, че това ще стане още докато са живи. Всичко това започна на 8 и 9 ноември 1923 година. Поради това **честваме паметта на тези мъже** и то с още по-голяма трогателност днес, отколкото тогава, защото те носеха едновременно в сърцата си позора от крушението през 1918 и 1919 години. Този позор ги разяждаше и разсипваше. Много често бяхме заедно и винаги ни гореше една и съща мисъл: станалото в нашата история трябва да се поправи, това не може да продължи и не може да остане така, защото би опозорило навеки германския народ. Ние ще премахнем всичко това от нашата история, ще измием това петно! Ще издигнем Германия отново силна, могъща и велика. Така или иначе, Германия трябва отново да възкръсне.

В този дух се борихме тогава.

С този дух паднаха те.

В този дух, именно, водихме борбата по-нататък.

С този дух ние стоим днес тук, пред другия свят и ще осъществим това, за което те някога дадоха живота си.

Враговете вярват, че ще унищожат Германия.

Мамят се!

Едва след борбата ще възкръсне истинската Германия!

Водач и работници - на бойния фронт за Нов Ред

Реч, произнесена на 10 декември 1940 г. пред работниците от заводите на оръжейната индустрия в Берлин

Сънародници и сънароднички!

Скъпи германски работници!

Сега говоря твърде рядко, защото, първо, разполагам с малко време и второ, защото считам, че в сегашното време е по-добре да се действа, отколкото да се приказва.

Преживяваме борба, която не се води само за постигането на победа от едната или другата страна. **Това е борба на два свята**, застанали един срещу друг.

Ще се опитам съвсем на кратко, доколкото времето позволява, да разгледам дълбоките причини на сегашната борба. Моят преглед ще обхване само Западна Европа.

Народите, за които се отнася въпросът – 85 милиона германци, 46 милиона англичани, 45 милиона италианци и около 37 милиона французи – съставят

ядрото на държавите, които бяха застанали, или продължават още да стоят, една срещу друга. Като сравним жизнените условия за съществуване на тези народи, получаваме следните резултати:

46 милиона англичани владеят и управляват територии с пространство 40 милиона кв. километра от света;

37 милиона французи владеят и управляват земи кръгло около 10 милиона кв. километра;

45 милиона италианци, -ако се говори за използвана площ, имат всичко пространство от едва половин милион кв. километра;

85 милиона германци, като основа за тяхното съществуване, разполагат едва с 600 000 кв. километра и то след предварително разрастване на земята от населението.

Значи: 85 милиона германци разполагат всичко с 600 000 кв. километра земя, върху която те трябва да развият живота си, а 46 милиона англичани – с 40 милиона кв. километра за същата цел.

Всичко това е човешко дело

Разпределението на земята, драги съратници, не е направено нито от Провидението, нито от Бога. Разпределението са направили хората и то, в най-съществената му част, през последните 300 години – за съжаление тогава, когато германският народ беше вътрешно разпокъсан и свършено слаб.

След приключването на Тридесетгодишната война с мира в Мюнстер, нашият германски народ, окончателно разпокъсан на стотина малки държавици, изхаби силите си във вътрешни борби. **Князе, князчета, крале и духовници поддържаха разпокъсаността на нашия народ** и когато изглеждаше, че това изключително династическо разложение на германския народ най-после ще се свърши, **се явиха политическите партии и новите светогледи, които продължиха това, което беше започнато от по-рано.** Именно, в онова време, когато земите на света се разпределяха, най-способният народ в Западна Европа хабеше силите си в нескончаеми вътрешни борби.

Така се създаде английската империя

Не чрез договори или взаимно обвързващи споразумения, а изключително **чрез сила**, Англия изгради своята колосална империя.

Друг народ, който при подялбата на света остана с празни ръце, изстрадал и изживял същата съдба като нас, е италианският народ. Вътрешно разпокъсан и раздробен на безброй малки държави и той изхаби всичките си сили в междоусобни войни, като дори не беше в състояние да запази неоспоримото си естествено положение в Средиземно море. Така тези два силни народи останаха без каквито и да са връзки с останалия свят.

Може би ще се възрази: всичко това от решаващо значение ли е? Трябва да знаете, драги мои другари, че човек не може да живее от фрази и теории, а от произведенията и суровите материали, които той, чрез своя труд, ще добие от земята – само това той може да преработи и от това ще се изхрани.

Ако земята, която е основата на неговото съществуване, дава малко, животът му ще бъде оскъден. В живота на отделните народи виждаме, че плодородните области създават по-добри условия за живот, отколкото неплодородните. В единия случай имаме цветущи села, а в другия – бедни колиби. Само с теории и воля за работа не може да се изравни положението на живущите сред плодородни житни полета с това на заселилите се из каменисти баири.

Разум или сила?

И така, виждаме, че първата предпоставка за сегашните недоразумения е било несправедливото разпределение на света. Съвършено естествено е, че положението изобщо се развива по същия начин, както това става във вътрешния живот на народите. Както там разумът трябва да уреди крайно обтегнатите отношения между богати и бедни и ако чрез разум не се постигнат резултати, тогава следва да се приложи сила, също така и в международния живот на народите не може един от тях да иска всичко за себе си и да не оставя нищо за другите.

Предопределението не е поставило човека в света, за да претендира да притежава четиридесети или осемдесети пъти повече от това, което се полага на другия. Или той е разумен и се съгласява за едно разумно разпределение на богатата, или потиснатият и смазаният си взема сам това, което му се полага. Едно и също е положението, както във вътрешния, така и във външния живот на народите.

Голямата задача за вътрешния живот

Пред мен беше поставена голямата задача за вътрешното съотношение на народа. Опитах се, чрез позив към разума, да постигна разрешаването на този проблем, т. е. призовах разсъдъка на всички да сътрудничат за премахването на големите недоразумения – да се хвърли мост над пропастта, която разделя богатството, от една страна, с крайната бедност, от друга. Съзнавайки, че един подобен процес не може да се завърши от днес за утре, считах, че винаги е по-добре крайно отдалечените една от друга социални класи да бъдат постепенно сближавани, отколкото желаното разрешаване да се постигне чрез сила.

Никаква милостиня, а права

Всеки има неоспоримо право за живот. Поради това, е недопустимо един народ да твърди, че той на драго сърце е съгласен да остави и другите народи да живеят като него. Същността на истинския социалистически ред се състои,

именно, в това, да се грижи не за даване милостиня, а за възстановяване на правото.

В случая работата не се състои в това, щото на народите, останали незадоволени при разпределянето на света, да се даде милостиня по благоволенията на другите, а както е и в нормалния живот на човечеството: народите да получат своето право. Предявяването правата за живот не е молба за милостиня, а неоспоримо право, дадено всекиму.

Правото за живот е неразривно свързано с предявяване правото за земя, която единствено може да поддържа живота. Народите са воювали, когато са се виждали заплашени от задушване. Те са съзнавали, че когато не им е оставало нищо друго, освен борбата, кървавите жертви за тях са били за предпочитане, отколкото постепенното умиране.

Двете искания на нашата революция

При започването на нашата националсоциалистическа революция през 1933 година, ние поставихме две искания: първото от тях беше националното обединение на германския народ, съзнавайки, че без такова едно обединение, силите за предявяването и прокарването на наложителните германски искания не биха могли да бъдат мобилизирани. Известно ви е положението, в което се намирахме преди осем години: нашият народ тогава беше пред пълна катастрофа.

Седем милиона безработни, около 6¹/₂ милиона временно работещи, стопанството ни пред пълно разпадане, земеделието пред разгром, търговия и занаяти замрели, корабоплаване – спряно.

Работата беше стигнала до там, че можеше от по-рано да се изчислява, кога седемте милиона безработни ще нараснат на 8, 9 и 10 милиона.

Постепенно настъпваше положението, при което числото на работещите ставаше все по-малко, като – обратно – това на безработните, които трябваше да бъдат издържани, постоянно се увеличаваше, т. е. и за тези, които работеха, резултатът от техния труд постепенно намаляваше, защото, по необходимост, всеки работещ трябваше да изхранва по един безработен – безразлично дали това ставаше чрез социално законодателство или с милостиня. Когато един работещ трябва да поддържа и изхранва един безработен, естествено е, че на края няма да стигне за никого от двамата. Така че, след известно време, общите условия за живот щяха да станат невъзможни, най-подходящи за умиране.

Същността на националното обединение

За нас националното обединение беше едно от главните условия, чрез които трябваше отново да се организира целокупната германска сила и да се покажат на германския народ нейните размери: последният да създаде отново своята мощ

и чрез нея да бъде готов да схване изискванията, налагани от неговия живот, които да предяви и прокара след това.

Възражения от дясно...

Вярвах да постигна националното обединение, като апелирам към разума на другите. Знам, че навсякъде това няма успех. По време на моята почти петнадесетгодишна борба, аз бях атакуван и от двете страни. Едните ме упрекваха: „Слушай нас, интелигенцията, които принадлежим към горния слой; ти искаш да ни смъкнеш и приравниш с другите! Това е невъзможно. Ние сме образовани, а освен това, имаме известно състояние и култура; ние не можем да тръгнем по този път“. Убеждаването на тези хора беше невъзможно: и днес има такива, които не могат да бъдат убедени.

Обаче, останалите, чийто брой ставаше все по-голям, схванаха, че при разпокъсаността на народния организъм, безусловно ще загинат всички съсловия.

... ОТ ЛЯВО

Разбира се, че също бях атакуван и от другата страна. Тя казваше: „ние сме класово осъзнати!“ Аз, обаче, трябваше да възприема становището, че в сегашното време не може да се правят опити. По-просто би било да се обезглави интелигенцията до известна степен. Подобен начин на действие можеше лесно да се прокара, обаче трябваше да се чакат петдесет или сто години, докато същата израсне отново, а загубата на това време би значила: загиването на народния организъм.

Защото: как би могъл въобще да съществува нашият народ с неговите 140 души на квадратен километър, ако той не вложи и последните си душевни и телесни сили в своята земя, за да изтръгне от нея това, което му е необходимо, за да живее?!

Именно, там е разликата между нас и другите.

В Канада, например, на човек се пада един квадратен километър; в други земи същото пространство на шест, седем, осем или десет души. Но, скъпи съратници, земята не бива да се стопанисва така глупаво, че да не може да ни изхрани. У нас са 140 души на квадратен километър.

Другите не са в състояние с един квадратен километър да изхранят десет души, а ние трябва да поддържаеме със същото пространство земя 140 души.

Тази е задачата, която ни беше поставена. Поради това, през 1933 год. аз възприех позицията: ние трябва, следователно ние ще разрешим задачата.

Разбира се, това не беше лесна работа и всичко не можеше да се извърши веднага. Хората са продукт на тяхното възпитание, а за съжаление, то започва още при тяхното раждане.

Всяко пеленаче е било повивано по различен начин и ето, че след като това е било вършено в продължение на векове, неочаквано идва някой и казва:

„Ще разговоря детето от всички негови завивки, за да излезе на яве ядрото; то е едно и също у всички; изградили сте различието само външно. Вътрешно ядрото е еднакво при всички“.

Да се направи това, обаче, съвсем не е така просто. Всеки се противи да бъде изваден от досегашните си завивки; всеки иска да остане там, където е стигнал чрез възпитанието си. Но въпреки всичко, ние ще го постигнем! Нашето търпение е колосално.

Знам, че това, що се е вършило през две, три или пет столетия, не може да се отстрани за две, три или пет години: ние трябва да възстановим германската народна общност, ако въобще искаме да очакваме нещо от нашия народ. Че това е вярно, личи от факта, че против него се обявиха всички наши неприятели.

Националното ни обединение беше първото условие. То беше осъществено стъпка по стъпка и час по час. Известно ви е всичко, което трябваше да отстраняваме и постигнахме доста много за някакви шест или седем години. Какво представляваше тогава Германия!

Картина на разпокъсване

Напълно безпомощна и разпокъсана на партии, съсловия, класи, мирогледи и вери; на това отгоре, дойдоха и нашите „любезни приятели“, неродени в Германия, а нахлули от изток. Най-последно – стопанските разединения. И в заключение – държавните традиции; тук Прусия, там Бавария, там Вюртемберг – докато измъкнахме всекиму от ръката дребното знаменце и му казахме:

„Захвърли това и вземи в ръката си нашето общо знаме. Другите са го направили много по-рано – още преди триста години!“

Борбата против личното „аз“

Само при нас тогава всеки се разхождаше със своята особена кокарда в петелката на самото си, въобразявайки си, че с това допринася за изтъкването на неговото „аз“ и забравяйки, че неговото „аз“ е само частица от цялата общност и още, че ако тя загине, последицата ще бъде – националният погром. Постарах се да осъществя това наше национално искане; в това направление постигнах твърде много.

Изметохме много стар боклук от Германия. Развитието премина в други области на живота, където трябваше да разрушаваме стари традиции, станали скъпи за някои среди. Разбрахме, че мнозина държаха на старите си значки и знамена; на предишни институции и движения; на техните отживели класови предразсъдъци, класови съзнания, съсловна мнителност и пр. Разбрах го много добре, но всичко това трябваше да се премахне, както ще бъде отстранявано и за

в бъдеще. Нужна беше колосална работа, докато всичко се обедини в една общност и докато се прокара новото възпитание. Създаването на германската общност – това беше член първи от програмата за 1933 година.

Член втори от програмата: борба против Версай

Член втори от програмата гласеше: отстраняване на външния политически натиск, намерил изрази си във Версай, който едновременно спъваше националното единение на нашия национален организъм, забраняваше обединяването на големи части от нашия народ, а главно нашата собственост в другите части на света, с което бяха отнети германските колонии, или с други думи, член втори от програмата гласеше: борба против Версай.

Не може да се твърди, че това съм казал тогава за пръв път. Направих го скъпи другари, веднага след Световната война, като войник. Първият ми реферат беше против погрома, протест против Версайския договор и пожелание за ново изграждане на една силна германска държава. С това започнах. Постигнатото до днес не беше нещо ново, а съобразно с поставената още тогава цел.

Ето **първопричината на сегашната война**, която днес преживяваме. **Останалият свят не искаше нашето обединяване**, защото знаеше, че жизнените нужди на така създадените народни маси щяха да се осъществят. Те искаха Версайския диктат да се запази, защото в него виждаха един втори Вестфалски мир.

Но има още една причина. Американски наблюдатели и англичани са измислили за случая един чудесен израз. Те казват:

„Има два вида народи: такива, които имат, и такива, които нямат. Ние, англичаните, имаме 40 милиона квадратни километра; ние, американците, също имаме; французите – също; другите нямат нищо: те са голтаци; който няма, няма и да има; ще си остане такъв, какъвто си е; а който има, той нищо не дава“.

„Аз съм представител на голтаците!“

През целия си живот бях голтак. При родителите си няхах нищо. Сам себе си числя към голтаците и съм се борил винаги и само за тях. Застъпвах се за тях и затова се явих пред света като представител на голтаците.

Никога няма да призная някакво правно основание на другите върху това, което са заграбили със сила; в никакъв случай няма да допусна никакви правни претенции върху земите, които ни отнеха!

Интересно е да се разгледа животът на богатите. В англо-френския свят съществува **така наречената демокрация**. С други думи, там народът упражнява властта, следователно народът трябва да има също така възможностите да изразява своите мисли и желания. Обаче, при по-близко разглеждане на този проблем става ясно, че народът сам по себе си няма никакво убеждение и че последното, разбира се – както е това навсякъде – се създава

изкуствено. От решаващо значение тогава е: кой просвещава народа кой го възпитава?

А в действителност, **в тези страни управлява капиталът**, тоест: група от няколкостотин човека, които притежават несметни богатства и поради особената структура на техния държавен живот, са по-малко или повече независими.

Те казват: „тук имаме **свобода**“ и под това разбират преди всичко свободно стопанство, а под свободно стопанство разбират не само свободно придобиване на капитала, но преди всичко, неговото свободно използване.

Или: да бъдат свободни от всякакъв държавен, тоест народен контрол, както при придобиването, така и при използването на капитала. Това е, в същност, понятието за тяхната свобода.

Всичко това те наричат „свобода на печата“

Този капитал си създава свой печат и след това говорят за „свобода на печата“. В действителност, всеки вестник си има свой господар и този господар е винаги, който финансира вестника и е негов собственик. Господарят дирижира и дава истинския образ на вестника, а не редакторът; ако редакторът дръзне да пише противно на това, което е изгодно на господаря, той изхвърча от редакцията още на следния ден.

Този печат, който не е нищо друго, освен една безхарактерна и абсолютно подчинена на своя господар креатура, създава **общественото мнение**. Така мобилизираното от печата обществено мнение се разделя на партии. И там партиите се различават толкова малко помежду си, колкото се различаваха по-рано една от друга партиите у нас.

Вие знаете нашите стари политически партии – винаги беше едно и също. В Англия, в повечето случаи, работата се нарежда така, че фамилиите се разпределят в разните политически партии. Едно семейство членува в консервативната партия, друго в либералната, а трето в работническата. В действителност, те са събрани там, като членове на едно и също семейство, заедно и задружно решават това, което трябва да се направи и неотклонно го прокарват.

Гешефтът с „общественото мнение“

Вследствие на това, тяхната опозиция е винаги една и съща, защото по всички въпроси, при които опозицията трябва да се прояви, партиите са винаги съгласни помежду си. Всички те имат едно и също убеждение и съобразно с него, заедно с техните вестници, формират общественото мнение.

Тогава би трябвало да се предположи, че в страните на свободата и богатствата съществува невиждано благосъстояние за народа. Напротив – тъкмо обратното! Именно, **в техните държави, мизерията на широките народни маси е много по-голяма, отколкото другаде**. За пример ще посоча богатата Англия: в нейни ръце са 40 милиона квадратни километра, обаче сто милиона

колониални работници, поставени в най-мизерни условия за живот, както е например в Индия, трябва да работят само за изкарване на прехраната си. Тогава ще се предположи, че поне в самата Англия всеки отделен гражданин участва в това богатство – напротив:

В тази страна класовите различия са най-големите, каквито човек може да си представи. Сиромашия, невъобразима сиромашия от едната страна, и неизчислимо богатство от другата страна. Там не е разрешен никой проблем! Работниците на тази държава, която разполага с една шеста част от земното кълбо и която притежава подземните съкровища на цял свят, живеят наблъскани в мизерни бараки, а широката маса е облечена най-бедно.

Глад и излишество

В страната, в която би могло да има повече, отколкото е нужно, хляб и всички видове плодове, милионните долни класи нямат достатъчно средства поне веднъж да се нахранят, както трябва, а вечно гладуват. Хората, които знаят, как да създадат работа за цял свят, доживяха да се убедят в неспособността си да премахнат безработицата, дори в собствената си страна.

В продължение на десетилетия богатата Англия е имала винаги 2¹/₂ милиона безработни, милиардерска Америка 10 до 13 милиона, а Франция 600, 700 или 800 хиляди безработни.

Да, скъпи другари, какво би трябвало да кажем тогава за нас?

Но, разбира се: **в страните на така наречената демокрация, няма кой да се грижи за народа.** Там е важно съществуването на няколко фабриканти на демокрацията, тоест съществуването на неколкостотин едри капиталисти, собственици на фабрики, заводи и техните акции, които управляват народа. Широките народни маси не ги интересуват ни най-малко.

Те се интересуват за тях, толкова колкото се интересуваха и нашите буржоазни партии – само по време на изборите. След това, милионните народни маси бяха без всякакво значение за тях.

Късни признания

Да не забравяме и разликата във възпитанието. Не е ли смешно да слушаме, че един от английските лидери на работническата партия – комуто, като на опозиционер, официално се плаща от правителството – да казва: „След като се свърши войната, ще предприемем прокарването на известни социални реформи; преди всичко, тогава английските работници ще могат да пътуват“. Добре, че едва сега са се сетили, че пътуването не трябва да бъде възможно само за милионерите, но също и за народа“. Този проблем ние вече отдавна разрешихме.

Не, повярвайте ми, в тези държави – което е очевидно от целия им стопански строеж – **под булото на демокрацията царува невъзможният**

егоизъм на една сравнително малка клика, която не е нито контролирана, нито надзиравана от някого.

Разбираемо е тогава, че **англичанинът казва: „Не искаме да загине нашият свят“**. Той положително знае, че ние не заплашваме неговата империя. Но те си мислят друго:

„Ако идеите, които са станали популярни в Германия, не бъдат отстранени и унищожени, те ще обхванат също и нашия народ, а това е най-опасното“. Ето това, именно, те не искат.

А няма никак да навреди, ако това стане. Но и те са умствено така ограничени, както някога бяха мнозина у нас. Те биха останали на драго сърце при тяхното досегашно консервативно съществуване; не искат да се откъснат от него и не го крият. „Целият този метод, не ни подхожда“ – заявяват те.

Безкръвната революция

А каква е нашата метода, вие знаете, скъпи мои другари!

В Германия аз не разруших нищо. Действах винаги твърде предпазливо, защото както се изразих по-рано, аз вярвах, че ние не можем да си позволим лукса на разрушението. Моята гордост бе, че революцията от 1933 година се извърши, без да се счупи даже стъклото на един прозорец. И въпреки това, ние осъществихме колосални преобразования! Сега **ще ви, изложа някои от основните наши принципи:**

На първо място народът

В света на капиталистическата демокрация най-важният стопански принцип гласи: народът е даден за стопанството, а стопанството за капитала.

Ние обърнахме този принцип наопаки и казахме: **капиталът е за стопанството, а стопанството за народа! С други думи: преди всичко народът, а всичко друго е средство към целта.**

Когато едно стопанство не е в състояние да изхрани и облече един народ, тогава това стопанство е лошо, макар неколцина да твърдят обратното, а именно: че стопанството ни е добро и отлично, нашите дивиденди са блестящи. – с това съм съгласен!

Не ме интересуват дивидентите; в това отношение ние поставихме строги граници; тогава те веднага възразяват: „ето, на, виждате ли, вие тероризирате свободата!“

Да, безспорно, **ние тероризираме свободата, защото няма да допуснем, чрез нея да се използва общността.** Затова ако е нужно, ние съвсем ще я премахнем.

Като пример ще посоча, че английските капиталисти имат възможност да извличат от тяхната индустрия за въоръжаване 76, 80, 95, 140, дори 160%

дивиденди. Естествено е тогава, да мислят, че **ако германските методи се разпространят и победят, с всичко това е свършено завинаги.** В случая са напълно прави, защото такова едно положение аз никога не бих търпял.

Аз смятам, че 6% са достатъчни, дори от тези 6% ние вземаме половината; а за останалата половина трябва да ни се дадат доказателства, че са употребени в интереса на народната общност. Това значи: отделната личност няма право да разпорежда с това, което трябва да се отстъпи на народната общност. Ако тя разпорежда разумно с тази част – добре, ако не, тогава се намесва националсоциалистическата държава.

Друг пример: освен дивидентите, има още „възнаграждения за управителния съвет“. Може би ви е неизвестно, колко тежка е работата на такъв един управителен съвет! Веднъж в годината трябва да се извърши едно пътуване; трябва да се иде до гарата, да се заеме място в първа класа и да се отпътува за някъде. Към 11 – 12 часът трябва да се отиде, според обстоятелствата, в някаква канцелария и тогава там се прочита някакво изложение, което трябва да се изслуша. След като се прочете изложението, трябва да се изслушат също един-двама, които ще кажат нещо във връзка с това изложение. Естествено е, че това може да продължи до 1 или 2 часа. След два часа трябва да се стане и да се извърши обратното пътуване. Трябва пак да се пътува и то в първа класа. А след това, всеки от членовете на управителния съвет има пълното право да получи 60, 80 или 100 хиляди – същото беше по-рано и у нас – като обезщетение за неговия труд, защото човекът е изоставил работата си и трябва да му се плати за прекомерните усилия, положени от него.

Тези недепости ги премахнахме у нас, защото те не бяха нищо друго, освен прикриване на печалбите и преди всичко, подкуп; имайте предвид, че членове на управителните съвети бяха предимно господа депутатите – същото беше по-рано и у нас.

Всичко това е отменено. **Сега никой народен представител не може да бъде член в управителен съвет,** макар и да не му се плаща нищо. Всякакво възнаграждение под каквато и да е форма, е изключено. Обаче, в другите страни не е като у нас.

Те казват: „именно, за това нашите държави са свещени за нас“. Да, съгласен съм с тях, защото им се плаща! Но дали тези държави са свещени и за техните народи, това е съвсем друг въпрос. Мисля, че не може сериозно да се поддържа, че е нещо добро, един да се мъчи и работи цяла година и за всичко това да получи някаква оскъдна заплата, а друг само защото е пътувал с експреса, да му се броят големи суми. Такова едно положение е недостойно и недопустимо.

Освен това, **ние, националсоциалистите, сме против всякакви компромиси.** Ако днес някой, със своя гениален ум, изнамери нещо значително и чрез умствения си труд ни принесе съществена полза, за такава ние сме щедри, защото това е работата. Такава личност принася полза на всички.

Не ще допуснем да се живее по готовански в нашата общност. Ще имаме грижата постепенно да направим това невъзможно.

Два свята

Виждате, че бих могъл да продължа примерите до безкрай. Това са два свята, застанали един срещу друг. Прави са противниците ни, когато казват: „С националсоциалистическия свят никога не можем да се примирим“. Та как е възможно един умствено ограничен капиталист да заяви, че е съгласен с моите принципи: по-скоро дявол ще влезе в черква и ще се причести, отколкото такъв един капиталист да възприеме мислите, които за нас са неопровержима истина; ние, скъпи другари, за себе си ние вече сме разрешили този проблем.

Златопритежание и златен еталон

Подхвърля ни се и нещо друго. Поддържа се, че ние сме се борили за запазване златния стандарт на цените. Разбирам ги много добре, защото златото е в тях. Някога и ние имяхме злато, но те ни изнудиха и го ограбиха. Когато поех властта, не поради злоба се отдалечих от златото. И без това у нас нямаше никакво злато. За мен не беше никак трудно да осъществя разликата, защото: когато някой не притежава известна вещ, не е трудно да се раздели от нея. Ние няхмахме нито злато, нито девизи – в продължение на 15 години ние бяхме непрекъснато изнудвани.

Не, скъпи мои другари, това не беше никакво нещастие за мен. Строежът на нашето стопанство е съвсем друг.

Новата мярка за стойността: нашият труд

Според нас, златото не е никакъв ценен фактор, а само средство за угнетяване и властване над народите. Единствената надежда, която имам, когато дойдох на власт и с която се крепях, беше: трудолюбието и способността на германския народ и на германския работник, интелигентността на нашите изобретатели, на нашите инженери, техници, химици и пр. Градах бъдещето върху силата, която се съдържа в това наше стопанство.

Бях изправен пред простия въпрос: трябва ли да загинем, защото нямаме злато; трябва ли да се придържаме към едно заблуждение, което ни съсипва? Аз застъпих другото разбиране: ние нямаме злато, но имаме работна сила. Германската работна сила, това е нашето злато, нашият капитал: с този капитал аз ще смажа всяка друга сила в света.

Вие трябва да живеете в жилища, които следва да се изградят – значи, работникът трябва да ги изгради. Материалът за тях, суровинният материал, трябва също да се създаде чрез работа. Цялото наше стопанство аз изградих върху понятието „труд“. Ние разрешихме нашите проблеми, а чудното е,

скъпи другари, че пропаднаха, именно, капиталистическите държави с техните златни валути.

В цял свят днес е невъзможно да се продадат английски лири. Ако замериш някого с английска лира, той се пази да не бъде ударен от нея, когато, напротив, нашата марка, макар че зад нея няма никакво злато, остана стабилна. Защо? Да, скъпи другари, **нашата марка няма златно покритие, но зад нея стоите вие и вашият труд!**

Много по-скъпо и по-вярно от златото

Вие ми помогнахте да запазим марката стабилна. Германската монета, без златно покритие, днес е много по-ценна, отколкото самото злато, защото тя представлява нашето безспирно производство. За това трябва да се благодари на германския селянин, който работи от сутрин до късна вечер; това е резултат, постигнат от германския работник, който отдаде всичките си сили. И като по чудо, целият проблем беше разрешен.

Ако аз, драги мои приятели, преди 7 или 8 години бях заявил: след 6 – 7 години проблемът ще бъде: не какво да правим с безработните, а от къде да намерим работници – повтарям, ако бях казал подобно нещо, такова изявление щеше много да ми навреди, защото всички щяха да си помислят: той е полудял; с него е невъзможно да се говори, а камо ли да го следваме. За него не бива да се гласува: той е фантазъм. Днес всичко това е действителност и у нас въпросът е само един: има ли работна сила?

Благословията на труда.

Всичко това, скъпи другари, е благословията на труда. **Само работата създава нова работа; парите не създават работа. Само трудът създава ценности,** с които се възнаграждават онези, които искат отново да работят. **Това, което създава един, дава предпоставката за живота на друг, а с това и на неговото творчество.**

И ако успеем да мобилизираме работната мощ на нашия народ до най-висша степен, тогава и на отделната личност ще се паднат повече блага в живота. Неоспорим факт е, че ние включихме в стопанския производителен процес седем милиона безработни; други шест милиона полубезработни направихме постоянни работници; стигнахме дори до извънредни работни часове – и всичко това платено в брой само с нашата райхсмарка, която, докато траеше мирът, запази своята стойност и чиято покупателна сила ратионарирахме едва сега – през войната – и то не, за да я обезценим, а защото трябваше да поставим части от нашата индустрия в услуга на военното производство, за да можем с това успешно да поддържаме борбата за бъдещето на Германия.

Всичко това, драги мои сънародници, е **един нов свят, който ние изграждаме, свят на общ труд, свят на задружни усилия, но също така и свят на общи грижи и задължения.**

Не се зачудих, че в другите страни установяването на продоволствените дажби започна едва след два, три, пет, седем месеца, в известни случаи след година от започването на войната. Знайте, че това не стана случайно. Мнозина от вас, може би, останаха зачудени, че **купоните се появиха още в първия ден на войната**. Безспорно, скъпи другари, купонната система има две страни. Някой ще каже: нямаше ли да бъде по-разумно, ако за известни продукти се изоставеше тази система? Друг ще каже: какво значи това, само толкова и толкова грама кафе; така никой не получава достатъчно много; ако не бяха купоните, все някой щеше да получи повече! Съгласен съм, но именно това искахме да отстраним.

Не желаехме да допуснем, щото от най-важното за живота един да има повече, а друг – по-малко.

Има други предмети, например една ценна картина, която също така не всеки може да купи, макар и да има пари, поради простата причина, че нейният автор, да кажем Тициан, не е нарисувал толкова много картини. И без това, такива работи купуват малцина. Такива предмети може да се дадат всекиму, който е в състояние да ги заплати; той дава пари, които влизат в обращение. Но **когато се отнася до хранителни продукти, всеки трябва да има по равно.**

В другите страни се изчакваше. Там се питаха: трябва ли да се разпределя месото? Това беше първият тревожен сигнал, което значеше: ако имаш пари, пригответи се; купи си хладилник и скрий в него няколко килограма сланина. Или: трябва ли и кафето да се дава с купони? За случая, там имаха две различни мнения: трябва ли да се разпределя или не. В продължение на цял месец въпросът се разглежда във вестниците. Прононсираните егоисти – както това е в демокрациите – ще си кажат: значи, кафето ще се дава с купони; да си купя кафе, докато още има. Най-накрая, се въвежда дажба за кафе; но става тогава, когато вече няма никакво кафе. Това, именно, ние не искахме да допуснем.

Тази е причината, поради която през войната предварително въведохме тези ограничения, за да имат всички по равно. А ние не се шегуваме, когато някой дръзне да се противопостави на нашите наредби!

Сигурно е, обаче, драги мои сънародници, че обобщено всичко това, ние имаме една държава, която стопански и политически се ориентира по съвсем друг начин, а не като западните демокрации. Безспорно е, че **в тази държава народът е, който определя своето съществуване, както и линиите на своето поведение**. Осъществи се в действителност, щото в тази държава, необятните народни маси да бъдат вградени в най-широк размер преди всичко в Партията, именно, в онази колосална организация, която започва отдолу и обгръща милиони хора, с нейните милиони служители, всички хора от народа и се гради постепенно нагоре.

За пръв път в нашата германска история се създаде държава, в която, **при завземането на всички длъжности, са отстранени всякакви обществени предразсъдъци** и то не само в гражданския живот. Лично аз съм най-добрият

пример: не съм даже юрист, помислете си само, какво значи това! И въпреки всичко, аз водя.

Народен водач, произхожда от народа.

Ние постигнахме, щото в нашия обществен живот, **всички длъжности да бъдат заемани от лица, произлезли от народа** – ние имаме областни управители, които по-рано бяха земеделски работници, или прости шлосери. И не само това: прокарахме тези преобразования в държавата и там, където беше най-трудно – във войската.

Хиляди офицери, които по-рано бяха прости войници, днес напредват в службата си; и тук ние отстранихме всякакви препятствия.

Днес ние имаме генерали, които само преди 22 – 23 години бяха обикновени войници или подофицери, преодоляхме всички пречки от обществен характер.

Ние градим, преди всичко, живота на бъдещето. Известно ви е, че имаме безброй училища, като националполитическите възпитателни институти, училища Адолф Хитлер и пр. **В тези училища събираме даровити деца от широките народни маси, синове на работници и селяни, родителите, на които не могат да платят училищните такси, за да получат висше образование.** Те постъпват там постепенно, за да се изучат и след това да бъдат дадени в служба на държавата и Партията. След време те ще заемат най-високите държавни постове.

Не произхода, а способността е всичко.

С това дадохме всяка възможност за **изграждането на нашата държава, напълно отдолу нагоре.** Това е нашата цел, а също, скъпи другари, нека го призная – и нашата най-голяма радост в живота. Да се води борба за такъв идеал е нещо възвишено и толкова хубаво, че можем да кажем: Поставихме си една приказна, фантастична цел. Във въображението си виждаме една държава, в която занапред всяка длъжност ще се заема от най-способния, безразлично какъв е неговият произход. **Една държава, в която произходът е без значение, а всичко зависи от способността и трудолюбието.** Това е нашият идеал, за който работим и който застъпваме с целия си фанатизъм. За нас, заявявам ви откровено, това е нашето душевно блаженство – най-голямата радост, която може да ни бъде отсъдена на този свят.

Срещу този свят стои една друга картина, образът на друг свят. Идеалът на последния е вечната борба за пари, борба за капитал, борба за семейна собственост и борба за задоволяване егоизма на отделната личност; всичко друго е само средство към целта.

Това са двата свята, които днес са застанали един срещу друг.

Знам много добре, че ако в тази борба ние бъдем победени, това ще бъде не само край на нашата социалистическа дейност за строителство, но въобще край на германския народ. Без съсредоточаване на нашата сила, не е възможно да се изхранят всички тези хора. Днес за днес това е една маса от 120 до 130 милиона, от която само нашият германски народ е 85 милиона. Знаем това добре.

Вечната грижа за злато

Другият свят възразява: ако загубим борбата, нашата световна капиталистическа сграда ще рухне; събрахме златото, което сега стои струпано в зимниците ни и тогава то не ще има повече никаква стойност, защото, ако тези идеи се разпространят между народите – че народът е решаващият фактор, тогава? Значи, ние напразно сме купували нашето злато! Претенциите ни да владеем света не ще могат да бъдат поддържани повече. Народите ще отстранят финансовите династии и ще се предявят социални искания. И тогава ще последва крушението на света.

Разбирам добре и следните им изявления: Това ние искаме да възпрепятстваме и отстраним при всички възможни условия! – Защото те виждат, как става изграждането на нашия народ. Всичко това им е ясно. Само един пример: там е държава, която се управлява от един тънък слой богаташи; още от малки те пращат децата си в тяхното собствено училище, известния „Итън колеж“; в нашата страна това са училищата „Адолф Хитлер“ и националполитическите възпитателни институти.

Два свята! В единия случай това са децата на народа, а в другия – децата на паричната аристокрация и финансовите магнати. Там – само хора излезли от „Итън колеж“, а у нас – само мъжете от народа, могат да изпълняват някаква роля в държавния живот.

Това са два свята. Признават, че единият от тях трябва да загине! Или единият, или другият.

Ако трябва ние да загинем, с нас ще загине и германският народ. **Ако загине другият, убеден съм, че едва тогава народите ще успеят да се освободят, още повече че нашата борба не е отправена против отделния англичанин или французин. Против тях ние нямаме нищо.**

В продължение на години заявявах, че това е моята цел във външната политика. От тях ние нищо не искаме. Абсолютно нищо.

Когато започнаха войната, те не можеха да кажат: ще воюваме, защото германците искаха това и това от нас, а напротив, те заявиха: ще водим война, защото германската система не ни подхожда, защото се страхуваме, че тази система ще обхване и нашия народ! Ето за какво те водят и сегашната война.

Искаха отново да хвърлят народа ни в епохата на Версай и в онова неописуемо нещастие. Горчиво се лъжат!

Победа на напредъка

Щом като в тази война са поставени да се борят златото с труда, капиталът с народите и реакцията с напредъка на човечеството, то нека знаят, че трудът, народите и напредъкът ще спечелят победата. Също и цялата еврейска помощ нищо няма да им помогне.

Прозрях всичко това още преди години И какво исках аз от другия свят? Нищо освен правото за обединяването на германците и второ – да ни се върне онова, което ни беше отнето; нищо, което би представлявало загуба за другите народи. Колко пъти им протегнах ръка, веднага, след като поех властта! Нямах никакво желание за въоръжаване, защото, какво е въоръжаването? То поглъща голямо количество трудова сила! Именно, аз, който считам труда за най-решителния фактор, исках да използвам германската трудова сила за съвсем други цели. Вярвам, драги народни другари, по-рано да се е мълвяло между вас, че имам великолепни планове за моя народ.

Нашите цели на мира

Моята амбиция е да направя германския народ богат и да уредя германската земя. Желая да издигна стандарта на живота на отделния човек, да се сдобием с най-високата и най-хубавата култура. Искам, щото театърът да бъде достъпен за целия народ, а не само за горните „десет хиляди“, както е това в Англия и въобще цялата германска култура да бъде в услуга на народа.

Това са колосални планове, които имахме и за чието осъществяване ми беше нужна работна сила. Въоръжаването ми отне работника. Предложих ограничения на въоръженията, но те ми се присмяха. Не чух нищо друго освен „не!“ Предложих ограничение на отделните въоръжения – отхвърлиха го. Предложих въздушното оръжие въобще да бъде отстранено при воденето на войната – отхвърлиха го. Предложих хвърлянето на бомби да бъде ограничено – и това отблъснаха. Отговориха: „Това е, именно, с което ще ви наложим нашия режим“.

Но нека се знае, че не съм аз човекът, който оставя работата по средата: щом като е нужно да се браня, тогава аз ще се браня с необуздан фанатизъм.

Когато видях, че голямото германско въоръжение застави Англия да мобилизира същите личности, които и по-рано предизвикаха Световната война, разбрах, че ние ще трябва да воюваме още веднъж, тъй като противниците ни не искаха мир. Едно е съвсем ясно: какъв съм бил преди Световната война? Една неизвестна и непозната личност. Какъв бях през войната? Непознат обикновен войник и нямах никаква отговорност за Световната война. А кои са лицата, които днес ръководят Англия?

Старите призраци

Това са все същите, които и по-рано подбуждаха към война; същият Чърчил, който беше най-подлият подстрекател за война, умрелият недавна Чембърлейн, който и тогава, както и съвсем скоро, подклаждаше войната; и цялата тяхна компания, разбира се включително и народът, който вярва, че с йерихонски тръби ще може да победи народите: това са същите стари признаци, които сега отново оживяха.

Срещу тях въоръжих германският народ. А още и поради следното мое убеждение: Световната война прекарах като войник и много пъти преживях да бъда обстрелван от неприятеля, без да мога да му отвърна; преживях положението да бъда без муниции или да разполагам с недостатъчно количество от тях, и непрекъснато да бъда обстрелван. Цялата моя вяра в германския народ и неговото бъдеще аз си създадох тогава от познаването ми на германския войник – малкият обикновен мускетар. В моите очи той е бил винаги един голям герой.

Безспорно е, че и другите класи от народа направиха всичко възможно от тяхна страна. За онзи, който живееше у дома си в охолност и богатство, за него Германия изглеждаше много добре. Той можеше да се наслаждава на всичко: култура, удобен живот и пр.; можеше да се радва на германското изкуство и на разни други блага; можеше да пътува из германската земя; можеше да разглежда германските градове. За него всичко беше хубаво. И че се е застъпвал за тогавашното положение, е лесно обяснимо.

Доверие към малкия мускетар

От другата страна стоеше малкият мускетар. Това беше незначителният пролетарий, който по-рано нямаше с какво да се изхрани, който винаги трепереше за своето съществуване и който въпреки всичко, цели четири години се бори в окопите като истински герой. В него имах доверие и в него потърсих отново опора. Когато другите се отчаяха от Германия, в погледа на малкия мускетар намерих отново вярата си в нашата родина. Аз знаех тогава: Германия няма да загине! Германия няма да загине, докато има такива синове.

Преживях също да видя, как тези борци, тези храбри войници, винаги биваха злепоставяни, защото другите можеха да ги унищожават със своето материално превъзходство. И тогава не съм мислил, че поне в лично отношение англичанинът може да ни превъзхожда.

Само някой умопобъркан може да твърди, че аз съм се чувствал по-долен от англичанина. Никога не съм се подценявал!

Проблемът за сравняването на германеца с англичанина, тогава въобще не е бил слаган за разглеждане. Англичаните тогава хленчеха из целия свят, докато най-после успяха да получат помощ.

Но този път аз бях решен да подготвя света и да разширя нашите позиции; и второ: вътрешно да бъдем така въоръжени, щото германският войник да не се чувства изоставен и на фронта да не бъде сам, предоставен на съдбата си, пред една подавяваща го сила.

Предложения след предложения

Най-после войната започна. И в този случай аз направих всичко, което беше възможно за един човек; стигнах дори до самоунижение, само и само да избегна войната. На англичаните правех едно след друго всевъзможни предложения. Убеждавах техните дипломати и ги заклевах да бъдат благоразумни. Не беше възможно нищо да се направи.

Те искаха войната и не се стараеха да го прикрият. От седем години Чърчил постоянно заявяваше: „Аз искам война“. Ето, сега я имат!

Съжалявах, че народите трябваше да се бият отново, същите народи, които аз исках да сбliжа и които, според мен, задружно можеха да създадат блага. Обаче целта на тези господа е: да премахнат национал-социалистическата държава, отново да раздробят германския народ на съставните му части и пр., каквито са в същност техните военни цели; този път те ще преживеят една изненада и вярвам, че за тях изненадата вече започна.

Между нас, драги мои народни другари, има мнозина стари бойци от Световната война, които знаят какво значи пространство и време. Мнозина от вас участваха в сраженията на изток и много названия на градове и места, за които сте чели през 1939 год., са още пресни в паметта ви. Вероятно мнозина от вас и то при лошо време и силна жегата, са участвали тогава в безкрайните походи. Как мъчно се воюваше по онова време! Колко кръв трябваше да се пролее, за да се напредне само с няколко километра. А този път, скъпи сънародници, с каква мълниееносна атака изминахме същото разстояние!

– Само осемнадесет дни и държавата, която трябваше да ни избие пред самия Берлин, беше унищожена!

Кой изпусна автобуса?

След това дойде английското нападение в Норвегия. Англичаните, които всичко знаят, чух да казват, че ние сме били проспали зимата; а един голям държавник даже уверяваше света, че аз съм изпуснал автобуса. Но ние стигнахме тъкмо на време, за да се качим в автобуса при англичаните.

Там, където е стъпил германски войник...

Неочаквано ние се събудихме. За няколко дни си осигурихме позициите в Норвегия, чак до Керкенез. Нужно ли е да ви казвам, че където стъпи германски войник, там няма място за други ?

След това, те пожелаха да действат умно и бързо на запад, в Белгия и Холандия и работата стигна до смазването на онази офанзива, развитието на

която мнозина от старите бойци наблюдаваха загрижено. Знам добре, какво си мислеха тогава повечето от тях. Те преживяха Световната война в борбите на западния фронт, както и всички сражения във Фландрия, Артоа и около Вердюн. И всички те си казваха: да, но сега там е линията Мажино! Как ще може да се превъзмогне, колко кръв ще се пролее, колко жертви ще се дадат и как бавно ще върви работата? Но само за шест седмици ние завършихме и тази борба.

Никоя сила в света!

Белгия, Холандия и Франция бяха смазани, бреговете на Ламанша – завзети; и там поставихме нашите батареи и нашите опорни бази. По този случай ще ви кажа, че без наше съгласие никоя сила в света не може да ни измести от тази област!

А сега, драги мои сънародници – за нашите жертви. За отделната личност те са тежки. Жената, която е загубила съпруга си, загубила е най-скъпото, което е имала. Същото е и за децата, останали без баща. Майка, която е жертвала чедото си, годеницата или любимата, която е останала сама, след като близките ѝ са заминали, за да не ги види повече през живота си – всичките те са дали скъпи жертви.

Най-големи успехи при най-малки жертви

Но ако пресметнем и сравним сегашните загуби съответно с жертвите, които дадохме през Световната война, ще се зачудите, че те са толкова малки. Помислете си само, че убити до сега няма даже приблизително, толкова колкото Германия даде през цялата война в 1870/71 год. против Франция³⁴. С тези жертви разкъсахме обръча около Германия. Числото на ранените е също така крайно умерено и представлява само част от това, което очаквахме.

И за всичко това, драги муниционни работници, трябва да благодарим на **нашата великолепно войска, която е проникната от един нов дух, в който е включен и духът на нашата народна общност и която войска знае сега защо всъщност воюва.**

Трябва да благодарим за това на нашите войници, които извършиха невиджани подвизи. Германският войник, обаче, трябва да благодари на вас, на муниционните работници, които му дадохте оръжието за борба.

Защото едва сега за пръв път той влиза във война, без да мисли за оскъдица в муниции или да се страхува, че оръжието му е негодно. Нашето оръжие от всички видове и във всяко отношение беше по-добро.

Това е ваша заслуга! Това е резултатът от вашата майсторска способност, вашето прилежание, знание и преданост. Че милиони германски семейства запазиха стопаните си и за в бъдеще ще има кой да ги издържа, и че безброй

³⁴ След приключването на войната в Полша и Северна Франция.

бащи и майки се радват на синовете си, всичко това те трябва да благодарят на вас, драги муниционни работници!

Най-добри войници и най-добро въоръжение

Вие дадохте оръжието, с което те можаха да победят; оръжие, в което войниците са толкова уверени, че всички с гордост казват: „ние сме не само най-храбрите войници, но имаме и най-доброто въоръжение в целия свят; и то не само за сега – в бъдеще ще е още по-добро.“

Тази е разликата, в сравнение с положението през Световната война. Но не само това, а преди всичко фактът, че германският войник сега има достатъчно муниции. Може би, скъпи сънародници, след като войната свърши и се направи точна сметка, ще ми кажете: господине, вие сте били крайно разточителен, вие сте наредили фабрикуването на муниции, които са останали неизползвани! Всичко още стои.

Изстреляните бомби се възстановяват – човекът е незаменим

Да, драги сънародници, наредих да се произвеждат муниции, защото преживях Световната война и това, което настъпи тогава, не искам да се повтаря; и още, защото си мислех, че изстреляните гранати може да се попълнят, бомбите – да се заместят, но хората са незаменими.

Така че в сегашната война муниционен проблем изобщо не е имало; може би да е съществувал проблем с доставките. Когато борбата завърши, установихме, че за всички родове оръжия ние сме изразходвали едва само едномесечното наше производство на муниции.

Днес ние сме въоръжени, за да посрещнем всяка вероятност, а Англия може да прави, каквото иска.

През всяка от идните седмици ние ще ѝ нанасяме все по-големи и по-големи удари, а ако пожелае да стъпи някъде на континента, ние сме готови веднага да я посрещнем и поздравим.

Знам, че ние нищо не пропуснахме, но дано и англичаните да не са забравили нищо.

Сега, за **въздушната война**: аз не я исках. Ние я приехме и ще я водим докрай. Тя не беше по волята ми и аз винаги бях против нея. През цялата война в Полша, не водихме такава война. Не исках да допусна нощни нападения, но от Лондон казаха: „Не правят това, защото германците не могат да летят нощем“.

Но сега сигурно са разбрали, дали сме в състояние да летим нощно време! Освен това, нощем летецът не може да се прицелва добре, а желанието ми беше да се нападат само **важни военни обекти**, да се атакува само на фронта, да се воюва против **войници**, а не срещу жени и деца. Затова не го направихме.

Не го направихме и във Франция. Тогава не извършихме никакви нощни полети. При нападението над Париж бяха атакувани само муниционни съоръжения, а нашите летци са отлични мерачи; в това може да се убеди всеки, който ги е виждал. Но по онова време, **великият стратег Чърчил реши да започне неограничената въздушна война нощно време.**

Започна с Фрайбург в Брайзгау и продължи до днес. През цялото това време не са сполучили да унищожат **ниито един муниционен завод**. Не можаха дори да повредят, или да преустановят работата, нито в една единствена муниционна фабрика – защото, точно според английските сведения, там, където предполагали, че има фабрики, намирали прекрасни пейзажи, осветени от лунна светлина.

Направиха, обаче, много семейства, жени и деца нещастни. Любима цел за обстрелване на англичаните са нашите **болници**. Защо? Това не може да се разбере. На вас е добре известно, колко често са обстрелвали болниците в Берлин.

Е добре. Аз чаках един месец, вярвайки, че след приключването на войната във Франция, англичаните ще изоставят този начин на воюване. Очакванията ми не се оправдаха.

Безкрайно търпение

Чаках още един месец. Чаках още три месеца. Но щом като върху нас се хвърлят бомби, естествено е, че аз не мога да поема отговорността пред германския народ да допусна избиването на съотечествениците си, за да покровителствам чужденците; трябваше да приема и да вода и тази война. Тя се води сега с решителност, материали, средства и храброст, с каквито разполагаме.

Да се победи Германия е невъзможно

Когато настъпи часът на последния удар, тогава ще разчистим всички сметки с тях. На господата, обаче, ще кажа още от сега:

Времето за това ще определим ние! В това отношение аз съм предпазлив. Можехме още миналата есен да атакуваме на запад. Чаках най-хубаво време. И вярвам, че нашето чакане беше възнаградено.

Ние сме толкова сигурни в успеха на нашето оръжие, че можем да си позволим това. Германският народ е в състояние да изчака подходящото време.

Вярвам, че той ще ми бъде благодарен, че изчаквам удобния момент, а с това спестявам много излишни жертви.

Именно, това е в характера на националсоциалистическата държава, че тя, по време на война и когато не е крайно нужно, **пази и пести хората си** – защото това са нашите другари от народа.

От същите съображения, при войната в Полша ние се отказахме от известни операции, понеже бяхме напълно убедени, че една или две седмици по-късно, проблемът щеше да се разреши сам по себе си.

А често постигахме важни и големи резултати, без да сме жертвали дори един единствен човек. Същото беше на Запад; тази наша практика ще се запази и за в бъдеще. Нямам нужда от „успехи за престиж“ и не ще воюваме за достолепие; ние ще се ръководим само от трезви, военни съображения. Ще вършим това, което е нужно, а всичко излишно ще изоставяме.

Що се отнася до всичко друго, нека се надяваме, че ще дойде часът, когато разумът ще победи и мирът ще настъпи. Обаче, светът трябва да знае, че да се победи Германия е невъзможно, нито военно, нито временно, нито стопански!

Каквото и да стане, нека се знае, че от тази война Германия ще излезе победителка.

Не съм аз човекът, който, веднъж започнал борбата, ще я остави недовършена и то в моя вреда. Доказах това с дейността си през моя досегашен живот и ще докажа повторно на господата, които познават живота ми само от писанията на емигрантите, че съм останал все същият.

Капитулация не познаваме

По времето, когато влязох в политическия живот, заявих на моите привърженици – това беше съвсем малка група от работници и войници:

В нашия и в моя речник, една дума не съществува: това е думата „капитулация“.

Не исках войната, но щом ми я налагат, аз ще я водя до последното издихание. А днес аз съм в състояние да я водя, защото знам, че зад мен е целият германски народ.

Днес аз съм блюстителят на неговия бъдещ живот и действам съгласно наложените изисквания. Можех да уредя собствения си живот много по-приятно и удобно. Боря се вече от двадесет години и не само, че не се отклоних, но поех извършването на всяка неотложна работа със съзнанието, че това трябва да се извърши за доброто на германския народ. В това отношение моят живот и моето здраве не играят никаква роля.

И знам, че, въодушевени, именно, от този дух, зад мене стоят до последния човек всички германски офицери и войници.

Всички онези глупци, които си въобразяват, че в това отношение може да се доведе до разцепление, съвсем забравиха, че Третият Райх съвсем не е това, което беше вторият.

Благодарност към работници и селяни

Също така обединен зад мен стои целият германски народ. Преди всичко трябва да поблагодаря на германския работник и на германския селянин. Те, двамата заедно, ми дадоха възможността да подготвя войната и да приготвя необходимото въоръжение за нейното провеждане. Само те двамата ми дават възможност да водя войната, безразлично колко дълго ще трае тя.

Също моята особена благодарност към германската жена, онези безброй жени, които през сегашното велико време трябва отчасти да извършват трудната работа на мъжете – на жените, които с любов и фанатизъм се отдадоха на новото си занятие и по този начин, в много места заместиха мъжете. Благодаря ви за личните жертви, които правите, както и за многобройните необходими ограничения, които понасяте. Благодаря ви също от името на всички онези, които днес представляват германския народ, както и от страна на тези, които в бъдеще ще съставят нашия народ.

Нашата борба не е само за настоящето, а преди всичко и на първо място – борба за бъдещето. Заявих изрично на 3 септември 1939 год., че времето не може да ни съкруши; никакви стопански затруднения не ще бъдат в състояние някога да ни сломят и още по-малко е възможно да бъдем победени чрез оръжие. Това е невъзможно. Осъществяването на успеха е гарантирано от поведението на германския народ.

Осъществяването на моите твърдения ще донесе в бъдеще богата награда за германския народ. Когато завършим благополучно войната, нека се знае, че тя не е била спечелена от неколцина индустриалци и милионери, или от няколко капиталисти, благородници и граждани.

„Аз съм вашият поръчител“

Драги работници, в мене трябва да виждате вашия поръчител. Излязъл съм от народа и през целия си живот се борих за германския народ; и когато завърши сегашната борба, която е най-тежката през моя живот, тя ще намери заключението си в нова работа, която ще се подеме за благото на германския народ.

В това отношение ние си поставихме големи планове, насочени единствено към най-високото издигане на германската народна държава и към нейното непрекъснато усъвършенстване; германският народ ще бъде непрекъснато въвеждан във великата история на неговото съществуване и същевременно ще му се доставя всичко онова, което прави живота ценен.

Решени сме да премахнем постепенно всички пречки, които спъват отделната личност в развитието на нейните способности и в заемане мястото, което ѝ се полага.

Ние сме твърдо решени да изградим една социална държава, която да бъде и остане образец във всички области на живота. В нея ние съзираме крайната победа. Защото видяхме какво стана при другите. Привидно, преди

двадесет години, те спечелиха победата. Какво даде тази победа? Нищо друго, освен скръб и мизерия, а крайният резултат – безработица. Водиха войната за тяхната проклета плутокрация, за няколко финансови династии, които владеят техния паричен пазар и най-накрая, за няколкостотин личности, които управляват същите онези народи. Всичко това е една добра поука за нас.

След приключването на войната, в Германия трябва да започне едно голямо творчество: през германските земи ще прокънти викът „Събуди се!“ Тогава германският народ ще престане да доставя топове и ще започне работата на мира и на новото строителство за милионните маси!

Тогава ще покажем в действителност на света, какво значи господар и кой е господар: капиталът или трудът.

И тогава от този труд ще израсне онзи велик Райх, за който мечтаеше един голям наш поет. Ще се създаде, именно, онази Германия, към която всеки неин син ще бъде привързан с фанатична любов, защото тя ще бъде истинско отечество и за най-бедния, защото ще разкрие живота и за него.

Подмятаха ми понякога: това са фантазии за бъдещето, празни надежди!

Скъпи сънародници, когато през 1919 година, като неизвестен и непознат войник, тръгнах по моя път, аз поставих пред себе си, с най-голяма фантазия, най-големите планове на бъдещето. И те се сбъднаха!

Преминахме най-трудното

Това, което днес представя моят план и което си поставям за цел, не е нищо в сравнение с извършеното досега и с постигнатите успехи, които стоят зад нас. То ще бъде сигурно и по-скоро осъществено, отколкото онова, което трябваше да постигнем до днес. Защото пътят от неизвестния и непознатия войник до Водач на германската нация беше много по-труден, отколкото ще бъде пътят на Водача на германската нация до **създател на бъдещия мир**.

Трябваше петнадесет години да се боря и домогвам за вашето доверие. Днес, благодарение на вашето доверие, аз се боря само за Германия.

И след това ще дойде времето, когато ние заедно, задружно ще се борим за великия Райх, който ще бъде **Райх на мира, труда, благоденствието и културата**, която ние искаме да издигнем и която ще издигнем.

Благодаря ви!

Подпалвачите на световната война

Реч, произнесена на 30 януари 1941 в берлинския Шпортпалас, по повод осмата годишнина от идването на националсоциалистите на власт

Мои сънародници и сънароднички!

Нравителствени промени в историята е имало многократно, имало ги е и в историята на нашия народ. Но, сигурно, ни една правителствена промяна досега не е била съпроводена от така дълбоки последици, както тази преди осем години.

Положението на Райха тогава беше отчаяно. Не ни повикаха да поемем управата на държавата в един момент, когато тя се намираще в голям възход, но ни дадоха властта при най-лошото положение, което изобщо беше възможно, а именно, под тежестта на убеждението, че вече всичко е загубено! В очите на най-благосклонните това можеше да бъде един последен опит; а враждебно настроените се надяваха, че то окончателно ще провали Национал-социалистическото движение.

Ако не ни се удадеше да спасим като по чудо германския народ, тогавашното положение щеше да бъде последвано от катастрофален край. Защото 15 години вече пътят водеше непрестанно надолу. Но това положение беше резултат само на Световната война и на нейния край, на нашата вътрешна политическа, на нашата морална, а заедно с това и военна разруха.

Затова, тъкмо в един ден като днешния, е необходимо отново да помислим върху причината на цялото това национално нещастие.

Коя беше причината за Световната война?

По този проблем вече са написани премного изследвания. Американски изследователи издириха, по поръка на сегашния президент Рузвелт, причината на Световната война и установиха, че тя не може да се дължи на германска вина.

Отделните личности играят в големите исторически моменти само тогава известна роля, когато наистина се явят пред обществото като изключителни явления. Тогава случаят не беше такъв. Мъже от изключителна величина не се намираха нито на германска страна, нито на противната. Така че, причината не можеше да се крие в неспособността, или пък в желанията на отделните личности, тя беше по-дълбока.

Преди всичко, германската форма на управление не можеше да бъде причина за тогавашната война. Защото Германия беше вече демокрация и то каква! Копирана точно по моделите от чужбина, от Запада, нещо средно между монархия и парламентарна демокрация, една така наречена конституционна

монархия с фактически парламентарно ръководство. Така че тази държава, по своята форма на управление, наистина не можеше да даде повод на демокрациите за война против тогавашния Райх.

Германия, като политически фактор в света, можеше да бъде причина за войната. Защото, след вековната си разпокъсаност и безсилие, германските племенни групи и държави най-накрая се бяха обединили, макар и повече външно, в една нова държава, в един Райх. И с това бяха вложили в така нареченото равновесие на силите в Европа един нов елемент на сила, който, естествено, беше почувстван като чуждо тяло.

Още по-наложителна беше, може би, ненавистта срещу **тогавашния Райх, като стопански фактор.** Докато Германия се опитваше векове наред да превъзмогне своето бедствено стопанско положение, оставяйки хората да измират от глад или да се изселят, Райхът започна, с консолидирането на своята политическа мощ, да се развива по възходяща степен в една стопанска мощ, т. е. да изнася стоки, вместо хора и да си осигури нужните световни пазари за пласмент. Това е едно действие, което, от наша гледна точка, беше естествено и справедливо, обаче, от гледището на някои други, то се почувства като вмешателство в техните най-свети права. Всичко това ни отвежда до онази държава, която почувства това като непоносимо вмешателство - Англия.

Триста години преди това Англия постепенно изгради своята така наречена световна империя. Тази световна империя не се спои чрез свободната воля, или чрез общите манифестации, намерения или схващания на засегнатите, а само чрез насилие. Една след друга се нижеха войни, един след друг народите биваха поробвани и лишавани от свобода, една след друга държавите бяха разкъсани - за да се създаде, най-сетне, онова образувание, което се нарича Британска империя.

При това, навсякъде **демократията не беше нищо друго, освен една маска.** Зад нея стоеше, всъщност, общото владичество над народите и отделното потисничество и потъпкване на хората. Тази империя днес не смее да покани своите членове да гласуват, дали действително биха били готови сега да останат доброволни членове на тази световна общност, след като векове наред е бил упражняван натиск върху тях. Напротив, хиляди египтяни и индийци-националисти са хвърляни в тъмници и затвори. Концентрационните лагери не са изобретени в Германия. Англичаните ги изобретиха, за да могат с такива средства да превият постепенно гръбнака на други народи, да притъпят и разсеят тяхната национална съпротива и да склонят, най-сетне, те да приемат британското иго на демократията.

Англия си служеше още и с едно друго насилствено средство. Това беше средството на лъжата и пристрастната пропаганда. Има една поговорка, която казва, **че англичанинът с едната ръка се моли, а с другата граби.** Така е и днес. Като се помисли, колко набожни и вярващи искат да се представят външно тези

хора, които въвлечаха безмилостно народите един след друг в борби, служещи само на техните материални интереси, трябва да се каже, че човешкото лицемерие рядко е достигало до размерите, постигнати от днешния англичанин.

Резултатът от този тристагодишен, потънал в кърви път, изминат в английската история, е днешното владичество на 46 милиона англичани от британския остров над пространство и население, възлизащо на около една четвърт от земната повърхност, вследствие на което на 46 милиона души се падат около 40 милиона квадратни километра.

Смятам, че е от голямо значение, мои сънародници, да заявим отново пред света, защото се явяват **безсрамни демократически, лъжци, които твърдят, че така наречените тоталитарни държави били искали да завладеят света, когато в действителност, нашите, стари врагове са тези, които от векове насам владеят света.** По пътя на своето създаване, английската империя се характеризира само с потоци от кръв и съзи. Без съмнение, тя владее днес една грамадна част от земното кълбо. Но това владичество над света, дори и днес не се провежда с помощта на една идея, а изобщо с методите на насилието. А там, където то не помага - с помощта на капиталистическия или стопански натиск.

Като имаме предвид този чудноват произход на Британската империя, ще разберем, че **този процес се дължи на пълното изолиране на европейския континент като един самостоятелен фактор в това развитие.** За доказателство на това ни служи изолирането на Германия. В продължение на цели три столетия Германия фактически не съществуваше. Докато британците говореха за Бога, но на първо място те преследваха своите стопански интереси, германският народ, вълнувай от религиозни проблеми, води цели векове кървави вътрешни войни, което обстоятелство беше също една предпоставка за създаването на британската световна мощ.

Англия можеше да заграби тези владения, защото германският народ изхабяваше силите си във вътрешни борби и поради това, беше изключен като мощен фактор във външнополитическия живот.

Но не само Германия беше практически изключена в продължение на тези три столетия от съревнованието на световните сили. Същото важеше и за Италия. И там имаше същите явления, както и в Германия, които носеха по-малко религиозен, но затова пък държавен и династичен характер. По причини от друго естество, бяха изключени от това съревнование и други големи нации в Източна Азия, които също така преди четиристотин години се откъснаха от останалия свят и без да обръщат внимание на своите жизнени интереси, потънаха в доброволно усамотение.

Така се създаде, особено в Европа, една политическа констелация, която **Англия наричаше равновесие на силите, но която бе, в действителност, една дезорганизация на европейския континент** в полза на британското островно царство. Затова британската политика от векове насам целеше да

запази тази дезорганизация, но, разбира се, не под това истинско име, а под едно по-хубаво. Не се говори, както споменах, за грабеж и дезорганизация на народите, а „за Бога и за равновесието на силите“.

И само това така наречено равновесие на силите, т. е. вътрешното безсилие на Европа, даде възможност на Англия, в различни случаи и според нейните интереси, да противопоставя държава срещу държава, за да вплете по този начин европейските сили във вътрешни борби и да проникне, от своя страна, с най-голямо спокойствие в териториите на сравнително по-слабо съпротивляващите се държави. и при все това, ако днес още говорим за една Англия като световна сила или за Англия като господарка на света, то това е само една празна дума, защото, всъщност, въпреки че е завладяла света, самата Англия е социално най-изостаналата държава в Европа.

Една държава, чието общо устройство е нагледено с оглед към интересите на един малък и незначителен управляващ слой и на едно свързано с него еврейско сдружение. Интересите на широките маси не играят въобще никаква роля при устройството на тази държава. Също и в това направление си служат с фрази - говори се за свобода, говори се за демокрация, за завоевания на една либерална система. Но под това се разбира не друго, а стабилизирането режима на един обществен слой, който, благодарение на своя капитал, може да има печата в своите ръце, да го организира и направлява и чрез него да създава **„общественото мнение“**. Така само може да се обясни, че в една богато надарена от природата страна, в една държава, която разполага с най-големите богатства на земята, която разполага с огромни жизнени пространства, в която, общо взето, едва един човек се пада на квадратен километър - милиони хора не вземат никакво участие в притежаването на тези блага, а напротив, водят помизерен живот, отколкото хората в свръхнаселените средноевропейски държави. **Страната, която за една шепа хора е истински рай, за масите е безкрайно бедствие** дори, като вземем предвид само проблема с прехраната, бедствие по отношение на облеклото, бедствие, преди всичко, по отношение на жилището, по отношение сигурността на дохода и на цялото социално законодателство.

И ако днес ненадейно излиза един секретар на английската работническа партия, комуто, между другото, обаче се заплаща като „опозиционер“ от държавата и заявява: „Англия ще трябва след тази война, след победата, да започне да се занимава със социални въпроси и с разрешаването на социални проблеми, ние ще трябва да се погрижим също така и за широките маси и т. н.. То аз мога да кажа на този секретар: „В Германия това е вече отдавна осъществено!“

Това е интересно за нас, само защото потвърждава нашето твърдение, че Англия е наистина социално най-изостаналата страна в света. Това гигантско външно богатство е в същност безплодно, ако се вземат под внимание широките маси, в сравнение с малцината хора, които го притежават.

Обаче и външно погледнато, това световно владичество е само **привидно!** Светът получи нови средища. Огромни държави се появиха извън европейския континент и израснаха широко над неговите предали - държави, които не могат нито да бъдат нападнати, нито заплашвани от Англия. Цялата британска идея за световно владичество почива само върху това винаги да се осигурява помощта на други народи и така да се настъпва срещу континента. Извън европейския континент британската дипломация може да задържи своята позиция чрез опити да използва докрай други сили. Това значи, че тя трябва да се старае още от сега да разшири така нареченото равновесие на силите в Европа, в едно равновесие на силите в света. С други думи - да хвърли една срещу друга световни държави, за да може да запази поне част от своето световно владичество.

Те ни мразят от десетилетия насам

Пробуждането на европейските народи отстрани така наречената теория за равновесието, т. е. принципа на дезорганизацията на Европа. В този дезорганизиран континент започна народностното оформяване на германската нация, а, заедно с това и създаването на новия Райх. На юг от нас Италия следваше същия път. Така дойдоха нови елементи, които превърнаха равновесието на силите в една химера. **В това, именно, ние съзираме истинските и дълбоки причини на Световната война.**

От 1871 година, откакто германските племена започнаха да се организират и сплотяват под водачеството на един велик и гениален държавен мъж³⁵, създаде се един Райх, който постепенно възвестява националното възраждане на германския народ, намерил своето държавно обединение. От тогава Англия започна да преследва със своята омраза това ново създание.

През 1871, даже в 1870 година, веднага след битката при Седан, английските вестници започнаха да обръщат внимание на това, че тази нова държава е по-опасна за Англия, отколкото е била старата Франция. Тогава са се надявали, че би могло да се удаде на Прусия да отблъсне в една дълга война Франция, обаче, не се е желавало, щото от Прусия да произлезе германското национално възраждане, а още по малко един нов германски Райх.

Така измина времето от 1871 до 1914 година, през което време Англия постоянно подстрекаваше към война срещу Германия и преследваше, при всеки удобен случай, Германия. Докато най-после избухна Световната война, която беше дело на една съвсем малка група международни безсъвестни нехранимайковци.

И тази война Англия пак успя да я води само с чужда помощ. Интересно е да се установи целият ход на развитието на тази британска световна политика от четиристотин години насам.

³⁵ Хитлер има предвид Ото фон Бисмарк

Най-напред война срещу Испания с помощта на холандците. След това война срещу Холандия с помощта на други европейски държави, между които и Франция. Сетне, война срещу Франция с помощта на Европа. И най-после, война срещу Германия с помощта на Европа и на стоящите на разположение народи в света.

Голямата война, която разтърсваше света от 1914 до 1918 година, беше изключително желаният резултат на английското държавническо изкуство. Въпреки че тогава целият свят беше мобилизиран срещу нас, Германия фактически не беше победена. Ние можем днес спокойно да кажем това. Аз не искам да критикувам миналото, докато не съм създал нищо по-добро.

Днес, обаче, аз мога, като един от мъжете, които са направили нещо по-добро да разглеждам критично миналото и да го преценя. И аз мога само да кажа - резултатът през 1918 година е изключително плод на едно странно натрупване на лична неспособност във водачеството на нашия народ. Едно небивало натрупване, каквото в историята не е имало и което няма повече да се повтори в бъдеще - това може да ми вярвате!

Ние бяхме твърде много доверчиви

И въпреки това, германският войник удържа повече от 4 години срещу натиска на неприятелския свят. И той би удържал още по-дълго време, ако не беше се прибавило едно обстоятелство, а именно **тогавашното доверие на германския народ в честността на останалия демократичен свят и на неговите държавни мъже**. Тази доверчивост на германския народ, за която тогава мнозина съжаляваха, получи едно страшно историческо възнаграждение.

И ако днес англичаните вярват, че е достатъчно да поставят на грамофона старите пропагандни плочи от 1917-1918 година, за да постигнат нов успех, тогава мога само да кажа: „Те не забравиха нищо старо, но за тяхно нещастие и не научиха ново!“ И по това се различават от германския народ.

Германският народ тогава се поучи, обаче и не забрави нищо! Ние не искаме да бъдем дребнави. В историята са известни случаи на нарушаване на дадената дума, обаче, това, което стана в 1918, 1919, 1920 и 1921 години не е едно нарушение на дадена дума, но цяла поредица нарушения на дадена дума. Не се касае до нарушението на една дума, но до неудържането на нито една дума въобще.

Никога една нация не е била лъгана така, както тогава беше излъган германският народ. Какво ли не се гарантира тогава, какво ли не се обеща на този добросъвестно вярващ народ - и какво причиниха те на нашия народ! Те го ограбиха и изнудиха. Те си послужиха с един чужд държавен мъж, с един американец, за да постигнат по-голямо доверие у нас. и може би, това беше причината, поради която германският народ се поддаде на тази маневра.

Затова пък германският народ в това отношение е имунизиран срещу всички подобни опити на бъдещето. Германският народ има години наред

възможността да прецени честността на демократическите уверения и обещания, да оцени думите на демократите и на демократическите държавници, да направи сравнение и да изпита практически всичко това на своя собствен гръб. И от това време, най-накрая възникна, национал-социалистическото движение!

Чудото на вярата

И ако някой запита; „**Защо се втурнахте към една съвсем нова идеология!**“. Ние ще му отговорим: „Защото старата се оказа съвършено негодна!“ Не само в своята същина! **Демокрацията беше у нас едно жалко явление.** Ако 40-50 партии спорят около интересите, съответстващи на техните светогледи, при което едната изхожда от капиталистическата мисъл, другата от духовното ниво на едно колоездачно сдружение, а трета от интересите на дребния домопритежател - то това само по себе си представлява една много жалка картина.

Независимо от това, ако ние бихме били възнаградени поне от външния свят за тази печална вътрешно-демократическа изроденост на нашия народ, то би могло да се каже с положителност, че във вътрешния ни политически живот тази, така наречена, идеология се оказа негодна, но за това пък поне вън тя намери едно прилично отношение. Обаче, вътрешнополитическия ни живот в действителност беше един виц, то в чужбина се преструваха, че ни вземат за сериозни хора. Изпълни се поне нещо от това, което ни се обещаваеше.

Кого, обаче, те грабиха в продължение на 15 години, кого излъгаха те и кого изнудиха? Националсоциалистическата държава ли? Не - германската демокрация!

Когато в 1918 година излязох от лазарета и се върнах в къщи и преживях зимата 1918/1919 година, тогава ми стана ясно, както и на мнозина други, че в съществуващия политически свят в Германия не можеше да се очаква една обнова. И аз започнах да търся, като мнозина други, нови пътища.

Тогава се създаде убеждението, което по-късно завладя германския народ като националсоциализъм, изхождайки от обстоятелството, че германската нация се провали, защото си позволи лукса да употреби своята сила във вътрешни борби. По силата на един вечно значим закон, който гласи, че употребата на силите във вътрешни борби намаля нейната сила навън.

Разбира се, тогавашната демокрация се надяваше да спечели приятелските симпатии на другите, обаче тя не срещна нищо друго, освен грубия егоизъм, жестоките и низки финансови интереси, които започнаха да грабят навсякъде, където имаше нещо за грабене. Не можеше и да се очаква нещо друго.

Обаче, жребият беше хвърлен. Само едно разбрах аз - **всеки истински възход не може да започне отвън, а само вътре в страната.** Преди всичко германската нация трябваше да добие едно ново устройство на своя вътрешен политически живот, който би позволил да събере отново всички сили на

Германия и преди всичко, тези на идеалистите. Тези идеалистически сили се намираха според тогавашното състояние на нещата, в два лагера: в социалистическия и в националсоциалистическия. Тъкмо тези два лагера, които враждуваха помежду си и се бореха, трябваше да се **примирят в едно ново единство**.

Днес, мои сънародници, обстоятелството, че милиони маршируват под знака на това единство изглежда нещо напълно обикновено. През 1918 и 1919 година, обаче, това изглеждаше като недоносче на една болна фантазия. Мен тогава, в най-скромния случай, ме съжеляваха.

Може би, обаче, мои сънародници, това беше едно щастие. Ако тогава биха ме сметнали за сериозен човек, щяха, може би, да ме унищожат, защото Движението беше твърде малко, за да може да се противопостави на това. Така беше вероятно отредено, или тази беше отредената от Бога съдба, че нас тогава ни осмиваха и подиграваха и че една известна пропаганда се забавляваше с нас и на всичко гледаше като на шега. Така ни се удаде да създадем зачатъка на една народностна общност в нашето Движение и едно невероятно историческо явление, водено от почти съвсем непознати мъже, с привърженици, изхождащи, на първо място, от широките народни маси.

Този процес може да се смята за извършен само в още една друга държава, именно в Италия и никъде другаде в Европа. В много други държави ние можем да наблюдаваме само едно начало. **В няколко демократични страни се призна значението на един такъв процес, но там смятат, че може да се постигне нещо подобно чрез мошеничества.** Забравя се, обаче, преди всичко, едно - че такова възраждане на един народ е голямо събитие, което предполага повече вяра, отколкото отвлечено знание.

И тъй като през 1918, 1919, 1920 и 1921 години тази примитивна вяра постепенно растеше - тя образува същината на нашето Движение и накара тези малки хора да излязат от предприятията, от фабриките, от мините, от селските стопанства, от канторите и т. н. и да се борят за бъдещето на тази идея, на това Движение и за неговата по-сетнешна победа.

Ние тогава застъпвахме следното схващане: „Ако германската нация не заеме отново своето подобаващо място в света, т. е. ако тя не стане отново един мощен фактор, то тя ще има в кратко време 20 милиона души по-малко“. Това можеше да се изчисли - непродуктивността се увеличаваше от година на година, като с това настъпваше безцелността в националната концепция и в стопанското предвиждане. Постоянните промени в управлението осуетяваха всяка предвидливост за по-продължително време. Проекти за един период от три месеца нямаха вече никакъв смисъл, защото този, който трябваше да прави тези предвиждания, предварително знаеше, че след три месеца той няма да управлява вече. Едни казваха: „Защо трябва да разчиствам това, което друг е създал?“. А други питаха: „Защо трябва да направя това по-добре, щом друг след

мен ще се ползва от него? Не можеше да бъде намерено никакво основание, за да се пристъпи въобще към смело и радикално разрешение.

С това, обаче, националното безсилие трябваше, по необходимост, да нараства, упадъкът да се разширява, броят на безработните да се увеличава, броят на участниците в производството да намалява. Бремето върху техните плещи трябваше още повече да се увеличи, а тяхната издръжливост да спадне още повече. И като последица на всичко това, можеше да дойде катастрофата, чийто край не беше възможно да се предвиди. И така, можеше да се очаква, че добросърдечното и хуманно предсказание на големия френски демократ Клемансо, че ние сме имали 20 милиона души повече, отколкото трябва, ще се сбъдне.

Срещу това се появи програмата за едно обединение на германските сили, с цел да брани нашите жизнени права във всички направления.

С това ние избрахме един път, който се намираше между две крайности. Най-напред бяхме изпаднали в едната крайност, в либералната, индивидуалистическата, която поставяше отделната личност не само в центъра на мисълта, но и в центъра на всяко действие. На другата страна стоеше теорията за човечеството, като универсално понятие.

А между тези две крайности стоеше нашият идеал - народът, в който ние съзирахме една духовна и физическа общност, желана и оформена от Провидението, в която ние сме поставена и в която единствено можем да изградим своето съществуване. Ние съзнателно насочихме всичките си мисли към тази цел, нагодихме към нея нашите интереси, съобразихме с нея всичките си постъпки.

Така се създаде националсоциалистическият светоглед, който представя едно преодоляване на индивидуализма, не в смисъл, че този светоглед окастри индивидуалните способности или спъва инициативата на отделната личност, но само в смисъл, че над индивидуалната свобода и над всяка инициатива на отделната личност стои общият интерес, че този общ интерес е регулиращият фактор, меродавният - възпиращ, когато това е нужно, но и заповядващ, когато е необходимо.

Духовна борба

С това ние тогава започнахме една борба против всички - против привържениците на индивидуалистическия принцип, както и против привържениците на идеята за човечеството. И чрез тази борба ние, в продължение на 15 години, завладяхме германския народ.

Аз винаги застъпвах възгледа, че трябва да спечеля своите сънародници. И когато това Движение след една година наброяваше първите десет хиляди привърженици, а впоследствие нарастваше все повече - то тези привърженици бяха сънародници, които по-рано са вярвали в нещо друго. Защото в редовете на

моята партия маршируваха само германци, които и по-рано са били в някои движения. Стотици хиляди мъже от моите щурмови и защитни отреди по-рано са били борци в други организации.

Това беше най-голямата душевна борба, която, може би, изобщо някога е била водена в нашата история. Аз не можех да заставя никого да тръгне с мене, да влезе в моята организация. **Те всички трябваше да бъдат вътрешно убедени** и само със своето вътрешно убеждение те поеха сетне голямата жертва.

Тази борба трябваше наистина да бъде водена с дух, т. е. със силата на словото, на речта, на книгата, на убеждението. И само там, където един злобен противник кажеше: „Духом не мога да ви противостоя, но аз съм по силен от вас и защото духом не мога да ви противостоя - ще ви се съпротивявам със сила!“ - само тогава аз, като бивш фронтов войник, избирах единствения отговор, който може да бъде даден на насилието: на силата - със сила!

Така се създаде борческото Движение, което се бореше с духовни средства, до тогава, до когато и другият беше готов да излезе също така с духовни оръжия. Но то не се боеше да се позове и на силата, щом другият от своя страна повярваше, че със сила ще може да убие духа.

По законен път

При това, наши противници бяха онези, които винаги са се обявявали против нас и в чужбина - една смесица от интернационално чувстващи, мислещи и действащи личности от всички страни.

Вие, мои сънародници, знаете тогавашните коалиции, които ни се противопоставяха и аз днес мога да кажа - в тази духовна борба ние навред излязохме победители, защото когато най-после бях повикан на власт - аз дойдох на власт при председателството на генерал фелдмаршал фон Хинденбург по законен път, поради най-мощното Движение, което стоеше зад мене. А това значи - така наречената националсоциалистическа революция при демокрацията, **с демокрация победи демокрацията!**

Нашата революция по строго законен път си осигури всички средства на властта. **И днес аз стоя пред вас въз основа мандата на германския народ и то на един мандат, който е по-широк от този на който и да било демократически държавник днес.**

Нашата програма

Когато аз в 1933 г. дойдох на власт, нашият път беше ясно определен. Във вътрешната политика той беше точно установен от една 15-годишна борба, в която ние, в хиляди събрания, поехме задължения пред германския народ. **И аз бих бил безчестен и бих заслужил да бъде пребит с камъни, ако бях отстъпил, или ако отстъпя, макар една крачка, от тази програма.**

От обществена гледна точка тази програма изискваше възстановяване на германската народна общност, преодоляване на всички класи и съсловни предразсъдъци, възпитаване на германеца в духа на общността и ако е нужно, сломяване на съпротивата на онези, които не желаят да се подчинят на общността.

В стопанско отношение тя изискваше изграждане на едно германско национално стопанство, което признавайки значението на частната инициатива, все пак да подчини целия стопански живот на общите интереси.

И вярвайте ми и в това отношение не е мислима друга цел. В епохи, когато народите са принудени да се явят на бойните полета в защита на своите интереси и при това, не могат да правят разлика между онези, които имат много и онези, които имат малко - в такива времена стопанските предимства или привилегии, във вреда на интересите на общността, не могат повече да бъдат запазени.

Версай е най-голямата несправедливост

Както навсякъде, така и в този случай аз вървях по пътя на поучаване, на възпитаване, на бавно приготвяне. Аз бях изпълнен от гордост, че проведох тази революция, без да се счути нито един прозорец в Германия - една революция, която води до най-големите преврати, станали когато и да било по света, която не унищожава ни най-малко съществуващите блага. А тя насочва постепенно всичко, измества една след друга стрелките на релсите, докато голямата общност намери най-накрая своята нова форма. Това беше нашата цел.

Същият беше случаят и във **външнополитическо отношение**. Аз определих програмата - премахване на Версайския диктат. Всички останали в света нямат никакво основание да поддържат глупавото твърдение, че тази програма е била открита от мен през 1933, 1935 или 1937 година. Господата щяха да направят по-добре да прочетат това, което съм писал не един, а хиляди пъти вместо да слушат глупавото празнословие на емигрантите.

Никой не е заявявал и писал по-често от мен това, към което се стреми. И аз продължавах да пиша постоянно - премахване на Версай.

Не заради това, защото си бях наумил тази идея, а защото Версай беше най-голямата неправда и най-позорното изтезание на един народ в цялата досегашна история и защото, без премахването на това насилствено средство за германското унищожение, би било невъзможно да се осигури животът на нашия народ.

Аз се явих с тази програма през 1919 година, когато бях още войник и говорих за пръв път върху нея. И тази програма ми беше винаги пред очите като тържествен, задължаващ ме, закон през годините на борбата за властта. **И когато дойдох на власт, аз не си казах, както правят това демократическите политици - тази идея ми послужи и сега мога да я изоставя.** А аз си дадох в този момент обета: „Благодаря Ти, Господи, че ме заведе сега там, където ще мога най-накрая да осъществя програмата си.”

Предложения след предложения

Но и тук аз не исках да осъществя тази програма с насилие. Аз говорих, колкото може да говори изобщо един човек. Моите речи в Райхстага, които никой демократически държавник не може да изличи от историята със своите лъжи, са доказателство за това.

Какви ли не предложения им правих аз! **Как ли не ги молих да бъдат благоразумни и да не отнемат на един голям народ възможностите за живот и съществуване!** Как ли не им доказвах, че това няма да им донесе никаква полза, че то е безсмислено и че то ще вреди и на самите тях! Какво ли не направих в течение на тези дълги години, за да им улесня пътя към едно разбирателство!

Никога не би било нужно да се стигне до такова надпреварване във въоръжаването, ако другите не биха го желали. Аз им направих предложения. Обаче положението беше такова, че всяко предложение беше достатъчно, само защото се правеше от мене, за да предизвика силно негодувание всред една известна еврейска международна капиталистическа клика, също както дори у нас, в Германия, мои сънародници, **където се отхвърляше по начало всяко разумно предложение, направено от нас, националсоциалистите, защото идваше от наша страна.**

Такъв беше и този случай. Моята реч пред Райхстага от 17 май 1933 година и моите по-късни речи, безбройните мои изявления в публични събрания, всички мои послания, които пишех тогава - всички те са обладани от една мисъл и тя е да се намери на всяка цена един път за мирното провеждане на **ревизията на този договор.**

Всичко беше напразно

А фактът, че този договор беше един позорен документ, се призна най-после и от самите негови автори. Те се съгласиха дори да обсъдят възможностите за една ревизия. Те натовариха с тази задача **Обществото на народите**, т. е. накараха вълка да пази стадото. Това Общество на народите, което, от една страна, съществуваше, за да осигури провеждането на този договор, трябваше, от друга страна, да бъде компетентно за неговата ревизия.

Отначало ние не принадлежахме към Обществото на народите, а по-късно участието на Германия не се състоеше в нищо друго, освен в плащане на годишни вноски. Това беше единственият „положителен резултат“ за Германия. А, при това, Германия беше демокрация. Нейните демократи подлагаха там ръка, те падаха в Женева на колене пред това международно събрание и се молеха: „Направете ревизия“. Но всичко беше напразно.

Аз като националсоциалист, видях вече след няколко месеци, че не може да се спечели нищо пред това събрание. Аз теглих след това последствията. Обаче, нашите противници ни смятаха, както изглежда, за онези хора, с които са имали

работа от ноември 1918 година. С тях нито германският народ, нито ние имаме нещо общо. Това не беше Германия. Това бяха няколко долни личности, плащани от англичани и французи, а поддържани от евреи. Това не беше германският народ. Германският народ нямаше „нищо общо с тях. А да сравняват нас с тях - това е обидно за нас.

Тези, които вярваха, че ще могат да приложат същите методи към нас, както преди - към личностите от времето на ноември 1918 година, са се лъгали. В този случай те, естествено, не си направиха труда да разгледат правилно нещата. Те нямаха никакво основание да очакват от нас да отидем в Женева, за да подлагаме постоянно ръка, да оставяме да ни ритат и пак да просим. Те смятаха, че германският войник от фронта и предателите от 1918 година, са едни и същи лица.

Англичаните не ни сломиха

Ноемврийските личности не можеха да действат по друг начин, освен да се покоряват, защото бяха оковани във финансовите вериги на този друг свят. Ние, обаче, нямахме никакво основание да склоним глава пред този друг свят; или англичаните са си въобразили, може би, че се чувствам по-малоценен от тях? Те ни измамиха навремето със своите лъжи, обаче, британските войници не ни надвиха.

И сега още изглежда, че нищо не се е изменило в това отношение.

За мене беше, следователно, ясно, че ако по пътя на свободните разисквания и споразумения в Женева не би се постигнало нищо, то ние трябваше да напуснем Женева. В моя живот аз още никому не съм се натрапвал. Който не иска да говори с мене, той не е длъжен да стори това. Но и на мене не ми е необходимо.

По-скоро една световна империя, отколкото Англия

Ние сме осемдесет и пет милиона германци и тези германци също не се нуждаят от това, защото те имат едно голямо историческо минало. Те бяха една световна сила още тогава, когато Англия представляваше един малък остров.

И при това, повече от триста години. Така ни се наложи пътят, по който ние вървахме. В Обществото на народите нас ни посрещаха само с присмех и подигравки. Затова го и напуснахме. В конференцията за разоръжаването - също. И нея напуснахме. И ние тръгнахме по пътя, по който ние бяхме принудени да вървим, но все пак с надеждата да дойдем до едно разбирателство, ако по някакъв начин то беше възможно.

И аз смея да посоча един случай, в който изглеждаше, че ще се стигне до сполука - именно с Франция. Когато стана референдумът в Саарската област и тя беше присъединена към Райха, ние теглихме последиците, които бяха много тежки за нас. Тогава аз се отказах от едно по-нататъшно ревизиране на западната германска граница, французите посрещаха това като нещо естествено. Аз

обясних на френския посланик, че това не е така естествено, както си го въобразяваха. Аз му обясних: "Ние понасяме една жертва, заради мира. Ние я понасяме, но затова искаме поне да запазим мира".

Но безогледността на тези капиталистически плутократи все пак успя да направи за едно кратко време своя пробив в тези страни, след като беше насърчавана от емигрантите, които бяха дали фалшива картина за положението на Германия, но на която се вярваше, защото това изглежда, че се е харесвало там, особено, след като беше оплодена от еврейската омраза. Тази коалиция на плутократически интереси, от една страна, и на еврейските чувства на омраза и жаждата за мъст у емигрантите, от друга страна, успя да замъгли все повече и повече света и да го оплете в лъжи, за да насъсква срещу днешния Райх точно така, както някога срещу Райха преди нас. Тогава те бяха против Германия на кайзера, а днес против националсоциалистическа Германия. В действителност те са, значи, въобще против каквато и да е Германия.

Преди всичко нашите интереси

Но всеки случай аз бях решил да не отстъпя при каквито и да е обстоятелства от нашите права, защото не се касаеше за пожертване на теории, а за пожертване живота на милиони хора от бъдещите поколения.

Аз не се отказвам, обаче, нито от една точка от моята програма, защото не желая да пожертвам бъдещето на нашата раса. Такова нещо никой няма право да стори, освен ако той излезе открито пред народа и заяви: „Аз не мога да защитавам повече твоите интереси!“ И тогава трябва да поеме отговорността някой друг.

Ние не сме дошли на власт с намерението да продадем интересите на германската нация. Аз дойдох с клетвата, че ще защитавам германските интереси с цената на всичко.

Жертването на интересите за една година не може да ми гарантира спокойствие за бъдещите времена, мои сънародници. Ние видяхме това в стария германски Райх, започвайки с жертването на западните провинции. Това не спря там, а продължи все по-нататък и по-нататък. И всяко десетилетие изискваше отново жертви, докато най-после Германия беше разсипана и безсилието обхвана нашия народ в продължение на цели векове.

Напротив, аз съм решен да не отстъпя по начало нито педя земя. След като видях, че старите подпалвачи на световната война отново подеха своята престъпна дейност, когато господата Чърчил, Идън, Дъф Купър³⁶, Хоар Белиша, Ванситарт³⁷, Чембърлейн, Халифакс др., когато тези стари позайници

³⁶ Алфред Даф Купър (1890-1954), британски политик, дипломат и писател, Първи лорд на Адмиралтейството през 1937-1938 г. и в правителството на Чърчил.

³⁷ Р. Ванситарт (1881-1957) - британски дипломат и публицист, от 1930 г. постоянен заместник министър на външните работи, до 1941 г. главен дипломатически съветник на външния

започнаха отново със своето насъскване, тогава ми стана ясно, че тези хора не търсеха справедливо разбирателство с Германия, а вярваха, че ще повалят Германия по един прост начин и то колкото по-бързо, толкова по-лесно. Какво стана след това, мои сънародници, това вие знаете.

Германските въоръжения

В тези години, като започнах в 1934 година, аз се въоръжих. Когато през септември 1939 година съобщих в Райхстага размерите на германското въоръжение, другите не повярваха. Това е твърде понятно, тъй като този, който живее само от блъфове, вярва, че другите само блъфират. Ние преживяхме вече това и във вътрешността на страната. Също и тук моите противници не ми повярваха за каквото и да било. Всяко предсказание беше осмяно, всяка декларация беше взета на шега, а моите планове за бъдещето бяха сметнати за фантастични химери. Вън ние преживяхме същото, което преживявахме тогава и вътре в страната.

Аз мога, обаче, да кажа на света, че аз все пак се въоръжих и то в големи размери. Днес германският народ знае това. Но има още много работи, които и той не знае. Не е необходимо да се каже всичко. Важното е, че всичко това е станало.

От другите ние не искаме нищо. За влизането във войната Франция нямаше никакво основание. Това беше просто едно желание, отново да се воюва с Германия. Те казваха: "Ние искаме Рейнската област. Ние искаме да разкъсаме Германия. Ние искаме да откъснем Остмарк и да разрушим Райх". Така те станаха жертва на своите фантазии за разгромяването на нашия Райх, фантазии, които са свършено невъзможни в двадесетия век - векът на идеята за националностите. Чисто и просто, това е една детинщина.

Поискахме само това, което ни принадлежи

А Англия? Аз и́ протягах много пъти ръка. Тъкмо според моята партийна програма, аз се стремях към разбирателство с английския народ. Ние няхаме изобщо, за какво да спорим. Само един единствен въпрос съществуваше - връщането на германските колонии. и при това, аз казвах - нека да поставим на разискване този въпрос. Също и времето не играеше никаква роля. Аз не определях никакъв срок.

Тези колонии не представляват за Англия никаква цел.

Тя притежава 40 милиона квадратни километра земя - какво ще прави с толкова пространство? Нищо. Това е само едно скъперничество, характерно за старите лихвари, които не желаят да дадат нещо от богатството, което притежават. Това са болнави същества, които виждат, че техният съсед няма нищо за ядене, които не могат да използват това, което притежават, но, вместо

министър.

да дадат от него на другите, те го хвърлят в морето. На тях им става зле при мисълта, че ще загубят една частица.

Аз не съм искал нещо, което принадлежи на англичаните, а само това, което те ни ограбиха и откраднаха през 1918 и 1919 години. Ограбиха и откраднаха, въпреки тържествените гаранции на господина американския президент Уилсън.

Ние не сме искали нищо от тях. Нищо и не търсим от тях. Аз им протягах постоянно ръката си, но въпреки това, всичко беше напусто. Причините са ясни, но на първо място е германското единство. Те мразят нашата държава, без разлика на това, дали тя се управлява от кайзер, или е национал-социалистическа, дали е демократична или е авторитарна. Това за тях е все едно. И на второ място - те мразят, преди всичко, социалния подем в този Райх.

А тук **властолюбието им спрямо другите народи върви, ръка за ръка с най-низкия егоизъм към собствения, им народ.** Когато те казват: „Ние никога не можем да се разберем с този свят!“ - то това е светът на събуждащата се социална съвест, с която те не могат да се разберат.

Аз мога да дам само един отговор на тези господа, отсам и оттатък океана:

„В края на краищата ще победи социалният свят. Във всички народи ще започне да говори социалната съвест. Те могат да водят войни за своите капиталистически интереси, но самите войни, в последна сметка, ще подготвят пътя за социалното възраждане на самите народи.“

Отдавна изхвърлен материал

Невъзможно е интересите на стотици-милиони хора да се поставят в зависимост от тези на няколко отделни личности. По-големите интереси на човечеството ще победят над интересите на тези малки плутократически гешефтери. Ние имаме доказателства, че и в другите страни започва да се чувства едно недоволство в това отношение. Английските работнически водачи днес изведнъж идват с „нови“ социални идеи, които са така изтъркани и остарели, че аз мога само да кажа:

„Сложете ги пак в чекмеджето, това е стар, употребен и изхвърлен вече от нас материал, изостанал назад от днешното време, господа. Ако искате да узнаете, как се правят такива работи, тогава не бива да се водите по програми, които бяха на мода у нас през 1880 или 1890 година. Трябва да дойдете при нас, господа и да следвате у нас, ако искате да научите как се правят тези работи.“

Но все пак достатъчен е фактът, че сега такива неща се смятат изведнъж за цел. Защо, всъщност, господата водят война? Първо, те казват - за да се борим срещу националсоциализма, народите на света трябва да изнемогнат от кръвопролития - а сега те изведнъж изваждат лежащите в най-долните чекмеджета програмни точки на нашите пра-предшественици.

Но какъв смисъл има всичко това? Те можеха да постигнат всичко много по-лесно. Обаче, това е доказателство, че също и там народите започват да се вълнуват. Или ако настане, например, буря в Англия, защото някой, един полковник мисля, заяви: „В тази страна“, т. е. в социално-напредничава Англия „не могат да служат офицери от долните слоеве, офицерите могат да произхождат само от висшите слоеве, тъй като долните слоеве не притежават нужните качества“. Тогава ми се налага да задам въпроса: „Защо се тревожите?“. Защото той каза това? Вие би трябвало да се тревожите „защото положението е наистина такова, а не защото се е намерил най-накрая някой да го каже!“

Интересно е, че никой не се възмущава от факта, че положението е в същност такова. Това значи, че там наистина могат да си създадат положение само онези, които принадлежат към онзи висш слой. Върху това би трябвало да се възмущават те, а не върху факта, че някой сега, през време на война, е направил глупостта да не мълчи по този въпрос. у нас, ако искате да научите нещо, това положение е отдавна премахнато. Неотдавна вие ни посочихте, че нашите офицери и генерали не стрували нищо, защото били млади и надъхрани от националсоциалистически идеи, защото, значи, имат все пак връзка с широките маси. Развитието, обаче, можа сега да покаже вече, къде има по-добри генерали, отатък или у нас.

Ако войната трае още по-дълго време, то това ще бъде, голямо нещастие за Англия. Ще има тогава да се преживеят още много работи. И някой ден англичаните ще из- пратят, може би една комисия, която да възприеме нашата програма.

Те не искат никакво споразумение.

Тази социална Германия е ненавиждана най-много от тази клика, съставена от евреи, от техните финансисти и техните гешефтери. Нашата външна политика, както и нашата вътрешна и стопанска политика стои, срещу това, с непоколебимо и ясно съзнание.

Има само една насока към целта, това е народът. Всички пътища, по които следва да се движим, трябва да ни доведат най-накрая там. При това, на нас ни е ясно, че ако човек не иска да разрушава всичко, този път може да се следва и удържи само с голямо внимание. Обаче, Движението също не е само временно явление на един човек.

Аз съм казвал вече и по-рано, през време на нашата борба, че **националсоциализмът ще определи бъдещите хилядолетия на германската история.** Той не може да се изличи вече от мисълта. Той ще изчезне едва тогава, когато точките на неговата програма станат нещо **напълно естествено.**

Възможността за едно разбирателство беше дадена още през време на войната. Аз протегнах ръка, веднага след приключването на войната с Полша. Аз

не исках нищо нито от Франция, нито от Англия. Но всичко беше напразно. Веднага след поражението на западния фронт, аз отново протегнах ръката си на Англия. Моите предложения бяха посрещнати с подигравка и ругатни. Те буквално плюха върху мене. Те бяха възмутени. Също така добре. Значи всичко е било напразно.

Финансовите интереси, значи, надделяват над истинските народни интереси!

Кръвта на народите трябва, следователно, отново да се постави в услуга на парите на тази малка интернационална, заинтересована, група.

Така се стигна до първата борба, така тя ще продължи и по-нататък.

Поглеждайки назад в миналото, аз трябва да кажа още едно нещо. Годишната, която стои зад нас и последната част на по-миналата година, практически разрешиха тази война.

Противникът, когото те мобилизираха срещу нас на изток, беше отстранен за няколко седмици. Опитът да ни се пресече вносът на руда от север, както и да се добие една изходна база за нападение срещу Северна Германия, беше ликвидиран също така в рамките на месец и половина. Опитът да се заеме Гурската област през Холандия и Белгия пропадна за няколко дни, Франция я постигна същата участ. Англия беше прогонена от континента.

Аз вече на няколко пъти четох, че англичаните били имали намерението да започнат една голяма офанзива някъде. Аз бих желал да ми съобщят предварително за това. Тогава бих наредил да им се освободи областта за тази цел. Бих им спестил всички трудности на десанта и ние бихме могли отново да се представим един на друг и да се разговорим и то на езика, който те много добре разбират! Те имат само надежди, защото трябва да им остане поне надеждата.

Обаче, какво очакват те? Ние стоим на този континент и от там, където стоим, никой вече не може да ни изтласка. Ние си създадохме известни бази и щом часът удари, ще се вдигнем за решителните удари. Че ние действително използвахме времето, господата ще има да се уверят в това още през тази година.

Америка - една надежда?

А на какво се надявате вие? На чужда помощ? На Америка?

Аз мога да ви кажа само едно - ние пресметнахме всяка възможност предварително.

Че германският народ няма нищо против американския, е ясно на всеки, който не иска съзнателно да изопачва истината. Германия никога не е предявявала интереси върху американския континент, освен че германци са се били за свободата на този континент! Ако държави от този мащаб се опитат да

се намесят евентуално в европейския конфликт, тогава твърде скоро ще се промени поставената цел. **Тогава Европа ще се защитава.**

Не трябва, обаче, никой да се поддава на заблуждение. Който вярва, че може да помогне на Англия, трябва винаги да знае, че всеки кораб, със или без охрана, който се изпречи пред нашите торпедни тръби, ще бъде торпилиран.

Ние се намираме в една война, която не желаехме. Напротив! По-често от мене, никой не би протегнал ръка. Ако те, обаче, желаят борбата и имат за цел да окървяват германската нация, тогава те ще преживеят неочаквано чудо. Този път те няма да срещнат изтощената Германия от Световната война, а ще се сблъскат с една в най-висша степен мобилизирана, боеспособна и твърдо решена за борба Германия.

Отношенията между Германия и Италия

Ако господата, обаче, имат други надежди, то мога само да кажа: „Господа, аз не ви разбирам!“ Те казват: „Италия ще излезе от борбата.“ Господата не трябва да измислят революции в Милано, а трябва да внимават да не избухне у тях самите някоя революция.

Отношението на Германия и Италия се схваща от тези държави въобще така. каквито могат да бъдат отношенията между двама приятели. Когато при демокрациите единият помага на другия, той винаги иска срещу това да получи нещо, например бази, или нещо подобно, което след това заема.

Когато италианските аеропланни ескадрили бяха настанени по брега на Атлантическия океан, английските вестници разправяха, че италианците се намесват в нашето военно ръководство и че затова те били искали за в бъдеще да имат база на Атлантика. Сега, когато пък германските ескадрили са в Сицилия, те разправят, че Германия вероятно ще задържи Сицилия. Господата могат да бъдат уверени, че с тези приказки не може да се повлияе нито един човек, нито в Германия, нито в Италия. Те говорят само за болнавата психика, каквато само в Англия може да съществува.

И преди всичко, това значи, че те не могат да схванат- смисъла на войната, а той е следният - където е възможно да бием Англия, ние ще я бием.

Ако те, обаче, виждат в няколкото неуспехи на нашия партньор доказателство за тяхната победа, то тогава аз не мога да разбера англичаните. Те виждаха до сега в своите собствени неуспехи винаги само доказателството за голямата си победа! Господата могат да си мислят, че тази сметка е обща сметка и че тя ще бъде изравнена в края на войната, точка по точка и квадратен километър по квадратен километър!

Те трябва да бъдат убедени и още от един факт - **Дуче и аз, ние двамата, не сме нито евреи, нито спекуланти. Когато ние си подаваме ръка, това правят**

мъже, които имат понятие за чест. И това навярно ще стане ясно на тези господа в течение на годината.

Може би, те се надяват на **Балканите**? И това много не ще ме развълнува, защото едно, е сигурно - където и да се появи Англия, там ще я нападнем и ние сме достатъчно силни за това!

Може би те хранят надежда в други държави, които също така искат да въвлечат във войната. Не знам, но аз мога да ви уверя, мои съпартийци и съпартийки, които от години насам ме познавате като един **грижлив човек, който винаги, предвижда идването**, че ние трезво сме преценили всяка възможност, която въобще е мислима и сме я включили в сметката.

Те, мъже би, имат още една надежда - тя вече не е така голяма - **гладът**. Ние организирахме живота си. Ние предварително знаехме, че във войната няма да има изобилие. Но германският народ никога няма да умре от глад - никога! По-скоро това ще стане с английския! В това господата могат да бъдат уверени.

Недостиг на сурови материали? И там ние сме се погрижили за всичко. Затова беше четиригодишният план! Може би, някои англичани вече са разбрали това.

Остава още само едно, а именно, че **те вярват, че още веднъж ще могат да омотаят германския народ със своята лъжа и със своите фрази**. И по това мога да кажа - те не биваше да спят толкова дълго! Те трябваше да се позаинтересуват малко за вътрешното развитие на германския народ. Със същата идиотщина те се заеха да отчуждят италианския народ от Дуче - един британски лорд се изправя и апелира към италианския народ да следва не Дуче, а негово превъзходителство лорда! Ама че овнешка мъдрост!

И ето, че се изправя друг един лорд и призовава германския народ да напусне мен и да последва него. На тези хора аз мога да кажа само едно - и други са се опитвали да сторят това. Тези хора нямат представа за германския народ, за националсоциалистическата държава, за нашата сплотеност, за армията на нашите маршируващи маси! Те нямат понятие от пропаганда!

Тъй като, очевидно, не са напълно убедени в ефикасността на своите идеи, те си взеха в заем малко сили от Германия. Но това са тъкмо онези сили, които тук жалко се провалиха, а именно - емигрантите, които офейкаха от тука. Това са техните съветници! Ние ги откриваме веднага в техните памфлети.

Ние отлично знаем, че това е написал този, онова, онзи, е също така глупаво, както някога тук, у нас. Само че тогава там стоеше фирмата „Фосишецайтунг“, а сега „Таймс“ или нещо подобно. И тези хора си въобразяват, че една така стара, престара идея, която не увеличаше още през времето на „Фосишецайтунг“, сега изведнъж ще започне, за да увеличи, щом се появи под фирмата на „Таймс“ или на „Дейли телеграф“.

В тези демокрации наистина се е появило едно омекване на мозъците! Те могат да бъдат спокойни - германският народ направи всичко, което е в негов интерес. Той ще следва своето водачество. Той знае, че неговото водачество има само една цел. Той знае, че **днес начело на държавата не стои мъж, който има в джоба си пакет с акции или който изобщо гони личния си интерес.**

И ако светът би бил пълен с дяволи

Германският народ - аз знам това и се гордея с него - ми се е обрекъл и ще върви с мен каквото и да става.

В този народ сега отново оживя един дух, който някога дълго време е бил с нас - фанатизмът на готовността да понесем всичко! Всеки удар, който ни бъде нанесен, ще бъде заплатен с лихвата и с лихва на лихвата! А това ще ни направи още по-твърди! Каквото и да мобилизират против нас - „и с дяволи да бъде изпълнен светът“ - ние все пак ще сполучим!

Ако ли пък, най-после, кажат: „Да, ами грешките им!“ Боже мой, че кой не прави грешки? Аз тази сутрин четох, че един английски министър - не помня кой - по един особен начин изчислил, че миналата година, значи през 1940, съм бил направил седем грешки. Седем грешки! Този господин е сбъркал. Аз сам си направих сметката: грешките ми са били не седем, а 724. Но аз продължих с тези сметки - моите противници са направили 4 358 000 грешки! Той може да ми вярва. Сметките ми са съвсем точни.

И с грешките си ние ще вървим напред. Ако ние и през тази година направим толкова грешки, колкото през миналата, в края на годината аз на колене ще благодаря на Бога. А пък ако нашите врагове са точно толкова умни, колкото бяха миналата година, от това и аз мога да бъда доволен.

И така, ние влизаме в новата година с една подготвена войска, каквато никога не е имало в германската история.

По суша броят на дивизиите е извънредно увеличен. Тяхната готовност беше засилена, **грамадният военен опит беше проучен и използван от командването и от войниците.** Ние работихме и непрестанно ще работим и занапред. Въоръжението е подобро и нашите противници ще видят, как то е подобро.

Тази пролет започва подводната война

По море през тази пролет ще започне подводната война и тогава те и там ще забележат, че не сме спали! Също така ще им се представи и въздушната флота!

Цялата наша въоръжена сила, така или иначе, ще наложи решението!

За тази цел нашето производство има грамадно увеличение във всички области.

Това, което другите проектират, у нас е вече действителност. А германският народ стои сплотен зад своето водачество с пълна вяра в своята войска и готов да понесе това, което съдбата поиска от него.

1941 година ще бъде, аз съм убеден в това, историческата година на едно **ново преустройство на Европа! Програмата не може да бъде друга, освен овладяване на света за всички, отнемане привилегиите на отделни личности, сломяване тиранията на известни народи и на техните финансови власти.**

И най-после, тази година ще спомогне за **осигуряване основите на едно истинско разбирателство между народите, а с това и на тяхното помиряване!** Аз не бих искал да забравя и онова, което посочих на 1 септември 1939 г. в германския Райхстаг, а именно, че **ако еврейството хвърли останалия свят в една обща война - тогава цялото еврейство ще си изпее песента в Европа!**

Срещу развърщането на народите

Те и днес още могат да се смеят на това, както по-рано са се смеели на моите предсказания. Идващите месеци и години ще покажат, че и тук съм предвидил правилно. Още отсега **нашите расови схващания завладяват народ след народ** и аз се надявам, че и онези народи, които днес са наши врагове, един ден ще разберат, кой е техният по-голям вътрешен враг и че те тогава ще застанат на един фронт с нас - на фронта **против интернационалното еврейско експлоатиране и корумпиране на народите.**

Тази година, която сега след 30 януари минава зад нас беше година на най-големи успехи, но и на големи жертви. Макар общият брой на ранените и убитите да е малък, в сравнение с други войни, жертвата е все пак тежка за онези, които са я понесли.

Нашето пълно съчувствие, нашата любов и нашите грижи принадлежат на онези, които трябваше да принесат тази жертва. Те понесоха това, което трябваше да жертват и цели поколения преди нас. Но и всеки отделен германец даде своята помощ. Нацията работи във всички области и преди всичко, работи **германската жена**, като заместник на мъжа.

Една чудесна идея за общност владее нашия народ!

И нека пожеланието на днешния ден да бъде - тази идея да ни остане в пълната си мощ и през идната година.

И нека нашият обет бъде - да работим за тази общност! А нашата вяра и нашето упование да бъде **в служба на тази общност да извоюваме победата!**

А нашата молитва, нека бъде: „Всевишният да не ни изоставя в тази борба през идната година!”

Да живее Германия! Зиг-хайл!

21-годишната равностметка на движението

Реч, произнесена от Фюрера пред неговите първи партийни другари в историческата зала Хофброй, Мюнхен, по случай празника на годишнината от основаването на Националсоциалистическата партия, 24 февруари 1941 г.

Партийни другари и другарки!

Националсоциалисти!

24 февруари е за нас винаги един ден на дълбоко възпоменание и то с право. За Движението, на този ден и от тази зала започва удивителният победоносен поход, който го доведе до върха на Райха и с това то стана оформител на германската съдба. Лично за мен този ден е също така от голямо значение. Аз мисля, че твърде рядко един политик, 21 години след първото си голямо публично встъпване в политическия живот, може да излезе пред същите последователи, за да им повтори същата програма, както в първия ден. Рядък случай – един мъж, **в продължение на 21 години да проповядва и осъществява едно и също нещо**, без да е трябвало, макар и само веднъж, да се отдалечи от своите схващания или от своята по-ранна програма.

Когато ние се събрахме за пръв път в тази зала през 1920 година, сигурно пред мнозина е изпъкнал въпросът: „Я виж ти, пак нова партия! Защо още една партия, няма ли вече достатъчно партии?“ – Ако новото Движение желаше да бъде продължение на по-раншните партии, да умножи тези партии, тогава, разбира се, това възражение би било основателно, защото е вярно, че имаше повече партии, отколкото трябваше. Но **то беше нещо различно от всички тогава съществуващи партийни образувания**. Създаде се едно Движение, което за пръв път заяви, че то няма за цел да застъпва определени, конкретно очертани интереси на отделни народни слоеве; че не е представител на буржоазни или пролетарски интереси; че не е представител на селото или града; че не е представител на католическите или протестантски интереси; че не е представител на отделни области, – но е **едно Движение, което за пръв път постави в центъра на своите идеи съвършено ясно думата „германски народ“**. То не беше и класова партия, защото **не се насочваше нито на ляво, нито на дясно**, както се опитваха да делат тогава нацията, но още от самото си начало имаше пред очи само една цел: германския народ в неговата цялост.

С това започна една героична борба, която трябваше да опълчи против Движението почти всички, – което и фактически стана. Но тъкмо в това определяне на целта се криеше решаващият момент. И ако аз мога да стоя отново пред вас след 21 години, дължи се само на така поставената цел, на така ясно и недвусмислено поставената цел, която не направи от Движението един

служител на отделни, определени и ограничени интереси, но независимо от всички особени задължения, го изправи пред **единствената задача: да служи на целокупния германски народ**, да отстоява неговите интереси, без оглед на всички временни разцепления.

Ние се намирахме тогава сред голям разгром. Версай тежеше върху всички ни и естествено беше, че отделни хора със свити сърца се заеха да намерят път, който да изведе народа от това безименно нещастие.

Един пръв по рода си героичен епос

Причините за този разгром бяха разглеждани най-различно. Направиха се, без съмнение, най-тежки политически грешки и то не само през годините на войната, а и още много години преди нея. Наближаването на бурята се виждаше, виждаха се известни подстрекатели да действат през онова време – това са онези подстрекатели, които и днес вършат същото: да мобилизират цяла Европа срещу Германия. И макар, че имаше удобни случаи за противодействие срещу тези подстрекатели и то навреме, тогавашните водачи на Райха се оказаха политически негодни. Също и от започването на Световната война политическото ръководство, било по отношение на външната политика, било по отношение на вътрешната политика, беше най-неизкусно, а и в психологическо отношение погрешно и то съвсем погрешно. Един упрек само не би трябвало да им се прави: те не желяха войната.

Напротив, ако те биха желали войната, то сигурно щяха да се подготвят за нея по друг начин, а така също биха избрали и един по-сгоден момент за започването ѝ. Не, тяхното най-голямо престъпление – ако една грешка може да се нарече така – беше това, че те не започнаха да действат в решителния час, в благоприятното време, макар и да знаеха, че войната е неизбежна. Направиха се също и военни грешки и то много такива. Въпреки всичко, обаче, остана един факт налице, а именно, че германският войник, като такъв, непобеден четири години наред, изправяше своето чело пред неприятеля. В тези четири години беше създаден един героичен епос, който е единствен по рода си. Безразлично колко са големи нашите победи и колко големи ще бъдат те занапред – винаги германският народ, дълбоко затрогнат, ще обръща поглед назад, към времето на Световната война, тъй като тогава, уединен и изоставен от целия свят, той трябваше да води героична борба срещу огромното числено надмощие на неприятеля, срещу неговото грамадно надмощие по отношение на военния материал и въпреки всичко това, той се държа, докато дойде разгромът, за който фронтът не се провини ни най-малко, а който дойде като резултат от разложението вътре в страната.

С това ние идваме до истинската и решаващата причина за тогавашния погром. Германският народ живееше още от десетилетия в едно нарастващо вътрешно разложение. Два свята бяха, на които нацията се разпадна тогава. За нас, старите националсоциалисти, те и днес са ни в съзнанието, тъй като ние

водихме борбата в тези два свята, намирахме се между тях и от тези, именно, два свята се оформи полека-лека нашето Движение.

Буржоазия – пролетариат

Национализъм – социализъм

Вие още си спомняте, мои стари партийни другари и другарки, тогавашната картина на политическия живот, спомняте си всички онези плакати на двете големи понятия, които се бореха помежду си: това беше буржоазията, от една страна и пролетариата, от друга. Национализъм тук, социализъм там. И между тях една пропаст, за която се смяташе, че никога не би могла да се превъзмогне. Буржоазният националистически идеал беше, преди всичко, буржоазен, а социалистическият идеал беше, преди всичко, марксистически. Буржоазният идеал беше общественно ограничен, марксистическият идеал беше международно неограничен. В основата си, обаче и двете тези движения бяха безплодни.

Във времето, когато аз за пръв път се явих тук, никой разумен човек не можеше да предположи, че един ден се би стигнало до решителна победа. Това беше всъщност най-важното. Ако нацията не трябваше да се разложи окончателно, то в тази борба, ако тя беше неизбежна, едната страна трябваше да излезе като стопроцентов победител. Но това беше тогава изключено, защото тези движения бяха започнали вече вътрешно да се разлагат и цепят. Те отдавна бяха загубили всякакъв замах.

Разцеплението на партиите

Буржоазията беше разцепена на безбройни партии, дружества, групички, съюзнета; зад тях разни сдружения за защита на градски или областни интереси, или за защита на интересите на собствениците на покрити и непокрити имоти, и т. н. – а на другата страна бяха марксистическите течения, които също така се намираха в разложение и раздробление: социалистите от мнозинството, независимите социалисти, комунистите, леви комунисти, комунистическата работническа партия, синдикалистите и т. н. Кой познава днес всички тези групи, които тогава се бореха една срещу друга? Всеки плакат беше една прокламация не само срещу противниците, но често и против своите.

Тези два лагера, които тогава ни излязоха насреща, водеха неминуемо към пълното разложение на народната снага, а с това, естествено и към пълното обезсилване на германския народ. Все едно, какви задачи ние искахме да разрешим, дали вътрешнополитически, дали стопанско-политически, или пък държавно-политически – едно беше от решително значение: нито една от големите задачи на времето не можеше да бъде разрешена, без използване концентрираната енергия на нацията.

Версай трябваше да разгроми Германия за вечни времена

Пред нас тогава стоеше Версайският договор. Когато за пръв път аз се явих тук, в тази зала, цялата ми политическа мисъл беше изпълнена от задължението да протестирам срещу това най-позорно унижение на всички времена и да поведя нацията на борба. Външно-политически, този диктат значеше обезглавяване и беззащитност на германската нация.

Обаче, тъкмо това външно-политическо положение ни застави да вземем едно толкова ясно решение. Този позорен диктат имаше за цел да пороби за вечни времена германската нация. Този робски труд не беше ограничен, но те казваха предварително: „Ние не искаме да определим, какво ще имате да плащате, защото самите ние не знаем, какво можете да платите: – затова, от време на време ние ще определяме отново вашите задължения; вие, по начало, се задължавате да плащате всичко, което изискваме от вас“. Това направиха тогава германските правителства!

Изпълнението на тези задължения трябваше да разгроми Германия за вечни времена. И ако тогава един французин изказа мисълта, че целта трябва да бъде премахването на 20 милиона германци, то това не беше в никакъв случай фантазия! Трябваше само да се изчисли времето, когато германската нация наистина би броила 20 или 30 милиона по-малко.

Ние сами си помогнахме

Срещу това злокобно стопанско заробване излезе насреща германската нация, която беше разделена на два лагера. И двата имаха съвсем противоположни схващания и двата се надяваха на интернационализма, – едните, повече по свойствения им интелектуален път, казваха: „Ние вярваме в световната съвест, в световната справедливост, ние вярваме в Обществото на народите в Женева“; другите бяха повече пролетарски настроени и казваха: „Ние вярваме в интернационалната солидарност“ – и тем подобни.

Обаче, **всички вярваха в нещо, което се намираше извън собствения им народ** – един много удобен метод, за да се спасиш, като се надяваш, че други ще дойдат, за да ти помогнат!

Срещу това, новото Движение застъпи схващането, което в основата си може да се сведе до едно единствено изречение „Помогни си сам, за да ти помогне и Бог“. Това не е само набожна, но и много правдива поговорка, тъй като съвсем не може да се приеме, че дядо Господ е създаден, за да помага на хора, които са твърде много страхливи и мързеливи, за да си помогнат сами; че дядо Господ трябва да запълва слабостта на хората. Бог не постъпва така. През всички времена Той е благославял само онзи, който е бил готов сам да се съпротивлява.

Какво може да се очаква от помощта на другите, това ние видяхме. Един американски президент се появи и даде тържествена клетва, че ако ние сложим оръжие, ще получим това и това, и това. Оръжието беше сложено, но клетвата

беше нарушена и забравена. На господата после им ставаше неудобно, когато ги подсещахме за това. Тогавашната демократическа Германия, колкото и често да се молеше, не получи нито едно облекчение, а за равноправие и дума не можеше да става.

Аз започнах моята борба точно в този град, една политическа борба против Версай. Вие всички знаете, мои партийни другари и другарки, колко често говорих аз против Версай. Аз проучих този договор, както никой друг. Аз не го забравих, дори днес не съм го забравил. Този договор не можеше да бъде премахнат със смирение и покорство...

След това Фюрерът, продължавайки речта си, по внушителен начин напомни на своите стари партийни другари дългогодишната трудна борба на Движението за германеца, за всеки мъж и за всяка жена. Той обрисова упоритата и неумолима борба срещу подигравки и гаври, срещу лъжа и клевета, срещу духовен терор и брутално насилие, която младото Националсоциалистическо движение трябваше да води навремето. Във връзка с това, Фюрерът подчерта достойното участие на старите партийни другарки в тази борба, които със своя сигурен женски инстинкт били, именно, в най-лошите за Движението времена, най-верни и сигурни борци. Фюрерът, постоянно прекъсван от бурните акламации на своите стари партийни другари, говори с остър сарказъм за глупавите и безсрамни методи на нашите вътрешно-политически противници от онова време, които методи срещаме днес неизменени в борбата на нашите външни неприятели.

Времето на тези упорити борби, продължи Фюрерът, донесе със себе си и един **отбор водачи**. Когато днес заставам пред нацията и виждам гвардията от тези мъже, които са наредени около мен, аз мога да кажа: това са истински мъже, които, наистина, представляват нещо и напроотив, като погледна правителствата на моите противници, мога само да кажа: те са негодни да бъдат при мен дори като дребни помагачи.

Аз не съм демократ!

Тези усилни времена създадоха един елит от първокласни съратници, които често пъти създават и грижи – това е много естествено. Способните мъже са чепати и често бодливи; затова в нормални времена човек трябва да се грижи щото тези бодли да стоят един до друг, а не един срещу друг. Но щом настъпи опасност, те стават гвардия от решителни мъже. Този елит, който във войската се проявява по време на война, която изтъква истинските водачи на преден план – в политическия живот този елит се излъчва само в борбата.

Този отбор беше резултат на бавно развитие, резултат на тази вечна борба срещу съпротивлението – така, постепенно, ние получихме едно водачество, с

което днес може всичко да се предприеме. Ако сега погледна към другия свят, то трябва да кажа: той просто проспа това чудо. И днес още той не иска да го признае. Те не искат да признаят, какво **сме** ние и не искат да признаят, какво са останали, те тичат наоколо като някоя Темида, с превързани очи. Те отричат, преди всичко, това, което не им е изгодно. **Те не искат да разберат, че две революции създадоха в Европа нещо съвършено ново.**

Защото ние знаем, че едновременно с нашата революция се появи още една втора, при която поемането на властта се осъществи много по-рано, отколкото при нас, именно, фашистката. И тази революция доведе до същите резултати. Между нашите две революции съществува абсолютна идентичност, не само в поставената цел, но и в изминатия път. И над всичко – едно приятелство, което е нещо повече от едно целесъобразно съгласуване. Също и това нашият противник още не може да разбере – че ако аз гледам на един мъж като на мой приятел, тогава аз оставам редом до него и не търгашествам с тази си дружба. Защото аз не съм демократ, а това значи, че не съм мошеник.

Не искам да използвам войната за забогатяване, защото **аз искам и след моята смърт да бъдат справедливи към мен и да кажат, не цялата ми борба и целият ми живот са били посветени само на един велик идеал.** Затова и в тази област не искам да покажа слабости. Няма абсолютно никакво съмнение, че съюзът, който свързва двете революции и особено съюзът, който свързва двамата водачи, е непоклатим; и че когато единият от тях се намира в нужда, то другият ще му се притече на помощ и обратно. Но, освен това, ние имаме общ враг, когото ще надвием.

Идват новите подводници!

Беше време, когато фашистка Италия – която води същата борба като нас, която е окована също така, както сме оковани и ние и която трябва да живее с едно свръх-население, също така, както и ние – получи толкова малко удовлетворение на своите жизнени искания, колкото и ние. Тогава тази фашистка Италия заангажира големи неприятелски сили. Многобройни английски параходи са в Средиземно море, многобройни английски аероплани са заангажирани в северноафриканските колонии, а и големи сухопътни сили бяха приковани там. Това беше за нас добре дошло, тъй като аз напоследък ви казах, че нашата борба по море сега тепърва ще започне. Причината е тази, че ние искаме най-напред с подводниците да обучим нов персонал за новите подводници, които излизат сега. Че те сега ще започнат да излизат, върху това не трябва никой да се съмнява. Преди два часа аз получих съобщение от главнокомандващия флотата, че тъкмо са пристигнали сведения, според които подводни и надводни сили са потопили нови 215 000 тона. От това число само подводници са потопили 190 000 тона, като от един единствен конвой, който бил унищожен вчера, били потопени 125 000 тона.

От месеците март и април нататък, господата трябва да се приготвят за съвсем други неща. Тогава те ще видят, дали ние пак сме проспали зимата и кой е разточителствал с времето си. През тези дълги месеци, през които ние водихме борбата с толкова малко подводници, Италия ангажира големи противникови сили. Сега ни е все едно, дали нашите щуки ще срещнат английските параходи в Северно море или в Средиземно море – в края на краищата, това е безразлично. Едно е сигурно: където Англия засегне континента, ние веднага ще се опълчим насреща ѝ; където и да се появят английски параходи, там ще бъдат изпратени и нашите подводници, докато дойде решителният час.

Както у нас, така и в Италия беше извършена една революция, която, в края на краищата, отвежда към едно преустройство на народната общност; трябваше да води към една нова общност и действително доведе до нея. Ние тогава трябваше дълги години да имаме търпение и ако моите неприятели днес мислят да ме уплашат с времето, аз мога само да кажа: **Аз се научих да чакам**, обаче, през това време на чакане, никога не съм лентяйствал.

От 1923 година ние трябваше да чакаме 10 години, докато най-сетне дойдохме на власт, обаче тези 10 години – както вие знаете, мои партийни другари – ние използвахме добре. Какво успяхме да направим и какво създадохме! Движението, което беше налице в 1933 година, беше друго и различно от Движението през 1923 година. Ние използвахме времето и затова такива заплашвания не могат да ме уплашат. Ние никога не си предпоставихме срочна цел: „На 1 март, или на 15 юни, или 7 септември трябва да бъде направено това и това“. Такова си предпоставяха само журналистите на нашите противници. Те знаеха всичко от по-рано.

Те казваха: „Ако националсоциалистите не дойдат на власт до октомври 1929, са загубени!“ Ние, обаче, не бяхме загубени! Те казваха: „Ако националсоциалистите не дойдат на власт сега, след септемврийските избори през 1930 година, националсоциализмът е свършен!“ Той не беше свършен, въпреки че ние не дойдохме на власт! И след това казаха през 1932 година: „Сега националсоциализмът е мъртъв. Фюрерът отказа да влезе в правителството, той не иска да поеме никаква отговорност, защото го е страх да поеме такава; ние винаги сме казвали това, защото ние знаем, че той гледа да се изплъзне от всякаква отговорност!“ Тези остроумни гении, които сега се намират в Англия – при нас вече ги няма – знаеха най-точно това още тогава. Тогава те казваха:

„13 август е решаващият срок, с националсоциализма е свършено!“

Дойде 14 август и с националсоциализма не беше свършено! Няколко месеца по-късно те поставиха нови срокове и най-накрая, дойде денят 30 януари 1933. Те веднага казаха: „Сега те сгрехиха. Сега те взеха властта. За шест седмици са свършени, за три месеца най-много, три месеца и с тях е свършено“. Шестте седмици и трите месеца отминаха. С нас не беше свършено.

И все нови и нови срокове поставят. И сега, през войната, правят същото. И защо не? Това са същите онези хора, това са същите пророци, същите чудотворци, които у нас толкова чудесно пророкуваха бъдещето, а сега са назначени като помощници в английското министерство на пропагандата и в министерството на външните работи. Те знаят съвсем точно, в какъв срок е свършено с германците! Това ние сме преживели вече няколко пъти. Вие си спомняте, какво се казваше. Аз трябва да припомня само прочутите думи на един голям английски държавник, когото вие в Мюнхен опознахте по-отблизо, да припомня само за мистър Чембърлейн, който няколко дни преди 9 април миналата година оповести: „За щастие, той изпусна омнибуса“. Аз ще ви припомня и един друг английски главнокомандуващ, който казваше: „Да, преди няколко месеца мене ме беше страх, сега обаче не ме е страх вече, тъй като те пропуснаха времето, а освен това, те имат само млади генерали. Това е тяхната грешка и тяхното нещастие. Въобще, тяхното цяло водачество..., но, преди всичко, те пропуснаха времето, сега е вече късно“. – Няколко седмици по-късно този генерал трябваше да си подаде оставката. Вероятно и той е бил твърде млад.

И днес те правят също така. Те постоянно поставят срокове. През есента те казваха „Щом сега не стане десант, то всичко е наред; през пролетта на 1940 година Англия ще пренесе войната на континента“. Аз непрестанно чакам британската офанзива. Но я преместиха някъде другаде и сега ние трябва да тичаме подире им. Но все ще ги намерим, където и да отидат! Ние ще ги намерим там, където ударът за тях ще е най-унищожителен.

Ние искахме само равни права!

От тогава изминаха 21 години в неотклонна борба на Движението. Най-сетне, след 13 години, ние дойдохме на власт. От тогава годините се използват за подготовка във външно-политическо отношение и в огромна работа във вътрешността. Вие знаете: сега в държавата се действа също така, както беше по-рано в Партията. Ние не искахме нищо от света, освен да ни даде равни права, също, както искахме равни права и във вътрешността на страната. Ние някога искахме да ни дадат правото за **свобода на събранията**, което имаха другите; ние искахме правото за **свобода на словото**; ние искахме, като парламентарна партия, същите права, които имаха и другите. Те ни ги отказваха, преследваха ни с терор. Ние, обаче, въпреки това, изградихме организацията и се наложихме.

Националните икономики ще победят!

Също така и аз излязох пред света и заявих: „Аз не искам нищо повече от това, което имат и другите. Аз съм готов да се разоръжа напълно“.

Аз правех все нови и нови предложения. Те само ни се надсмиваха и ги отхвърляха, също така, както и вътре в страната.

Аз заявих, че искам да постигна същото по пътя на преговорите. Не може да има нищо по-хубаво от това: целите на един народ да се постигнат по този

начин, понеже това коства по-малко и преди всичко, спестява кръв. Кой би бил луд да иска да вземе със сила онова, което би получил с разум? Но има неща, които Германия трябва да има, защото ние искаме да живеем; защото другите нямат право да ни отнемат тези неща, тъй като е невъзможно една нация, която притежаваше 38 милиона кв. км., да отнеме от друга нация още два и половина милиона кв. км.; и защото за нас е непоносимо да бъдем под настойничеството на тези народи, от които да ни бъде предписвано, каква стопанска политика да водим.

Ние водим онази стопанска политика, която е полезна за германския народ. Аз не се бъркам в живота на другите. Ако другите искат да седят върху торби със злато, нека го направят. Обаче, когато се казва: „Направете и вие това!“ – то аз ще се пазя да купувам мъртво злато срещу германската работна сила. Аз купувам за германската работна сила продукти, необходими за живота. И резултатът от нашата стопанска политика потвърждава правотата на нашите схващания, а не схващанията на господата със златните стандарти. Защото ние, бедните, премахнахме безработицата; защото ние се отвърнахме от това златно безумие; защото **ние схващаме целия наш стопански живот като един производствен проблем, а не като капиталистически проблем.** Разбира се, зад нашата стопанска политика **ние поставихме организираната сила на нацията, дисциплината на целия народ.** Ние обяснихме на нацията, че е безумие да се води война между отделните съсловия вътре в страната и че от такава война всички ще загинем. Разбира се, затова беше необходимо едно общо, социално, основно направление. Днес не могат да се изграждат държави на капиталистическа основа. Народите, с течение на времето, ще се събудят, и ако има хора, които вярват, че ще могат да спънат пробуждането на народите чрез войни – нека знаят, че, напротив, войните ще ускорят това пробуждане! Тези държави ще завършат с финансови катастрофи, които ще унищожат основите на тяхната досегашна финансова политика.

На това основание, не златният стандарт ще излезе победител, а напротив, **националните стопанства победоносно ще си пробият път!** Тези **национални стопанства ще водят помежду си необходимата за тях търговия.** Дали това се харесва на няколко банкери от златния стандарт в света, или не, това е свършено без значение.

Ние купуваме и продаваме

Ако някои от тези банкери на злато казват: „Ние не можем да търпим, щото вие да търгувате с тази или онази страна“ – това не е тяхна работа и народите не ще желаят вече да приемат указания относно своята бъдеща търговска политика. Те ще водят онази търговска политика, която сами смятат за правилна. В тази област ние можем спокойно да погледнем към бъдещето. Германия е един огромен стопански фактор, не само като производител, но също така и като консуматор. Ние имаме един голям пазар за нашите стоки. Обаче, **ние не**

търсим само пазари. Ние сме също така и най-големият купувач, докато, напротив, западният свят живее от своите колонии, а иска и да изнася от тях. Но това е невъзможно, защото народите не могат постоянно да правят едностранни сделки.

Народите искат не само да купуват, но също така са заставени и да продават. А на западните империи другите държави не могат да продават. Затова народите ще търгуват с нас, все едно дали това се харесва, или не на няколко банкери.

Ние ориентираме нашата стопанска политика не с оглед към схващанията на банкерите от Ню-Йорк или Лондон, а напротив, стопанската политика на Германия се ръководи изключително от интересите на германския народ.

В това отношение аз съм един фанатичен социалист, който има пред очите си винаги общите интереси на своя народ. Аз не съм лакей на някои от онези международни банкови консорциуми. Аз не съм задължен към никоя капиталистическа група. Аз съм произлязъл от германския народ; моето Движение, нашето Движение е германско народно движение. И затова ние сме задължени само на този германски народ. Неговата стопанска политика е наша, т. е. само неговите интереси са решаващи за нашата стопанска политика. От това ние няма никога да се отклоним.

Ние работихме гигантски и се въоръжихме навреме

Ако другият свят казва: „Добре, тогава война!“ – аз мога само да отговоря: „Аз не желая война, но и най-кроткият не може да живее в мир, когато това не се харесва на злия съсед!“

Но аз не принадлежа и към онези, които виждат приближаването на една такава война и започват да хленчат. Аз говорих и върших, което можах; правих все нови и нови предложения на Англия, както и на Франция. Те винаги отхвърляха всичко това с хули и подигравки. Те се смяха на всичко, но когато забелязах, че другата страна търси сблъскването, разбира се, направих това, което правих и по-рано в Партията, като националсоциалист и стар борец: **веднага са създадох защитния инструмент**. И както по-рано в Партията, аз застъпвах схващането, че не е достатъчно да бъдем винаги достатъчно силни, за да можем да издържаме ударите на другите, но е необходимо да станем достатъчно силни да отвърнем на тези удари. Така аз изградих военния инструмент на държавната политика – германската войска, та ако иначе не върви, тя да нанася удари. Един американски генерал обясни само преди няколко дни пред следствения комитет на американския парламент, че Чърчил го уверил лично, още през 1936 година: „Германия ще стане много силна, тя трябва да бъде унищожена и аз ще направя всичко, за да проведе това унищожаване“.

Малко по-късно аз предупредих за опасността от този мъж и неговата дейност, за първи път публично. Аз не исках преждевременно да тикна нацията

в безпокойства и с това да осуеят, може би, едно възможно разбирателство. Обаче, от момента, когато забелязах, че в Англия една известна клика – насъсквана, разбира се, от еврейството, което навсякъде стои като раздухвателен мех, действа и подстрекава – е твърдо решена да воюва, аз взех всички мерки за подготовка на нацията за война. И вие знаете, мои стари партийни другари, че аз действам съответно на това. Ние работихме гигантски. И това, което беше създадено при нас по отношение на въоръжението, е наистина най-величавото дело, което е виждал светът!

Когато друг един свят казва: „Ние правим сега същото!“ – тогава аз мога само да възразя: Правете го тепърва, аз вече го направих! Само не ми разправяйте приказки; аз съм нещо лице, специалист по въоръжителните работи. Аз зная много добре, какво може да се направи от стомана и какво от алуминий. Аз зная каква работа може да се очаква от хората и каква не. Вашите приказки съвсем не ми импонират!

Аз вложих своевременно силата на германската нация в нашето въоръжение и **аз съм решен, ако това е необходимо, да вложа енергията и на половина Европа, и ще го направя.** Аз съм подготвен за всяко идващо стълкновение и затова гледам със спокойствие напред. Нека и другите да гледат напред със същото спокойствие.

При това, аз се опирам на най-добрата армия на света, на най-добрата армия, каквато дори германската нация никога не е притежавала. Тя е голяма на брой и отлично въоръжена. Що се касае до ръководството ѝ – в по-добро състояние то не е било никога по-рано. Ние имаме един млад ръководен кадър, който в по-голямата си част, не само е получил своето бойно кръщение, но дори смее да кажа, че се е покрил със слава. На където и да погледнем, ние днес виждаме една гвардия от избрани мъже, в ръцете на които са поверени германските войници. И тези мъже водят отново войници, които са най-добре обучените в света, с най-доброто оръжие, каквато може да има за сега на земята. А зад тези войници и тяхното ръководство стои германската нация, стои целият германски народ.

В центъра на този народ, като негово ядро, стои Национал-социалистическото движение, което представлява една от най-добрите организации, каквато другите демократически страни не могат да притежават и чието подобие се намира само във фашизма.

Народът и армията, Партията и държавата – те са днес едно неделимо цяло. Никаква сила на света не може да разклати това единство. Само глупци могат да вярват, че е възможно едно повторение на 1918 година. Ние научихме това по-рано от нашите собствени демократи. И тяхната надежда беше във вътрешното раздробяване, разложение и братоубийствена борба.

Днес ние имаме буквално същото. Те казват: „В разстояние на шест седмици в Германия ще избухне революция!“ Те не знаят, кой всъщност иска да направи

революцията. Революционерите не са при нас, „революционерите“, като Томас Ман и нему подобни, са в Англия. А някои са вече отпътували от Англия за Америка, защото и Англия им се вижда много близо до областите, в които се приближава тяхната „революция“. Те преместват, значи, своята главна квартира по възможност по-далече от своето бъдещо полесражение. Но въпреки това, те твърдят: революцията щяла да дойде. Кой ще я направи – това не ми е известно; как ще я направи – и това не ми е известно; само едно ми е известно: че в Германия само няколко глупци мислят за революция, но те всички са изпратени в затвора.

Техните надежди са детински

Но те казват: „Зимата, Генерал зима идва, и той ще повали Германия“. Ах, германският народ е достатъчно издръжлив на студ. Ние сме издържали в Германия, не зная колко хиляди, десетки хиляди зими. Ние ще издържим и тази зима. Тогава те заявяват: „Гладът ще дойде“. И за това, обаче, ние сме се погрижили.

Ние познаваме човеколюбивите чувства на нашия английски противник. Ние сме се погрижили на време. Аз вярвам, че гладът по-скоро ще дойде там, отколкото тук.

Тогава пък казват: „Времето само по себе си действа“. Времето помага, обаче, на този, който работи. И никой не работи по-трудолюбиво от нас, това аз мога да гарантирам на онези господа.

Всички тези надежди, които те градят, са смешни и просто детински.

По начало, искам да кажа едно: германският народ е изминал много хилядолетия на развитие. Ние виждаме неговата история в течение на две хиляди години. Хиляди години наред съществува един германски Райх, и то Райх, който обхваща наистина само германци. В тези времена нашият народ понесе небивали удари на съдбата. Той ще понесе всичко, което би му донесло настоящето или бъдещето. Дори много по-твърдо ще понесе, защото, аз си въобразявам, че винаги е имало един германски народ и от повече от хиляда години е имало един германски Райх, обаче, никога не е съществувала германска единност, никога не е имало онова, което притежаваме днес: една стегната организация на нашия народ; и не винаги е имало това водачество, което притежава днес германският народ.

Аз мога, при всичката си скромност, да кажа на моите неприятели: „Аз вече съм се борил с много демократически неприятели и досега съм оставал винаги победител в борбата“. Аз смятам, че и тази борба не се развива при други условия, т. е. съотношението на силите е напълно същото, както досега. Аз съм, във всеки случай, благодарен на Провидението, че то остави да избухне тази борба, след като тя беше вече неизбежна, в мое време и то в едно време, когато се чувствам още свеж и бодър. И именно сега се чувствам отново освежен. Идва

пролетта – пролетта, която ние всички приветстваме. Пак идва времето да се премерят силите. И аз знам, че милиони германски войници мислят в този момент също така, въпреки че са опознали страшната суровост на борбата.

Ние изминахме сега една година, изпълнена с невъобразими успехи, но и с тежки жертви, – макар и не общо взето, но в отделни случаи. Обаче ние знаем, че тези успехи не ни бяха подарени, а че безброй германски мъже се биха с най-голяма храброст и готовност за саможертва още от началото на фронта, както се борят решително и сега. Постиженията на войниците в нашите полкове, в нашите танкове, в нашите самолети, в нашите подводници, в нашите параходи и навсякъде в нашите части, са единствени по рода си. Никога не е имало по-добри и по-храбри войници!

Ние сме фронтовата партия от Световната война

Ние, националсоциалистите, сме особено горди с тях; защото ние не сме нищо друго, освен една стара фронтовашка партия – фронтовата партия от Световната война. От там се завърнахме ние едно време; нашите сърца бяха изпълнени с гняв и същевременно обременени от болка – чувствайки позора, в който беше хвърлен тогава нашият народ, нашият храбър народ. Ние, които участвахме в цялата борба на тази Световна война, ние знаем най-добре, какво са днес постиженията на нашите войници; и аз мога от това място да кажа на нашите войници само едно: нашите сърца, сърцата на всички стари националсоциалисти са при вас! Това са сърцата на борци.

Колко много има между нас, които са инвалиди от голямата война; колко много, които са били ранени; колко много, които изобщо са участвали в нея! Те следиха с пламенно сърце всички етапи, през които минаха тази година нашите армии. Всяко селище им нашепваше толкова много! За тях беше неизразимо удовлетворение да видят сега осъществено онова, за което навремето, преследвани от страшна несполука, проливаха години наред кръвта си и за съжаление, не можаха да го постигнат. Те днес са толкова горди със своите синове, с младите войници на Третия Райх!

Новата година на борба, която ще донесе велики решения

Никой не може да каже това по-добре, отколкото Партията на тези стари борци, които едно време се върнаха от голямата война, които не искаха да понесат позора на родината и започнаха веднага в себе си една нова война – срещу разрушителите на нашето отечество и на нашата родина.

Ние стоим сега – ние националсоциалистите – пред една нова година на борба. Всички ние знаем, че тя ще донесе големи и решителни събития. Ние гледаме с непоколебимо доверие в бъдещето. Ние сме преминали най-тежката школа, която съществува за хората. Ние знаем, че тези неизмерими жертви не са били напразни, защото вярваме, че и тук, на земята, има справедливост. Какво

не направихме през тези години! Как се трудихме, как се мъчихме, пред очите ни беше само една цел: нашият народ!

Как се жертваха за това милионите воители! Стотици хиляди паднаха за тази идея. Провидението не ни отсъди да преминем напразно този чуден път. Аз изказах, в деня на основаването на това Движение, следното разбиране: някога нашият народ си беше извоювал неимоверни победи; той стана неблагодарен и неединен; и прегреша спрямо самия себе и заради това ни постигна наказанието на съдбата. Ние бяхме бити заслужено. Когато един народ се самозабрави толкова, колкото германският през това време, когато той ненадейно помисли, че не е обвързан от никаква чест и никаква вяроност, тогава Провидението не може да му стори нищо друго, освен да му отсъди един толкова тежък и горчив урок.

Германия ще настъпи!

Ние бяхме убедени още тогава: ако нашият народ намери отново сам себе си; ако стане отново трудолюбив, почтен; **ако отделният германец се застъпва отново и на първо място за своя народ, а не за себе си; ако отново сложи над своите лични интереси общите интереси; ако целият този народ започне да се стреми отново към някой голям идеал, ако е готов да се бори за него**, – тогава един ден ще дойде часът, когато Бог ще прекрати нашето изпитание.

И ако съдбата направи отново своя избор, тогава нейната благословия ще бъде дадена на онези, които са я заслужили в десетилетен тежък труд.

Обаче, това мога да кажа: когато застана пред историята и разгледам моите противници, тогава аз не се чувствам ни най-малко застрашен при сравняването на нашите убеждения. **Кои са онези егоисти?**

Всеки от тях се застъпва само за интересите на своето съсловие. Зад всички тях стои, или еврейният, или собствената им кесия.

Всички те не са нищо друго, освен гешефтари, които живеят от печалбите на тази война. Това не може да е на добро!

Аз заставам срещу тези хора, само като обикновен борец за моя народ.

Аз съм убеден, че както тази борба беше благословена досега от Провидението, тя ще бъде благословена и за в бъдеще.

Когато влязох преди 21 години за пръв път в тази зала, аз бях непознат и безимен, **нямах нищо, освен единствената моя вяра**. През тези 21 години беше изграден един нов свят.

Пътят от настоящето към бъдещето ще бъде по-лесен, отколкото пътят от 24 февруари 1920 год. до днес, до тук – на това място.

Аз гледам с фанатична вяра в бъдещето. Цялата нация се е строила сега. Аз зная: в момента, в който се чуе командата „Напред!“, Германия ще настъпи!

Премахването на историческите и национални неправди на Балканите

Реч, произнесена пред Райхстага на 4 май 1941 г. Поводът е приключването на войната в Югославия и Гърция

Господа народни представители! Членове на германския Райхстаг!

Нрез времена, когато делата са всичко, а думите почти без значение, нямам намерение да се явявам пред вас, избраните представители на германския народ, по-често, отколкото е безусловно необходимо.

За първи път се обърнах към вас при избухването на войната. Това беше момента, когато, поради англо-френското съзаклятие против мира, пропаднаха всички опити за едно иначе възможно споразумение с Полша. Най-безсъвестните хора на днешното време били решили, както сами признават сега, още в 1936 година да опустошат и ако бъде възможно, да унищожат с нова кървава война германския Райх, който, в своето мирно строителство за издигане, им се виждаше много могъщ. Най-после те благополучно успяха да намерят в Полша държавата, която беше готова първа да изтегли меча си за техните цели и интереси.

Всички мои опити да постигна разбирателство именно с Англия и дори да дойдем до приятелско сътрудничество, се разбиха в нежеланието и злата воля на една малка клика, която - поради омраза или материални съображения - отхвърляше всяко германско предложение за разбирателство, с нескриваното решение да предизвика войната на всяка цена.

Историческата вина на Чърчил

Подстрекателят на този, колкото фанатичен, толкова и сатанински план - да се стигне до война на всяка цена - беше още тогава мистър Чърчил. Негови помощници бяха лицата, които съставляват днешното английско правителство.

Най-упоритите явни и скрити поощрения на тези стремежи се дадоха от така наречените „големи демокрации“ отсам и отатък океана. В епоха на растящо недоволство у народите от управническите фокуси на техните негодни правителства, отговорните лица вярваха, че чрез една успешна война по-скоро ще постигнат разрешаването на иначе неразрешимите проблеми.

Човешка кръв за изплащане на проценти

Зад тях стоеше големият международен еврейски капитал на банките, борсите и оръжейната индустрия, който също, както някога, още тогава подуши възможността за големи, макар и нечисти, печалби. И също както по-рано, всички те бяха безогледно готови да проливат кръвта на народите заради своето злато. Така започна тази война!

Но само след няколко седмици държавата, която леко мислено се остави да бъде впрегната в хомота на финансовите и капиталистическите интереси на тези подстрекатели, беше разбита и унищожена.

Вторият позив на Германия за мир

При това положение, смятах за дълг пред нашия германски народ, също и пред милионите невинни съществува от останалия свят, да апелирам отново към разума и съвестта на другите държавници. Затова на 6 октомври 1939 г. заявих още веднъж, че Германия нищо не е искала и нищо не иска нито от Англия, нито от Франция, че продължаването на войната би било безумие и че ако страшните модерни оръжия влязат в действие, големи области ще бъдат разрушени.

Предупредих, съзнавайки това, че от водене на война с тежка и далекобойна артилерия срещу места с гражданско население, резултатът ще бъде взаимно опустошение и за двете страни.

Посочих преди всичко, че употребяването на въздухоплаването, с неговия далечен обseg на действие, ще доведе до унищожаване на всичко онова, което в продължение на столетия е било изградено с упорит труд, а също така и на културните ценности на Европа.

Както остана без успех първият ми позив от първи септември 1939 г., така и вторият беше отхвърлен почти с възмущение. **Британските подстрекатели, както и евреите-капиталисти, стоящи зад тях, не можеха да си обяснят моя апел за мир иначе, освен с германска слабост.** Уверяваха народите в Англия и Франция, че Германия треперела пред една война през пролетта на 1940 г. и ужасена от своето предстоящо унищожаване, с готовност би сключила мир.

Заявяваха, обаче, че мир не може да има при никакви условия, докато Германия не бъде напълно унищожена, а германците разбити и озлочествени до такава степен, че да застанат пред войнишките кухни на неприятеля, за да просят храна.

Бляновете на Чърчил за Скандинавия

Заслепено от упоритите пророкувания на мистър Чърчил, норвежкото правителство още тогава започна да се поддава на мисълта за едно английско нахлуване и за допускане да бъдат завзети норвежките пристанища и шведската минна област, та да се спомогне с това за унищожаването на Германия. И най-после, господата Чърчил и Пол Рейно бяха толкова сигурни в успеха на техния нов удар, че започнаха да смятат - било от лекомислие, или под влиянието на алкохола - че трябва да крият това, което възнамеряват да предприемат.

И нашият решителен противоудар.

Благодарение бръщолевенията на тези господа, германското правителство узна още тогава кроените планове против Райха, а германският народ нанесе най-решителния, може би, противоудар през сегашната война. Защото английското нахлуване в Норвегия беше, несъмнено, най-опасната акция за Германия.

След няколко седмици, обаче, опасността беше отстранена. С един от най-смелите подвизи, познати във военната история на всички времена, беше осуетено нападението на английската и френската войски срещу дясното крило и нашия фронт. Извънредно успешното германско отблъскване на неприятеля има за последица такова голямо засилване на позициите ни в Европа, че в стратегическо отношение то въобще не можа да бъде достатъчно оценено.

Веднага след пропадането на тези планове, натискът на английските подстрекатели върху Белгия и Холандия се засили. Ново поставената цел беше - след като ударът против вноса на руда беше осуетен - чрез въвличането на

Белгия и Холандия във войната, бойният фронт да бъде преместен на Рейн и с това да се застрашат и откъснат местата, в които се преработва рудата.

На 10 май миналата година започна най-бележитата война в нашата германска история. В няколко дни неприятелските фронтове бяха пробити и с това се създадоха предварителните условия за онези военни действия, кои то доведоха до най-унищожителните сражения, известни в световната история.

Франция се срина, Белгия и Холандия бяха завзети, а остатъците от английските войски, разбити и обезоръжени, напуснаха европейския континент.

След това, на 19 юни 1940 г. свиках за трети път германския Райхстаг, за да направя голямото си изложение, за което вие всички си спомняте. Заседанието ми даде възможност да изразя благодарността на нацията по начин, какъвто отговаряше на неповторимото величие на събитията. Използвах също заседанието, за да отправя нов позив за мир към света.

Не пропуснах да изкажа съмнението си, че, въз основа на досегашните ми опити, моята надежда в това направление беше крайно оскъдна. **Защото хората, които пожелаха войната, не действаха от никакви идеалистични убеждения. Като двигателна сила, зад тях стоеше еврейско-демократическият капитал, комуто те бяха задължени и подчинени.**

Жаждата за печалби отрича всякакъв опит за помирение

Вложените и инвестирани милиардни капитали от заинтересуваните във войната, крещяха за лихви и амортизации. Поради това, продължаването на войната не само, че не ги плашеше, а напротив, ги радваше, защото на този капитал, така, както е вложен във фабрики и машини, му е нужно време, за да се увеличи и още по-дълго време, за да изсипе очакваните печалби.

За тези еврейско-демократически спекуланти с войната още от самото начало нищо не е било по-омразно, отколкото мисълта, че би било възможно, щото един апел към разума на народите, в последния момент и без понататъшно проливане на кръв, да сложи край на войната и с това да се ограничат печалбите от вложените милиарди.

Както предвиждах и предсказвах, така и стана. Моят позив за мир беше изтълкуван като признак на страх и малодушие. Европейските и американските подстрекатели успеха отново да замъглят здравия разум на широките народни маси, които не очакват никакви печалби от войната, да възбудят нови надежди чрез лъжливи изложения и чрез ръководените от тях вестници да спечелят общественото мнение и да го задържат за продължаването на войната,

най-кървавият дилетант в историята.

Моите предупреждения против прилагането на нощни бомбардировки над гражданското население, които г-н Чърчил препоръчваше, бяха изтълкувани като признак на германско безсилие.

Този дилетант, най-кръвожадният през всички времена на историята, повярва сериозно, че продължилото с месеци въздържане на германското въздухоплаване трябва да се вземе като доказателство за неспособността му за нощни полети.

Чрез платени вестникари, в продължение на месеци, този човек лъга английския народ, че само и изключително британското въздухоплаване е в състояние да води война по такъв начин и че в безогледната борба на английските самолети против германското гражданско население, заедно с налагането на глад чрез блокада, най-после е намерено средството за смазване на Райха.

В продължение на три и половина месеца непрекъснато предупреждавах. Не се учудих, че моите предупреждения не направиха никакво впечатление на г-н Чърчил. Какво е за този човек животът на другите? Какво значи за него културата и каква стойност имат за него архитектурните паметници?

Още в началото на войната той заяви, че иска да води война дори ако английските градове бъдат напълно разрушени и обърнати в развалини.

Сега той има тази война! Моите уверения, че ако бъде нужно, от даден момент натаък за всяка хвърлена бомба ще отговорим със сто наши бомби, не успя да накара този човек поне веднъж да се замисли върху престъпните си действия. Той заяви, че всичко това не му прави никакво впечатление. Дори ни уверяваше, че именно след такива бомбардировки английският народ ще изрази безкрайната си радост, така че той ще се завръща в Лондон винаги отново ободрен.

Възможно е г-н Чърчил да е отново ободрен, за да продължи войната по този начин.

За всяка британска бомба - 100 германски бомби!

Но също и ние не по-малко сме решени за всяка бомба, която ще бъде хвърлена в бъдеще върху нас, да отговорим, ако е необходимо, със сто бомби и то дотогава, докато английският народ не се освободи от този престъпник и от неговите начини на действие.

И ако г-н Чърчил счита от време на време, че е нужно чрез пропаганда да увеличи силата и ефикасността на войната, то ние сме също готови да започнем борба, вървейки по същия път. Позивът, отправен от този глупак и неговите сателити тъкмо по случай 1 май към германския народ, с който го подстрекава да ме изостави, може да се обясни или като следствие на парализично заболяване, или поради ненормалност, присъща на един пияница.

Последвалите пожарища на паралистика.

Като последица от това ненормално душевно състояние е **решението да се направи от Балкана³⁸ театър на военни действия**. Като луд препуска този човек от пет години вече из Европа и търси, какво може да подпали. За съжаление, намират се винаги подкупени елементи и държави, които отварят вратите си на този международен подпалвач.

След като успя през миналата зима, чрез нескончаеми твърдения и извъртания да наложи мнението, че германският Райх се е изтощил от войната през изтеклата година, че е изчерпал силата си напълно, той се видя принуден, за да отклони общото пробуждане, да създаде ново огнище за пожар в Европа. Така той се върна отново към проекта, обсъждан още през есента на 1939 и през пролетта на 1940 г.

Спомнете си, драги народни представители, за публикуваните документи от La Charité, в които се разкри **опитът, правен още през зимата на 1939-1940 г., да се направи Балканът театър на военни действия**. Главните организатори на това предприятие бяха тогава Чърчил, Халифакс, Даладие, Пол Рейно, генерал Вейган и генерал Гамлен.

Както се вижда от публикуваните документи, **разчитало се е на възможността, в случай че този атентат против мира в Югоизточна Европа успее, да се мобилизират около сто дивизии в полза на английските интереси**. Внезапният разгром през май и юни миналата година накара да се изоставят, поне временно, тези планове.

Обаче, през есента на миналата година г-н Чърчил започна отново да обсъжда възможността за тяхното осъществяване. **Ако новият опит срещаше сега по-големи мъчности, то е, защото на Балкана беше настъпила промяна, вследствие обрата в Румъния, която държава окончателно беше загубена за Англия**. Нова Румъния, под водачеството на генерал Антонеску³⁹, възприе една чисто румънска политика, без оглед към надеждите на англичаните, заинтересувани във войната. Към това трябва да се прибави също и поведението на Германия.

Целите на германската балканска политика.

Преди да започна да говоря по този въпрос, нужно е, драги народни представители, да изложа, преди всичко на кратко целите на германската балканска политика такива, каквито сме ги предвиждали и така, както сме се старали да ги осъществим.

Никакви териториални желания

³⁸ Авторът назовава по този начин Балканския полуостров - Бел. Ред.

³⁹ Йон Антонеску (1882-1946) - румънски маршал и политик. Водач на румънското правителство от 1940 до 1944 г. Арестуван и екзекутиран през 1946 г.

1. Германия не е застъпвала на Балкана - както и по-рано - никакви териториални, а също така и никакви спекулативни интереси. Германският Райх никога не се е интересувал от териториалните проблеми, както и от вътрешните отношения на тамошните държави от каквито и да било егоистични съображения.

... обаче, тесни стопански връзки

2. Обаче Германия се постара да завърже с тези държави тесни стопански връзки да ги задълбочи. Това беше не само в интереса на Райха, но и в интереса на самите балкански страни. Защото ако някога стопанствата на двама търговци-контрагенти са се разумно допълвали, това е било и е именно случаят с балканските държави и Германия. **Германия е индустриална държава и се нуждае от храни и сурови материали. Балканските страни, със земеделски, притежават сурови материали и имат нужда от индустриални произведения.** От това, по необходимост, се създаде възможността за особено благоприятното развитие на взаимните отношения.

Ако английските или дори американските среди пожелаха да изтълкуват всичко това като незаконно проникване на Германия в Балканите, това е едно, колкото глупаво, толкова и безсрамно твърдение. Защото, **всяка държава ще изгради стопанската си политика съобразно с националните си интереси, а не съгласно интересите на чужди, без никакви връзки, юдео-демократични капиталисти.**

Както Англия, така и Америка биха могли да се явят в тези страни най-много като продавачи, но никога като купувачи. Само пълната стопанска ограниченост на капиталистическите демокрации може да им създаде въображението, че би било възможно и в бъдеще да съществуват държави, които да са длъжни само да купуват от някого, без последният да желае или да може да купи нещо от тях.

Райхът - най-големият купувач в Югоизтока.

Германия не само е продавала на балканските държави, но е била за тях и най-големият купувач. Тя беше един постоянен и солиден купувач, който **заплащаше произведенията на балканските селяни с труда на германския индустриален работник,** а не с никакви несигурни валути и девизи, които от години насам страдат от хроническо обезценяване.

Така че нямаше нищо чудно в това, както вече изтъкнах, Германия да стане най-важният търговски партньор на балканските държави. Това беше колкото в интереса на Германия, толкова и в интереса на самите балкански народи. А само **изключително капиталистически ориентираният ум на нашите еврейски, демокрации може да твърди, че щом като една държава доставя машини на друга държава, тя чрез това господства над последната.** В действителност, такова едно господство може да бъде, в краен случай, само взаимно. Прочее,

винаги много по-лесно е да се откаже някой от машини, отколкото от храни и сурови материали, така че партньорът, който срещу своите машини получава храни и сурови материали, е много по-здравно обвързан, отколкото получателят на индустриални произведения.

Търговски обмен въз основа на взаимност и равноправие

Не! В тези сделки нямаше нито победители, нито победени, а само участници. И германският Райх на националсоциалистическата революция вложи в тях целия свой престиж, за да бъде един честен съучастник, т. е. да плаща с редовни и солидни стоки, а не със съмнителни ценни книжа.

3. С оглед на това, германският Райх - ако може да се говори за някакви политически интереси - имаше само един интерес, а именно, да вижда търговските си партньори **вътрешно здрави и силни**. Поради това, Германия направи всичко възможно, чрез влиянието си, чрез помощи, съвет и дело, да подкрепи тези страни в затвърдяването на тяхното съществуване и техния вътрешен ред, без оглед на техните специфични държавни форми.

Следването на тези начала в действителност има за последица не само растящото преуспяване на тези страни, но също и зараждането на взаимно доверие.

Поради това, още по-голямо беше старанието на световния подпалвач г-н Чърчил да прекъсне това мирно развитие и чрез безсрамно даване на английски обещания за помощ и налагане на британски гаранции, лишени от всякаква действителна стойност, да внесе в тази мирна европейска част елементи на смут, на несигурност, на недоверие и най-после на бунт.

Той намираше подкрепа винаги в онези тъмни личности, които, стоящи под британско влияние, било от материални или идейни съображения, бяха винаги готови да поставят интересите на собствените си народи зад желанията на техните попечители.

Гаранция без силна политическа подкрепа

Най-напред с тези гаранции беше подмамена румънската държава, а след нея и Гърция. По-късно, което изглежда да е достатъчно установено, стана ясно, че зад тези гаранции нямаше никаква сила, която въобще би била в състояние да даде някаква политическа помощ и че всичко се отнасяше до поставянето на тези държави върху наклонения път на британските интереси. Румъния, която с даденото ѝ обезпечение трябваше да бъде отстранена от държавите на Оста, заплати скъпо за него.

Гърция, която най-малко се нуждаеше от такива гаранции, също беше готова, следвайки съблазнителния зов на англичаните, да свърже съдбата си със съдбата на финансиста и пълномощника на нейния крал. Обаче, дори и днес - считам се длъжен да призная това в интерес на историческата истина - трябва да

се прави разлика между гръцкия народ и онзи тънък слой от покварена управляваща клика, която, инспирирана от един послушен на Англия крал, по-малко взе присърце истинските интереси на гръцката държава, отколкото британските военни цели.

Аз искрено съжалявам за всичко това. За мен - като германец, който, още с възпитанието си на младини, както и поради професията си по-късно, хранех дълбока почит към културата и изкуството на страната, от която някога за пръв път се излъчи светлината на човешката красота и достойнство - беше твърде тежко да наблюдавам подобно развитие на нещата, без да съм в състояние да предприема каквото и да било противодействие.

От документите, намерени при La Charité, можяхме да узнаем машинациите на тъмните сили, които рано или късно трябваше да доведат гръцката държава до едно неизмеримо нещастие.

Непрекъснати нарушения на гръцкия неутралитет.

В края на лятото, миналата година, г-н Чърчил успя до такава степен да втълпи в главите на известни гръцки среди платоническите си обещания за гаранции, че от това последваха цяла редица непрекъснати нарушения на гръцкия неутралитет. От това, на първо място, беше засегната Италия.

Тя се видя принудена, през октомври 1940 г., да направи на гръцкото правителство известни предложения и да поиска гаранции, с които трябваше да се постави край на нетърпимото за Италия положение.

Това искане беше рязко отхвърлено от стоящите под влиянието на британските подстрекатели към война, а с това и мирът на Балканите стигна до своя край. Настъпилото неблагоприятно време, сняг, бури и дъждове и свързаната с него - това трябва да призная в интереса на историческата правда - извънредно храбра съпротива на гръцките войници, дадоха на атинското правителство достатъчно време, за да се размисли върху последиците от тяхното нещастно решение и до потърси възможност за едно разумно разрешаване на създаденото положение.

Със слаба надежда, че ще може все пак някак да помогне за разрешаването на въпроса, Германия не беше още скъсала дипломатическите си отношения с Гърция.

Обаче, още тогава, понеже това беше мой дълг, аз заявих пред целия свят, че ние не ще допуснем едно възобновяване на старата солунска идея, датираща още от Световната война. За съжаление, моето убеждение, че ние сме решени да прогоним и хвърлим отново в морето англичаните от всяко място в Европа, където те биха се опитали да се затвърдят, не беше взето достатъчно сериозно под внимание.

И ето, че през тази зима можахме да наблюдаваме, **как Англия започна да изгражда базите си за една нова солунска армия.** Започнато беше с определянето на летища, а след това със създаването на необходимата подготовка на терена, при увереност, че завземането на самите места след това ще може да стане много бързо. Най-после, с непрекъснати транспорти пристигнаха материалите, необходими за въоръжаването на една армия, която, според схващането и разбирането на г-н Чърчил, можеше да се пренесе за няколко седмици в Гърция.

Както казах и по-рано, всичко това не беше тайна за нас. Макар и с известна сдържаност, ние наблюдавахме внимателно, в продължение на месеци, тази своеобразна дейност.

Противоударът, който италианската армия получи в Северна Африка, поради слабостта на танковата отбрана и блиндираните части, доведе най-после г-н Чърчил до убеждението, че е настъпил моментът за **пренасянето на военния театър от Либия в Гърция.**

Подпалваческият факел на Чърчил на Балкана

Той нареди блиндираните коли, с които още разполагаше, както и пехотните дивизии, съставени предимно от австралийци и новозеландци, да бъдат пренесени и беше убеден, че най-после ще нанесе удара, чрез който с **един замах ще подпали Балкана.** С това г-н Чърчил извърши една от най-големите стратегически грешки в тази война.

След като нямаше никакво съмнение вече за намеренията на Англия да се затвърди на Балкана, предприех необходимите действия, така че и германската страна последователно да подготви за това от жизнено значение за Германия място силите, които веднага да се противопоставят на възможната пакост, която би ни причинил този господин. Изрично трябва да заявя, че всичко това не беше насочено против Гърция.

Дуче никога не ме е молил да му оставя даже една единствена германска дивизия на разположение. Той беше убеден, че с настъпване на по-хубаво време, по един или друг начин, войната против Гърция трябваше да завърши с успех. На същото мнение бях и аз.

Само една предпазителна мярка.

В случая, напредването на германските сили не беше извършено, за да се даде помощ на Италия против Гърция. Това беше една предпазна мярка срещу **опита на британците, прикрити от шума на итало-гръцката война, незабелязано да се загнездят на Балкана** и от там, по примера на солунската армия от Световната война, да докарат крайното решение, **като с това се въвлекат нови сили във вихъра на войната.**

Тази надежда се крепеше, между другото, главно върху две държави - Турция и Югославия, именно онези две държави, с които още от идването си на власт се постарях да установя тясно сътрудничество на стопанска основа.

Югославия беше, що се отнася до сръбското ѝ ядро, през Световната война наш противникът. Нали от Белград избухна предишната война!

Въпреки това, германският народ, който по природа не е злопамятен, не изпитваше никаква омраза към тази страна.

През Световната война **Турция** беше наш съюзник. Нещастният край на борбата тежеше върху тази страна също така, както и върху нас. Гениалният създател на нова Турция⁴⁰ пръв даде пример за издигането на изоставените от щастието и жестоко сломени от съдбата съюзници. И до като Турция, благодарение реалистичната политика на нейното правителство, запази независимостта на решението си, Югославия стана жертва на английските интриги.

Скъпи народни представители!

Мъже от германския Райхстаг!

Повечето от вас, а особено старите ми партийни съмишленици знаят, какви старания положих, за да установя между Германия и Югославия отношения не само на истинско разбирателство, но и на приятелство. Работих няколко години в това направление. Вярвах, че съм подкрепен от неколцина представители на тази страна, които като мене, очакваха, че съвместната работа между нашите две държави ще бъде само от полза за тях.

Когато наближи опасността, щото Балканът, вследствие на британските интриги, рано или късно да бъде въввлечен във войната, аз положих най-големи старания да запазя Югославия от едно опасно за нея заплитане.

Нашият министър на външните работи, партийният другар **фон Рибентроп**, с присъщото му търпение и гениална упоритост, в многобройните си срещи и разговори винаги непрекъснато изтъкваше не само целесъобразността, но и **необходимостта да се предпази поне тази част на Европа от нещастията на войната**. В този смисъл той направи на югославското правителство такива изгодни лоялни предложения, така че, най-после, изглеждаше, че в тогавашната югославска държава започнаха да се увеличават гласовете, които се издигаха в полза на едно тясно сътрудничество.

Лорд Халифакс каза истината

Съвършено вярно е изявлението на мистър Халифакс, че Германия не е имала намерение да предизвика война на Балкана. Също така е вярно, че

⁴⁰ Хитлер има предвид Мустафа Кемал Ататюрк (1881-1938) създателя на модерната турска държава. Като пръв президент на турската република (1923-1938) Ататюрк, което на турски означава „баща на турците“ формулира принципите на светската турска държава.

нашето искрено желание беше да направим така, че по пътя на установяване на тясно сътрудничество с Югославия, да се постигне дори и възможността за едно приемливо, съобразно със справедливите италиански желания, уреждане на конфликта с Гърция.

Пожертването на Сърбия - тържество на британското политическо изкуство

Дуче не само се съгласи да се направи опит, щото Югославия, освен в тясно сътрудничество за нашите общи интереси, да бъде спечелена и за целите на мира, но подкрепи това с всички възможни средства от своя страна. Така, най-сетне, стана възможно да склоним югославското правителство да се присъедини към Тристранния пакт, който, от своя страна, не само, че не представи никакви искания, но предложи само изгоди на тази държава.

Днес, в интерес на историческата правда, трябва да потвърдя, че със сключения пакт, както и с допълнителните спогодби към него, Югославия не беше задължена да ни даде никаква помощ. Напротив, на нея беше дадено тържествено уверение от държавите на Тристранния пакт, че не само не ще потърсим нейната помощ, но че сме готови още от самото начало да се откажем от всякакъв транзитен превоз на военни материали. Освен това, **вследствие настоятелните искания на нейното правителство**, на Югославия беше потвърдено, че ако бъдат извършени териториални промени на Балкана, тя ще получи излаз на Егейско море под суверенитета на югославската държава, който, между другото, трябваше да обхваща и града Солун. На 25 март тази година във Виена беше подписан пакт, който предлагаше на Югославия голямо бъдеще и осигуряваше мира на Балканите.

Вие можете да разберете, драги народни представители, че в този ден аз напуснах истински щастлив хубавия дунавски град и то не само защото изглеждаше, че един почти осемгодишен труд в областта на външната политика получи своята награда, но и защото вярвах, че с това, може би, в последния момент германската намеса на Балканите ставаше излишна.

Два дена по-късно, всички ние бяхме потресени от новината за **държавния преврат**, извършен от шепа подкупени съзаклятници, изпълнили акта, който накара британския министър-председател да нададе тържествувания вик, че и той най-накрая има да съобщи нещо хубаво!

Ще разберете също така, драги народни представители, че тогава аз веднага дадох заповед за нападение, защото е недопустимо да се постъпва по такъв начин с Германия. Недопустимо е, след като в продължение на години се търси приятелство и после се сключи договор, ползващ само другата страна, да доживеем и видим как този договор само в следната нощ се нарушава и като отговор на това, германският представител бива охулен, военният аташе заплашен, неговият помощник, ранен и много други германци малтретирани. Недопустимо е германски бюра, училища, изложбени помещения и пр. да бъдат

разрушавани, жилищата на германците опустошавани, а самите германци, преследвани и избивани като безправни диваци.

Бог ми е свидетел, че аз исках мир. Но ако лорд Хали факс иронично заявява, че това било добре известно и че тъкмо затова ни заставили да воюваме, като че ли това е някакъв изключителен триумф за британското политическо изкуство, тогава спрямо такава една озлобеност аз нищо друго не мога да направя, освен да защита интересите на Райха с всички средства, с каквито, слава Богу, ние достатъчно разполагаме.

В пълно разбирателство с БЪЛГАРИЯ и Унгария

В онзи момент, спокойно можех да взема това решение, защото знаех, че действам в съгласие:

с България, чийто дух и поведение останаха неизменно верни на Германия;

с Унгария, която сега също така беше възмутена в разбиранията си.

Двамата наши съюзника трябваше да схванат този акт като предизвикателство, извършено от държавата, която и по-рано подпали пожара в цяла Европа и върху съвестта, на която в последствие легнаха неизмеримите страдания на Германия, Унгария и България.

Издадените от мене, още на 27 март чрез главното командване на войските, общи заповеди за военните действия поставиха войската и въздушните сили пред една тежка задача. Трябваше да се организира ново допълнително съсредоточаване на войски, разместване на вече пристигнали групи, да се осигури превоза на военни материали, а, освен това, въздушните сили да заемат много и свършено нови летища, които тогава бяха отчасти наводнени.

Без пълното с разбиране съдействие на Унгария и извънредно лоялното поведение на Румъния, би било твърде мъчно за нас да се изпълнят в предвидения кратък срок дадените нареждания.

Като начало за започване на нападението определих 6 април. В този ден намиращата се в България южна армейска група беше готова да започне нападението. Действията на другите армии трябваше да започнат веднага, след като бъдат готови. 8, респективно 10 и 11 април, бяха определени за дати на тяхното настъпление.

Планът на фюрера за югоизточния поход .

Съдържанието на общия оперативен план беше:

1. От България, като изходна база, да се напредне с една армия срещу Гръцка Тракия, по посока на Егейско море. Центърът на нападението беше предоставен на дясното крило, което с участието на една планинска дивизия и една бронирана дивизия, трябваше да извърши пробива към Солун.

2. С една друга армия да се направи пробив по посока на Скопие със задача да се стигне най-бързо в допир със сражаващите се в Албания италиански сили.

Тези две операции бяха определени да започнат на 6 април.

3. В следващата операция, която трябваше да започне на 8 април, се предвиждаше пробив на **една армия откъм България** в посока на Ниш, със задача да достигне сектора на Белград.

Същевременно и съгласувано с тази операция един корпус беше определен да завземе на 10 април Банат и да се яви пак пред Белград откъм север.

4. За 11 април беше предвидено една друга армия, предвижваща се към Каринтия-Щирия, респективно в Западна Унгария, да започне нападението в посока Загреб-Сараево.

Във връзка с всичко това **бяха уговорени с нашите съюзници Италия и Унгария действия и от тяхна страна**. Италианските войски възнамеряваха да напреднат в посока към Албания, изхождайки от техния юлски фронт и от Албания през Скутари, да подадат ръка на намиращите се там войски, както и да направят пробив в югославските укрепени линии срещу Скопие на югославско-албанската граница, за да се свържат с напредващата там германска армия, най-сетне, да пробият гръцкия фронт в самата Албания, по възможност да обкръжат неприятеля и да го притиснат към морето. Във връзка с това трябваше да бъдат завзети Далматинските и Йонийските острови, както и всички други опорни точки. Бяха постигнати споразумения за сътрудничество също и между въздушните сили на нашите две страни.

Ръководството на армиите, настъпващи в Македония и срещу Гърция, беше поверено на генерал фелдмаршал Лист, който се беше вече особено отличил в досегашните походи. Той и този път изпълни по превъзходен начин възложените му задачи и то при най-неблагоприятни условия. Военните сили, които настъпваха срещу Югославия откъм Югозападна Германия и през Унгария, се намираха под заповедите на генерал фон Вайхс. И той, заедно командваните от него войски, постигна поставените му цели в най-кратко време.

Една истинска германска светкавична победа.

Така армиите, поставени под главното командване на генерал фелдмаршал фон Браухич и на началника на генералния щаб генерал Халдер, състоящи се от сухоземни части и части на военната гвардия, за пет дни принудиха гръцката армия в Тракия да капитулира, установиха връзка с напредващите откъм Албания италиански военни сили, завзеха окончателно Солун.

Така те принудиха за 12 дни Сърбия да капитулира и с това създадоха общи предпоставки за пробива при Лариса към Атина, който пробив беше, колкото труден, толкова и славен. Тази операция беше увенчана най-накрая със завземането на Пелопонес и на многобройните гръцки острови. Една основна

преценка на тези действително исторически постижения ще бъде, прочее, дадена от главното командване на германските въоръжени сили, чийто шеф генерал фелдмаршал Кайтел и генерал Йодл извършиха, както всякога, така и през тези операции, изключителни дела.

Задачата на въздушните сили.

Въздушните сили, намиращи се под личното главно командване на райхсмаршала Гьоринг и на началника на неговия генерален щаб генерал Йешонек, бяха разпределени в две големи групи, една от които под заповедите на генерала от въздухоплаването Льор, а друга - на генерала фон Рихтхофен. Тяхната задача се състоеше в следното:

да разбият неприятелските въздушни сили и да унищожат тяхната наземна организация;

да нападнат заговорническата централа Белград във всички важни военни обекти и с това да ги обезвредят още в началото;

да подпомогнат най-активно, чрез летци и противовъздушна артилерия, навсякъде сражаващите се германски войски, да сломят съпротивата на неприятеля, да затруднят неговото бягство, да осуетят по всяка възможност отплуването му с параходи и да окажат на сухоземните войски всяка необходима помощ.

Германската войска надмина сама себе си!

Господа народни представители, в този поход германската войска наистина надмина себе си!

Самото придвижване на войската представляваше огромни трудности. Атакуването на отчасти най-силно укрепени линии, особено на Тракийския фронт, представляваше едни от най-мъчните задачи, каквито могат да бъдат поставени на една армия.

В тази война броневите части се сражаваха върху терен, който до сега се считаше за непроходим от танкове. Моторизирани части имаха постижения, които сами по себе си заслужават най-голямата похвала за човека-войник, за неговото умение, за неговата храброст, за неговата издръжливост, а също така и за качеството на материала.

Пехота, бронирани и планински дивизии, както и частите на военната гвардия, си съперничеха в непрестанния марш по храброст, по самопожертвувателност, по издръжливост и по жилавост в постигането на поставените цели! Работата, която осъществи генералният щаб, беше и този път наистина изключителна.

Въздушните сили, обаче, прибавиха към своята вече историческа слава, още една нова особена заслуга. С една самопожертвувателност и смелост, която може да оцени само онзи, който познава трудностите на този терен, те извършиха

въздушни нападения, които до скоро се считаха за абсолютно невъзможни при такива неблагоприятни климатични условия, траещи по никога непрекъснато цели дни и нощи. Противосамолетни оръдия придружаваха, както всякога, пехотата и бронираните дивизии по пътищата, които едва ли могат да се нарекат пътища.

Ето защо постиженията, осъществени в този поход, биха могли да бъдат изразени само с едно единствено изречение:

„За германския войник няма нищо невъзможно!“

Заслугата на шофьорите, както на бойните коли от моторизирани колони, така и тези от снабдителната служба, от влекачите, от артилерията и от противо-аеропланните оръдия, трябва да бъде в този случай особено изтъкната. В борба срещу укрепените позиции, както и при построяването на мостове и пътища, нашите пионери си спечелиха нова слава. Свързочните войски заслужават също така най-висока похвала.

Две държави сломени за три седмици

По непавиращи пътища, по разровени шосета, над скали и сипеи, по тесни планински пътеки и през поройни води, през разрушени мостове, стръмни и високи проходи и голи чукари - този победоносен поход можа само за три седмици да потуши войната в две държави.

При това, ние добре съзнаваме, че един голям дял от тези успехи се пада на нашите съюзници и че специално шестмесечната борба на Италия срещу Гърция, водена при най-тежки условия и струваща най-тежки жертви, не само, че ангажира големи маси от гръцките войски, но, преди всичко, така много отслаби тяхната сила, че поражението им беше станало само по себе си неизбежно. Също така и унгарската армия даде ново доказателство за своята стара бойна слава. Тя окупира Бачка и напредна с моторизирани части, като премина река Сава.

Историческата правда ме задължава да кажа, че между неприятелите, които срещнахме тук, особено неустрашимо се сражаваше гръцкият войник. Той капитулира едва когато всяка по-нататъшна съпротива беше станала безцелна и безсмислена.

Аз съм длъжен, обаче, сега да говоря и за противника, който даде повод и стана причина за тази война. За мене, като германец и войник, е недостойно да позоря един противник. Намирам, обаче, за необходимо да защита истината срещу лъжите на един човек, който в битността си на войник, се прояви като най-жалък политик, а в битността си на политик - също, така като жалък войник.

Г-н Чърчил, който е причината и за тази война, се опитва да каже и тук, така, както каза за Норвегия или Дюнкерк, нещо, което рано или късно би могло да

бъде представено, все пак, като някакъв успех. Аз намирам, че това не е почитено, но считам, че за този човек то е все пак нещо естествено.

Ако някой друг беше претърпял като политик толкова поражения и като войник - толкова катастрофи, той не би могъл да се задържи нито шест месеца на власт. Освен ако би притежавал също такава способност, която отличава мистър Чърчил, но това е неговото единствено качество, а именно - способността да лъже с набожно изражение и да извърта истината толкова дълго време, колкото му е нужно, за да може, най-сетне, да изкара най-страшните поражения за славни победи. Може би, г-н Чърчил успява с всичко това да заблуди своите сънародници, но той не ще може да премахне последиците от своите поражения.

В Гърция беше стоварена една английска армия от 60-70 000 души. Преди да настъпи катастрофата, същият този човек твърдеше, че били 240 000. Задачата на тази армия беше да нападне Германия откъм юг, да нанесе поражения и както през 1918 г., да реши изхода на войната в полза на Англия.

Въвлечената от Чърчил помощничка, каквато този път беше Югославия, беше унищожена още в първите две седмици от започването на операциите. Що се отнася до самите британски войски - три седмици по-късно, в Гърция, те бяха унищожени, ранени, пленени, издавени или прогонени. Такива са фактите!

Така аз и в този случай по-правилно пророкувах събитията, отколкото г-н Чърчил, като заявих в моята последна реч, че където и да се появят англичаните на континента, те ще бъдат нападнати и прогонени в морето от нас.

Чърчил заявява сега, със своята закоравяла безскрупулност, че тази война ни била струвала 75 000 убити, т. е. повече от двойния размер на жертвите, дадени на западния фронт. Той отива и по-далече. Чрез едно от своите платени оръдия, той съобщава на своите рядко интелигентни англичани, че британските войски, след като избили на югоизточния фронт огромни маси германци, най-сетне се отстранили от бойното поле, поради отвращение от тези масови убийства и че едва ли не само по тази причина се оттеглили. С други думи, австралийците и новозеландците не щяха да останат сами в Гърция, ако англичаните със своята рядка смесица от лъвска смелост и детско! мекосърдечие, не избили толкова много германци, щото в края на краищата, от погнуса и ужас пред собствените си геройски дела, да се оттеглят, да се натоварят на кораби и да хванат бежешком пътя. Изглежда, че така трябващ да си обясним, защо убитите и пленените на този фронт се оказаха само австралийци и новозеландци. Ето какви работи е позволено да се разказват днес на публиката в една демокрация.

Над половин милион пленници

Сега ще ви съобщя резултатите на похода, изразени няколко кратки цифри.

В течение на операциите срещу Югославия са взети плен сърби общо: 6298 офицери 337 864 войници, като не се смятат войниците от германски произход и

без хърватите и македонците, които, веднага след пленяването им, са били освобождавани.

Тези числа не са окончателни, а представляват резултат от преброяването до този момент.

Що се отнася до числото на гръцките пленници - кръгло 8 000 офицери и 210 000 войници, трябва да се има предвид, че гръцката, македонската и епирската армии бяха обкръжени и принудени да капитулират, благодарение на общите действия на италиански и германски войски.

Също и гръцките пленници, с оглед на тяхното храбро поведение в боя, биваха и биват веднага освобождавани.

Числото на пленените английски, новозеландски, австралийски офицери и войници надминава 9 000 души.

Военната плячка засега не може да се изчисли, дори и приблизително.

Според досегашните преброявания, на Германия се падат над половин милион пушки, повече от хиляда оръдия, много хиляди картечници, противовъздушни оръдия, мортири, голям брой моторни коли и голямо количество мунции и снаряжения. Тук трябва да прибавя и числата на тонажа, потопен от въздушните сили. Унищожени са 75 кораба с общ тонаж кръгло 400 000 тона, а са били повредени 147 кораба с общ тонаж кръгло 700 000 тона.

Тези резултати бяха постигнати чрез действията на следните германски сили:

За операциите на Югоизток бяха предвидени всичко 31 пълни дивизии и 2 полудивизии, а концентрацията на тези сили се извърши в седем дни.

От така предвидените сили, взеха действително участие в боя 11 пехотни и планински дивизии, шест бронирани, три пълни и две моторизирани полудивизии от сухоземните и военно гвардейски части.

От тези участващи в боя сили, 11 войскове единици са били повече от шест дни в сражение, а десет - по-малко от шест дни. 11 войскове единици не е станало нужда въобще да вземат участие в сраженията.

Още преди края на военните действия в Гърция, можаха да бъдат изтеглени три единици, други четири не стана нужда да бъдат придвижени напред, две други, по липса на нужда от тях, са били задържани в изходните им местоположения.

В сражение с англичани са влезли само пет войскове единици. От трите бронирани дивизии, принадлежащи към техния състав, са взели участие в сраженията само две. Третата бронирана дивизия е била задържана още в течение на операциите и е била изтеглена като ненужна.

Така, аз трябва да констатирам тук в заключение, че фактически в бой срещу англичани, новозеландци и австралийци са влезли само две бронирани дивизии и една планинска дивизия, както и военно гвардейски части.

Загубите на германските войски и германските въздушни сили, както и тези на военната гвардия при този поход са най-минималните през течение на тази война. Така, сраженията срещу Югославия, Гърция и английската армия там, ние изгубихме:

от сухоземната войска и военната гвардия - 57 офицери, 1 042 подофицери и войници убити; 181 офицери, 357 подофицери и войници ранени; 13 офицери и 372 подофицери и войници изчезнали.

от въздушните сили - 10 офицери, 42 подофицери войници убити; 36 офицери и 104 подофицери и войници изчезнали.

Драги народни представители, аз не мога да направя друго, освен да повторя, че ние чувстваме тежестта на жертвата, дадена от засегнатите семейства и че целият германски народ им благодари от дълбочината на сърцето си. Погледнато обективно, обаче, тези загуби са толкова нищожни, че тяхното число представлява наистина най-бляскаво оправдание:

1. за подготовката и за момента на започването на този поход.
2. за ръководенето на военните действия и
3. за самото им провеждане.

Само несравнимата школовка на ръководния персонал, високите способности на нашите войници, преимуществата на нашето въоръжение, качествата на нашите муниции, както и ледено студената храброст на отделния войник направиха възможно да се извоюва един исторически решаващ успех с толкова нищожни жертви. И то в същото време, когато войските на съюзните сили от Оста само за няколко седмици можаха да унищожат мнимия успех на британските колониални войски в Северна Африка. Това трябва изрично да бъде констатирано, защото операциите на германския африкански корпус, свързани с името на генерал Ромел, както и тези на италианските бойни сили в борба за завладяването на Киренаика, не могат да бъдат разглеждани отделно от войната на Балканите.

Когато боговете искат да унищожат някого.. .

Един от най-некадърните стратегии загуби тук за един миг два бойни театъра. Обстоятелството, че този човек, който при всеки друг народ би бил изправен пред военен съд, е предмет на нови възхищения като министър-председател в страната си, не представлява никаква аналогия с класическото величие на римските сенатори, по отношение на почетно подчинените им пълководци, а е само доказателство за онази вечна слепота, на която боговете осъждат оногова, когото желаят да унищожат.

Последиците на този поход са изключителни, фактът, че днес окончателно е премахната опасността, Белград да съществува като гнездо на една малка клика от заговорници, която в служба на извън континентални интереси е в състояние да подпали отново международни конфликти, носи успокоение за цяла Европа.

Дунав, като важна съобщителна артерия днес и за в бъдеще, вече запазен против по-нататъшни саботажни действия. Речните съобщения по него са вече напълно възстановени.

Германия има само политически и стопански интереси в Югоизтока

Германският Райх няма особени териториални интереси в тези области, освен една малка корекция на границата му, накърнена след Световната война. Политически, ние сме заинтересувани само в осигуряване на мира в това пространство, стопански - в създаване на един ред, който да даде възможност да се поощри производството на блага и да се извършва размина на стоките за Обща полза на всички.

Една висша справедливост, обаче, повелява да бъдат, при това, взети под внимание и онези интереси, които съществуват по силата на етнографски, исторически или стопански условия.

Териториални отстъпки в полза на Италия, Унгария и България

В това развитие, прочее, Германия може да бъде само заинтересуван наблюдател. За нас е отрадno, че наши съюзници сега вече могат да видят задоволени своите справедливи национални и политически претенции.

Ние се радваме на създаването на една свободна Хърватска държава, с която се надяваме, че ще можем и до недалечно бъдеще да си сътрудничим в приятелство и доверие. Особено в стопанско отношение това сътрудничество може да бъде и за двете страни само от полза.

Обстоятелството, че унгарският народ можа да направи една нова крачка в ревизията на наложените на времето мирни договори, ни изпълва със сърдечни вив.

Фактът, че сторената на времето над България, неправда се поправи, ни вълнува, при това особено много, щото германският народ, като направи чрез своето оръжие тази ревизия възможна, ни дава право да вярваме, че сме изпълнили един исторически дълг на благодарност отношение на нашия верен боен другар от Световната война.

Че съюзна Италия придобива териториално и политическо влияние в едно жизнено пространство, което, е изключително нейно, е за нея повече от заслужено, поради извънредно голямата кървава дан, която тя дава заради бъдещето на Оста, от октомври миналата година насам.

По отношение на победения нещастен гръцки народ ние питаем само искрено състрадание. Той е жертва на своя крал и на една малка, заслепена ръководна класа. Той, обаче, се сражава така храбро, че не бива да му бъде отказано уважението на неговите противници.

Сръбският народ, обаче, може би, един ден все пак ще може да извади правилно заключение от днешната си катастрофа, именно, че превратаджийското офицерство представлява и за тази страна само едно нещастие.

Всички засегнати народи, обаче, може би, не ще могат този път така бързо да забравят крайно изискания маниер, по който държавата и ръководството, заради които те са имали честта да се пожертват, ги отписаха от сметките си, по правилата на хубавата поговорка: „Мавърът изпълни своето задължение, мавърът може да си върви“. Едва ли друг път са се отнасяли с по-голям цинизъм към жертвата на малките народи, отколкото в този случай.

Върхът на безсрамието

Защото да подстрекаваш цели нации да влязат като твои помощници и след това да заявиш, че предварително не си вярвал в успеха, но че си направил всичко това, за да принудиш някого друго на военни действия, който не е искал да води война на този боен театър, това е наистина най-голямото безсрамие, каквото се среща в световната история.

Само в една епоха, в която капиталистическата алчност за пари и политическото лицемерие са така съчетани, както в нашите днешни демокрации, може такова поведение да се счита едва ли не за почтено, така че отговорни оратори да могат дори публично на се хвалят с него.

Господа народни представители!

Мъже от Райхстага!

Давайки си сметка за този последен поход, ние отново съзнаваме ясно, колко голямо значение има съвременната подготовка на войника, а така също и неговото свършено въоръжение.

По-добре пот, отколкото кръв

Ние можахме да спестим толкова много кръв, само, благодарение на това че по-преди пожертвахме твърде много пот. Онова, което нашите войници, чрез непрестанна и трудна подготовка, можаха да придобият в умение, донесе, особено в тези последни действия, най-голяма полза.

Чрез минимум кръв, можаха да бъдат постигнати максимум резултати, благодарение на тази подготовка, благодарение на способностите на германския войник и на неговото ръководство. За да бъдат, обаче, жертвите минимални, изисква се един максимум от оръжия, от качеството на тези оръжия, от муниции и от качеството на мунициите.

Аз не съм от онези, които схващат войната като материален проблем, защото материята е мъртва, човекът я съживява. Дори най-добрият войник е осъден на неуспехи, ако му се даде лошо или недостатъчно оръжие в ръката.

Затова животът на много от нашите синове е поставен в ръцете на Родината. И нейната пот също може да спести кръвта на нашите войници. Ето защо, върховен дълг на германския народ в тила е, имайки предвид сражаващите се на фронта, да стори всичко, за да им достави оръжията, от които те се нуждаят.

Защото, покрай всички други причини, които доведоха на времето до загубване на Световната война, беше, в края на краищата и липсата на едно ново нападателно оръжие станало още тогава решаващо и липсата на съответното отбранително оръжие.

На какви постижения са способни нашите войници, това те доказаха именно в този поход. Величината на усилията, индивидуални и общи, никога не може да бъде правилно измерена в отечеството зад фронта.

При всичката огромна работа, която тилът даде в разположение на нацията за нейната съдбовна борба, не може да става никакво сравнение с онова, което милионите германски мъже на фронтовете постигнаха, трябва още да постигнат и ще постигнат. И аз не искам в тези постижения друга държава да ни надмине когато и да било.

И не само това. Ние всички сме длъжни да имащ грижата, щото **преднината, която сме спечелили, да не се намалява, а постоянно да се увеличава.** Това не е проблем; на капитали, а изключително проблем на труда и е въпрос на нашата воля и нашите способности.

Позив на фюрера към жените и момичетата

Аз мисля, че в това отношение биха могли да дадат един допълнителен принос, преди всичко, германското момиче и германската жена. Защото милиони германски жени се намират в селото и на полето, където трябва да заместват мъжете в коравата полска работа. Милиони германски жени и момичета работят във фабрики, работилници и канцеларии и изпълняват и на това място съвестно своя дълг.

Не е несправедливо, ако поискаме, щото примерът на тези милиони трудещи се германски сънароднички да бъде, последван също и от многото стотици хиляди други германки. Защото макар че сме днес в положение да мобилизираме трудово повече от половината Европа на тази борба, все пак, като най-ценна субстанция в този трудов процес остава нашият собствен народ, превъзхождащ далеко останалите

Ако днес подстрекателите от една демократична страна, на която германският народ никога не е причинил никакво зло, си служат с абсурдната лъжа, че ние сме имали някакви зли намерения и заплашват да удушат

неудобната им националсоциалистическа народностна държава под тежестта на тяхната капиталистическа система и на тяхното материално производство, то на това може да има един единствен отговор.

Германският народ вече никога няма да преживее една втора 1918 година, а ще се издигне към все по-големи постижения във всички области на националната отбрана. Той все по-фанатично ще отстоява вярата, че нито въоръжени сили, нито времето биха могли някога да ни накарат да се преклоним, камо ли да ни съкрушат.

Затова, германският народ ще поддържа здраво превъзходството в своето въоръжение и в никой случай не ще допусне да се намали спечелената преднина.

Най-колосалният процес на въоръжаване в историята

Ако германският войник притежава днес най-добрите оръжия на света, то през настоящата и идващата година той ще има още по-добри. Ако, за разлика от Световната война, материалната страна на войната не ни тежи, това положение, с течение на времето, не само няма да се влоши, а тепърва ще става по-благоприятно.

Затова ние сме длъжни, да вложим трудовата сила на цялата нация в този най-огромен процес на въоръжаване в историята. Необходимите за това мерки ще бъдат взети с националсоциалистическа решителност и радикалност.

Надмощие над всяка възможна коалиция в света

Сега мога само да ви уверя, драги народни представители, членове на германския Райхстаг, че гледам на бъдещето с пълно спокойствие и абсолютна увереност.

Германският Райх и неговите съюзници представляват **във военно, стопанско и преди всичко, в морално отношение** една сила, която държи надмощие над всяка възможна коалиция в света. Германската войска, обаче, всякога ще се явява да се сражава, където и когато стане нужда. Германският народ ще придружава, при това, с доверието си своите войници в техния път.

Аз зная, че тази война се яви само като последица от алчността на няколко международни подстрекатели към война и от омразата на военолюбивите еврейски демократи. Тези злодеи отхвърлиха всяка германска готовност за мир, защото тя противоречи на техните капиталистически интереси. Който, обаче, от тях се осмели, след всичко това да спомене в своето сатанинско дело името на Бога, то светотатства срещу Провидението и както дълбоко вярваме, не ще пожъне нищо друго, освен унищожение.

Така, ние воюваме днес не само заради собственото си съществуване, но за освобождението на света от едно съзаклятие, което безсъвестно подчинява щастието на народите и хората на своя възмутителен егоизъм.

Национал-социалистическото движение, в своята петнадесетгодишна вътрешна борба можа на времето да смаже тези врагове.

Националсоциалистическата държава ще може да опази от тях също така и във време на война.

Годината 1941 трябва да влезе и ще влезе в историята като година на нашия най-голям възход! Германската войска, сухоземна морска и въздушна, ще изпълни дълга си този дух.

Ние се борим за освобождаването на света

Нека сега от това място да изкажа моята благодарност към германските войници, които дадоха в новия поход още един път изключителни постижения, а също така да изкажа благодарност и на германския народ от градове и села, който, със своето прилежание, създаде предпоставките на тези успехи и най-вече трябва да благодарна онези германски сънародници, които паднаха като жертви в тази война, или са били ранени, както и на близките, които скърбят за жертвите.

Когато, след всичко това, отправим взор към Всевшиния, повелител на съдбата, трябва да му бъдем особено благодарни за това, че ни даде възможност да постигнем тези големи успехи с толкова малко кръв.

Ние можем само да го молим да не изоставя нашия народ и в бъдеще. Ние, от наша страна, ще направим всичко, което е по силите ни, за да отбием неприятеля.

В нашата страна е съживен един дух, какъвто светът до днес никога не е преодолявал! Едно вярващо чувство на общност обхваща нашия народ! Онова, което си извоювахме след дълго блуждаене във вътрешни борби и което ни прави така горди по отношение на другите народи, не ще може да ни бъде изтръгнато от никоя световна сила!

Във века на еврейско-капиталистическата златна, съсловна и класова лудост, националсоциалистическата народна държава се издига като стоманен паметник на социална справедливост и здрав разум.

Тази държава ще преживее не само настоящата война, а и следващото хилядолетие.

Кръстоносен проход за спасяването на Европа

Прокламация на Адолф Хитлер към германския народ и войниците
на Източния фронт по повод обявяването на война на СССР,
22 юни 1941 г.

Германски народе! Националсоциалисти!

Аз бях потиснат от тежки грижи и осъден на няколкомесечно мълчание, но вече дойде часът, в който, най-сетне, мога да говоря открито.

Когато германският Райх на 3 септември 1939 г. получи английската декларация за обявяване война, повтори се още веднъж британският опит да бъде осуетено, чрез борба срещу най-силната в момента държава на континента, всяко начало на едно консолидиране, а заедно с това и на едно издигане на Европа.

Така едно време Англия съсипа Испания чрез много войни.

Така води тя своите войни срещу Холандия.

Така по-късно, с помощта на цяла Европа, тя се бори срещу Франция.

И така започна тя в началото на сегашния век обкръжаването на тогавашния германски Райх, а през 1914 г. - Световната война.

Германия беше победена през 1918 година само поради липсата на вътрешно единство. Последниците бяха страшни. След като най-напред беше заявено лицемерно, че войната се е водила само срещу кайзера и неговия режим, започнато бе планомерното унищожаване на Райха, когато германската войска беше сложила вече оръжието си. Докато се изпълняваха пророкуванията на един френски държавник, че в Германия имало 20 милиона души излишни хора, тоест хора, които би трябвало да бъдат премахнати чрез глад, болести или изселвания - Националсоциалистическото движение започна да върши своето дело за обединяването на германския народ, а заедно с това и за въздигането на Райха.

Това ново издигане на нашия народ от нуждата, мизерията и срамното пренебрежение, стоеше под знака на едно чисто вътрешно възраждане. Особено Англия не беше ни най-малко засегната, нито застрашена от него. Въпреки това, веднага започна да се прилага новата, изпълнена с омраза обкръжителна политика срещу Германия. Във вътрешността на страната и в чужбина се дойде до известния нам **комплот между евреи и демократи, болшевики и реакционери**, с единствената цел да се попречи на създаването на новата германска народна държава, а Райхът отново да бъде хвърлен в безсилие и мизерия.

Омразата на това международно световно съзаклатие засягаше, наред с нас и онези народи, които, също така пренебрегнати от щастието, бяха принудени

да си изкарват насъщния хляб чрез най-тежка борба за съществуване. Преди всичко, на Италия и на Япония също така, както и на Германия беше отказано, дори формално забранено, всяко участие в разпределянето на богатата на този свят. Затова съюзяването на тези нации беше един акт на самоотбрана срещу застрашаващата ги егоистична световна коалиция на богатството и насилието.

Още през 1936 г. Чърчил беше заявил, според изявленията на американския генерал Ууд, пред една комисия на американската камара на представителите, че Германия била станала пак твърде силна и затова трябвало да бъде унищожена.

През лятото на 1939 г. на Англия се струваше, че е дошло времето, когато ще може да започне проектираното отново унищожаване, чрез повтарянето на една обширна обкръжаваща политика по отношение на Германия. Системата на устроената за тази цел кампания от лъжи се състоеше в това - други народи да бъдат обявявани за застрашени, да бъдат подлъгани най-напред чрез английски обещания за гаранции и за помощ, а след това, както беше и преди Световната война, да бъдат пратени да се бият срещу Германия.

Така на Англия успя да лансира в света, от май до август 1939 г., твърдението, че Литва, Естония, Финландия, Бесарабия, както и Украйна били пряко застрашени от Германия. Една част от тези държави се оставиха да бъдат подмамани да приемат предлаганите обещания за гаранции и по този начин преминаха в новия фронт, който обкръжаваше постепенно Германия.

При тези обстоятелства, аз сметнах, че мога да поема отговорността пред своята съвест и пред историята на германския народ, като уверя не само тези страни, респективно техните правителства, в неистинността на изказаните британски твърдения, но независимо от това, да успокоя, особено най-мощната сила на Изтока, чрез една тържествена декларация за границите на нашите интереси.

Националсоциалисти!

Всички вие навремето сигурно сте чувствали, че тази стъпка беше за мене трудна и тежка. Никога германският народ не е хранил враждебни чувства спрямо народностите на Русия. Но **повече от две десетилетия еврейско-болшевишките властници от Москва се мъчеха да хвърлят в огъня не само Германия, но и цяла Европа.** Не Германия се е опитвала някога да пренесе в Русия своя националсоциалистически светоглед, а **еврейско-болшевишките властници в Москва непрестанно правеха усилия да натрапят на нашия и на другите европейски народи своето господство и то не само духовно, но и военно-административно.**

Във всички страни, обаче, последиците от дейността на този режим бяха само хаос, мизерия и глад.

В противовес на това, от две десетилетия насам аз се мъчех да дойда, с минимални намеси и без всякакво разрушение на нашето стопанство, до един

нов социалистически ред в Германия, който не само отстранява безработицата, но и прави печалбата от работата да отива постоянно и във все по-голям размер в творящите хора.

Успехите на тази политика на стопанския и социален нов ред на нашия народ, който при планомерно преодоляване на съсловни и класови различия се стреми към една истинска народна общност като последна цел, са без прецедент в цял свят.

Затова през август 1939 г. на мен ми струваше една тежка вътрешна борба да пратя своя министър в Москва, за да се опита там да неутрализира британската политика на обкръжаване на Германия. Аз направих това не само със съзнанието за отговорност спрямо германския народ, но преди всичко с надеждата, че накрая все пак ще можем да дойдем до едно трайно премахване на напрежението и да намалим жертвите, които, може би, щяха да бъдат искани от нас в друго отношение.

След като Германия даде тържествено уверение в Москва, че споменатите области и страни - с изключение на Литва - лежат извън всички германски политически интереси, беше сключено и едно особено споразумение, за в случай че Англия би успяла да насъсква Полша да влезе във война срещу Германия. Но и тук стана едно разграничение на германските претенции, които не стояха в никакво съотношение с постиженията на германското оръжие.

Националсоциалисти!

Последиците от този желан от самия мен и сключен в интереса на германския народ договор бяха твърде тежки, особено за живеещите в засегнатите страни германци.

Много повече от половин милион сънародници германци - все дребни селяни, занаятчии и работници - бяха принудени почти за една нощ да напуснат своята досегашна родина, за да се отърват от един нов режим, който ги застрашаваше отначало с безкрайна мизерия, но, рано или късно, с пълно унищожаване.

Въпреки това хиляди германци изчезнаха! Невъзможно беше да се узнае тяхната съдба или дори тяхното местонахождение. Само между тях се намират повече от 160 души поданици на германския Райх.

За всичко това аз мълчах, защото трябваше да мълча! Защото моето желание беше да постигна едно окончателно премахване на напрежението, а ако е възможно и едно трайно споразумение с тази държава.

Още по време на нашия поход в Полша, съветските властници ненадейно предявиха претенции и за Литва, въпреки постановленията на договора.

Германският Райх никога не е имал намерение да окупира Литва и не само че не е поставял никакво подобие искане пред литовското правителство, ами

напротив - отхвърли молбата на тогавашното литовско правителство да изпрати в Литва германски войски, като акт, неотговарящ на целите на германската политика.

Въпреки това, аз се примирих и с това ново руско искане. То беше, обаче, само начало на **непрестанни нови изнудвания**, които от това време нататък се повтаряха постоянно.

Победата в Полша, която беше извоювана изключително от германски войски, ми даде повод да отправя отново към западните сили едно предложение за мир. Поради интернационалните и еврейски подстрекатели към война, то беше обречено на отхвърляне.

Причината за това отхвърляне, обаче, още тогава се криеше в това, че Англия все още имаше надеждата да може да мобилизира една европейска коалиция срещу Германия, като включи и Балканите и Съветска Русия.

Така в Лондон се решиха да изпратят като посланик в Москва мистър Крипс⁴¹.

Той получи ясното нареждане, при всякакви обстоятелства, да поднови отношенията между Съветска Русия и Англия и да ги развие в смисъла на английските интереси. Английският печат пишеше върху напредъка на тази мисия, доколкото тактически съображения не го караха да мълчи.

През есента на 1939 г. и през пролетта на 1940 г. се показаха вече фактически първите последици. Докато Русия се канеше да зароби военно не само Финландия, но и балтийските държави, тя изведнъж мотивира тази акция, с колкото лъжливото, толкова и смешното твърдение, че трябва да пази тези страни от една чужда заплаха, респективно да я изпревари. Това, обаче, можеше да се отнася само до Германия.

Защото друга сила изобщо не би могла нито да проникне в източните области, нито да води война там. Въпреки това, аз трябваше да мълча. Но властниците в Кремъл веднага отидоха още по нататък.

Болшевишко струпване на войски по германската източна граница

Докато Германия през пролетта на 1940 г. оттегли своите въоръжени сили далеч от източната граница по смисъла на така наречения пакт за приятелство, дори в голяма част изобщо освободи тези области от германски войски, то **в същото време започна натрупването на руски войски** в един размер, който можеше да бъде схванат само като едно съзнателно застрашаване на Германия.

⁴¹ Сър Стафорд Крипс (1889-1952) - британски политик. По това време посланик в Москва (1940-1942), министър на самолетостроенето (1942-1945), по-късно министър на търговията, на финансите в правителствата на Великобритания.

Според една декларация на Молотов, направена тогава лично от него, още през пролетта на 1940 г. само в балтийските държави са се намирали 22 руски дивизии. Понеже руското правителство винаги твърдеше, че тези войски били повикани от тамошното население, целта на тяхното стоене там можеше да бъде само една демонстрация срещу Германия.

Докато нашите войници от 10 май 1940 г. нататък бяха сломили френско-британската мощ на Запад, **руското натрупване по нашата източна граница продължаваше в един размер, който постепенно ставаше все по-застрашителен.**

Затова от август 1940 г. нататък аз смятах, че не бих могъл да отговарям повече пред интересите на Райха, ако срещу това огромно натрупване на болшевишки дивизии оставя незащитени нашите източни провинции, които и без това вече толкова често са бивали опустошавани.

Но по този начин **настъпи това, което целеше британско-съветското сътрудничество**, а именно ангажиране на толкова големи германски сили на Изток, че германското военно ръководство не можеше вече да поеме отговорността за едно радикално завършване на войната на Запад, особено по отношение на въздушните сили.

Това, обаче, отговаряше не само на целта на британската политика, но и на съветската. **Защото както Англия, така и Съветска Русия имат намерението да удължат тази война, колкото може повече време, за да отслабят цяла Европа и да я хвърлят във все по-голямо безсилие.**

Застрашителното нападение на Русия срещу Румъния също така трябваше да служи само на задачата да получи в свои ръце, или при дадени обстоятелства поне да унищожи, една важна база не само на германския стопански живот, но и на стопанския живот на цяла Европа.

От 1933 г. насам, обаче, тъкмо германският Райх се стараеше с безкрайно търпение да спечели като търговски партньори **югоизточно-европейските държави**. Затова ние имахме и най-голям интерес за тяхното вътрешно държавно консолидиране и за реда в тях. Нахлуването на Русия в Румъния и гръцкото обвързване с Англия **застрашаваха да превърнат в късо време и тези области в едно общо бойно поле.**

Противно на нашите принципи и обичаи, в отговор на една настоятелна молба на тогавашното румънско правителство, което само беше виновно за този развой на нещата, аз му дадох съвет, в интереса на мира, да се поддаде на съветското изнудване и да отстъпи Бесарабия.

Румънското правителство, обаче, смяташе, че ще може да носи отговорността за това пред своя собствен народ само при предпоставката, че като обезщетение за това Германия и Италия ще дадат поне една гаранция, че няма

да бъде повече засягана останалата румънска територия. Аз направих това с тежко сърце.

Преди всичко, затова, **защото когато германският Райх даде една гаранция, това значи, че той ще държи на нея. Ние не сме нито англичани, нито евреи.**

Аз вярвах, че по този начин съм услужил, в последния час, на мира в тази област, макар и след приемането на едно тежко задължение от наша страна. Обаче, за да бъде окончателно разрешен този проблем, а също и за да се получи яснота върху съветското становище по отношение на Райха, както и под натиска на постоянно засилващото се мобилизиране на нашата източна граница - аз поканих г-н Молотов да дойде в Берлин.

По това време съветският министър на външните работи поиска изясняването, респективно съгласието на Германия по следните четири въпроса:

I. ВЪПРОС НА МОЛОТОВ:

В случай на едно нападение на Съветска Русия срещу Румъния, германската гаранция за Румъния ще бъде ли насочена и срещу Съветска Русия?

МОЯТ ОТГОВОР:

Германската гаранция е обща и ни задължава безусловно. Русия, обаче, никога не ни е заявявала, че освен Бесарабия, има изобщо и други интереси в Румъния. Самото завземане на Северна Буковина беше едно нарушение на това уверение. Затова аз не вярвах, че сега изведнъж Русия би могла да има и по-нататъшни намерения спрямо Румъния.

II. ВЪПРОС НА МОЛОТОВ:

Русия се чувствала отново застрашена от Финландия. Русия била решена да не търпи това. Готова ли е Германия да не дава никаква подкрепа на Финландия и преди всичко, да оттегли веднага отпразилите се към Киркенез войски, за да сменят тамошните войски

МОЯТ ОТГОВОР:

Сега, както и преди, Германия няма никакви политически интереси във Финландия. Една нова война на Русия срещу малкия финландски народ, обаче, не може да бъде смятана от правителството на германския Райх като търпима, толкова повече че ние никога не бихме могли да вярваме в едно застрашаване на Русия от Финландия. Но ние изобщо не искаме в Източно море да се създаде още веднъж една военна област.

III. ВЪПРОС НА МОЛОТОВ:

Готова ли е Германия да се съгласи, а Съветска Русия от своя страна да даде гаранция на България и за тази цел да изпрати съветски войски в България, при

което той - Молотов - искал да заяви, че те нямали намерение по този повод да отстранят, например, Царя (Става дума за Цар Борис III - Бел. ред.).

МОЯТ ОТГОВОР:

България е суверенна държава и аз не зная България изобщо да е помолила Съветска Русия за гаранция, както Румъния помоли Германия. Освен това, би трябвало да говоря по това с моите съюзници.

IV. ВЪПРОС НА МОЛОТОВ:

Съветска Русия имала нужда, при всички обстоятелства, от свободно преминаване през Дарданелите и искала за своята защита окупирането на няколко важни опорни точки на Дарданелите, респективно на Босфора. Съгласна ли била Германия с това или не?

МОЯТ ОТГОВОР:

Германия е готова във всяко време да даде своето съгласие за една промяна на статута от Монтрьо в полза на черноморските държави. Германия не е готова да се съгласи Русия да притежава свои опорни пунктове в теснините.

Националсоциалисти!

По тези въпроси аз възприех онова становище, което единствено можех да възприема като отговорен ръководител на германския Райх, но и **като съзнаващ отговорността си представител на европейската култура и цивилизация.**

Последицата беше едно засилване на съветската дейност, насочена срещу Райха, преди всичко, обаче, незабавното започване на вътрешното подкопаване на новата румънска държава и опитът **чрез пропаганда да бъде отстранено българското правителство.**

С помощта на объркани, незрели глави от румънския легион, удаде се да бъде инсцениран в Румъния един държавен преврат, чиято цел беше да бъде свален държавният глава генерал Антонеску и да бъде създаден хаос в страната, та като бъде отстранена законната власт, да се премахне предпоставката за влизането в сила на германското обещание за гаранция. Въпреки това, аз все още вярвах, че най-добре ще бъде да запазя своето мълчание.

Веднага, след пропадането на този план **беше извършено едно ново засилване на руските войскове концентрации по източната германска граница.** Бронирани части и парашутни войски във все повече растящ брой, бяха премествани в застрашителна близост до германската граница.

Германската войска и германското отечество знаят, че до преди няколко седмици нито една единствена германска бронирана или моторизирана дивизия не се намираше на нашата източна граница.

Но ако би било потребно едно последно доказателство за образуваната, между това, въпреки всички залъгвания и прикривания, коалиция между

Англия и Съветска Русия, това доказателство беше дадено чрез югославския конфликт. Докато аз се стараех да предприема един последен опит за умиротворяването на Балкана и в изпълнено с разбирателство сътрудничество с Дуче, поканих Югославия да се присъедини към Тристранния пакт. Тогава Англия и Съветска Русия организираха, с общи усилия, онзи преврат, който отстрани в една нощ тогавашното избрано правителство.

Защото на германския народ днес може да бъде съобщено - **сръбският преврат срещу Германия беше извършен не само под английско, но, преди всичко, под съветско-руско знаме.** Но понеже ние мълчахме и по това, съветското ръководство направи още една стъпка по-нататък. То не само организира преврата, но и няколко дни по-късно сключи с преданите нему нови креатури известната приятелска спогодба, която беше предназначена да засили съпротивителната сила на сърбите срещу умиротворяването на Балкана и да ги настрои срещу Германия. И това не беше никакво платоническо намерение.

Москва искаше мобилизирането на сръбската армия.

Понеже аз и тогава смятах, че е по-добре да не говоря, властниците от Кремъл направиха още една крачка по-нататък.

Правителството на германския Райх притежава днес документи, с които се доказва, че **Русия, за да спечели окончателно Сърбия за борбата, е дала на последната уверението, че през Солун ще доставя оръжия, самолети, муниции и друг военен материал срещу Германия.**

И това ставаше почти в същия онзи момент, когато сам аз още давах на японския министър на външните работи д-р Мацуока съвет, да работи за едно подобряване на отношенията с Русия, все с надеждата да се помогне по този начин на мира.

Само бързият пробив на нашите несравними дивизии към Скопие, както и завземането на Солун, попречиха на намеренията на този съветско-англосаксонски комплот. **Сръбските офицери от въздухоплаването отлетяха за Русия и там бяха приети като съюзници.**

Победата на силите от Оста на Балкана осуети плана, Германия да бъде въввлечена през това лято в няколко месечни борби в Югоизточна Европа, а, между това, натрупването на съветски войски да продължава все повече, тяхната боева готовност да се засилва, та тогава Съветска Русия, заедно с Англия и подкрепена от очакваните американски доставки, да задуши и да смаже германския Райх и Италия.

По този начин Москва не само наруши постановленията на нашия пакт за приятелство, но и извърши най-жалка измяна. И всичко това ставаше, докато властниците в Кремъл до последната минута лицемереха навън

точно както беше в случая с Финландия или Румъния и **правеха наглед невинни опровержения.**

Но ако досега бях принуден от обстоятелствата постоянно да мълча, днес е дошъл моментът, когато едно по-нататъшно бездействие би било не само греховна небрежност, но и престъпление спрямо германския народ, дори **спрямо цяла Европа.**

Днес кръгло 160 руски дивизии стоят на нашата граница. От няколко седмици постоянно стават нарушения на тази граница и то не само на съветско-германската граница, но и в Далечния север, както и в Румъния. Руските летци просто си правят удоволствие да оглеждат безгрижно тези граници, вероятно, за да ни докажат по този начин, че се чувстват вече като господари на тези области.

През нощта на 17 срещу 18 юни руски патрули отново направиха разузнаване на германската територия и можаха да бъдат отблъснати едва след продължителна престрелка.

По този начин, обаче, дойде вече часът, в който става необходимо да се противопоставим на този комплот на еврейско-англосаксонските военни подбудители и на също така еврейските властници на болшевишката московска централа.

Германски народе!

В този момент се извършва едно настъпление, което по размери и обseg е най-голямото, каквото е виждал светът досега. Заедно с нашите финландски другари, борците на победителя от Нарвик стоят до Северното ледо-вито море. Германски дивизии, под заповедите на завоевателя на Норвегия, пазят, заедно с финландските герои на свободата, под заповедите на техния маршал, финландската земя. От Източна Прусия до Карпатите се простират формациите на германския източен фронт. По бреговете на Прут, по долното течение на Дунава, чак до бреговете на Черно море, германски и румънски войници стоят заедно под заповедите на държавния глава Антонеску.

Задачата на този фронт не е вече защитата на отделни страни, а осигуряването на Европа и следователно, спасяването на всички.

Затова днес реших да се поставя отново в ръцете на нашите войници съдбата и бъдещето на германския Райх и на нашия народ.

Дано Бог ни помогне и в тази борба! Берлин,

22 юни 1941 година.

Адолф Хитлер

Войници от Източния фронт!

Прокламация на Фюрера до войниците от Източния фронт.

2 октомври 1941 г.

Узпълнен, от дълбока грижа за съществуването и бъдещето на нашия народ, на 22 юни аз се реших да отправя към вас повик, да предотвратите в последния миг насоченото срещу нас нападение на неприятеля: Властниците от Кремъл възнамеряваха - днес това вече ни е известно - да унищожат не само Германия, но и цяла Европа.

Другари, междуременно вие сте разбрали вече две неща:

1. Този противник се беше подготвил военно за това нападение по такъв грандиозен начин, че и най-страшните опасения бяха надминати.

2. Тежко и горко на нашия народ и на целия европейски свят, ако този варварски враг беше успял да пусне в движение своите десетки хиляди танкове преди нас!

Това щеше да бъде гибелта на цяла Европа. Защото този противник се състои не от войници, но в по-голямата си част, от зверове.

Другари, сега вие можате да видите със собствени очи „рая на работниците и селяните“. В една страна, която би могла да изхранва целия свят със своята просторност и своето плодородие, цари мизерия, каквато ние, германците не можем да си представим. Това е резултатът на една вече 24 годишна еврейска власт, която, като болшеvizъм, се изравнява в своите основи към общата форма на капитализма.

Носителите на тези системи, обаче и в двата случая са евреи и само евреи.

Войници,

Когато ви повиках на 22-ри юни, за да отстраните тази опасност, грозяща нашето отечество, вие се опълчихте срещу най-голямата военна сила, която светът е виждал до сега. За не повече от три месеца, обаче, ние успяхме, благодарение на вашата храброст, мои другари, да разбием една след друга танковите бригади на противника, да унищожим неговите дивизии, да вземем безброй пленници и да завземем безкрайни пространства - не празни пространства, а такива, от които този противник живее и от където се снабдява неговата гигантска военна индустрия със суровинни материали от всякакъв вид.

След няколко седмици трите негови най-важни индустриални области ще бъдат окончателно в наши ръце.

Вашите имена, мои войници от германската войска и имената на нашите храбри съюзници, имената на вашите дивизии, полкове, военни кораби и

въздушни ескадрили, ще бъдат свързани за вечни времена с най-големите победи в световната история.

Вие пленихте над 2 400 000 пленници; взехте в плячка над 17 500 танка и унищожихте над 21 600 оръдия; 14 200 самолета бяха свалени или разрушени на земята.

Пространството, което германските и съюзните войски завзеха до днес, е двойно по-голямо от това на Германския Райх през 1933 год. и четири пъти по-голямо от това на английската метрополия.

От 22 юни насам се пробиха най-силните укрепителни системи, преминаха се големи реки, превзеха се безброй градове, разрушиха се бункери и крепости. От далечния север, където нашите извънредно храбри съюзници - финландците - за втори път доказват своето геройство, до Крим вие стоите днес, заедно със словашки, унгарски, италиански и румънски дивизии, повече от 1 000 км. навътре в неприятелска страна. Испански, хърватски и белгийски войски се присъединяват, други ще последват.

Защото - може би за първи път до сега - тази борба се схваща от всички народи в Европа като обща акция за спасението на най-ценния културен континент.

Огромен, обаче, е и трудът, който се полага зад вашия гигантски фронт.

Почти 2 000 моста с дължина над 12 м., са построени; 405 железопътни мостове бяха възстановени: 25 000 км. железен път е пуснат отново в използване. Дори над 15 000 км. железници бяха пригодени към обикновената европейска ширина на релсите. Хиляди километри пътища се намират в работа.

Големи области са получили вече своето гражданско управление. Там животът ще затече в най-скоро време по разумни закони. Грамадни складове с храни, горивен материал и муниции са готови.

Тези небивали до сега военни успехи бяха постигнати при това с жертви, чието число - колкото и тежко да е това за отделния човек и неговите близки - не възлиза още на 5% от това на жертвите от световната война.

Това, което вие, мои другари, постигнахте, заедно със съюзните войски, по отношение на храброст, геройство, лишения и трудности, в само три и половина месеца, го знае най-добре този, който сам изпълняваше своя дълг като прост войник през последната война.

В тези три и половина месеца, обаче, мои войници, бяха създадени най-после предпоставките за последния, страшен удар, който ще срази още преди настъпването на зимата този противник. Всички приготовления - доколкото стоят в обсега на човешката възможност - са привършени. Този път е подготвян планомерно крачка по крачка, за да се постави врага в онова положение, в което ние ще можем да му нанесем смъртния удар.

Днес започва последното, голямо решително сражение на тази година.

То ще улучи смъртно този противник, а с него и подпалвача на цялата война, самата Англия. Защото с унищожаването на този противник, ние отстраняваме последния съюзник на Англия в континента. С това, обаче, ние отстраняваме от Германия и от цяла Европа една опасност, каквато не е грозила континента от времето на хуните и монголските племена. Ето защо, германският народ ще бъде с вас, повече от всякога, през тези последни седмици.

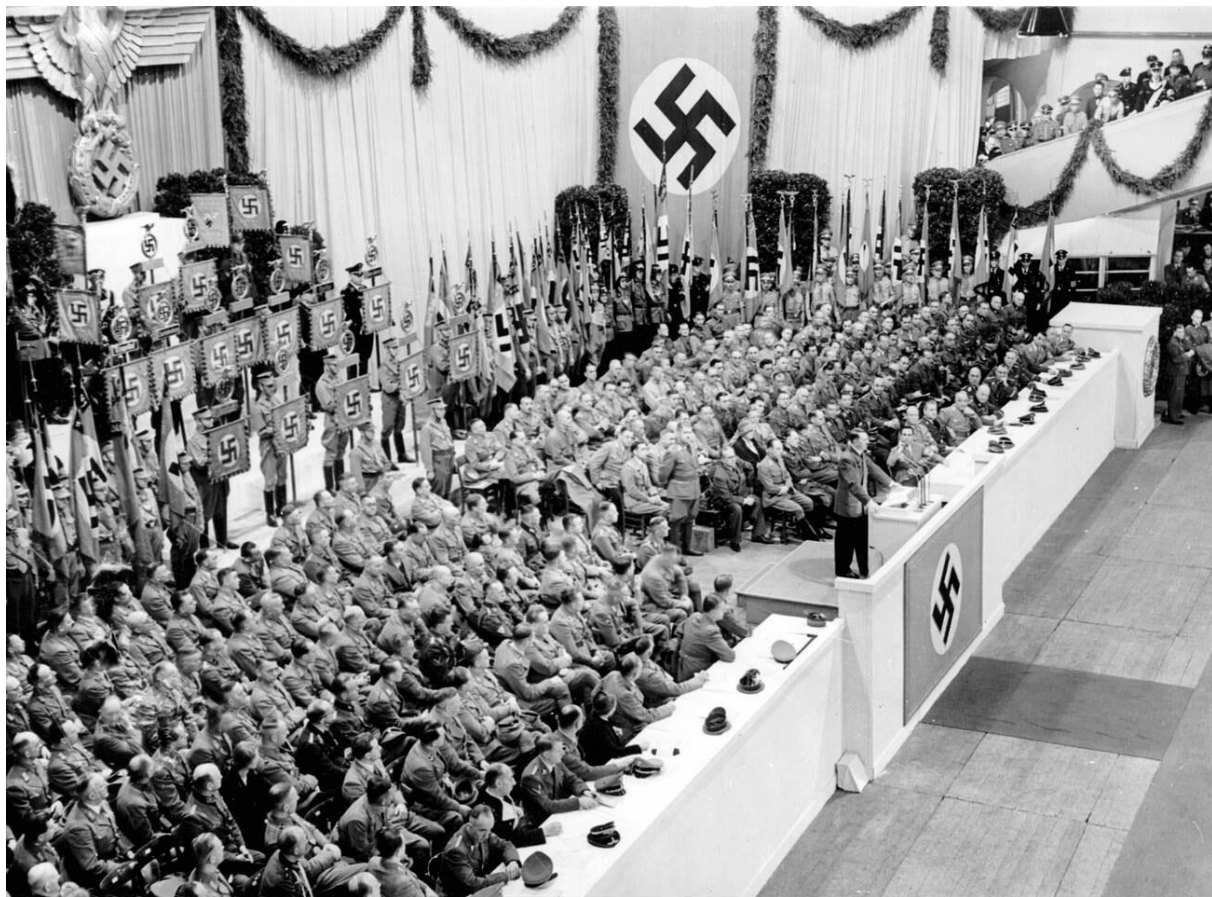
Това, което постигнахте вие и нашите съюзници, задължава още днес към най-дълбока благодарност. В идните, трудни дни обаче, вас ще ви придружава цялото германско отечество със затаен дъх, изпращайки ви своята благословия. Защото, ако - дай Боже - победите, вие ще подарите на това отечество не само победата, но и най-важната предпоставка за мира.

Главна квартира на Фюрера. 2 октомври 1941 год.

Адолф Хитлер

**Водач и главнокомандващ на
германската армия.**

*Реч, произнесена на 3 октомври 1941 г. в Спортпаласт,
Берлин, по случай откриването на кампанията за
Зимната помощ, 1941/42 г.*

Драги сънародници и сънароднички,

Днес, след толкова месеци, отново вземам думата пред Вас и то не, за да отговоря на някого от онези чужди държавници, които неотдавна изказаха учудване, че съм мълчал толкова дълго време. Един ден бъдните поколения ще преценят и отсъдят, кое е било по-важно през изтеклите три месеца и половина: дали речите на господин Чърчил или моите дела.

Дойдох днес тук, за да открия, както винаги, накъсо акцията за зимната помощ. Не беше лесно този път да се явя пред вас, тъй като в тези часове на нашия източен фронт предприехме нови операции, които ще бъдат ознаменувани като величаво събитие.

От 48 часа насам тези операции от гигантски размери са в пълен ход. Те ще допринесат за смазването на източния ни противник.

Говоря Ви от името на сражаващите се сега милиони бойци, за да призова Вас и Германия да поемете върху си, освен всички досегашни жертви, и тази за новата зимна помощ.

От 22 юни бушува една борба, която наистина ще има решително значение за съдбините на света. Едва идните поколения ще могат ясно да преценят значението и последиците от това събитие и да установят, че то действително е сложило **началото на една нова епоха.**

Аз не желаех и тази война. От месец януари 1933 година, когато провидението ми повери водачеството и ръководството на Райха, аз имах пред себе си една цел, която беше очертана в главните си линии в програмата на нашата националсоциалистическа партия. Аз никога не изневерих на тази цел и никога не съм се отказвал от своята програма. Аз се постарях тогава да постигна вътрешното възстановяване на един народ, който след една война, загубена по негова собствена вина, бе преживял най-голямото падение в своята история. Само това беше една огромна задача.

Аз започнах изпълнението на тази си задача в един момент, когато всички останали или бяха пропаднали в техните опити да се справят с нея, или пък бяха загубили вярата във възможността да се проведе такава програма.

Това, което ние постигнахме през тези години на мирно строителство, е единствено в историята. Следователно, за мен и моите сътрудници би било обидно да се занимаваме с онези демократически нули, които не са в състояние да ни посочат нито едно единствено истинско и голямо постижение през своя живот.

Аз и моите сътрудници няхаме нужда от тази война, за да увековечаваме чрез нея нашите имена. Далата на нашето мирно творчество са предостатъчни в това отношение. Ще прибавя още, че ние въобще не бяхме към края на нашето творческо дело. Напротив, в много области ние се намираме едва в началото.

Ние успяхме да заздравим вътрешно Райха, след като преодоляхме най-големи затруднения. Не бива да се забравя, че в Германия на квадратен километър живеят по 140 души, които трябва да бъдат изхранени. Другите страни в това отношение се намират при по-благоприятни условия. Въпреки всичко, обаче, ние разрешихме нашите проблеми, докато демократическият свят пропадна, в голяма степен именно поради негодността да разреши тези проблеми.

Нашите цели бяха следните:

Първо, вътрешното консолидиране на германската нация, второ, постигането на нашето равноправие навън и трето, обединението на германския народ и с това възстановяването на едно естествено състояние, което беше изкуствено прекъснато столетия наред.

С това, драги сънародници и нашата външна програма беше установена предварително. Необходимите мероприятия бяха определени още от начало. Това, обаче, никак не означаваше, че ние когато и да било, сме искали да воюваме.

Само едно беше сигурно, а именно, че ние при никакви условия не можехме да се откажем от възстановяването на германската свобода и следователно, и от пред- поставките за един нов възход на Германия.

Изхождайки от тези мисли, аз направих твърде много предложения на света. Не е нужно да ги повтарям тук; за това се грижат моите сътрудници във всекидневната си дейност като публицисти.

Но колкото и предложения да правих на този друг свят, предложения за разоръжаване, такива за мирното изграждане на нов разумен стопански ред и пр., – **те всички биваха отхвърляни** и то главно от онези, които явно не вярваха, че чрез една такава мирна дейност ще могат да разрешат собствените си задачи или по-добре казано, да задържат на власт собствения си режим.

Но въпреки всичко, ние постепенно успяхме чрез дългогодишен упорит труд не само да проведем голямото дело на вътрешните реформи, но и да положим началото на обединението на германската нация, да създадем Великогерманският Райх, да привлечем отново в истинската им родина милиони германци, а с това да дадем на разположение на германския народ като политически фактор тяхната численост.

В това време аз успях да спечеля много съюзници, на първо място Италия, с водача, на която ме свързва тясно и искрено приятелство.

Отношенията ни с Япония все повече се подобряваха. В Европа, освен това съществуваша от по-рано ред народи и държави, които бяха предразположени приятелски към нас и винаги са гледали на нас с еднаква симпатия, а именно преди всичко Унгария и някои северни държави. Към тези народи се причислиха и други, но, за съжаление, не и онзи народ, **за чието приятелство аз през живота си най-много съм се трудил – британският народ.**

Не искам да кажа, че английският народ в своята цялост единствен носи отговорността за това. Не! Но има някои хора, които поради закоравялата си омраза и лудост саботираха всеки опит за едно споразумение, подкрепени от онзи международен световен враг, когото ние всички познаваме – **международното еврейство.**

Така не можа да се постигне онова разбирателство между Великобритания и преди всичко английския народ, и Германия, на което аз винаги се надявах. За това дойде, точно както през 1914 година, денят, когато трябваше да се прибегне към думата на оръжието. Аз не се уплаших от това, защото ми беше напълно ясно, че може да има само едно: или – или.

Щом като беше невъзможно да се постигне приятелството на Англия, то по-добре беше тя да бъде противник на Германия в един момент, в който аз **самият още съм начело на Райха.** Щом като въпреки всички мои мерки и моята отстъпчивост не можа да се постигне приятелството на Англия, това означаваше, че това приятелство е загубено завинаги. Не остана нищо друго,

освен да воюваме. **Аз съм благодарен на съдбата, че тази борба може да бъде ръководена от самия мен.**

Аз съм също така убеден, че с тези хора наистина не може да има никакво разбирателство. Това са побъркани и луди хора, които от 10 години насам не са говорили нищо друго освен: „Ние искаме една нова война с Германия“! В течение на годините, когато аз се стараех на всяка цена да постигна разбирателство, тогава **господин Чърчил крещеше само едно, „Аз искам война!“** – Ето му сега война!

И всички останали подстрекатели около него, които не знаеха да кажат нищо друго, освен че тази война щяла да бъде „прелестна“ и които на 1 септември 1939 година взаимно си изказаха благопожелания за тази идваща „прелестна“ война, сигурно днес вече са на малко по-друго мнение относно „прелестите“ на тази война.

И ако те още не са разбрали, че тази война не ще създаде на Англия никакви прелести, то с течение на времето ще почувстват това. За това аз отговарям!

Тези подстрекатели – не само в стария, но и в новия свят, успяха най-напред да тикнат Полша във война. Те ѝ внушиха по един хитър начин, че Германия не била такава, каквато се опитвала да се представи и второ, че съществували гаранции за даване на необходимата помощ при всички случаи. Тогава беше още време, когато Англия, от своя страна, не хленчеше по цял свят за помощ, а обещаваеше всекиму такава от себе си. От тогава насам настъпи съществена промяна.

Сега вече не се чува, Англия да подтиква някоя държава към войната, с обещание да ѝ помогне, а се чува, че Англия сама плаче за помощ по света!

Аз точно по това време направих на Полша предложения, за които днес, след като събитията вземаха, противно на нашата воля, друг ход, трябва да кажа: **провидението, всемогъщото провидение, попречи тогава на приемането на тези мои предложения. Провидението знаеше, защо това трябваше да стане така, а днес и аз и всички вие знаем това!**

Това съзаклятие от демократи, евреи и масони, значи, успя преди две години да въвлече най-напред Европа във войната. Думата бе дадена на оръжията.

От тогава се води борба между истината и лъжата и както винаги, и тази борба ще завърши с победата на истината. Това ще рече с други думи следното: Каквито лъжи и да разтръбят британската пропаганда, международното световно еврейство и неговите демократически помощници, те не ще могат да променят историческите факти!

Исторически факт е, че англичаните днес не са в Германия и че другите държави не са превзели, да кажем, Берлин, или пък, че те са напреднали на изток

или на запад. Напротив, историческа истина е, че от две години насам Германия поваля, един след други, всички свои противници.

Веднага след първия военен конфликт, аз отново подадох ръката си. **Аз сам съм бил войник и зная, колко трудно се извоюват победите и с колко кръв, нищета, лишения и жертви са свързани те.** Моята ръка, обаче, беше отблъсната още по-дръзко и оттогава нататък всяко мое предложение за мир мигновено се използваше от подстрекатели за война, Чърчил и неговите сподвижници в обратен смисъл. Те заявяваха на измамените си народи, че това било доказателство за слабостта на Германия. То доказвало, че ние не сме повече в състояние да водим войната и сме се намирали пред капитулация. Затова аз се отказах да вървя по този път. Проникнах се от убеждението, че трябва да се извоюва едно ясно решение, **решение от историческо значение, което да реши съдбините на света за следващите сто години!**

Все пак, стремейки се да огранича войната, през 1939 година аз се реших на нещо, което, преди всичко, вие, моите стари партийни другари, ще разберете, че беше най- тежкото унижение, което можех да претърпя: аз изпратих тогава моите министри в Москва. **Това беше най-горчивото надделяване над моите чувства, но в такива моменти, когато се касае за доброто на милиони, не трябва да се вземат решения от чувства.** Опитах се да постигна едно разбирателство.

Вие сами най-добре знаете, колко честно и искрено аз отстоях на тези задължения. В нашия печат тогава не се пишеше нито думица против Русия, нито пък в нашите събрания се казваше каквото и да било, за болшевизма.

За съжаление, противната страна, още от началото не се придържаше към своите задължения. Резултатът от спогодбата бе една измяна от нейна страна. Тя я наруши и посегна първо на цяла североизточна Европа. Какво означаваше за нас да гледаме мълчаливо, как малкият финландски народ биваше задушаван, това вие всички знаете. Аз, обаче, мълчах. Как ни засегна впоследствие изнасилването на балтийските държави, това може да прецени само онзи, който познава германската история и знае, че там няма нито един квадратен километър земя, която да не е била приобщена към човешката култура и цивилизация благодарение на труда на германските културни пионери. Въпреки това, аз пак мълчах.

Едва, след като от седмица на седмица все повече виждах, че Съветска Русия смяташе часа си за дошъл, да нападне самите нас, когато в един момент, в който ние разполагахме в Източна Прусия само с 3 дивизии, от съветска страна бяха съсредоточени 22 дивизии и аз постоянно получавах донесения, че на нашата граница се създават все нови летища и огромната съветска държава изпраща дивизия след дивизия там, **аз вече бях длъжен да взема мерки и от своя страна.**

Историята не признава никакви извинения за пропуски, а именно, по-късни извинения, че нещо не било забелязано или не се допускало. Застанал веднъж начело на Германския Райх, аз се считам отговорен за съдбата на германския народ, за неговото настояще и доколкото е възможно, и за неговото бъдеще.

Поради това, аз бях принуден да взема противомерки. Те бяха от чисто отбранително естество. Все пак, през месеците август и септември миналата година аз стигнах до убеждението, че една решителна операция на запад срещу Англия, която преди всичко, щеше да обвърже всички сили на германските въздушни войски, не беше възможна, тъй като в нашия тил се намираше една държава, която от ден на ден се готвеше да нападне Райха в един такъв момент. **В каква огромна степен тези приготовления са били извършени, това ние можахме да узнаем напълно едва сега.**

Аз поисках тогава да изясня още веднъж целия проблем и затова поканих Молотов в Берлин. Той ми постави известните ви негови четири условия:

Първо: Германия трябва окончателно да се съгласи Съветският Съюз да ликвидира Финландия, от която отново се чувствал застрашен. Аз не можах да сторя нищо друго, освен да откажа съгласието си.

Вторият въпрос се отнасяше до Румъния. Въпросът беше в смисъл, дали дадените на Румъния германски гаранции засягат и Съветския Съюз. Аз и в този случай трябваше да удържа на дадената вече дума, защото в лицето на генерал Антонеску намерих един честен мъж, който от своя страна, сляпо се придържаше към своята дума.

Третият въпрос се отнасяше до България. Молотов искаше Съветска Русия да получи правото да изпрати в България гарнизони, за да гарантира тази държава. Какво означаваше това, ние много добре знаехме от случаите с Естония, Литва и Латвия. Аз заявих, че една такава гаранция би била зависима от желанието на онзи, който следва да бъде гарантиран, но че на мен не ми е известно нищо за едно такова желание и че трябва преди това да се осведомя и да вляза във връзка с моите съюзници.

Четвъртият въпрос засягаше Дарданелите. Русия искаше опорни точки на Дарданелите.

Ако Молотов се опита сега да отрече това, то няма да бъде странно. Ако той утре или в други ден не бъде вече в Москва, вероятно, той ще оспори, че не е вече в Москва.

Но той постави тези условия и аз ги отхвърлих. Аз трябваше да ги отхвърля и ми стана ясно, че се налага крайно внимание. **От тогава наблюдавах грижливо Съветска Русия.**

Ние записвахме всяка дивизия, чието присъствие можехме да установим, като от своя страна, бяхме принудени да отговаряме със съответните противомерки. Положението още през месец май беше до толкова помрачено, че не съществуваше вече никакво съмнение за нападателните намерения на Русия спрямо нас при първия удобен случай. Към края на месец май тези признаци все повече се увеличаваха, така че ние трябваше да разчитаме на една **война на смърт и на живот**, която се беше надвесила.

Тогава аз постоянно мълчах, което за мен бе двойно по-тежко. Това не беше толкова тежко спрямо народа в страната, защото той най-сетне трябва да разбере, че има моменти, в които не трябва да се говори, за да не се изложи цялата нация на опасност. Много по-трудно ми бе да запазя мълчание към войниците, които, дивизия след дивизия, изправяни на източната граница на Райха, не знаеха, какво става в същност и нямаха понятие, че междувременно в положението беше настъпила промяна **и че именно те един ден, може би, ще трябва да влязат в най-тежката война на всички времена.**

Трябваше да мълча най-вече заради тях. Ако бях казал и една дума, то тя нямаше да промени в нищо решението на господин Сталин, но възможността за изненада, която оставаше като последно оръжие в ръцете ми, нямаше да съществува. Всяко говорене, а даже и всеки намек, щеше да струва живота на стотици хиляди наши другари.

Затова аз пазих мълчание и в момента, в който окончателно реших да направя, от своя страна, първата крачка.

Видя ли, че противникът взема пушката за стрелба, аз не чакам, той да дръпне спусъка. Напротив, аз решавам да го изпреваря с първия изстрел. Днес вече мога да кажа, **че това беше най-тежкото ми решение през целия ми досегашен живот.** Всяка такава крачка разкрива врати, зад които има тайни. Едва потомството ще знае точно, как е било и какво е станало.

Така аз трябваше да дам отчет пред съвестта си, да се осланям на доверието на народа и на нашите оръжия и както вече казах по-рано, **да помоля Бога да даде благословията си на онзи, който сам е готов и решен да води свещена и кървава борба за своето съществуване.**

На 22 юни сутринта започна тази най-голяма борба в световната история. От тогава изтекоха над три месеца и половина. Днес мога да кажа следното:

Всичко стана планомерно. Каквито и изненади да срещнеш отделният боец или неговата част, германското командване през цялото това време нито за миг не е изпуснало инициативата от ръцете си. Напротив, до ден днешен всяка акция се разви също така планомерно, както по-рано на изток срещу Полша, след това срещу Норвегия и най-накрая срещу западните сили и на Балкана.

Трябва да кажа още, че ние не се излъгахме нито по отношение на плановите, нито в годността и единствената в историята храброст на германския войник! Не се излъгахме и в доброкачествеността на нашите оръжия!

Не се излъгахме и в безупречното функциониране на цялата организация на фронта, нито в осигуряването на огромните тилни пространства, нито пък в нашата германска Родина.

Ние, обаче, се излъгахме само в едно: ние нямахме представа, колко гигантски бяха приготовленията на този противник на Германия и на Европа и каква страхотна опасност се беше надвесила над нас и че съществуването не само на Германия, но и на цяла Европа е висяло на косъм. Сега мога да кажа това тук.

Едва днес аз го казвам, защото днес мога да кажа, **че този противник е вече сразен и никога не ще се надигне!**

Срещу Европа беше струпана една военна сила, за която повечето хора нямаха никаква представа. **Тя щеше да бъде един втори монголски поход с нов Чингиз хан начело.**

Отстраняването на тази опасност ние дължим, преди всичко, на храбростта и на себеотрицанието на германските войници, както и на жертвите на всички онези, които маршируваха заедно с нас. **За пръв път в нашия материк европейското съзнание се пробуди.**

На север се сражава **Финландия**. Това е народ от истински герои! В обширните си пространства тя е предоставена често сама на себе си, на своята мощ, на своя кураж, на храбростта си и на жилавостта си.

На юг се бори **Румъния**. Тя се води от един храбър и решителен мъж и се въздигна със забележителна бързина от една от най-тежките държавни кризи, които могат да споходят един народ и една страна.

С това очертаваме цялата ширина на този военен театър от Северния ледовит океан до Черното море. В тези пространства се сражават нашите войници, а в техните редове, или ведно с тях, воюват **италианци, финландци, унгарци, румънци и словаци**. **Хърватите** са на път, а **испанците** сега се намесват в боя. **Белгийци, холандци, датчани, норвежци**, а даже и **французи** застанаха на този фронт или в скоро време ще бъдат на него.

Развоят на тази единствена в историята война досега в общи линии ви е известен. Три германски групи армии се насочиха към противника. Едната от тях имаше задачата да пробие центъра на фронта. Единият от двата фланга трябваше да напредне към Петербург, а другият да завземе Украйна. Тези първоначални задачи са разрешени в тяхната съществена част.

Нашите противници в това време на най-велики и небивали в историята сражения питаха често: „Защо сега не стане нещо?“ – Във всеки момент, обаче, ставаше нещо! И точно заради това ние не можехме да говорим!

Ако днес бях английски министър-председател, то при тези условия и аз, може би, постоянно щях да говоря, защото нищо не се върши. Тук, именно, е разликата между нас и англичаните.

Драги сънародници, сега трябва да заявя пред целия германски народ, че често ние не трябваше да говорим не защото не сме зачитали непрекъснатите и велики постижения на нашите войници, а защото не искахме да даваме прибързано на противника сведения за положения, които той сам, при неговите мизерни свързочни служби, узнаваше често цели дни, а даже и седмици, по-късно.

Съобщенията на Германското главно командване са самата истина. Аз бях наредил това да се подчертае напоследък в самите тях.

Някой глупав английски парцалив журналист може да възрази, че са нужни потвърждения. Добре! Досега съобщенията на нашето командване изцяло са се потвърждавали винаги!

Съществува ли съмнение, че ние сме победили Полша, а не поляците нас, макар че британският печат твърдеше обратното? Има ли съмнение, че ние сега сме в Норвегия, а не англичаните? Има ли съмнение, че ние бяхме победители в Белгия и Холандия, а не англичаните? Няма и съмнение, че Германия победи Франция, а не обратното. Най-накрая няма никакво съмнение, че ние се намираме в Гърция, а не англичаните или новозеландците. Те не са и на остров Крит! Ние сме и там! Значи, германските военни съобщения са изнасяли самата истина.

На източния фронт положението е същото. Според английските версии, ние от три месеца и половина насам понасяме последователни поражения. Но въпреки това **ние се намираме хиляда километра отвъд нашите граници източно от Смоленск, пред Петербург и на Черно море.** Ние сме пред Крим, а русите не са на Рейн.

Ако Съветите досега наистина са побеждавали постоянно, то в такъв случай те не са съумели да използват победите си. След всяка победа те са отстъпвали по 100 или 200 километра назад. Може би, за да ни примамят в огромните пространства!

Впрочем, за размерите на тази война говорят числата. Между вас има мнозина, които са участвали още в Световната война и знаят, какво значи да се вземат пленници и едновременно да се напредне със 100 километра.

Числото на пленниците сега е нараснало на кръгло 2,5 милиона съветски войници. Числото на пленените или разрушените, значи падналите в наши ръце, оръдия е към 22 000. Числото на разрушените или пленените, значи също намиращи се в наши ръце, бойни коли надминава вече 18 000.

Числото на разрушените, унищожените и свалените самолети е над 14 500.

В тила на нашите войски се намира едно пространство, което е два пъти по-голямо от Германския Райх през 1933 година, когато аз поех неговото ръководство, или четири пъти по-голямо от Англия.

Разстоянията, които германските войници са изминали, са средно над 800 до 1 000 километра по въздушна линия. В походни километри тези числа се увеличават един и половина до два пъти, при гигантската дължина на фронта и при наличността на противник, който не се състои от хора, а по-скоро от животни и зверове.

Ние видяхме, какво може да направи болшевизмът от хората. Именно, затова ние не можем да покажем в нашата Родина картините, с които разполагаме. **Те представят най-ужасното нещо, което човешкият мозък може да измисли!** Насреща си ние имаме противник, който се бие, от една страна, подтикван от **животинска кръвожадност**, а от друга, от **страх пред своите комисари!** Това е една страна, която сега нашите войници опознаха след близо 25-годишно болшевишко господство. Аз знам само едно:

Който е бил там и може би, в някое кътче от душата си е бил комунист, макар и в най-идеален смисъл, той ще се завърне излекуван от тези си убеждения. Бъдете убедени в това!

Описах ви вярно „рая на работниците и на селяните“. След края на тази война пет до шест милиона войници ще потвърдят, че съм казал истината. Те ще бъдат свидетели, които аз ще мога да призова. Те маршируваха по пътищата на този рай. Те не могат да живеят в мизерните колиби на този рай. Те не стъпват в тях, освен ако не се налага непременно.

Те видяха как е уреден този рай. Той не е нищо друго освен само една **оръжейна фабрика за сметка на жизнения стандарт на хората**. Една **оръжейна фабрика** против Европа!

Нашите войници извоюваха най-мощни победи над този жесток и озверен противник, разполагащ с огромно въоръжение. Не мога да намеря думи, с които да окачества техните подвизи. Тяхната смелост и храброст, които те непрестанно проявяват, както и неизмеримите напрежения, на които са подложени, са просто невероятни. Всички войски се проявиха достойно. Бронираните дивизии, моторизираните части, артилерията и пионерите, въздушните сили, флотата, или пък планинските войски на север, или бойците от СС войските, всички те

дадоха еднаква дан. Ще подчертая, обаче, дебело, че на първо място и над всички стои пехотата със своите подвизи и постижения. Да, пехотата и германският пехотинец!

Скъпи съратници, там имаме дивизии, които от пролетта насам са извървели пеша 2 500 до 3 000 километра и много дивизии, които най-малко са изминали 1 000, 1 500 до 2 000 километра. Да се изговорят числата е лесно. Ако става дума за светкавична война, то тези войници заслужават постиженията им да бъдат наречени светкавични. **В историята те остават ненадминати по бързина на настъплението.** Те бяха надминати от няколко английски полкове, но само в отстъпление.

Историята ни сочи няколко светкавични отстъпления, които надхвърлят тези акции по бързина, но в тези случаи разстоянията не са били така големи, защото отстъпилите по начало са били разположени винаги близо до брега.

Далеч съм от мисълта да се подигравам с противника. Искам само да отдам на германския войник справедливата почит, която той заслужава!

Той извърши ненадминати дела! А наред с него това сториха и всички организации, чиито членове са едновременно работници и войници. В огромните пространства днес почти всеки е войник. Всички трудоваци и всички железничари са и войници, понеже се налага да извършват работата си въоръжени.

Това, което се твори в тила, е също така грандиозно, както и постиженията на фронта. **Над 25 000 километра руски железници са поставени отново в движение и повече от 15 000 километра руски ж. п. линии са направени еднакво широки с германските.**

В Родината, може би, за сега още няма да могат да преценят напълно, какви усилия и колко пот струва всичко това. Това е плод на труда на трудовите дружини и на организациите, на първо място на организацията Тодт и на организацията Шпеер, както и на всички останали такива.

В служба на целия този гигантски фронт са Германският червен кръст, санитарните офицери, санитарният персонал и милосърдните сестри. Те всички, наистина, се жертват! А зад този фронт се изгражда едно ново управление, което ще се погрижи за използването на тези обширни области за нуждите на нашето Отечество и на нашите съюзници, ако войната продължи по-дълго.

Ползата от тези области ще бъде огромна. Никой не трябва да се съмнява, че ще съумеем да организираме тези области!

Като Ви обрисувам накратко невероятните постижения на нашите войници и на всички други, които се сражават и трудят на източния фронт, аз няма да забравя да предам на Родината благодарността на фронта. Нашите войници благодарят за оръжията, които им изпраща Родината и които са превъзходни и

първокачествени. Войниците благодарят и за мунициите, които през тази война са на разположение в неограничени количества. Днес снабдяването на фронта с оръжия и с муниции е въпрос само на превоз.

Ние дотам предвидихме всичко, че сега, в разгара на тази гигантска материална война, аз мога да преустановя в голяма степен по-нататъшното производство, защото знам, че не съществува противник, когото да не можем да сразим с наличните количества от муниции.

Ако обаче, някога четете нещо във вестниците за гигантските планове на други държави и за всичко онова, което те възнамеряват да направят или да започнат и ако четете за милиардни суми, то, драги сънародници, спомнете си за онова, което ще кажа сега:

- 1. И ние поставяме в служба на нашата борба един цял материк;**
- 2. ние не говорим за капитал, а за работна сила, която ние използваме сто процентово, и**
- 3. ако ние не говорим за това, то не значи, че ние не вършим нищо.**

Аз много добре знам, че другите винаги знаят всичко по-добре от нас. Те строят танкове, които са непреодолими, по-бързи от нашите, с по-здрава броня и с подобри оръдия от германските и че тези танкове даже не се нуждаят от бензин.

Те строят и чудновати самолети. Те въобще винаги създават невероятни неща, просто непонятни, даже в техническо отношение. Но те още не притежават машини, които могат да надминат нашите. **При това, машините, с които ние днес пътуваме, стреляме и летим, не са същите машини, с които ние ще пътуваме, стреляме или летим през следващата година.**

Аз смятам, че това ще бъде достатъчно за всеки германец. За всичко останало ще се погрижат нашите изобретатели, както и германските работници и работнички.

Зад този фронт на жертвите, на себеотрицанието и на кървавите жертви е изправен фронтът на Родината, един фронт, който се създава от градовете и селата. Милиони германски селяни, в голяма част заместени от старци, младежи или от жени, извършват във висша степен своя дълг.

Ние, наистина, можем да кажем: За пръв път в историята цял един народ воюва било на фронта или в Родината.

Като казвам това, аз, като стар националсоциалист, виждам, че съществуват две крайности. Това са, от една страна, капиталистическите държави, които отричат с помощта на лъжи и на измама естествените жизнени права на своите народи, които изключително се ръководят от своите финансови интереси и във всеки миг са готови да пожертват заради тях живота на милиони хора. От друга страна, пред нас се изправя комунистическата крайност, възплътявана от една

държава, която причини безкрайна нищета на милиони и милиони хора и жертва щастието на всички останали само в името на своята доктрина.

Това създава, според мен, за нас повелителния дълг все повече да се стремим към нашия национален и социалистически идеал! Трябва да сме наясно за това: **Когато един ден завършим войната, ще знаем, че тя е спечелена от германския войник, който произхожда от селата, от редовете на фабричното работничество и въобще от трудещите се слоеве, които в тяхната цялост съставят масата от нашия народ.**

Тази война ще бъде спечелена от нашето германско отечество с неговите милиони работници и работнички, селяни и селянки. Тя ще бъде спечелена от трудещите се хора в канторите и в разните професии. Всички тези милиони хора, които работят, са, които ще спечелят войната! И като така, **грижите на нашата държава трябва да бъдат насочени изключително към тяхното добруване.**

Когато завършим тази война, аз ще се завърна като много по-фанатичен националсоциалист, отколкото съм бил когато и да било! Така ще бъде и с всички онези, които са призвани да водят нашия народ. В нашата държава не цари, както в Съветска Русия, принципът на така нареченото равенство, а принципът на справедливостта. Който е годен да води, било в областта на политиката, на войската или на стопанството, той винаги е еднакво ценен. Но също така ценен е и онзи, без чието сътрудничество всяко водачество би било безполезно и би се превърнало само в акробатика на мисълта. Това, именно, е от решително значение. **Германският народ днес може да се гордее, че той има най-добрите политически водачи, най-добрите инженери, стопански водачи и организатори. Но този народ има и най-добрите работници и селяни.**

Задачата, която ние, националсоциалистите, си поставихме някога, беше да споим всички тези хора в една общност. Тази задача днес пред нас изпъква още по-ярко от по-преди.

Аз ще се завърна от тази война с моята стара партийна програма, провеждането на която за мен днес, може би, е още по-важно отколкото на първия ден от нейното обявяване!

Това убеждение днес ме доведе за кратко, за да говоря пред германския народ. Той има отново случая да прояви духа на своето единство чрез делото на новата зимна помощ.

Това, което фронтът жертва, въобще не може да бъде отплатено чрез нищо.

Но и това, което дава Родината, трябва да бъде записано в историята!

Нужно е войникът на фронта да знае, че Родината се грижи за всички негови близки по най-добър възможен начин. Войникът трябва да знае това,

а Родината трябва да изпълни своя дълг, за да може и тя някога да бъде споменавана наред с великите дела на фронта.

Всеки знае, какво трябва да направи в този час. Всеки мъж, всяка жена и всички вие знаете, какво се иска от Вас и то с пълно право, и какво Вие сте длъжни да дадете.

Ако се движите по улицата и сте в съмнение, дали би трябвало да пожертвате още нещо, хвърлете само един поглед встрани и помислете, че, може би, ще срещнете някого, който е пожертвал много повече от Вас за Германия.

Само тогава, когато целият германски народ образува една неразривна общност от хора, готови на всички жертви, само тогава ние ще можем да се надяваме и да очакваме, че провидението ще ни помага и в бъдеще.

Бог никога не е помагал на мързеливците. Той не помага и на страхливците, и в никакъв случай не ще помогне на онези, които не могат сами да си помогнат. В сила остава принципът, който гласи:

Народе, помогни си сам! Тогава и Бог не ще ти откаже своята помощ!

Отговорността на Рузвелт за войната

Реч, произнесена пред Райхстага по повод обявяването на война на САЩ, 11 декември 1941 г.

Господа народни представители! Мъже от германския Райхстаг!

Една година, пълна с исторически събития, скоро ще завърши. Една година, която ще бъде пълна с най-важни решения, ни предстои. В тези сериозни времена аз ви говоря, депутати от Райхстага, като на представители на германската нация. Нека чрез вас целият германски народ узнае за този върховен момент и за решенията, които настоящето и бъдещето ни налагат.

След повторното отхвърляне на моето предложение за мир в 1940 година от тогавашния английски министър-председател и неговата клика, през есента стана ясно, че тази война трябва да бъде изнесена с оръжие докрай, въпреки всички доводи на здравия разум и на необходимостта. Вие ме познавате, стари мои партийни другари, че аз съм бил всякога враг на колебания или полурешения. Ако Провидението иска, германският народ да преживее и това изпитание, тогава аз съм му благодарен, че ми е поверило ръководството на една историческа борба, която е от съдбоносно значение за следващите 500 или

хиляда години, не само за историята на Германия, но и за историята на Европа, та даже и на целия свят.

Германският народ и неговите войници работят и се бият днес не само за себе си и за своето време, но и за бъдещите най-далечни поколения. Една историческа мисия от небивали размери ни е възложена от Създател, която ние сме длъжни сега да изпълним.

Западният фронт е осигурен

Веднага след привършване на войната в Норвегия, настъпилото примирие на Запад даде възможност на германското ръководство да осигури най-напред спечелените политически, стратегически и стопански важни области, преди всичко, във военно отношение.

По този начин, окупираните страни увеличиха своята възможност за защита и съпротива. **От Киркенес до испанската граница се простира един пояс от бази и укрепления, с най-внушителни размери.**

Построени бяха безброй летища, някои от които изискваха да се разбиват с динамит дивите гранитни камънаци на северните планини. В морските бази се създадоха убежища за подводниците, в такива размери и с такава бързина, че те са практически неуязвими, както от морето, така и от въздуха. За самата отбрана служат повече от 1 500 нови батареи, чиито позиции трябваше да се проучат, планират и построят. Една мрежа от шосета и железопътни линии беше построена, така че днес връзката **между испанската граница и Пет е осигурена, независимо от морските пътища.** Пионери и строителни батальони от флотата, войската и авиацията, в сътрудничество с организацията Тод, създадоха съоръжения, които не отстъпват по нищо на линията Зигфрид. За тяхното засилване се работи непрестанно.

Решението ми е непоколебимо - да направя този европейски, фронт неуязвим за всеки противник. Трудът по отбраната намери своето допълнение в нападенията на военното командване, доколкото те бяха възможни, в зависимости от сезонните условия. Германски морски и под водни бойни единици продължиха своята непрекъсната унищожителна война срещу военната и търговска флота на Англия и нейните съюзници. Германската авиация подпомагаше с разузнавания и нападения унищожаването на неприятелския тонаж и даде със своите безчислени възмездни полети една по-добра представа на англичаните за "прелестната война", виновник, за която, на първо място, е техният днешен министър-председател.

Участието на Италия

В тази борба, към средата на миналата година, Германия беше подкрепена най-напред от своя италиански съюзник. В продължение на дълги месеци, по голямата част от тежестта на британската мощ тегнеше върху плещите на съюзената с нас италианска държава. Само благодарение на грамадното

превъзходство в броя на тежки бойни коли, англичаните успяха да предизвикат една временна криза в Северна Африка. Още на 24 март миналата година, една малка част германо-италиански войски, под заповедите на генерал Ромел, започна контра нападенията.

На 2 април падна Агедабия. На 4 се стигна до Бенгази, на 8 нашите общи отреди влязоха в Дерна, на 11 беше обграден Тобрук, а на 12 април беше завзета Бардия. Германският африкански корпус извърши по този начин блестящи подвизи, защото това бойно поле със своя климат беше свършено чуждо и непривично. Както някога в Испания, така и в Северна Африка, германци и италианци се сражаваха винаги заедно срещу общия враг.

Докато с тези смели мерки северноафриканският фронт на нашите две съюзени страни беше отново осигурен с кръвта на германски и италиански войници, над Европа се носеше вече зловещата сянка на една страшна опасност.

Облаци над Европа

Отстъпвайки пред жестоката необходимост, аз се реших, през есента на 1939 година, да направя поне опит да създам предпоставката за един общ мир, като сложа край на сериозната обтегнатост между Германия и Съветска Русия. Това беше психологически трудно, поради общото становище на германския народ и преди всичко на Партията против болшевизма. Практически, обаче, това беше лесно, защото Германия е виждала и застъпвала фактически само стопански интереси във всички онези страни, които Англия обяви за застрашени от нас и които тя отрупа с пактове за помощ.

Дълга да ви припомня, господа народни представители, мъже от германския Райхстаг, че Англия през цялото лято на 1939 година предлагаше отново своята помощ на много държави и страни, като твърдеше, че Германия имала намерение да ги нападне и лиши от свободата им.

Германският Райх и неговото правителство могат да заявят със спокойна съвест, че това е само клевета, която не отговаря на истината. Към това се прибавя и трезвото разбиране на английските военни среди, че в случай на война, която трябваше да се наложи на германския народ от британската дипломация, борбата на два фронта ще може да се води само с много тежки жертви.

Определяне границите на нашите интереси

След като, освен балтийските държави, Румъния и други страни бяха склонни да приемат пактовете за взаимно подпомагане, предложени от Англия и с това признаха, че те също вярват в едно подобно заплашване, правителството на Райха имаше не само правото, но то беше и задължено да определи на свой ред границите на германските интереси. Заинтересуваните страни, обаче, трябваше скоро да признаят, за съжаление и на Германия, че **единственият фактор, който можеше да бъде най-силният гарант срещу опасността, идеща от Изток, беше само Германия.** Тези държави бяха загубени от

момента, когато скъсаха отношенията си с Германия, поради водената от тях политика да се доверяват на подкрепата на Англия, която, в своя пословичен егоизъм, от векове насам не е дала никога помощ, но винаги само е искала помощ.

Съдбата на тези страни предизвика най-голямо съчувствие всред германския народ. Водената от финландците война през зимата ни накара да изпитаме едно чувство, едновременно на болка и възхищение. Възхищение, защото ние сами сме войнишки народ и притежаваме едно сърце, чувствително към героизмото и жертвите. Болка, защото ние виждахме неприятеля, който ни заплашваше от Запад и опасността от Изток и не бяхме в състояние да им помогнем с военни средства.

Москва искаше да унищожи Европа

Щом стана ясно, че Съветска Русия си запази правото, след като бяха определени сферите на германското политическо влияние, да унищожи фактически народите, които живеяха извън тези сфери, по-нататъшните отношения между нашите две страни се определяха само от чувствата на разума - враждебни едни на други.

От месец на месец ние разбрахме още през 1940 година, че **плановите на управниците в Кремъл целяха съзнателно завладяването и унищожаването на цяла Европа**. Аз дадох вече на нацията представа за нашествието на руските войски от Изток, в едно време, когато Германия имаше само няколко дивизии в граничните с Русия провинции. Само един слепец не можеше да види, че тук се приготвяваше един поход с небивали в историята размери и то не, за да се отбранява нещо, което изглеждаше, че не е вече способно да се отбранява. Ако светкавичното завършване на войната на Запад лиши московските властелини от възможността да разчитат на едно бързо изтощаване на Германия, това не попречи на техните намерения, но само отложи времето за нападение.

През лятото на 1941 година те помислиха, че е дошъл най-благоприятният момент да се започне войната. Една нова монголска вълна трябваше да залее Европа.

Чърчил е знаел всичко

За същото време мистър Чърчил обеща един обрат в борбата на Англия против Германия. Той се опитва днес по най-подъл начин да отрича, че в тайните заседания на камарата на депутатите през 1940 година не е изтъкнал, като съществен фактор за успешното продължаване и завършване на войната, въоръжената намеса на Съветска Русия, която трябвало да стане най-късно през 1941 година и която тогава щяла да постави Англия в положение да премине и тя от своя страна в нападение.

Поради това, през пролетта на тази година, ние следяхме, с дълг на будна съвест, струпването на войски от страна на една световна сила, която изглеждаше, че разполага с неизчерпаеми резерви от хора и материали. Мрачни облаци започнаха да се събират над Европа.

Но какво е Европа, господа народни представители? За нашия континент няма географско определение, но само народностно и културно.

Планините на Урал не са границите на този континент, но това е онази линия, която отделя Запад от Изток.

Големите исторически борби в Европа

Едно време Европа беше гръцкият полуостров, завладян от северните племена, които запалиха там огъня, който от тогава започна бавно, но непрекъснато да озарява човешкия свят. И тези гърци, които отблъснаха персийските завоеватели, не защитаваха само своето малко отечество, но също това понятие, което днес се нарича Европа.

След това Европа се премести от Елада в Рим.

Към гръцкия дух и тяхната култура се прибавиха римската мисъл и изкуството на римляните да управляват народите.

Една световна империя беше създадена, която даже и днес не е достигната или надмината по значение и в творческата си мощ. Обаче, когато римските легиони спечелиха, накрай, победата в три кръвопролитни войни за отбраната на Италия срещу африканския натиск на Картаген, те не се биеха само за Рим, но за гръко-римската Европа.

Следното нападение срещу патримониума на новата човешка цивилизация дойде от далечините на Изтока. Един страшен поток от нецивилизовани орди се изля във вътрешността на Азия до сърцето на днешния европейски континент. В битката по Каталонските полета, за първи път в една съдбоносна борба от неизмеримо значение, римляни и германци се сражаваха заедно за цивилизацията, която произхождаше от Гърция и която чрез римляните беше достигнала до германците.

Европа се беше уголемила. Западният свят произлезе от Гърция и Рим и неговата отбрана за много столетия беше вече не само задача за римляните, но, преди всичко, за германците. В същите пропорции, в които западният свят, озарен от гръцката култура, изпълнен от впечатленията за величавите традиции на римската империя, разширяваше своите пространства чрез германската колонизация, се разширяваше пространствено и онова понятие, което ние наричаме Европа.

От малко значение е сега, дали германските императори са отблъснали нападенията на Изток по реката Унструт или при Лехфелд, или дали африканците са били разбити от испанците след дълги войни. Това беше винаги

една борба за Европа, която се опълчи срещу един чужд свят в най-точния смисъл на думата.

Ако в миналото Рим си беше извоювал вечни заслуги със създаването и отбраняването на този континент, днес германците са поели отбраната и защитата на едно семейство от народи, които колкото и да се различават и разделят помежду си в политическото обособяване и в преследваните цели, в общата си картина, обаче, представляват една общност, която по кръв и по култура е отчасти еднаква, а отчасти взаимно се допълва.

И тази Европа не само колонизира други континенти, но ги обогати със своя дух и със своята култура, което се признава от всеки, който търси истината, вместо да я отрича.

Не е, прочее, Англия, която донесе цивилизацията на континента, защото отдени части от германската раса като англосаксонците и нормандците напуснаха континента и се заселиха на този остров и направиха възможно неговото развитие. Също така Америка не е открила Европа, но обратното. И всичко това, което Америка не е получила от Европа, може да заслужава възхищението само на една по еврейска смесена раса.

Европа, обаче, вижда в това само признаци на упадък в изкуството и в културния живот, наследство от смесицата с еврейска и негърска кръв.

Господа народни представители! Мъже от германския Райх!

Чувствам се длъжен да наблегна на тези факти, тъй като борбата, която още от първите месеци на тази година започна да проличава като неизбежна и за воденето, на която този път Германия е призвана на първа линия, надхвърля интересите на нашия народ и на нашата държава. Както някога древните гърци не отбраняваха Гърция срещу персите, римляните не отбраняваха Германия срещу монголите, испанските герои не отбраняваха Испания срещу Африка, но защитаваха Европа, така **Германия се бори днес не за себе си, но за целия наш континент.**

Щастлив признак е, че това разбиране е заседнало толкова дълбоко в подсъзнанието на повечето европейски народи и че те, с открито становище или с изпращането на доброволци, вземат участие в тази борба.

6 април е началото на борбата

Когато германските и италианските войски на 6 април тази година започнаха военните действия срещу **Югославия и Гърция**, това беше въведението в голямата борба, в която се намираме още и сега. Защото бунтът, който доведе до сваляне на бившия принц регент и неговото правителство, беше решаващ за по-нататъшното развитие на събитията в този край на Европа.

Макар че Англия беше взела най-голямо участие в този преврат, главната роля се играеше от Съветска Русия. Това, което бях отказал на г-н

Молотов при неговото посещение в Берлин, Сталин мислеше, че може да го постигне по околен път, с едно революционно движение, въпреки нашата воля. Без оглед на сключените договори, намеренията на болшевишките властелини растяха.. Пактът за приятелството с новия революционен режим в Белград освети като светкавица близостта на заплашващата опасност.

Каквото беше извършено от германските войски в този поход, намери справедлива възхвала в германския Райхстаг на 4 май 1941 година. Но това, което тогава трябваше със съжаление да премълча, беше признанието, че ние отивахме с бясна скорост към конфликт **с една държава, която не използва в момента войната на Балканите само защото струпването на войски не беше завършено и защото ползването от летищата беше невъзможно, главно поради топенето на снеговете по онова време и свързаното с него размекване на почвата.**

Господа народни представители! Мъже от германския Райхстаг!

Когато в 1940 година, от дебатите в английската камара и от наблюдения върху разместването на руски войски по нашата граница, съзнах възможността за образуването на една опасност от Изток, аз дадох веднага нареждане за сформирването на много нови танкови, моторизирани и пехотни дивизии.

Предпоставките за това, както по отношение на хора, така и за материали, бяха в изобилие. Защото аз мога да ви уверя, вас господа народни представители и въобще целия германски народ, че колкото повече се говори за въоръжение всред демокрациите, толкова повече в национал-социалистическа Германия ще се работи за него. Така беше в миналото, така е и днес. всяка година ще ни намери там, където е необходимо, с много повече и преди всичко с по-добри оръжия.

Решението беше трудно

Въпреки пълното разбиране на необходимостта по никакъв начин да не се даде възможност на противника да нанесе той първия удар в нашето сърце, решението при този случай беше крайно трудно. Когато **писачите на демократическите вестници днес заявяват, че ако познавах точно силата на болшевишкия противник, бих си помислил,** това значи, че те не познават нито положението, нито моята личност.

Аз не исках войната, а напротив, направих всичко, за да я избегна. Обаче, аз бих действал безсъвестно и против дълга си, ако, въпреки убеждението си в неизбежността на едно въоръжено стълкновение, бих пропуснал да извлека от това положение единствените възможни последствия. И **понеже смятам Съветска Русия за смъртна опасност не само за германския Райх, но и за цяла Европа, аз бях решил,** по възможност даже няколко дни преди избухването на конфликта, да дам сам знака за нападение.

За факта, че болшевиките имаха намерение да ни нападнат, днес ние притежаваме един действително поразителен и автентичен материал. На нас ни

е известно също така и времето, когато трябваше да се извърши това нападение. Предвид опасността, чиито размери, може би, едвам днес ни стават ясни, аз мога само да благодаря на Бога, че Той ме просвети в правилния момент и ми даде сила да направя това, което трябваше да се направи. На Него дължат не само милиони германски войници живота си, но и цяла Европа своето съществуване.

Защото, аз мога днес да заявя това, ако тази вълна от повече от 20 000 танка, стотици дивизии, десетки хиляди оръдия, придружени от повече от 10 000 самолета, внезапно се понесеше над Германия, Европа би била загубена.

Съдбата предопредели няколко народа, които с проливането на кръвта си, да изпреварят този удар и да го - отблъснат. Ако Финландия не беше се решила за втори път да вдигне оръжие, то буржоазният строй на другите северни държави щеше да намери скоро края си.

Като хунски пълчища

Ако германският Райх не беше се противопоставил със своите войници и оръжия на този противник, в Европа би избухнал един пожар, който би унищожил веднъж завинаги смешната британска идея за поддържане на равновесието в Европа, с неговата безсмисленост и глупави традиции.

Ако словаци, унгарци и румънци не бяха се заели със защитата на Европа, тогава болшевишките орди, като хунските пълчища на Атила, биха врхлетели върху дунавските страни, а по бреговете на Йонийското море татари и монголци биха наложили ревизията на договора от Монтьо.

Ако Италия, Испания и Хърватия не бяха изпратили дивизиите си, тогава не би могло да се състои защитата на един европейски фронт, която, **като прокламация на понятието нова Европа**, излъчи притегателна сила и върху всички останали народи.

С едно подобно разбиране, пълно с предчувствие за истинското положение, дойдоха доброволци от Северна и Западна Европа - норвежци, датчани, холандци, фламандци и други, даже и французи, които придадоха на борбата на съюзените сили от Оста характера на **един европейски кръстоносен поход** в пълния смисъл на думата.

Не е дошло още време, да се говори за планове и ръководството на този поход. Аз мисля само, че още сега мога да изтъкна с няколко изречения всичко онова, което се е постигнало в тази най-голяма борба от всички времена, която с големината на пространството, многочислеността и величието на събитията много лесно изтрива отделните впечатления и ги прави да бледнеят в спомена.

Един славен баланс

На 22 юни, сутринта на разсъмване, започна нападението. С непобедима смелост бяха превзети онези гранични укрепления, които бяха предопределени да осигурят от всяка изненада отрупаните руски войски против нас.

Още на 23 юни падна Гродно. На 24 юни, след превземането на Брест-Литовск, капитулира Цитаделата и бяха взети още Вилно и Ковно. На 26 юни падна Дюнабург. На 10 юли бяха приключени първите две големи обградни битки при Белисток и Минск. 324 000 пленници, 3 332 танка и 1 809 оръдия попаднаха в наши ръце. Още на 13 юли се направи, при почти всички по важни места, пробив на линията Сталин. На 16, след тежки боеве, падна Смоленск, а на 19 юли германски и румънски части преминаха Днестър. На 6 август завърши, с много „чували“, сражението при Смоленск. Отново паднаха в германски плен 310 000 руси, при което броят на взетата плячка възлизаше на 3 205 танка и 3 120 оръдия, някои, от които разрушени.

Само три дни по-късно завърши съдбата си една друга руска армия. На 9 август, в боя при Уман, отново бяха пленени 103 000 руси и 317 танка, а 1 100 оръдия бяха разрушени или взети плячка. На 17 август падна Николаев, на 21 беше взет Херсон. Същият ден приключи боят при Гомел с 84 000 пленници, 144 танка и 884 оръдия, някои, от които разрушени, други бяха взети плячка. На 21 август бяха пробити руските позиции между езерата Илмен и Пейпус, а на 26 август падна в наши ръце предмостовото укрепление на Днепропетровск.

Още на 28 същия месец германските войски, след тежки боеве, влязоха в Ревел и Балтиш Порт, а на 30 финландците превзеха Вийпури.

Ленинград обграден

С последвалото на 8 септември завземане на Шлюселбург, Ленинград беше окончателно откъснат от юг.

На 16 септември успяхме да построим предмостови укрепления отвъд Днестър и още на 18 септември Полтава падна в ръцете на нашите войници.

Най-грандиозни операции.

На 19 септември германските войски атакуваха цитаделата на Киев и на 22 завладяването на остров Озел се увенча с превземането на столицата на Украйна.

Тепърва сега узряха най-големите операции, с очакваните резултати. На 27 септември приключи битката при Киев. 66 500 пленници тръгнаха в безкрайни колони към Запад. Обаче, в наши ръце останаха като плячка 884 танка и 3 178 оръдия.

Още на 2 октомври започна битката за пробива на центъра на източния фронт, а на 11 октомври приключиха победоносно боевете при Азовско море.

Ние отново изброихме 107 000 пленници, 212 танка и 672 оръдия

На 16 октомври, след тежки сражения, германските и румънските войски влязоха в Одеса.

На 18 октомври, започнатите на 2 октомври боеве за пробиване центъра на източния фронт завършиха с нов, небивал в световната история, успех. 663 000

пленници това беше резултатът, плюс 1 242 танка, 5 452 оръдия, от които някои разрушени, други взети като плячка.

На 21 октомври приключи завладяването на остров Датьо.

На 24 октомври беше взет индустриалният център Харков.

На 28 октомври, след много тежки боеве; беше завзет окончателно проходът за Крим и още на 2 ноември беше щурмуван главният му град Симферопол.

На 16 ноември Крим беше преминат и се стигна до Керч.

Страхотна плячка

На 1 декември общото число на съветските пленници беше възлязло на 3 806 865 души.

Броят на унищожените и взети танкове възлиза на 21 391, броят на оръдията 32 541, а на унищожените самолети 17 322.

През същото време биха свалени 2 191 британски самолета. Военната ни флота е потопила 4 170 611 бруто тона, а въздушните ни сили са потопили 2 343 180 тона. Или всичко са били унищожени кораби с тонаж 6 517 791 тона.

Господа народни представители! Германски народе!

Това са реални факти и може би, сухи числа. Но нека те не изчезват никога от историята и преди всичко, от съзнанието и спомена на нашия германски народ! Защото зад тези числа се крият подвизите, жертвите и лишенията. Зад тези числа стоят героиството и готовността за саможертва на милиони измежду най-добрите мъже на нашия народ и на съюзените с нас държави.

Какво знае отечеството!

Всичко това трябваше да се извоюва с цената на здраве и живот и то при напрежения на силите, за които отечеството няма понятие.

Марширувайки из безкрайни равнини, измъчвани от горещина и жажда, спъвани често до отчаяние от дълбоката кал на разорани пътища, изложени на атмосферните промени на климата от Бяло до Черно море, които от жарта на юлските и августовски дни спадат до зимните бури на ноември и декември, изтезавани от насекоми, страдащи от нечистотии и паразити, мръзнейки в сняг и лед - те се биха, германци и финландци, италианци, словаци, унгарци, румънци, хървати, доброволци от северните и западноевропейски страни. Всички те - войници на източния фронт!

Само настъпването на зимата налага засега един естествен застой на това движение. Когато дойде лятото, напредването ще продължи.

Днес няма да споменавам отделните родове оръжия и не ще похваля ничие командване, защото всички проявиха най-големи усилия. И все пак, признателността и справедливостта ме задължават да констатирам едно - от

всички наши германски войници, както преди, така и днес, най-тежкото бреме от борбата се изнесе от нашата несравнима пехота!

Нашите жертви

От 22 юни до 1 декември германската армия е загубила в тази героична борба 158 773 убити, 563 082 ранени и 31 191 изчезнали.

Загубите на въздушните сили са 3 231 убити, 8 453 ранени и 2 028 изчезнали.

Загубите на военната флота са 310 убити, 232 ранени и 115 изчезнали.

Общо взето, загубите на германската армия са следните - 162 314 убити, 571 761 ранени и 33 334 изчезнали.

Следователно, германската армия е загубила в убити и ранени малко повече от двойното число на битката при Сома през Световната война, а в изчезнали - малко по-малко от половината на числото на изчезналите тогава. Обаче, всички те бяха бащи и синове от нашия германски народ.

Главният виновник

Позволете ми сега, да изкажа мнението си към онзи друг свят, чиито представители обичат да разговарят по начин, пълен с такт, пред огъня на камината, докато народите и техните войници се бият в сняг и лед.

С това аз искам да взема становище, преди всичко, към онзи, който е главен виновник за настоящата война.

Когато в 1939 година положението на малцинствата в тогавашната полска държава ставаше все по-непоносимо, аз се опитах да отстраня станалото неудържимо положение по пътя на едно справедливо споразумение.

Известно време изглеждаше, като че ли полското правителство беше сериозно решило да се съгласи за едно разумно разрешаване на въпросите. Тук аз трябва да прибавя още, че, при всички тези предложения, от германска страна не се искаше нищо, което не е било в миналото германска собственост и че, напротив, ние се отказвахме от много неща, които преди Световната война принадлежаха на Германия.

Вие още си спомняте за драматичните събития по онова време, за непрестанно увеличаващите се жертви от германските малцинства в Полша. Вие сте, господа народни представители, в състояние да прецените загубата на тези кървави жертви, ако ги сравните с жертвите от сегашната война.

Защото досега войната на Изток е струвала на цялата германска армия кръгло 160 000 души, докато посред най-голям мир, само за няколко месеци, в Полша тогава бяха избити 62 000 души, някои от които след най-жестоки мъчения.

Германският Райх имаше правото да не допусне подобно положение край своите граници и да поиска премахването му и въобще, да бъде загрижен за

своята сигурност. Това право на Германия никой не може да оспори, особено в едно време, в което други държави търсят елементите за своята сигурност дори върху чужди континенти.

Проблемите, които трябваше да се коригират в териториално отношение, бяха незначителни. В същност се касаеше за Данциг и за връзката на откъснатата провинция Източна Прусия с Райха. Много по-тежки изглеждаха жестоките преследвания, на които бяха изложени германците в Полша.

Впрочем, не по-лека беше съдбата и на другите малцинства в Полша.

Когато през месец август поведението на Полша ставаше все по-нетърпимо, благодарение на бланковото пълномощно на английските гаранции, правителството на Райха се видя принудено да направи за последен път едно предложение, по силата, на което Германия изяви готовността си да започне преговори с Полша. Правителството на Райха осведоми за това в пълни подробности тогавашния английски посланик в Берлин.

Аз държа да изтръгна в днешния ден тези предложения от забравата и да ви ги припомня отново.

Доказана виновност за войната

Положението между Германия и Полша понастоящем е такова, че всеки по-нататъшен инцидент може да доведе до стълкновение между заелите позиции войски на двете страни. Всяко мирно разрешение трябва да бъде постигнато така, че да не могат да се повтарят при пръв случай инцидентите, които станаха причина за създаването на това положение, което поставя в напрежение не само Източна Европа, но и други страни.

Причините за това положение се крият:

1. В несправедливо прокараната граница, както тя е определена от Версайския диктат;
2. В невъзможното третиране на малцинствата в отстъпените области.

Поради това правителството на Райха, при тези предложения, изхожда от мисълта, да се намери едно окончателно разрешение, като се премахне възможното положение на прокараната граница, да се осигурят на двете страни съобщителните пътища от жизнено значение, проблемът за малцинствата - доколкото това е възможно - да се ликвидира, а доколкото това е невъзможно, да се направи поносима съдбата на малцинствата, чрез една сигурна гаранция на техните права.

Правителството на германския Райх е убедено в необходимостта да се открийт стопанските и физически загуби, които са претърпени от 1918 година насам и да се обезщетят в пълен размер. От само себе си се разбира, че то счита това задължение като обвързващо двете страни.

От горните съображения произлизат следните предложения:

1. Свободният град Данциг се връща веднага към германския Райх по силата на своя чисто германски характер, както и по единодушната воля на неговото население.

2. Областта на така наречения Коридор, която се простира от Източно море до линията Мариенвердер-Грауденц и Кулм-Бромберг (включително тези градове) и след това западно от Шьонланке ще трябва да реши сама своята принадлежност към Райха или към Полша.

За тази цел в тази област ще се извърши допитване до населението. Право на гласуване имат всички германци, които до 1 януари 1918 година са живели в тази област или които до тази дата са били родени в нея, а също така и всички поляци, кашуби и пр., които са живели, или които са родени до тази дата там. Изгонените от тази област германци ще се върнат, за да гласуват.

3. За да се осигури безпристрастното гласуване, както и за да се гарантира необходимата за това обширна подготвителна работа, споменатата област ще бъде подчинена, подобно на Саарската област, на една международна комисия, която ще се образува веднага от четирите велики сили Италия, Съветска Русия, Франция и Англия. Тази комисия ще упражнява всички суверенни права в тази област.

За тази цел тази област, за един много къс срок, който ще се уговори, ще се опразни от полски войски, полска полиция и полски власти.

4. От тази област се изключва полското пристанище Гданск, което си остава принципно полска суверенна област, доколкото то се ограничава териториално като полско селище.

5. Подробните граници на този полски пристанищен град ще се изработят от Германия и Полша и в случай на нужда, ще се определят от един международен арбитражен съд.

За да се осигури нужното време за необходимите подготвителни работи по извършването на едно справедливо гласуване, последното ще стане не по-рано от изтичането на дванадесет месеца.

6. През това време, за да се гарантират неограничено съобщенията на Германия с Източна Прусия и на Полша с морето, ще се определят шосетата и железопътните линии, които дават възможност за свободни транзитни съобщения. Затова се събират само такива такси, които са нужни за поддържането на съобщителните пътища, респективно за извършване на превоза.

За принадлежността на областта решава простото болшинство на подадените гласове.

7. След извършването на гласуването - безразлично с какъв изход ще бъде то - за да гарантира свободата на Германия с нейната провинция Данциг на Прусия и на Полша с морето, че спорната област се падне на Германия ще се даде една ивица за съобщение през тази област приблизително по посока на Бютов - Даици респективно Диршау, за построяката на едно автомобилно шосе и на една четворна линия. Строежът на шосето и на железопътната линия ще се навърши така, че полските съобщителни пътища да не се засягат от тях, т.е. те да минават под или над тях. Широчината на тази ивица ще се определи до един километър и тя остава германска суверенна област.

8. В случай че гласуването излезе в полза на Германия, Полша получава за свободно и неограничено съобщение със своя Гданск същите права върху една подобна екстериториална ивица за съобщения по шосе и железопътна линия, каквато тя би отстъпила на Германия.

9. В случай че Коридорът се върне към Германия, последната се обявява за съгласна да извърши с Полша една размяна на населението в размер, какъвто позволява Коридорът.

10. Исканите от Полша особени права в пристанище то на Данциг ще бъдат отстъпени взаимнообразно срещу същите права за Германия в пристанището на Гдиня.

11. За да се премахне в тази област всяко чувство на заплашване от двете страни, Данциг и Гдиня ще придобият характер на чисто търговски градове, т.е. без военни постройки и военни укрепления.

12. Полуостровът Хела, който според гласуването, ще се падне на Полша или на Германия, трябва само да бъде във всеки случай демилитаризиран.

13. Тъй като правителството на германския Райх държи да посочи основателни оплаквания против третирането на малцинствата в Полша, полското правителство може да поиска да подаде и от своя страна оплаквания срещу Германия, затова двете страни се обявяват за съгласни тези оплаквания да се предоставят на една следствена комисия от международен състав, която ще има за задача да разследва за всички оплаквания за стопански и физически вреди и загуби, или от други терористически действия.

Германия и Полша се задължават да обезщетят всички стопански или други вреди и загуби, които малцинствата на двете страни са претърпели от 1918 година насам, респективно да вдигнат всички отчуждения или да обезщетят напълно пострадалите, за такива или други посегателства в стопанския живот.

14. Да се освободят от Полша останалите там германци и в Германия оставащите там поляци от чувството на международна безправност и за да им се гарантира преди всичко сигурността, че не могат да бъдат свикани за действия или тегоби, несъвместими с тяхното национално чувство, Германия и Полша са съгласни да обезпечат взаимно правата на малцинствата си с изчерпателни и

задължителни договори, за да се обезпечи на тези малцинства запазването, свободното развитие и проявлението на тяхната народност, като им се позволи особено за тази цел, да се организират така, както те считат за необходимо. Двете страни се задължават да не вземат на служба поданиците на малцинството.

В случай на споразумение въз основа на тези предложения, Германия и Полша се обявяват за съгласни да заповядат веднага демобилизация на войските си.

Нуждите за ускоряване на горните спогодби по нататъшни мерки ще бъдат договорени общо между Германия и Полша.

Варшава не отговаря

Тогавашното полско правителство отказа даже и да отговори на тези предложения. Задава се въпросът: „**Как можа една толкова незначителна държава да се осмели просто да отхвърли подобни предложения и на всичко това отгоре, не само да извърши нови издевателства над германците, които дадоха на тази страна цялата ѝ култура, но и да заповяда обща мобилизация?**”

Проучването на документите на полското външно министерство във Варшава можа да ни даде много по-късно поразителното обяснение.

Намери се един единствен човек, който със сатанинска безсъвестност упражни всичкото си влияние, за да подкрепи Полша в упорството ѝ и да изключи всяка възможност за едно разбирателство.

Докладите на тогавашния полски министър във Вашингтон, граф Потоцки, изпращани до правителството му във Варшава, са документи, от които се вижда с ужасяваща яснота, **каква голяма отговорност носят този един единствен човек и неговите сътрудници за избухването на втората световна война.**

Веднага се поставя въпросът - кои бяха причините за тази толкова фанатична враждебност на този човек срещу една страна, която през цялата си история досега не е засягала с нищо нито Америка, нито него лична?

Германия и Америка

Що се отнася до отношенията на Германия и Америка, трябва да се каже следното:

1. Германия е, може би, единствената велика сила, която никога не е притежавала колонии в континента на двете Америки и която никога не е вършила там каквато и да е политическа дейност, освен емигрирането на много милиони германци и тяхното сътрудничество, което е било само от полза за американския континент, особено за Съединените щати.

През целия този исторически период, от създаването на Съединените щати до днес, Германия никога не е има да по отношение на тях отрицателно или

неприятно поведение. Напротив, тя ги е подпомагала, чрез кръвта на своите синове, за да се защитават.

Германия не е участвала никога по собствено желание в една война срещу Съединените щати, но тя беше по-скоро въвлечена във война от Съединените щати през 1917 година и то по съображения, които бяха изчерпателно обяснени от една комисия, която сегашният президент Рузвелт сам беше назначил, за да проучи този въпрос.

Точно тази комисия за издирване и обясняване на **причините за американската намеса във войната е установила по безспорен начин, че причините за намесата на Америка във войната през 1917 година се крият изключително в областта на капиталистическите интереси на няколко малобройни групи** и че Германия не е имала в никакъв случай намерение да влезе в конфликт с Америка.

Никакви спорове със Съединените щати

Между американския и германския народи няма въобще никакви триения, било от териториално или от политическо естество, които да могат да засегнат по някакъв начин интересите или съществуването на Съединените щати.

Разликата в държавните форми е съществувала винаги. Но тя никога не може да бъде считана като повод за война в живота на народите, докато едно управление не пожелае да се намеси в други управления, вън от неговия естествен обсег.

Америка е една република, управлявана от един президент с големи, авторитарни пълномощия. Германия беше по-рано една монархия, управлявана от един условен авторитет, после стана една безавторитетна демокрация и днес е една република, която се управлява от един силен авторитет.

Двете държави са разделени от един океан. Разликата между капиталистическа Америка и болшевишка Русия, ако въобще тези понятия съдържаха нещо истинско в себе си, би трябвало да бъде съществено по-голяма, отколкото между Америка, управлявана от един президент и Германия, управлявана от един Водач.

Разчистване на сметките с Рузвелт

Факт е, обаче, че двата исторически конфликта между Германия и Съединените щати, макар и вдъхновени от едни и същи сили, са били предизвикани и започнати изключително от двама мъже в Съединените щати - президентите Уилсън и Рузвелт.

Присъдата над Уилсън е произнесена от самата история.

Неговото име остава свързано с едно от най-срамните клетвонарушения в историята на всички времена.

Последиците от това бяха - разстройване живота на народите не само между така наречените победени, но и между самите победители. Възможният само с неговото клетвонарушение Версайски диктат разпокъса държави, унищожи култури и опропасти стопанството на всички.

Ние знаем днес, че **зад Уилсън стоеше едно общество от финансиста**, които си послужиха с този парализиран професор, за да въвлекат Америка във войната, чрез която те се надяваха да увеличат своите печалби.

Затова, грешката, че веднъж повярва на този човек, германският народ трябваше да заплати със сгромолясването на своето стопанско и политическо съществуване.

Кои са сега причините, че след толкова горчиви опити, се намира пак един президент на Съединените щати, който отново вижда своята единствена задача в това, да причинява войни и особено да увеличава неприятелските чувства спрямо Германия до избухване на военни действия?

Националсоциализмът дойде на власт в Германия в същата година, в която Рузвелт беше избран за президент на Съединените щати. От значение е сега, да се проучат **моментите, които могат да се считат като първопричина за днешните събития.**

Два различни свята.

Преди всичко, **личността.**

Аз разбирам много добре, че между становището и схващанията за живота на председателя Рузвелт и моите схващания съществува огромна разлика.

Рузвелт произлиза от едно много богато семейство и се числеше предварително към онази класа от хора, на които раждането и произходът в демокрациите правят гладък пътя на живота и с това им се осигурява техният възход.

Аз лично съм дете на едно дребно и бедно семейство и трябваше с неизразими мъки, с труд и пот да си пробивам път.

Търговия с кръв

Когато избухна Световната война, Рузвелт преживя войната на служба под сянката на Уилсън в средата на използвачите. Поради това той познава единствено приятните последици от конфликта между народите и държавите, които съществуват само за тези, които вършат своите сделки, докато другите мрат.

В същото време моят живот беше заложен точно на противната страна. Аз не спадах към онези, които правеха история⁴² и търговия, но към тези, които изпълняваха заповеди.

Като прост войник, аз се постарях в тези четири години да изпълня своя дълг срещу врага и се завърнах от войната толкова беден, колкото бях, когато ме повикаха през есента на 1914 година. Аз споделих прочее, съдбата на милиони хора, а г-н Франклин Рузвелт сподели съдбата на така наречените „първите десет хиляди“.

Докато господин Рузвелт след войната изпробваше вече своите способности във финансови спекулации, за да извлече лични облаги от инфлацията, а това значи от нещастieto на други, аз лежах още в болницата, както много други стотици хиляди.

И когато г-н Рузвелт започна, най-после, кариерата си като политически мъж, със солидна търговска опитност, финансово силен и необезпокояван за бъдещето си, аз се борих като неизвестен, без име, за издигането на моя народ, комуто беше сторена най-жестоката неправда в цялата негова история.

Два пътя на живота!

Когато Франклин Рузвелт се възкачи начело на Съединените щати, той беше кандидат на една стопроцентова капиталистическа партия, която го използваше.

А когато аз станах канцлер на германския Райх, аз бях водач на едно народно движение, което бях сам създал.

Силите, които изнесоха г-н Рузвелт, бяха същите, срещу които аз се борих, основавайки се на съдбата на моя народ и на моето най-свeto вътрешно убеждение.

„Тръстът на мозъците“, който трябваше да помага на новия американски президент, се състоеше от представители на същия обществен слой, срещу когото, като срещу едно паразитно явление на човечеството, ние се борехме в Германия и бихме започнали вече да го отстраняваме от обществения живот.

Общи допирни точки

И въпреки всичко, ние имаме нещо общо.

Франклин Рузвелт пое една държава с едно западащо, вследствие демократическите влияния, стопанство, а аз се възкачих начело на един Райх, който се намираше в пълно разложение, също така благодарение на демокрацията.

⁴² Тук Хитлер има предвид факта, че Удроу Уилсън е историк. Неговата „История на американския народ“ е била изключително популярна навремето в Америка.

Съединените щати имаха 13 милиона безработни, Германия имаше 7 милиона и сигурно още други 7 милиона полубезработни.

В двете държави обществените финанси бяха разстроени и изглеждаше, че не може вече да се спре спадането на общия стопански уровень на живота.

В този момент, в Съединените щати и в Германия започна една еволюция, която ще улесни един ден потомството да произнесе окончателна присъда за правилността на теориите.

И когато днес, под управлението на националсоциализма, в Германия за малко години започна един огромен възход в живота, стопанството, културата, изкуството и пр., президентът Рузвелт не успя да постигне нито най-незначителното подобрение в своята страна.

Колко по-лесна би трябвало да бъде тази работа в Съединените щати, където живеят само 15 души на квадратен километър, срещу 140 души в Германия!

Ако в тази страна не може да се създаде стопански разцвет, това се дължи, или на злата воля на властващото управление, или на пълната неспособност на избрания човек.

Само за пет години стопанските проблеми в Германия бяха разрешени и безработицата премахната.

В същото време президентът Рузвелт увеличи до чудовищни размери държавните дългове на своята страна, обезцени долара, разстрои още повече стопанството и запази броя на безработните.

Това, обаче, не е чудно, ако се има предвид, че злите духове, които този човек повика да му помагат, или по-вярното е, които го повикаха, се числят към онези елементи, които, като евреи, могат да имат интерес само от разстройството на реда, но никога не и от заздравяването на този ред!

Докато ние, в националсоциалистическа Германия, се борихме против спекулата, тя достигна в ерата на Рузвелт удивителен разцвет.

Международното еврейство е главният виновник

Законодателството „Ню-Диъл“⁴³ на този човек беше погрешно - и това беше най-големият неуспех, който някога е бил преживяван.

⁴³ Цяла поредица от законодателни мерки на президента Рузвелт за преодоляване на икономическата разруха в САЩ. За резултатите на тази законодателна дейност се спори, но икономиката на страната беше щастливо подпомогната, когато през 1939 г. в Европа започва Втората световна война. Големият икономист Джон Кейнс твърди, че именно войната, а не Ню Диъл е помогнала на Америка да достигне нивото на 20-те години - бел. ред.

Не съществува никакво съмнение, че продължаването на тази стопанска политика в мирно време би довело президента, рано или късно, до пълен провал, въпреки всичката му сръчност в диалектиката.

В една европейска държава този човек сигурно би свършил с народен съд, заради произволното разсипничество на националното богатство. Пред един граждански съд, обаче, той би бил осъден на затвор за измама!

Такова мнение или, по-добре, такова разбиране, имат мнозина и при това видни американци.

Една опасна опозиция започна да заплашва тогава този човек. Тя му даде да почувства, че само чрез отклоняване вниманието на общественото мнение - от неговата вътрешна политика към външната политика - ще може да го спаси.

Интересно е да се проучат, във връзка с този факт, докладите на полския посланик във Вашингтон, който винаги изтъкваше, че Рузвелт съзнавал отлично опасността да се събори цялата му стопанска картонена пирамида и затова му трябвало, на всяка цена, едно отвлечение на общественото мнение към външната политика.

В това отношение той беше подкрепен от средата на обкръжаващите го евреи, които, овладявани от известното в стария завет чувство на отмъщение, виждаха в Съединените щати инструмента, с който те ще могат да подготвят един втори Пурим за антисемитски настроените нации в Европа. Това бяха евреите, във всичката им сатанинска подлост, които се нахвърлиха върху този човек, но и при които той сам потърси спасение.

И така, влиянието на президента на Съединените щати започна да има все по-засилващо се отражение, в смисъл, да създава нови конфликти, да задълбочава вече съществуващите и да пречи с всички средства, щото тези конфликти да намерят едно мирно разрешение. Дълги години този човек имаше само едно желание - да избухне някъде по света едно разногласие, най-добре в Европа, което да му даде възможност, чрез заангажирането на американското стопанство с една от двете спорещи страни, да създаде едно политическо преплитане на интересите, което ще бъде в състояние да приближи постепенно Америка до един такъв конфликт, та по този начин да отклони вниманието от своята разнищана вътрешна стопанска политика към външната политика.

Този начин на действие става особено рязък в това отношение срещу германския Райх. От 1937 година насам той държа редица речи, между които и една особено мерзка на 5 октомври 1937 година в Чикаго, в която **този човек започна планомерно да възбужда американското обществено мнение против Германия**. Той заплашва, че ще установи един вид карантина срещу така наречените авторитарни държави.

В изпълнение на тази постоянно засилваща се политика на омраза и подстрекателство, той извика, след нови оскърбителни декларации,

американския посланик в Берлин на доклад във Вашингтон. Оттогава двете държави са представени само от управляващи легациите.

Рузвелт иска война

От ноември 1939 г. той започна **систематически и преднамерено да саботира всяка възможност за умиротворение на европейската политика**. Той се преструва на заинтересован за мира в чужбина, но заплашва всяка държава, която е готова да води политика на мирно разбирателство, с отказ на заеми, със стопански репресии, с искане да се платят отпуснатите заеми и пр.

Рапортите на полските посланици във Вашингтон, Лондон, Париж и Брюксел дават една покрусителна картина за това.

През януари 1939 г. този човек започна да засилва своята подстрекателна кампания и заплашва пред Конгреса, че ще действа с всички средства, с изключение на война, срещу авторитарните държави.

Докато той постоянно твърди, че други държави се опитват да се намесят в американските работи и вдигат шум с поддържането на доктрината на Монро, от март 1939 г. той започна да се намесва във вътрешните европейски работи, които с нищо не засягат президента на Съединените щати.

Първо, той не разбира тези проблеми и второ, даже и да ги разбираше и да схващаше историческите процеси, той има право да се тревожи за средноевропейското пространство толкова, колкото един германски държавен глава има право да обсъжда или да взема становище по положението в един щат на Съединените щати.

Да, но г-н Рузвелт отива още по-нататък! **Противно на всички постановления на международното право**, той заявява, че не признава правителствата, които не му харесват, не приема новия ред, задържа легациите на отдавна угаснали държави или даже ги назначава за законни правителства. Най-сетне, той отива до там, че сключва с такива посланици договори, които му дават правото да заеме чужди територии.

На 15 април 1939 г. дойде **прословутият апел на Рузвелт до мене и до Дуче**⁴⁴, който апел представлява една смесица от непознаване на географията и политиката, съчетана с надменността на представителя на известните милионерски кръгове. С него той искаше от нас да дадем обяснения и да сключим безкрайно число държави пактове за ненападение, при което, по-голяма част от държавите не разполагаха със свободата си, защото бяха или анексирани или превърнати в „протекторати“ от съюзниците на г-н Рузвелт.

⁴⁴ Бенито Мусолини.

Вие си спомняте, господа народни представители, че аз тогава дадох на този нахален господин един, колкото учтив, толкова и ясен отговор, който уби поне за известно време желанието за многословие в този спокоен подпалвач на войната.

Мисис Елинор се намесва

Неговото място се зае сега от почтената му съпруга. Тя заяви, че се отказва да живее със своите синове в един свят, като нашия. Това поне ние разбираме. Защото този свят, е светът на труда, а не на измамата и безчестните сделки. След една малка почивка, мъжът на тази жена прокарва, на 4 ноември 1939 година, едно изменение на закона за неутралитета, в смисъл, че забраната за износ на оръжия е вдигната в полза на едностранните доставки за противниците на Германия.

Сега той действа тук също така, както по-рано в Източна Азия с Китай - по околния път на една стопанска комбинация, без да възстановява по-късно общност в интересите. Още през същия месец, той признава една група от полски емигранти за един вид правителство в изгнание, имащи за едничка основа на тяхната политика няколкото милиона златни монети, задигнати от Варшава.

На 9 април той прави една крачка напред, блокирайки норвежките и датските вземания под лъжливия предлог уж да попречи с това на едно германско посегателство, макар да му е много добре известно, че, например, датското правителство нито се влияе, нито се контролира от Германия в управлението на неговите богатства.

Продължаване войната на всяка цена

Към разните правителства в изгнание сега той признава още едно - норвежко. На 15 май 1940 г. към тях се прибавят още емигрантските правителства на Холандия и Белгия, като се блокират и техните вземания.

Но истинския манталитет на този човек се разкрива едва на 15 юни 1940 г. от една телеграма до френския министър-председател Рейно. Той му съобщава, че американското правителство ще удвои своята помощ за Франция, при условие че тя ще продължи войната против Германия. За да придаде на това си **желание за продължаване на войната** особена тежест, той декларира, че американското правителство няма да признае придобивките от войната, например, възвърнатите отново области, които никога бяха откъснати от Германия.

Излишно е да ви уверявам, че на всяко германско правителство е напълно безразлично, дали президентът на Съединените щати признава или не една граница в Европа и че това ще бъде така и за в бъдеще.

Аз привеждам този случай, само, за да характеризирам **систематичното подстрекателство на този човек, който говори за мир, а вечно насъсква към война**. Защото го обзема страх, че, в случай на европейски мир, пръснатите

милиарди за въоръжение ще бъдат признати за явна измама, тъй като никой не би нападнал Америка, ако тя сама не предизвика това нападение

На 17 юни 1940 г. президентът на Съединените щати издава заповед за блокиране и на френските вземания, за да се запазят от германско посегателство, както се изразява той. В действителност, обаче, това е предлог, за да пренесе с помощта на един американски кръстосвач златото от Казабланка в Америка.

От месец юли 1940 година мерките на Рузвелт се увеличават все повече, като, например, постъпването на американски поданици в британската авиация, или обучаването на английски летци в Съединените щати, за да навлязат най-после Щатите сами в пътя, който води към войната.

Още през месец август 1940 г. последва изработването на една обща военна програма за Съединените щати и Канада. За да направи, обаче, образуването на един **американо-канадски комитет по отбраната**, допустимо и за най-големите глупци, той съчинява от време на време кризи, при които симулира, че Америка е застрашена от нападение. Това той внушава на своите, действително достойни за съжаление, привърженици, като прекъсва изведнъж пътуванията си и се връща с най-голяма бързина във Вашингтон, за да подчертае по този начин сериозността на положението.

Интересът преди всичко

През септември 1940 г. той се приближава още повече към войната. Той отстъпва на Англия 50 контраторпильора от американската флота, в замяна на което получава военни бази в британските владения в Северна и Средна Америка.

Само бъдещето ще обясни въпроса, до каква степен е играло в него роля, освен цялата тази омраза против националсоциалистическа Германия, **намерението да може да наследи британската империя**, сигурно и без риск, в часа на разпадането ѝ.

След като вече Англия не е в състояние да плаща в брой американските доставки, той налага на американския народ закона за заемане и даване под наем. Като президент, той получава сега пълномощия да подпомага, чрез заемане или даване под наем, онези страни, отбраната, на които му се струва, нему, на Рузвелт, от жизнено значение за Америка.

След като не можа да предизвика Германия с някакъв повод да реагира на неговите постоянни предизвикателства, този човек направи, през месец март 1941 г. още една стъпка.

Престъпления с германски параходи

На 19 декември 1939 г., извън териториалните води на Съединените щати, американски кръстосвачи се опитаха да принудят парахода „Колумбус“ да се предаде на британски военни кораби. Затова този параход трябваше да се

самопотопи. Същия ден бойни единици на Съединените щати съдействаха за залавянето на германския параход „Араука“. На 27 януари 1940 г. американският кръстосвач „Трентон“, противно на международното право, уведоми неприятелските морски сили за движението на германските търговски параходи „Араука“, „Ла Плата“ и „Вангони“.

На 27 юни 1940 г. той заповяда, противно на международното право, да бъдат задържани чуждите търговски кораби в пристанищата на Съединените щати.

През ноември 1940 г. той нареди до американските бойни кораби да преследват германските параходи „Фригия“, „Идарвалд“ и „Рейн“, вследствие на което те трябваше да се самопотопят, за да не попаднат в ръцете на врага.

На 13 април 1941 г. беше позволено на американските параходи да влизат в Червено море, за да снабдяват британските армии в Близкия изток.

Същевременно, през месец март американските власти конфискуваха всички германски кораби. Германските поданици, при това, бяха третирани по най-недостоеен начин, противно на международното право, беше им наложено определено местожителство, ограничения в свободата на пътуването и пр.

Двама германски офицери, които бяха избягали от пленничество от Канада, противно на всички постановления на международното право, бяха оковани и предадени обратно на канадските власти. На 27 март, същият президент, който е уж против всякакво нападение, поздравява превратаджийската клика на Симович⁴⁵ и съдружие, които дойдоха на власт с преврат в Белград, като свалиха законното правителство.

Няколко месеца преди това, президентът Рузвелт изпрати полковник Донован⁴⁶, една пропаднала личност, със специална мисия на Балканите, да се опита да предизвика в София и Белград въстание против Германия и Италия.

След това, той обещава, през месец април, на Югославия и Гърция помощ по силата на закона за заемане и даване под наем. В края на април този човек признава югославски и гръцки емигранти за правителства в изгнание и блокира, противно на международното право, югославските и гръцки вземания. От средата на месец април американски патрулни кораби

⁴⁵ Д. Симович е проанглийски настроен генерал. След като Югославия се включи към Тристранния пакт то на 27.03.1941 г. генерал Симович организира преврат. Тогава Хитлер разпореда Югославия да бъде разгромена.

⁴⁶ Полковник Донован тогава е ръководител на Службата за стратегически проучвания на САЩ, фактически разузнавателната организация на тази страна. Докато Донован е в София избухва скандал в един софийски бар, където е откраднат портфейла му, заедно с документите. После се оказва, че това е била специална операция.

започват да упражняват надзор по крайбрежието на Западна Африка и да дават сведения на англичаните.

На 26 април Рузвелт предава на Англия 20 бързоходни лодки и същевременно английски военни кораби се поправят постоянно в пристанищата на Съединените щати. На 12 май се извършва, противно на международното право, въоръжаването и поправянето на норвежки параходи в служба на Англия. На 4 юни пристигат американски транспорти с войски в Гренландия за строеж на летища, а на 9 юни се получава първото английско съобщение, че, по заповед на председателя Рузвелт, един американски военен кораб нападнал с водни бомби една германска подводница при Гренландия.

На 14 юни се извършва блокирането на германските вземания в Съединените щати, въпреки предписанията на международното право. На 17 юни президентът Рузвелт, под лъжливи предлози, иска отзоваването на германските консули и затварянето на консулствата. Той иска още затварянето на германската агенция по печата Дрансоцеан, на германските информационни библиотеки и на централата на германските железници.

На 6 и 7 юли, по заповед на Рузвелт, се извършва от американски бойни единици окупацията на Исландия, която се намира в германска бойна зона.

Защо беше окупирана Исландия?

С това той сигурно се е надявал:

1. Да принуди Германия да влезе във война
2. Да направи невъзможна германската подводна война, както това беше случаят в 1915/1916 година.

По същото време той изпраща обещание за американска помощ на СССР.

На 10 юли министърът на флотата Нокс съобщава неочаквано, че флотата на Съединените щати има заповед да стреля срещу бойните кораби на Оста.

На 4 септември американският контраторпильор "Грийр" действа, съгласно дадената му заповед, заедно с английски самолети против германски подводници в Атлантическия океан.

Пет дни по-късно една германска подводница констатира присъствието на американски контраторпильори, като придружители, в един английски конвой.

На 11 септември, най-после, Рузвелт държи онази реч, в която той сам потвърждава заповедта да се стреля срещу всички кораби на Оста и я дава отново.

На 29 септември американски патрулни кораби нападат с водни бомби една германска подводница източно от Гренландия. На 17 октомври американският контраторпильор "Керни", от охраната на един английски конвой, напада отново с водни бомби една германска подводница и най-после, на 6 ноември американски морски сили залавят, противно на всички правила на

международното право, германския параход „Оденвалд“, откарват го в едно американско пристанище и пленяват екипажа му.

Душевноболен, като Уилсън

Аз ще отмина тук, като без значение, оскърбителните нападки и грубости на този така наречен президент, насочени лично срещу мен. Ако той ме нарича гангстер, това ми е безразлично, защото, по липса на такива субекти, това понятие не произлиза от Европа, а от Съединените щати.

Обаче, независимо от това, аз не мога въобще да се обидя от г-н Рузвелт, защото го считам за душевноболен, като Удроу Уилсън.

Ние знаем, че този човек, заедно с неговите привърженици евреи, се бори от години насам със същите средства **против Япония**. Няма нужда да ги изброявам тук. същите начини на действие бяха приложени и срещу тази страна. Най-напред този човек подстрекава към война, после подправя причините, построява своеволни твърдения, след това се скрива подло зад едно було от християнско лицемерие и така, бавно, но сигурно, тика човечеството към война и най-после, като стар **франкмасон**, призовава Бога за свидетел, че е действал честно и почтено.

Намесата на Япония

Аз вярвам, че всички вие сте почувствали като освобождение факта, че най-после една държава въстава първа срещу това небивало и безсрамно изопачаване на истината и правата, с онзи протест, който този човек желаше и за който той сега не бива да се чуди.

Германският народ, ние всички, сме изпълнени с искрено удовлетворение - и аз вярвам, че това е така и с останалите почтени хора по света - където японското правителство най-накрая се насити, след преговори с този фалшификатор, които траеха с години, да се оставя да бъде подигравано по един толкова недостоеен начин.

Вечният еврейин на работа

Ние знаем, каква сила стои зад Рузвелт. Това е **онзи вечен еврейин, който смята, че е дошло времето да извърша с нас онова, което ние всички видяхме и преживяхме с ужас в Съветска Русия.**

Ние познаваме вече еврейския рай на земята. Милиони германски войници се обогатиха с лични впечатления от една страна, в която международното еврейство унищожаваше и разрушаваше хора и блага. Президентът на Съединените щати, може би, не разбира това. Но то говори само за неговата духовна ограниченост.

Ние, обаче, знаем, че това е целта на цялата му борба, дори ако не бяхме в съюз с Япония, на нас щеше да ни бъде пак ясно, че **целта на еврейството и на техния Франклин Рузвелт е да унищожава една след друга държава.**

Днешният германски Райх, обаче, няма нищо общо с някогашна Германия.

Затова, ние ще направим от наша страна това, което този провокатор се опитваше от години насам да постигне. Не само защото сме съюзници с Япония, но защото Германия и Италия, при сегашното им ръководство, имат достатъчно прозорливост и сили да разберат, че в този исторически момент се решава съществуването или не съществуването на нациите, може би завинаги.

Какво замисля този друг свят против нас, на нас ни е ясно. Те доведоха някогашната демократична Германия до глад, но сега биха искали да унищожат днешна националсоциалистическа Германия.

Ако г-н Рузвелт или г-н Чърчил заявяват, че по-късно ще изградят един нов социален ред, това е все едно, един плешив бръснар да препоръчва сигурно средство за растеж на косата.

Господата, които живеят в най-изостаналите в социално отношение държави, вместо да раздухvat войни, биха направили по-добре да се погрижат за своите безработни. В техните страни има достатъчно бедност и мизерия, за да не се занимават с нищо друго освен с раздаването на свестни продукти.

Що се отнася до германския народ, той няма нужда от милостиня, нито от г-н Чърчил, нито от г-н Рузвелт или Идън, той иска само своето право!

И това право на живот той ще си го осигури, даже ако хиляда Чърчиловци или Рузвелтовци се стоворят против него. Този народ има сега една почти две хиляди годишна история зад себе си. През този дълъг период от време той никога не е бил така единен и сплотен, както днес и такъв ще си остане И за в бъдеще, благодарение на Националсоциалистическото движение. Той не е бил, може би, още никога толкова прозорлив и рядко е имал такова съзнание за своята чест. **За това днес наредих да се предадат паспортите на американския управляващ легацията и да му се каже следното:**

„Съединените щати са врагове на Новия ред“

Следвайки политиката на президента Рузвелт, която цели постепенното разпространение на една безгранична диктатура за завладяването на целия свят, Съединените щати, съюзници на Англия, не отстъпиха пред никакви средства, за да лишат германския, италианския и японския народи от необходимите условия за тяхното естествено съществуване. Поради тази причина, правителствата на Англия и Съединените щати се противопоставиха, не само засега, но и за в бъдеще, на всяка законна ревизия, имаща за цел установяването на един по-добър ред в целия свят. От започването на войната президентът Рузвелт извърши редица тежки престъпления против международното право. Незаконни действия против кораби и имоти на германски и италиански поданици съвпадаха със заплахи, произволно лишаване от лична свобода, интернирания и пр. на поданици от тези две държави.

Засилващите се произволи на президента на Съединените щати, стигнаха най-после до там, че той даде заповед на американската флота, противно на всички постановления на международното право, да напада, обстрелва и потопява веднага и навсякъде германските и италианските кораби.

Американски министри се хвалеха, че са разрушили по този престъпен начин германски подводници. Германски и италиански търговски кораби бяха нападани и залавяни от американски кръстосвачи и техните цивилни екипажи бяха затворени. Без американското правителство да се опита да опровергае официално, след това беше обнародван в Америка планът на президента Рузвелт да нападне в Европа, с военни средства, Германия и Италия най-късно в 1943 год.

По такъв начин старанията на Германия и Италия, които свидетелстват за едно искрено и безпримерно търпение, целящи да се избегне едно разширение на войната, въпреки станалите през последните години непоносими предизвикателства на президента Рузвелт и да се поддържат отношенията със Съединените щати, се осуетиха.

Германия и Италия се видяха принудени, при наличността на тези факти и бидейки верни на Тристранния пакт от 27 септември 1940 г., да водят, рамо до рамо с Япония, борбата за защита и запазване свободата и независимостта на своите народи и държави от американските Съединени щати и от Англия.

За тази цел трите сили сключиха и подписаха днес в Берлин следната спогодба:

Военен съюз между Германия, Италия и Япония

Член 1

Германия, Италия и Япония ще водят войната, която им е наложена от Съединените щати в Америка и Англия, с всички средства, с които те разполагат заедно, до техния победоносен край.

Член 2

Германия, Италия и Япония се задължават да не сключват примирие или мир със Съединените щати в Америка или с Англия, без пълно взаимно съгласие.

Член 3

Германия, Италия и Япония ще си сътрудничат тясно и след победоносния край на войната, с цел да установят нов справедлив ред в духа на Тристранния пакт, сключен от тях на 27 септември 1940 г.

Член 4

Тази спогодба влиза в сила веднага след подписването ѝ и остава в сила за същия срок, както Тристранният пакт от 27 септември 1940 г.

Горните договарящи страни ще се споразумеят своевременно, преди изтичането на спогодбата, по бъдещата форма на тяхното сътрудничество, предвидено в чл. 3 на тази спогодба.

Господа народни представители!

Мъже от германския Райх!

Още с отхвърлянето на моето последно предложение за мир от юли 1941 г., за нас беше ясно, че тази борба трябва да се изнесе с всички последствия, фактът, че в тази борба **светът на англо-саксонците евреите и капиталистите се намира на един фронт с болшеvizма**, за нас не е изненада. Вътре в нашата страна ние винаги ги намирахме заедно. Сами ние устояхме с успех на тази борба вътре в страната и унищожихме, най-сетне, нашите противници, след 16-годишна борба за власт.

Когато се реших, преди 23 години, да вляза в политическия живот, за да издигна отново нацията от упадъка, аз бях един безименен, неизвестен войник. Мнозина измежду вас знаят, колко трудни бяха първите години на тази борба. Пътят на малкото движение от седем души, до поемането на отговорното правителство на 30 януари 1933 година, е толкова невероятен, че може да се обясни само с благослова на Провидението.

Начело на най-силната армия

Днес аз съм начело на най-силната армия на света, на най-мощните въздушни сили и на една горда флота. Зад мен и около мен аз имам една стоворна дружина, партията, чрез която аз станах голям и която чрез мен стана голяма.

Противниците, които виждам пред себе си, са познатите ни врагове от 20 години насам. Само че пътят, който лежи пред мене, не може да се сравни с пътя, който изминах. Германският народ има съзнанието за решителния час на неговото съществуване. Милиони войници, при най-тежки условия, изпълняват дисциплинирано и вярно своя дълг. Милиони германски селяни и работници, германски жени и девойки са във фабрики и кантори, по поля и ниви и работят с пот на чело хляб за родината и оръжие за фронта. С нас в съюз са силни народи, които, измъчвани от същите нужди, имат пред себе си същите врагове.

Американският президент и неговата плутократическа клика ни беше кръстила като „народи, които нямат нищо“⁴⁷. Това е вярно!

Но нямащите искат да живеят и не ще оставят никога да им бъде отнето малкото, което имат, за да преживяват, от онези, които имат всичко. Вие познавате, партийни другари, моята непоколебима решителност да водя започнатата борба до успешен край. **Вие познавате моята воля, да не се плаша**

⁴⁷ The have not - нямащи, голтаци, на немски Habenichtse - голтаци - от английски език.

в една такава борба от нищо, да сломя всяка съпротива, която трябва да бъде сломена.

В първата си реч, на 1 септември 1939 г., аз ви бях уверил, че в тази война Германия не ще бъде победена нито със силата на оръжието, нито от времето. Аз искам да заявя на моите противници, че не само силата на оръжието или времето няма да ни победят, но и че никакво вътрешно съмнение не може да ни разколебае при изпълнението на нашия дълг.

Когато си помислим за жертвите на нашите войници, за тяхната всеотдайност, тогава всяка жертва на отечеството няма никакво значение и цена. Но когато пресметнем числото на всички онези от миналите поколения, които са паднали за величието и съществуването на германския народ, тогава съзнаваме тепърва величието на дълга, който тежи върху нас.

Който възнамерява да се изплъзне от този дълг, няма право да бъде зачитан като сънародник в нашата среда.

Както бяхме безмилостни и твърди в борбата за власт, така ще бъдем безмилостни и твърди и в борбата за запазването на нашия народ. В едно време, когато хиляди от нашите най-добри мъже, бащи и синове на нашия народ загиват, никой не трябва да разчита на живота си, ако се опита да подценява в отечеството жертвите на фронта.

Няма значение под какви прикрития би се направил опит да се смути този германски фронт, да се подкопае волята за съпротива в нашия народ, да се отслаби авторитетът на режима, да се саботират усилията на родината. Виновният ще умре. С тази разлика, че войникът принася тази жертва на фронта с най-голяма чест, докато другият, който охулва тази жертва на честта, ще умре с позор.

Нека нашия противници не се мамат! През двете хиляди години германска история, които са ни известни, германският народ никога не е бил по-единен и по-плотен от днес. Господарят на вселената извърши велики дела през последните години за нас. **Нека се преклоним с благодарност пред Провидението, което ни е позволило да бъдем част от такъв велик народ.**

Ние му благодарим, че пред миналите и бъдещите поколения на германския народ можем и ние да се впишем във вечната книга на германската история!

Новогодишното послание на Фюрера към народа

Обръщение на Адолф Хитлер до германския народ по случай
Новата година

Главна квартира на Фюрера, 31 декември 1941 г.

Германски народе!

Националсоциалисти!

Съпартийци!

Когато на 3 септември 1939 г. Англия и Франция обявиха война на Германия, тези страни не направиха това, за да се противопоставят на едно искане, повдигнато от Германия и застрашаващо съществуване то или дори бъдещето на тези държави.

В действителност, единственото искане, което аз отправях, в продължение на ред години, както в Лондон, така и в Париж, беше искането за ограничаване на въоръженията и за разбирателство между народите. Обаче, всички германски опити да се постигне миролюбиво равновесие на интересите с ръководните лица, които бяха по онова време начело на тези държави, се натъкнаха на съпротива и пропадаха, от една страна, поради омразата на онези, които **виждаха в Германия един елемент на социален напредък** и от друга страна, поради омразата на използвачите, които виждаха във въоръжаването и във войната много по-големи печалби, отколкото им биха дали трудът и мирът.

Няма нито един от ръководните държавници на тези страни, които са отговорни за войната, който да не е притежател на акции от индустрията за въоръжаването и който по тази причина да няма голям интерес от войната.

Зад всички се изправя, двигателната сила на вечния евреин, който от хиляди години е останал същия неприятел на всеки човешки ред и на едно истинско социално равенство. От факта, че неприятелите на Германия не могат да се основат на никаква причина за предизвикване на войната, се вижда до каква степен нападението срещу Германия е било неоснователно.

Наистина, коя е причината, по която те обявиха война на Германия през 1939 г.? Защото те не искат да живеят в един свят, такъв, какъвто ние го схващаме, отбелязва в беседите си край огнището г-н Рузвелт, който е най-големият сеяч на смущения на нашето време. Обаче, германският свят има толкова малко общо с Америка, колкото американският свят с нашия.

Никой не би помислил да покани г-жа Рузвелт да живее по германски начин, както и германският народ няма да приеме никога началата и формите на американския живот. Да не би Англия и Франция да са били принудени да ни обявяват война, защото сме искали да завладеем света? Не е дадено дори едно жизнено пространство само от 500 000 кв. км. на 85 000 000 германци. Колониите, завзети някога или придобити чрез покупка или размяна от нашите прадеди, ни бяха отнети, като бяха изтъкнати лицемерни мотиви.

Само 45 000 000 англичани имат правото да владеят 40 000 000 кв. км. от земята и си присвояват правото да потискат народи, от които индуският има седем пъти повече жители от английската метрополия.

Не, тази война беше започната точно като войната от преди 25 години от същите хора и по същите причини. **Юдео-англосаксонският финансов заговор не се бори за демокрация, а чрез демокрацията за своите капиталистически интереси.**

Г-н Рузвелт не търси друг вид свят, а по-добри сделки, благодарение на които той се надява да може да заглуши критиката, която се повдига срещу нездравата му стопанска политика, с която правителството му доведе американския народ до плачевно стопанско положение. **Общата грижа на всички бе, че националсоциалистическа Германия би могла, в течение на годините, да покаже, благодарение на стопанската и социалната си политика увенчана с успех, на другите народи истинските причини на тяхното бедствие.**

В същия момент, когато Германия успя, за няколко години, да премахне големия брой безработни, който беше предизвикан във времето на демокрацията, в други страни положението се разви дори в обратния смисъл. Броят на милионерите отиваше към увеличение, но този на работниците продължаваше да намалява.

Съединените щати имаха 13 000 000 безработни и държавните финанси бяха съвършено разстроени. В същото време, тази богатата страна беше театър на социални кризи, възникващи едни след други. В този именно момент г-н Рузвелт би трябвало да отправи молитвите си към Всевишния да го вдъхнови, за да може да ръководи по-добре собствения си народ.

Обаче, по онова време господата Рузвелт, Чърчил и Идън не познаваха още народите и още по-малко човешките идеали, напротив, те познаваха само стопанските цели.

Едва когато те помислиха, че могат да подпомогнат стопанството си, съсипано от процъфтяването на една нова индустрия, те започнаха да се молят. **Те се молеха съюзът между еврейския капитализъм и еврейския болшевизъм да може, с унищожаването на другите народи, да доведе до**

осъществяването на тяхната цел, а именно войната и нейното продължаване, за да може да се осъществят най-големи печалби.

Едно разбирателство с това международно финансово дружество относно интересите на народите трябваше неизбежно да пропадне. Те желаеха войната, защото виждаха в нея една много изгодна възможност да пласират капиталите си и зад тях се изправяше двигателната сила на еврейството и на еврейската диктатура, преобразена в болшеvizъм. По тази причина, предложенията за мир от 1933 до 1939 г. бяха постоянно отхвърляни. По тази причина също г-н Чембърлейн имаше една криза на страх, когато, след края на кампанията в Полша, аз протегнах отново ръка за мир. По тази причина аз бях окачествен като подлец, когато, след края на кампанията на Запад, аз се опитах за първи път да обясня лъжата на тази война и да заявя, че Германия е готова за мир.

Всички те виждаха в човека, който се стремеше към мира, неприятеля на капиталите им, вложени във военните им индустрии. Поради това те не можаха дори да предявят една определена причина, по която водеха войната. А си послужиха с фрази, миражи и приказки, както и с лицемерни лъжи, които имаха за цел да скрият онова, което тези господа, военните индустриалци и притежатели на акции от военната индустрия, господа Чамбърлейн, Чърчил и Идън и на първо място Рузвелт, не можеха да изкажат открито, а именно - сделките.

Така, г-н Чърчил вярваше, въпреки всичко, още през 1940 г., в един момент, когато целият западен фронт беше рухнал, във възможността да се възползва от ситуацията. Но той не се надяваше да спечели тази война с английските сили, а изключително, защото беше сигурен вече, че ще получи американската помощ и особено вследствие на задълженията, които беше постигнал със Съветския съюз -помощта на болшевишка Русия.

Като член на Партията, аз се борих в продължение на ред години срещу марксизма не, защото той беше социалистически, а защото социализмът, бидейки финансиран от „Франкфуртер цайтунг“ и следователно от цялата еврейска и не еврейска финансова аристокрация, не можеше да бъде друго, освен лъжа.

Всички онези, които видяха, междувременно, рая на болшевишкия опит, могат да отговорят и да преценят онова, което аз твърдах относно марксизма. Така ние се борихме в продължение на десетки години срещу еврейския съюз на финансовите интереси на марксизма и то в самата Германия. Обаче, онова, което се съедини тогава в нашия свят срещу Националсоциалистическото движение, се съедини сега в голяма част на света срещу Германия, а именно **капиталистите-реакционери** като Чърчил, Рузвелт и Сталин, водач на болшевишкия рай на работниците и на селяните.

Когато г-н Чърчил отхвърли през юли и август предложението ми за мир, като нададе възмутени и ужасени викове, той беше поддържан силно от Рузвелт.

Обаче, за г-н Рузвелт главното беше не американската помощ, обещана с военните доставки, но главно обещанието за влизането на Съветския съюз във войната.

Така дойде 1941 г. и с нея започването на най-големия спор, които светът е виждал някога. Излишно е в края на тази година до изброявам всички събития, които толкова ни поразиха с безподобния си характер. Но ако **на 22 юни почти цяла Европа се надигна**, това представлява едно доказателство за признаването на една опасност, която никога до сега не е застрашавала в такива големи размери нашия материк.

Когато войната срещу Германия беше решена от тази коалиция, аз сметнах, че действам съобразно със съвестта и дълга, като не се колебая толкова дълго за сигурността на Германия, запазването на нашия народ, **за бъдещето на цяла Европа** и в един неизбежен конфликт, да избегна поне чрез една бърза акция, много по-тежки жертви, които борбата би поискала в противен случай.

Германският народ ще ми повярва, че аз предпочитам мира пред войната. Защото мирът съдържахше за мене голяма поредица задачи, които ме правеха щастлив. Онова, което аз дадох на германския народ, благодарение на Провидението и на помощта на много видни сътрудници в малкото години от 1933 до 1939-та, като културни дела, в полето на образованието и особено в стопанското преустройство, както и в социалното изграждане на нашия живот, ще може да бъде сравнено един ден с онова, което противниците са направили в същия период време.

Много печално е, че не може да се измени с нищо обстоятелството, че истински безделници и негодници ни отнемат времето, което ние си бяхме определили за постигането на културни, социални и стопански задачи на нашия народ. Същото е и с фашистка Италия, в която един сам човек, също увековечи името си със своята национална и цивилизаторска революция, имаща вековно значение, дело, което също така не може да бъде сравнявано с демократо-политическото безделие на тези крадци и ловци на дивиденди, които в англосаксонските страни, например, пръскат на всички страни богатствата на бащите, си, или пък събират нови богатства чрез съмнителни сделки.

Ние разбираме добре, следователно, защо Япония, най-накрая и тя, уморена от шантажи и нахални, непрестанни заплахи, грабна оръжието, за да се брани срещу най-големия подстрекател на вълнения във всички времена. По този начин **един гигантски фронт на национални държави се простира сега от Ламанш до Източна Азия в борбата срещу юдео-капиталистическия и болшевишки заговор.**

Първата година на тази борба току-що изтече. Това е годината на най-големите победи в човешката история. Това, което германските войски и войниците на съюзените ни народи показаха в течение на тази борба, е единствено и безсмъртно. В течение на хиляди години ще се говори за тези битки

и за тези победи. И те ще предизвикват възхищение като най-висши прояви на народите, които се борят за съществуване то си и за бъдещето си.

Народът не би могъл така да си състави понятие за ужасното нещастие, което би потопило Германия и цяла Европа, ако еврейският болшеvizъм, в качеството си на съюзник на Чърчил и на Рузвелт, би спечелил войната.

Защото Чърчил и Рузвелт **предадоха Европа на Сталин**. Аз говоря сега с вярата в една висша справедливост.

Чудовищният болшеvizъм, на който те поискаха да отдадат европейските народи, ще разяде един ден техните народи и самите тях. Обаче, еврейството няма да унищожи европейските народи, то ще стане жертва на собствения си заговор. Великобритания и Съединените щати не могат да разрушат Европа чрез болшеvizма. Тъкмо напротив, техните народи ще бъдат, рано или късно, жертва на тази на част.

Борбата продължава още на Източния фронт в Европа и ние виждаме как съветските роби са тикнати безскрупулно в сраженията и как тази борба бавно ги парализира.

В Източна Азия борбата също започна и докато двама от най-големите богохулници отправят молитви за преуспяването на своето дело, народите се освобождават от веригите си.

Именно затова годината, която настъпва, ще иска от нас големи усилия, фронтът и отечеството ще положат тези усилия и ще изпълнят дълга си. Отецеството, като една народна националсоциалистическа общност, ще направи това, което е необходимо и ще даде жертвите, които се искат от него.

В замяна на това, ще удари часът за бойците по фронтовете да започнат отново сраженията и да завършат това, което беше започнато. Ние можем само да искаме в края на тази година от Всемогъщия да даде на германския народ и на неговите войници сила, за да могат те, благодарение на труда и на смелостта, да изпълнят това, което е необходимо за запазването на нашата свобода и за обезпечаването на нашето бъдеще.

Ако изпълним до края нашия дълг, ние ще имаме съдбата, каквато ни е определена от Провидението.

Всеки, който се бори за живота на своя народ и за всекидневния си хляб, както и за своето бъдеще, ще спечели победата. Обаче онзи, който през тази война, въодушевен от еврейска омраза, се мъчи да унищожава народите ще бъде победен.

Нека преди 1942 година да се помолим за това на Всемогъщия - да ни подкрепи в решителния момент, за да бъде спасен нашият народ, както и нашите съюзни народи.

Последиците от победата

Писмено обръщение на Адолф Хитлер към нацията от главната квартира, 1 септември 1942 г.

В началото на четвъртата година на тази война, която германският народ води за своето съществуване или за своето изчезване в настоящето или в бъдеще, аз поканвам за десети път германския народ да даде волни пожертвания за делото на „Зимната помощ“.

В едно пространство, огромно като света, войниците от нашите въоръжени сили се сражават, като рискуват живота и здравето си. По-голямата част от европейските народи, както и народите от далечна Азия, се присъединиха към тях в един верен съюз, който ще попречи нашите страни да не станат жертви на болшевишкия варваризъм или на едно еврейско-англосаксонско-капиталистическо експлоатиране.

Враговете, които германският Райх имаше на времето - в епохата, когато ние се борехме, за да вземем властта във вътрешността - са се съединили отново срещу нас сега.

Международният световен евреин ръководи болшевизма и плутокрацията, с цел не само да унищожи цивилизованите европейски държави, но, преди всичко, да стъпче всички онези, които водят едно независимо съществуване.

Ако днес американските и английските агенти твърдят, че желаят да изградят един нов и по-добър свят, какъвто не е техният свят и в който всеки един, в бъдеще, щял да намери работа, облекло и подслон, не беше нужно да се нападне точно германският Райх, тъй като тези въпроси, или бяха отдавна разрешени от националсоциализма, или бяха на път да бъдат щастливо разрешени.

Не, намерението на тези международни престъпници не е да създадат един по-добър в социално отношение свят, а да **унищожат грубо европейските национални и социални държави, които се противопоставят на техния капитализъм**. Тяхната цел е да осъществят това поробване, пример за което е съдбата на Индия. Че болшевишкият евреин - както в Съветска Русия, така и в плутокрациите -ръководи всичко това в качеството си на последен подстрекател, това е факт, който само в по-едри черти възпроизвежда онова, което в по-малък вид ставаше едно време в Германия.

В една гигантска борба без прецедент, германските и съюзнически войници разшириха, през тази година, в грамадни размери жизненото пространство на европейските народи. По този начин опитът на Рузвелт Чърчил и Сталин - които претендират, че те са онези, що искат да дадат щастие на човечеството - да

унищожат чрез глад европейското население, може да се смята сега като напълно пропаднал.

Обаче ако в тази борба, която е най-ужасната във всички времена, германският войник прави тежки жертви, като се сражава при невообразими лишения, тилът тази година още повече е длъжен и да направи максимум жертви. Неговият принос какъвто и да е той, все пак ще представлява само една нищожна част от онова, което вършат нашите въоръжени сили на сушата, в морето и във въздуха.

Но все пак, смисълът на нашата Зимна помощ се състои в това да се потвърди и то именно във време на война, с дела - а не както се прави в Англия и Америка само с думи - неразривната общностна съдба на германския народ.

Защото, след края на тази борба на народите, германският Райх ще трябва и ще се върне към мира като една стопроцентова националсоциалистическа държава. Тази държава е създадена не само чрез понесените жертви на фронта, но и от онези лишения, направени в тила. През 1939 и 1940 г., а може би и през 1941 г. нашите противници, лишени от въображение, вероятно са мислили, че могат да хвърлят германския народ, както през 1918 г., чрез вътрешни несъгласия, във външна зависимост и чрез това, в робството на един нов Версайски диктат, още по-лош от първия.

Това е задачата на фронта и на германския народ, който работи у дома си - да унищожават все повече тази надежда на международните златни хиени и на болшевишките зверове, като им даде да разберат, че **тази война няма да се завърши с възможност за непрестанна експлоатация от страна на притежаващите богатства народи, а чрез една победа, която ще измени лицето на света.**

Аз се надявам, прочее, че тилът ще изпълни своя дълг, като даде за четвъртата акция на Военната зимна помощ всичко, което може."

Речта на Адолф Хитлер при откриването на кампанията за Зимната помощ, 1942/43 година

30 септември 1942 г.

Германци и германки,

Шзмина вече една година, откакто за последен път говорих от това място
вам и на германския народ. За това в известно отношение би трябвало да
се съжاليا. Първо, понеже и на мен лично ми е мъчно, че не мога по-
често да се явявам пред германския народ и второ, защото се боя, че речите ми
от това няма да станат по-добри, тъй като и за тях се изисква известно
упражнение. (**Смях и ръкопляскане**) Моето време е много по-ограничено от
това на моите противници. Разбира се, че който може да обикаля света по цели
седмици, с бяла копринена риза, с широкопола сламена шапка на глава или с
всевъзможни премени според случая, естествено той може да се занимава много
по-често с произнасяне на речи. (**Наново смях**)

Дела вместо речи

През това време аз трябваше да се занимавам повече с работа и с дела.
(**Оживени ръкопляскания**) Освен това, естествено, аз не мога да говоря всяка
седмица или месец. Това, което трябва да се каже днес, се казва от нашите
войници! (**Нови бурни ръкопляскания**) Но също така и темите, върху които
бих могъл да говоря, са, естествено, много по-трудни, отколкото беседите на
моите противници, които разпръсваха по света своите бръщолевения предимно
от домашната си камина или от други някои места. Аз, например, смятам за
неуместно да се занимавам още отсега с това, което един ден ще стане, обаче,
смятам, че е много по-правилно всички да се занимаем с това, което времето в
момента изисква от нас.

Да се изготви една „Атлантическа харта“ е, разбира се, много лесно. Това
недомислие, обаче, скоро ще бъде поправено от силата на фактите. Но също и
поради друга една причина днес за нашите противници е по-лесно да говорят,
защото след дълги и напразни усилия те внезапно откриха нашата партийна
програма (**отново смях**) и ние с учудване виждаме, че те обещават на света за в
бъдеще приблизително същото, което ние вече дадохме на германския народ и
заради което в края на краищата те ни въллякоха във война.

Много е забавно, например, когато един президент казва: „Ние искаме,
щото занапред никой да не страда повече от нужда.“ - или нещо подобно. На
това може да се отговори само така: Много по-просто щеше да бъде, ако този
президент, вместо да се хвърля в една война, беше употребил всичките работни
сили на своята страна в създаването на едно полезно производство, а преди
всичко да се погрижи, щото в собствената му страна да няма области, в които на

един квадратен километър да се падат само десет души, а въпреки това да цари глад и мизерия, докато тринадесет милиона безработни стоят без поминък. Тези господа биха могли да уредят всичко това! И ако сега те се явяват, представяйки се неочаквано на света като спасители и заявяват: „За в бъдеще ние ще се погрижим да не се върнат бедствията от миналото, да няма вече безработица и всеки да има свой дом” - то тези владетели на световни империи биха могли да сторят това много преди нас, в своите собствени страни! (**Бурни ръкопляскания**)

Има вяра и „вяра”

И ето, че изведнъж те откриват редица принципи, всъщност принадлежащи към националсоциалистическата програма. А когато при това чувам, че някой казва - струва ми се, че това беше г-н. Идън, обаче, там не се знае какви ли не още нули имат думата (**буен смях**): „Разликата между германците и нас е тази, че германците вярват в нещо, в което в същност те не са уверени, докато ние вярваме в нещо, в което действително вярваме”, то аз мога да кажа само това: Ако те действително вярват в това, за което разправят, че са уверени, то те можеха да изповядат тази вяра много по-рано. Защо в такъв случай те ни обявиха война? Та те не са били много далеч от нас.

Във всеки случай, ние не само, че вярвахме в нещо, но ние извършихме онова, в което вярвахме. А сега ние вярваме, че ще сразяваме врага, до окончателна победа! В това ние сме убедени и ще го сторим!

Що се отнася до понятието вяра, ние въобще не можем се разбра с тези хора. Който вярва, например, че Намзос или Андалснес са били победа или който вярва, че Дюнкирхен бил най-голямата победа в световната история, или дори че някаква си експедиция, на която бе съдено да трае не повече от девет часа, също така била изумително и насърчително проявление на една победна нация, с него, разбира се, ние с нашите скромни успехи не можем да се сравняваме!

Защото, какво са нашите успехи в сравнение с това! Ако ние напреднем с хиляда километра, това е нищо, един „явен неуспех”. Ако ние, например, през последните няколко месеца - защото само няколко месеца може да се води война в тази страна - напреднахме до Дон и оттам достигнахме най-после Волга, обсадихме Сталинград и ще го вземем - в това те могат да бъдат сигурни (**непрекъснати ръкопляскания за една минута**) - и това в техните очи е нищо. Че ние напредваме в Кавказ, това за тях е толкова незначително, колкото и обстоятелството, че завзехме Украйна, че владеем Донецките въглища и че придобихме 65 до 70% от руското желязо, че направихме възможно използването на най-голямата житна област на света за германския народ и с това фактически за цяла Европа и че си осигуряваме вече кавказките петролни извори. Всичко това не е нищо! Но когато канадски войски с една малка част англичани на опашката дебаркират в Диеп и с най-големи усилия едва успеят да се задържат само девет часа, за да бъдат след това избити, тогава това е една

„изумителна и насърчителна проява на неизчерпаемата победна мощ, присъща на британската империя“. (**Бурни ръкопляскания, примесени със смях**).

Какво са в сравнение с това нашите въздушни сили, нашата пехота, нашите танкове? Какво са срещу това подвизите на нашите пионери, на нашите части за строеж на железопътни линии, какво са гигантските съобщителни строежи, които, така да се каже, за няколко месеца свързват и благоустрояват половин континент? Всичко това е нищо! И нашите подводници, разбира се, и те са нищо!

Изглежда, че още през 1939 година те са били нищо, защото още тогава се яви Чърчил и каза: „Мога да направя радостното съобщение, че опасността от подводници може да се счита за окончателно премахната.“ Но не, - аз имам грешка - това не беше Чърчил, а Дъф Купър, а тъй като всеки един от тези самохвалковци надминава другия, то човек постоянно ги бърка. Още тогава те бяха унищожили повече подводници, отколкото ние имяхме въобще. (**Нестихващ смях**) Че прогонихме англичаните от Балканския полуостров, че завладяхме Гърция, че окупирахме остров Крит, че ги отблъснахме от Северна Африка - всичко това, както казах, е нищо. Но ако те успеят да дебаркират няколко войници, за да нападнат из засада някой наш усамотен преден пост, тогава това са подвизи, това са военни постижения!

Който вярва това, той никога не ще разбере нашата вяра! Ако, обаче, англичаните сериозно вярват в това, за което те претендират че вярват, ние можем само да се усъмним в техния здрав разсъдък.

Във военно отношение наивни като деца

Но освен тези „дела“, те поеха големи задължения за в бъдеще. Те казват: „Вторият фронт ще дойде! Той е вече в ход. Затова, германци, внимавайте добре! Кръгом марш!“ Но ние не им обърнахме никакво внимание, нито се обърнахме назад, ами продължихме спокойно да напредваме. С това, обаче, не искам да кажа, че ние не сме подготвени и за един втори фронт. Ако г-н. Чърчил днес заявява: „Ние предоставяме на германците сега да си блъскат главите и в своя страх да гадаят, къде и кога ще го открием“, на това аз мога само да му кажа: Господин Чърчил, вие още никога не сте ми вдъхвали страх! (**Бурни ръкопляскания**)

Но че ние се мъчим да открием къде ще бъде този втори фронт, за това имате право. Защото, ако насреща си имах един достоен противник, то аз бих могъл приблизително да открия откъде ще нападне. Обаче, когато имам срещу себе си такива детски, във военно отношение, умове, тогава, естествено, не може да се узнае, къде те ще се опитат да нападнат, защото от такива би могло да се очаква и най-безумната акция. И това е единствената неприятност, защото от такива душевно болни или постоянно пияни хора човек никога не може да знае какво ще измъдрят.

Дали г-н. Чърчил е избрал сполучливо и стратегически първото място, където искаше да образува втори фронт, за това и в самата Англия мненията са разделени, а то е многозначително. Във всеки случай аз мога да го уверя в следното: Безразлично от това къде ще избере следващият път място, той би могъл да се похвали с голямо щастие, ако успее да се задържи и девет часа на суша!

Изпитанията са минати

Моето убеждение е, че през 1942 година ние превъзможнахме най-върховното изпитание за съдбата на германския народ. Това беше през зимата на 1941/42 година. Аз мога дори да кажа, че през тази зима германският народ и особено неговата армия бяха поставени на изпитание от самото Провидение. Полошо няма и не може да дойде. Че ние победихме тази зима, че германските фронтове устояха и че можахме да нападнем в началото на това лято, всичко това, мисля аз, е доказателство, че Провидението е останало доволно от германския народ. Това беше едно много тежко и жестоко изпитание, вие всички знаете това, но въпреки това ние не само превъзможнахме това тежко за нас време, но успяхме да организираме и преустроим с пълно спокойствие дивизиите за нападение, моторизираните и броневе части, предназначени да започнат новата офанзива. А тази офанзива се разви съвсем иначе, не както са я предполагали, може би, нашите противници. Пък и съвсем не е нужно да действаме точно по техните рецепти, защото досега точно тези рецепти са се оказвали винаги безуспешни.

Аз мисля, че ако хвърлим поглед назад, можем да бъдем доволни от тези три изминали години. През това време ние винаги имахме едно трезво поставяне на цели, понякога много смели, където това беше необходимо, или обмислени, където трябваше да бъдат обмислени, бавни и съобразителни - там, където имахме време, и благоразумни - там, където ние мислехме, че при всички обстоятелства трябва да бъдем предпазливи. Но ние бяхме също и много смели там, където само смелостта можеше да ни помогне.

Военните цели

За тази година ние бяхме приготвили една много проста програма:

1. Да задържим на всяка цена това, което трябва да се държи, т. е. да оставим неприятеля да ни напада докогато ще там, където самите ние не възнамеряваме да напредваме, а да държим с желязна твърдост и да изчакваме, кой ще бъде изтощен по-скоро.

2. Непременно да нападаме там, където това се налага на всяка цена. Целта при това положение е съвършено ясна: унищожението на дясната ръка на това международно съзаклятие на капитализма, плутокрацията и болшеvizма, което е най-голямата опасност, която никога е надвисвала над германския народ и срещу която преди една година ние трябваше да се опълчим. С това ние си бяхме

задали няколко задачи и аз ще ги спомена накратко и ясно, за да можете да си дадете точна сметка, какво е било извършено през тези няколко месеца.

Първата ни цел беше осигуряването на нашето господстващо положение в Черно море и окончателното разчистване на Кримския полуостров. Две битки, тази при Керч и за Севастопол, послужиха за постигането на тази цел. Ако нашите противници - това мога смело да заявя - през тези три години, откак трае войната, бяха постигнали само един единствен подобен успех, то сигурно тогава не би могло да се говори с тях, защото тогава те нямаше да бъдат на земята, а от радост и самохвалство щяха да се носят из облаците.

След като привършихме с тази задача, счетохме за необходимо да отстраним един цирей, който се беше образувал на фронта при Волхов. Той беше отрязан и неприятелят унищожен или хванат в плен.

След това дойде ред на следващата задача: подготовката за пробив към Дон. Между това, неприятелят от своя страна беше решил да предприеме една голяма офанзива, а именно, да направи пробив от Харков към брега на Днепър, за да може да разгроми целия наш южен фронт. Вие може би си спомняте още, с какво въодушевление нашите врагове следиха тези операции. Те завършиха в три битки с пълното унищожаване на повече от 75 болшевишки дивизии.

Тогава дойде ред за започване на нашата голяма офанзива. Целта беше:

Първо, да се отнемат на противника последните големи житни области.

Второ, да се лиши от последните остатъци въглища, от които се произвежда кокс.

Трето, да се доближим до петролните извори, за да ги завладеем или откъснем от противника.

Четвърто, офанзивата да продължи дотогава, докато се отреже и последната съобщителна артерия на неприятеля - Волга. Тук ние си поставихме за цел областта, разположена между завоя на Дон и Волга, а за град избрахме Сталинград и то не, защото този град носи името на Сталин - това няма никакво значение - но изключително за това, защото той е важен стратегичен пункт и защото ние си давахме ясен отчет, че с изключването на Днепър, Дон и Волга като съобщителни артерии за Съветска Русия би се създало същото положение, ако не и още по-лошо, в случай че Германия загуби Рейн, Елба, Одер и Дунав.

Защото само по тази огромна река Волга за шест месеца се пренасят около 30 милиона тона стоки. Това се равнява на същото количество стоки, които се пренасят по Рейн за цяла година. Сега превземането на самия Сталинград, което ще бъде приключено, ще затвърди и завърши това прекъсване на Волга. Вие можете да бъдете сигурни, че никой не ще може да ни измести от тази позиция. **(Нестихващи ръкопляскания в продължение на една минута).**

Използване на завзетите области

Що се отнася до нашите по-нататъшни намерения, ще разберете, че не мога да говоря за тях, защото тук се касае за цели, които ние понастоящем преследваме. За тях вместо мен ще говори Мистър Чърчил. Но ще дойде време, когато германският народ ще получи най-точни пояснения за това.

Аз, обаче, мога да ви кажа само, че като наша шеста цел ние сме си поставили организирането на това огромно пространство, което завладяхме. Защото за нас беше и е важно не само да изминем толкова и толкова хиляди километри, но и да направим използваемо това огромно пространство за продоволствието на нашия народ, за запасяването ни със сурови материали и в по-широк смисъл, то да бъде от полза за изхранването на цяла Европа.

Транспорт

За тази цел най-напред трябваше да се поставят в ред транспортните средства. В това отношение и англичаните са направили постижения, като построиха една железопътна линия от Египет до Тобрук, която сега ни е извънредно полезна. (**Радостни възклицания**) Но ако те успеха да я завършат навреме, какво значи все пак това в сравнение с железопътните линии, които ние трябва да строим, но не, за да ги използват след това болшевиките, а ние самите! (**Буря от ръкопляскания**)

Това са десетки хиляди и хиляди километри железопътни линии, които ние трябваше да сложим в ред и то благодарение на усърдието, трудолюбието и самопожертвувателността на хиляди германски войници, железопътни пионери, работници от организацията Тодт и от други организации, като германската трудова повинност и пр. Тази огромна съобщителна мрежа, която днес в по-голямата си част е пригодена към ширината на европейските линии, беше напълно разрушена. Трябваше да се построят наново не стотици, а хиляди мостове, да се поправят разрушенията от хвърлените във въздуха линии и да се направят нови прелези. Всичко това беше направено за няколко месеца или ще бъде завършено след няколко седмици.

А сега, мои партийни другари, ще трябва да разберете едно: Ако в лагера на нашите противници има хора, които питат: „Защо спряха внезапно?“ аз мога да им отговоря така: Защото сме благоразумни, защото не бързаме, да кажем за Бенгази, а след това да отстъпваме, а защото ние се задържаме някъде дотогава, докато си подсигурих напълно подвоза.

Хора, които нямат военна подготовка, естествено, не могат да разберат това. Ето защо нямат и никакви успехи. Обаче всички, които имат що-годе някакви военни познания, ще признаят, че що се отнася до завоюването само в няколко месеца на това огромно пространство, то това е единствено по рода си явление в световната история. (**Извънредно силни ръкопляскания**).

Аз казвам това само заради обстоятелството, че може би и у нас някъде се таи някой стар реакционер-еснаф, който ще възрази: „Че какво е това, вие стоите на едно място вече от цели осем дни.“ Да, драги приятелю, ти си си изживял века. Ти трябваше да отидеш там, за да поставиш в ред съобщенията. Аз знам, че германският народ в своята цялост винаги е имал безгранично доверие във военното командване и в способността на своите войници (**Нестихващи ръкопляскания**), защото знае много добре, че без причина никога не би имало спиране. (**Бурни ръкопляскания**) Но ние не само че възстановихме съобщенията по железопътните линии, ние строим и пътища, защото в „благословената страна на пролетариите и селяните“ за съжаление няма никакви пътища, а само жалки подобия на такива. Първите действително модерни шосета се правят там от нашите организации. В някои области се налага прокарването на пътища през тресавища, за които по-рано се е мислело, че са непроходими.

Ала някой ще каже: „Но русите все пак са минавали!“ Да, но те са един вид блатни обитатели, а не европейци, това трябва да признаем. За нас е малко по-трудно да напредваме през такива блата, отколкото за този роден в мочурища народ.

Земеделие

Освен това, ние организираме и земеделието. Тази област трябва да бъде използвана, а това не е така лесно, защото не се касае само да се сее и да се жъне, но да има и полза от това, т.е. да бъдат превозени храните през безкрайни разстояния до железницата, за да могат да се натоварят. Независимо от това, една част от това стопанство трябва основно да се преустрои: хиляди трактори, повредени или захвърлени, трябва да се сменят или поправят или да се заменят с други земеделски сечива. И аз трябва да ви кажа: онова, което е направено там, е нещо грандиозно.

Докато напред се води борба на фронта, няколко километра по-назад в тила същите войници работят със сърп и коса. Те засяват отново нивите и след тях идат вече ударните команди на нашата земеделска организация.

И когато някои от тези глупаци, иначе не мога да се изразя, като Дъф Купър, Йдън или някой друг от тези синковци, казва: „Германците извършиха голяма грешка, че навлязоха в Украйна или Кубанската област“ - те тепърва ще има да видят, дали е било грешка, че сме навлезли в тези житни области. (**Бурни ръкопляскания**).

Първите, макар и скромни резултати от тази акция, за наше щастие, ние можахме вече да поднесем на германския народ, обаче, бъдете уверени, че ние сме едва в началото. Делата изминала година беше една година на борба, последвана от една ужасна зима и сега ние продължаваме борбата - но още идната година цялата тази област ще бъде съвсем иначе организирана. Можете да бъдете сигурни, че ние ще съумеем да сложим всичко в ред.

Индустрия

Най-сетне идва и организирането на общото стопанство в тази област, защото цялото стопанство трябва да се съживи. Хиляди предприятия, фабрики, мелници и пр. трябва да се пуснат в ход, тъй като сега всичко е разрушено.

Следва да се погрижим и за мините. Те също трябва да се пуснат в експлоатация, но за това има нужда от електрическа енергия. Аз мога отново да повторя: Ако вие можете да видите как се работи и какво се твори там, как ние знаем точно в определените срокове, на кой ден коя мина ще бъде готова или в кой месец ще бъде завършена електрическата инсталация, в какъв срок колко тона въглища ще бъдат изкопани и така нататък, - че ние нямаме вече нужда да набавяме въглища за източните области от Германия, а ще си направим даже и собствени индустриални бази - тогава вие ще разберете, че дори в едно време, в което привидно нищо не се прави, се е вършело едно гигантско дело. (**Буря от ръкопляскания**)

Към всичко това трябва да се прибави и освобождението на населението от гнета на болшевишката власт, която и днес държи духовно още милиони хора в отчаяние и ужас, за които в Германия и другите страни хората нямат и представа. Това е страхът от комисаря, от ГПУ, от целия режим, който изпълва още душите на милиона същества. Всичко това трябва постепенно да се премахне. В Русия днес има вече големи области, където цялото население с милиони работи с нас, а има и други области, където населението вече се бори в нашите редици, на наша страна. (**Бурни ръкопляскания**)

Сътрудничество на източните народи

Резултатите от цялата тази гигантска дейност, която можах да ви обрисувам само с няколко думи, са огромни. Докато ние стоим в отбрана в северната част на Европа, на запад и по всички други фронтове, ние създаваме така най-благоприятни условия за организирането на Европа за тази война и за победата.

Вие знаете, че нашите противници непрекъснато извършват само „чудеса“, няма танк, който те фабрикуват и който да не е „най-добрият танк на света“. Няма самолет, за който те да не твърдят същото. Ако направят някое оръжие, един съвсем обикновен топ то това е най-чудесното оръдие на света. А направят ли някоя нова картечница или нов автоматически пистолет, тогава, естествено, този пистолет ще бъде най-добрият. Те казват също, че най-новият им пистолет е едно световно откритие. Но ако човек после разгледа този пищов, би могъл да каже: ние никога не бихме го дали в ръцете на никой германски войник.

Във всичко те далеч ни превъзхождат. Те ни превъзхождат и със своите несравними генерали, те ни превъзхождат и с храбростта на своите войници. Всеки англичанин би могъл без друго да се справи с трима германци. (**Силен смях**) Обаче великите герои от тази война ще бъдат записани в страниците на

нашата история! А с това историята ще отдаде чест само на справедливостта и истината.

Съюз, който обхваща света

На наша страна трябва да се прибави сега и разширението на нашите съюзи, засилването на сътрудничеството с нашите съюзници, начело с нашата най-стара съюзница, Италия. (**Продължителни ръкопляскания**) Ние се борим заедно не само на един фронт, а на цяла редица фронтове. И това е добре така, защото доказва, че всичките надежди на нашите неприятели, които се надяваха, че могат да разкъсат този съюз, са били едно безумие. Ние знаем много добре, какво ще стане с нашите страни, а от безумните и глупави цели на нашите противници узнахме също, каква ще бъде съдбата на германския и италианския народи и каква участ очаква Европа, ако този друг свят би успял да изтригне победата.

Ако днес неприятелите ни заявяват: „Да, разбира се, след това ние ще поемем защитата на Европа от болшевизма“, аз мога да им отговоря: Нека Англия внимава и съумее сама да се опази от болшевизма! Ние нямаме нужда от нейната закрила. Ние се справихме с болшевизма вътрешно, ще съумеем да се справим и навън! Ние сме доказали това! (**Въодушевени ръкопляскания**).

Но щом като в една страна архиепископи отслужват молебени, като поставят върху покривката на олтара от една страна болшевишката, а от другата страна английската емблема, тогава бъдещето на тази страна ми изглежда много мрачно. Ние знаем много добре, накъде води това. Англичаните тепърва ще има да го преживеят. Може би съдбата ще ги накаже точно така, както беше наказана някога Германия, когато вярваше, че може да има договорни отношения с тези хора. (**Бурни одобрения**).

Германия и Италия, също както и Испания и редица други европейски държави, Унгария и пр., успяха да се справят с болшевишкия проблем. Дали нашите противници ще съумеят да се справят с него, е въпрос, който ще се реши от тази война. Но че нашите противници не могат да се справят с нас, в това те могат да бъдат сигурни! (**Буря от ръкопляскания**). Ако вземем предвид всички наши съюзници и тези, които се бият на наша страна, румънци, унгарци, хървати, словаци и особено на север финландците, след това испанците и пр., ние можем спокойно да заявим: Това е вече един истински европейски кръстоносен поход. Към него се прибавят и доброволците в нашите щурмови отреди от северните страни и националните легиони на отделните европейски държави. Това е действително Европа, която се е обединила, както беше някога в миналото срещу хуните или монголските нашествия.

Откакто ви говорих за последен път от това място, също и Япония се намеси във войната. (**Бурни одобрения**) И тази страна, разбира се, претърпява само „поражения“, също и японските генерали не са нищо пред несравнимите герои и славните генерали на Англия и Америка. Мак Артър, това се казва генерал!

Какво е в сравнение с него един мъничък японец? Само че междувременно тези японци завзеха Хонконг, завладяха Сингапур, направиха от Филипините свое владение, дебаркираха войски в Нова Гвинея и ще я завладеят напълно и превзеха Ява и Суматра. Но всичко това не е нищо в сравнение с безкрайните победи, които Англия и Америка си извоюваха там, битки и морски сражения, каквито светът още не е виждал. Обаче Рузвелт казва: „По този въпрос не мога да взема становище, за това не мога да кажа нищо и въобще не желая да се изказвам или обяснявам.“ Ние, обаче, познаваме отлично тези герои!

Днес е осъществен един световен съюз не само на бедните държави, но на всички народи, които се борят за чест и достойнство и които са решени да си разчистят сметките с най-позорната коалиция, каквато светът някога е виждал.

Германските подводници

Във връзка с това трябва още веднъж да говорим за нашите подводници. Техните успехи от 1939 година, подпомогнати от героичната намеса на нашата авиация, стават от месец на месец все по-големи. Но ето, че нашите противници заявяват: „Ние притежаваме нечувани средства за отбрана, ние имаме нови методи, британският и американският дух изобрети съвършено нови машини, с които ние ще обезвредим тази опасност.“ На това аз, обаче, ще им кажа само едно: „И германският дух не стои бездееен.“ (**Страшни аплодисменти**) Преди всичко, ние с нашите подводници надминахме далеч всичко постигнато досега! И аз мога да ви уверя, че и за в бъдеще нищо няма да се промени в това отношение. Ние сме постоянно в течение на всички усъвършенствания, в това можете да бъдете сигурни. (**Още по-силни аплодисменти**) Ние не само, че продължаваме да ковим оръжие, но преди всичко конструираме нови оръжия. Във всеки случай досега всяка година сме поставяли в действие нови оръжия, които са превъзхождали въоръжението на неприятеля. Така ще бъде и за в бъдеще! (**Необикновеното въодушевление расте**)

Ако хвърлим поглед върху общия резултат, можем само да констатираме, че и последните месеци на тази година са пълни само с успехи. Това ще продължи и занапред.

За въздушните нападения ще бъде отмъстено

Засега нашите противници освен „вторият фронт“ имат и едно друго средство на разположение.

Човекът, който измисли бомбардировките над невинното гражданско население, заявява, че наскоро тази въздушна война ще бъде засилена още повече срещу Германия и прочее. По този повод искам да кажа следното: През май 1940 година Чърчил хвърли първите бомби върху германското градско население. Тогава аз го предупреждавах - и то в продължение на цели четири месеца - разбира се, напразно. И тогава ние нанесохме нашия противоудар и то такъв решителен противоудар, че Чърчил изведнъж започна да хленчи и заяви, че това

било варварство, че било ужасно и че Англия ще си отмъсти за тези нападения. Човекът, върху чиято съвест тежи всичко това - разбира се, като се абстрахирам от главния подбудител на войната, Рузвелт - който е виновник за всичко, се осмели след това да се престори на невинен. Днес той започва отново тази въздушна война. На това аз мога да отговоря така: И този път ще дойде часът, когато ние ще отговорим! (**Невероятна буря от одобрителни аплодисменти**)

Нека тези двама главни престъпници за тази война ведно със своите сподвижници евреи не започнат да вият и да хленчат тогава, когато краят за Англия стане по-ужасен, отколкото беше началото!

През време на заседанието на Райхстага на 1. септември 1939 година аз изтъкнах две неща:

Първо, че след като тази война ни бе наложена, никоя въоръжена сила, нито пък времето ще могат някога да ни сломят и второ, че щом като еврейството разпалва една международна световна война за изстребление на арийските народи в Европа, то тогава ще бъдат унищожени не арийските народи, а самите евреи. Невидимите подстрекатели на душевноболния от Белия дом успеха да доведат работите дотам, че въвлякоха народите един след друг във война. Но една антисемитска вълна заля народите и тя ще продължи да странства и ще обхваща държава след държава, защото всяка държава влезнала в тази война, един ден ще излезе от нея като антисемитска. Евреите също и в Германия се подсмиваха над моите предсказания. Не знам дали те и днес още се смеят или смехът им е минал. Но аз и днес мога да дам уверението, че те навред ще престанат да се смеят и че това мое пророчество ще се сбъдне.

Героизмът на фронта

Световно-историческите успехи през последните месеци са толкова огромни, че ни се налага да помислим за онези, на които ги дължим. Защото вие четете във вестниците за големи победи, за големи обкръжителни боеве, - но понякога по цели седмици четете само: „Операциите продължават“ или: „На еди-кой си фронт цари спокойствие“ или: „По другите фронтове нападенията са отблъснати“.

Германци! Вие нямате представа за онова, което се крие зад тези прости думи от съобщенията на върховното командване. Съобщението на върховното командване трябва да бъде съдържано. Ние се опитваме да намерим с него равновесието, което да бъде справедливо към действителните факти според тяхното значение за общото положение. Но това още не значи, че там, където борбата изглежда без особено значение в сравнение с големите събития, е по-лека за отделния германски войник, отколкото там, където се касае за големи решителни действия. При всички случаи тук човек рискува винаги своя живот. Често пъти стотици хиляди от нашите храбри войници от всички родове войски, пехота, кавалерия, пионери, артилерия, ударни отряди, авиация или нашите бойни кораби по море, над и под водата, трябва по цели дни да излагат при

известни положения живота си на риск и след това четете: „Отбранителни сражения“ или: „Нападението на неприятеля отбито“ или: „Пробивът завършен“, „Напредване в еди-коя си област“, „Завладяване на този или онзи проход“, „Завземане на този и този град“. Вие, обаче, нямате представа, драги сънародници, какво нечовешко героичество, но също така и какви нечовешки мъки и страдания и нека признаем, често пъти какъв страх, какъв смъртен ужас значи всичко това за онези, особено които за пръв път са изправени пред едно такова върховно изпитание пред най-страшния съд. Всичко това се чете лесно и въпреки това е безкрайно трудно.

Безпримерен героизъм пред смъртта

Днес става също като през първата Световна война. И тогава се връщаха войници по домовете си и ги разпитваха: „Как се чувства човек на война?“ И те трябваше да признаят, че който не го е преживял, не може да му се обясни. Който не е бил на война, той не знае, не разбира и не може да си обясни. И затова има войници, които мълчат и не казват нищо, защото те чувстват, че това не може да се опише така, както е в действителност и че това е особено невъзможно при такъв един варварски неприятел, какъвто е случаят с болшевиките на източния фронт, противник, за когото се знае, че се рекрутира не от хора, а действително от зверове.

Зад тези сухи описания се крие една безкрайна горест, безкрайна самопожертвувателност и безкрайна сила. Когато четете, че някой е получил рицарския кръст, то това е обикновено едно съвсем късо съобщение, което се предава от мътните вестници. При тези описания подробностите около подвизите за широката маса от нашия народ остават неизвестни. Естествено, че за обикновения човек е невъзможно да си представи точно, какво означава един летец да преброи 30, 40 и 50 свалени апарата или пък да достигне 60 или даже 100 свалени самолета. Това не са 100 сражения, защото често пъти за това той е рискувал хиляди пъти живота си. И когато най-после той стигне до 150-та или 200-та си победа, това е вече,... **(Следващите думи на Фюрера се заглушават от бурните одобрения).**

Такова нещо никога не се е случвало, дори в миналата война. Или пък, когато капитаните на подводниците нападат непрекъснато, когато комендантите на малките бързоходни лодки постоянно изпълняват своите задачи, когато миночистачи провеждат дадените им заповеди, при непрекъсната смъртна опасност, която в съобщението на върховното командване може да се спомене само с няколко думи - непрестанно излагане на живота през дълги седмици и месеци в преследване на една цел, предадено в няколко реда, напечатани във вестника! Когато имаме това предвид, трябва да признаем, че въпреки всичко, което прави Родината, тя не може достатъчно да се отблагодари на своите войници.

И това важи не само за нашите войници, но и за всички войници от съюзените с нас нации, които се бият на наша страна. Тук трябва да прибавя още нещо, а именно, че германските въоръжени сили в своята самоотверженост не действат като англичаните. Ние не изпращаме нашите съюзници там, където е най-опасно. Ние считаме за наш естествен дълг, за наша чест, да понесем сами честно и доблестно по-големия дял от кървавата дан. Ние нямаме канадци или австралийци, които да вадят за нас кестените от огъня и ние се борим с нашите съюзници като верни и абсолютно честни бойни другари.

Сплотени пред опасността

Ние считаме това за необходимо. Защото от тази, може би най-тежка борба в нашата история, накрай ще се роди това, за което ние, националсоциалистите, когато се завърнахме от първата Световна война, винаги сме мечтали: Великият Райх, с една тясно свързана чрез тъги и радости народностна общност. Защото, въпреки всичко, тази война ни показва една велика светла страница: именно, великото другарство. Това, към което нашата партия винаги се е стремилa във време на мир, да създаде народностната общност след преживяването на първата Световна война, сега вече то е затвърдено. Всички германски племена вземат участие във войната. Без това основаването на великия германски Райх би било само един държавноправен акт. Така, той става един вечен документ, подписан с кръвта на всички, един документ, който никой вече не ще може да изтрие, пред който всички думи и дела на нашите неприятели остават напълно безсилни, но преди всичко един документ, който дава на тази държава не само мощна форма, но и вътрешно съдържание.

Вие сигурно сте забелязали това, когато четете за награждаването с рицарски кръст. Обикновено това са простият редник, ефрейтор, подофицер, които стоят редом с фелдфебела, поручика и генерала.

Или пък когато гледате произвеждането на нашите млади офицери. В тях националсоциалистическата народностна общност се проявява с всичка сила. Кръщелното свидетелство не дава вече никакви предимства. Няма вече някогашното обществено положение, няма понятието за материално състояние или за произход. Не е от значение и някогашното схващане за образование; днес има само една единствена оценка: да притежаваш качествата на честния, храбрия и верен мъж, на неустрашимия боец, на смелия човек, който е способен да бъде водач на своя народ.

И наистина, старият свят рухна завинаги. От тази война се ражда, заякчена от пролятата кръв, една много по-силна народностна общност, отколкото ние, националсоциалистите, чрез нашата обща вяра можехме да пожелаем на нашата нация това след Световната война. А това ще бъде може би най-великото благо за нашия народ именно че ние ще излезем от тази война по-достойни за нашата общност, освободени от толкова много предразсъдъци, че едва след войната ще ни стане ясно, колко вярна е била партийната програма на нашето движение и

колко верни са въобще всички наши националсоциалистически възгледи. Защото едно е абсолютно сигурно: Никоя буржоазна държава няма да преживее тази война!

Рано или късно всеки ще трябва да се определи. Само този, който съумее да сплоти своя народ не само държавнически, но и социално в пълно единство, ще излезе победител от войната. Ако ние, националсоциалистите, поставихме на времето си тази основа, ние дължим това, дължа го и аз лично, на преживяванията от първата война. И ако сега великият германски Райх трябва да преживее тази втора война, на нея нашето движение ще дължи засилването и задълбочаването на своята програма за в бъдеще. В това могат да бъдат уверени всички, които се надяват в някой тих кът като последен остатък от едно непросветено минало, че с празни приказки и критики ще преживеят още веднъж зората на своя класов свят. Тези господа ще претърпят жалко коработушение. Световната история ще ги отмине, като че ли никога не са съществували.

Подвизите на родината

Когато се върнах като войник от Голямата война, аз изложих своя светоглед на германския народ и положих основите на партията. Вярвате ли, някой германец би могъл да предложи на войниците, които се връщат победоносни от войната, една друга освен националсоциалистическа Германия, в духа на пълното осъществяване на нашата идея за истинска народностна общност? Това е невъзможно! И за в бъдеще това ще бъде, може би, най-благодатната полза от тази война.

Тук решаващ фактор не е само пространственото разширение, от значение ще бъде изпълването на това пространство с един обединен, сплотен народ, който ще трябва да признае като най-съществен принцип следното: в този народ всеки войник носи маршалския жезъл в раницата си - и то не само на теория, но и в действителност. Едва след тази война за всеки отделен германец ще бъде освободен пътя, който му откриват неговата гениалност, трудолюбие, храброст, способност и готовност за саможертва!

След като говорих за фронта, аз не искам тук да пропусна да кажа няколко думи и за Родината. Защото и тя има да понася големи трудности.

Германският работник се пресиля от работа. През тази пролет, когато трябваше да се приготвят бързо нови оръжия, аз видях как работниците работеха в разни фабрики по 10 и 11 часа и се отказваха за цели седмици от неделна почивка, с единствената мисъл, да изготвят оръжията за фронта и с това да помогнат.

Аз трябва да призная, че германското работничество върши въобще невиджани подвизи и че то е вярно на днешната държава, на нейното ръководство и на нейните войници, другари и колеги по труд.

Аз трябва да призная, че по същия начин и германските селяни изпълняват своя дълг и че милиони германски жени се включиха доброволно в този процес на работа, че днес често пъти селянката извършва работа за двама мъже. Най-сетне, аз трябва да призная, че и нашите свободни професии, които творят духовно, се жертват всеки в своята специалност, че милиони и милиони жертват всичко, с мисъл и труд, за да въоръжат нацията и за да не дадат на фронта никога вече примера от 1918 година.

И ако днес мога да заявя на Родината, че тя може да бъде напълно спокойна, че на изток и запад, на север и юг, германският фронт на нашите войници е непоколебим, аз мога да кажа също така и на фронта: Германски войници, вие можете да бъдете спокойни, зад вас стои Родината, която никога няма да ви изостави.

Това не са само фрази. Всяка седмица, всеки месец най-добрите сили на нашия народ, от всички социални слоеве, се сплотяват непрестанно в една неразривна общност. И тази общност ще бъде отново доказана с голямата помощна акция, която ние ще извършим тази зима.

Аз често пъти съм изтъквал, че може да се намери и друг начин за оказването на тази помощ. Ние, обаче, не сторихме това, поради простата причина, че е много по-важно да се натовари отделния гражданин сам със задачите, които вълнуват нацията и следователно засягат и него самия, и особено да занимаем по-заможните с негодите на по-малко ощастливиците, като им напомняме с постоянна пропаганда, какво още трябва да се направи, за да може действително да се говори у нас за една общност в истински смисъл на думата. Защото тук не става въпрос за едно убеждение само на думи, но всеки трябва действително да допринася с цялото си състояние, за да служи полезно на общността, при което никой няма право да се изключва от този дълг, особено в едно време, когато милиони войници защитават с кръвта си тази общност.

Аз отправям този позив към целия германски народ в името на всички негови войници и в името на всички онези, които се жертват в оръжейните заводи, на нивата или другаде.

Не бих искал при това да пропусна да ви кажа, че всеки саботьор от тази общност ще бъде безмилостно унищожен. Преди няколко седмици, в момент на просветление, един английски вестник писа много справедливо, че германската зимна помощ не бива да се взема на присмех. Преди всичко било вярно, че ако в Англия един се обогати за сметка на друг, наказвали го, доколкото могат да го хванат, с няколко часа нравствено поучение или в най-лошия случай с няколко седмици или месеци затвор и тогава той живеел по-добре, отколкото всеки войник на фронта, докато в Германия, всеки, който се провинявал пред общността, практически хващал пътя за гробищата. Този английски вестник има право: В едно време, когато най-добрите синове на нашия народ се бият на фронта и жертват живота си, в този час няма място за престъпници и негодници,

които разлагат нацията! Който се обогатява от онова, което е предназначено за нашите войници, може да бъде сигурен, че ще понесе безмилостно наказание! Който се обогатява чрез онова, което толкова бедни сред нашия народ жертват за нашите войници, той не бива да очаква, че ще намери милост. Всеки германец трябва да знае, че това, което дава за войниците или на нуждаещото се отечество, ще стигне действително до онези, които го заслужават и за които е предназначено. И преди всичко никой престъпник рецидивист да не си въобразява, че въпреки някое ново престъпление през тази война той ще може да се спаси. Ние ще имаме грижата, щото не само почтеният гражданин да излага живота си на фронта, но всички престъпници и подлеци в тила да бъдат така наказвани, че да не могат да преживеят тази война. Аз няма да допусна, една германска жена, която се връща къщи нощем от работа, да си отива изпълнена от страх, че някой негодник или престъпник може да ѝ стори зло.

Ние ще изкореним всички злосторници и те вече почти са унищожени. На това обстоятелство германският народ дължи факта, че днес се извършват толкова малко престъпления. Аз вярвам, че по този начин действам в интереса за запазване на нашата общност и преди всичко в интереса на фронта, който има право да иска, докато войниците излагат живота си, техните семейства, жени или близки у дома да бъдат защитени.

В този момент аз трябва да дам уверение на фронта в безграничната храброст на нашата Родина, която тя от своя страна проявява, понасяйки войната там, където тя понякога се проявява по най-жесток начин.

Аз зная един град в Северна Германия, който отдавна исках да евакуирам, поради честите бомбардировки. После исках да отдалеча поне жените и децата, за да ги подслоня на по-сигурно място. Но всичко беше напразно, защото те отново се завръщаха в своя град, от който не можехме да ги разделим, макар че беше тежко пострадал.

Също и тук се вършат безчислени подвизи и то не само от мъже, но и от жени, и не само от жени, но и от юноши, които едва са навършили 15-16 или 17 годишна възраст. Те жертват живота си с пълното съзнание, че в тази война ние представляваме една единна заклетата общност, която знае, че ние всички или ще излезем победители или ще бъдем обречени на обща гибел.

Ако войникът не знаеше това, общността не би могла да очаква от него да жертва живота си. И обратно, Родината трябва да знае, че нейната жертва се оценява достойно. Ето защо аз очаквам, че новата зимна помощ ще бъде един необикновено силен израз на тази неразривна общност и че нацията точно чрез тази зимна помощ ще даде пред целия свят своя вот, който няма да бъде лъжливо гласоподаване, а вот на всеотдайна пожертвувателност, с който общността заявява:

Ние стоим зад нашите войници, тъй както нашите войници се бият за нас!

Ние държим всички за нашия народ и нашата общност и не ще капитулираме никога при каквито и да е обстоятелства!

Нашите противници могат да продължават войната дотогава, докогато могат. А всичко каквото ние можем да направим, за да ги победим, ще го сторим!

Те обаче, да ни победят, е невъзможно и изключено!

Само националсоциалистическа Германия и съюзените с нея държави като млади нации, като истински народи и целокупни народностни държави ще излязат от тази война с една славна победа!

Англо-американците заграбват Френска Африка

Реч, произнесена на 8 ноември 1942 г. в Мюнхен

...**U** ако англичаните днес се хвалят, че са, напредвали в пустинята, ние знаем, че те няколко пъти вече са напредвали и са били отблъсквани.

Решаващият фактор в тази война е кой ще нанесе последния решителен удар. Това ще бъдем ние.

Така е и с производството. Те били произвеждали всичко по-евтино и по-добре от нас. Аз пък ги уверявам, че и нашите строители не спят. През зимата на 1939-1940 г-н Чърчил заяви, че опасността от подводници е окончателно отстранена.

Той всеки ден унищожаваше повече подводници, отколкото ние по онова време изобщо притежавахме, фактически, значи, той не ги е унищожавал. Тогава, според техните твърдения, аз съм бил направил много голяма грешка, като съм пуснал в действие само една малка част от нашите подводници, а останалите съм задържал за подготовка на нови екипажи.

Тогава срещу неприятеля се бореше само една толкова малка част от нашите подводници, че днес аз се стеснявам да го кажа.

Голямата част и то десет пъти по-голямата, се намираще в родината и подготвяше нови екипажи. Ако американците заявяват, че строили толкова и толкова бойни кораби годишно, ние можем да кажем същото. Ние също строим толкова, само че нашите корабни строежи са по-целесъобразни. Досега ние потопихме 20 000 000 тона неприятелски кораби. Това число далече надхвърля потопения през миналата Световна война тонаж. Броят на нашите подводници, също така, далече надхвърля броя им през Световната война.

Освен това, ние строим нови и все по-добри оръжия. И когато господата казват, че имали никакво ново оръжие, те съвсем не знаят дали ние не притежаваме вече отдавна по-добро. Според тях, нашите войници били лоши, а така също и нашата организация. Въпреки това, обаче, ние постигнахме успехи след успехи.

Разбира се, че в една такава борба не може да се отбелязват всяка седмица нови успехи. Същественото е, да се заемат постепенно позициите, от които противникът ще бъде победен и да се задържат тези позиции. И нека всеки вярва, че онова, което ние държим, никой не ще може да ни отнеме.

Настоящата война се разшири. Към нашите съюзници италианци, румънци и унгарци, финландци и останалите европейски народи словаци, хървати, испанци и доброволците от северните държави, се присъедини една

истинска световна сила, която, според твърденията на противника, непрестанно търпяла поражение.

От влизането на Япония във войната до сега тя претърпявала само неуспехи, твърди противникът. Но, като се съберат тези „неуспехи“, все пак се добива някакъв резултат!

В действителност, японците отнеха на американците 78% от каучуковото производство, а освен това, придобиха най-голямото производство на калай в света, грамадно производство на земни масла и многобройни петролни извори.

Именно днес аз гледам с голяма ревност в бъдещето. След като миналата зима, въпреки страшните опасности, ние можахме да издържим, аз днес съвсем другояче гледам на бъдещето.

Тогава някак си тежеше върху ръководните среди споменът за Наполеоновата съдба през 1812 година. Тази година, обаче, ние сме подготвени.

Може би и сега някому ще липсва по нещо обаче за зимата ние сме подготвени по съвършено друг начин. В това мога да ви уверя. Даже ако зимата бъде толкова тежка, колкото миналата, този път не ще се натъкнем на онова, на което се натъкнахме тогава.

Един голям философ беше казал, че ако един удар не повали един силен човек, тогава ударът ще го направи още по-силен. Затова мога да кажа, че ударът, който миналата зима не ни повали, ни направи още по-силни. Безразлично къде ще бъдат фронтовете, ние винаги ще отстояваме и ще минаваме в атака. Не се съмнявам нито секунда, че, в края на краищата, е предопределен успехът на нашите знамена.

Когато днес Рузвелт напада Северна Африка, аргументирайки се с това, че трябвало да я пази от Германия и Италия, не заслужава да си губим думите за тези лъжливи фрази. Безспорно, Рузвелт е най-големият гангстер, който се намира срещу нас. Обаче, последната и решителна дума положително не ще каже Рузвелт.

Както винаги, ние ще подготвим основно всички наши удари. Нито един удар, насочван досега срещу нас, не можа да се увенчае с успех.

Веднъж беше нададен възторжен вик, когато първите англичани слязоха в Булон и по-късно, след шест месеца, този вик заглъхна. Тогава се случи друго, а и днес ще стане другояче. Можете да бъдете твърдо уверени, че водачеството и армията правят всичко онова, което трябва и което може да се направи. Вън от това аз имам твърдото като скала убеждение, че зад водачеството и войската стои преди всичко родината и зад мен - цялата Националсоциалистическа партия, като една заклета общност.

Онова, което различава сегашното от миналото време е, че навремето зад кайзера не стоеше народът, докато сега зад мен стои най-могъщата организация,

каквато досега е бивала създавана на тази земя. Тя представлява германския народ. Онова пък, по което различаваме сегашния от тогавашния момент е, че начело на народа не стои някой, който в критични времена би избягал в чужбина, а човек, който винаги е познавал само борбата и е имал само един : принцип: да удря, да удря и пак да удря.

И още нещо различава днешна от тогавашна Германия – тогава ръководството нямаше корени всред народа. Това беше, в края на краищата, една класова държава. Днес изпъква на фронта националсоциалистическата народна общност.

От много неща вие сте схванали, как всеки месец тази войска става все по-националсоциалистическа и как все повече прониква в нея германската народна общност. Ние създаваме посред войната една народна армия, каквато светът никога не е виждал. В родината, обаче, работи цял един народ.

Днес германският работник знае, че кове оръжие за своите борещи се на фронта другари. Онова, което вършат мъже и жени, е неописуемо.

Ние не притежаваме злато, но имаме живата трудова сила, прилежание и свята воля. За какво е на американците златото в касите им? Ако те имаха фабрики за синтетичен каучук, това щеше да бъде много по-ценно, отколкото целият им запас от злато.

Ние също така и материално ще издържим войната, още повече сега, когато притежаваме богати със суровинни материали области. Когато настъпи идната година ние тепърва ще видим плодовете на този труд. И в тази област Партията особено се отличи. Безброй храбри партийни членове се намират във от родината и е шепа хора организират тези области за нашето стопанство, за нашето изхранване и в по-широк смисъл, фактически за изхранването на цяла Европа.

Това е война, която се води за цяла Европа. Затова не е чудно, че се намериха толкова много доброволци от север до юг, които като самостоятелни единици и контингенти, се присъединиха към най-мощния в световната история фронт.

Ето защо, нашето неотклонно решение е, **бъдещият мир да бъде действително мир за Европа**, без настояничеството на онези хора, които си приписват качества на изтънченост и на морални ценности.

Идейните стойности на Англия са безспорно, по-малки от тези на германския народ и на свързаните с него съюзени народи. И нашите съюзници имат култура зад себе си, за разлика от безкрайно младата (да не кажем детска) култура на англичаните. Що се отнася до материалните стойности, вярвам, че англичаните в това отношение имат добър усет. Такъв притежаваме и ние, обаче ще се погрижим, щото тези материални стойности на Европа да са в полза на всички европейски народи, а не само на една международна финансова клика.

Европейските народи не се борят, за да дойдат пак онези няколко души с финия инстинкт, **които грабят човечеството и създават условия за милиони безработни, за да могат да пълнят своите каси.** Сигурно е, че Европа ще излезе от тази война стопански по-здрава, отколкото е била.

Прави ни се упрек, между другото, че сме искали да „присадим“ холандците. Мога да кажа само, че не искам никого да пресаждам, но че ще има много хора, които ще бъдат щастливи да имат педя земя и да не трябва да се мъчат така, както е в пренаселените области.

Тия хора ще бъдат щастливи, защото те сами ще се ползват от наградата на труда си, а не някои английски или американски каси.

Ето защо ние вярваме, че **краят на тази война ще предизвика, също и извън нашата страна, проваляне господството на златото и проваляне на цялото общество, което е виновно за тази война.**

Хитлер припомни още веднъж мисията, която Германската националсоциалистическа работническа партия е изпълнила във вътрешността на страната и изказа на своите стари бойни другари благодарността си за тяхната вяроност. Той ги насърчи да вярват с краен фанатизъм в победата и успеха на голямата решителна борба, която Германия води сега. Той каза, че всичко се свежда до съществуването или загиването на германския народ, който има насреща си противници, които знаят само едно: или да паднат те, или противникът. Ние знаем това, каза Фюрерът и го посрещаме напълно равнодушно.

Аз винаги съм искал от германския войник, толкова колкото сам съм бил готов да дам и съм искал от германския народ толкова труд, колкото сам съм полагал. Моето дело е съдбата на Райха.

Ако противниците ни смятат, че могат да ни заблудят, то те се мамят. Ще дойде часът, когато ще им върна стореното и тогава тежко им! Вярвайте ми, че сърцето ми се къса от болка, когато чувам за тези подли въздушни нападения над германски градове. Аз не разреших да се пусне над Париж нито една бомба.

Преди нападението над Варшава, пет пъти предложих да се предаде града и поисках поне жените и децата да бъдат евакуирани.

В заключение на речта си, Адолф Хитлер покани всички германци да изпълняват своя дълг и да положат всички усилия за възтържествуването на тяхната кауза.

Ние очакваме от страна на Франция само лоялност

Писмо на Адолф Хитлер от 26 ноември 1942 г. до френския
държавен глава маршал Петен⁴⁸

Господин маршал,

Когато на 11 ноември т. г. аз бях принуден, в съгласие със съюзниците на Германия, с цел да осигурия защитата на Райха във войната, която ни беше наложена на времето от Франция и Англия, да завзема южния бряг на Франция, това беше направено с надеждата, че по този начин ще се изясни вътрешното положение на вашата страна, което беше желателно не само за Германия и за Италия, но и за самата Франция.

Хвърляйки поглед назад, аз мога да отбележа още веднъж, че през септември 1939 г. не Германия обяви война на Франция или на Англия, но че, наопаки, от завземането на властта, аз не съм пропускал нито един случай в отношенията именно между Германия и Франция, за да ги освободя от онова, което тежеше върху тях, вследствие на Версайския договор и за да се създаде между двете страни истинско приятелско сътрудничество.

Германия постави на Франция само едно искане - да не отблъсква протегнатата ръка. Безскрупулните англосаксонци и на първо място еврейските елементи, успяха, за съжаление, да изтълкуват постъпката на новия Райх като признак на германска слабост и по-късно всяко предложение за мир - като доказателство за скорошно рухване. Докато от страна на Райха не беше предявено никакво искане към Франция, нито от правителството, нито от която и да е друга страна, било чрез речи или чрез печата, нито каквото и да било предложение, което би могло да накърни френската чест, отговорните подстрекатели в Париж искаха раздробяването на германския Райх, заробването на германския народ, премахването основите на нашето социално законодателство и преди всичко, пълното възстановяване на неограничените права за ограбване на народа от еврейската раса, която в Германия беше поставена на мястото, което и' се пада.

Аз знам, че вие нямате никакво участие в тези войнолюбиви подстрекателства. Обаче, вие сам знаете, че след войната в Полша аз повторих

⁴⁸ Анри- Филипп Петен (1856-1951) френски генерал и държавен глава. Петен е героят от Вердюн (1916), на следващата година (1917) е назначен за главнокомандващ френската армия. През 1934 г. е министър на войната, а през 1940 г. е вече премиер на Франция. Петен сключва примирие с Германия, разоръжава френската армия и предоставя $\frac{3}{5}$ от територията на страната да се управлява от германците. През 1945 г. Петен е арестуван и осъден за предателство, по-късно смъртната присъда е заменена с доживотен затвор.

предишните си декларации и предложих мир без никакви изисквания от страна на Германия - мир, който целеше само европейското сътрудничество. Също така през първите дни на месец септември 1939, онези, които бяха заинтересувани от разпокъсването на Европа и финансовото използване на тази война, заглушиха с виковете си този позив към разума и поискаха продължаването на войната на всяка цена.

Ето как борбата, наложена на Германия и след това на Италия от вашето бивше правителство, трябваше да бъде разрешена с оръжието вместо с разума. Въпреки безподобната в летописите на историята победа, аз не предприех нищо, което би могло да накърни честта на Франция, а поисках с конвенцията за примирието само обезпеченията, които трябваше да попречат, при всички обстоятелства, на едно подновяване на борбата. Никога впоследствие аз не предяхвях искания, които да са в противоречие с тази политика.

Вие знаете, господин маршал, че всички твърдения, разпространени от англичаните и американците, главните вдъхновители и печеливши от тази война, твърдения, според които Германия искала да стане господарка на френската флота или че тя е поставила условия в този смисъл, са чиста измислица или съзнателни лъжи. Докато вследствие на тази война, наложена от Франция, Германия търпи и сега още тежки жертви, френският народ можа да живее в мир, поне, доколкото самите му съюзници не му наложиха кървави жертви с нападенията си по море и по въздуха.

В същото време германският Райх освободи постепенно повече от 700 000 пленници от всичко 1 960 000 души - безподобна мярка, струва ми се, в историята на войните. Ако въздействието от тази мярка отслабва постепенно, то е само защото, за съжаление, непримирими елементи във вашата страна са се противопоставяли винаги на едно истинско сътрудничество.

Вие лично пожелахте, господин маршале, да се срещнете веднъж с мене, за да намерим възможностите за едно такова сътрудничество. Аз се отзовах на това желание и разговорите станаха в Монтоар. Този разговор, убеден съм, би могъл да постави основите на едно общо подобрение. За съжаление, хора, които имат интерес от войната във Франция, успяха, само няколко седмици по-късно, да осуетят това сътрудничество, под предлог, който за мен лично беше безкрайно оскърбителен.

Аз съм принуден да заявя тук, че се твърдеше открито, че аз съм върнал останките на сина на Наполеон в Париж само с цел да ви привлека там, господин маршал и да ви поставя по този начин в ръцете на Германия. Аз трябва да установя сега, че самият вие настояхте на времето да ви бъде разрешено да се установите във Версай и че аз трябваше отново да откажа, понеже в другите страни би се твърдяло много несправедливо, че френското правителство би попаднало под германско принуждение. Макар че това събитие беше в пряко противоречие със становището ми относно примирието, аз не извлякох никаква

последница от него, защото аз имах и още имам убеждението, че между френския народ има милиони работници, селяни граждани и трудещи се хора, които в дълбочината на душата си са чужди на тези машинации и не желаят друго, освен мир. Аз трябва да установя тук още веднъж, господин маршал, че нито един път не съм предприемал почина да покана членове на френското правителство да дойдат при мене, но че всички разговори са се водели винаги по желанието на самото френско правителство.

Също така, двата разговора, които водих с адмирал Дарлан⁴⁹ се състояха по личното искане на адмирала и от ваше име, господин маршале.

Дебаркирането на американските и английските войски във френска Северозападна и Северна Африка, извършено, както беше доказано навремето, със съдействието на голям брой вероломни генерали и офицери, разкъса всички конвенции по примирието, каквито бяха определени в увода на спогодбата за примирието и принуди Германия да вземе незабавно, в съгласие със съюзниците си, необходимите мерки за сигурност.

Обаче, на 11 ноември аз не познавах още всички обстоятелства, които доведоха до тази англо-американска акция. Аз зная днес и вие господин маршал знаете също, че тази окупация беше извършена по изричното желание на същите онези френски елементи, които някога тласнаха страната към война и които сега още не са изчезнали от обществения живот и главно от военния живот, фактът, че френските генерали и адмирали са нарушили честната си дума спрямо германските институции и то безбройно много пъти, са сам по себе си за съжаление, но фактът, че вие, господин маршал трябваше да признаете, че тези генерали, адмирали и офицери са нарушили клетвата си за вярност към вас, ме принуждава да отбележа, че всяка спогодба с такива елементи е свършено безпредметна. Аз ви прилагам тук доказателствата, че от влизането на германските войски, на 11 ноември т. г., нови тържествени уверения са били дадени и то под формата на тържествени декларации, които бяха нарушени още същия ден със заповедите, които бяха открити едва сега.

Установено е, че адмиралът е измамил още веднъж Германия и Италия, като е дал уверението, че френската флота ще се бори в Тулон срещу тежко неприятелско нападение. Защото докато на 11 ноември той правеше тази декларация, на 12 ноември беше издадена заповед да не се открива в никакъв случай огън срещу едно евентуално дебаркиране на английски и американски войски. От тогава насам бяха открити много други нарушения на конвенцията за примирието.

⁴⁹ Франсоа Дарлан (1881-1942), френски адмирал. Назначен е за министър на корабоплаването в правителството на Петен. Считан е за прогермански настроен, но той издава тайно заповед до капитаните да потопят корабите си, за да не могат немците да ги завземат. Когато съюзниците превземат Северна Африка адмирал Дарлан започва преговори с американците. Месец, след като е обявен за държавен глава на френска Африка адмирал Дарлан е убит.

Аз дължа, господин маршал, да донеса до нашето знание следното:

1. Аз съм убеден, че вие лично, господин маршал, нямате никакво участие в тези работи и че страдате още по-жестоко от тях.

2. Аз съм натоварен да представлявам интересите на един народ, комуто войната беше наложена и който е принуден, за защитата си, да се бори срещу онези, които предизвикаха тази война и които днес я водят с цел да унищожат цяла Европа в полза на една юдео-англосаксонска клика, европейска и извън европейска.

3. Аз съм принуден да водя до край тази война от името на милиони хора. Не са само народите на собствените ни страни, които са се освободили от начинанието на един грабителски и безмилостен капитализъм и не желаят нито да бъдат ограбвани от международните спекуланти, нито да се откажат окончателно от националното си съществуване.

4. Германският народ, от името на който аз ви правя, господин маршал, тази декларация, не чувства никаква омраза към френския народ, но, в качеството на негов водач и представител, Аз съм решен да не предавам в никакъв случай Германия и Европа на хаоса, като търпя машинациите на елементите, които предизвикаха тази страхотна война.

Ето защо аз взех становище срещу тези тенденции и главно срещу лицата, които искат да осуятят и в бъдеще сътрудничеството между френския и германския народи и които, натоварени с тежката и кървава отговорност за развихрянето на войната, смятат сега, както изглежда, че е ударил отново часът да създадат в Южна Европа условия за нападенията на извънконтиненталните сили.

След като узнах за новите нарушения на дадената честна дума, извършени от френски офицери, генерали и адмирали, които имат доказаното сега намерение да предадат на англо-еврейските сеячи на война, след Северна Африка и Франция - аз заповядах незабавно завземането на Тулон, за да се попречи на заминаването или унищожаването на корабите и да се сломи със сила, в случай на нужда, всяка съпротива. Това не представлява борба срещу френските офицери и войници съзнаващи своя дълг, а само срещу престъпните сеячи на война, за които до днес още не е пролята достатъчно кръв и които търсят винаги нови възможности за продължаване и разширяване на катастрофата.

Ето защо, аз заповядах да се демобилизират всички части от френската войска, които, противно на заповедите на собственото им правителство, са подбуждани от офицерите си към дейна съпротива срещу Германия.

5. Първите мерки, към които ме доведе само нелоялното поведение на вашите адмирали и генерали, не са насочени, както изтъкнах вече, срещу Франция, или срещу френския войник изобщо.

Аз се надявам искрено и зная, че това е схващането и на моя съюзник, а именно, че на френската държава трябва да бъде възможно да прероди една войска, чиито офицери да се подчиняват поне на собствения си държавен глава и които да представляват по този начин необходимата гаранция за сключването на международни спогодби.

Колкото и тягостни да ви се струват тези факти в сегашния час, господин маршал, Вие ще намерите успокоение, като разсъдите, че е недопустимо за една държава да съществува без дисциплинирана и послушна армия и че преустройството на една флота, на една сухопътна войска и на една въздушна войска, които да ви бъдат сляпо покорни, не представлява нещастие за Франция, а напротив - щастливо събитие.

Най-сетне, не бих искал да завърша това послание, без да ви уверя отново, че мярката, която ми е наложена, не отслабва ни най-малко волята ми да сътруднича с Франция, но че тя представлява вероятно първото условие за практическото осъществяване на сътрудничеството.

Аз добавям, че съм безвъзвратно решен да помогна на Франция да си възвърне колониите - които и́ бяха откраднати от англосаксонците, въпреки всички уверения -и то с всички средства, които стоят на мое разположение. Нито Германия, нито Италия, имаха намерение да разрушат или да унищожат френската колониална империя. От френското правителство зависи сега да приеме мерките, които германското правителство беше принудено да вземе, по такъв начин, че да не произлезе никакво кръвопролитие, но да бъдат създадени искрено условията за успешно сътрудничество, полезно и за двете страни.

Маршал фон Рундщедт⁵⁰ е натоварен, що се отнася до германската акция, да взема всички решения и да сключва всички необходими споразумения. Той ще бъде във всеки момент, господин маршал, на ваше разположение.

Аз свършвам това писмо, като изказвам надеждата, че по този начин ще може да бъде започнато едно сътрудничество, при което ние очакваме от страна на Франция само лоялност и разбиране на общата съдба на Европа.

Приемете, господин маршал, най-искрените ми уважения

Адолф Хитлер.

⁵⁰ Герд фон Рундщедт (1875-1953) - немски фелдмаршал. Главнокомандващ немските сили на Западния фронт.

*14 години на борба, 10 години на управление и поглед в
бъдещето*

Прокламация на Адолф Хитлер към германския народ
от 30 януари 1943 г.

„**Д**нес за десети път ние чествуваме годишнината от онази дата, на която райхспрезидентът фелдмаршал фон Хинденбург ме натовари с отговорността за управлението на Райха. Борбата, която продължи 14 години и която беше водена от Националсоциалистическото движение за властта - Движение, което отначало имаше малки размери, но което стана още тогава най-мощната партия в Райха и следователно, имаше законното право да състави правителството - можа да бъде приключена с успех.

Обаче, това поемане на отговорността стана само когато всички партии бяха доказали, след един период повече или по-малко кратък, неспособността си да възобновят Германия. Райхът страдаше все повече и повече от последиците на един погром, след война, която той не би желал и за която, поради тази причина, не беше подготвен. След една героична съпротива на германския народ, който в течение на повече от четири години не можа да бъде сломен от никоя неприятелска сила, пораженските елементи, закриляни от вътрешността и от чужбина, успяха най-после да предизвикат една открита революция.

Президентът на Съединените щати г-н Уилсън беше представил лъжливо пред света призрака на един изкуствен мир, който се желаеше и в който германският народ с голяма жадност повярва, предвид желанието и волята на неговите маси, както и поради мисълта и идеологията на управниците на Германия, които не бяха поставили никаква положителна цел на тази война.

Народът се бореше за защита на своето съществуване и поради това някои слоеве бяха почти благодарни на предложението за един мир на помирение и разбирателство. Непосредствено, след като оръжията на германския народ им бяха предадени, историческото измамничество започна. Това беше такова нарушаване на дадената дума, каквото световната история не беше отбелязвала дотогава.

Вместо мир, вместо помирение и споразумение, изникна насилственият Версайски договор, който унижи германския народ и съюзните му народи до степен на роби, като ги направи безсилни във военно отношение, като ги обезчести политически и стопански за безкрайни времена. Но всичко онова, което беше нанесено на германския народ в 1919 чак до 1933 г. като несправедливост, като потисничество, като експлоатация и като стопанско ограбване и политическо унижение, засегна не една националсоциалистическа Германия, а една Германия чисто демократична и марксистическа.

Обаче, всеки опит на демократическите управници и всевластници, разрушители и марксисти, да успокоят останалия свят, чрез един апел, отправен в името на никаква обща идеология и дори с цел да го накарат да разбере безсмислието на тази нелогична диктатура, остана напразен.

Същевременно международното еврейство се опита, чрез една система на капиталистическа експлоатация и с упорита настойчивост да ограби германския народ, за да го направи зрял за стопанската област на еврейския болшевизъм. Лудостта на Версайския мир доведе не само до разстройство на германското стопанство, но впоследствие и до един не по-малък погром в стопанския живот на другите държави, включително и на така наречените победители.

Когато 1932 г. клонеше към края си, светът беше в състояние на непрестанна стопанска криза, която се засилваше непрекъснато. Безработицата бушуваше не само в Германия, но и в западните богати страни, както и в Америка и специално в Съединените щати. През зимата на 1932-1933 г. броят на безработните в Германия възлизаше на седем милиона, а броят на онези, които работеха частично, беше достигнал същата цифра. В английската метрополия, която господстваше над една четвърт от света, се отбелязваше една цифра от 2500 000 безработни. Съединените щати, със своите грамадни почвени богатства и със своята безспорно плодородна земя, имаха почти 13 милиона безработни, в кръгли цифри.

В Германия състоянието на нещата в живота изобщо отговаряше на състоянието на нещата в стопанската област. Като се има предвид, че Германия

беше разпокъсана на безброй партии, задръстена от егоистичното упорство на представителите на германските държавници, както и от интересите на разните политически партии и на разните професионални организации, изглеждаше невъзможно за което и да е правителство да разреши задачите, дори най-наложителните, относно задържането живота на нашия народ, с методите, прилагани дотогава и с разполагаемите сили.

Вътрешното разложение на народа беше стигнало до там, че както изглеждаше, само настъпването на един хаос можеше да бъде единствен изход, при който би могло да се намери някакво разрешение. Докато разните шефове на политически партии и стопанските хиени подронваха все повече и повече основите на политическия и стопанския живот, същите те проповядваха необходимостта от една болшевишка революция. Беше очевидно, че ако 14 години марксизъм, демокрация и парламентаризъм бяха успели да разсипят Германия, то само една година болшевишки режим би бил достатъчен за пълното унищожаване на Райха.

Германският народ, разединен вътрешно, натоварен с дългове, се намираше в навечерието на пълен фалит. Четиринадесет милиона работници бяха или безработни, или работеха отчасти. Стопанството се проваляше все повече и повече, търговията угасваше, корабоплаването и превозът намаляваха, селянинът губеше чифлика си, радостта от живота изчезваше и все по-малкия брой на ражданията позволяваше математически да се предвиди краят на нашия народ.

Това е наследството, което ми беше оставено на 30 януари 1933 г. В моята първа прокламация, отправена до германския народ, аз оповестих, в качеството си на канцлер и от името на тогавашното правителство, решението си да обединя народа, нещо, което беше единственото условие за всяко възстановяване. Да защитавам народа според моята съвест, както срещу безсмислените страсти вътре в страната, така и срещу шантажите на чужбина. Аз обещах, особено, да премахна безработицата и да действам така, че германският селянин занапред да не бъде прогонван от чифлика си и от нивите си.

Тогава аз поисках от германския народ да ми даде четири години време, за да поправа това, което беше разрушено и развалено в продължение на 14-годишното разкапване. Аз работих, подкрепен от моите сътрудници, без почивка и без спиране за възстановяването на германския Райх във вътрешно и външно отношение. Още преди да изтече срока, който поисках и последният безработен имаше работа. Еврейските посегателства към земята на германския селянин бяха отбити, селското имущество беше осигурено, занаятчийството и цялото стопанство започнаха да цъфтят отново, финансите на Райха, федеративните държави и общините бяха поставени в ред. Ние успяхме да съживим транспорта, да подобрим шосейната и железопътната мрежа, да построим нови канали и да започнем постройката на големи шосейни пътища.

С лекуването на стопанския живот вървеше и развитието на културния живот. Архитектура, театър, музика, филм, радио - всички те изживяха небивал възход. Над всичко, обаче, стоеше повелята - да се допуска към участие, винаги и все повече, широката маса и то не само към материалните, но и към културните блага и красоти на живота.

На този принцип съответстваха основите на новото възпитание. Без оглед на произход, съсловие или професия на родителите, за всяко способно дете от нашия народ трябваше да бъде направено възможно учението за сметка на народната общност. Всичко, което беше създадено в областите на стопанското, културно и социално развитие от 1933 г. в германския Райх под новото ръководство е единствено по рода си. В демократическите държави не можеше да му се противопостави нищо. Всичко това можа да бъде постигнато само благодарение съсредоточаването на всички национални сили и тяхното единно насочване към целта, призната за необходима.

Така, за кратко време бяха отстранени безброй проявления на нашето вътрешно разложение. Вместо разкъсвания от вероизповедания, партии и класи и едва живеещия в своята немощ Ваймарски Райх, дойде Германия на концентрираната национална сила. Вместо непотребните партии, дойде едно единствено, свързано с народа Движение. Парламентите на отделните държави бяха разпуснати и заместени от общо представителство на германския народ в Райхстага. Съюзите на работници и работодатели бяха обединени в Германския трудов фронт. Печатът, киното и радиото престанаха да бъдат елементи на разрушение в народния организъм, а бяха поставени в служба на народното единение. Едно огромно законодателно дело създаде основата на новия германски Райх, какъвто досега не е имало в историята.

От спечелената по този начин вътрешна сила на нашия народ произлезе най-напред възможността за разрешаване на външнополитическите задачи. В тези дълги години аз направих практически предложения на света за разумно ограничаване на въоръженията и за общо сътрудничество. Бъдещите историци ще констатираят един ден, че никога до сега не се е отговаряло на мирните предложения на един държавник с по-голяма омраза от тая, с която беше отговорено на моите. Заинтересованите в капиталистическото и болшевишко ограбване на народите започнаха да клеветят нова Германия в същата мярка, в която тя започна да става образец за мирното разрешение на противоречията, социалните проблеми и стопанските затруднения.

Особено международното еврейство засили своите козни срещу нова Германия, която нито искаше да се преклони пред международните борсови интереси, нито можеше да бъде стресната от болшевишката заплаха. Въпреки тази враждебност, ние успяхме да постигаме от година на година все по-големи успехи и по пътя на мирната ревизия на Версайския диктат и за възстановяване германските права на живот. Едва след отхвърлянето на всички мои

предложения за общи ограничения във въоръженията, аз заповядах да се засили германската армия и изпълних тази заповед. Днес, на десетата годишнина от поемането на властта, разбираме напълно какво би станало от Германия и Европа, ако Провидението на 30 януари 1933 г. не беше предало, чрез ръцете на райхпрезидента генерал фелдмаршал фон Хинденбург, властта на националсоциализма. Защото тогавашна Германия не би останала поне такава, каквато си беше, но нейната политическа и стопанска слабост и военна безпомощност биха я довели неизбежно до една все по увеличаваща се немощ, в сравнение с околния свят.

В същото това време болшевизмът извършваше планомерно въоръжаване за нападение срещу Европа и то в истински гигантски размери.

Какво би станало с германския народ и Европа, ако на 22 юни 1941 г. новата германска армия не беше поставила в последната минута своя щит пред континента? Кой ще вярва, че смешните гаранции или безсилните книжни изявления на англосаксонските държавници биха могли да спасят света от нападението на една сила, която както изтъкват спокойно американски кореспонденти, е имала от 20 години насам само една цел - да нападне, както през времето на великото преселение на народите или на монголските нахлувания, Европа, да унищожи нейната култура и преди всичко, да я лиши от нейните първи хора, за да намери работници роби за сибирските тундри.

Коя държава би могла да се противопостави на тази опасност, освен Германия?

И ако от 1941 г. насам по-голямата част от Европа се обедини с Германия в борбата против опасностите, то това можа да стане само защото тази Германия създаде в 1933 г. политическите, морални и материални предпоставки за водене на една борба, в която днес се решава съдбата на света. Така, както тогава за вътрешнополитическата борба имаше само две възможности - или да победи националсоциалистическата революция, а заедно с нея и планомерният социален строеж на Райха, или пък да настъпи болшевишки преврат, а заедно с него да дойде и разрушаването и поробването на всички, така и днес има само тези две алтернативи - или ще победят Германия и съюзените държави, значи Европа, или от Изтока ще се разлее болшевишката вълна върху най-стария културен континент. Така разрушителна и унищожителна ще е тя, както беше случаят със самата Русия.

Само чужди на света фантасти могат да вярват на еврейските лъжци, че някакво си британско или американско книжно изявление ще може да спре такава катастрофа.

Когато през 1939 г. Франция и Англия обявиха, без всякаква причина, война на Германия и по този начин започнаха втората Световна война, те несъзнателно извършиха едно добро дело именно че причиниха най-големия конфликт в историята тъкмо в момента, когато Райхът достигна най-голямата си сила. Те

причиниха борбата, която както знаем, отдавна беше решена от властниците на Кремъл и която с всяка година закъснение щеше да става по-тежка. Пред величието на тази гигантска борба бледнеят всички други примери в историята, защото ако новото нападение на Централна Азия срещу Европа беше излязло успешно, сегашният свят би трябвало да се разпадне така, както някога старият свят се разпадна пред напора на хуните.

Работата на многохилядната човешка история би излязла напразна. Би дошъл краят на този континент, а вместо неговата култура - невъобразимо варварство. Затова всичко, което се създаде от 1933 г. насам на стопанска, културна или политическа почва, отстъпва, въпреки всичкото си величие, пред задачата, която днес ни се поставя.

Ако националсоциализмът не беше създал нищо друго, освен това, което има зад себе си, той би представлявал едно от най-великите явления на човешката история, но въпреки това, Европа би била загубена!

Чудният път на нашето Движение, от малкото хора през първите години до завземането на властта и оттогава до сега, е мислим само като израз на волята на Провидението да даде на германския народ и чрез него на Европа, възможност да посрещне с успех най-голямата заплаха на всички времена.

Затова само наша задача е да разберем смисъла на тази война - да водим, наложената ни борба така решително и дотогава, докато този континент може да бъде смятан за окончателно спасен. Каквито и отделни удари на съдбата да ни сполетят, те са нищо в сравнение с това, което всички ние ще преживеем, ако варварските орди от изток успеят да залееят нашия континент.

В миналото германски рицари потеглиха, в далечни страни, за да се борят за идеята на своята вяра. Днес нашите войници се борят в безкрая на Изтока, за да запазят Европа от унищожение. Всеки отделен човешки живот, който изчезва в тази борба, ще осигури живота на вадещите поколения.

Докогато считах за възможно, аз винаги протяхах на останалия свят ръка за помирение. През юли 1940 г., след отклоняване на моето последно предложение за мир, стана ясно, че всякакво повторение ще бъде схванато за слабост, защото отговорните подпалвачи на тази война не искаха при никакви обстоятелства мир. Съзаклятието на интернационалния капитализъм и болшеvizъм е наистина нелогично явление, но все пак естествена даденост, понеже движещата сила и за двете е онзи народ, който в своята омраза от хилядолетия насам е разкъсвал постоянно човечеството, разлагал го е вътрешно, стопански го е ограбвал и политически го е унищожавал.

Интернационалното еврейство е фермент на разложение на народите и държавите. И днес е така, както е било в древността. И ще си остане такъв дотогава, докато народите не намерят сила да унищожат този носител на зараза. В тази най-голяма борба на всички времена, ние не трябва да очакваме

Провидението да ни подари свободата. То ще претегли всеки индивид и всеки народ и когото намери лек, ще го изхвърли. Затова още на 1 септември 1939 г. аз заявих, че, независимо от това, какво ще се случи в бъдеще - нито времето, нито оръжието ще могат да победят германския народ.

Десетте години, които имаме зад себе си, са не само изпълнени с велики постижения във всички области на мирната работа, на културния напредък и на социалното оздравяване, но и с военни подвизи, единствени по величие. Историята не познава победи равни на тези, които германската армия и нейните съюзници извоюваха в тази война.

Предвид на съзнанието, че в тази война няма да има победители и победени, а само преживели и унищожени, националсоциалистическата държава ще продължава да води борбата с онзи фанатизъм, който нашето Движение има от първия момент, когато започна борбата за властта в Германия. Затова още на 30 януари 1942 г. аз казах, че победи може да нанася и всеки слабохарактерен, докато съдбата изпробва силния с удари. Още през миналата година европейските водачи на плутократиите тържествуваха за неизбежното в техните очи стромоляване на германската армия, но не стана така. Тази зима те не могат да се надяват на нищо. Те по-скоро ще видят, че силата на националсоциалистическата идея е по-голяма, отколкото тяхната злоба. Тя ще сплотява този народ. Колкото повече трае войната, толкова повече тя ще го изпълва с вяра и ще повишава по този начин неговите постижения. Тя ще поддържа всекиго при изпълнението на неговия дълг и ще унищожава всеки, който се опита да избегне от своите задължения. Тя ще води тази война до, тогава докато дойде един нов 30 януари, като ясен резултат, а именно -недвусмислената победа.

Ако аз на днешния ден ви припомням, хвърляйки поглед върху събитията, за всички постижения през изминалите 10 години, обхваща ме чувство на дълбока благодарност към всички онези, които имат такова голямо и решително участие в тази работа, като съратници и сътворци. Но не по-малко трябва да благодаря и на милионите безименни германски мъже и жени, които поставиха на разположение по фабриките, канторите, гарите и безчислените учреждения на нашия държавен и частен живот своето старание и способност.

От 1 септември 1939 г. тази благодарност се пада най-много на нашите бойци - маршали, генерали и офицери, а особено на стотиците хиляди и милиони непознати подофицери и войници. Великите постижения на нашата армия, флота и авиация се увенчават с лаврите на вечността и ще влязат в историята. Това, което трябва да понесе неизвестният гренадир, настоящето и бъдещето не ще могат да измерят. Като започнем от севера и стигнем до африканската пустиня, от Атлантическия океан до Далечния изток, от Бяло море до Сталинград, навсякъде ехти геройската песен, която ще остане за хиляди години.

За родината в тила важи повелята - да остане достойна за тези единствени по рода си и тъкмо в последните дни, така тежки подвизи. Ако тя допринасяше извънредно много в града и селото за воденето на тази борба, сега цялата работа на нацията трябва да се увеличи още повече.

Героичната борба на нашите войници край Волга трябва да напомня всекиму да върши всичко, което може в борба за свободата на Германия и бъдещето на нашия народ, а заедно с това и за запазването на целия наш континент. А Националсоциалистическата партия има дълга да бъде водач на родината, така, както нейните членове се съревновават във всички родове оръжия на нашата армия със своята образцова храброст.

Волята на нашите неприятели беше да заплашват мирните градове и села със средствата на свирепото унищожение. Но днес вече се оказва, че те унищожават само къщи и хора, но не могат да съкрушат духа, а само го засилват. Това, което беше още съвсем непознато в началото на войната за много германски мъже и жени, сега им стана ясно - борбата, която и сега ни наложиха същите сили, които ни я наложиха през 1914 г., ще реши съществуването или унищожаването на нашия народ.

Всесилният ще бъде справедлив съдия, но нашата задача е - да изпълним дълга си, да се борим за своето съществуване, според дадения от Него, Твореца на всички светове, закон за борбата. Да не проявяваме слабост, да не жалим живота и труда си, за да запазим живота на нашия народ за бъдещето.

Тогава ще удари великият час в тази борба, в който нашият народ ще се освободи от външния неприятел.

От жертвите на падналите и от развалините на нашите градове и села ще процъфти един нов живот, в който ние вярваме и за който ние се борим и работим. Ще процъфтят германската държава и германската нация, като вечна и еднаква родина за всички членове на нашия народ - националсоциалистическият велико германски Райх. В него ще има сили за всички времена, които са нужни, за да се запази семейството от народите на Европа и за в бъдеще от опасностите на Изтока.

Великогерманският Райх и съюзените с него народи ще си осигурят, освен това и онези жизнени пространства, които са необходими за поддържане материалното съществуване на тези народи.

Новогодишната реч на Фюрера от 31 декември 1944 г.

По случай края на 1944 и началото на 1945 Фюрерът се обръща към германския народ от щаба си.

Германски народе, националсоциалисти, мои другари. Само идването на новата година ме подтиква да говоря с вас днес, мои сънародници германци. Времето изисква от мен повече от речи. Събитията от последните дванадесет месеца, особено събитията от 20 юли, ме принудиха да посветя цялото си внимание и енергия на единствената задача, на която съм отдал живота си още отпреди дълги години – съдбовната борба на моя народ.

В края на тази година бих искал да благодаря на всички безброй милиони мои сънародници като говорител на нацията и същевременно като водач на нейната съдба от цялото си сърце за всичко, което са преживели, изтърпели, направили и постигнали, както мъжете и жените, така и нашите деца в Хитлеровата младеж, в градовете и пазарните области, в селата и в провинцията. Бих искал да отправя един апел към тях – да не отслабват в бъдеще, а да се доверят на ръководството на движението и да водят тази трудна борба за бъдещето на нашия народ с най-голям фанатизъм. За останалото искам да ви уверя, другари мои, както и през дългите години на борба, че вярата ми в бъдещето на нашия народ е непоклатима.

Комото Провидението е наложило такива тежки изпитания, то го е призовало към най-висшето. Затова единствената ми грижа е да се стремя да водя германския народ през това време на нужда, показвайки му верния път към онова бъдеще, в което всички ние вярваме, за което се борим и работим. Не мога да завърша този призив, без да благодаря на Господ Бог за помощта, която е оказвал на ръководството и народа отново и отново, както и за силата, която ни е дал, за да бъдем по-силни от негодите и опасностите. Ако Му благодаря за собственото си спасение, то е само защото съм щастлив, че мога да продължа да посвеждавам живота си в служба на моя народ.

Затова в този час, като говорител на Велика Германия, искам да дам тържествен обет пред Всемогъщия, че ние вярно и неотклонно ще изпълним дълга си през новата година, няма да изоставяме своята твърда като скала вяра, че ще дойде часът, когато победата ще достигне този, който е най-достоеен да я извоюва – Великият германски Райх.

Великогерманската песен Horst-Wessel-Lied заглушава чрез благозвучието си хулителите на Режима.

Радиообръщение на райхсканцлера Адолф Хитлер по случай дванадесетата годишнина от вземането на властта в Германия

Берлин, 30 януари 1945 г.

Съотечественици! Националсоциалисти!

Дванадесет години назад, когато в качеството ми на ръководител на най-силната партия, покойният сега райхспрезидент фон Хинденбург ми възложи поста Канцлер, Германия се сблъска с такива вътрешни проблеми, каквито в настоящето се струпяха върху нея откън. Силите на икономическата разруха и отстранения сега Версайски диктат доведоха до ситуация, която се превърна в постоянна, а именно: около 7 000 000 безработни, още 7 000 000 временно работещи, унищожаване класата на земеделските производители, разрушаване на индустрията и търговията. Немските пристанища представляваха сами по себе си гробници на кораби. Финансовата ситуация в страната можеше във всеки момент да доведе до колапс не само държавата, но и обществото. Зад цялото това методично разрушение на германската икономика стоеше призракът на азиатския болшеvizъм! Това важеше тогава толкова, колкото и сега. И точно, както в голям мащаб днес, в годините преди завземането на властта буржоазният свят в много по-малък мащаб беше напълно неспособен, ефективно да се противопостави на това развитие.

Дори след разрухата от 1918-та година буржоазията не можа навреме да осъзнае, че старият свят е изживял себе си и се е появил нов, че няма смисъл да се крепи и изкуствено поддържа това, което е дошло до упадък, че трябва да му се намери достойна замяна. Остарялата социална структура се пропукваше и всякакви опити да се удържа бяха обречени на неуспех. Всичко това до голяма степен не се отличава от случващото се сега - буржоазните държави са обречени и само силните, идеологически обединени национални общества могат да противостоят на най-голямата криза, която Европа е преживявала за последните столетия.

На нас ни бяха дадени само шест мирни години от 30 януари 1933 г. За тези шест години небивали подвизи бяха извършени и още по грандиозни бяха запланувани, предизвиквайки завист в средите на нашите неспособни на нищо, демократични съседи.

Решаващо обаче беше, че през тези шест години успяхме със свръхчовешки усилия в реорганизирането на защитата на германския народ, което означаваше не толкова осигуряването на материалната военна сила, колкото духовната сила на съпротивата, необходима за самоутвърждаването.

Ужасяващата и фатална вълна, която идва от изток, изстребвайки стотици хиляди в села и градове - ще бъде отразена и обуздана от нас, независимо от всички препятствия и тежки изпитания!

Но ако всичко това е възможно, то е само благодарение на измененията възникнали в германския народ от 1933 година насам. Ако Германия на Версайския договор днес все още съществуваше, Европа отдавна вече щеше да е пометена от централноазиатския потоп.

Едва ли е необходимо да спорим с вечните твърдоглавци, които твърдят, че една невъоръжена Германия нямало да стане жертва на този световен еврейски заговор.

Такова утвърждение противоречи на всички природни закони. Къде сте виждали беззащитната гъска да не бъде изядена от лисицата само защото по конституция лисицата няма право на агресивни намерения? Как е възможно вълкът да се измени и превърне в пацифист само защото овцата не носи бойни доспехи? Ако все още съществуват буржоазни държави, които искрено вярват в това, то само доказва колко е необходимо да се простим със системата на просвета, която позволява да се култивират и поддържат такива понятия, а даже да им се дава и политическо влияние. Борбата против еврейско-азиатският болшевизъм беше яростна много дълго преди националсоциализмът да натрупа сили. Единствената причина тази борба да не подпали цяла Европа през 1919-20 г. се състоеше в това, че сам болшевизмът беше слаб и лошо въоръжен.

Опитите на болшевизма да унищожи Полша бяха спрени не защото болшевиките изпитваха състрадание към тази страна, а защото претърпяха поражение в битката пред Варшава. Техните намерения да погубят Унгария се измениха не защото премислиха, а защото болшевишката власт просто не можа да се задържи с военна сила. Точно както и опитите да смажат Германия се провалиха не защото така бе намислено, а понеже се оказа невъзможно да преодолеят природната твърдост на нашия народ. Тогава еврейството започна систематично да руши нашата нация отвътре, като намери своите съюзници в близост до буржоата, които не осъзнаваха, че ерата на буржоазния свят е завършена и никога не ще се върне обратно; че епохата на разпуснатия икономически либерализъм е изживяла себе си и може да доведе само до разрушение; и още повече, че големите предизвикателства на нашето време могат да се осъществят единствено с метода на авторитарното лидерство, опиращо се на природната сила на народа, равни права за всички и следователно равни отговорности, от друга страна, изпълнението на подобни задължения трябва да бъде придружено и от равенство в правата. Така националсоциализмът, развивайки се успоредно с гигантската реконструкция на икономиката, социалната и културната сфера, даде на германския народ сила на съпротива, сила без която не може да се създаде никакъв военен потенциал.

Силата на съпротива на нашия народ, така значително се е увеличила от 30 януари 1933 година, че не може да бъде в никакво сравнение с минали времена, но поддържането на тази вътрешна сила на съпротивление е по същия начин най-сигурният гарант за крайната победа. Ако Европа днес е поразена от тежка болест, то засегнатите страни или ще преодолеят тази болест чрез упражняване на тяхната пълноценна и максимална мощност на резистентност или ще загинат. Именно по време на криза идва и оздравяването; криза, която поваля слабите. Но независимо от всичко нашето непреклонно желание е да не отстъпваме в борбата за спасението на нашия народ от най-ужасната съдба на всички времена, да не се отклоняваме и вярно да следваме закона за запазване на нашата нация. Всемогъщия Бог създаде нашата нация. Чрез защитата на своето съществуване, ние защитаваме Неговата работа. Фактът, че тази защита е изпълнена с неизмерима мъка, лишения и трудности, ни прави още по-верни синове на тази нация. Това също ни дава и нерушимо желание да изпълним нашия дълг и в най-суровата битка. Трябва да го изпълним не само към порядъчните и благородни германци, но и към тези не много безчестници, които са обърнали гръб на своя народ.

Тази съдбовна за нас битка важи следната повеля: този, който се бори с чест може да спаси живота си и живота на любимите си хора; този, който поради страхливост или малодушие обръща гръб на своя народ, неумолимо трябва да умре от позорна смърт. Това е огромно постижение, че националсоциализмът успя в пробуждането и укрепването духа на немският народ. Едва когато приключи тази световна война и зазвънят камбаните на мира - ще дойде разбирането колко дължи германският народ на това духовно възраждане. Не по-малко от собственото си съществуване на този свят.

Само преди няколко месеца и преди седмица държавните ръководители на Съюзниците открито обрисоваха съдбата на Германия. Техните вестници ги предупреждаваха да бъдат по-интелигентни и да обещаят нещо, макар и никой да не възнамерява да изпълни това обещание по-късно.

Като непоколебим националсоциалист и борец за своя народ, аз искам да уверя тези държавни ръководители веднъж и завинаги, че всеки опит да повлияят на националсоциалистическа Германия с евтини призови, лъжи и изкривени факти, само говори за тяхната безпрецедентна глупост. Не е толкова важно, че политическата деятелност и лъжи са неразривно свързани с демокрацията. Важното е, че всяко обещание дадено от тези ръководители днес е безполезно, защото те не са в положение да изпълнят тези обещания. Това е все едно една овца да обещае на друга, че ще я защитава от тигъра. Аз повтарям своето пророчество: Англия не само не може да контролира болшеvizмът, но и нейното собствено развитие ще се движи по пътя на тази разрушителна болест. Сега демокрациите не са в състояние да контролират силата, която те призоваха от степите на Азия.

Всички малки европейски държави, които капитулираха уверени в гаранциите дадени от Съюзниците, са изправени пред пълно унищожение. Напълно е безразлично дали тази съдба ще ги застигне малко по-рано или по-късно. Същественото е неизбежността, че ще се случи. Евреите от Кремъл се ръководят само от тактически съображения. Независимо дали ще действат с мълниеносна бруталност или с известна сдържаност, резултатът винаги е един и същ.

Но Германия не ще я сполети тази съдба. Гаранция за това е постигнатата победа преди дванадесет години. Не е важно какво могат да измислят нашите врагове, какви страдания ще причинят на германските градове и простори, и на нашия народ - всичко това бледнее в сравнение с непоправимата катастрофа, трагедия, която ще ни сполети, ако болшевишко-плутократският заговор успее.

За това е още по-важно сега, на дванадесетата година от Възраждането - да укрепим силата в нашите сърца повече от всякога, да укрепим нашата свята решимост да се сражаваме, без значение къде и при какви обстоятелства, докато победата не стане нашето възнаграждение за всичките усилия.

На този ден аз не искам да оставям никакви съмнения за нещо друго. Някога аз избрах своя път против целия враждебен свят, съгласно своя вътрешен зов и тръгнах по пътя към крайната победа, никому известен и безименен; често говорех с надежда, че съм мъртъв, но аз неизменно побеждавах. Моят живот днес е абсолютно предопределен от задълженията, които са ми възложени. Всички те представляват едно: да работя за моя народ и се боря за него. Само той, който ме е призовал, може да ме освободи от този дълг. В ръцете на Провидението беше възможността да ме убие с бомбата, която избухна на половин метър от мене на 20-ти юли и по такъв начин да сложи край на моят живот и моята работа. Всемогъщият ме защити на този ден и аз считам това за потвърждение на задачите, които са ми поверени. През следващите години аз възнамерявам да продължа по този път, безкомпромисно да защитавам интересите на своя народ, не обръщайки внимание на никакви заплахи и опасности, вдъхновен от святото убеждение, че Всемогъщият Бог няма да остави този, който в продължение на целия си живот не е искал нищо друго, освен да спаси своя народ от съдбата, която той не заслужава.

Сега аз призовавам цяла Германия и особено моите стари другари по оръжие и всички войници - да укрепят своите сили с още по-мощен дух на съпротива, до тогава, докато - както правехме по-рано - не положим върху гробовете на падналите в тази невероятна борба венец с надпис: „Все пак вие победихте!“

За това аз очаквам всеки германец да изпълни дълга си до край и да бъде готов да понесе всяка жертва, която поискат от него; призовавам всеки немец способен да се бори, напълно да забрави собствената си лична безопасност; призовавам болните и слабите и всички негодни за военна служба да работят до

последни сили; очаквам гражданите да правят оръжие, а селяните да снабдяват с хляб работниците и войниците, ограничавайки себе си; аз се надявам, че всички жени и момичета ще поддържат тази борба с определен фанатизъм.

Моят специален призив е към германските младежи. Свързали себе си с обета на клетвата един към друг ние можем да застанем пред Всевишния и да го помолим за Неговото милосърдие и благословение. Никой народ не може да направи повече - всеки който може да се бори, се бори; всеки, който може да работи, работи и всичко жертват в еднаква степен, вдъхновени само от една мисъл - да гарантират свободата и националната чест, следователно и бъдещият си живот.

Независимо от факта, че кризата е ужасна, тя ще бъде преодоляна от нашето желание, нашата непреклонност и нашата готовност към саможертва. Ние ще преодолеем това бедствие и ще удържим връх в борбата, която ще донесе победа не на Централна Азия, а на Европа; и начело ще бъде нацията, която е защитавала Европа от Азия в течение на 1 500 години и ще бъде нейно олицетворение за вечни времена! Нашият Великогермански Райх на германската нация!

